

Andrzej Sapkowski

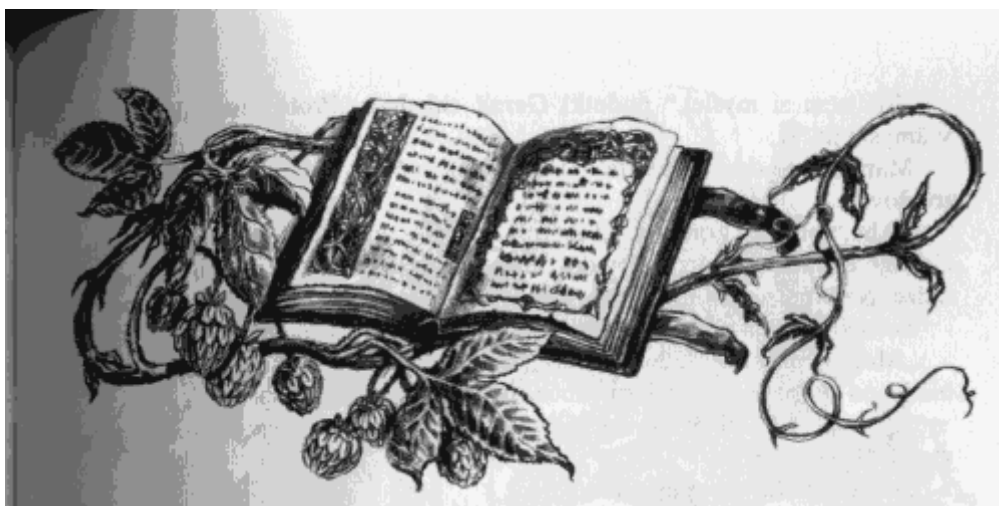

Povídky I.

OBSAH:

V šedých horách zlato není aneb hrst úvah o literatuře fantasy	3
Hlas rozumu	17
Hranice možností	39
Konec světa	65
Meč osudu	89
Něco končí, něco začíná	125
Poslední přání	141
Střípek ledu	173
Trošku se obětovat	195
Zaklínač	229
Něco víc	247
Zrno pravdy	281
Zlaté odpoledne	299
Bojový duch	317
V kráteru po bombě	325
 Autor	 347
Mapa Severu	348

V šedých horách zlato není
aneb
hrst úvah o literatuře fantasy

Kde hledat kořeny počátků literárního žánru - či podžánru - jímž se budeme hnedle zabývat? Názory odborníků se různí. Jedni se obracejí k Walpoleovi, Anně Radcliffové a Mary Shelleyové, další raději připomínají Lorda Dunsanyho, Abrahama Merrita a Clarka Ashtona Smitha. Ještě další - a jejich názor sdílí výše podepsaný - hledají prameny Bílého Nilu v takzvaných pulpmagazines. V jednom takovém sešitu začal kolem roku 1905 jakýsi Winsdor McKay vydávat comics o dobrodružstvích hrdiny nosícího triviální jméno Nemo. Comics, vydávaný jednou týdně, vycházel po dlouhou dobu a McKayovy obrázky od jiných comicsů odlišoval jeden dosti charakteristický rys - peripetie řečeného Nema se neodehrávaly na Divokém západě, v gangsterském Chicagu za let prohibice, v hloubi černé Afriky ani na jiné planetě. Odehrávaly se v divné zemi, jíž McKay říkal Slumberland - v zemi hýřící zámky na skále, překrásnými princeznami, bojovnými rytíři, čaroději a strašlivými netvory. McKayův Slumberland se stal první opravdu populární Nikdy-nikdy zemí, Never-Never Landem. Zemí snů. McKayův comics nemohl být klasifikován jako dobrodružný (adventure), nebyla to ani vědecká fantastika (science fiction). Byla to - fantazie. Anglicky - fantasy.

O něco později, roku 1930, vymyslel jedenadvacetiletý Robert E. Howard pro potřeby pulpového časopisu *Weird Tales* postavu siláka Conana z Cimmerie. První příběh o Conanovi si Amerika přečte v roce 1932. V roce 1936 si Howard bere život a jako dědictví po sobě zanechává několik krátkých povídek a novel odehrávajících se v naší Zemi trochu podobném, přece však zcela fiktivním a fantastickým Never-Never Landu. hrdinný Conan tam dělá to, co jeho tvůrce dělat nemohl. Howard po sobě zanechal jen jednu delší práci o Conanovi a to "Hodina draka" (*The Hour of Dragon*). Ta je po jeho smrti vydána znovu pod názvem "Conan dobyvatel" (*Conan the Conqueror*). Howard si dává dvacet v temné mohyle a světem amerických fanů zatím otřásají další "Conan the..." od chytráků, kteří v tom vycítili byznys. Chytrákům se daří dobře a už začíná být jisté, že Howard stvořil nový, čtivý, dobře prodejný žánr - *sword and sorcery*, někdy také zvaný *heroic fantasy*.

Fantasy - velký výbuch!

Krátce po Howardově smrti, roku 1937, publikuje v Anglii málo známý, pětadvacetiletý pan Tolkien dětskou knížечku nazvanou "Hobit aneb Cesta tam a zase zpátky". Tolkienova koncepce Never-Never Landu nazvaného Středozemě se zrodila ve dvacátých letech našeho století. A teprve roku 1954 vydává vydavatelství Allen a Unwin "Pána prstenů". Psaní trilogie, která má otřást světem, zabralo autorovi dvanáct let. Předstihl ho C. S. Lewis se svou "Narnií" vydanou v roce 1950, avšak nikoli Lewis, nýbrž Tolkien srazil svět na kolena. Jelikož však nikdo není doma prorokem, odehrálo se toto sražení na kolena teprve v letech 1965-1966 po paperbackovém vydání ve Spojených státech. (1)

Spolu s ním náhodou vychází i reedice (a reredakce) celé série "Conanů" spáchané L. Sprague de Campem.

Pohledme na to - dva autoři a dvě díla. Dvě díla tak různá, jak jen jsou různí jejich autoři. Mladičká neurotik a zralý vyrovnaný profesor. Conan z Cimmerie a Frodo Pytlík z Hobytína. Dvě tak rozdílné Nikdy-Nikdy země. A společný úspěch. A byl stvořen žánr. Začal kut a šílenství.

Když začal kult a šílenství, pohlédlo se zpět. Samozřejmě byla spatřena Lewisova "Narnie" a triumfálně dopsána do seznamu. Ale byl spatřen také pradávný "Les za světem" od Williama Morrisa, "Alenka v Říši divů" od Lewise Carolla a dokonce "Čaroděj ze země Oz" od Franka Bauma z roku 1900. Byl spatřen také "The Once and

Future King" od T. H. Whitea z roku 1958. Ano, i to byla fantasy, anglicky však znamenající tolik, co fantazie. Ovšem, jak si všimli střízlivě uvažující, předtolkienistická díla ani zdaleka nedosáhla takové popularity jako "Pán prstenů" nebo "Conan". A krom toho, dodali střízlivě uvažující, jestli budeme stále snižovat laťku, kde se za chvíli octnou Petr Pan a Medvídek Pú? To je přeci také fantazie - fantasy. i byl rychle vydumán termín *adult fantasy* - zřejmě proto, aby se Medvídkovi Pú zamezil vstup na seznam fantastických bestsellerů.

Fantasy - expanze

Žánr se lavinově rozvíjí, pokládají se další milníky, portréty autorů rychle plní dvoranu slávy, *Hall of Fame*. Roku 1961 vznikají ságy "Elrick" a "Hawkmooon" od Michaela Moorcocka. Roku 1963 vychází první "Svět čarodějnic" od Andre Norton. V papervacku jsou znovu vydání "Fafhrd a Šedý kocour" od Fritze Leibera. Nakonec, roku 1968, se s velkým zahřměním objevuje "Čaroděj Zeměmoří" Ursuly Le Guinové a zároveň "The Last Unicorn" Petera S. Beagla - dvě díla zcela kultovního charakteru.

Přicházejí léta sedmdesátá a vycházejí knihy Stephena Kinga, které lámou všechny prodejní rekordy. Je v nich sice více hororu než fantasy, ale je to prakticky první případ, kdy spisovatel z "ghetta" vypráskal mainstreamovce ze všech možných žebříčků bestsellerů. Brzy poté vychází "Thomas Covenant the Unbeliever" Stephena R. Donaldsona, Zelaznyho "Amber", "Xanth" Pierse Anthonyho, "Deryni" od Katherine Kurtzové, "Birthgrave" Tanith Leeové, "Mists of Avalon" od Marion Zimmer Bradleyové, "Belgariad" Davida Eddingse. A další. Další. Další. Konjunktura neslábne.

Jak jsem řekl, šílenství, kult, prodejnost nad všechny rekordy. Obrovská popularita a obrovský byznys. A jako obvykle - ohrnuté nosy kritiků. Populární, čtivé, oblíbené, dobře prodejné - to může stát leda tak za prd. Nějaká fantasy! Ještě ke všemu pocházející v přímé linii od pulpových časopisů a "Weird Tales" - blábolů pro pitomečky vydávaných na špatném papíře. Nikdo neposlouchal Tolkiena, když starý usměvavý hobit klidně vykládal, že svou Středozemi nestvořil jako azyl pro dezertéry z armády práce reálné skutečnosti, ba právě naopak, chtěl otevřít brány vězení plného nešťastných vězňů každodennosti. *Fantazírování* - rozkládal starý J. R. R. - *je přirozenou tendencí v psychickém vývoji člověka. Fantazírování neuráží rozum, neškodí mu, nezamlžuje pravdu a nekalí touhu po poznání. Naopak, čím živější a pronikavější rozum je, tím krásnější fantazie je schopna tvořit.* (2)

Pravda, chtělo by se říci. A nikoli, chtělo by se dodat. Jelikož když začal byznys, do tvůrčího fantazírování se pustily různé, přerůzné rozumy. A talenty. Ale o tom později. Napřed by stálo za to podívat se a zamyslet, co to ta slavná fantasy vlastně je.

Definice v kočáru z dýně

Jaká je fantasy - odpoví každý správný fan - to každý vydí. A pochází z pohádky, ta fantasy. Již Lem napsal - řekne každý správný fan - že *fantasy je pohádka zbavená determinovaného osudu*, je to příběh, v němž je *determinace osudu porušena stochastikou náhody*.

Ha! Zní to tak moudře, až z toho člověka bolí zuby, ale ještě není konec. Studující dále klasika, dovídáme se, že fantasy se od pohádky zásadně liší, jelikož je to *hra s nenulovým součtem* a zároveň se od pohádky vůbec neliší, jelikož je stejně antiveristická ve vztahu ke skutečnosti. To už zuby bolí k nesnesení, ale co, Lemova studie "Fantastika a Futurologie" není psána pro prostáčky jako jem já, co se jim musí všechno říct po lopatě a ještě přidat triviální příklad:

Pohádka a fantasy jsou totožné, jelikož jsou antiveristické. Ve fantasy i v pohádce jede, řekněme, Popelka na bál v dýni zapřažené do myši a těžko si představit něco antiverističtějšího. Determinismus událostí, tento "homeostat" pohádky, žádá, aby králevic pořádající bál dostal při pohledu na Popelku náhlý záchvat lásky hraničící s máníí a "nulový součet hry" zas vyžaduje, aby se vzali a žili dlouho a šťastně, když předtím potrestali zlou macechu a nevlastní sestru. Ve fantasy naopak může zapůsobit "stochastika náhody" - králevic, dejme tomu, předstíraje lásku zvábí dívku na temné cimbuří, tam ji defloruje a pak ji nechá hajduky vyhodit za vrata. Popelka toužící po pomstě se skryje v Šedých horách, kde zlato, jak známo, není. Tam zorganizuje odboj, aby porazila a sesadila smilníka. Brzy vyjde najevo, že Popelka má na korunu nárok a odporný princ je levoboček a uzurpátor, a k tomu ještě loutka v rukou zlého čaroděje. Jasně?

Vraťme se však k tomu "antiverismu" stanovícímú charakteristický rys či - jak říkají jiní, zvláště odpůrci žánru - stigma fantasy. A vraťme se k příběhu o Popelce. nechť náš příběh započne - již drobně nahlodán stochastikou náhody - dejme tomu na bále. Copak tu máme_ Ano, máme tu zámek, cimbuří, královici a šlechtu, paní v atlasových šatech a s korunkami, lokaje v livrejích a svícny - vše veristické až na zvracení. Pokud navrch přečteme kousek dialogu, v němž králevicovi hosté komentují výsledky disputací papežských legátů v Kanstanci, verismus bude naprostý. Ale náhle tu máme vědmu, kočár z dýně a do něj zapřažené polní myši. Oj, zle je. Antiverismus! Můžeme jen doufat, že se děj odehrává na cizí planetě, kde myši tahají kočáry den co den. Naše hodná vědma bude kosmonautka z NASA nebo převlečený Mr. Spock. Případně se může příběh odehrávat na Zemi po strašlivém kataklyzmatu, který lidstvo vrátil zpět k feudalismu a cimbuří, přičemž je obohatil o myši-mutanty. Takový příběh by byl přece vědecký, vážný a - ha, ha - veristický. Ale magie? Vědmy? Nikoli. Vyloučeno. Pohoršující nesmysl. Vyhodit, cituji Lema, do koše.

Ha, moji draží, perte mě, ale já nevidím příliš velký rozdíl mezi antiverismem magické dýně a antiversimem vzdálených galaxií či Velkého třesku. A diskuze o tom, že magické dýně nebyly a nebudou, zatímco Velký třesk snad kdysi byl nebo k němu jednou dojde, jsou pro mě stejně zbytečné a směšné, jako diskuze vedená z pozic výborových činovníků kultury, kteří kdysi žádali Teofila Ociepku, aby přestal malovat trpaslíky a začal zpodobňovat výdobytky komunismu, jelikož komunismus je a trpaslíci nejsou. A povězme si jednou provždy - vzhledem k antiverismu není fantasy o nic lepší ani horší než tzv. science fiction. A z našeho příběhu o Popelce, aby byl veristický, by se nakonec musel vyklubat sen sekretářky z projekční kanceláře, která se na Silvestra opila vermutem.

Mezi historií a pohádkou

Vraťme se však k fantasy a jejím - snad - pohádkovým kořenům. Je nebývale málo klasických děl tohoto žánru, které využívají pohádkový motiv, programují se k jeho symbolice a postmodernisticky interpretují vyznění. Takových, které obohacují motiv obsahem, baví se manipulací s výše uvedeným determinismem náhody a snaží se sestavit matematickou rovnici z výše citovaného nenulového součtu. Něco takového není, či je toho pomálu. Důvod je prostý. Anglosasové, kteří ve fantasy dominují a kteří tento žánr stvořili, mají k dispozici mnohem lepší materiál: keltskou mytologii. Artušovská legenda, irské a bretoňské balady nebo welšský Mabinogion se hodí jako materiál pro fantasy stokrát lépe než nějaká infantilní a primitivně zkonstruovaná pohádka.

Artušovský mýtus je mezi Anglosasy věčně živý, je svým archetypem pevně vrostlý do

jejich kultury. A proto archetypem, pravzorem VŠECH fantasy děl, je legenda o králi Artušovi a rytířích Kulatého stolu. (3)

Kdo chce, ať zavře oči, sáhne do poličky s knihami a vytáhne z ní libovolnou fantasy. A ať si to srovná. Kniha popisuje dvě království (země, impéria) - jedno je Zemí dobra, druhé naopak. Je zde Dobrý král, obraný o trůn a dědictví, jež se snaží získat zpět, čemuž se protiví Síly zla a chaosu. dobrého krále podporuje Dobrá magie a Dobrý čaroděj, stejně jako kolem svého spravedlivého panovníka shromážděná Družina chrabrých chlapáků. Ke konečnému vítězství nad Silami temnot je však nezbytný Zázračný artefakt, magický předmět nebývalé síly. Tento předmět má v moci Dobra a Pořádku integrační a mírotvorný vliv, v rukou Zla je destruktivní silou. Magický artefakt je tedy třeba najít a zmocnit se ho dříve, než padne do spárů Věčného nepřítele...

Odkud to známe? Známe to z knihy "Artušova smrt". Pro nás je to sice jen kulturně cizí legenda, jedna z mnoha legend, cizí nám stejně jako třeba eskymácké pohádky nebo báje rudochů ze Svazu šesti kmenů. Zato v anglosaské kultuře sedí artušovský mýtus pevně a tvrdě, je s touto kulturou zcela spjat. A je - to je třeba říci - poměrně málo pohádkový. Je kvazihistorický. Dodnes se v Anglii vážně diskutuje, zda se Camelot nalézal na místě dnešního Winchesteru, dokonce se tam snad i organizují vykopávky. Dodnes jsou Tintagel nebo Glastonbury místy sjezdů různých maniaků, postdruidů a psychomedievalistů.

Bylo by nepochybně příliš velkým zjednodušením číst jedním dechem "Pána prstenů" a "Artušovu smrt", bylo by zjednodušením objevně zahalekat, že Artuš je Aragorn, Anduril je Excalibur, že Prsten je Grál, Frodo je Galahad, Merlin Gandalf a Sauron spojením Morgany LaFay a divokých Sasů poražených u Mount Badon (na Polích Pellenoru). Nelze si však nepovšimnout podobenství v hlubší vrstvě obou děl a faktu, že celá fantasy těží z artušovského mýtu v jednom základním kánonu, v leitmotivu boje Sil Dobra a Pokroku představovaných Artušem, Merlinem, Excaliburem a Kulatým stolem, a Silami temnot zosobněných Morganou, Mordredem a jejich společníky.

Legenda o Artušovi se stala nejen archetypem, pravzorem fantasy, nýbrž i polem působnosti autorů, kteří raději tvůrčím způsobem využili mýtus sám, než aby na něm stavěli "vlastní" nápady. Především je tu třeba jmenovat T. H. Whitea a jeho román "The Once and Future King", standardní dílo "camelotské" fantasy. Další událostí bylo vydání "The Mists of Avalon" od Marion Zimmer Bradleyové. Mezi dalšími autory tohoto podžánru můžeme jmenovat - podstatně tišeji než dva dříve zmíněné - Gilliana Bradshawa, Petera Jacksona a Stephena R. Lawheada. naposledy se připojila Diana L. Paxsonová se zajímavým, byť za "Mlhami Avalony" beznadějně zaostávajícím dílem "The White Raven".

Gandalf na hrad!

Máme tedy první kořen, *root* fantasy - je to archetyp artušovské legendy. Ale fantasy není strom s jediným kořenem. nezískala si popularitu jen proto, že hrála na zvukné struny spjaté s kulturou. Získala si popularitu, jelikož byla žánrem určitého ČASU.

Či přesněji - časů. Způsobu, jakým autoři fantasy reagovali na časy, v nichž jim bylo žít. Připomeňme si - exploze fantasy na přelomu šedesátých a sedmdesátých let, kdy byla tato literatura přijata a pozvednuta na roveň symbolům jako Beatles, květinové děti, Woodstock, byla reakcí na střelbu v Dallasu, na Vietnam, na technizaci, otrávení životního prostředí, na rozkvět náboženství *welfare state*, propagovanou šosáckou částí společnosti, na kult lenivé spotřeby před televizní obrazovkou, z níž plyne "Bonanza", "Dallas" či jiný opus na *American Way of Life*. V té době se rodí jiný kult - kult vzdoru. Na zdech stanic metra se objevují optimistické nápisy "FRODO LIVES!" a "GANDALF

FOR PRESIDENT!". Novinový článek o nesmyslném ničení životního prostředí má titulky "Another Bit of Mordor!".

Samozřejmě, v té době se objevuje i exploze dravé, vzpurné či varovné SF, ale má daleko k populariztě fantasy. Neboť čtenář začíná chápat a cítit vzrůstající touhu utéct z té hnusné a děsivé každodennosti, od panující bezduchosti a necitu, od odcizení. Chce utéct před "pokrokem", protože už to není pokrok, nýbrž "Road to the Hell", jak o mnoho let později zazpívá Chris Rea. Sejit z té cesty alespoň na několik chvil, ponořit se do četby, utéct do Země Nikdy-nikdy, aby se spolu s hrdiny vydal do Šedých hor, kde zlato, jak známo, není. Aby po boku věrných druhů svedl boj se Silami temnot, neboť tyto Síly temnot, tento Mordor, který na stránkách příběhu ohrožuje fantastický svět, symbolizuje a zosobňuje ty síly, které v reálném světě ohrožují individualitu - a snění.

Eskapismus vyvěrající z takových snů je však eskapismem melancholickým. Přece to, co se kolem nás děje, se nedá sněním zadržet ani změnit. A tady se znovu vracíme k Legendě Kulatého stolu. Neboť legenda o Artušovi přece je smutná a melancholická, je - jak by jistě řekl Lem - legendou s "nenulovým součtem". Vzpomeňme si: Artušova smrt z ruky Mordreda znemožní vytvoření Království Dobra, Světla a Míru. Grál, místo aby spojoval, rozděluje a antagonizuje Rytíře Kulatého stolu, dělí je na hodné a nehodné dotknout se Svatého kalicha. A pro toho, který je z nich toho nejvíce hoden, pro Galahada, znamená setkání s Grálem rozloučení se světem. Lancelot se zblázní, Merlin se dá ošálit a uvěznit Nimuí. něco končí, končí epocha. Starší Lid Velké i Malé Británie, elfové a jiné rasy musí odplout na Zabad, do Avalonu či Tir-Nan-Ogu, neboť v našem světě již pro ně není místa.

V podstatě řečeno tu příliš necítíme "homeostat pohádky".

A boj Dobra se Zlem? V legendě zlo netriumfuje bezprostředním a očividným způsobem - Mordred umírá, Morgana LaFay prohrává. Ale Artušova smrt - to přece všichni víme - musí způsobit zkázu králových báječných plánů. Nepřítomnost následníka musí způsobit chaos, boj o moc, anarchii, temno.

Ale zároveň je Merlin věčný a jednou se vrátí - jako Gandalf? Tak tedy GANDALF FOR PRESIDENT. Z Avalonu se vrátí i Artuš, který je také *The Once and Future King*. A vrátí se tehdy, až s naším světem bude opravdu zle, očistí jej od zbytků Mordoru a tehdy zavládne mír, soulad a věčné štěstí, *viribus unitis* pod božskými (čarodějnickými) *auxiliemi*.

Vyzvaný - stíhaný

A právě onu lyrickou melancholii, smutek plynoucího času a pomíjející éry zmírněný optimismem a nadějí krásně využil Tolkien v "Pánu prstenů". Výše podepsanému tekla slza z oka, když Šedý koráb odvážel Froda z Šedého přístavu a popotahovalo se, ach, popotahovalo, když Sam Gamgee oznámil Růžičce Cotton, že se právě vrátil. Ano, ano. Z šedého přístavu. Na Západ. Do Avalonu. Ano, ano. Mistr Tolkien se svezl po artušovském archetypu jak donský kozák po stepi. Ale co - byl První a Velký. Kdo se později vydal stejnou archetypickou stopou, dostal nálepku napodobitel. A jak ji mohl nedostat? Archetyp to byl přece stejný. A stále stejný je.

K dobru je třeba Mistru Tolkienovi připsat, že řečený archetyp využil tak znamenitě, vložil do jeho přetvoření v příběh pochopitelný součastníkům tolik dřiny, že... stvořil vlastní archetyp, archetyp Tolkiena. Zopakjme experiment, sáhněme opět po fatasy knížce z naší poličky a uvidíme, o čem je.

Takže v jednom více či méně vesnickém okolí žije si hrdina a má se k světu. Náhle se objeví tajemná bytost, obcykle čaroděj, a tento čaroděj našemu protagonistovi oznámí,

že musí medle vyrazit na velkou výpravu, neboť v jeho rukou - toho protagonisty - leží osud světa. Neboť Zlo se rozhodlo zardousit Dobro a jediné, co může Zlu účinně vzdorovat je magické Támdleto. Magické Támdleto je Ukryté Támdle, čertví kde, určitě v Šedých horách, kde zlato, jak známo, není.

Vyzvaný vykulí oči, neboť ho ani v nejsmělejších snech nenapadlo, že v jeho rukou bude ležet osud světa. Trochu se čarodějovi zdráhá uvěřit, když vtom jej povinně drapnou Černí vyslanci Zla a on před nimi musí prchat. Prchne na Dobré místo, kde má chvíli klidu a také se tam dovídá o Legendě a Osudu. Nu, co se dá dělat. Protagonista se musí vydat na velkou Výpravu, shodně s mapou, kterou autor prozíravě umístil na počátek knihy. Mapa obsahuje bohatě rozesté Hory, Hvozdy, Bažiny a Pouště se Strašlivými názvy. Nevadí, že Hlavní stan Nepřítele, kam je třeba dojít, je umístěn na severním či východním kraji mapy. Bud'me si jisti, že hrdina pocestuje klikatě, protože musí navštívit všechna Strašlivá místa. Chodit rovně je ve fantasy zakázáno.

Hrdina nemůže cestovat sám, proto se mu narychlo smontuje Družina - spolek malebných a charismatických postav. Začíná Výprava, klikatě, samozřejmě, a děsuplná dobrodružství ve Strašlivých místech střídá idyla odpočinku v Místech přátelských. Konečně dochází k *final showdown* v Sídle Zla. Tady jednoho ze členů Družiny klepne pepka, ale zbytek vítězí. Zlo je poraženo, alespoň do chvíle, než si autor zamane napsat další díl - neboť pak se Zlo "obrodí a bude potřeba začít *da capo al fine*.

Výše uvedený, záměrně zjednodušený a posměvačný glajchšalt měl za úkol přenést nás k dalšímu tématu - k faktu, že celá mohutná vlna posttolkienistické fantasy je žánrem nepřiliš objevným, šablonovitým, brakovým, mizerným a obecně nevhodným, aby se o něm vážně diskutovalo. Takový je totiž názor kritiky. K výše uvedenému názoru pak krom právě vysmátého opakování motivů po Tolkienovi a artušovském archetypu vůbec přispívají ještě dva prvky - chorobný sklon fantasy autorů lepit mnohadílné ságy a... obálky knížek.

Čelem k nadšenci

Začněme obálkami. Obálka knížky, to je její vizitka. Nenamlouvejme si, že kritici jsou schopni přečíst všechno, co vyjde - nejsou a taky nečtou. Čtení není podmínkou *sine qua non* pro psaní recenzí. Stačí se podívat na obálku. Je-li na ní, kupříkladu, název vymalován písmem zborceným krví a níže se šklebí vyceněná tlama s vyvaleným očima - je hnedle zřejmé, že je to lacíty *splatterhorror*, jinými slovy - *pardon my french* - sračka k pohledání. A je-li na obálce polonahá slečna v objetí hrdiny s bicepsy lesknoucími se nátěrem Oil of Ulay či z jiné Jojoby, a má-li tento hrdina v ruce jatagan, přičemž se na to všechno shůry šklebí drak vzhledem připomínající vyhládlého leguána, máme co dělat s mizernou fantasy, s "pulpem" a brakem a takto je třeba napsat recenzi. A trefí se, trefí, do samotného středu, tak, že by Kevin Costner z Sherwoodkého lesa záviděl. Proč? Nedá se netrefit! Protože ten střed je veliký jako Kulatý stůl krále Artuše, u nějž společně zasedalo sto padesát rytířů, nepočítaje v to královnu Guinevru a její fraucymór.

Proč tomu tak je_ Proč - otáže se někdo - vydavatel sám, vlastní rukou, lepí na knihu ten "cejch", tu etiketu braku? Odpověď je prostá. Vydavatel míří na takzvaného NADŠENCE. A takzvaný NADŠENEC chce na obálku Borise Valleja, chce nahaté hýždě a poprsí, která div nevybuchnou zpod pancéřové podprsenky. NADŠENEC ve fantasy nehledá smysl, kterýžto smysl by zakvílel, že do boje nikdo netáhne v děrované zbroji, jelikož v takovéto zbroji je nejen nebezpečné bojovat, nýbrž třeba i jen prodírat kopřivami hustě zarůstajícími úvozy Temných hvozdů a Šedých hor, kde zlato, jak

známo, není. A s nahou - *excusez le mot* - prdelí se dá dělat jen jedno a to není ani "heroic" ani "fantasy". Ve většině případů.

Fantasy působí dojmem, jako by se natolik polekala kritiků, že ve svém rozvoji začala používat zvláštní mimikry - jako by se vzdala všech nároků a zcela zanechala boje o místo na slunci, čili na seznamu děl nominovaných na Huga, Nebulu nebo alespoň International Fantasy Award. Fantasy nepotřebuje uznání - stačí jí davy NADŠENCŮ, kteří bez rozmyslu kupují vše, co vyjde. Fantasy má svou pevnou a věrnou spotřebitelskou skupinu a stará se jen o ni. Nejlepším příkladem dbaní na její chutě jsou slavné cykly, fantasy série, hrůzné kobyly s děsivým množstvím dílů.

Relativní rekord zde zřejmě drží jakýsi Alan Burton Akers, jehož cyklus "Scorpio" dosáhl více než čtyřiceti dílů. Slušně je na tom i ten starý páprda Piers Anthony se svým "Xanthem" - nasekal ho rovných třináct dílů a ještě zvládl přidat sedm kusů cyklu "Apprentice Adept", čtyři "Taroty" a mnoho dalších knih a cyklů. John Norman, o němž ještě bude řeč, má na svědomí nějakých jedenáct dílů cyklu "Glor". Skromějších autorů, kteří se spokojují s pětidílnými, čtyřdílnými a třídílnými cykly je nepočít. Naneštěstí.

Proč naneštěstí, zeptá se někdo. Ano, proto, že až na vzácné výjimky začínají být všechny zmíněné kobyly těžké, opakující se a nudné už v kole druhé, třetí, maximálně čtvrté knížky. Tenhle názor sdílají i NADŠENCI, kteří masově nakupují cykly, táhnoucí se jako smrad za všeobecným zájmem, protože si umanuli, že se musí dozvědět, jak to skončí. Kritici a porotci prestižních cen, jak už jsme řekli, nad těmito ságami lámou hůl, protože je nejsou sto sledovat. Já sám, a mám se za pilného kontrolora fantastických novinek, někdy mávnu rukou a nekoupím si šestý díl nějakého cyklu, když mi nějak uteklo předešlých pět. A mnohem, mnohem častěji rezignuji na koupi dílu prvního, když se na mě z obálky šklebí varování: "First Book of the Magic Shit Cycle". Také se mi stává, a to nezřídka, že si koupím "Book Three" a jsem na vrcholu blaha, že jsem si nekoupil předchozí dvě a také mám nezvratnou jistotu, že si nekoupím ani tři další. Bohužel, *nobody's perfect* - právě čekám, a přešlapuji přitom, na desátý díl "Amberu" od Zelaznyho. A vím, že budu rozčarován. Je to stejné jako s krásnou slečnou - zkušenosti nás učí, že jsou všechny stejné, ale co z toho; neodoláš, člověče, neodoláš.

Honba za mamonem?

Zajímavé je, že většina autorů mastících ty příšerné ságy jsou schopní, zruční a zkušení spisovatelé. Co je příčinou, že tací dobří spisovatelé praskají díl za dílem a táhnou cykly jako žvýkačky, místo aby své nápady vrhli na něco úplně nového; místo aby se pustili do něčeho objeveného, od něčeho, co by vypálilo rybník kritikům a nepřátelům fantasy, věčným posměváčkům a tluchubům? Myslím, že znám odpověď. Autoři se zamilovávají do svých hrdinů a anerať se s nimi loučí. I když cítí, že už postavy vyždímali do poslední nitky, píšou další díly o jejich dětech (Roger Zelazny, Piers Anthony a cítím, že ani Eddings nevydrží).

Autoři se zamilovávají do svých "světů" a jejich map. Jsou-li na mapě Šedé hory a postavám nestačilo pět dílů ke zjištění, že tam zlato není, napíšeme šestý. A v dalším, sedmém, spatříme sousední arch mapy a dozvíme se, co je na sever od Šedých hor - a to je nepochybně - *pardon my french* - Planina Šedého hovna.

A nakonec - autoři lenivějí a už se jim nechce myslet. Autoři jsou omezení pitomci, kteří kdyby se rozkrájeli, nevydupají ze sebe nic originálního a jsou nuceni omílat obehnaná schémata. A především jsou autoři vypočítavé bestie a jde jim o prachy, jaké se platí od dílu. Piers Anthony protahuje "Xanth", cyklus, při jehož čtení bolí nudou žaludek i hemeroidy, protože dostane na každý díl vydatnou zálohu. Autoři jsou arogantní bestie, přesvědčené, že čtenář koupí vše, co nadepíšou svým jakž takž

proslulým jménem.

Všechno tohle sepsal chlápek, který produkuje "ty Zaklínače".

Až dosude se chlápek produkující "ty Zaklínače" zdá být na straně protivníků fantasy, kteří dokazují - v čele s Markem Oramusem - "úpadek žánru". Nu dobrá, žánr ve svém celku vskutku značně upadl. Nemohu však souhlasit s těmi, kteří tvrdí, že příčinou tohoto úpadku je fakt, že děj se odehrává na vymyšlených světech a hrdinové nosí meče. Nemohu říci nic jiného, než prohlásit, že hard SF, kyberpunk i political fiction jsou zrovna tak upadající - ve svém celku. Nikdo mě nepřesvědčí, že svět zničený válkou nebo živelnou pohromou, kde bojuje každý s každým a všichni s mutanty, je lepší než Země Nikdy-nikdy, kvazifeudální svět, kde bojuje každý s každým a pořádají se hony na gobliny. I kdybyste mě bili, neuznávám nadřazenost cesty hvězdoletem na Tau Ceti před výpravou do Šedých hor, kde zlato, jak známo, není. Vzbouřený palubní počítač pro mne nemá větší dějovou hodnotu než zrádný čaroděj a žádný laser-blaster si u mě automaticky nestojí lépe než meč, halapartna nebo okovaný cep. A nadřazenost Pirxe či Endera na Conanem pro mě nevyplývá z faktu, že první dva nosí skafandry, zatímco třetí bederní roušku.

Le Guinová kontra Tolkien

V moderní fantasy však lze pozorovat jistý trend, snahu vymanit se z artušovsko-tolkienovského schematu, touhu propašovat mezi "fantastickými" rekvizitami obecné a vážné úvahy a pravdy. Hlavní trend - abych neřek "mutace" fantasy, k níž dochází, má zajímavý charakter - je téměř výhradně doménou autorek.

Ve fantasy posledních let panuje rozhodná převaha píšících žen. Pomineme-li nezlomné autory ság, jako například řečeného Pierse Anthonyho a parodisty jakým je Terry Pratchett, po bitevním poli se nám ještě potácí David Eddings, který nedávno vrhl na th poslední (?) díl cyklu "Malloreon" (*kéž by :-(- Galain*) a poslední díl "Ellenium". Bojují ještě Tad Williams a Charles de Lint. Roger Zelazny konečně v těžkých bolestech porodil poslední (?) "Amber" a Terry Brooks novou "Shanaru". Zbytek - a je jich nespočetně - jsou ženy.

Revoluci zahájila ursula Le Guinová, která v celém svém nikoli pranepatrném díle spáchala v podstatě jen jednu klasickou fantasy - ale zato takovou, díky níž stanula na stupních vítězů vedle Mistra Tolkiena. Jde o trilogii Zeměmoří, Earthsea. Paní Le Guinová se s děsivou lehkostí vymanila z Tolkienovského pravidla a minula artušovský archetyp. Dala před nimi přednost symbolice a alegorii. Ale jaké? Pohledme pozorně.

Už sám Archipelag Zeměmoří je hlubokou alegorií - ostrovy rozeseté po moři jsou jako osamělí, odcizení lidé. Obyvatelé Zeměmoří jsou izolovaní, osamělí, uzavření do sebe. Jejich stav je takový a ne jiný, protože něco ztratili - k plnému štěstí a psychické vyrovnanosti jim chybí ztracená Runa králů z prasklého Prstenu Erreth Akbe.

Osamění a odcizení obyvatel Zeměmoří se projevuje skrýváním jejich pravých jmen - skrýváním pocitů. Vyjevení pocitů, zrovna jako vyjevení jména, činí člověka bezbranným, vystavuje jej napospas ostatním. Elita Zeměmoří, čarodějové z Roke, překonávají po etapách obtížnou, přímo zednářskou iniciaci, aby dosáhli dokonalosti - ta se mezi jiným projevuje tím, že schopný čaroděj dokáže bez obtíží rozeznat skutečné, tajné jméno člověka či věci, a tím získat moc na bližním nebo hmotou. Ale Zlo - v knize zosobněné postavou gebbetha - bez obtíží zjistí Gedovo pravé jméno. Věnují tedy čarodějové léta studií jen na to, aby se vyrovnali Zlu?

V prvním dílu trilogie máme klasický problém Dobra a Zla, a máme tu i hrdinovu výpravu (anglicky quest). Ale Gedův quest se liší od obyčejných výprav do Šedých hor - Gedův quest je alegorie, jsou to věčné rozchody a rozloučení, věčná samota. Ged bojuje

sám se sebou o dokonalost a se sebou samým svádí i poslední, finální boj, boj symbolický - zvítězí, když se sjednotí s prvkem Zla a tak vlastně přijme dvojakost lidské přirozenosti. Získává dokonalost, přijímaje fakt, že úplná dokonalost je nedosažitelná. Pochybujeme i o Gedově získané dokonalosti a máme proč. Po románu "Čaroděj Zeměmoří" (Wizard of Earthsea) následují "Hrobky Atuanu" (The Tombs of Atuan).

"Hrobky Atuanu" nás zavádějí ještě hlouběji do zákrutů psychiky, přímo tam, kde nás chce autorka mít. Máme tu atuanský labyrint, převzatý z archetypu, z Mínosova krétského labyrintu. Jako krétský labyrint, má i labyrint Atuanu svého Minotaura - ale není to netvor ve stylu klasické *sword and sorcery*, tvor, který ryčí, prská, kope a trhá uši, přičemž se zlověstně pochechtává. Na to je paní Ursula příliš inteligentní. Minotaurem atuanského labyrintu je čisté a koncentrované Zlo. Zlo ničící psychiku - zvláště psychiku nehotovou, nedokonalou, nepřipravenou na takové setkání.

A do tohoto labyrintu pyšně vchází Ged, hrdina, Theseus. A jako Theseus je Ged odkázán na Ariadnu. Neboť Tenar je tím, co hrdinovi schází, bez čeho je neúplný, bezbranný, ztracený v symbolické spleti chodeb, umírající žízni. Ged žízni alegoricky - nejde tu o tekunitu, nýbrž o animu - ženský prvek, bez něhož je psychika nedokonalá a nedokončená, bezradná vůči Zlu. Ged, slavný Dragonlord, mocný mág, se náhle stává vyděšeným dítětem - v pokladnici labyrintu, ve tmách prosáklých dechem Zla jej zachrání dotek Tenačiny dlaně. Ged jde za svou aminou - protože musí. Protože právě našel ztracenou runu Erreth Akbe. Symbol. Grál. Ženu.

Opět tu působí archetyp. Jako Theseus, i Ged Opouští Ariadnu. Nyní Tenar vzrůstá do mohutného symbolu, do velmi současné a velmi feministické alegorie. Alegorie ženskosti. Kultovní panenství střezené sklášterním řádem a první muž, který rozvrátí poskládaný svět. Tenar vyvádí Geda z labyrintu - pro sebe, přesně tak, jako to udělala Ariadna s Theseem. A Ged - jako Theseus - to neumí docenit. Ged nemá čas na ženy, musí přece napřed dosáhnout "Nejvzdálenějšího pobřeží" (The Farthest Shore - název třetího dílu). Ženská amina mu není potřebná. nechá ji tedy, i když se rád těší myšlenkou, že na něj někdo čeká, myslí na něj a stýská se mu po ostrově Gont. Těší ho to. Jak je to odporně mužské!

Po osmnáctileté odmlce píše paní Ursula "Tehanu", další díl trilogie, další pokračování své alegorie ženskosti - tentokrát triumfující. Paní Ursula byla vždycky bojovná feministka. Kdo nevěří, a najdou se tací, ať si přečte sborník jejích esejů s názvem "Jazyk noci" (The Language of the Night). Paní Ursula nikdy neodpustila svým vydavatelům, že ji na počátku kariéry požádali, aby se podepisovala enigmatickým "U. K: Le Guin". Nikdy nedarovala Andre Norton a Julianě May, že se skrývaly za mužskými pseudonymy.

V "Tehanu" - jak se dalo čekat - přileze zlomený a zničený Ged ke své animě po kolenou a ona už tentokrát ví, jako ho zadržet, do jaké role jej postavit, aby se pro něj stala vším - nejdůležitějším smyslem i cílem života, aby tento bývalý Arcimág a Dragonlord zůstal po jejím boku až do konce svých dnů a ještě přitom radostí kvičel jako prase. A naduté čaroděje z Roke čeká neveselá budoucnost - práce ve firmě s ženskou na postu ředitele. Ojoj-joj-joj-joj!

Synové amazonek, dcery gigantů.

Jak již bylo řečeno, "Tehanu" přišlo pozdě a v takzvané mezičase se přezs knihkupecké regály převalila vlna feministické fantasy. S jediným společným tématem - ženou ve světě mužů. Ženou ve světě Conanů, jako ženou ve světě Fordů, Rockefellerů a Iaccocců. Ne horší, spíše lepší. S námahou, po těžkém boji, ale lepší. Žena, hrdinka Marion Zimmer Bradleyové, C. J. Cherryhové, Tanith Leeové, Barbary Hamblyové, Patricie

McKillipové, Julian Mayové, Diany Paxsonové, Mercedes Lackeyové, Jane Yolenové, Pauly Volsky, Susan Dexterové, Patricie Kennealyové, Friedy Warringtonové, Jane Morrisové, Sheri Tepperové, Jenifer Robersonové, Margaret Weisové, Phyllis Eisensteinové, Judith Tarrové a dalších.

"Dámská" fantasy je odrazem bojujícího feminismu přelomu šedesátých a sedmdesátých let, boje žen o *equal rights*, která prý nechtěli ženám dát muži, tehdy nazývaní mužské šovinistické svině, ve zkratce MCP, *male chauvinist pigs*. Jak to, zaječely sborem autorky a za nimi čtenářky, to nás kromě každodenní diskriminace mají ti MCP utlačovat i v Zemi snů, v Never-Never Landu? Cožpak ani tam není útěku?

Ano, ukázalo se, že není, neboť dříve do Never-Never Landu utekli "mužští" autoři. Již praotec Conan šel po Zemi snů s mečem a... pomineme mlčením, s čím ještě. Neboť tvůrce Conana a jeho dědicové utekli do snů... před ženami. Conan a jeho pobratimové jsou vysněnými ideály autorů, zosobňující jejich sny. Byli to hrdinové, které vtipný Stephen King definoval krátce, ale tak výstižně, že musím citovat v originále: *...strongthwed barbarians whose extraordinary prowess at fighting is only excelled by their extraordinary prowess at fucking*.

Příběhy o takových hrdinech, dodává King, působí pouze na impotentní slabochy, duševní trosky, vaginofóby, lidi nesmělé a zakomplexované, kteří se rádi identifikují s hrdinou vzrůstu sedmi stop, který si mečem prosekává cestu hordou nepřátel na alabastrových schodech zborcené svatyně a přes volné rameno se mu pohupuje spoře oděná kráska.

Rekord zde drží John Norman, z jehož cyklu "Gor" číší ohavné a zřejmé komplexy a problémy, s nimiž by měl autor co nejrychleji pádit k sexuologovi, než mu přerostou do maniakálního stavu. I v jiných povídkách a románech sice bývají hrdinové podle Kingovy definice mužství a svou archetypální mužnost samozřejmě dokazují mlácením nepřátel po hlavách a hravým dobýváním všech žen, které před nimi neutečou do vrcholku stromu. Avšak tito hrdinové se zabývají i něčím jiným - zachraňují před zkázou světy a království, hledají magické artefakty, hubí draky. U Johna Normana hrdinové pouze a výlučně znásilňují. A žena musí být u Johna Normana před znásilněním spoutána, zakována do želez, zmrskána a ocejchována žhavým železem. Klinický případ vaginální fobie obohacené komplexem slabocha, který se bojí přiblížit k ženě, která má volné ruce a může jeho namlouvání rázně odmítnout.(4)

V románech feministické fantasy se ženy vymaňují z conanovsko-gorovského schématu. Dovedou drzého otapu praštit mečem či zaklínadlem a pokud je někdo dokonce znásilní, běda mu, draze za to zaplatí. nejpozději v pátém díle ságy. Některé autorky to už trochu přehánějí. Hrdinky cyklu "Vows and Honor" od Mercedes Lackeyové, válečnice Tarma a čarodějka Kethry, jsou znásilňovány přímo cyklicky, začasné hromadně, a vždy se vzpamatují a mstí. Pár stránek textu o ničem a *da capo*. Několik dalších stran a máme tu Tarmu a Kethry sedící u ohně a vzpomínající na dávna znásilnění. Banální popis přírody a máme tu třetí, zcela náhodou znásilněnou ženu, a Tarma s Kethry se mstí ze solidarity. Jezus Maria.

V trilogii "Last Herald Mage" od téže autorky je hrdinou Venyel, chlap. Koupil jsem si to, zvědav, co nám autorka poví o mužích. Nu, je toho hodně. Venyel má na muže dosti zvláštní erotické sklony a autorka div nevyletí z kůže, aby čtenáře přesvědčila, že to je právě to, co mají tygři nejraději. Odpustil jsem si koupit dalších dvou dílů, zděšen perspektivou, co v nich hlavního hrdinu ještě čeká. V podobně typickém cyklu "Lythande" od slavné Marion Zimmer Bradleyové je hrdinou čarodějka ukrývající své pohlaví pod mužským převlekem. Magička dokončí svá čarodějná studia převlečená za muže, jinak by totiž nedosáhla imatrikulace. Průhledná alegorie odříkání ženy, která se

rozhodla udělat kariéru ve firmě Tank Xerox. Dávám přednost "Tootsie".

Když už je řeč o Marion Zimmer Bradleyové, právě ona je promotorkou známého cyklu "Sword and Sorceress", čili - pozor! - "Mečem a dámskou magií" (překlad můj a velmy volný). Sborníků povídek tohoto cyklu vyšlo již devět a mají s k světu. Je to - pokud jde o fantasy - jediné opravdu dobré a jisté místo zdařilého startu pro debutanty a začínající spisovatele. Či spíše spisovatelky, zvážíme-li *leitmotiv*. Autory tam sice občas také pouštějí, ale viz výše. Musí sklonit hlavu a ohnout kolena, musím jim změknout a klesnout... mužská pýcha. Budoucnost žánru tedy vidím jako na dlani.

Fantasy v Polsku

V Polsku je fantasy doménou autorů mladých jak věkem, tak zkušeností. A to je po čertech vidět. Naše fantasy - to jsou chaotické, špatně slepené obrazy, z nichž dýchá fascinace násilím a sexem, přičemž obě tyto fascinace jsou infantilně chápány a rovněž infantilně popsány. Ale jelikož jsou určeny infantilnímu čtenáři, nalézají potlesk i oblibu. Autor i čtenář si spolu v tomto přirozené prostředí vegetují v dokonalé symbióze.

Kdo nevěří, ať se rozhlédne. Autoři, jejichž výsledky na poli klasické - či neklasické - SF jsou zajímavé, objevené a vůbec pozoruhodné, začínají tvořit parádní "Hloupé Honzy", jen se dotknou fantasy. Příznačné? Ovšemže je to příznačené. Neboť dotyční autoři znají kánon SF, na kterém vyrostli, jejíž četba je fascinovala a v níž se snažili najít poselství a hlubší smysl. Znají SF jako TVŮRČÍ METODU. Znají všechny odstíny a jemnosti žánru, vědí, že s sebou nese něco víc než radostné popisování Bug Eyed Monsters přilétnuvších z kosmu a prahnoucích po vládě nad Zemí, naší krvi a našich ženách.

Bohužel - opakuji - v případě fantasy jim znalost kánonu chybí. A metody. Chybí jim metoda. Zbyl jen Hloupý Honza.

A proto nemáme fantasy, která by mohla konkurovat Tolkienovi, Le Guinové, Jacku Vancemu, Patricii McKillipové, Donaldsonovi nebo Eddingsovi. Máme takovu, řekněme, *splatter-gore-fuck and puke fantasy*. Fantasy pro ty, kterým ke snění stačí představa, jak mlátí soupeře po hlavě nebo po ledvinách, napichují ho na ostří nebo na kůl, případně skočí na svou vyvolenou a dlouho a vytrvale se na ní svíjejí, zatímco ona stěha rozkoši a drásá jim nehty záda. Fantasy pro ty, kterým útěk do právě takových a ne jiných nů udělá co nejlépe.

Co naplat, každý má takový útěk, jaký si zaslouží.

Berlín, listopad 1992

Poznámky:

1) Tento obrovský úspěch a tokienománie vznikly v USA vzdor autorovi i jeho agentu, kteří nesouhlasili s levným brožovaným vydáním. Lze tedy směle tvrdit, že k rozkvětu fantasy došlo díky vydavatelskému pirátství. Pirátem byl, mimochodem řečeno, v žánru velmi zasloužilý Donald A. Wollheim.

2) Autor se omlouvá, ale přestože v tomto textu tu a tam uvádí citáty, nebude uvádět žádné odkazy, protože "Viz" a "Dosl. cit." ho smrtelně nudí.

3) Autor si uvědomuje, že takové názory si přímo říkají o to, aby se s nimi polemizovalo. Autor se omlouvá a zároveň prohlašuje, že na žádné polemiky nezareaguje, protože nemá čas na hlouposti.

4) Autor si je vědom reklamy, jakou zdarma děla Johnu Normanovy i faktu, že všechny pulpy v Polsku brzy zaplaví cyklus "Gor". Co dělat, *signum temporis*.

P.S. No dobře, tady je můj seznam, moje soukromé "12 nej...". Po Tolkienovi a Le Guinové následují: Stephen R. Donaldson "Thomas Covenant", T. H. White "The Once and Future King", Peter S. Beagle "The Last Unicorn", Roger Zelazny cyklus "Amber", Marion Zimmer Bradleyová "The Mists of Avalon", Jack Vance "Lyonesse", Tanith Leeová "Birthgrave", Patricia McKillipová "Riddlemaster of Hed" a "The Forgotten Beasts of Eld", David Eddings "Belgariad" a cyklus Fritze Leibera "The Sword of..." čili Fafhrd a Šedý Kocour.

Hlas rozumu

Přišla za ním k ránu.

Vešla opatrně, tiše našlapujíc, plula komnatou jako přízrak, jako zjevení, a jediný zvuk, který doprovázel její pohyby, bylo šustění košile otírající se o její nahou pokožku. Ale i tento slaboučký, sotva slyšitelný šelest zaklínače probudil, nebo spíše jen zpola probral z polospánku, v němž se monotónně kolébal jako v bezedné tůni, vznášej se někde mezi dnem a hladinou klidného moře mezi lehce se vlnícími pruhy chaluh.

Nepohnul se ani se nezachvěl. Dívka připlula blíž, shodila se sebe košili a pomalu, váhavě opřela koleno o okraj jeho lože. Sledoval ji zpod spuštěných řas, nedával najevo, že nespí. Dívka opatrně vylezla na postel, na něho, a objala ho nohama. Opřená o napjaté paže ho pošimrala v obličejí vlasy vonícími heřmánkem. Odhodlaně a jakoby nedočkavě se sklonila a dotkla se hrotem prsu jeho víčka, tváře, úst. Usmál se a uchopil ji za ramena, velmi pomalu, opatrně, jemně. Vzpřímila se, unikajíc jeho prstům, světlá, bělostná, splývající svým jasem s mlhavou září svítání. Pohnul se, avšak ona mu nesmlouvavým tlakem obou rukou zabránila změnit polohu a lehkými, ale rozhodnými pohyby beder se domáhala odpovědi.

Odpověděl. Už neuhýbala před jeho dlaněmi, zaklonila hlavu, potřásla vlasy. Její pleť byla chladná a obdivuhodně hebká. Oči, které spatřil, když přiblížila svou tvář k jeho obličejí, byly veliké a tmavé jako oči rusalky.

Kolébán utonul v heřmánkovém moři, které se rozbouřilo a zašumělo, odnášejíce klid.

L

"Geralte."

Vytržen ze spánku, zvedl hlavu. Slunce už bylo vysoko, úporně se dralo skrze laťky okenic oslepujícími zlatými skvrnami, prozkoumávalo ložnici cha-padly světla. Zaklínač si zaclonil oči instinktivním, zbytečným pohybem, jehož se nikdy nezbavil - stačilo mu přece jen zúžit zornice do svislých škvírek.

"Už je pozdě," promluvila Nenneke, otevírajíc okenice. "Zaspali jste. Iolo, zmiz. Ať už tě tady nevidím."

Dívka se chvatně zvedla, naklonila se z lůžka a zvedla z podlahy svou koši-li. Na rameni, na místě, jehož se před chvílí dotýkala její ústa, cítil Geralt pramínek stydnoucí sliny.

"Počkej..." řekl nejistě. Pohlédla na něj a rychle odvrátila hlavu. Změnila se. Už v sobě neměla nic z rusalky, nic ze zářícího heřmánkového zjevení, jímž byla za úsvitu. Oči měla modré, ne černé. A byla pihovatá - na nose, na pažích, ve výstřihu. Ty pihy byly docela půvabné, ladily s její pletí a zrzavými vlasy. Avšak za rozbřesku, když byla jeho snem, si jich nevšiml. Se studem a trpkostí zjistil, že to, co k ní cítí, je lítost - lítost, že nezůstala snem. A že si tu lítost nikdy neodpustí.

"Počkej," zopakoval. "Iolo... Chtěl jsem..."

"Nemluv na ni, Geralte," přerušila ho Nenneke. "Stejně ti neodpoví. Běž, Iolo. Pospěš si, dítě."

Dívka zahalená do košile cupitala ke dveřím, pleskajíc bosými chodidly po podlaze. Byla rozpačitá, nesmělá, uzardělá. Ničím již nepřipomínala... Yennefer.

"Nenneke," řekl, sahaje po košili. "Doufám, že jí to nevyčítáš... Nepotrestáš ji?"

"Jsi hloupý," vytkla mu kněžka a přistoupila k posteli. "Zapomněls, kde jsi? Toto není ani poustevna, ani klášterní klauzura. Je to svatyně Melitelé. Naše bohyně kněžkám nezakazuje... nic. Skoro nic."

"Zakázala jsi mi oslovit ji."

"Nezakázala. Jen jsem tě upozornila, že je to zbytečné. Iola mlčí."

"Cože?"

"Mlčí, protože Složila takový slib. Je to svým způsobem pokání, díky němuž... Ech, co ti budu vysvětlovat, stejně to nepochopíš a ani se o to nepokusíš. Dobře znám tvůj názor na náboženství. Ne, ještě se neoblékej. Chci se podívat, jak se ti hojí krk."

Usedla na pelest, zručně odvinula lněný obvaz, silně omotaný kolem zaklínačovy šíje. Bolestí se zašklebil.

Jen co dorazil do Ellanderu, odstranila Nenneke ošklivé hrubé stehy z ševcovské dratve, kterou ho sešili ve Wyzimě, ránu otevřela a opět ošetřila. Výsledek byl zřetelný - do svatyně přijel takřka zdrav, možná jen trochu ztuhlý. Nyní byl znovu nemocen a všechno ho bolelo. Ale neprotestoval. Znal kněžku léta, věděl, jak rozsáhlé má vědomosti o léčení a jak bohatou a všestrannou lékárnu má k dispozici. Léčba ve svatyni Melitelé mu mohla jedině prospět.

Nenneke ohmatala ránu, omyla ji a začala láteřit. Znal to už nazpaměť, začala hned prvního dne a nezapomínala se zlobit vždy, když spatřila památku na drápy wyzimské princezny.

"To je hrůza! Takhle se nechat zřít obyčejnou strigou! Svaly, šlachy, jen o vlasek minula krční tepnu! U veliké Melitelé, Geralte, co se to s tebou děje? Jak to, že sis ji pustil tak blízko k tělu? Co jsi s ní chtěl dělat? Smilnit?"

Neodpověděl, jen se pousmál.

"Nesměj se jako pitomec," vstala kněžka a vzala z komody tašku s obvazy. Ač byla malá a při těle, pohybovala se hbitě a půvabně. "Na tom, co se ti stalo, není nic k smíchu. Ztrácíš reflexy, Geralte."

"Přeháníš."

"Ani trochu." Nenneke nanesla na ránu zelenou kašičku, ostře vonící po eukalyptu.

"Neměl ses nechat zranit, ale nechal ses - a dost vážně. Přímo hrozně. I při tvé neobyčejné regenerační schopnosti uplyne několik měsíců než budeš mít krk v naprostém pořádku. Varuji tě, v té době se nepouštěj do soubojů s příliš mrštnými soupeři."

"Díky za varování. Mohla bys mi dát ještě jednu radu: z čeho mám po tu dobu žít? Sehnat pár holek, koupit vůz a zařídit si pojízdný hambinec?"

Nenneke pokrčila rameny, obvazujíc mu krk rychlými, jistými pohyby baculatých rukou.

"Mám ti radit a učit tě životu? Copak jsem tvoje máma nebo co? Tak, hotovo. Můžeš se obléknout. V refektáři na tebe čeká snídaně. Hod' sebou, jinak si ji budeš ohřívát sám. Nemám v úmyslu držet děvčata v kuchyni celé dopoledne."

"Kde tě pak najdu? V kapli?"

"Ne, v kapli ne," postavila se Nenneke. "Jsi tady, zaklínači, vítaným hostem, ale po kapli se mi nemotej. Jdi se projít. Já si tě pak najdu sama."

"Dobrá."

II.

Geralt již počtvrté prošel topolovou alejí, vedoucí od brány k obytným budovám a pokračující směrem k hlavní modlitebně a ke kapli vytesané do strmé skály. Po krátkém zamyšlení se rozhodl nevrátit se pod střechu, obrátil se k zahradám a hospodářským budovám. Několik knězek v šedých pracovních hábitech tam pilně pracovalo. Plely záhony a krmily drůbež v kurnících. Převážně to byly mladé a velice mladé dívky, leckdy skoro děti. Některé jej, když kolem nich procházel, zdravily úklonou nebo úsměvem. Odpovídal na pozdravy, nepoznával ale žádnou z nich. Ač ve svatyni býval často, jednou a někdy dvakrát do roka, nikdy nenarazil na více než tři čtyři známé obličeje. Děvčata přicházela a odcházela - jako věštkyňe do jiných svatyní, jako porodní báby či na ženské a dětské nemoci specializované léčitelky, jako potulné druidky

učitelky nebo vychovatelky Nikdy ale nechyběla nová, přicházející odevšad, i z nejvzdálenějších krajů. Svatyně Melitelé v Ellanderu byla všude známá a těšila se zasloužené slávě.

Kult bohyně Melitelé byl jedním z nejstarších, svého času jedním z nejrozšířenějších, své počátky měl v dávných, již předlidských dobách. Každá předlidská rasa a každý prvotní, ještě kočovný lidský kmen uctíval nějakou bohyni zrození a plodnosti, patronku lásky a manželství, později též strážkyni rolníků a zahradníků. Většina z těchto kultů se sloučila a spojila v uctívání Melitelé.

Čas, který s ostatními náboženstvími a kulty nelítostně skoncoval, účinně je izoloval v zapomenutých, zřídka navštěvovaných, v městské zástavbě utopených svatyních a chrámech, byl k Melitelé milostiv. Bohyni nikdy nechyběli ani vyznavači, ani podporovatelé. Vědci, kteří tento jev analyzovali, vysvětlovali popularitu bohyně vzpomínkami na prakulty Veliké Matky, Matky Přírody, poukazovali na souvislost s přírodním cyklem, s životním koloběhem a dalšími vzletně nazývanými jevy. Geraltův přítel, trubadúr Marigold, jenž se rád nechával považovat za odborníka ve všech možných oborech, hledal jednodušší vysvětlení. Kult Melitelé, vysvětloval, je vírou typicky ženskou. Vždyť Melitelé je patronkou plodnosti, porodů a ochránkyní rodiček. A rodičí žena musí křičet. Kromě obvyklých výkřiků, jejichž obsahem jsou obvykle sliby-chyby, že už nikdy v životě žádnému odpornému mužskému nedá, musí žena při porodu volat na pomoc nějaké božstvo a Melitelé se k tomu hodí přímo dokonale. A protože ženy rodily, rodí a rodit budou, dokazoval básník, nemusí se bohyně Melitelé strachovat o popularitu.

"Geralte."

"To jsi ty Nenneke? Hledal jsem tě."

"Mně?" pohlédla na něho kněžka ironicky "Ne Iolu?"

"Iolu také," přiznal. "Máš něco proti tomu?"

"Ted' ano. Nechtěla bych, abys jí překážel a rozptyloval ji. Musí se připravovat a modlit, má-li z toho transu něco být."

"Už jsem ti říkal," pronesl mrazivě, "že žádný trans nechci. Nemyslím, že by mi v něčem mohl pomoci."

"A já," zamračila se Nenneke, "nemyslím, že by ti takový trans mohl nějak uškodit."

"Mne nejde zhypnotizovat, jsem proti tomu imunní. Mám o Iolu strach. Pro médium to může být příliš namáhavé."

"Iola není žádné médium ani duševně chorá věštkyně. To dítě se těší výjimečné milosti bohyně. Netvař se tak tupě, mohu-li prosit. Už jsem řekla, že tvoje názory na náboženství dobře znám, nikdy mi to příliš nevadilo a ani v budoucnu mi to určitě překážet nebude. Nejsem fanatička. Máš právo myslet si, že nás řídí Příroda a v ní skrytá Moc. Máš právo se domnívat, že bohové a s nimi i moje Melitelé, jsou jen personifikací této Moci, vymyšlení pro prosfáčky, aby ji lépe pochopili a přijali její existenci. Podle tebe je ta Síla slepá. Ale mně, Geralte, víra dovoluje očekávat od přírody to, co zosobňuje moje bohyně, pořádek, právo, dobro. A naději."

"Já vím."

"Když to víš, tak proč ty výhrady k transu? Čeho se bojíš? Že ti nařídím bít čelem o podlahu před sochou a zpívat žalmy? Geralte, prostě si na chvíli jen sedneme, ty, já a Iola. A uvidíme, zda schopnosti té dívky dovolí číst ve víru sil, které tě obklopují. Třeba se dozvíme něco, co by bylo užitečné vědět. Nebo se taky nedozvíme vůbec nic. Možná, že se nám osudové síly, jež tě obklopují, nebudou chtít zjevit, zůstanou skryté a nepochopitelné. To nevím. Ale proč bychom to nemohli zkusit?"

"Protože je to nesmysl. Neobklopuje mě žádný osudový vír. A i kdyby ano, proč se v něm hrabat?"

"Geralte, ty jsi nemocný."

"Chtěla jsi říci raněný."

"Dobře vím, co jsem chtěla říci. Něco s tebou není v pořádku, cítím to. Vždyť tě znám ještě jako chlapce. Když jsem tě viděla poprvé, sahals mi sotva k pásku sukně. A teď cítím, že se točíš v jakémsi prokletém víru, jsi zamotaný, visíš v oprátce, která se pomalu utahuje. Chci vědět, oč se jedná. Sama to zjistit nedokážu, potřebuji Ioliny schopnosti."

"Nechceš sahat příliš hluboko? Nač ta metafyzika? Jestli chceš, vyzpovídám se ti. Vyplním ti večery vyprávěním o nejzajímavějších událostech posledních několika let. Sežeň korbel piva, aby mi nevyschlo v hrdle, a můžeme začít třeba dnes. Obávám se jenom, že tě zklamou, protože tam žádné víry ani oprátky nenajdeš. Hle, obyčejné zaklínačské historky."

"S chutí si tě vyslechnu. Ale opakuji, trans nemůže škodit."

"A nemyslíš," pousmál se na ni, "že moje nevíra ve smysl takového transu jeho smysl ruší?"

"Ne, nemyslím. A víš proč?"

"To nevím."

Nenneke se k němu sklonila a se záhadným úsměvem na rtech mu pohlédla oči.

"Protože by to byl první mně známý důkaz o tom, že nevíra má nějakou moc."

III.

"Jmenuji se Falwick, hrabě Moen. A toto je rytíř Tailles z Dorndalu."

Geralt se, hledě na rytíře, nedbale uklonil. Oba byli ve zbroji a v karmínových pláštích se znakem bílé růže na levém rameni. Poněkud se podivil, protože v okolí, pokud věděl, nebyla žádná komenda řádu.

Na pohled mírně a klidně se usmívající Nenneke postřehla jeho údiv.

"Tito urození pánové," vysvětlovala, když si pohodlně sedla do svého trůnu připomínajícího křesla, „jsou ve službách milostivého vládce této země vévody Herewarda."

"Knížete," opravil ji důrazně Tailles, mladší z obou rytířů, vpíjeje se do kněžky pohledem svých bledě modrých očí, v nichž se zračilo nepřátelství. "Knížete Herewarda."

"Nepřeme se o názvoslovné jemnůstky," pousmála se Nenneke potměšile. "Za mých časů se knížecím titulem směli pyšnit pouze ti, kdož byli blízce spřízněni s královskou krví. Ale dnes to, zdá se, příliš neznamená. Vraťme se k představování a vyjasnění cíle návštěvy rytířů Bílé Růže v mé skromné svatyni. Měl bys, Geralte, vědět, že kapitula právě vyvíjí u Herewarda snahu o nadání pro řád, a proto mnozí z rytířů Růže vstoupili do vévodských služeb. A nemálo zdejších mladých mužů, jakož i tento rytíř Tailles, složilo slib a přijalo rudý plášť, v němž vyhlízejí tak okázale."

"Jaká Čest," zaklínač se uklonil stejně ledabyly jako předtím.

"Pochybuj," pronesla kněžka chladně. "Oni sem nepřijeli vzdávat ti čest."

Právě naopak. Přišli s požadavkem, abys odtud co nejdříve zmizel. Řečeno stručně a jasně, přišli tě vyhnat. Považuješ to za čest? Já ne. Já to považuji za urážku."

"Urození rytíři se, myslím, namáhali bezdůvodně:" pokrčil Geralt rameny. "Nemám v úmyslu se zde usídlit. Odjedu odtud sám bez zbytečného naléhání a pohánění, a to již brzy..."

"Okamžitě," vyštěkl Tailles. "Bez žádného zdržování. Kníže přikazuje..."

"Na území této svatyně rozkazy vydávám já," přerušila ho Nenneke mrazivým, panovačným hlasem. "Obvykle se snažím, aby mé příkazy nebyly v přílišném rozporu s Herewardovou politikou. Je-li ta politika logická a smysluplná. V tomto konkrétním případě je iracionální, nebudu ji tedy brát vážněji než si zasluhuje. Geralt z Rivie je mým hostem, pánové. Jeho přítomnost v mé svatyni je mi milá. A proto Geralt z Rivie v mé svatyni zůstane tak dlouho, jak jen bude chtít."

"Ženo, máš tu drzost protivit se rozkazům knížete?" vykřikl Tailles, přehodil si plášť přes rameno a ukázal v celé kráse kanelovaný, mosazí vykládaný náprsník. "Opovažuješ se znevažovat autoritu vládce?"

"Bud' zticha," odpověděla mu Nenneke a zamhouřila oči. "Ne tak nahlas. Zvaž, co říkáš a komu to říkáš."

"Vím, komu to říkám!" učinil mladík krok vpřed. Falwick, onen starší rytíř, jej pevně uchopil za loket a sevřel ho, až zaskřípala rukavice zbroje. "A říkám slova, jež jsou vůlí knížete, pána této země! Věz, ženo, že máme na nádvoří dvanáct vojáků..."

Nenneke sáhla do měšce u pasu a vytáhla z něj nevelkou porcelánovou nádobku.

"Opravdu nevím," prohlásila klidně, "co se stane, když ti tuhle dózu rozbiju pod nohama, Taillesi. Možná ti prasknou plíce. Možná porosteš srstí.

A možná se stane obojí, kdo ví? Asi jen milostiplná Melitelé."

"Neopovažuj se mi hrozit svými kouzly, kněžko! Naši vojáci..."

"Vaši vojáci, dotkne-li se jediný z nich Meliteliny kněžky, budou viset na akátech podél cesty do města - a to dříve než se slunce dotkne obzoru. Vědí to velice dobře. A ty to, Taillesi, víš také. Tak se přestaň chovat jako hlupák. Byla jsem u toho, když ses narodil, smrkáči a teď je mi líto tvé matky. Nepokoušej osud. Nenut' mě, abych tě musela naučit dobrému chování."

"Dobrá, dobrá,, vmísil se do rozhovoru zaklínač, poněkud v rozpacích z toho všeho.

"Vypadá to, že moje skromná osoba začíná být příčinou vážného konfliktu a já nevidím důvod, proč by tomu tak mělo být. Pane Falwicku, zdá se mi, že jsi rozváznější než tvůj druh, jehož, jak vidím, rozpáluje mladický oheň. Poslyš, pane Falwicku, slibuji, že tento kraj opustím co nejdříve, za několik dnů. A slibuji také, že jsem neměl ani nemám v úmyslu zde pracovat, přijímat jakoukoli práci. Nejsem zde jako zaklínač, ale jako soukromá osoba."

Hrabě Falwick mu pohlédl do očí a Geralt okamžitě pochopil svůj omyl. V očích rytíře Bílé Růže se zračila čistá, nefalšovaná a neoblomná nenávist. Zaklínač pochopil a byl si jist, že to není vévoda Hereward, kdo ho vyhání ale Falwick a jemu podobní.

Rytíř se obrátil na Nenneke, uctivě se uklonil a začal hovořit. Hovořil klidně a slušně. Hovořil logicky. Ale Geralt věděl, že Falwick sprostě lže.

" Ctihodná Nenneke, prosím o prominutí, avšak kníže Hereward, můj senior si nepřeje a nebude snášet na svém panství přítomnost zaklínače Geralta z Rivie. Není důležité, zda Geralt z Rivie loví nestvůry anebo se považuje za soukromou osobu. Kníže ví, že Geralt z Rivie soukromou osobou nemůže být. Zaklínač přitahuje potíže jako magnet. Čarodějové se bouří a píší petice, druidové přímo hrozí..."

"Nevidím důvod, aby Geralt z Rivie doplácel na rozčilení zdejších čarodějů a druidů," přerušila ho kněžka. "Od kdy Herewarda zajímá, co si jedni či druzí myslí?"

"Dost té diskuse," zvedl Falwick hlavu. "Copak se nevyjadřuji dostatečně srozumitelně, ctihodná Nenneke? Řeknu to tedy tak srozumitelně, že jasněji to již říci nejde: ani kníže Hereward, ani komturie řádu nehodlají v Ellanderu ani jeden den snášet přítomnost zaklínače Geralta z Rivie, známého jako Řezník z Blavikenu."

"Zde není Ellander!" Kněžka vyskočila z křesla. "Zde je svatyně Melitelé! A já, Nenneke, velekněžka Melitelé, nehodlám již ani chvilku snášet na území svatyně vaši přítomnost, pánové!"

"Pane Falwicku," ozval se zaklínač tiše. "Uvažuj. Nechci žádné potíže a ani vám, jak soudím, na tom nijak zvlášť nezáleží. Opustím tento kraj nejpozději za tři dny Ne, Nenneke, mlč, prosím tě. Stejně už musím dál. Tři dny, pane hrabě. O víc neprosím."

"A máš pravdu, že neprosíš," prohlásila kněžka dříve než Falwick stačil zareagovat. "Slyšeli jste, chlapci? Zaklínač tu zůstane tři dny, protože chce. A já, kněžka Veliké Melitelé, budu po ty tři dny jeho hostitelkou, protože je to můj rozmar. Zopakujte to Herewardovi. Ne, Herewardovi ne. Zopakujte to jeho manželce, spanilomyslné Ermelle, a dodejte ještě, že pokud jí záleží na stálých dodávkách afrodisiak z mé lékárny, ať svého vévodu uklidní. Ať krotí jeho nálady a kaprice, jež stále více vypadají jako příznaky duševní poruchy."

"Dost!" vykřikl Tailles pisklavě, jak se mu hlas zlomil do falsetu. "Nebudu poslouchat, jak nějaká kněžka znevažuje mého seniora a jeho manželku! Takovou urážku nemohu přejít mlčením! Tady bude vládnout řád Bílé Růže, učiní konec s vašimi hnízdy tmářství a pověr! A já, rytíř Bílé Růže..."

"Poslouchej, smrade!" přerušil ho Geralt s nebezpečným úsměvem. "Zbrzd' ta vzletná slova. Hovoříš k ženě, jíž náleží úcta. Zvláště od rytíře Bílé Růže. Je pravda, že v poslední době, když někdo chce vstoupit do řádu, stačí zaplatit do pokladnice komturie tisíc novigradských korun, takže je řád plný synků lichvářů a zbohatlíků, ale nějaké zvyklosti u vás snad ještě přetrvaly Nebo se mýlím?"

Tailles zbledl a sáhl k pasu.

"Pane Falwicku," řekl Geralt aniž by se přestal usmívat. "Jestli vytáhne meč, tak ho tomu frackovi vezmu a nasekám mu na prdel. A potom s ním vyrazím dveře."

Tailles roztřesenýma rukama vytáhl od pasu železnou rukavici a s třeskem jí mrští o podlahu před zaklínačovým nohama.

"Smyju urážku řádu tvou krví, zrůdo!" vykřikl. "Na udusané půdě! Pojd' na nádvoří!"

"Něco ti upadlo, synku," pronesla Nenneke klidně. "Tak to zvedni, tady nemůžeš dělat nepořádek, tady je svatyně. Falwicku, ber odtud toho tupce, nebo se stane nestěstí. Víš, co máš zopakovat Herewardovi. Konečně, napíšu mu osobní dopis, vy mi nepřipadáte jako důvěryhodní kurýři. Běžte pryč. Ke dveřím, doufám, trefíte sami?"

Falwick, drže rozzuřeného Taillese v železném stisku, se uklonil a zařinčel zbrojí. Pak pohlédl zaklínači do očí. Zaklínač se už neusmíval. Falwick přehodil karmínový plášť přes rameno.

"Ctihodná Nenneke," řekl, "to nebyla naše poslední návštěva. Vrátime se."

"Právě toho jsem se obávala," odvětila kněžka chladně. "Veškeré znechuí je na mé straně."

IV.

"Popovídejme si, Iolo."

Potřebuji si popovídat. Říká se: mlčeti zlato. Snad. Nevím, zda má tak velikou cenu. Jistou cenu ale má. Je třeba za ně platit.

Ty to máš snadnější, máš, neprotestuj. Ty přece mlčíš, protože chceš, ty jsi z mlčení učinila obětinu tvé bohyni. Nevěřím v Melitelé, nevěřím a ,bohy, ale oceňuji tvou volbu, tvou oběť, oceňuji a respektuji to, čemu věříš. Protože tvá víra a obětavost, cena mlčení, jíž platíš, tě učiní lepší, bytostí. Přinejmenším tě takovou může učinit. A má nevíra nezmůže nic. Je bezmocná.

Ptáš se, v co v takovém případě věřím?

Věřím v meč.

Jak vidíš, nosím dva. Každý zaklínač má dva meče. Nepřející říkají, že ten stříbrný je na nestvůry a ten ze železa na lidi. To je samozřejmě lež. Existují nestvůry, jež můžeš zranit pouze stříbrnou čepelí, ale jsou i takové, pro něž je vražedné železo. Ne, Iolo, ne každé železo, jen to, které pochází z meteoritu. Víš, co je to meteorit? Je to hvězda spadlá na zem. Určitě jsi mnohokrát viděla padat hvězdu. Krátkou svítící šmouhu na noční obloze. Při pohledu na ni sis určitě něco přála, snad to byl pro tebe další důvod, abys věřila v bohy. Pro mne je meteorit jen kusem kovu, který se při dopadu zaryje do země. Kovu, z něhož je možno ukovat meč.

Můžeš, samozřejmě, že můžeš vzít můj meč do ruky. Cítíš, jak je lehký? I ty ho dokážeš snadno zvednout. Ne! Nedotýkej se čepele, zraníš se. Je ostřejší než břitva. Musí být taková.

Ano, jistě, cvičím často. Každou volnou chvíli. Nesmím vyjít ze cviku Sem, do nejvzdálenějšího zákoutí parku svatyně, přicházím, abych se rozhýbal, abych vyhnal ze svalů tu nepříjemnou a nebezpečnou ztuhlost, která mě přepadá, ten chlad, který ve mně zůstává. A ty jsi mě tady našla. Je to zábavné, před několika dny jsem se zase já pokoušel najít tebe. Rozhlížel po tobě. Chtěl jsem...

Potřebuji si popovídat, Iolo. Posadme se, povídejme si chvilku.

Iolo, vždyť ty mne přece vůbec neznáš.

Jmenuji se Geralt. Geralt z... Ne. Jen Geralt. Geralt odnikud. Jsem zaklínač.

Mým domovem je Kaer Morhen - Hradiště zaklínačů. Odtamtud pocházím. Je to... Byla to taková pevnost. Moc z ní nezůstalo.

Kaer Morhen... Tam byli pěstováni takoví, jako jsem já. Teď už se to nedělá, na Kaer Morhen nikdo nežije. Nikdo, jen Vesemir. Ptáš se, kdo je to Vesemir? Je to můj otec. Proč se na mne díváš tak udiveně? Co je na tom zvláštního? Každý má nějakého otce. Můj otec je Vesemir. Co z toho, že to není můj pravý otec? Skutečného jsem nikdy nepoznal, matku také ne. Ani nevím, jestli jsou vůbec ještě naživu. A abych řekl pravdu, moc mě to ani nezajímá.

Ano, Kaer Morhen... Prošel jsem tam mutací. Zkouška Trav a pak to, co obvykle. Jedy, byliny, nákazy. A pak znovu. A zase. Až do konce. Zřejmě jsem Proměnu snesl nezvykle dohře, churavěl jsem jen krátce. Byl jsem považován za velice odolného spratka, a proto jsem byl vybrán k jistým dalším, mnohem složitějším... zásahům. To už bylo horší. Mnohem horší. Ale, jak vidíš přežil jsem to. Jako jediný z těch, kdož byli k těm pokusům vybráni. Od té doby mám bílé vlasy. Naprostý zánik pigmentu. Tomu se říká vedlejší účinky. Maličkost. Ani to moc nevadí.

Pak mě učili všelijaké věci. Dost dlouho. Až konečně přišel den, kdy jsem Kaer Morhen opustil a vydal se na cestu. Měl jsem už svůj medailón, ano, právě tenhle. Znamení Školy Vlka. Měl jsem také dva meče: stříbrný a železný. Kromě mečů jsem ještě měl přesvědčení, zápal, motivaci a... víru. Víru v to, že jsem užitečný, že mě lidé potřebují. Protože svět, Iolo, měl být plný netvorů a bestií a mým úkolem bylo chránit ty, které ony bestie ohrožovaly. Když jsem vyrazil z Kaer Morhen, toužil jsem po setkání s mou první nestvůrou, nemohl jsem se dočkat okamžiku, až jí stanu tváří v tvář. A dočkal jsem se.

Můj první netvor, Iolo, byl lysý a měl přišerně šeredné, zkažené zuby. Narazil jsem na něj na cestě, kde spolu se svou bandou marodérů z nějaké armády zadržel selský vůz. Vytáhl z něho snad třináctiletou, snad mladší dívku, z níž strhával šaty a řval, že nastal čas, aby poznala, co je to skutečný chlap. Přijel jsem blíž, seskočil z koně a řekl plešounovi, že jemu takový čas nastal taky. Zdálo se mi to hrozně vtipné. Plešoun pustil holku a vrhl se na mě se sekerou v ruce. Byl pomalý, ale měl výdrž. Udeřil jsem ho dvakrát, teprve pak padl. Nebyly to sice zvlášť čisté zásahy, ale velmi, řekl bych,

spektakulární, takové, že plešounovi kumpáni utekli, když viděli, co dokáže z člověka udělat zaklínačský meč.

Nenudím tě, Iolo.

Potřebuji si popovídat. Opravdu to potřebuji.

Kde jsem to skončil? Aha, u mého prvního šlechtného činu. Víš, Iolo, na Kear Morhen mi vtloukali do hlavy, abych se do takových věcí nemíchal, abych se jim zdaleka vyhýbal, abych si nehrál na potulného rytíře a nenahrazoval strážce práva. Vydal jsem se na cestu ne proto, abych se předváděl, ale abych za peníze vykonával objednané práce. A já se do toho zamotal jako pitomec, když jsem ujel stěží padesát mil od úpatí hor. Víš, proč jsem udělal? Chtěl jsem, aby plačící dívka mně, svému zachránce, líbala ruce a její otec mi děkoval na kolenou. Jenže její otec utekl stejně jako maroděři a dívka, na níž skončila většina plešounovy krve, se pozvracela a dostala hysterický záchvat a když jsem se k ní přiblížil, strachy omdlela. Od té doby jsem se do podobných věcí vměšovat jen zřídka.

Dělal jsem svou práci. Rychle jsem se naučil jak. Přijížděl jsem k plotům vesnic, zastavoval se pod palisádami městeček a hradbami měst. A čekal jsem. Když na mě plivali, házeli kameny a nadávali mi, odjížděl jsem. A když místo toho někdo vyšel ven a dal mi práci, tak jsem ji udělal.

Navštěvoval jsem města a hrady, četl vyhlášky přibíjené na sloupy na rozcestích. Hledal jsem zprávu: „Nutně potřebujeme zaklínače“. A pak se obvykle našlo nějaké začarované místo: sklep, hřbitov nebo ruina, lesní úvoz nebo jeskyně v horách plná kostí a smrdící mršinou. A tam bylo něco, co žilo jen proto, aby zabíjelo. Z hladu, pro potěšení, povolane čísi chorobnou vůlí anebo z jiných příčin. Mantichora, wyvern, mlžák, žahnice, žirytva, přeraza, goblin, upír, ghúl, graveir, vlkodlak, gigaškorpión, striga, žroutka, kikimora, wipper. A pak tanec ve tmě a seknutí mečem. A pak strach a odpor v očích toho, kdo mi vyplácel odměnu.

Chyby? Jistěže. Dělal jsem je.

Ale držel jsem se zásad. Ne, kodexu ne. Zvykl jsem se často zaštiťovat kodexem. Lidé to mají rádi. Těch, kdo mají nějaký kodex a řídí se jím, si obvykle váží a uznávají je.

Neexistuje žádný kodex. Nikdy nebyl sepsán žádný zaklínačský kodex. Já si svůj vymyslel. Prostě a jednoduše. A držel jsem se ho. Vždy...

Ne vždy.

Stávalo se totiž, že něco vypadalo tak, jako by to nevzbuzovalo žádné pochybnosti. Že bych si měl říci: „Co je mně po tom, není to moje věc, já jsem zaklínač.“ Že by bylo dobré poslechnout hlas rozumu. Poslechnout instinkt, když ne to, co diktuje zkušenost. A nebo třeba obyčejný, nejobyčejnější strach.

Měl jsem poslechnout hlas rozumu, tehdy...

Neposlechl jsem.

Myslel jsem si, že volím menší zlo. Zvolil jsem menší zlo. Menší zlo! Jsem Geralt z Rivie, zvaný také Řezník z Blavikenu.

Ne, Iolo. Nedotýkej se mé ruky. Kontakt v tobě může probudit... Můžeš spatřit...

A já nechci, abys to viděla. Nechci vědět. Znáám svůj osud, který mnou točí jako vír. Můj osud? Jde za mnou v mých stopách, ale já se nikdy dozadu neohlížím.

Smyčka? Jistě, Nenneke to, zdá se, cítí. Co mě to tehdy tam v Cintře napadlo? Jak jsem mohl tak hloupě riskovat?

Ne, ne a znovu ne. Nikdy se neohlížím dozadu. A do Cintry se nevrátím, budu se jí vyhýbat jako morovému hnízdu. Nikdy se tam nevrátím

Hm, jestliže dobře požitám, muselo se to dítě narodit v květnu, někdy kolem svátku Belleteynu. Kdyby to tak opravdu bylo, měli bychom co činit s podivuhodnou shodou okolností. Protože Yennefer se také narodila o Belleteynu...

Pojďme, Iolo. Už se stmívá.

Děkuji ti, že sis se mnou popovídala.

Děkuji ti, Iolo.

Ne, nic mi není. Cítím se dobře.

Dacela dobře."

V.

"Geralte! Haló, Geralte! Jsi tady?"

Zvedl hlavu od zažloutlých drsných stránek Historie světa od Rodericka de Novembre, zajímavého, třebaže ne vždy jednoznačně přijímaného díla, jež od včerejška studoval.

"Tady jsem. Copak se stalo. Nenneke? Potřebuješ mě?"

"Máš hosta."

"Zase? Kdo je to tentokrát? Vévoda Hereward osobně?"

"Kdepak. Je zde tvůj kumpán Marigold, ten lajdák, trubec a lenoch, ten kněz umění, jasně planoucí hvězda balad a milostné poesie. Jako obyčejně zářící slávou, nadutý jako prasečí měchuřina a páchnoucí pivem. Chceš se s ním vidět?"

"Ovšem. Vždyť je to můj přítel."

Nenneke sebou trhla, pak pokrčila rameny.

"To přátelství nepochopím. Je to tvůj naprostý opak:"

"Protivy se přitahují."

"Asi to tak bude. No prosím, už je tady," ukázala blavou, "ten slavný pěvec."

"On je skutečně slavný pěvec, Nenneke. Snad mi nebudeš tvrdit, nikdy neslyšela žádnou z jeho písní."

"Slyšela," zaškaredila se kněžka. "Jak by ne. Nu, asi se v tom nevyznám, snad lavírování mezi vzrušující lyrikou a obscénními prasečinkami vyžaduje vsutku talent. Ale to je jedno. Promiň, že vám nebudu dělat společnost. Nemám dneska náladu ani na jeho poesii, ani na jeho přisprostlé vtípky."

Z chodby se ozval nevázaný smích, zvuk loutny a vzápětí stanul u knihovny Marigold v liliovém kabátci s krajkovými manžetami a v kloboučku na tři facky. Když trubadúr spatřil Nenneke, přehnaně se uklonil, zametaje podlahu volavčím pérem na kloboučku.

"Má nejhlubší úcta, ctihodná matko," zakvílel jako pitomec. "Sláva Veliké Melitelé a její kněžce, pramenům ctnosti a moudrosti..." I

"Přestaň mě rozčilovat, Marigolde," zaprskala Nenneke. "A neříkej mi matko. Věz, že pouhá myšlenka na to, že bys mohl být mým synem, ve mně vzbuzuje hrůzu."

Obrátila se na patě a vyšla, šelestící splývavým rouchem. Marigold udělal opičí grimasu a parodoval úklonu.

"Vůbec se nezměnila," řekl klidně. "Pořád nemá za mák smyslu pro humor. Naštvala se na mě, protože jsem si po příjezdu na chvíli zašpásoval s vrátnou, takovou roztomilou plavovláskou s dlouhými řasami a panenským copem sahajícím až po pěkný zadeček, do kterého by byl hřích si neštípnout. Takže jsem si štípl a Nenneke, která právě přicházela... Ale, to je jedno. Buď zdrav, Geralte."

"Buď zdrav, Marigolde. Odkud víš, že jsem tady?"

Básník se vzpřímil a popotáhl si kalhoty.

"Byl jsem ve Wyzimě," řekl. "Slyšel jsem o strize a dověděl se, že jsi zraněn. Domyslel jsem si, kam se tak můžeš vydat na rekonvalescenci. Jak vidím, jsi už celkem zdrav."

"Dobře vidíš. Pokus se to ale vysvětlit Nenneke. Sedni si, popovídáme si."

Marigold se posadil a nahlédl do knihy na pulpitu.

"Dějiny?" pousmál se. "Roderick de Novembre? Četl jsem to, četl. Když jsem studoval v Oxenfurtu, byla historie na druhém místě mého seznamu oblíbených předmětů."

"Co bylo na prvním místě?"

"Zeměpis," odpověděl básník vážně. "Atlas světa byl větší, takže se za ním dala líp schovat flaška."

Geralt se suše zasmál, vstal, vytáhl z police Luniniho a Tyrssovy Záhady magie a alchymie a vyjmul na světlo denní za objemným svazkem ukrytou, slámou opletenou nádobu.

"Ohó," rozveselil se trubadúr. "Je vidět, že se v knihovnách stále ještě skrývá moudrost a inspirace. Mhm, to mám rád. Slivovice, že? Ano, to je pravá alchymie. Zde je kámen mudrců, jenž se skutečně vyplatí studovat. Na tvé zdraví, bratře. Uch, ta píše!"

"Co tě sem přivedlo?" vzal Geralt láhev od básníka, lokl si, chytil se za obvázaný krk a rozkašlal se. "Kampak máš namířeno?"

"Nikam. Tedy, mohl bych se vydat tam, kam máš namířeno ty. Mohl bych tě doprovázet. Jak dlouho tady ještě chceš zahálet?"

"Moc dlouho ne. Místní vévoda mi dal na srozuměnou, že v jeho zemi nejsem vítaným hostem."

"Hereward?" Marigold znal všechny krále, knížata, vladyky a pány od Jarugy po Dračí hory. "Kašli na něj. Neopovází se žádného kroku proti Nenneke a bohyni Melitelé. Lid by mu vypálil hrad."

"Nechci žádné problémy. A stejně tu už sedím příliš dlouho. Jedu na jih, Marigolde. Daleko na jih. Tady nenajdu žádnou práci. Civilizace. Zaklínače zde nikdo nepotřebuje. Když se ptám, jestli by se tu pro mě nenašla nějaká práce, koukají na mě jako na nějakou zvláštnost."

"Co to plácáš? Jaká je tady civilizace? Před dvěma týdny jsem se přepravil přes Buinu a když jsem projížděl krajem, slyšel jsem spousty strašidelných příběhů. Prý jsou tady vodníci, vijuni, přerazy, létavice a bozi vědí jaké další svinstvo. Měl bys tu mít práce až nad hlavu."

"Povídáčky jsem slyšel taky Polovina je buď přehnaná, nebo vymyšlená. Kdepak, Marigolde, svět se mění. Něco končí."

Básník si lokl z láhve, přivřel oči a ztěžka si povzdechl:

"Zase začínáš brečet nad tím tvým smutným zaklínačským údělem? A přitom filosofovat? Shledávám nepříznivé účinky špatného čtiva. Protože na to, že se svět mění, přišel dokonce i ten starý páprda Roderick de Novembre. Ta proměna světa, abych tak řekl, je jedinou thesí z jeho traktátu, s níž se lze bez výhrad ztotožnit. Jenže to není these natolik objevná, abys mě s ní musel otravovat a navíc se přitom tvářit jako myslitel, což ti absolutně nesluší."

Geralt si místo odpovědi lokl z láhve.

"Tak, tak," povzdechl si Marigold opět. "Svět se mění, slunce zapadá a kořalka dochází. Co ještě, podle tebe, končí? Zmiňoval ses o nějakém konci, filosofe."

"Dám ti pár příkladů," řekl Geralt po krátké odmlce, "z posledních dvou měsíců, které jsem strávil na tomto břehu Buiny Jednoho dne jedu a vidím most. Pod mostem sedí troll, po každém pocestném vymáhá mýto. Těm, co ho pošlou do háje, ukousne nohu, někdy i obě. A tak jdu za fojtem a ptám se ho, kolikpak mi dá za trolla. Fojt otvírá údivem hubu. Jak to, ptá se, kdo bude opravovat most, až tu troll nebude? Troll se stará o most, opravuje ho v potu čela, důkladně, jak se patří. Levnější je platit mu mýto. Tak jedu dál a vidím vidlohona. Není velký, tak pět aršínů od nosu ke špičce ocasu. Letí si, v drápech nese ovci. Zajedu do vsi a ptám se, kolik zaplatí za toho plaza. Sedláci padají na

kolena a zapřísahají mě, ať ho nechám být, že je to oblíbený drak nejmladší dcerky místního barona, že kdyby mu ze hřbetu spadla třebas jen šupina, baron vesnici vyplení a je sedře z kůže. Jedu dál a mám pořád větší hlad. Ptám se po práci a ona se samozřejmě nějaká najde. Jenže jaká? Tomuhle chytit rusalku, tomu divoženku, tomu zas nymfu... Ti chlapi úplně zpitoměli. Po vesnicích je holek jako much, ale oni by rádi nelidské ženské. Další prosí, abych pro něj zabil wojsilka a přinesl mu kůstku z jeho ruky protože když se rozemele a nasype do polévky, povzbuzuje prý potenci..."

"Tak tohle je žvást," přerušil ho Marigold. "Zkoušel jsem to. Nepomáhá to ani v nejmenším a polévka má po tom chuť jako vývar z onucí. Ale když tornu lidi věří a jsou ochotni platit..."

"Nebudu zabíjet wojsilky ani žádná jiná neškodná stvoření."

"Tak buď o hladu. Anebo změň práci."

"A co mám dělat?"

"To je fuk. Staň se knězem. S tvojí morálkou, s tvými skrupulemi, s tvými znalostmi přírody a lidské povahy by z tebe nebyl špatný flandák, To, že nevěříš v žádné bohy by neměl být problém. Znáám jen málo kněží, kteří jsou věřící. Staň se knězem a přestaň se litovat."

"Nelituju se, pouze říkám fakta."

Marigold si přehodil nohu přes nohu a se zájmem si prohlížel prošoupanou podrážku.

"Připomínáš mi, Geralte, starého rybáře. který před smrtí zjistil, že ryby smrdí a od vody že táhne, až láme v kostech. Buď důsledný. Řeči a fňukání nic nespraví. Já kdybych zjistil, že není zájem o poesii, pověším loutnu na hřebík a stanu se zahradníkem. Pěstoval bych růže..."

"Žvaníš. Takové oběti bys nebyl schopen."

"Hm, zahradník by ze mne asi nebyl." souhlasil básník, nepřestáváje si prohlížet podešev. "Jenže naše profese se poněkud různí. Poptávka po písních a zvuku loutnových strun nikdy neopadne. S tvým povoláním je to horší. Vy, zaklínači, se přece sami připravujete o práci, pomalu, ale jistě. Čím líp a svědomitěji pracujete, tím méně toho máte na práci. Vždyť vaším cílem, smyslem vaší existence je svět bez nestvůr, svět klidný a bezpečný. Čili svět, kde jsou zaklínači zbyteční. To jsou ale paradoxy. co?"

"Jsou."

"Kdysi, když ještě žili jednorožci, bývalo prý dost dívek, které z vypočítavosti uchovávaly svou neposkvrněnost, aby za odměnu pomáhaly lovcům jednorožců coby vábničky. Nebo krysaři s píšťalkami. Pamatuješ na ně? Kdekdo se málem rval o jejich služby Vyřídili je alchymisté, kteří vynalezli účinné tedy, k tomu se ještě přidalo všeobecné rozšíření chovu koček, fretek a lasiček. Zvířátka byla levnější, milejší a nechlemtala tolik piva. Vidíš tu analogii?"

"Vidím."

"Tak se pouč z cizích zkušeností. Zmíněné panny od jednorožců, jen co ztratily práci, neprodleně se odpanily Některé z nich, toužíce si vynahradit léta odříkání, prosluly takovou technikou a zápalem, že se posléze daly na profesionální dráhu. Krysaři... No, z těch si raději příklad neber, protože se jako jeden muž dali na chlast a skončili někde po pankejtech. Takže teď, jak se zdá, je řada na zaklínačích. Čteš Rodericka de Novembre. Jsou tam, pokud si vzpomínám, zmínky o zaklínačích, o těch prvních, kteří začali jezdit po světě před nějakými třemi sty lety V dobách, kdy sedláci chodili pracovat na pole v ozbrojených houfech, vesnice byly obehnané leckdy i trojitou palisádou, kupecké karavany připomínaly vojenská tažení a na hradbách nepočetných hradů stály nepřetržitě ke střelbě připravené katapulty Protože my lidé, jsme tady byli vetřelci. Této zemi vládli draci, mantichory, gryfové a amfisbainy vlkodlaci a strigy, kikimory, chiméry a létavice."

Bylo třeba jim tu zemi po kouscích brát: každé údolí, každý průsmyk, každý bor a každou polanu. A podařilo se nám to. Ne bez neocenitelné pomoci zaklínačů. Jenže ty časy jsou pryč. milý příteli, nenávratně pryč. Baron nedovolí zabít vidlohona, protože to je bezpochyby poslední drakonid v okruhu tisíce mil a už dávno nevzbuzuje hrůzu, ale soucit a nostalgii za uplynulými dobami. Troll pod mostem se sžil s lidmi, už to není netvor, kterým se straší děcka, nýbrž pamětihodnost, místní atrakce, navíc ještě užitečná. A přerazy, mantichory. amfisbainy? Skrývají se v lesích a nedostupných horách..."

"Takže jsem měl pravdu. Něco končí. Ať už se ti to líbí nebo ne, něco končí."

"Nelíbí se mi to, že tady vykládáš banální kecy. Nelíbí se mi výraz, s jakým to říkáš. Co se to s tebou děje? Já tě nepoznávám, Geraltc. Tak, k čertu, jed'me co nejrychleji na ten jih, do té divočiny Až porubeš pár nestvůr, nálada se ti spraví. A nestvůr je tam prý dost a dost. Říká se, že když tam nějakou babku omrzí život, jde sama samotinká pro chrastí do lesa, ani sukovici si nebere, Ůčinkuje to spolehlivě. Měl by ses tam usídlit natrvalo."

"Možná, že bych měl, ale neusídlim."

"Pročpak? Zaklínač tam přijde snadno k vÝdělku."

"Snadno," lokl si Geralt z láhve. "Jenže utratit jej je těžší. Navíc tam jedí jenom pučálku a proso, pivo chutná jako chcanky, holky se tam nemýjí a komáři píchají."

Marigold se hlasitě rozchechtal, opíraje si zátylek o regál, o knižní hřbety vázané v kůži.

"Proso a komáři! To mi připomíná naši první společnou výpravu na konec světa," řekl.

"Vzpomínáš? Poznali jsme se na slavnosti v Guletě a tys mě ukecal..."

"Přemluvilš mě ty Musel jsi z Gulety rychle zdrhat, až ti za patami hořelo, protože holka, kterou jsi přefíkl pod pódiem, měla čtyři urostlé bratry. Hledali tě po celém městě, hrozili, že tě vykleští a vyválejí ve smole a pilinách. Proto ses na mě tehdy přilepil."

"A ty jsi skoro vyskočil z kalhot radostí, že máš konečně společníka. Do té doby sis cestou mohl povídat nanejvýš s kobylou. No dobrá, máš recht, bylo to, jak říkáš. Musel jsem se tehdy opravdu na nějaký čas uklidit a Údolí květů se pro tento účel zdálo být ideální. Měl to přece být konec obydleného světa, výspa civilizace, nejvzdálenější bod na hranici dvou světů... Pamatuješ?"

"Pamatuji, Marigolde."

VI.

Zaklínač si rozšněroval košili a odlepil mokřý len od šíje. V jeskyni bylo velmi teplo, přímo horko, byla plná husté mokřé páry srážející se na omšelých balvanech a bazaltových stěnách.

Všude kolem byly rostliny. Vyrůstaly z prohlubní vytesaných ve skále a vyplněných rašelinou, z velkých beden, truhlíků a květináčů. Pnuly se po skále i po dřevěných roštích a tyčkách. Geralt si je zvědavě prohlížel, poznáváje mnohé vzácné exempláře - takové, jenž se přidávaly do zaklínačských léků a elixírů, magických směsí a čarodějnických odvarů. A další, ještě vzácnější, jejichž účinky si mohl jen domýšlet. I takové, které vůbec neznal a ani o nich neslyšel. Viděl stěny porostlé hvězdícovým nostrixem, z objemných nádob rostoucí pevné koule dutohlavu, šlahouny arenarie obsypané krvavě rudými plody Poznával masité, hustě žilkované listy svádívce, rudozlaté ovály nezmaru a tmavé střelky siricidy Viděl ke kamenům lnoucí polštáře péřového mechu stavikrevu, lesklé bulvy krkavčího oka a tygrovitě proužkované listy vstavače myšího ocásku.

Ve stinné části jeskyně dřepěly houby šítonoši s klobouky šedivými jako polní kamení. Opodál rostl sázník, bylina schopná neutralizovat většinu známých jedů. Z hlubokých,

do země zapuštěných beden vykukovaly nenápadné žlutošedé metličky ranohu, jehož kořen měl silné a všestranné léčivé účinky Střed jeskyně patřil vodním rostlinám. Geralt viděl kádě plné rohatky a želví řasy, bazény pokryté hustým kobercem hlubenky, potravu cizopasného ostroží. Skleněné nádoby plné zkroucených výhonků halucinogenního dvouhrotu, útlých tmavozelených kryptokorin a klubíček nítěnic. Bahnem naplněná koryta, v nichž byly pěstovány nesčetné plísňe, řasy, lišejníky a slatinné mechy.

Nenneke si vyhrnula rukávy svého roucha, vytáhla z košíku nůžky a kostěné hrabičky a beze slova se dala do práce. Geralt se posadil na lavičku stojící v jednom z kuželů světla padajícího do jeskyně velkými křišťálovými tabulemi ve stropě.

Kněžka si pobrukovala a prozpěvovala, obratně nořila ruce do houštiny listů a šlahounů, rychle cvakala nůžkami a plnila košíky trsy bylinek. Napřimovala tyčky a rámy podpírající rostliny, čas od času prohrábala zeminu hrabičkami. Někdy s pohněvaným bručením vytrhla uschlý anebo shnilý stonek a hodila jej na hromadu kompostu, z níž vyrůstaly houby a nějaké šupinaté, hadovitě zkroucené rostliny, jež zaklínač vůbec neznal. Nebyl si ani příliš jist, zda to jsou vůbec rostliny. Zdálo se mu, že se lesklé stvolky nepatrně pohybují a natahují ke kněžčiným rukám chloupky porostlé výhonky.

Bylo zde teplo. Velmi teplo.

"Geralte?"

"Ano," přemohl ospalost. Nenneke si pohrávala s nůžkami a dívala se na něho skrz veliké péřovité listy muchokřoví.

"Neodjížděj ještě. Zůstaň o pár dnů déle."

"Nemohu. Už mám nejvyšší čas vydat se na cestu"

"Co tě to žene? S Herewardem si nemusíš dělat starosti. A ten darmošlap Marigold ať si jede sám, kam ho srdce táhne. Zůstaň. Geralte."

"Musím jet, Nenneke."

Kněžka cvakla nůžkami.

"Snad ze svatyně nespěcháš z obavy, že tě tady najde ona?" "Ano," přisvědčil.

"Uhodlas."

"Nebyla to těžká hádanka," řekla. "Můžeš být klidný. Yennefer tady už byla. Předě dvěma měsíci. A brzy se k nám nevrátí, protože jsme se pohádaly Ne, kvůli tobě ne, na tebe se ani neptala."

"Neptala?"

"Tak tohle tě bolí," zasmála se kněžka. "Jsi egocentrik jako ostatně každý mužský. Není nic horšího než nezáměr, než lhostejnost. Ale nezoufej, já znám Yennefer až příliš dohře. Neptala se na nic, ale rozhlížela se a hledala tvoje stopy. A je na tebe hrozně našťavaná, vycítila jsem to."

"Oč jste se pohádaly?"

"O nic, co by tě mohlo zajímat."

"Stejně to vím."

"Nemyslím," řekla Nenneke klidně, opravujíc tyčky "Tvé vědomosti o ní jsou velice povrchní. Její znalosti o tobě nejsou mimochodem o nic lepší. To je pro vztah, který vás spojuje či spojoval, dosti typické. Ani jeden z vás není schopen ničeho jiného než silně emocionálního hodnocení následků a zároveň ignorování příčin."

"Ona tady byla proto, že se chtěla léčit," konstatoval suše. "O to jste se pohádaly, přiznej to."

"Nic nebudu přiznávat."

Zaklínač se zvedl a postavil se do jasného světla pod jedno z křišťálových stropních oken.

"Pojď sem na chvíli, Nenneke. Podívej se na tohle."

Rozepnul tajnou kapsičku v opasku, vytáhl drobný uzlíček, miniaturní váček z kozinky, a vysypal jeho obsah na dlaň.

"Dva diamanty, rubín, tři hezké nefrity, zajímavý achát." Nenneke se vyznala ve všem. "Kolik tě stály?"

"Dva a půl tisíce temerských orenů. Odměna za wyzimskou strigu."

"Za zmrzačený krk" zamračila se kněžka. "Inu, otázka ceny. Ale udělals dobře, že jsi hotovost vyměnil za ty kamínky. Oren si nestojí nejlépe a ceny drahokamů ve Wyzimě nejsou příliš vysoké, protože odtamtud už není daleko do trpaslických dolů v Mahakamu. Jestli je prodáš v Novigradu, dostaneš přinejmenším pět set novigradských korun. A koruna momentálně stojí šest a půl orenu a jde pořád nahoru."

"Rád bych, abys to vzala k sobě."

"Do úschovy?"

"Ne. Nefrity věnuji svatyni jako, dejme tomu, mou oběť bohyni Melitelé. A ostatní kameny... jsou pro ni. Pro Yennefer. Předej jí je, až tě opět navštíví, určitě to nebude trvat dlouho."

Nenneke mu pohlédla přímo do očí.

"Na tvém místě bych to nedělala. Věř mi, rozzuříš ji ještě více, pokud to ještě jde. Nechej všechno tak, jak to je. Tím nic nenapravíš. Když jsi od ní utekl, zachoval ses... no, nepříliš vhodně na zralého muže. Tím, že se budeš pokoušet smazat své provinění cennými dárky, zachováš se jako muž velice, skutečně velice přezrálý. Opravdu nevím, který typ muže nesnáším více."

"Byla příliš panovačná," zamumlal, odvraceje tvář. "Nedokázal jsem to snést. Chovala se ke mně jako..."

"Přestaň," vyjela na něho přísně. "Nebřeč mi na podolku. Nejsem tvoje matka, kolikrát ti to mám říkat? Ani tvoje zpovědnice. Je mi jedno, jak s tebou zacházela, a jak ses k ní choval ty, mě zajímá ještě méně. Nemám v úmyslu dělat prostředníka a předávat jí ty hloupé kamínky. Hlupáka ze sebe můžeš dělat i bez mé pomoci."

"Ty jsi mě nepochopila. Nechci ji odprošovat ani uplácet. Ale přece jen jí něco dlužím a léčba, kterou chce podstoupit, je prý velice drahá. Chci jí pomoci, to je vše."

"Jsi větší blázen než jsem si myslela," zvedla Nenneke se země košík. "Drahá léčba? Pomoc? Geralte, ty kamínky jí nestojí ani za shýbnutí. Víš ty vůbec, kolik si Yennefer účtuje za portrát některé vznešené dámy?"

"Tak zrovna tohle vím. Stejně tak vím, že za vyléčení neplodnosti bere ještě více. Škoda, že si nedokáže pomoci sama. Proto hledá pomoc u jiných. Třeba u tebe."

"Jí nikdo nepomůže, je to nemožné. Je čarodějka. Jako většina čarodějek má zakrnělé, nefunkční gonády. To se nedá vyléčit. Nikdy nebude moci mít dítě."

"Ne všechny čarodějky jsou v tomto ohledu postiženy. Něco o tom vím. Ty to víš taky."

"Ovšem," přimhouřila Nenneke oči. "Vím."

"Nemůže být pravidlem něco, z čeho existují výjimky. Neodpovídej mi, prosím, otřepaným příslovím o výjimkách potvrzujících pravidlo. Prozrad' mi něco o výjimkách jako takových."

"O výjimkách," odsekla chladně, "lze říct jen jedno: že jsou. Nic víc."

A Yennefer... Žel ona takovou výjimkou není. Přinejmenším v tom ohledu, o němž se hovoříme. Protože v jiných směrech najdeš stěží větší výjimku než je ona."

"Čarodějům," nevšimal si Geralt chladu ani narážek, "se už podařilo vzkřísit mrtvé. Znam doložené případy. A vzkříšení mrtvých je obtížnější než odstranění atrofie orgánů, alespoň se domnívám."

"Domníváš se mylně. Protože mně není znám ani jeden případ úspěšného vyléčení atrofie žláz s vnitřní sekrecí anebo jejich regenerace. Už dost, Geralte, začíná to připomínat konsilium. Ty se v tom nevyznáš, já ano. A když tvrdím, že Yennefer za jisté schopnosti zaplatila ztrátou jiných schopností, tak je to pravda."

"Když je to tak jasné, pak nechápu, proč se neustále snaží..."

"Ty toho chápeš moc málo," přerušila jej velekněžka. "Zatraceně málo. Přestaň se starat o její problémy, pomysli na vlastní. Tvůj organismus byl také podroben nezvratným změnám. Divíš se Yennefer, co ale řekneš o sobě? Tobě by také mělo být jasné, že se nikdy nestaneš člověkem, a přesto se neustále snažíš, abys jím byl. Tím, že děláš lidské chyby. Chyby, které by zaklínač dělat neměl."

Opřel se o stěnu jeskyně a otřel si pot z čela.

"Mlčíš!" konstatovala s úsměvem Nenneke. "Nedivím se. S hlasem rozumu se diskutuje obtížně. Jsi nemocen, Geralte. Nejsi v kondici. Špatně reaguješ na elixíry. Máš zrychlený tep, zpožděnou přízpůsobivost oka, zpomalené reakce. Nevycházejí ti nejjednodušší Znamení. A ty chceš vyrazit na cestu? Ty se musíš doléčit. Potřebuješ terapii. A před ní trans."

"Proto jsi ke mně poslala Iolu? V rámci terapie? Pro usnadnění transu?"

"Nejsi hloupý!"

"Až tak ne."

Nenneke se otočila a vložila ruce mezi masité lodyhy zaklínači neznámých popínavých rostlin.

"No dobrá, ať máš klid," souhlasila klidně. "Ano, poslala jsem ji k tobě. V rámci terapie. A mohu ti říci, že byla úspěšná. Druhého dne jsi reagoval podstatně lépe, uklidnil ses. A Iola, abych pravdu řekla, potřebovala terapii také. Nezlob se."

"Nezlobím se ani na tvou terapii, ani na Iolu." "Ale na hlas rozumu, který slyšíš?"

Neodpověděl.

"Potřebuješ trans," zopakovala Nenneke, přejíždějíc pohledem po své jeskynní zahrádce.

"Iola je připravena. Navázala s tebou fyzický i psychický kontakt. Jestli chceš opravdu jet, udělejme to dnes v noci."

"Ne. Nechci. Pochop, Nenneke, Iola může v transu začít věštit. Prorokovat, číst budoucnost."

"O to právě jde."

"Právě. Jenže já budoucnost znát nechci. Jak bych mohl dělat to, co dělám, kdybych ji znal? Koneckonců, i tak ji znám."

"Jsi si jist?"

Neodpověděl.

"No dobře," povzdechla si Nenneke. "Pojďme už. Aha, Geralte, nechci být indiskrétní, ale můžeš mi říci... Můžeš mi prozradit, jak jste se vy dva poznali? Ty a Yennefer? Jak to začalo?"

Zaklínač se pousmál:

"Začalo to tak, že jsme s Marigoldem neměli nic k snídani, a proto jsme se rozhodli nachytat nějaké ryby."

"Mám tomu rozumět tak, že jsi místo ryby ulovil Yennefer?"

"Povím ti, jak to bylo. Ale až po večeři, protože mám hlad."

"Tak pojďme. Už mám všechno, co potřebuji."

Zaklínač vykročil ke vchodu, ale ještě jednou se rozhlédl po jeskynním skleníku.

"Nenneke?"

"Ano?"

"Polovina toho, co tady máš, už nikde jinde na světě neroste, vid'?"

"Máš pravdu. Více než polovina."

"Jak si to vysvětluješ?"

"Když ti řeknu, že je to díky milosti bohyně Melitelé, asi ti to stačit nebude, co?"

"Rozhodně ne."

"To jsem si mohla myslet," zahihňala se Nenneke. "Víš, Geralte, naše slunce pořád ještě svítí. Jenže už ne tak, jako kdysi. Jestli chceš, můžeš se o tom dočíst v knihách. Ale jestli se ti nechce ztrácet čas, možná tě uspokojí vysvětlení, že křišťál ve stropě působí jako filtr. Eliminuje škodlivé záření, kterého je ve slunečním světle stále více. Proto se tady daří rostlinám, které nikde jinde na světě neuvidíš růst divoce."

"Chápu," přikývl zaklínač. "A co my, Nenneke? Co bude s námi? Na nás přece slunce také svítí. Neměli bychom se i my skrýt pod takovou střechu?"

"V zásadě měli," povzddechla si kněžka. "Ale..."

"Ale co?"

"Je už pozdě."

VII.

Na palouku stál Falwick v plně zbroji, bez přilby. v karmínovém řádovém plášti přehozeném přes ramena. Vedle něj stál s rukama založenýma na prsou starší bradatý trpaslík v liščí šubě. osníří a kápi z ocelových kroužků. Tailles byl bez brnění, měl na sobě jen krátkou prošívanici. a čas od času mával taseným mečem.

Zaklínač se rozhlédl a zastavil koně. Všude kolem nich se leskly kyrysy a ploché kapaliny vojáků s píkami obkličujících palouk.

"K čertu," zavrčel Geralt. „To se dalo čekat."

Marigold otočil koně a tlumeně zaklel, když spatřil pikenýry, kteří jím právě odřízli ústupovou cestu.

"Co se děje, Geralte?"

"Nic. Drž jazyk za zuby a drž se zpátky. Já se z toho pokusím nějak vylhati"

"Co se stalo? Zase nějaký průser?"

"Mlč!"

"Stejně to byl pitomý nápad, jezdit do města," zabědoval trubadúr a toužebně se zahleděl na nedaleké, nad lesem čnící věže svatyně. "Měli jsme zůstat sedět u Nenneke a nevystřkovat nos za zdi kláštera.."

"Říkal jsem, ať zavřeš klapačku! Uvidíš, že se všechno vysvětlí."

"Zatím to tak nevypadá."

Marigold měl pravdu. Tailles neustále přecházel sem a tam, rozháněl se nahým mečem, avšak na ně ani nepohlédl. Zato o píky opření knechti je sledovali chmurnými, lhostejnými zraky, s výrazem profesionálů, jimž zabíjení v žádném případě nezvýší krevní tlak.

Sesedli z koní. Falwick s trpaslíkem volným krokem přistoupili blíž.

"Urazils šlechtice, zaklínači!" osopil se na něj hrabě bez pozdravu, bez zdvořilostního úvodu. "A urozený pan Tailles, jak si jistě vzpomínáš, ti hodil rukavici. Na půdě svatyně nebylo vhodné místo na souboj, takže jsme počkali, až vylezeš zpoza kněžčiny sukně. Tailles čeká. Musíš se bít."

"Musím?"

"Musíš."

"A nemyslíš, pane Falwicku." pousmál se Geralt ironicky, "že mi urozený pan Tailles prokazuje příliš velkou poctu? Nikdy mi nebylo dopřáno té cti být pasován na rytíře a co se týče mého zrození, raději bych se nešířil, za jakých okolností k němu došlo. Obávám se, že nejsem dostatečně hoden, abych... Jak se to říká, Marigolde?"

"Abys mohl poskytnout satisfakci a bít se ve šraňcích," zarecitoval básník s vyšpulenými rty. "Rytířské zvyklosti stanoví..."

"Kapitula řádu se řídí vlastními zvyklostmi," přerušil ho Falwick. "Kdybys ty vyzval řádového rytíře, mohl by ti on zadostiučinění dát nebo odmítnout dle vlastní úvahy. Nyní je tomu ale naopak: řádový rytíř vyzývá tebe a tím tě povyšuje na svou úroveň, pochopitelně pouze na čas nutný ke splacení urážky. Nesmíš odmítnout. Odmítnutím takové cti bys ztratil tvář."

Oeh, jak logické," zašklebil se Marigold po svém oblíbeném opičím způsobu. "Vidím, pane rytíři, že jsi studoval filosofy."

"Prosím tě, drž zobák!" Geralt zvedl hlavu a pohlédl do Falwickových očí. "A ty mi odpověz na jednu otázku, rytíři. Rád bych věděl, kam míříš. Co se stane, když se projeví jako, dejme tomu, nehodný té cti?"

"Co se stane?" zkřivil Falwick ústa v záludném úsměšku. "Přikážu tě pověsit na první větvi, dobytku!"

"Klid," ozval se znenadání chraptivým hlasem trpaslík. "Bez rozčilování, pane hrabě. A bez urážek, jo?"

"Neuč mne způsobům, Cranmere," procedil rytíř skrze zuby. "A pamatuj, že ti kníže dal příkazy, které máš beze zbytku vyplnit."

"Ty, hrabě, nepoučuj mňa," opřel trpaslík pěst o dvoubřitou sekeru, vetknutou za pasem.

"Vím, jak plnit příkazy, obejdu sa bez tvojich rad. Dovol, pane Geralte, já su Dennis Cranmer, kapitán gardy knížete Herewarda."

Zaklínač se prkenně uklonil a pohlédl do trpaslíkových světlešedých, ocelových očí, vyhlížejících zpod mohutného plavého obočí.

"Postav sa Taillesovi, pane zaklínači," pokračoval Dennis Cranmer klidně.

"Bude to tak lepčí. Boj nemá být na život a na smrt, ale enem do zranení. Tož sa mu postav a nechaj sa drobet škrábnút."

"Prosím?"

"Rytíř Tailles je Herewardův oblíbenec," řekl Falwick se zlověstným úšklebkem na rtech. "Jestli se ho v souboji svým mečem jen dotkneš, pancharte' je po tobě. Kapitán Cranmer tě zatkne a dopraví před knížete. K potrestání. Takové má rozkazy."

Trpaslík na rytíře ani nemrkl, nespustil svůj chladný, ocelový pohled z Geralta. Zaklínač se lehce, ale dost ošklivě usmál.

"Rozumím-li tomu dobře," promluvil, "musím přijmout souboj, protože když odmítnu, rovnou mě oběsí. Když se ale budu bít, mám se nechat zmrazit, protože pokud protivníka zraním já, budou mě lámat kolem. Samé veselé vyhlídky. Co kdybych vám ušetřil starosti? Praštím hlavou o kmen tamhleté borovice a zraním se sám. Budete spokojeni?"

"Dosti žertů," sykl Falwick. "Nezhoršuj svoje postavení. Urazils řád, vagabunde, musíš být ztrestán. Doufám, žes to už pochopil. A mladému Taillesovi by se sláva vítěze nad zaklínačem docela hodila, kapitula se rozhodla mu tu slávu umožnit Jinak bys už visel. Dáš se porazit a zachrániš svůj bezcenný život. Z tvé mršiny nic nemáme, chceme, aby ti Tailles pořádně poznamenal kůži. A tvoje kůže, kůže mutanta, se hojí rychle. Tak dělej, rozhodni se. Stejně nemáš na vybranou."

"Myslíš, hrabě?" usmál se Geralt ještě ohavněji, rozhlédl se kolem sebe a přelétl zkoumavým pohledem vojáky. "Já myslím, že na vyhranou mám."

"Ano, to je pravda," přikývl Dennis Cranmer. "Máš. Ale pak poteče krev, hodně krve. Jako v Blavikenu. To bys chtěl? Chceš svoje svědomí obtížit další krví a smrtí? Poněvác to, na co myslíš, pane Geralte, značí krev a smrt."

"Argumentuješ působivě, kapitáne' až mě to fascinuje," vysmíval se Marigold. "Na člověka, které přepadnete v lese, chceš zapůsobit humanismem odvoláváš se na jeho svědomí. Žádáš ho, jak jsem pochopil, aby se zdržel prolévání krve lotrů, kteří ho přepadli. Má se slitovat nad vrahouny, protože jsou to vlastně chudáci, mají ženy, děti a - kdož ví - možná i matky. Nezdá se ti, kapitáne Cranmere, že se bojíš zbytečně? Protože já se dívám na tvoje žoldáky a vidím, jak se jim třesou kolena už při pouhé myšlence na to, že by měli bojovat s Geraltem z Rivie, zaklínačem, který si holýma rukama poradil se strigou. Tady nedojde k žádnému krveprolití, nikdo neutrpí žádnou újmu. Snad jen ti, kteří si při útěku do města zpřerážejí hnáty."

"Já," odpověděl trpaslík nevzrušeně a furiantsky si přihladil vousy, "sa za svoje kolena hambit nemosím. Do včel sem nikdá před nikým neutíkal a svoje zvyky měnit nehodlám. Nejsu ženatý, o děckách nic nevím a svou matku, kterou sem notabene ani nepoznal, bysem do toho raděj netahal. Ale rozkazy, co sem obdržel, vyplním. Jako dycky, beze zbytku. Nebudu apelovat na nějaké svědomí, akorát poprosím pana Geralta z Rivie, aby sa rozhodl. Přijmu každé jeho rozhodnutí a přizpůsobím sa mu."

Hleděli si navzájem do očí - trpaslík a zaklínač.

"No dobře," řekl Geralt nakonec. "Ukončeme to. Nebudeme tu stát věčně."

"Takže souhlasíš." zvedl Falwick hlavu a v očích se mu zablesklo. "Přijímáš hozenou rukavici urozeného Taillese z Dorndalu?"

"Ano."

"Dobrá. Připrav se."

"Jsem připraven," natáhl si Geralt rukavice. "Neztrácejme čas. Jestli se o tom dozví Nenneke, bude peklo. Vyříd'me to co nejrychleji. Marigolde, ty zachovej klid. Tebe se to netýká. Mám pravdu, pane Cranmere?"

"Jasně," přitakal trpaslík rozhodně a pohlédl na Falwicka. "Pravdu, pane Geralte. Ať už sa tu děje, co chce, týká sa to enem tebe."

Zaklínač sňal meč ze zad.

"Ne," řekl Falwick a tasil svou zbraň. "Nebudeš se bít tou svou břitvou. Vezmi si můj meč."

Geralt pokrčil rameny. Uchopil zbraň hraběte a na zkoušku jí mávl.

"Těžký," prohlásil kriticky "Stejně dobře bychom se mohli bít na lopaty"

"Tailles má naprosto stejný. Rovné podmínky"

"Jsi neslýchaně vtipný, Falwicku. Přímo neuvěřitelně."

Ozbrojenci obklíčili palouk v řídkém rozestupu. Tailles a zaklínač se postavili proti sobě.

"Pane Taillesi, co bys řekl na omluvu?"

Rytíř stiskl rty, založil levou ruku za záda a ztuhl v šermířském postoji.

"Ne?" pousmál se Geralt. "Neposloucháš hlas rozumu? Škoda."

Tailles se přikrčil, skočil a bez varování bleskově zaútočil. Zaklínač se ani neobtěžoval s parádou, vyhnul se plochému seknutí půlobratem. Rytíř se mocně rozmáchl, ale ostří opět pouze prořízlo vzduch. Geralt se obratnou piruetou vyhnul čepeli, měkce odskočil a krátkou lehkou fintou vyvedl Taillese z rytmu. Tailles zaklel, ťal zeširoka, zprava, na okamžik ztratil rovnováhu, instinktivně se ji pokusil opět získat, kryl se při tom neobratně a vysoko. Zaklínač udeřil s rychlostí a silou blesku, udeřil zpřímá, nataženou rukou. Těžký meč se zařinčením udeřil do Taillesovv čepele tak, že po odrazu zasáhla rytíře přímo do obličeje. Tailles zavyl, upadl na kolena a dotkl se čelem trávy. Falwick k němu přiběhl. Geralt zabodl meč do země a otočil se.

"Hej, stráže!" vykřikl Falwick, když vstal. "Berte ho!"

"Stát! Na místa!" zahřměl Dennis Cranmcra a významně se dotkl sekery. Žoldnéři ztuhli.

"Ne, hrabě," pronesl trpaslík zvolna. "Já dycky plním rozkazy bezezbytku. Zaklínač sa tvojeho rytířa ani nedotkl. Ten mlíčňák sa praštil vlastním železem. Měl pech."

"Má rozbitý obličej! Je poznamenaný na celý život!"

"Kůže sa zahojí." upřel Dennis Cranmer své ocelové oči na zaklínače a vycenil zuby v úsměvu. "A jizva"? Pro rytířa je to čestná památka, známka slávy a proslulosti, když mu ju kapitula tak přála. Rytíř bez jizvy je kokot a ně hrdina. Optej sa ho, hrabě, uvidíš' že je rád."

Tailles se svíjel na zemi, plival krev, skučel a plakal - Vůbec nevypadal na to, že by byl rád.

"Cranmere!" zařval Falwiek, vytrhávaje svůj meč ze země. "Budeš toho litovat, přísahám!"

Trpaslík se otočil, pomalu vytáhl zpoza pasu svou sekeru, zachrchlal a důkladně si plivl do pravé dlaně.

"Enem abys nepřisahal křivo, hrabě," zavrčel. "Nesnáším křivopřísežníků a kníže Hereward mi dal pravomoc trestat jich na hrdle. Naponejprv ty tvoje hlupé řeči raděj přeslechnu. Ale neopakuj je. prosím pěkně."

"Zaklínači," vztekem těžce dýchající Falwiek se obrátil na Geralta. "Vypadni z Ellanderu. Okamžitě. Ať už tě tu nevidím!"

"Málokdy sa s ním shodnu." zabručel Dennis, když přistoupil k zaklínači, aby mu vrátil jeho meč. "Ale včl má recht. Odjed' odsud co možná nejrychleji."

"Zařídím se podle tvé rady." Geralt si pověsil zbraň na záda. "Ale předtím... Měl bych ještě pár slov k hraběti. Falwicku!"

Rytíř Bílé růže nervózně zamrkal a otřel si ruce o plášť.

"Vraťme se na okamžik ke zvyklostem tvé kapituly," promluvil zaklínač a snažil se potlačit úsměv. "Velice by mě zajímala jedna věc. Kdybych se, řekněme, cítil znechucen a uražen tvým postojem v celé téhle aféře, kdybych tě vyzval na meče, hned teď, na tomto místě, co bys udělal? Uznal bys mne za dostatečně hodna toho, abys se mnou zkrřížil zhraň? Anebo bys odmítl. i kdybys věděl, že bych tě v tom případě považoval za muže bez cti, takového, kterému mohu naplivat do tváře, nafackovat a zkopat prdel před těmihle knechty? Hrabě Falwicku, řádivý rytíři, buď té lásky a uspokoj mou zvědavost." Falxvick zbledl, ustoupil o krok a rozhlédl se. Knížecí žoldnéři se snažili vyhnout jeho pohledu. Dennis Cranmer se zašklebil, vyplázl jazyk a okázale daleko si odplívl.

"Ačkoliv neodpovídáš," pokračoval Geralt. "slyším ve tvém mlčení hlas rozumu, Falwicku. Uspokoj jsi mou zvědavost, teď já zase uspokojím tvou. Pokud jsi zvědav, co se stane, bude-li se řád seabeměně mstít matce Nenneke a jejím kněžkám nebo si bude stěžovat na kapitána Cranmera, tedy věz, hrabě, že si tě najdu a aniž bych si dělal starosti s jakýmikoli zvyklostmi, vykuchám tě jako vepře."

Rytíř zhledl ještě víc.

"Nezapomeň na můj slib, Falwicku. Pojd', Marigolde, máme už nejvyšší čas. Buď zdrav, Dennisi."

"Šťastnú cestu, Geralte," usmál se trpaslík potěšeně. ~, Měj sa. Jsou rád, že sme sa setkali. Těším sa' že to nebylo naposled."

"Nápodobně, Dennisi. Takže na shledanou."

Odjížděli demonstrativně pomalu, bez ohlednutí. Do klusu přešli teprve, když se skryli v lese.

"Geralte," ozval se najednou básník. "Nejspíš se nevydáme rovnou na jih, co? Budeme se muset vyhnout Ellanderu a Herewardovu panství. Anebo máš v úmyslu pokračovat v tom divadle?"

"Ne, Marigolde. Nemám to v úmyslu. Pojedeme lesy, pak zatočíme na kupeckou stezku. Pamatuj, před Nenneke o tom souboji ani slovo. Ani slovíčko."

"Doufám, že vyrazíme bez meškání."

"Okamžitě."

VIII.

Gerald se sklonil, zkontroloval opravený oblouk třmene, přitáhl novou kůží vonící řemen, ještě neohebný a v přezce nepoddajný. Upravil uzdu, vaky, za sedlem stočenou příkrývku a k sedlu připevněný stříbrný meč. Nenneke stála vedle něho bez pohybu, s rukama zkříženýma na prsou.

Pak přišel Marigold vedoucí svého šedohnědého valacha.

"Díky za pohostinství, ctihodná matko," pronesl vážně. "A už se na mě nehněvej. Vždyť já i tak vím, že mě máš ráda."

"Jistě," souhlasila Nenneke bez úsměvu. "Mám tě ráda, darebo, i když sama nevím proč. Měj se dobře."

"Na shledanou, Nenneke."

"Na shledanou, Geralte. Dávej na sebe pozor." Zaklínač se trpce pousmál.

"Raději dávám pozor na jiné. V delší perspektivě je to přínosnější."

Mezi břečťanem porostlými sloupy svatyně vyšla Iola v doprovodu dvou mladších novicек. Nesla zaklínačův kufřík. Stydlivě uhýbala jeho pohledu, rozpačitý úsměv tvořil půvabnou kompozici s ruměncem na její kulaté pihovaté tvářičce. Novicky neskrývaly pobavené pohledy a jen s námahou se držely, aby se nerozhihňaly.

"U Veliké Melitelé," povzdechla si Nenneke. "Hotový sběh lidu. Vezmi si kufřík, Geralte. Doplnila jsem ti tvé elixíry, máš tam všechno, co ti chybělo. I ten lék, víš jaký. Ber ho pravidelně po dva týdny. Nezanedbávej to, je to důležité."

"Nebudu. Děkuji, Iolo."

Dívka sklonila hlavu a podala mu kufřík. Tak ráda by mu chtěla něco povědět. Neměla ponětí, co se v takových chvílích říká a jakými slovy Nevěděla, co by řekla, kdyby mohla. Nevěděla. Ale toužila po tom.

Jejich ruce se setkaly.

Krev. Krev. Krev. Kosti jako bílé polámané klacíky Šlachy vyhřezlé jako bělavé provazce zpod praskající kůže drásané hroznými velkými spáry a ostrými zuby Odporné zvuky trhaného těla a křik - nestoudný a odpudivý ve své nestoudnosti. V nestoudnosti konce. Smrti. Krev a křik. Křik. Krev. Křik...

"Iolo!"

Nenneke, s rychlostí při její tloušťce nečekanou, skočila k napjaté, na zemi ležící a v křečích se třesoucí dívce, přidržela ji za rameno a za vlasy Jedna z novicек stála neschopna pohybu, druhá, ta bystřejší, klekla na Ioliny nohy. Iola se napjala do oblouku, otevírajíc ústa v bezhlasém, němém křiku.

"Iolo!" volala Nennekc. "Iolo, mluv! Mluv, dítě! Mluv!"

Dívka se napjala ještě více, zatřásla zuby a stiskla čelisti, po tváři ji stékala tenká stružka krve. Námahou rudnoucí Nenneke něco křičela, něco, čemu zaklínač nerozuměl, ale jeho medailón mu trhl krkem tak, že se musel sklonit jako přimáčkнут těžkým břemenem.

Iola znehybněla.

Marigold, bledý jako plátno, hlasitě vydechl. Nenneke se zvedla na kolena a s námahou se postavila.

"Odneste ji," přikázala adeptkám, jež se seběhly Dívky byly vážné, zděšené, mlčící.

"Odneste ji," zopakovala velekněžka. "Opatrně. A nenechávejte ji o samotě. Hned přijdu."

Obrátila se na Geralta. Zaklínač stál, ani se nepohnul, jen tiskl uzda ve zpocené dlani.

"Geralte... Iola..."

"Neříkej nic, Nenneke."

"Já to viděla také... Chvíli. Geralte, neodjížděj."

"Musím."

"Ty jsi to... Ty jsi to viděl?"

"Ano. A ne jednou."

"A co?"

"Nemá smysl ohlížet se za sebe."

"Neodjížděj, prosím."

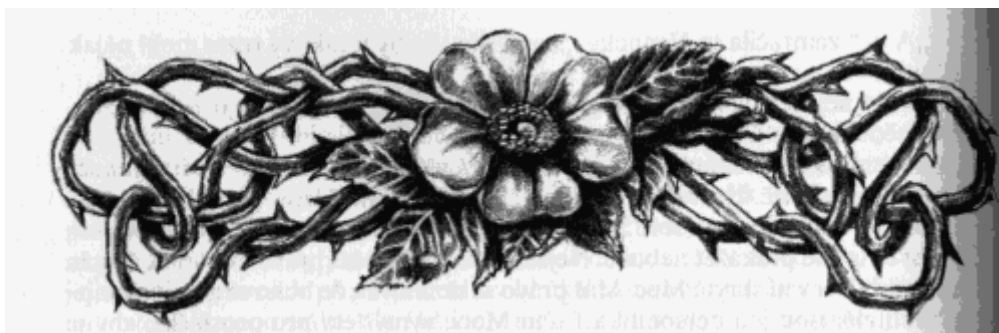
"Musím. Postarej se o Iolu. Na shledanou, Nenneke."

Kněžka pomalu zakroutila hlavou, potáhla nosem a zápěstím setřela slzu. Prudkým, rázným pohybem.

"Na shledanou," zašeptala, uhýbajíc očima.

Hranice možností

I.

"Už odtamtud nevyleze, jasná věc," prohlásil podobaný povaleč a sám sobě přesvědčeně přikyvoval. "Je to už dýl než hodinu, co slezl dolů. Je po něm."

Obyvatelé městečka, shromáždění ve zříceninách, zaraženě mlčeli, upírajíce oči do černého otvoru v rumišti - vchodu do podzemí. Tloušťík ve žluté kamizole přešlápl z nohy na nohu, odkašlal si a smekl pomačkaný biret.

"Počkejme ještě," navrhl a setřel si pot s obočí.

"Na co?" vyštěkl podobanec. "V těch chodbách dole číhá bazilišek. Už jsi zapomněl na ty, co na něj šli, rychtáři? Ani jeden se nevrátil. To ti nestačí? Na co máme ještě čekat?"

"Dohodli jsme se přece," zamumlal tloušťík nejistě. "Nemůžeme..."

"Dohodl ses se živým, rychtáři," přerušil jej podobancův kumpán, pořez v kožené řeznické zástěře. "Ale teďko je už bradou nahoru, to je bez debat. Od začátku jsem věděl, že tam zaře, tak jako ti před ním. Vlezl tam jako úplnej trouba; bez zrcadla, akorát s mečem. A bez zrcadla si s baziliškem nikdo neporadí, to ví každý malý dítě."

"Aspoň jsi ušetřil grošíky, rychtáři," přisadil si podobaný. "Odměnu za baziliškovu hlavu není zatím komu vyplatit. Můžeš se klidně vrátit domů. O čarodějníkovu koně s nákladem se postaráme my; co kdyby ho chtěl někdo ukrást?"

"Seví," přisvědčil řezník. "Kobyly je silná a vaky pěkně nacpané. Koukneme se, co v nich může být, ne?"

"To nejde... Copak jste..."

"Kušuj, rychtáři, a radši zalez. Abys neschytil," okřikl ho podobanec.

"Pěkná kobyla," oceňoval koně řezník.

"Ale ty ji necháš na pokoji, chasníku."

Řezník se pomalu otočil k člověku, který za zády shromážděných čumilů vystoupil z průlomu v pobořené zdi. Cizinec měl husté, kučeravé, kaštanové vlasy; přes vatovanou prošívanici měl navlečenou hnědou tuniku a na nohou vysoké škorňe. A žádnou zbraň.

"Běž od toho koně," pokračoval s jedovatým úsměvem. "Cizí kůň a cizí vaky. Po cizím majetku šilháš svýma prasečíma očima, natahuješ po něm svoje špinavé pazoury. To je ale hanba."

Podobaný zvolna vsunul ruku do západní blůzy a tázavě pohlédl na řezníka. Ten téměř nezatle přikývl a kývl směrem k hloučku lidí. Vystoupili z něj dva nakrátko ostříhaní hromotluci. V rukou drželi palice, jimiž se poráží dobytek.

"Co seš zač?" zeptal se podobaný s rukou zastrčenou pod blůzou, "že nám tady kážeš o dobrých manýrách?"

"Po tom ti nic není, chasníku."

"Nenosíš zbraň."

"Pravda," zasmál se neznámý ještě sžíravěji. "Nenosím."

"To je teda smůla." Podobanec vytáhl ruku ven - a v ní dlouhý nůž. "Smůla pro tebe, cizínče, že ji nenosíš."

Také řezník vytáhl nůž - pořádný zabiják - a jeho pacholci postoupili kupředu a napřáhli palice.

"Nemám to zapotřebí," dodal bezstarostně cizinec, aniž by se pohnul z místa. "Moje zbraně chodí za mnou."

Z ruin vyšly pružným, sebevědomým krokem dvě mladé ženy. Lidé jim kvapem ustupovali z cesty. Obě dívky se usmívaly, blýskajíce přitom zuby a mhouříce oči, od nichž se až k uším táhly široké, modré pásy rituálního tetování. Pardálí kůže okolo beder jim jen zpola zakrývaly silná stehna, na nahých pažích nad vysokými, drátěnými

rukavicemi hrály svaly a nad jejich rameny, rovněž chráněnými železným pletivem, bylo vidět jílce šavlí.

Pod pod'obancem se podlomila kolena, nůž mu pomalu, pomaličku vyklouzl z prstů a spadl na zem.

Z díry v sutí se ozval rachot kamení, škrábání, potom se ze tmy vynořily roce a zachytily se o hranu stěny. Za nimi se objevila hlava s bílými, nyní cihlovým prachem zčervenalými vlasy, bledá tvář a rukojeť meče, trčící nad pravým ramenem vylézajícího muže. V hloučku to zašumělo.

Se shrbenými zády vyvlekl bělovlasý z jámy příšerného tvora - zrudné monstrum, olepené krví nasáklým prachem. Zvedl mršinu za dlouhý, ještěří ocas a beze slova ji hodil pod nohy tlustého rychtáře. Ten uskočil, klopýtl přitom o zřícené zdivo a upadl, nepřestávaje však třeštit oči na zakřivený dravčí zouban, blanitá křídla a srpovité drápy na šupinatých prackách; na hrdelní lalok, dříve zřejmě karmínový, nyní špinavě růžový, na mázdrou potažené, zapadlé oči.

"Bazilišek," řekl bělovlasý a oprášil si kalhoty. "Přesně podle naší dohody. Prosil bych svých dvě stě lintarů. A poctivých - neořezaných. Nenechám se jen tak napálit."

Rychtář chvějícími se prsty vytáhl měšec. Bělovlasý se rozhlédl, na okamžik se jeho pohled zastavil na pod'obanci a na noži u jeho nohou. Podíval se na muže. v hnědé tunice, na dívky v pardálích kůžích.

"Jako obvykle," poznamenal, když bral váček z rychtářovy roztřesené ruky. "Za mizerný groš pro vás nasazuji život, a vy se mezitím staráte, jak mě okrást. Nikdy se nezměníte, aby vás svrab sežral."

"Nic se nestalo," zablekotal řezník couvaje. Jeho dva pohůnci se již dříve ukryli mezi okolostojícími. "Tvým věcem se nic nestalo, pane."

"To mě těší," usmál se bělovlasý. Lidé, kteří spatřili ten úsměv, šířící se v bledém obličejí jako rozchlipující se rána, se začali chvatně rozcházet. "Proto se ani tobě tentokrát nic nestane. Odejdi v pokoji. Ale odejdi rychle!"

Pod'obanec se rovněž pokoušel vycouvat. Jizvy po neštovicích se ohavně vyrazily na jeho zsinálé tváři.

"Ty počkej," zadržel ho muž v hnědé tunice. "Na něco jsi zapomněl."

"Na co... pane?" "Vytáhlš na mne nůž."

Vyšší z dívek, široce rozkročená, se zhoupla v bocích. Téměř nepostřehnutelným pohybem tasená šavle zasvištěla vzduchem. Pod'obancova hlava vysokým obloukem odletěla s krku a zapadla do zejícího otvoru. Trup se svalil na rozbité cihly těžce a neohrabaně jako podtátný kmen. Čumilové zakvíleli. Druhá dívka s rukou na jílci se pohotově obrátila, aby svojí družce kryla záda. Zbytečně. Obyvatelé městečka, klopýtající a padající v rozvalinách, prchali k domovu. V jejich čele uháněl při své tloušťce úctyhodnými skoky rychtář, předběhl dokonce i vyděšeného řezníka.

"Pěkná rána," řekl uznale bělovlasý. Rukou v černé rukavici si clonil oči před sluncem. "Pěkná rána zerrikánské šavle. Skláním hlavu před šermířským uměním a půvabem svobodných válečnic. Jsem Geralt z Rivie."

"A já," ukázal si neznámý na hrud', na vybledlý erb, představující tři černé ptáky, sedící v řadě za sebou na zlatém poli, "jsem Borch, řečený Tři Kavky. Tohle jsou moje děvčata, Tea a Vea. Říkám jim tak, poněvadž na jejich pravých jménech bych si zlomil jazyk. Jak jsi hned poznal, jsou to Zerrikánky."

"Zdá se, že díky jim jsem nepřisel o koně a výstroj. Děkuji vám, bojovnice. Děkuji též tobě, pane Borchu."

"Tři Kavky. Toho pána si odpusť. Zdržuje tě ještě něco v tomhle hnízdě, Geralte z Rivie?"

"Právě naopak."

"Výborně. Mám návrh: nedaleko odsud, na rozcestí k říčnímu přístavu, je zájezdní hostinec. Jmenuje se "U zadumaného draka." Tamější kuchyni se žádná jiná v okolí nevyrovná. Mám tam zrovna namířeno na večeři a na nocleh. Potěšilo by mne, kdybys přijal moje pozvání."

"Borchu," otočil se bělovlasý od svého koně a pohlédl cizinci do očí. "Chtěl bych, aby mezi námi bylo jasno. Uvědomuješ si, doufám, že jsem zaklínač."

"To mi došlo. Ale řekls to tónem, jako bys mě varoval, že jsi malomocný."

"Jsou tací," řekl Geralt pomalu, "kteří by před společností jednoho zaklínače, dali přednost celému zástupu malomocných."

"Jsou i tací," zachechtal se Tři Kavky, "kteří dávají přednost ovčím před holkami. Můžeme je tedy politovat - jedny i ty druhé. Opakuji svoje pozvání."

Geralt si stáhl rukavici a stiskl nabízenou ruku.

"Přijímám. Těší mne, že tě poznávám." "Nuže na cestu. Pořádně mi vytrávil." "

II.

Krčmář přešel utěrkou nahrubo ohoblovanou stolní desku, uklonil se a úslužně se usmál. Chyběly mu dva přední zuby.

"Tááák..." Tři Kavky zvedl oči k začouzenému, pavučinami ověšenému stropu.

"Nejdřív... Nejdřív pivo. Abys nemusel pořád běhat, rovnou celý soudek. A k pivu... Co nám, příteli, můžeš nabídnout k pivu?"

"Sýr?" navrhl hostinský.

"Ee," zašklebil se Borch. "Sýr si dáme jako zákusek. K pivu by to chtělo něco ostrého, kyselého."

"K službám," roztáhl se krčmářův úsměv do šířky. Přední řezáky nebyly jediné zuby, které mu scházely. "Úhoře s česnekem v oleji a v octě nebo zelenou papriku v kyselém nálevu..."

"V pořádku. Dones obojí. A pak polévku. Kdysi jsem tu jedl takovou - plavaly v ní roztodivné rybky, šneci a všelijaké jiné dobroty..."

"Vorařskou polévku."

"To byla ona. A po ní jehněčí pečení na cibulce. A potom hromadu raků. Přidej k nim kopru, co se do hrnce vejde. A potom ten ovčí sýr. A salát. A potom se uvidí."

"Přichystám. Pro všechny? To znamená čtyřikrát?" Vyšší Zerrikánka zavrtěla hlavou a klouby prstů se významně poklepala v pase.

"Zapomněl jsem," zamrkal Tři Kavky spiklenecky na Geralta. "Děvčata si udržují postavy. Hospodský, to skopové jen pro nás dva. Pivo dones hned, i ty úhoře. S ostatním chvilku počkej, ať nám jídlo nevystydne. Nepřišli jsme si sem nacpat břicha, nýbrž porozprávět, v příjemné společnosti strávit čas."

"Rozumím," uklonil se krčmář.

"Chápavost, to je ve tvém oboru důležitá vlastnost. Nastav dlaň, příteli."

Zacinkaly zlaté mince. Krčmářova papula se roztáhla snad až k hraničním možnostem.

"To není záloha," upozornil jej Tři Kavky. "To je spropitné. A teď pospěš do kuchyně, dobrý muži."

V alkovně bylo teplo. Geralt si rozeplnul opasek, stáhl kazajku a vyhrnul rukávy u košile.

"Vidím," řekl, "že nouzí netrpíš. Žiješ z výsad stavu rytířského?"

"Částečně," usmál se Tři Kavky, ale dál to nerozváděl. Rychle se vypořádali s úhoři a čtvrtinou soudku. Piva si Zerrikánky neodpíraly a obě se očividně rozveselily. Něco si šeptaly. Več, ta vyšší, vybuchla hrdelním smíchem.

"Děvčata hovoří Obecnou?" otázal se Geralt, sledující je koutkem oka.

"Špatně. A příliš toho nenamluví. To jim slouží ke cti, ne? Jak ti chutná polévka, Geralte?"

"Mhm."

"Napijme se."

"Mhm."

"Geralte." Tři Kavky odložil lžíci a distingovaně říhl. "Vraťme se k našemu předchozímu rozhovoru. Vyrozuměl jsem z něj, že ty, zaklínač, vandruješ po světě, a když po cestě narazíš na nějakou nestvůru, zabiješ ji. Za to bereš peníze. Souhlasíš?"

"Víceméně."

"Stává se ti, že si tě někam přímo pozvou? Že na tom mají, řekněme, zvláštní zájem? Ty pak přijedeš a vykonáš svou práci, že ano?"

"Záleží kdo mě pozve a z jakého důvodu."

"..a za kolik?"

"To taky," pokrčil rameny zaklínač. "I když je živobytí čím dál dražší, přece se kvůli tomu nepůjdu oběsit, jak říkávala jedna moje známá čarodějnice."

"To je svérázný přístup. A hlavně praktický, řekl bych. Nicméně na počátku je přece jen nějaká idea, Geralte. Odvěká válka sil Pořádku se silami Chaosu, jak říkával jeden můj známý čaroděj. Představuji si tě v roli vykonavatele oné myšlenky bránícího lidi před Zlem - vždy a všude, bez výjimky. Stojíš na přesně vymezené straně palisády."

"Síly Pořádku. Síly Chaosu. Nabubřelá slova, Borchu. Za každou cenu mě chceš postavit na jednu stranu v boji, který začal dávno před naším narozením a bude pokračovat, až už tu dávno nebudeme. Na které straně stojí kovář, který ková koně? A nás hostinský, který sem právě nese pěkný kus skopového? Kde, podle tebe, leží hranice mezi Pořádkem a Chaosem?"

"To je přece jasné," podíval se mu Tři Kavky zpříma do očí. "Všechno, co ztělesňuje Chaos, je útočící stranou, ohrožením. Pořádek je ohrožen a musí být chráněn. Potřebuje obránce. Á, napijme se a pusťme se do pečinky."

"Správně."

Děvčata vynechala jeden chod; hlídala si přece postavy, avšak přestávku v jídle vyplnila rychlým pitím. Vea se naklonila ke své přítelkyni a něco jí šeptala, konec jejího copu sklouzl po stolní desce. Tea, mhouříc potetovaná víčka, se nahlas rozesmála.

"Nuže," řekl Borch, ohryzávaje kost. "Jestli nemáš nic proti tomu, můžeme pokračovat v naší diskusi. Pokud jsem ti dobře rozuměl, nemáš zájem být zařazen k žádné ze zmíněných bojujících stran. Děláš jen svou práci."

"Tak jest."

"Nicméně před konfliktem Řádu a Chaosu neunikneš ani ty. Přestože jsi použil takové přirovnání, tebe nelze srovnávat s žádným kovářem. Sledovali jsme tvou práci. Zalezeš do sklepení ve zbořeništi a vytáhneš odtamtud zapíchnutého baziliška. Je jistý rozdíl, milý příteli, mezi přibíjením podkov a zabíjením bazilišků. Takže, jestli odměna bude stát za to, požene se třeba na kraj světa rozsekat netvora, kterého ti ukážou. Dejme tomu, ohavný drak bude pustošit..."

"Špatný příklad," skočil mu do řeči Geralt. "Právě tady stojím mimo ten tvůj konflikt. Protože draky, které bezpochyby zařadíš mezi tvoření Chaosu, já nezabíjím."

"Jakpak to?" Tři Kavky si pečlivě olizoval mastné prsty. "To je ale překvapení. Vždyť právě drak je ze všech potvor nejodpornější, nejukrutnější a nejnebezpečnější. Ohavný plaz. Útočí na lidi, chrlí oheň a požírá ty... no, nevinné panny, že ano. Co já už o dracích slyšel hrůzostrašných historií. To přece není možné, abys ty, zkušený zaklínač, neměl na svém kontě alespoň několik takových bestií."

"Nelovím draky," řekl Geralt suše. "Vidlohoný ano. Klouzáky. Taky létavce. Ale pravé draky nikdy - zelené, červené ani černé. Vezmi to laskavě na vědomí."

"Překvapils mě," podivil se Tři Kavky. "Dobrá, беру to na vědomí. Necháme toho, vidím něco červeného. To, co se k nám blíží, nejsou draci, nýbrž raci. Honem se ještě napijme!"

Drtili zuby červené skořápky a polykali bílé maso. Slaná voda jim stékala po rukou a nepříjemně štípala. Borch naléval pivo, dokud ze soudku nezmizela poslední kapka. Zerrikánky byly zřejmě ve výborné náladě, se zlověstnými úsměvy se rozhlížely po krčmě - zaklínač si byl jist, že hledají záminku k nějaké výtržnosti. Nepřehlédl to ani Borch, poněvadž jim žertem pohrozil za ocas drženým rakem. Dívky se rozchichotaly; Tea našpulila rty jako při polibku a mrkla očkem - při její potetované tváři to působilo vskutku příšerně.

"Jsou jako divoké kočky," obrátil se Tři Kavky na Geralta. "Abych byl kvůli nim neustále na pozoru. Ani se nenaděješ a ric pic - na zemi jsou něčí střeva. Ale stojí za všechny peníze. Kdybys věděl, co všechno dokážou."

"Vím," přikývl Geralt. "Sotva bys získal nějakou lepší eskortu. Zerrikánky jsou amazonky, od dětství cvičené k boj

"Na to jsem teď nemyslel." Borch vyplivl na stůl klepátko. "Chtěl jsem říct, co dovedou v posteli."

Geralt nenápadně zašilhal po dívkách. Smály se. Vea bleskovým, nepředvídatelným pohybem sáhla do mísy. Upírajíc na zaklínače přimhouřené oči, s praskotem rozkousla skořápku. Na rtech se jí leskla slaná voda.

Tři Kavky se hlasitě zasmál.

"Nuže, Geralte," řekl, "draky tedy nelovíš. Vzal jsem to na vědomí. Ale, smím se zeptat, proč jsi vzpomněl jenom tři barevně odlišné odrůdy draků?"

"No, případně čtyři."

"Mluvil jsi o třech."

"Ti draci tě nějak zajímají, Borchu. Z nějakého zvláštního důvodu?"

"Ne, jen ze zvědavosti."

"Aha. Tak pokud se týká těch barev, vžilo se takové dělení pravých draků - třebaže není moc přesné. Zelení draci, ti nejběžnější, jsou spíše šediví jako obyčejní klouzáci. Červení mají ve skutečnosti barvu rezavou anebo cihlovou. Velcí tmavohnědí draci bývají označováni jako černí. Nejvzácnější budou patrně bílí, já sám jsem takového v životě neviděl. Měli by se vyskytovat na dalekém severu - prý."

"Pozoruhodné. Ale víš, o jakých dracích jsem ještě slyšel?"

"Vím." Geralt se napil piva. "O těch, co každý - o zlatých. Tak ti neexistují."

"Co tě vede k takovému nezvratnému tvrzení? Nikdy jsi je neviděl? Bílé přece taky ne."

"To je něco jiného. V zámoří, v Ofiru a Zangwebaru, žijí koně s černými a bílými pruhy. Ani ty jsem nikdy neviděl, ale vím, že existovat mohou. Avšak zlatý drak je legendární stvoření. Mýtické. Stejně jako - dejme tomu fénix. Na fénixy a zlaté draky nevěř."

Vea se lokty opírala o stůl a se zaujetím naslouchala. "Jistě musíš vědět, co říkáš. Jsi přece zaklínač." Borch zvedl korbel. "Přesto jsem přesvědčen, že každá legenda a každý mýtus mají své kořeny. A ty odněkud vyrůstají."

"Vyrůstají," přisvědčil Geralt. "Nejčastěji ze snů, tužeb a fantazie. Z víry, že neexistuje hranice možností. Anebo náhody"

"Právě! Náhoda! Kdysi dávno se snad někde vyskytl zlatý drak - ojedinělá, nikdy nezopakovaná mutace."

"Pokud se něco podobného opravdu stalo, potkal jej osud všech podobných mutantů." Geralt sklonil hlavu. "Příliš se lišil, než aby přežil."

"Ha!" zvolal Tři Kavky. "Teď popíráš přírodní zákony, Geralte. Můj známý čaroděj hlásal, že v přírodě má každý tvor své pokračování a takovým či onakým způsobem přetrvá. Konec jednoho značí počátek druhého a není žádné hranice možností, přinejmenším příroda ji nezná."

"Ten tvůj známý musel být veliký optimista. S jednou věcí ovšem nepočítal - s omylem přírody. Nebo těch, kteří si lehkomyšlně pohrávali s jejími zákony. Zlatý drak a jemu podobní mutanti, pokud by se někdy vyskytli, neměli šanci přetrvat. Stála jim v cestě jedna krutá, neúprosná hranice možností."

"Co je to za hranici?"

"Mutanti." Svaly na Geraltových čelistích se napjaly. "Mutanti jsou sterilní, Borchu. Jenom v legendách může přetrvat to, co v přírodě přežít nikdy nemůže. Pouze pověsti a báje neznají hranici možností."

Tři Kavky mlčel. Geralt se podíval na dívky, na jejich náhle vážné tváře. Ve a se k němu nečekaně naklonila a objala ho kolem krku pevnou, svalnatou paží. Na líci ucítil její ústa - mokrá od piva.

"Mají tě rády," řekl udiveně Tři Kavky. "Ať do mě na místě hrom bací, mají tě rády."

"Co je na tom tak mimořádného?" usmál se smutně zaklínač.

"Nic, ale rozhodně to musíme zapít. Hospodský! Ještě soudek!"

"Neblázni, leda tak džbáněk."

"Dva... Dva džbány!" zahulákal Tři Kavky. "Teo, musím na chvíli ven."

Zerrikánka vstala, vzala s lavice šavli a přejela výčep vyzývavým pohledem. Ačkoliv se zde našlo přinejmenším několik párů očí, v nichž, jak si zaklínač všiml, chtivě zablýsklo při pohledu na Borchův napěchovaný měšec, nenašel se nikdo, kdo by se odvážil vydat za jeho majitelem, drobet se potácejícím cestou na dvůr. Tea pokrčila rameny a vyšla za svým zaměstnavatelem.

"Jak se vlastně opravdu jmenuješ?" otázal se Geralt té, která zůstala u stolu. Ve a blýskla bílými zuby. Košili měla hluboko rozepnutou - k hranici možností. Zaklínač nepochyboval, že i tohle je výzva vůči okolí."

"Alveaenerle."

"Hezké jméno." Geralt čekal, že Zerrikánka našpulí rty a mrkne na něho. Nezmýlil se.

"Veo?"

"Hm?"

"Proč cestujete s Borchem? Vy, svobodné válečnice? Můžeš mi to vysvětlit?"

"Hm."

"Hm, co?"

"On je..." Zerrikánka, mračíc čelo, pracně hledala slova. "On je... nej... hezcí."

Zaklínač zavrtěl hlavou. Nebylo to poprvé, kdy pro něj měřítko, podle kterých ženy posuzovaly mužskou přitažlivost, zůstávala záhadou.

Tři Kavky vpadl do výčepu. Ještě si dopínaje kalhoty, šel dát krčmáři další příkazy. Dva kroky za ním šla Tea, znučeným pohledem obhlížející místnost. Oči plavců a kupců se pečlivě vyhýbaly jejímu zraku. Ve a jedla dalšího raka, vrhající přitom na Geralta výmluvné pohledy.

"Objednal jsem nám ještě po úhoři, tentokrát pečeném," oznámil Tři Kavky a těžce sedaje, břítkl do lavice sponou rozepnutého opasku. "Při louskání těch raků jsem se unavil a docela mi vyhládlo. A zamluvil jsem nocleh, Geralte. Kam by ses teď na noc vlácel? Pobavíme se. Na zdraví, děvčata!"

"Vesskheal," odpověděla Ve a, zvedajíc korbek. Tea jen zamžourala a protáhla se jako kočka. Geralta docela udivilo, že se jejímu poprsí nepodařilo protrhnout košili.

"Pobavíme se," zvolal Tři Kavky, natáhl se přes stůl a pleskl Veu po stehně. "Pobavíme, zaklínači. Hej, hospodský! Poběž sem!"

Krčmář, utíraje si ruce do zástěry, přiběhl ke stolu.

"Najde se u tebe kád'?" Nějaká veliká a jaksepatří důkladná?"

"Jak veliká, pane?"

"Aby se do ní vešli čtyři lidi."

"Čtyři...?" Krčmář zůstal s otevřenými ústy."

"Čtyři," potvrdil Tři Kavky, okázale potěškáváje plný měšec.

"Samozřejmě..., že se najde," olízl se krčmář.

"Skvěle," zasmál se Borch. "Nech ji zanést do mého pokoje a naplnit horkou vodou. Do práce, brachu. Jo, dej tam taky přinést pivo, tři džbány."

Zerrikánky se rozesmály a mrkly tentokrát obě zároveň. "Kterou si vybereš?" zeptal se Tři Kavky. "No? Geralte?"

Geralt se rozpačitě poškrábal.

"Vím, že je to těžké," řekl Tři Kavky s pochopením. "Sám se někdy nedokážu rozhodnout. Dobrá, rozmyslíš si to při koupeli. Hola, děvčata, jdeme nahoru!"

III.

Na mostě byla závora. Cestu křížila dlouhá, silná kláda, položená na důkladných, dřevěných kozách. Před ní i za ní stáli halberdýři v pobíjených, kožených krznech a kroužkových kápích. Nad jejich hlavami ochable povlávala purpurová korouhev se znakem stříbrného gryfa.

"Co má tohle znamenat?" podivil se Tři Kavky, když přijeli blíže. "Přejezd je zakázán?"

"Glejt máte?" chtěl vědět nejbližší halberdýr. Ani přitom nevytáhl z úst větvičku, kterou kdovíproč žvýkal - z hladu či z nudy.

"Jaký glejt? Copak je mor? Nebo válka? Na čí rozkaz tady blokuje zemskou stezku?"

"Na rozkaz krále Nedamíra, pána Caingornu." Strážný přehodil okousaný klacek z jednoho koutku úst do druhého a ukázal na praporec. "Bez glejtu se do hor jet nedá."

"Nějaká pitomost," usoudil Geralt otráveně. "Tohle přece není území Caingornu, nýbrž holopolská država. A Holopole, nikoli Caingorn, vybírá mýto na mostech přes Braa. Co s tím má společného Nedamír?"

"Na to se mě neptejte." Zbrojnoš vyplivl větvičku na zem. "To není moje věc, mám jenom prohlížet glejty. Jestli vás to zajímá, optejte se našeho desátníka."

"A kdepak ho najdeme?"

"Támhle, za tou boudou, vyhřívá se na sluníčku," odpověděl strážný. Na Geralta se ani nepodíval, bezostyšně očumoval odhalená stehna Zerrikánek.

Za domkem mýtného seděl na kládě zbrojnoš a násadou halberdy čmáral do písku figuru nahé ženy - spíše jen torzo, ovšem ve velmi osobitém pojetí. Vedle něho, lehce brnkaje na struny loutny, zpola seděl, zpola ležel štíhlý chlapec. Do očí měl posunut podivuhodný klobouček švestkové barvy, ozdobený stříbrnou přezkou a dlouhým, nervózně se chvějícím volavčím pérem.

Geralt poznal tu výstřední pokrývku hlavy, proslulou od Buiny po Jarugu, známou na dvorech a hradech, v hostincích, krčmách i putykách. V těch obzvlášť.

"Marigolde!"

"Geralt zaklínač!" Zpod klobouku vykoukly veselé modré oči. "To je překvapení; ty tady? Nemáš náhodou glejt?"

"Co máte všichni s tím glejtem?" Zaklínač seskočil ze sedla. "Co se to tady děje, Marigolde? Chtěli jsme se dostat na druhý břeh Braa, já a tento rytíř Borch Tři Kavky se svým doprovodem. Ale nejde to, jak se zdá."

"Nejde," potvrdil Marigold. Vstal, smekl klobouk a s okázalou dvorností se poklonil Zerrikánkám. "Dokonce ani mne nechtějí pustit. Mne, Marigolda, nejslavnějšího minstrela a poetu v okruhu tisíce mil nepropustí tuhleten desátník, ač sám je též umělecky založen, jak se můžete přesvědčit."

"Nikoho bez glejtu," zahučel rozmrzele zbrojnoš a dloubnutím dřevcem do písku završil své "umělecké" dílo konečným detailem.

"Inu, co naplat," řekl zaklínač. "Pojedeme po levém břehu. Cesta do Hengforsu se nám sice protáhne, ale co nám zbývá?"

"Do Hengforsu?" podivil se básník. "Copak ty, Geralte, nejedeš k Nedamírovi? Na draka?"

"Na jakého draka?"

"Nevíte? Opravdu nevíte? To vám panstvo musím o všem vyrozprávět. Stejně musím čekat, zdali tudy náhodou nepojede někdo s glejtem. Někdo, kdo mne zná a dovolí, abych se k němu přidal. Posad'te se."

"Okamžik," zadržel jej Tři Kavky. "Slunce má, pravda, ještě daleko k vrcholu své dráhy, ale já už mám žízeň jako trám. Nebudeme tady mlít suchou hubou. Teo, Veo, vraťte se do městečka a kupte soudek."

"Ty se mně líbíš, pane..."

"Borch, zvaný Tři Kavky."

"Já se jmenuji Marigold a někdy mě zvou Nedostižný. Především některé dívky..."

"Vyprávěj, Marigolde," přerušil jeho samochválu netrpělivý zaklínač. "Nemáme čas trčet tady do večera."

Pěvec sevřel prsty šíji loutny a uhodil do strun. "Jak si přejete. Řečí vázanou či prostou?"

"Obyčejnou."

"No prosím," souhlasil Marigold, ale nástroj neodložil. "Slyšte tedy, vzácní pánové, co se týden tomu přihodilo opodál svobodného města, Holopole zvaného. Onoho dne, za bledého úsvitu, sotva probouzející se slunce ponejprv políbilo závoje mlhy visící nad lukami..."

"Mělo to být prosté vyprávění," připomněl mu Geralt.

"Copak není? No dobrá, rozumím. Stručně a bez metafor: na pastviny u Holopole přiletěl drak."

"Hmm," zapochyboval zaklínač. "Tomu se mi nechce moc věřit; nikdo v širokém okolí už celá léta draka nezahlédl. Nebyl to náhodou obyčejný klouzák? Občas se vyskytne klouzák tak velký jako..."

"No dovol, zaklínači, vím co říkám. Viděl jsem ho. Náhodou jsem byl právě v Holopoli na jarmarku a všechno jsem viděl na vlastní oči. Už mám i baladu složenou, ale vy jste nechtěli..."

"Mluv k věci. Byl velký?"

"Asi tak tři koňské délky. V kohoutku sice nebyl vyšší než kůň, leč podstatně mohutnějšího trupu. Šedý jako prach."

"Tedy zelený."

"Mhm. Přiletěl nikým nečekán, padl rovnou na stádo ovcí, zahnal pastýře, pobil tučet zvířat, čtyři z nich hned sežral a zase odletěl."

"Odletěl..." zakroutil hlavou Geralt. "To je všechno?" "Ne. Příštího rána se objevil zase, tentokrát blíže města. Přihnal se k houfu ženských, co praly prádlo na břehu Braa. Člověče, ty pelášily! V životě jsem se tak nenasmál. Drak dvakrát zakroužil nad Holopolem a odletěl na pastviny, kde se znovu pustil do ovcí. Teprve teď nastala mela, poněvadž předtím pastýřům nikdo neuvěřil. Purkmistr svolal městskou domobranu a

cechy, jenže než se dali měšťanostové dohromady, chopil se toho plebs a problém vyřešil."

"Jak?"

"Zajímavým lidovým způsobem. Jistý obuvnický misir, jménem Kozojed, přišel na to, jak plaza obelstít. Vykuchal ovci a důkladně ji naládoval kýchavicí, rulíkem, kozím pyskem, sírou a ševcovskou smůlou. Pro jistotu tam místní ranhojič nalil ještě dva žejdlíky svého lektvaru na vředy a kaplan ze svatyně Crewe nad tou zdechlinou zahuhňal nějaká zaříkání. Potom tuhleto ovečku podepřenou klackem postavili doprostřed stáda. Popravdě jsme vůbec nevěřili, že se ta saň nechá nalákat na takové smradlavé lejno, ale jak se říká, skutečnost předčila naše očekávání. Netvor pohrdl živými, bečícími ovci a zhltnul návnadu i s tím klackem."

"Co se dělo potom? Povídej, Marigolde!"

"Copak dělám něco jiného? Přece povídám. Poslyšte, jak to bylo dál. Netrvalo to ani takovou chvíli, co by stačila příčinlivému chlapíkovi k rozvázání ženské šněrovačky, a drak začal ryčet a vypouštět dým zepředu i zezadu. Metal kozelce, pokoušel se vzlétnout a potom úplně ochabl a znehybněl. Dvojice dobrovolníků se vydala ověřit, zda otrávená bestie ještě dýchá. Byli to obecní hrobník a obecní blázen, zplozený pomatenou dcerou dřevorubce a četou námezdních pikenýrů, kteří táhli přes Holopole během povstání vévody Močihraha."

"Ty ale umíš lhát, Marigolde."

"Já nelžu, pouze dodávám příběhu barvitosti, a to je rozdíl."

"Ne moc velký. Škoda času, vyprávěj."

"Inu, jak jsem říkal - statečný hrobník a chrabří idiot vyrazili coby průzkumníci. Holopolští jim potom postavili pomníček - je malý, leč oko potěší."

"Aha," poznamenal Borch. "To znamená, že drak zůstal naživu."

"Jasně," odpověděl radostně Marigold. "Byl živý, ale tak zesláblý, že nesežral ani hrobníka ani blbečka, jenom olízal krev. A pak, k obecnému zklamání, netvor odletěl. Vznesl se, pravda, s nemalou námahou, každých pár set kroků se zaduněním spadl, ale opět vzlétl. Chvilími šel i po zemi, zadní nohy přitom vlekl za sebou. Někteří odvážlivci se pustili za ním, ale jen na dohled. Víte, co zjistili?"

"Řekni, Marigolde."

"Saň se dostala do úžlabin Poštolčích hor, někam k pramenům Braa a skryla se v tamějších jeskyních."

"Teď už je to jasné," řekl Geralt. "Drak v těch jeskyních přebýval možná po celá staletí, pohroužený v letargii. Slyšel jsem o podobných případech. A někde tam musí být taky jeho poklad. Teď je už jasné, proč se hlídají mosty. Něčí ruka chce poklad shrábnout. A ta roka patří Nedamírovi z Caingornu."

"Přesně," potvrdil trubadúr. "Právě z toho důvodu to v celém Holopoli vře, tamní obyvatelé jsou samozřejmě přesvědčeni, že drak i se svým bohatstvím náleží jim. Jenže na Nedamíra si netroufají. Je to sice úplně mlíčňák, ještě se ani nezačal holit, ale všem už stačil dokázat, že mu není radno vstoupit do cesty. A vzhledem k tomu, jak málo ztrácel času, mu na tom drakovi musí zatraceně záležet."

"Chtěl jsi říci - na pokladu."

"Právě, že více na drakovi než na pokladu. Abyste rozuměli: Nedamír si brousí zuby na sousední knížectví Malleore. Tam po náhlém a nevyjasněném úmrtí panovníka zůstala jeho jediná dcera a dědička-princezna ve věku, dalo by se říci, ložnicovém. Malleorští velmoži však hledí na Nedamíra a jiné nápadníky s pramalou přízní, neboť je jim jasné, že nový vládce jim přitáhne udidlo jinak než usmrkaná princeznička. Vyhrabali odněkud staré, zaprášené proroctví, v němž se praví, že princeznu ruku a vladařskou mitru

dostane ten, kdo přemůže draka. Poněvadž se tady, široko daleko, žádný drak neukázal už celé věky, domnívali se, že budou mít pokoj. Nedamír by se té hloupé báchorce pochopitelně vysmál, ovládl by Malleore zbrojnou silou a hotovo, ale když se rozletěla zpráva o holopolském draku, okamžitě mu došlo, jak porazit malleorskou šlechtu její vlastní zbraní. Vstoupil by do země s dračí hlavou, lid by jej uvítal jako panovníka vyvoleného bohy a panstvo by nesmělo ani pípnout. Není tedy divu, že se za drakem žene jak hladový pes. Zvláště za takovým, který se sotva drží na nohou. Je to pro něj úsměv štěstěny, jistá výhra."

"A konkurentům uzavřel cesty."

"Ano, a Holopolitanům. Zároveň rozeslal jízdní posly s výzvami těm, kteří by šli plaza zabít. To víte, že se král nepohne osobně s mečem v ruce do temné jeskyně. Bez váhání si najal nejproslulejší drakobijce. Většinu z nich asi znáš, Geralte."

"Snad. Kdo přijel?"

"Za prvé Eyck z Denesle."

"Aby to..." hvízdal potichu Geralt. "Zbožný a ctnostný Eyck, rytíř bez bázně a hany, ve vlastní osobě."

"Znáš ho, Geralte?" otázal se Borch. "Je to skutečně takový pobíječ draků?"

"Nejen draků. Eyck si ví rady s kdejakým netvorem. Lovil dokonce mantikory a gryfy. A pár draků už za sebou taky má. Je dobrý. Ale kazí mi živnost, lotr, nebere peníze. Kdo další, Marigolde?"

"Sekáči z Crinfridu."

"Hrome, to je tedy po ještěrovi. I kdyby se nakrásně uzdravil. Tenhle trojlístek, to je sehraná parta. Nebojují moc čistě. ale zato účinně. Vybili všechny klouzáky a vidlohony v Redanii, a navrch ještě tři draky červené a jednoho černého - to už je co říct. To jsou všichni?"

"Ne. Ještě šest trpaslíků pod vedením Yarpa Zigrina."

"Toho neznám."

"Ale o draku Ocwistovi z Křišťálové hory jsi určitě slyšel."

"Slyšel. A viděl jsem pár kamenů z jeho pokladu. Safíry nevídané barvy a diamanty velké jako třešně."

"Tedy abys věděl: právě Yarp Zigrin a jeho trpaslíci dostali starého Ocwista. Byla o tom dokonce složena balada, ale za nic nestojí, protože není ode mne. Jestli jsi ji neslyšel, o nic nepřišels."

"Ještě někdo?"

"Ne, pokud nepočítám tebe. Říkals, že jsi o drakovi nevěděl, a možná to byla pravda, kdoví. Ale teď už víš. A co?"

"A nic. Drak mě nezajímá."

"Ha! To je chytré, Geralte. Koneckonců když nemáš ten zatracený glejt."

"Opakuji, že mě ten drak nezajímá. Ale co ty, Marigolde? Co táhne tebe tím směrem?"

Trubadúr pokrčil rameny.

"Naskytne-li se taková událost, nesmím si ji nechat ujít. O boji s drakem se bude dlouho vyprávět. Jistě, mohl bych složit baladu dle vyprávění jiných, ale jak teprve bude znít, až bude zpívána svědkem, který viděl vše na vlastní oči."

"Boj s drakem?" zasmál se Tři Kavky. "Není to něco jako porážka dobytka? Poslouchám a nevycházím z údivu. Proslavení válečníci sedlají koně a horempádem se sem ženou, jen aby dorazili polomrtvou saň, zákeřně otrávenou nějakým chámem. Je to k smíchu - a k zblití."

"Mýlíš se," poznamenal Geralt. "Pokud ten drak nezahynul na místě, jeho organismus už působení jedu pravděpodobně překonal a tak bude opět při síle. Zřejmě to pro něj ale

nebude mít valný význam. Crinfridští Sekáči ho tak či tak dostanou, ovšem bez boje, to si můžeš být jist, se to neobejde."

"Tedy sázíš na Sekáče, Geralte."

"Jednoznačně."

"Jenomže," ozval se náhle dosud mlčící zbrojnoš-umělec, "takový dračisko je nadpřirozený stvoření a těžko si s ním poradí někdo, kdo nezná silný kouzla. Jestli se mu někdo dostane na kůži, bude to nejsprš ta čarodějka, co tudy včera přejela."

"Kdo?" naklonil hlavu Geralt.

"Čarodějka," opakoval strážný. "Přece povídám..."

"Řekla ti jméno?"

"Jo, ale zapomněl jsem je. Glejt měla. Byla mladá, hezká - svým způsobem, ale ty oči... Znáte to, páni, že jo? Mráz vám běží po hřbetě, jak se na vás taková podívá."

"Víš o ní něco, Marigolde? Kdo to mohl být?"

"Nee," zašklebil se básník. "Mladá, hezká, uhrančivé oči - to je mi popis. Takové jsou všechny. Žádná čarodějka, kterou jsem poznal, a bylo jich dost, nevypadala na víc než pětadvacet, třicet; přitom některé, jak jsem slýchal, pamatují časy, když bory šuměly, tam, kde dneska stojí Novigrad. Konečně, nač by jim byly elixíry z mandragory. I do očí si je kapou, aby se jim svítily. Inu, ženské."

"Nebyla zrzavá?" zajímal se zaklínač.

"Kdepak," odpověděl desátník. "Černovlasá."

"A kůň? Ryzák s bílou hvězdou na čele?"

"Ne. Černý jako jeho paní. Řeknu vám, páni, že toho draka dostane ona. Drak, málo naplat, to je práce pro čaroděje. Lidská síla proti němu nic nezmuže."

"To jsem zvědav, co by ti na to řekl švec Kozojed," zasmál se Marigold. "Kdyby sehnal něco silnějšího než rulík a blín, sušila by se teď dračí kůže na holopolských hradbách, měl bych baladu hotovou a nemusel se tady potit na slunci."

"Pročpak ses nepřipojil k Nedamírovi?" zeptal se Geralt, pohlížeje úkosem na básníka.

"Byl jsi přece v Holopoli, když odjížděl. Nemá snad král v lásce umělce? Co se ti přihodilo, že se tady potíš, místo abys deklamoval u královského třmene?"

"Přihodila se jistá mladá vdova," vysvětlil rozmrzele Marigold. "Aby to šlak trefil, zdržel jsem se u ženské a příštího dne už byl Nedamír se svým doprovodem za řekou. Vzali sebou dokonce i toho Kozojeda a zvědy z holopolské domobrany - jenom na mne jaksi zapomněli. Vysvětluji to tadyhle desátníkovi, ale on pořád svoje..."

"Má glejt, pouštím," zavolal velitel halberdýrů, právě močící na stěnu domku mýtného.

"Nemá glejt, nepustím. To je rozkaz..."

"Hle," přerušil jej Tři Kavky. "Děvčata se vracejí s pivem."

"A ne samy," dodal Marigold vstávaje. "Pohleďte na toho koně. Ten sám vypadá jako drak."

Od březového lesíka se cvalem blížily Zerrikánky a mezi nimi jezdec na mohutném, bojovém, neklidném hřebci. Geralt rovněž vstal.

Cizinec měl na sobě fialový, sametový kabátec, krumplovaný stříbrem a sobolinou lemovaný, krátký plášť. Vzprímen v sedle, pyšně na ně shlížel. Geralt znal podobné pohledy. Neměl je v oblibě.

"Zdravím vás, pánové. Jsem Dorregaray," představil se jezdec, když pomalu a s vážností sestoupil z koně. "Mistr Dorregaray, černokněžník."

"Mistr Geralt. Zaklínač."

"Mistr Marigold. Poeta."

"Borch, zvaný Tři Kavky. S mými děvčaty, právě nám otevírají soudek, ses už patrně seznámil."

"Ano, samozřejmě," odtušil čaroděj bez úsměvu. "Pozdravili jsme se se sličnými zerrickánskými bojovnicemi."

"Tak na zdraví."

Marigold rozdál kožené pohárky, jež donesla Veá.

"Napij se s námi, pane čaroději. Pane Borchu, nabídneme i desátníkovi?"

"Ovšem. Pojd' k nám, vojáku."

"Předpokládám," ozval se čaroděj, když upil malý, od měřený doušek, "že před tuto závoru vás přivedl stejný cíl jako mne, pánové."

"Pokud máš na mysli draka, pane Dorregarayi," řekl Marigold, "nemýlíš se. Chci být při tom a pak složit baladu. Žel zde tento desátník, jak vidno, člověk neústupný, nechce mne pustit. Žádá glejt."

"Prosím za prominutí." Halberdýr dopil svoje pivo a mlasknul. "Mám přísně zakázáno pouštět bez glejtu. Ručím za to hrdlem. Prý celé Holopole se už na vozech vypravilo do hor za drakem. Mám příkaz..."

"Ten tvůj příkaz, vojáku," zamračil se Dorregaray, "se týká obtížné chamradi: děvek co šíří neřest a ohavnou nemoc, zlodějů, lumpů a chátry. Ale určitě ne mne."

"Nikdo bez glejtu!" naježil se zbrojnoš. "Přísahám..."

"Nepřísahej," skočil mu do řeči Tři Kavky. "Radši se ještě napij. Teo, nalij tomu udatnému vojákuvi. A posad' me se, pánové. Pít spěšně a ve stoje není hodno šlechty."

Usedli na klády okolo soudku. Desátník, čerstvě pasovaný na šlechtice, se samou pýchou celý rozzářil.

"Pij, statečný setníku," ponoukal jej Tři Kavky.

"Nejsem setník, desátník jsem," zazářil halberdýr ještě více.

"Ale budeš setník, o tom není pochyb," vycenil Borch zuby. "Na parádu hlavu nenosíš, nebude to dlouho trvat a budeš povýšen."

Dorregaray odmítl další pivo a obrátil se na Geralta.

"V městečku je ještě rozruch okolo baziliška, pane zaklínači, a ty ses už, jak vidím, pustil za drakem," řekl potichu. "Uvažuji, zda to děláš pro peníze nebo jestli vraždíš tvory ohrožené vyhynutím jen ze zábavy?"

"Zajímavé úvahy," odtušil Geralt. "Zvláště u někoho, kdo se horempádem žene, aby se zúčastnil ubití draka. Dračí zuby jsou přece tak ceněné při výrobě čarodějných lektvarů a elixírů. Je pravda, pane čaroději, že vyražené ještě žijícímu drakovi jsou neúčinnější?"

"Jsi si jist, že tam jedu proto?"

"Jsem. Ale někdo tě už předběhl, Dorregarayi. Nějaká konkurentka z tvého cechu. A s glejtem, který nemáš. Černovláska, pokud tě to zajímá."

"Na vraníku?"

"Prý."

"Yennefer," řekl zachmuřeně Dorregaray.

Nikdo nepostřehl, jak sebou zaklínač trhl. Nastalé ticho přerušilo škytnutí budoucího setníka:

"Nikoho... Bez glejtu..."

"Stačí dvě stě lintarů?" Geralt vytáhl z kapsy váček od tlustého rychtáře.

"Geralte," usmál se záhadně Tři Kavky. "Tedy přece..."

"Omlouvám se, Borchu. Je mi líto, ale nepojedu s vámi Hengforsu. Snad jindy. Snad se ještě setkáme."

"Nic mě netáhne do Hengforsu," řekl pomalu Tři Kavky. "Nic a nic."

"Schovej ty peníze, pane," řekl přísně setník-čekatel To by bylo podplácení úřední osoby. Ani za tři sta nepustím."

"A za pět set?" Borch vytáhl svůj měšec. "Schovej svoje peníze, Geralte, já zaplatím. Začalo mě to bavit. Pět set, vojáku. Sto od kusu, když počítám svoje děvčata jako jeden pěkný kousek. Co?"

"Ojej, jejeje," zabědoval budoucí setník, sotva ukryl Bor chův měšec pod krzno. "Co povím králi?"

"Povíš mu," řekl Dorregaray, povstal a vytáhl zpod opasku zdobenou hůlku ze slonové kosti, "že ses vyděsil, když jsi viděl..."

"Co, pane?"

Čaroděj mávl hůlkou a vykřikl zaklínadlo. Borovice na břehu vybuchla ohněm, v jediném okamžiku ji celou, od ze mě po vrcholek, zachvátily šlehající plameny.

"Na koně!" Marigold vyskočil a hodil si loutnu na záda. "Na koně, pánové! A dámy!"

"Pryč s tou závorou!" zahulákal na strážné desátník, mající dobrou šanci stát se setníkem.

Na mostě, za závorou, přitáhla Veo uzdu. Kůň zatančil, zabubnoval kopyty na trámech. Dívka pohodila copy a pronikavě vykřikla.

"Správně, Veo!" zvolal Tři Kavky. "Kupředu, pánové! Pojedeme po zerrikánsku - s rachotem a svištěním větru!"

IV.

"No vida," řekl nejstarší ze Sekáčů, Boholt, mohutný a silný jako kmen starého dubu. "Nedamír vás nevyhnal sviňským krokem, i když jsem si byl docela jistý, že to udělá. Inu, nevyzpytatelné jsou pro nás, chudou čeled', královské záměry. Zveme vás k ohni, místa je tu dost. Mezi námi, zaklínači, o čem sis s králem povídal?"

"O ničem," odpověděl Geralt a pohodlně se opřel o sedlo, přinesené k hřejícímu ohni. "Kvůli nám se ani neobtěžoval ven ze stanu. Poslal jenom svého poskoka, jak se to jen..."

"Gyllenstiern," napověděl Yarpen Zigrin, rozložitý trpaslík s dlouhým plnovousem, který právě z lesa přivalil do ohniště ohromný, vyvrácený pařez. "Nafučený puchýř. Sviňa vyžraná. Když jsme přišli, tóž přilezl, frňák ohrnoval, tfuj tfuj, pamatujte, skřeti, povídá, kdo je tu pohlavár, co rozkazy dává, tady Nedamír král poručá a jeho slovo je zákon atakdále. A já stojím a poslouchám a tak mně v palici vrtá, že povím svým ogarom, ať s ním rŭvnú o zem a ochčijú mu plášť. Ale nechal jsem toho, zasej by chýr šel, a že gnómi sú akorát na bijatiku a že ag... agresivní, a že raubíři a vůbec že s nima nejní možná... doprdele, jak sa to... koloxistence. A potom by zasej byl někde pogrom, v nějakém městě. Tož sem poslouchal a výtržnosti netropil, jen hlavú kýval."

"Zdá se, že pan Gyllenstiern nezná nic jiného," řekl Geralt, "protože i nám řekl totéž. A taky nám nezbylo, než přikyvovat."

"A já bych řekl," ozval se druhý ze Sekáčů, rozkládaje si houni na lože z větví, "že to je zle, že vás Nedamír nevyhnal. Už tak jdou na toho draka mraky lidu. Celá smečka. To už nejní žádná výprava, ale bordel na kolečkách. Nerad se biju v tlačenici."

"Nech toho, Mordochu," řekl Boholt. "Když jde více lidí pospolu, cestuje se líc. Copak jsi málo na draky chodil? Pokaždé se seběhne síla lidu jako na jarmark. Hotové procesí. Ale když ještě vyleze z díry, kdo zůstane v poli, he? My, nikdo jiný."

Boholt se na chvíli odmlčel, jen co si důkladně přihnul z velikého, proutím opleteného demižónu, hlasitě se vysmrkal, odkašlal si a pokračoval:

"Naše zkušenosti nás ale poučily, že kolikrát až po drakově smrti začne pořádná řežba a pouštění žilou a hlavy padají jak hrušky. Teprve až se dělí poklad, jdou si lovci jaksepatří po kejháku. Co, Geralte? Mám pravdu? Mluvím k tobě, zaklínači."

"Znám takové případy," potvrdil zaklínač stručně.

"Tedy znáš? Určitě akorát z doslechu, poněvadž co jsem živ se mě nedoneslo, že by nějaký zaklínač šel na draka. O to divnější je, že ses objevil zrovna tady."

"No jo," řekl Kennet, zvaný Hrombidlo, nejmladší ze Sekáčů. "Je to divný. A my bysme..."

"Sklapni, Bidlo, teď mluvím já," zarazil ho Boholt. "A nebudu mluvit dlouho. Zaklínač už beztak ví, o co mi jde. Znáám ho a on zná mě, do teďka jsme si nelezli do cesty a doufám, že to tak zůstane. Abyste totiž, hoši, věděli, kdybych já například chtěl zaklínači kazit kšefty, peníze mu před nosem vyfouknout, na fleku by mě šlehnul tou svojí zaklínačskou břitvou a byl by v právu. Mám pravdu?"

Nikdo mu nepřisvědčil ani neodporoval. A Boholtovi očividně pramálo záleželo na jednom či druhém.

"Inu," pokračoval, "jak jsem říkal, v partě se jde líp. A zaklínač se nám může hodit. Okolí je divoké a pusté, ani se nenaděješ a vyskočí na tebe nějaká zmora anebo bzd'ocha anebo striga a můžou být potíže. Jestli ale bude Geralt poblíž, potíže odstraní, poněvadž je to jeho řemeslo. A drak není jeho řemeslo. Mám pravdu?"

Opět to nikdo nepotvrdil ani nepopřel.

"Pan Tři Kavky," navázal Boholt, podáváje demižón trpaslíkovi, " přišel s Geralem a to je dostatečná záruka. Kdo vám tedy překáží, Mordochu, Hrombidlo? Snad ne Marigold?"

"Marigold sa dycky prisere, kde sa cosi zajímavého chystá a všeci víjů, že nepomáhá ani nepřekáží a že na cestě sa šušmat nebude. Něco jako lopušina na psom ocasi. Co, ogaři?" prohlásil Yarpén Zigrin a podal demižón minstrelovi.

Ogaři - zarostlí, hranatí trpaslíci se rozchechtali, až se jim vousiska ježila. Marigold si posunul svůj klobouček do týla a přihnul si z demižónu.

"Ooooch, mor!" zasípal, lapaje po dechu. "Spálí mi to hlasivky. Z čeho to pálíte, ze škorpiónů?"

Hrombidlo básníkovi nádobu vzal a řekl:

"Víš, co se mně nelíbí, Geralte? Žes přivedl toho čarodějníka. Na moje gusto je tady těch mágů moc."

"Baže," vpadl mu do řeči trpaslík. "Dobře to Hrombidlo praví. Teho Dorregaja nám bylo třeba tajak prasaťu sedla. Máme tu už dost dlouho svoju ježibabu, ctihodnú Yennefer, fujtajxl."

"Ááno," přisvědčil Boholt, škrábaje se na býčí šíji, z níž si právě odepjal kožený nákrčník, naježený železnými hřeby. "Čarodějů je tu opravdu moc, vážení. O dva víc, než by bylo třeba. A jak se na našeho Nedamíra přilepili. Jenom se podívejte, my tady u ohně pod širým nebem a oni v teple, v královském stanu, kujou pikle, práskané lišky. Nedamír, vědma, čaroděj i Gyllenstiern. A Yennefer je z nich nejhorší. Mám vám říct, co na nás chystají? Jak nás ojetat, co jiného?"

"A žerou si zvěřinu," přisadil si našťavaně Hrombidlo. "Co jsme měli na večeri my, ha? Sviště. A co je to sviště? Krysa, obyčejná krysa. Žrali jsme krysu."

"To nic," zahučel Mordoch. "Brzo okoštujem dračí ohon. Takovej dračí ohon na rožni, mňam."

"Yennefer," pokračoval Boholt, "je záludná, vzteklá a hubatá ženská. Kam se hrabe na tvoje děvčata, pane Borchu. Ta jsou tichá a milá, jen se podívejte - sedí támhle u koní, brousí šavle; když jsem šel okolo, prohodil jsem s nimi pár slov, zašpásoval a ony se usmály, zoubky zablýskaly. To je příjemná společnost, ne jako ta Yennefer, ta jenom pletichaří a pletichaří. Proto povídám, dávejme si majzla, jinak bude hovno po naší úmluvě."

"Jaká je to úmluva, Boholte?"

"Řekneme to Geraltovi, Yarpene?"

"Coby né," řekl trpaslík.

"Došla kořalka," oznámil Hrombidlo, obraceje demižón dnem vzhůru.

"Tak dones ještě, jsi nejmladší. Tu úmluvu, Geralte, jsme uzavřeli my tady, jelikož nejsme žádní námezdní žoldáci ani poddaní pacholci, a za pár zlatáků hozených pod nohy se na draka nikým nenecháme hnát. Je to tak, že my si s drakem poradíme bez Nedamíra, ale Nedamír bez nás ne. Z toho je jasné, kdo je tu nejdůležitější a komu přináleží největší podíl. Ale rozhodli jsme čestně - ti, kteří draka v rovném boji složí, berou polovinu jeho pokladu. Nedamír, s ohledem na svůj původ a titul, dostane tak jako tak čtvrtinu. A ostatní, jestli budou ku pomoci, rozdělí si poslední čtvrtinu stejným dílem. Co si o tom myslíš?"

"A co si o tom myslí Nedamír?"

"Neřekl ano ani ne. Ale ať se raději moc nenaparuje, smrkáč; sám proti drakovi nepůjde, to dá rozum, takže se bez odborníků neobejde. No, a odborníci jsme tady akorát my, Sekáči a Yarpen se svými chlapy. To my se setkáme s drakem na délku meče. Zbývajícím, kteří pomohou, třeba by to byli i čarodějníci, připadne jejich čtvrtina pokladu."

"Vyjma čarodějů počítáte ještě koho mezi ty zbývajících?" zajímal se Marigold.

"Najisto né šumařů a básničkářů," zachechtal se Yarpen Zigrin. "Počítáme takých, co sa ohánajú sekyrú, a né lútnú."

"Aha," vmísil se do hovoru Tři Kavky, který jakoby se až dosud nezajímal o nic jiného, než o hvězdnou oblohu. "A čímpakže se bude ohánět švec Kozojed a ta jeho pakáž?"

Yarpen Zigrin plivl do ohniště a zamumlal něco v trpasličím jazyce.

"Lidé z holopolské domobrany znají tyhle posrané hory a uplatní se jako průvodci," řekl tiše Boholt, "bude tedy spravedlivé, když i oni dostanou svůj podíl. S ševcem však, to je trochu jiná záležitost. Víte, nic dobrého by z toho nevzešlo, kdyby luza došla k přesvědčení, že když se v okolí vyskytne drak, namísto povolání odborníků, stačí bestii předhodit jed a dál se válet s děvčkama na slámě. Kdyby se něco takového rozmohlo, brzy by nám nezbylo, než chodit o žebrotě."

"Baže," přitakal Yarpen. "Proto povdám, teho prtáka mosí enem tak náhodú cosi škaredého potkat. Ale kalupem, než sa, mrcha, nakonec eště dostane do nějakej legendy."

"Musí potkat a potká," řekl Mordoch přesvědčeně. "Nechte to na mně."

"A Marigold," pokračoval rozčilený trpaslík, "mu ve swojej baladě dá tak na prdel, až z něho bude mět každý leda srandu. Že by měl hanbu a ostudu na věky věkův."

"Na jednoho jste nemysleli," připomněl Geralt. "Zrovna na toho, který vám může celou tu úmluvu zmařit. Je to Eyck z Denesle. Mluvili jste s ním?"

"O čem?" zavrčel Boholt, uchopil klacek a upravil planoucí polena v ohništi. "S Eyckem se nedohodneš, Geralte. Jemu na tom nezáleží."

"Viděli jsme ho, když jsme přijížděli k vašemu ležení," řekl Tři Kavky. "Klečel v plné zbroji na kamení a civěl do nebe."

"To on tak dělá furt," vysvětloval Hrombidlo. „Modlí se nebo med... medituje. Říká, že to musí, poněvadž má příkázání od bohů, aby lidi od zlého ochraňoval."

"U nás, v Crinfridu," poznamenal Boholt, "držíme takové, jako je on, v kleci nebo na řetězu. Když se jim dá kus uhlu, kreslí po stěnách nevidané věci. Ale nechte už těch drbů. musíme probrat naše záležitosti."

Do kruhu světla neslyšně vstoupila nevysoká, vlněným pláštěm ovinutá mladá žena s černými vlasy pod zlatou síťkou.

"Co to tu tak smrdí?" divil se Yarpen Zigrin, předstíraje, že si přichozí nevšiml. "Nejni to síra?"

"Kdepák." Boholt hledící někam stranou ostentativně začenichal. "To je pižmo anebo nějaká jiná voňavka."

"Neé! To je přeca..." vydechl s předstíraným údivem trpaslík. "Ach! To je samotná milostpaní Yennefer! Vítáme ta, vítáme!"

Čarodějka zvolna přejela lesknoucíma se očima všechny přítomné. Její pohled se na okamžik, zastavil, když se dotkl zaklínače. Geralt se sotva znatelně pousmál.

"Dovolíte, abych si přisedla?"

"Tobě je dovoleno vše, vznesená paní," řekl Boholt a s hraným dojetím vzlykl. "Posaď se tady, na pokrývku. Zvedni prdel, Kennete, a nabídni velectěné čarodějce svoji deku."

"Zaslechla jsem, pánové, že probíráte obchodní záležitosti." Yennefer usedla, natahujíc před sebe štíhlé nohy v černých kamaších. "Beze mne?"

"Neopovážili bysme sa," vysvětloval Yarpen Zigrin, "obtěžovat takovů důležitů perzónu."

"Ty, Yarpene Zigrine," obrátila se Yennefer na trpaslíka a přimhouřila oči, "radši nic neříkej. Od prvního dne se chováš, jako bych pro tebe byla vzduch. Teď ti radím, pokračuj tak nadále - pokud ti to nevadí... Protože mně to nevadilo ani v nejmenším. Právě naopak."

"Jak si můžeš cosi takového myslet, milostpaní," vycenil Yarpen v úsměvu křívá zubiska. "Ať mňa blechy zežerú, esli pro mňa nejsi víc než zduch. Poněvác zduch někdy zkazím, pravda, a to bysem si k tobě nikdá nedovolil - v žádném případě."

Vousatí "ogaři" se burácivě rozchechtali, avšak zmlkli okamžitě, když spatřili modravý přísvit okolo těla podrážděné čarodějky.

"Ještě slovo, trpaslíku," řekla Yennefer hlasem, jako když řinčí ocel, "a jenom ten zkažený vzduch tu po tobě zůstane - a černý škvarek na trávě."

"Popravdě řečeno," odkašlal si Boholt do ticha, jaké nastalo po těch slovech, "radši mlč, Zigrine. Poslechneme si, co nám chce říct paní Yennefer. Zřejmě se jí dotklo, že se o obchodních záležitostech bavíme bez ní. Tak mám dojem, že má pro nás nějaký návrh. Proč ne? Pokud nám nebude navrhovat, že ona sama svými kouzly draka zabije."

"A co?" Yennefer zvedla hlavu. "Myslíš si, Boholte z Crinfridu, že to není možné?"

"Možná to možné je. Jenže pro nás nevýhodné, poněvadž by sis dozajista dělala nárok aspoň na půl dračího pokladu."

"Přínejmenším," přisvědčila chladně čarodějka.

"Takže sama vidíš, že to pro nás není žádná nabídka. My jsme, paní, chudobní bojovníci. Když nám kořist před nosem ufrnkne, míváme hlad. Zůstaneme jenom o šťovíku a lebedě..."

"Sem tam sa akorát svišť přitrefí," pripojil se Yarpen Zigrin plačtivě.

"...pramenitou vodou to zapijíme." Boholt si důkladně přihnul z nového demižónu a lehce se otřepal. "Pro nás, paní Yennefer, není jiného východiska. Bud kořist, anebo zmrznout v zimě někde za bukem. A hospody dnes něco stojí."

"A pivo," dodal Modroch.

"A holky povětrné," zasníl se Hrombidlo.

"Proto," uzavřel Boholt a zahleděl se do nebe, "sami bez pomoci tvé a tvojí magie, draka zabijeme."

"Jsi o tom přesvědčen? Nezapomeň, že je jistá hranice možností, Boholte."

"Možná je, nikdy jsem na ni nenarazil. Ne, paní. Opakuji, zabijeme draka sami, bez čarování."

"Zvlášť," ozval se Yarpén Zigrin, "že čáry mají najisto též svoju hranicu možností, ale tu, na rozdíl od tej naší, neznáme."

"Přišels na tohle sám," zeptala se Yennefer podezřívavě, "nebo ti to někdo napověděl? Není to náhodou přítomností zaklínače v téhle vaší vybrané společnosti, že jste získali takové sebevědomí?"

"Ne," odvětil Boholt a podíval se na Geralta, který, natažen se sedlem pod hlavou na přikrývce, působil dojmem, jako by podřimoval. "Zaklínač s tím nemá pranic společného. Dobře mě poslouvej, Yennefer: učinili jsme králi nabídku, ale on se neobtěžoval s odpovědí. Jsme trpěliví, počkáme do rána. Jestli na naše podmínky přistoupí, půjdeme s ním dál. Jestli ne, vracíme se."

"My taky," zavrčel trpaslík.

"Bud' anebo, žádné handrkování," pokračoval Boholt. "Můžeš to vyřídit Nedomírovi. Koneckonců je to nabídka výhodná i pro tebe, Yennefer, i pro Dorregaraye, pokud se spolu dohodnete. Mrtvý drak nám není k ničemu, bereme jenom ohon. Ze zbytku si můžete vzít, co bude libo: mozek, zuby - všechno, co potřebujete k čarování."

"Baže," zachechtal se Yarpén Zigrin. "Zdechlina ostane čarodějníkom, nikdo jím ju nevezme - ledaže jiní supi mrchožrúti."

Yennefer vstala a hodila si plášť přes ramena.

"Nedomír nebude čekat do rána," řekla ostře. "Předem souhlasí s vašimi podmínkami. A to, abyste věděli, navzdory mým a Dorregarayovým radám."

"Nedomír," pravil uvážlivě Boholt, "projevil značnou moudrost, jež udivuje u tak mladého vladaře. Protože podle mě, paní Yennefer, o státnické moudrosti svědčí kromě jiného rovněž schopnost neposlouchat hloupé nebo falešné rady."

Yarpén Zigrin vyprskl do vousů.

"Začnete jinak zpívat, až na vás drak zítra udeří, díry do vás nadělá a hnáty zpřeráží." Čarodějka opřela ruce v bok. "Boty mi budete lízat a škemrat o pomoc. Jako obvykle. Znáš vás, příliš dobře vás znám. Až zle je mi z toho, jak dobře znám takové, jako jste vy." Otočila se a odešla do tmy beze slova rozloučení.

"Pamatuju, za starých časů," řekl Yarpén Zigrin, "že čarodějníci sedávali ve svých věžích, čítali učené knížky a míchali magické lekvary. Nemotali se bojovníkom pod nohama a nestrkali frňnáky do jejich věcí. A najisto žádný z nich nekrútil zadkem chlapom před očima."

"Tenhle zadek, abych pravdu řekl, zase za tolik nestál," poznamenal při ladění své loutny Marigold. "Co ty na to, Geralte? Geralte?! Hej, kam se poděl zaklínač?"

"Co je nám po tom," pokrčil rameny Boholt a přiložil do ohně. "Odešel. Třeba si musel jít ulevit. Jeho věc." "Jasně," přisvědčil minstrel a hrábl prsty do strun. "Mám zazpívat?" "Zazpívej, šumařu," pobídl ho Yarpén Zigrin a plivl do ohně. "Ale nemysli si, že ti za to tvoje brnkání dám bárs enem děravý mědák. Tady, šohaju, nejni královský dvůr."

"To jsem si všiml," kývl hlavou trubadúr.

V.

"Yennefer."

Otočila se jakoby zaskočena, přestože zaklínač nepochyboval o tom, že už zdaleka slyšela jeho kroky. Položila na zem dřevěné vědro, vzpřímila se a odhrnula z čela černé vlasy; vysvobozené zpod zlaté síťky, padaly nyní v hustých pramenech na její ramena.

"Geralte?"

Jako vždy nosila pouze dvě barvy. Své barvy - černou a bílou. Černé vlasy a dlouhé černé řasy, nutící hádat barvu očí, jenž skrývaly. Černá sukně, krátký černý kabátek s

bílým kožešinovým límcem. Bílá blůzka z nejtenčího lněného plátna. Na bílé šíji černá sametka, ozdobená obsidiánovou hvězdou s drobnými démanty.

"Nezměnila ses."

"Ty taky ne," zkřivila rty. "A v obou případech je to přirozené. Anebo stejně nepřirozené. A třebaže za jiných okolností by to nemusela být špatná záminka k navázání rozhovoru, připomínat to nyní je zbytečné. Je to tak?"

"Je to tak," souhlasil, dívaje se stranou. Jeho pohled zabloudil k Nedamírovu stanu, k ohňům královských lučištníků, zářícím za černými siluetami vozů. Až sem doléhal zvučný Marigoldův hlas. Minstrel zpíval "Hvězdy nad stezkou" - jednu ze svých nejzdařilejších milostných balad.

"Nuže, úvod máme za sebou," konstatovala čarodějka. "Poslouchám, co dál."

"Podívej, Yennefer..."

"Dívám se!" přerušila ho ostře. "Ale nerozumím. Proč jsi sem přijel, Geralte? Přece ne kvůli drakovi? Ani v tomhle ohledu se snad nic nezměnilo."

"Ne, nezměnilo."

"Ptám se, proč ses tedy připojil k této výpravě?"

"Jestli ti odpovím, že kvůli tobě, uvěříš?"

Mlčky se na něho dívala a v jejích lesklých očích bylo něco, co se mu vůbec nelíbilo.

"Uvěřím, proč ne," řekla konečně. "Muže prý těší setkání s jejich bývalými milenkami, rádi si ožíví vzpomínky. Namlouvají si, že někdejší milostná pletka jim dává na ženy nějaká vlastnická práva. To prý příznivě působí na jejich sebevědomí. Ani ty nejsi výjimkou. Přese všechno."

"Přese všechno," usmál se, "máš pravdu, Yennefer. Pohled na tebe působí příznivě na moje sebevědomí. Jinými slovy, mám radost, že tě vidím."

"To je všechno? Řekněme tedy, že i já mám radost. Tak a dost bylo radosti, přeji dobrou noc. Jak vidíš, chystám se k spánku. Chtěla bych se umýt a mám ve zvyku se před tím svléknout. Tak se laskavě vzdal a poskytni mi alespoň tu malou míru soukromí."

"Yen..." vztáhl k ní ruce.

"Neříkej mi tak!" zasyčela vztekle. Uskočila a napřáhla proti němu prsty, z nichž se červeně a modře zajiskřilo. "Jestli se mne jen dotkneš, lumpe, vypálím ti oči."

Zaklínač couvl. Poněkud uklidněná čarodějka si znovu odhrnula vlasy z čela a s pěstmi opřenými v bok se postavila, proti němu.

"Cos čekal, Geralte? Že spolu zvesela poklábosíme a zavzpomínáme na společné zážitky? Že na závěr našeho shledání zalezeme do vozu a tak říkajíc pro oživení vzpomínek se spolu vyspíme? Co?"

Geralt, nejistý, zda čarodějnice čte jeho myšlenky anebo je tak přesně uhodla, s křivým úsměvem mlčel.

"Jsou to čtyři roky, Geralte. Už mne to přešlo a jenom proto jsem ti neplivla do očí, když jsem tě dnes uviděla. Ale nenech se oklamat mou dobrou vůlí."

"Yennefer..."

"Mlč! Dala jsem ti víc, než kterémukoli jinému muži, lotře. Sama nevím, proč právě tobě. A ty... Jenže já nejsem žádná lehká holka ani z lesa přivedená elfka, kterým se můžeš ztratit - ráno, když ještě spí. Které můžeš pokořit a zanechat na posměch. Dej si pozor! Jestli teď řekneš jen slovo, budeš litovat!"

Geralt neřekl ani slovo, neomylně cítil čarodějčin vztek. Žena si opět odhrnula neposlušné vlasy z čela a zblízka mu upřela pohled do očí.

"Setkali jsme se, budiž," řekla tise. "Nebudeme hrát lidem divadlo, zachováme dekorum. Navenek budeme dobrými známými. Ale pozor, ať neuděláš chybu, Geralte! Mezi tebou a mnou nezůstalo už nic. Nic, rozumíš? A buď rád, protože to znamená, že

jsem už upustila od jistých plánů, které jsem ještě donedávna měla pro případ našeho setkání připravené. To však rozhodně neznamená, že bych ti odpustila. Já ti nikdy neodpustím, zaklínači. Tobě nikdy."

Prudce se otočila, popadla vědro až voda vyšplíchla a odešla za nejbližší vůz. Geralt se ohnal po komárovi, který mu bzučel kolem ucha a vykročil k ohni, kde zrovna Marigoldova píseň sklízela chabý potlesk. Podíval se na tmavomodré nebe nad černou, zubatou pilou horských štítů. Měl chuť se rozesmát. Ani nevěděl proč.

VI.

"Opatrně! Dávejte tam pozor!" zvolal Boholt. Otočil se na kozlíku a přehlédl za ním jedoucí kolonu. "Blíž ke skále! Pozor!"

Vozy se pomalu sunuly vpřed, nadskakovaly na kamenech. Vozkové kleli, švihali koně opratěmi, vykláněli se z vozů a nervózně sledovali, zda jsou kola v bezpečné vzdálenosti od okraje srázu. Klikatá, úzká cesta se vinula nad propastí, hluboko dole se na balvanech tříštily vody Braa do bílé pěny.

Geralt zadržel klisnu a ustoupil s ní těsně ke skalní stěně, porostlé řídkým rezavým mechem a bělavým lišejníkem. Pustil před sebe vůz Sekáčů. Z čela kolony přicválal Hrombidlo, dosud jedoucí vepředu s holopolskými průvodci.

"Dobrý!" zahulákal. "Hněte sebou! Dál bude víc místa!" Král Nedomír a Gyllenstiern, oba koňmo, doprovázení několika lučištníky, dostihli Geralta. Za nimi rachotily vozy královského průvodu. Ještě dál se valil těžký vůz trpaslíků s neustále povykujícím Yarpemem Zigrinem na místě vozky.

Nedomír, hubený a pihovatý výrostek v bílém kožíšku, si zaklínače změřil znuřeným, přezíravým pohledem. Gyllenstiern se narovnal a zastavil svého koně.

"Hej, ty! Zaklínači!" křikl pánovitě.

"Slyším." Geralt pobídl kobytku patami a pomalu pokračoval v cestě po kancléřově boku. Udivilo ho, že majitel tak impozantního břicha dává přednost sedlu před pohodlnou jízdou na voze. Gyllenstiern lehce přitáhl uzdu, posázenou zlatými cvočky a odhodil s ramen tyrkysový plášť.

"Včera," začal, "včera jsi prohlásil, že tě drak nezajímá. Co tě tedy zajímá, zaklínači? Proč s námi jedeš?" "Tohle je svobodná země, pane kancléři."

"Zatím. Avšak na této výpravě musí každý znát svoje místo. A úkol, který musí splnit, bude-li to vůle krále Nedomíra. Chápeš?"

"O co ti jde, pane Gyllenstierne?"

"Vysvětlím ti to. Doneslo se mi, že poslední dobou je stále těžší, domluvit se s vámi, se zaklínači. Potíž je v tom, že když se některému zaklínači ukáže potvora, kterou je třeba zabít, zaklínač místo aby popadl meč a sekal, začíná meditovat, jestli je to nezbytné, jestli to nepřekračuje hranice možností, jestli se to nepříčí jakémusi vašemu kodexu a jestli je dotyčná potvora doopravdy taková, jakoby to nebylo jasné na první pohled. Zdá se mi, že se vám prostě začalo dobře dařit. Dnes už zaklínači nesmrdí grošem, leda špinavými onucemi. Kdysi nediskutovali, ale sekali do všeho, na co sis je najal. Bylo jim jedno, jestli to byl vlkodlak, drak nebo výběrčí daní. Platila se dobrá rána. Co, Geralte?"

"Chceš si mne najmout, Gyllenstierne?" zeptal se suše Geralt. "Tedy pověz, o co ti jde. Já to uvážím. Jestli nechceš, nač ty řeči?"

"Najmout?" frkl kancléř. "Ne, nemám zájem. Tady se jedná o draka, a to, zdá se, nebetyčně přesahuje tvoje hranice možností, zaklínači. Já sázím na Sekáče. Tebe jsem chtěl jen upozornit. Varovat. Zaklínačské blouznění, dělení netvorů na dobré a zlé, můžeme já a král Nedomír tolerovat, avšak nepřejeme si o tom cokoliv slyšet a tím

méně být svědky toho, jak je chce kdokoliv uskutečňovat. Takže se nemíchej do královských zájmů. A neintrikuj s Dorregarayem."

"Nemám ve zvyku intrikovat - a už vůbec ne s čaroději. Jak tě to napadlo?"

"Dorregaray," vysvětlil Gyllenstiern, "je pomatenec, jenž svými bláboly překoná i zaklínače. Nestačí mu dělení netvorů na dobré a zlé. Podle něj jsou všichni dobří."

"Trochu to přehání."

"Bezesporu. Nicméně brání svoje názory se zarážející tvrdohlavostí. Vůbec bych se nedivil, kdyby se mu něco stalo. A protože se k nám připojil s podivnými přáteli..."

"Nejsem Dorregarayův přítel. Ani on můj..."

"Nepřerušuj mě! Jste náramně podivná společnost. Zaklínač plný skrupulí, jako liščí kožich blech. Čarodějník omílající druidské žvásty o rovnováze v přírodě. Pochybný rytíř Tři Kavky a jeho osobní stráž ze Zerrickánek, kde se, jak známo, skládají oběti před sochou draka. Tihle všichni se znenadání připojí k výpravě. Není to podezřelé?"

"Když myslíš."

"Tak abys věděl," řekl kancléř, "ty nejzamotanější problémy vyžadují, jak nám doporučuje zkušenost, zcela jednoduchá, ale účinná řešení. Nenuť mne, zaklínači, abych je použil."

"Nerozumím."

"Rozumíš, rozumíš. Děkuji za pozornost."

Geralt se zastavil. Gyllenstiern popohnal koně, dohonil krále a pokračoval dál vedle něj. Okolo projel Eyck z Denesle v kazajce ze světlé kůže, odřené od pancíře. Vedl nákladního soumara obtíženého zbrojí, jednolitě stříbrným štítem a těžkým kopím. Geralt jej pozdravil zvednutou dlaní, leč bludný rytíř stiskl úzké rty, odvrátil hlavu a bodl koně ostruhami.

"Nemá tě v oblibě," poznamenal přijíždějící Dorregaray.

"Zdá se."

"Konkurence, že? Podobný obor. Pouze Eyck je idealista, kdežto pro tebe je to povolání. Malý rozdíl, zvláště pro ty, které vraždíte."

"Nesrovnávej mne s Eyckem, Dorregarayi. Ďas ví, koho urážíš tímhle srovnáváním, jeho či mne, ale nesrovnávej nás!"

"Jak chceš. Upřímně řečeno, jste mi oba stejně odporní."

"Děkuji."

"Není zač." Čaroděj popleskal po šíji svého koně, poplašeného halekáním Zigrina a jeho trpaslíků. "Podle mne, zaklínači, učiní-li někdo vraždu svým povoláním, je odporný, nízký a tupý. Náš svět je v rovnováze. Ničení, zabíjení jakýchkoliv tvorů, jež tento svět obývají, rovnováhu narušuje. Přibližuje se tím konec - zničení a konec světa v podobě, v jaké jej známe."

"Druidské učení," poznamenal Geralt. "Znám je. Vyložil mi je kdysi jeden starý mystik, ještě v Rivii. Dva dny po našem rozhovoru jej rozsápali krysodlaci. Narušení rovnováhy jsem nezaznamenal."

"Opakuji ti," podíval se na něho Dorregaray, "že svět je vyvážen. Je to přirozená rovnováha: každý druh má své přirozené nepřátele, každý je přirozeným nepřítelem jiných druhů. To se týká i lidí. Vyhlazování přirozených nepřátel člověka, ke kterému přispíváš a jehož výsledky jsou již sdostatek zřetelné, hrozí degenerací rovněž naší rase."

"Víš co, čaroději?!" rozhněval se Geralt. "Zajdi někdy za maltou, jejíž dítě roztrhal bazilišek, a vysvětli jí, že má být ráda, neboť díky tomu se lidské plemeno vyhne degeneraci. Uvidíš, co se bude dít."

"Dobrá námitka, zaklínači," ozvala se Yennefer, která je během jejich rozhovoru dohonila. "Dorregarayi, dávej si pozor, co říkáš."

"Nemám ve zvyku skrývat své přesvědčení."

Čarodějčin vraník vjel mezi jejich koně. Geralt si všiml, že na cestu nahradila Yennefer zlatou síťku na vlasy čelenkou z bílého šátku.

"Ve vlastním zájmu tenhle zvyk rychle změň," poradila černokněžníkovi. "Nedamír a Sekáči tě už podezírají, že se jim chystáš překazit lov na draka. Dokud jen mluvíš, považují tě za neškodného blázna. Jestli se však o něco podobného pokusíš, zakroutí ti krkem, že ani nestačíš pípnout."

Čaroděj se pohrdavě a přezíravě usmál.

"Kromě toho," pokračovala Yennefer, "škodíš svými názory vážnosti našeho povolání."

"Co neříkáš?"

"Tvoje teorie se může týkat veškerého tvorstva a havěti, Dorregarayi. Jenom ne draků. Draci jsou odvčnými, nejnebezpečnějšími nepřáteli člověka. Zde nejde o nějakou degeneraci lidského plemene, nýbrž o jeho zachování. Z toho důvodu je nezbytné zničit všechny nepřátele, dostatečně silné, aby mohli lidstvo ohrozit."

"Draci nejsou vrozenými nepřáteli lidí," namítl Geralt. Čarodějka po něm šlehla očima a krutě se zasmála.

"V této otázce," řekla mrazivě, "přenech rozhodnutí nám, lidem. Zaklínač má zabíjet, ne se rozmýšlet."

"Jako poslušný golem bez vlastní vůle."

"To přirovnání jsi použil ty, ne já," opáčila. "Nicméně musím uznat, že je celkem výstižné."

"Yennefer," řekl Dorregaray káravě. "Na ženu tvého věku a vzdělání žvaníš nehorázné nesmysly. Pověz mi, proč právě draky považuješ za nejúhlavnější nepřátele člověka? Proč ne jiná, stonásobně nebezpečnější stvoření, která mají na svědomí stokrát více lidských životů? Proč ne třebas hirriky, vidlohony, mantikory, amfisbény nebo gryfy? Nebo vlky... proč ne vlky?"

"Vysvětlím ti to. Boj člověka o životní prostor a místo, jež mu v přírodě náleží, může být vyhrán a převaha člověka nad ostatními druhy a rasami zajištěna pouze tehdy, přestane-li kočovat, vláčet se za živobytím z místa na místo, "to jsou Chiava a Poštolka a Svištový zub.; řekl zaklínač bez hněvu.

"Omlouvám se."

"Zbytečně se omlouváš."

Zadrželi koně, aby nenarazili na caingorské lučištníky. Kolona se nečekaně zastavila.

"Co se stalo?" Geralt se postavil ve třmenech. "Proč stojíme?"

"Nevím," otočil se Borch. Vea s nezvykle napjatou tváří řekla rychle pár nesrozumitelných slov.

"Zajedu dopředu," navrhl zaklínač. "Zjistím, co se děje."

"Zůstaň."

"Proč?"

Tři Kavky mlčky hleděl do země.

"Proč?" opakoval Geralt.

"Jed'," řekl Borch. "Snad to tak bude lepší."

"Co má být lepší "

"Jed'!"

Most nad propastí vypadal spolehlivě. Byl zbudován ze silných borových klád a uprostřed podepřen čtverhranným pilířem, o jehož patu se s hukotem tříštil proud řeky.

"Hola, Bidlo!" houkl Bohold, popojížděje k mostu. "Na co čekáš?"

"Copak já vím, co ten most udrží?"

"Musíme jet tudy?" tázal se Gyllenstiern. "Není nebezpečné jet s vozy přes takový most? Hej, ševče! Proč nás vlečeš tudy? Obchodní stezka přece vede dále na západ."

Chrabrý holopolský travič přistoupil blíž a smekl čapku. Jeho vzhled vzbuzoval veselí: aby si dodal bojovného vzezření, přivázal si povřísl na halenu starobylý kyrys, snad ještě z dob krále Klacka.

"Tohle je kratší cesta, milostivý pane," odpověděl ne kancléři, leč rovnou králi, v jehož obličej se nepřetržitě zračila vskutku smrtelná nuda.

"Jakže?" zajímal se ustaraně Gyllenstiern. Nedamír ševce nepočil ani pohledem.

"Támhle ty hory," ukázal Kozojed na tři rozeklané štíty, tyčící se nad okolními vrchy, "to jsou Chiava a Poštolka a Svištový zub. Stezka vede ke zřícenině starý tvrze, a pak po severní straně Chiavy až k pramenům řeky. Když přejdeme most, zkrátíme si cestu a na planinu mezi horama se dostanem průsmykem. Jestli tam nenajdem žádný stopy po drakovi, mohli bysme jít východním směrem a prozkoumat horský rokliny. Ještě dál na východ začínají poloniny a odtamtud je už přímá cesta do Caingornu, na tvoje državy, milostivý pane."

"Kde ses, Kozojede, naučil tak znát hory?" zeptal se Boholt. "U kopyta?"

"Ne, pane. zamlada jsem ovce pásal."

"A ten most vydrží?" Boholt se zvedl na kozlíku a podíval se dolů na zpěněnou řeku.

"Ten sráz má dobře čtyřicet sáhů."

"Vydrží pane."

"Odkud se vůbec vzal most v takové divočině?"

"Ten most," vysvětloval Kozojed, "před mnoha lety postavili trollové. Kdo tudy jel, musel jim masně zaplatit. Lidi přestali jezdit a trollové přišli na hunt. Ale most zůstal."

"Máme naložené vozy," řekl s nedůvěrou kancléř. "Vezeme výzbroj a zásoby. Můžeme někde v horách uváznout. Nebude přece jen lepší jet kupeckou stezkou?"

"Je to ale delší cesta," pokrčil rameny švec. "A král pravil, že na toho draka spěchá. A přes most to k němu bude mít blíž."

"No tak jedem, Kozojede," rozhodl Boholt. "Pochoduj napřed, ty a tvoje vojsko. U nás je obyčej, že v čele jdou nejstatečnější."

"Ne víc, než po jednom voze," upozorňoval kancléř.

"Dobrá," Boholt práskl do koní, vůz zaduněl na mostních trámech. "Za námi, Bidlo! Dávej pozor, ať jdou kola rovně!"

Geralt zadržel koně. Před ním se tísnili Nedamírovi lučištníci v purpurově zlatých kazajkách. Klisna odfrkla. Země se zachvěla. Hory se zatřáslly. Zubatý okraj skalní stěny, rysující se proti obloze, se náhle zhroutil a stěna sama jakoby promluvila hluchým duněním.

"Pozor!" křičel na ně Boholt už z druhé strany mostu. "Pozor!"

První kameny, zatím nevelké, zarachotily na povrchu cesty. Před GERALTOVÝMA očima se začala hroživou rychlostí šířit puklina ve skále. Vzápětí se urval kus skalní římsy a s ohlušujícím rachotem se zřítil do propasti.

"Koně!!!" zaječel Gyllenstiern. "Na druhou stranu, pane!" Nedamír s obličejem vtisklým do koňské hřívy se hnál přes most, jemu v patách kancléř a několik lučištníků. Za nimi se řítily po praskajících trámech královský vůz s gryfem na vlající korouhvi.

"Lavina! Z cesty!" zařval zezadu YARPEN ZIGRIN. Jeho spřežení, šleháno opratěmi, si bezohledně prorazilo cestu mezi lučištníky a předhonilo druhý Nedamírov vůz.

"Z cesty, zaklínači! Uhní!"

Kolem vozu trpaslíků projel tryskem Eyck z Denesle, v sedle vzpřímený a pevný. Nebýt smrtelně sinálé tváře a rtů stisknutých v křečovité grimase, zdálo by se, že bludný rytíř si

na cestu padajícího kamení nevšímá. Vzadu mezi lučištníky někdo hlasitě sténal, ržáli splašení koně.

Zaklínač trhl uzdou, jeho kůň se vzepjal, těsně před ním se roztříštil padající balvan. Vůz trpaslíků přehrčel přes kamení, avšak před mostem najel na větší úlomek, nadskočil a se zapraštěním se převrátil na bok, na zlomenou osu. Upadlé kolo se odrazilo od zábradlí a spadlo dolů, do peřejí. Ostrými úlomky skály poraněná kobyla se splášila. Geralt chtěl seskočit, ale zachytil přezkou boty o třmen a spadl na zem, Klisna zařehkala a rozběhla se vpřed, rovnou na praskající most. Za ní utíkali s řevem a kletbami trpaslíci.

"Rychleji, Geralte!" zavolal s nimi prchající Marigold, ohlížeje se dozadu.

"Naskoč, zaklínači!" vyzval ho Dorregaray, přestože jen s námahou ovládal vzpouzejícího se koně.

Vzadu za nimi zahalilo cestu mračno prachu. Řítící se balvany tam rozbíjely caingorské povozy. Geralt se zachytil třmene čarodějovy sedlové brašny. Uslyšel výkřik.

Yennefer spadla zároveň s koněm, odkutálela se stranou od zběsile bijících kopyt a zůstala ležet, chráníc si hlavu sepjatýma rukama. Zaklínač se pustil a uhýbaje letícímu kamení a přeskakuje otevírající se pukliny, rozběhl se k ní. Uchopil ji za rameno a zacloumal s ní. Yennefer se zvedla na kolena. Oči měla široce otevřené, k uchu jí stékala stružka krve z rozbitého obočí.

"Vstávej, Yen!"

"Geralte! Pozor!"

Ohromný, plochý skalní blok se s hřmotem a skřípotem sesouval po srázu. Řítil se přímo na ně. Geralt padl a kryl tělem čarodějkou. V té chvíli blok vybuchl, roztříštil se na milióny úlomků, jež na ně spadly, bodající jako hejno vos.

"Honem!" křičel Dorregaray na vzpínajícím se hřebci. Mával kouzelnou hůlkou kolem sebe, rozbíjeje na prach další padající balvany. "Na druhou stranu, zaklínači!"

Yennefer zvedla ruce s ohnutými prsty a nesrozumitelně vykřikla. Kameny, které se dotkly průzračné modré kopule, která se znenadání objevila nad jejich hlavami, zmizely jako kapky vody dopadající na rozpálenou plotnu.

"Na most, Geralte!" vykřikla čarodějka. "Drž se mě!" Rozběhli se za Dorregarayem a ještě několika lučištníky. Most se houpal a praštěl, pohazující jimi od jednoho zábradlí ke druhému.

"Rychleji!!!"

Most se náhle s pronikavým třeskem zhroutl; půlka, kterou už přeběhli, se i s poškozeným vozem utrhla, spadla dolů a za hlučného praskotu a šíleného řičení koní se roztříštila o skalní útesy. Polovina, na níž se nacházeli, vydržela, ale Geralt si uvědomil, že najednou běží nahoru, do stále prudšího stoupání. Yennefer těžce dýchala.

"Lehni, Yen! Drž se!"

Zbytek mostu zavrzal a klesl jako propadlo. Vrhli se na zem, zatínající prsty do štěrbin mezi trámy. Yennefer se nemohla udržet. Pištíc jako malá holka, sjížděla dolů. Geralt se chytil jednou rukou, vytáhl dýku a vrazil čepel do skuliny mezi břevny. Oběma rukama sevřel rukojeť. Padající Yennefer se chytila řemene pochvy na jeho zádech a trhla jím, až mu zapraštělo v kloubech. Most opět zaskřípal a sklonil se ještě více, téměř svisle.

"Yen..." zasípal zaklínač. "Udělej něco... Nějaké kouzlo, hrome!"

"Jak?" slyšel její zoufalý i vzteklý šepot. "Já přece visím!"

"Pusť se jednou rukou!"

"Nemůžu..."

"Hej!" volal shora Marigold. "Držíte se? Haló!"

Geralt se s odpovědí neunavoval.

"Podejte sem lano!" rozčiloval se někde nad nimi minstrel. "Hněte sebou, do prdele!" Vedle Marigolda se objevili Sekáči, trpaslíci a Gyllenstiern. Geralt zaslechl Boholtova tichá slova:

"Počkej, zpěváku. Ona co nevidět spadne. Potom zaklínače vytáhneme."

Yennefer, svíjející se na Geraltových zádech, zasyčela jako zmije. Pás, na němž visela, se mu bolestivě zařízl do prsou.

"Yenn, můžeš najít oporu? Nohama? Můžeš něco udělat nohama?"

"Jo," vzlykla. "Kopat."

Geralt mrkl dolů na řeku. Zahlédl pár klád, které ještě voda ženoucí se mezi skalisky neodnesla, mršinu koně a mrtvolu muže v barvách Caingornu. Pod skalami, v průzračné smaragdové tůni uviděl vřetenovitá těla velkých pstruhů, lenivě se pohybujících proti proudu.

"Držíš se, Yen?"

"Zatím... Ano..."

"Vytáhni se. Musíš najít oporu..."

"Ne... nemůžu..."

"Dejte mi lano!" křičel Marigold. "Copak vám všem přeskočilo? Spadnou oba."

"Možná, že to bude lepší," soudil neviditelný Gyllenstiern.

Most zaskřípal a zvolna začal klouzat dolů. Geralt necítil prsty, zaťaté na jílcí dýky.

"Yen..."

"Buď zticha... A nevrť se..."

"Yen?"

"Neříkej mi tak..."

"Vydržíš?"

"Ne," řekla odevzdaně. Už nebojovala, jen mu visela na zádech mrtvou, bezvládnou tíží.

"Yen?"

"Drž hubu!"

"Yen, odpusť mi."

"Ne. Nikdy!"

Něco klouzalo dolů. Rychle. Jako dlouhý, tenký had. Bílým přísvitěm svítící lano, plazící se a svíjející jako živé, nahmatalo pohyblivým koncem Geraltův krk, sklouzlo mu pod paže a uvázalo se do volné smyčky. Čarodějka se nahlas nadechla. Čekal, že vzlykne. Mýlil se.

"Pozor!" varoval je shora Marigold. "Vytáhneme vás! Mordochu! Kennete! Zaberte! Nahoru!"

Škubnutí, bolestný, dusivý stisk napínajícího se lana. Yennefer zhluboka vydechla. Jeli nahoru. Rychle, drhnouce těly o drsné dřevo.

Nahoře Yennefer vstala první.

VII.

"Z celé kolony," hlásil Gyllenstiern, "jsme zachránili jedno spřežení, králi, nepočítaje povoz Sekáčů. Z oddílu přežilo sedm mužů. Na druhé straně propasti už není žádná cesta, jen příkrá stěna a sráz, kam až skalní hrana dovolí dohlédnout. Kdoví, jestli se zachránil někdo z těch, jenž byli vzadu, když spadla lavina."

Nedamír neodpověděl. Eyck z Denesle stanul zpříma před králem, upíraje na něj horečně se lesknoucí oči.

"Pronásleduje nás hněv bohů," zvolal a vztáhl ruce k nebi. "Zhřešili jsme, králi Nedamíre. Měla to být svatá výprava - výprava proti zlu. Ano, každý drak jest vtěleným

zlem. Já, setkám-li se se zlem, lhostejně je nemím - já je rozdrtím patou... Zničím. Tak kážou bohové a Svata Kniha."

"Co to blábolí?" sraštil čelo Boholt.

"Nevím," odvětil Geralt, dávaje do pořádku ohlávku své kobylky. "Nerozuměl jsem ani slovu."

"Tiše," napomenul je Marigold. "Snažím se zapamatovat, co se dá. Můžu to využít, když to převedu do rýmů."

"Svata Kniha nám zvěstuje," rozkřičel se zaníceně Eyck, "že z hlubiny vystoupí drak, ohavný plaz mající sedm hlav a deset rohů! A na jeho hřbetě pak pojede žena v purpuru a šarlatu, a zlatý pohár bude třímat v dlani, a na čele jejím skvět se bude nesmazatelné znamení všelikého a veškerého smilstva!"

"Tu znám!" zaradoval se Marigold. "To nemůže být žádná jiná než Cilie, žena radního Sommerhaldera."

"Utiš se, básníku," napomenul jej Gyllenstiern. "A ty, rytíři z Denesle, buď té lásky a mluv srozumitelněji."

"Proti zlu, králi," pokračoval Eyck, "je nutno vytáhnout s čistým srdcem a svědomím, s hlavou vztyčenou! A koho zde vidíme? Skřety-pohany zrozené v temnotách a temným mocnostem se klanějící! Čarodějníky - rouhače, osobující si božská práva a privileje! Zaklínače - proměněnce, prašivého a nepřírozeného vyvrhele. Divíš se, že nás postihl trest? Králi Nedamíre, dosáhli jsme hranice možností! Nezkoušejme, kam až sahá shovívavost bohů. Zapřísahám tě, králi, očisti naše řady od špíny a kalu."

"Ani slovo o mně," postěžoval si Marigold. "Básníky nepočítá. A to jsem se tak snažil."

Geralt se usmál na Yarpenu Zigrina. Trpaslík sice bezděčně hladil sekeru, zasunutou za opaskem, avšak cenil zuby a očividně se náramně bavil. Yennefer se k nim obrátila zády, dávajíc okatě najevo, že až k pasu roztržená sukně ji zajímá víc než Eyckovo kázání.

Poněkud jsi to přehnal, rytíři," ozval se ostře Dorregaray. "Byť nepochybně ze šlechtných pohnutek. Seznamovat nás s tím, co si myslíš o čarodějích, trpaslících či zaklínačích považuji za zcela nepotřebné. Všichni jsme si na podobné názory samozřejmě už zvykli, nicméně to z tvé strany není ani slušné ani rytířské, pane Eycku. A pro mne navíc i nepochopitelné, když právě ty, a nikdo jiný, použiješ zakletou elfí šňůru, abys zachránil životy zaklínače a čarodějky. Z tvých slov by člověk málem usuzoval, že se radši budeš modlit, aby spadli."

"Aby ho mor..." zašeptal Geralt Marigoldovi. "To on nám hodil lano? Eyck? Ne Dorregaray?"

"Čaroděj ne," odvětil minstrel. "Skutečně Eyck."

Geralt nedůvěřivě zakroutil hlavou. Yennefer tiše zaklela a otočila se.

"Rytíři Eycku," oslovila svého zachránce s úsměvem, který mohl kdokoliv, paprscích slunce. Yennefer hlasitě vydechla.

Jedna z dívek, sedících v sedlech, zamávala rukou.

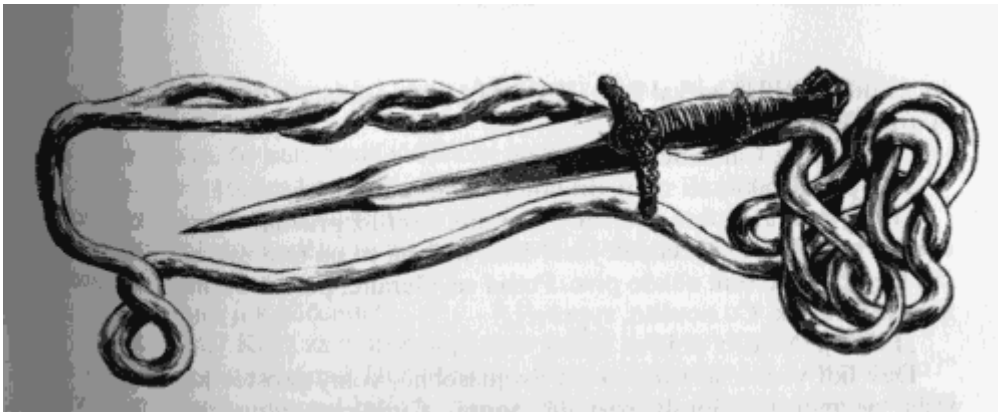
"Veo," oslovil ji zaklínač. "Mělas pravdu."

"Hm?"

"On je opravdu nejkrásnější."

Konec světa

I.

Marigold opatrně sešel po schůdcích krčmy, v ruce dva pěnou přetéající korbele. S tichými nadávkami se protáhl skupinou kolem se hemžících zvědavých děcek. Prošel dvorkem, vyhýbaje se kravincům.

Kolem venku postaveného stolu, u něhož rozmlouval zaklínač se starostou, se už shromáždilo několik vesničanů. Básník postavil korbele a usedl. Okamžitě zjistil, že během jeho krátké nepřítomnosti rozhovor nepostoupil ani o píď.

"Jsem zaklínač, pane starosto," opakoval Geralt už čert ví pokolikáté a otřel si pivní pěnu ze rtů. "S ničím neobchoduji. Neverbuju chlapy do armády a neumím léčit rýmu. Jsem zaklínač."

"To je takové řemeslo," vysvětloval Marigold už čert ví pokolikáté. "Zaklínač, chápete? Zabíjí strigy a nestvůry. Kdejaké svinstvo ničí. Za peníze. Rozumíte, starosto?"

"Aha!" starostovo čelo, zorané hlubokými brázdami úporného přemýšlení se vyhladilo. "Zaklínač! To bylo třá hnedle praviti!"

"No, přesně tak," potvrdil Geralt. "Tak se tedy rovnou zeptám - najde se tady pro mě nějaká práce?"

"Aaaa," starosta opět začal přemýšlet tak, že to až bylo vidět. "Robota? Jako oné... No... Nestvůry? Tážete se, nestvůry sů-li tu?"

Zaklínač se pousmál a přikývl, přetřel si přitom od kouře svědící víčko.

"Sů," přiznal starosta po delší odmlce. "Pohlédněte tamo, vidíte hory? Tam elfové žijů, tam ich království jest. Paláce ich, pravím vám, celé ze zlata ryzího vystavěné. Oho, pane! Elfové, pravím. Hrůza. Kdo vkročí do tého kraja, živ se nenavráti."

"To jsem si myslel," odpověděl Geralt chladně. "Proto tam také nemám v úmyslu jít."

Marigold se drze rozřehtal. Starosta, přesně jak Geralt čekal, dlouho uvažoval.

"Aha," pronesl konečně. "Tak, tak. Sů tu i nestvůry jinačí. Z kraje elfského k nám, jak vidět, lezů. Ó, pane, sů a mnoho ich. Spočítat nelze. A nejhorší z nich Mora jest dojista. Pravdu díím, lidičky?"

"Lidičky" ožili a oblehli stůl ze všech stran.

"Mora!" prohlásil jeden z nich. "Ba, ba, pravdu starosta pravijů. Panna bledá, co po chalupách chodí za úsvitu a děcka z teho mřů!"

"A šotci," dodal druhý, voják z místní stráže. "Koňům ve stájích hřívý motajů!"

"A netopejři! Netopejři sů tu!" "A víly! Po nich člověka kopřivka obsypává!"

Následující minuty uplynuly intenzivním vypočítáváním nestvůr, ubližujících kolem stojícím domorodcům svými nectnými činy nebo jen pouhou existencí. Geralt a Marigold se dověděli o bludičkách a omamech, jejichž vinou poctivý chlap v opici nedokáže trefit domů, o poletuše, která létá a kravám mléko upíjí, o po lese běžající hlavě na pavoucích nohách, o koboldech v rudých čepičkách a hrozně štice, která trhá prádlo z rukou prادلen a co nevidět se pustí i do prادلen samotných. Samozřejmě se to neobešlo bez zpráv o tom, že stará Naradková lítá po nocích na koštěti a za dne úrodu kazí, že mlynář mouku mletými žaludy falšuje, a že jistý Duda, když hovořil o králi, nazval vladaře zlodějem a lotrem.

Geralt je klidně poslouchal, přikyvoval hlavou, předstíraje pozornost, položil několik otázek, týkajících se hlavně cest a topografie okolí, načež vstal a kývl na Marigolda.

"Nuže, buďte zdraví, dobří lidé," řekl. "Co nevidět se vrátím a pak uvidíme, co se s tím dá dělat."

Mičky odjížděli kolem chalup a plotů, doprovázeni štěkajícími psy a hulákajícími dětmi.

"Geralte," ozval se Marigold, stoje ve třmenech a trhaje z větve, přečnávající zpoza plotu, jablíčko jako malované.

"Celou cestu naříkáš, že pořád hůř a hůř nacházíš nějakou práci. A z toho, co jsem před chvílí slyšel, docházím k závěru, že tu budeš mít co dělat až do zimy a ani si neoddechneš. Ty bys vydělal nějaký ten groš a já bych měl pár hezkých námětů na balady. A tak, prosím tě, vysvětli, proč jedeme dál?"

"Marigolde, tady bychom nevydělali ani šilink."

"Pročpak?"

"Protože v tom, co ti lidé říkali, nebylo zbla pravdy."

"Prosím?"

"Žádné takové nestvůry, o nichž hovořili, nejsou."

"Ty si děláš srandu!" Marigold vyplivl jádro a hodil ohryzkem po chlupatém vořechovi, který se nějak příliš zaměřil na koňské ohony. "Ne, to není možné. Já ty lidi sledoval - a v lidech, to mi můžeš věřit, se já vyznám. Nezalhali ani slůvkem."

"Ne," souhlasil zaklínač. "Nelhali. Hluboce tomu všemu věřili. To ovšem skutečnost nijak nemění."

Básník se na čas odmlčel.

"Žádná z těch nestvůr... žádná? To není možné. Něco z toho, o čem mluvili, tu musí být. Alespoň jedno! Že mám pravdu?"

"Máš. Jedno je tu určitě."

"Aha! A copak?"

"Netopýři."

Vyjeli za poslední ploty, na cestu mezi řepkou žlutými záhony a ve větru se vlnícími lány obilí. Po cestě proti nim jely prázdné vozy. Bard přehodil nohu přes hrušku sedla, opřel loutnu o koleno a začal vybrnkávat tesknou melodii, čas od času mávaje rozesmátým podkasáným děvečkám, přicházejícím postranní cestičkou s hráběmi na půvabných ramenou.

"Geralte," promluvil najednou. "Ty potvory přece existují. Možná jich už není tolik, co kdysi, možná nečíhají za každým stromem v lese, ale přece jen jsou. Nezmizely. Proč si tedy lidi vymýšlejí navíc takové, které nejsou? A nejen to, oni dokonce tomu, co si vymýšlejí, věří. Proč? Geralte z Rivie, slavný zaklínači, nezamyslel ses ještě nad tím?"

"Zamyslel, slavný básníku. A znám příčinu."

"To jsem zvědav."

"Lidé," Geralt otočil hlavu, "si rádi vymýšlejí nestvůry a hrůzy. Sami si pak připadají méně odporní. Když pijí do němoty, podvádějí, kradou, bijí ženu opratěmi, moří hladem stařenky, ubíjejí sekerou do pastí lapenou lišku nebo šípem zastřelí posledního jednorozce na světě, rádi si myslí, že hroznější než oni je přece jen Mora, kradoucí se za úsvitu do chalupy. Pak je jim nějak lehčeji na srdci. A líp se jim žije."

"Zapamatoval jsem si to," prohlásil Marigold po krátkém odmlčení. "Zrýmuju to a složím o tom baladu."

"Slož. Nepočítej ale s velkým potleskem."

Jeli pomalu, zakrátko ale přesto ztratili z očí poslední chalupy vesnice. Brzy dorazili mezi zalesněné kopce.

"Hej!" Marigold zarazil koně a rozhlížel se. "Koukni, Geralte, není tu krásně? Idyla, ať mě čert vezme! Přímo pastva pro oči!"

Kraj za kopečky mírně klesal k rovným, plochým polím, rozdrobeným mozaikou různobarevných plodin. Uprostřed, kulaté a pravidelné jako lístek jetele, se leskly hladiny tří rybníků, obklopených tmavými pásy olší. Obzor vymezovalo zamlžené, šedé pohoří, tyčící se nad černou, beztvarou skvrnou boru.

"Jedeme, Marigolde."

Cesta vedla přímo k rybníkům podél hrází a v olšině skrytých stavidel, kde se to hemžilo divokými kachnami, husami, čápy a volavkami. Bohatství opeřenců bylo obdivuhodné, jelikož všude kolem bylo vidět stopy lidské činnosti - hráze byly ošetřované, obložené rohožemi, stavidla zpevněná kameny a trámy. Propusti nebyly prohnílé a vesele bublaly vodou. V rákosí u rybníků bylo vidět čluny i prámy a z hladin čněly bójky nastražených sítí a vrší.

Marigold se najednou rozhlédl.

"Někdo za námi jede," pronesl vzrušeně. "Na voze!"

"Neuvěřitelné," zasmál se zaklínač, aniž by se ohlédl. "Na voze? A já si myslel, že zdejší obyvatelé jezdí na netopejrech."

"Víš, co ti řeknu?" zavrčel trubadúr. "Čím blíže jsme konci světa, tím ostřejší je tvůj vtíp. Až mám strach z toho, kam to může dojít."

Jeli zvolna a jelikož byl vůz se zapřaženými dvěma grošáky prázdný, dohonil je coby dup.

Prrrr!" zastavil vozka koně těsně za nimi. Na sobě měl kožich, vlasy mu padaly až na obočí. "Bohů ctím, milostpáni."

"I my je ctíme," odvětil Marigold, zběhlý v obyčejích. "Když chceme," zabručel zaklínač.

"Jméno mé Kopřivka," oznámil vozka. "Viděl jsem jich, jak se starostou Horní Posady hovořili. Vím, že zaklínačem jsou."

Geralt pustil otěže a dovolil klisně pochutnat si na kopřivách kolem cesty.

"Slyšel jsem," pokračoval muž v kožichu, "jak jich starosta pohádkami krmil. Viděl jsem jejich tvář, jak podivně se štířila a nic jsem se nedivil. Dávno už takové nesmysly a lži mé uši neslyšely."

Marigold se zasmál. Geralt se na sedláka pozorně zadíval, neřekl ale ani slovo. Sedlák jménem Kopřivka si odkašlal.

"Nechtěli by okusit opravdovou, řádnou práci, pane zaklínači?" otázal se. "Cos bych pro nich měl."

"Co by to bylo?"

Kopřivka z něj nespustil oči.

"O obchodech na cestě špatně se hovoří. Pojedou ke mně, do Dolní Posady. Tam sobě pohovoříme. Jejich cesta tamo stejně vede."

"Odkud máte tu jistotu?"

"Není tu cesty jiné a jejich koně jsou tamo pyskem a ne ohonem otočení."

Marigold se opět zasmál.

"Co ty na to, Geralte?"

"Nic," odpověděl zaklínač. "Na cestě se špatně mluví. Tedy kupředu, vážený pane Kopřivko."

"Přivážou koně k žebřinám a vyskočej na vůz," navrhl sedlák. "Pohodlnější to bude. Nač zadek v sedle trápit?"

"Svatá pravda."

Vyškrábali se na vůz. Zaklínač se s rozkoší natáhl na slámu, Marigold, který se zřejmě obával, že si zašpiní svou zelenou kazajku, se usadil na kozlíku. Kopřivka mlaskl na koně a vůz zarachotil na trámy zpevněné cestě.

Přejeli přes most nad žabincem a řasami zarostlým kanálem a minuli pruh pokosených luk. Dál, kam jen oko dohlédlo, se táhla pole.

"Ani se nechce věřit, že je to konec světa, konec civilizace," prohlásil Marigold. "Jen se koukni, Geralte, žito jako zlato a kukuřice, že by se v ní schoval chlap na koni. Anebo ta řepa, jen se podívej, jak je obrovská."

"Ty se vyznáš v rolnictví?"

"My, básníci, se musíme vyznat ve všem," pronesl Marigold hrdě. "Jinak bychom se při psaní zesměšnili. Učit se je třeba, můj milý, učit. Na zemědělství závisí osud světa, takže je dobré vyznat se v něm. Rolníci krmí, oblékají, chrání před zimou, poskytují zábavu a napomáhají umění."

"S tou zábavou a uměním jsi to maličko přehnal, ne?"

"A kořalka se pálí z čeho?"

"Chápu."

"Málo toho chápeš. Uč se. Koukni, ty fialové kvítečky, to je vlčí bob."

"Po pravdě je to vička," vmísil se do rozhovoru Kopřivka. "Vlčí bob nikdy neviděli, či co? V jednom ale, pane, trefili do černého. Rodí tu všechno silně a roste až mílo pohledět. Proo též nazývají lidé toto místo Údolí Květů."

Proto také se zde naši dědové usídlili, elfy vyhnavše."

"Údolí Květů, Dol Blathanna," Marigold šťouchl loktem do zaklínače, nataženého na slámě. "Všímáš si? Elfy vyhnavše, ale starý elfský název měnit za nutné nepovažovavše. Nedostatek fantazie. A jak se vám, hospodáři, žije s elfy? Máte je přece za mezí, v horách."

"Nestaráme se jedni o druhé. My po svém, oni po svém."

"Nejlepší řešení," řekl básník. "Vid', Geralte?"

Zaklínač neodpověděl.

II.

"Díky za pohoštění," Geralt olízl kostěnou lžící a položil ji do prázdné misky. "Díky nastokrát, hospodáři. A teď, dovolíte-li, přejdeme k věci."

"Nu, přejděmež," souhlasil Kopřivka. "Souhlasíš, Dhune?"

Dhun, starosta Dolní Posady, obrovitý chlap se zachmuřeným pohledem, kývl na děvečky, jež hbitě sklidily nádoby ze stolu a opustily světnici k nepřehlédnutelnému Marigoldovu žalu, jelikož básník na ně od počátku cenil zuby a nutil je ke smíchu obhroublými žerty.

"Takže poslouchám," řekl Geralt, hledě do okna, odkud se ozývalo bušení seker a řezání pil. Na dvoře se pracovalo se dřevem, ostrý živičný pach pronikal až do světnice. "Hovořte, čím vám zde mohu být prospěšný."

Kopřivka pohlédl na Dhuna. Starosta přikývl a odkašlal si:

"Nuže, jest to tak," prohlásil. "Máme zde jedno takové pole..."

Geralt pod stolem nakopl Marigolda, který se už už chystal k jízlivému komentáři.

"Pole," pokračoval Dhun. "Říkám to dobře, Kopřivko? Leželo to pole dlouho úhorem, nu ale zorali jsme je a nyní sadíme tam konopí, chmel a len. Je to pole veliké, pravím vám. Až po samotný bor dosahuje..."

"A co?" nevydržel básník. "Co je tomu poli?"

"Nu," Dhun zvedl hlavu a poškrábal se za uchem. "Nu, řadí tam čert."

"Cože?" vyprskl Marigold. "Cože tam řadí?"

"Pravím přec. Čert."

"Jaký čert?"

"A jaký má být? Čert a konec."

"Čerti přece nejsou!"

"Nemíchej se do toho, Marigolde," pronesl Geralt klidně. "A vy, pane Dhune, mluvte dál."

"Vždyť přece pravím - čert."

"To už vím." Geralt, když chtěl, dokázal být neuvěřitelně trpělivý. "Řekněte mi, jak vypadá, kde se vzal, jak vám překáží. Po řadě, můžete-li."

"Nu," Dhun zvedl mozolnatou ruku a začal vypočítávat, po řadě s námahou ohýbaje prsty. "Po řadě, jistě, moudrý jsou muži. Nu, tak. Vypadá, pane, jako čert, čert jako malovaný. Kde se vzal? To nikdo neví. Bum, prásk a zříme, je tu čert. A překážet, to on nám až tak moc nepřekáží, stává se časem, že i pomáhá."

"Pomáhá?" zařehotal se Marigold, snaže se vytáhnout mouchu z piva. "Čert?"

"Neplet' se do toho, Marigolde. Pokračujte, pane Dhune. Jak vám pomáhá ten, jak říkáte..."

"Čert," zopakoval starosta důrazně. "Nu, pomáhá takto - půdu hnojí a kypří, krtky ničí, ptáky plaší, řepu hlídá. A taky lišku, co v zelí leží, sežere. Ale zelí žere, po pravdě, také. Nic, jen by žral. Inu čert."

Marigold se opět rozchechtal, pak luskl prsty a vystřelil mouchu, vylovenou z piva, po kočce, spící u krbu. Kočka pootevřela oko a vyčítavě na barda pohlédla.

"Přesto," pronesl zaklínač klidně, "jste mi připraveni zaplatit, abyste se toho čerta zbavili, pravda? Jinými slovy, nechcete ho tady mít, že?"

"A kdož," pohlédl na něj Dhun hrozivě, "chtěl by čerta mít za souseda? Naše je ta země od věků, králem udělená a čert na ní nemá co činiti. Kašleme na jeho pomoc, nu, copak sami rukou nemáme? A ten, pane zaklínači, není jen čert, ale dobytek drzý a v hlavě má, s prominutím, nasráno tak, že s ním k vydržení není. Ráno nevíme, co mu večer v bedně střelí. Jednou, pane, studnu zasviní, tu pak za děvčaty lítá, straší, hrozí, že jebat bude. Krade, pane, chudým i bohatým. Ničí a kazí, otravuje, na hrázi ryje, nory kope jako ondatra nebo bobr jakýsi, voda z jednoho rybníka vyběhla a kapři lekli. Ve stohu fajfku kouřil, zkurvysyn, a v dým se obrátilo všechno seno..."

"Chápu," přerušil jej Geralt. "Takže přece jen překáží."

"Ne," zakroutil Dhun hlavou. "Nepřekáží. Ničí na co přijde."

Marigold se obrátil k oknu a dusil smích. Zaklínač mlčel.

"Co tu budeme žvanit," ozval se do té doby mlčící Kopřivka. "Jsou zaklínač, ne? Tak s tím čertem udělají pořádek. Hledali práci v Horní Posadě, sám jsem to slyšel. Tady mají práci. Zaplatíme kolik třeba. Ale pozor, uvědomějí si, že nechceme, aby čerta zabili. To tedy ne."

Zaklínač zvedl hlavu a směšně se pousmál. "Zajímavé," prohlásil. "Řekl bych, přímo nevšední."

"Co?" zamračil se Dhun.

"Nevšední podmínka. Proč tolik milosrdenství?"

"Nelze zabíjet," zamračil se Dhun ještě víc, "protože v tomto údolí..."

"Nelze a konec," přerušil jej Kopřivka. "Jen ho chytanou, pane, nebo ho zaženou až za sedmery hory. A při placení jich nijak neošidíme."

Zaklínač mlčel, usmívat se ale nepřestal.

"Plácneme si?" otázal se Dhun.

"Nejdřív bych si ho chtěl prohlédnout, toho vašeho čerta."

Sedláci na sebe pohlédli.

"Je to jejich právo," pronesl Kopřivka a vstal. "A jejich rozhodnutí. Čert po nocích lítá po celém kraji, ve dne ale sedí někde v konopí. Nebo mezi starými vrbami u bažiny. Tam si ho můžou prohlédnout. Nebudeme jich pohánět. Chtějí si odpočinout, odpočívají po libosti. Pohodlí a jídla jim dopřejeme, jak praví zákon pohostinství. Mají se."

"Geralt," Marigold se zvedl ze židle, vyhlédl na dvorek, na sedláky, vzdalující se od chalupy. "Vůbec tomu nerozumím. Není to ani den, co jsme hovořili o vymyšlených potvórách a ty se najednou chystáš lovit čerta. A to, že čerti jsou výmysly, ví každý,

kromě, jak je vidět, zaostalých sedláků. Co má znamenat to tvoje nečekané nadšení? Předpokládám, trochu tě přece jen znám, že ses nesnížil k tomu, abys nám takhle zajistil nocleh, jídlo a péči?"

"Skutečně," zašklebil se Geralt. "Zdá se, zpěváku, že mé přece jen už trochu znáš."

"V tom případě nechápu."

"Co je tady třeba chápat?"

"Čerti nejsou!" zařval básník, čímž definitivně vyrušil kočku ze spánku. "Nejsou! Čerti nejsou, k čertu!"

"Máš pravdu," usmál se Geralt. "Jenže já, Marigolde, jsem nikdy nedokázal odolat pokušení podívat se na něco, co neexistuje."

III.

"Jedno se musí uznat," zabručel zaklínač, když přelétl zrakem změř džungle konopí.

"Ten čert není vůbec hloupý."

"Pročpak?" zajímalo Marigolda. "Protože sedí v neproniknutelné houštině? Na to má dost rozumu i zajíc."

"Jde mi o to, že konopí má zvláštní vlastnosti. Tak obrovské pole vysílá silnou antimagickou auru. Většina zaklínadel by tady byla neúčinná. A tam, koukni, vidíš ty tyčky? To je chmel. Lupulin z chmelových šišek má podobné účinky. Vsadím se, že to není náhoda. Ten lump cítí auru a ví, že je tady v bezpečí."

Marigold zakašlal a popotáhl si kalhoty.

"To jsem zvědav, Geralte," pronesl, škrábaje si čelo pod kloboučkem, "jak to uděláš. Ještě nikdy jsem tě neviděl při práci. Předpokládám, že máš ponětí o tom, jak se chytají čerti. Snažím se vzpomenout si na nějaké starobylé balady. Byla jedna taková, o čertu a ženské, poněkud neslušná, ale zábavná. Ženská, pozor..."

"Nechod' na mě se ženskou, Marigolde."

"Jak chceš. Chtěl jsem ti jen pomoci, nic víc. A starobylé písně by se neměly podceňovat, je v nich po generace nashromážděná moudrost. Znam také baladu o pastorkovi Yolopovi, který..."

"Nech toho žvanění. Nejvyšší čas pustit se do práce. Odpracovat si jídlo a péči."

"Co chceš dělat?"

"Trochu to konopí prošmejším."

"Originální," vyprskl trubadúr. "I když poněkud málo rafinované."

"Jak by ses do toho dal ty?"

"Inteligentně," nafoukl se Marigold. "Chytře. Například s naháněcí. Vyhnal bych čerta z houštiny a na rovném poli bych ho dohnal na koni a chytil do lasa. Co si o tom myslíš?"

"Docela zajímavý přístup. Kdo ví, možná by se to i dalo použít, pokud by ses toho ovšem chtěl zúčastnit, protože k takové operaci jsou třeba přinejmenším dva. Zatím ale ještě nelovíme. Zatím se chci jen podívat, co to vůbec je, takový čert. Proto musím prošmejdit konopí."

"Hola," povšiml si bard teprve teď. "Nevzal sis meč!" "Nač by mi byl? Taky znám balady o čertech. Ani ženská, ani pastorek Yolo meč neměli."

"Hmmm..." Marigold se rozhlédl. "Musíme strkat nos přímo do toho houští?"

"Ty nemusíš. Klidně se vrať do vsi a počkej tam na mě."

"Tak to tedy ne," protestoval básník. "Mám přijít o takovou příležitost? Taky chci vidět čerta, přesvědčit se, zda je opravdu tak strašný, jak ho malují. Ptal jsem se, zda se skutečně musíme prodírat konopím, když tamhle je stezka."

"Opravdu." Geralt si zaclonil oči rukou. "Je tam stezka. Půjdeme po ní."

"Ale co když je to čertí stezka?" "Tím líp. Aspoň se moc nenachodíme."

Železná kulička o průměru jednoho palce trefila zaklínače do ruky, další pak zasáhla Marigolda do kolena. Básník neslušně zanařádal a dal se na útěk. Geralt na nic nečekal a rychle jej následoval. Kuličky mu jen svištěly nad hlavou.

"Uk! Uk! Méééé!" vřeštěl kozorohý poskakuje. "Já vám dám kuličky! Vtipálci zasraní!" Kulička zasvištěla vzduchem. Marigold začal nadávat ještě sprostěji a chytil se za zátylek. Geralt se vrhl stranou mezi konopí, ale kuličce, která jej zasáhla do lopatky, neunikl. Nutno přiznat, že čert házel pozoruhodně přesně a zdálo se, že má nevyčerpatelné zásoby kuliček. Zaklínač, kličkující v houštích, ještě zaslechl triumfální zamečení vítězího čerta a hned na to zasvištění další kuličky, klení a dupot Marigoldových nohou, jak bard prchal stezkou. A pak nastalo ticho.

IV.

"Tedy, Geralte!" Marigold si přiložil k čelu ve vědru ochlazenou podkovu. "To jsem nečekal. Takový rohatý hnusák s kozí bradkou, takový kozel chlupatý, a prohnal tě jako nějakého rošťáka. A já to chytil do hlavy. Koukni, jakou mám bouli!"

"Už mi ji ukazuješ pošesté. Nevypadá o nic zajímavěji než poprvé."

"Jsi hrozně milý. A já si myslel, že s tebou jsem v bezpečí!"

"Neprosil jsem tě, abys za mnou lezl do konopí. Žádal jsem tě ale, abys držel tu svoji nevymáchanou hubu. Neposlechl, tak teď trp. A mlčky, můžeš-li, protože právě přicházejí."

Do světnice vešel Kopňvka a s ním zavalitý Dhun. Za nimi cupitala šedovlasá, jako preclík zkroucená babička, doprovázená plavovlasou, hrozně hubenou dívčinou.

"Pane Dhune, pane Kopňvko," promluvil zaklínač bez otálení. "Než jsem tam šel, tázal jsem se, zda jste se už o něco s tím vaším čertem pokoušeli. Řekli jste mi, že ne. Mám důvody domnívat se, že tomu bylo jinak. Čekám vysvětlení."

Vesničani se chvilku mručivě domlouvali, načež si Dhun odkašlal do pěsti a učinil krok kupředu.

"Pravdu mají, pane. O prominutí prosíme. Zalhali jsme, neboť stud nás žral. Sami čerta přechytračit jsme chtěli, přinutit ho, že by od nás pryč odešel..."

"Jak?"

"U nás v Údolí," pronesl Dhun zvolna, "se již dříve strašidla zjevila. Draci létající, červi zemní, upíři, pavouci ohromní a zmije všeliké. A my vždy na hnusotu všelikou lék v naší knize hledali."

"V jaké knize?"

"Ukaž knihu, babko. Knihu, pravím. Knihu! Já snad puknu vzteky! Hluchá jak pařez! Lille, řekni babce, že by knihu ukázala!"

Plavovláska vytrhla velkou knihu ze stařeniných prstů a podala ji zaklínači.

"V oné knize," pokračoval Dhun, "jíz v rodu našem od pradávných časů držíme, jsou léky na všeliké netvory, čáry a podivnosti, jež na světě byly, jsou či budou."

Geralt obrátil v rukou těžký, tlustý, mastným prachem pokrytý svazek. Dívka stála před nimi a mnula rukama zástěrku. Byla starší, než si původně myslel - spletla jej její drobná postava, tolik se lišící od statných dívek z vesnice, určitě jejích vrstevnic.

Položil knihu na stůl a obrátil těžké dřevěné desky. "Mrkni se na to, Marigolde."

"Prvotní runy," prohlásil bard, nahlížeje mu přes rameno, s podkovou stále ještě přiloženou k čelu. "Nejstarší písmo, užívané do zavedení současné abecedy. Jeho základem jsou elfské runy a trpasličí ideogramy. Zábavný slovosled, ale tenkrát se tak mluvilo. Zajímavé rytiny a iluminace. Něco takového se zrovna často nevidí, Geralte, a když už, tak jen v chrámových knihovnách a ne ve vesnicích na konci světa. U všech

bohů, kde jste to vzali, moji milí? Nechcete mi snad tvrdit, že to umíte číst? Babko? Umíš číst Prvotní runy? Umíš číst vůbec nějaké runy?"

"Copak?"

Plavovlasá dívka přistoupila k babce a zašeptala jí něco do ucha.

"Číst?" stařenka ukázala v úsměvu bezzubé dásně. "Já? Kdepak, zlatíčko. Umění toto jsem nepoznala."

"Vysvětlíte mi," pronesl Geralt chladně, obraceje se na Dhuna a Kopřivku, "jak užíváte knihu, neumíte-li číst."

"Nejstarší babka ví vždy, co v knize stojí," odpověděl Dhun ponuře. "A to, co zná, učí se mladá jakási, kdy ona již pod zem míří. Zříte sami, že naše babka má již namále. Přijala tedy Lille a učí ji. Je-li ale třeba, babka sama nejlépe ví."

"Stará vědma a mladá vědma," zabručel Marigold.

"Chápu-li to dobře," řekl Geralt s nedůvěrou, "babka zná celou knihu z paměti? Je to tak? Babko?"

"Nikoli celou, kdepak," odpověděla babka, opět prostřednictvím Lille. "To jen, co pod obrázkem stojí."

"Ach tak," Geralt namátkou otevřel knihu. Obrázek na natržené stránce představoval pruhovanou svini s rohy tvaru lyry. Tak se pochlubte, babko. Co je tu napsáno?"

Babka zamlaskala, prohlédla si rytinu a zavřela oči. "Tur rohatý čili taurus," zarecitovala. "Nedouky mylně zubem zván jest. Rohy má a bodá jimi..."

"Stačí. Velmi dobře, jistě." Zaklínač obrátil několik slepených stránek. A tady?"

"Mračníci a planetníci nejružnější jsou zde. Tito deštěm žijí, ti vítr sejí, tamti blesky vrhají. Úrodu před nimi chránit-li chceš, vem nůž železný, nový, lejna myšího loty tři, volavky šedé sádla..."

"Dobře. Výborně. Hmmm... A tady? Co je to?"

Rytina představovala rozcuchané strašidlo na koni, s obrovskými očima a ještě většími zuby. V pravé ruce drželo obrovský meč, v levé váček s penězi."

"Vědmák," zamumlala babka. "Zaklínačem některými zván. Volat jej nebezpečné velmi, nutno ale jest, když s hnusotou a netvory nijak poradit si nelze, vědmák pomoci dokáže. Nutno pozor si dáti..."

"Stačí," zabručel Geralt. "Stačí, babko. Děkuji."

"Ne, ne," protestoval Marigold s jízlivým úsměvem.

"Jak je to dál? Je to moc zajímavá kniha! Mluv, babko, mluv."

"Éé... Nutno pozor si dáti, by se člověk vědmáka nedotkl, neboť z toho prašivinu chytiti možno. A dívky před ním nutno skrývati jest, neboť vědmák smilný nad míru všelikou jest..."

"Souhlasí. Každíčké slovíčko souhlasí," zasmál se básník, ale Lille, jak se Geraltovi zazdalo, se sotva pousmála.

"...ač vědmák převelice chtivý a na zlato divý jest," mumlala babka se zamhouřenými očima, "nedávat mu více než za vodníka groš stříbrný neb půldruhého, za kotolaka stříbrné groše dva, za upíra stříbrné groše čtyři..."

"To byly časy," zabručel Geralt. "Děkuji, babko. A nyní ukažte nám, kde zde o čertu hovoří se a co kniha o čertech praví. Nyní rád více bych slyšel, neboť zvědav jsem, jak jste na něj šli."

"Bacha, Geralte," zachechtal se Marigold. "Začínáš chytat ten žargon. Je to nakažlivá manýra."

Babka s námahou zvládající třes ruky, obrátila několik stran. Zaklínač s básníkem se sklonili nad stolem. Bylo to přesné, na obrázku se skvěl vrhač kuliček - rohatý, chlupatý, s velkým ocasem a jízlivě se šklebící čert.

"Čert," zarecitovala babka. "Zván též rokyta či sylván. Pro chudobu a domácí havěť škodlivý převelice. Chceš-li z pole vyhnati jej, učin..."

"No, no," zabručel Marigold.

"Vezmi ořechů hrst jednu...", pokračovala babka, cestujíc prstem po pergamenu. "...poté kuliček železných hrst druhou. Medu lahvici, dehtu druhou. Mýdla starého naběračku, tvarohu druhou. Když čert sedí, běž za ním v čase nočním. I ořechy jísti počni. Tu čert, jenž mlsný jest, přiběhne i otáže se, chutné-li jsou. I ty dej mu kuličky železné..."

"Aby vás cholera vzala," zanádal Marigold. "Aby vás zkroutilo..."

"Kuš!" okřikl ho Geralt. "Nu, babko, pokračuj."

"...a on zuby nalomivše si spatří, jak med jíš, silně po něm zatouží. Tu dej mu dehtu a sám tvaroh jez. Brzy zaslechneš, jak čertu v břicho kručí a bublá, ale ty tvař se jakoby nic. I zachce se čertu tvarohu, tu dej jemu mýdlo. Po mýdle onen čert nevydrží..."

"Došli jste až k mýdlu?" přerušil Geralt s kamennou tváří babku, obraceje se na Dhuna a Kopřivku.

"A kdeže," zasténal Kopřivka. "Jen ke kuličkám. Ach, pane, ten nám dal, když do kuličky zakouzl se..."

"A kdo vám kázal," naježil se Marigold, "dávat mu tolik kuliček? V knize stojí, že jen hrst. A vy jste mu těch kuliček pytel celý dali! Vy jste mu munice na dva roky poskytl, hlupáci!"

"Bacha!" pousmál se zaklínač. "Sklouzáváš do žargonu. Je to nakažlivé."

"Dík."

Geralt prudce zvedl hlavu a pohlédl do očí vedle babky stojící dívky. Lille zrak nespustila. Oči měla světlé a křiklavě modré.

"Proč čertu přinášíte v oběti zrno?" otázal se ostře.

"Vždyť je vidět, že je to typický býložravec."

Lille neodpověděla.

"Položil jsem ti otázku, děvče. Neboj se, z toho, že se mnou budeš mluvit, prašivinu nechytneš."

"Na nic se jí netáhou, pane," ozval se Kopřivka se zřetelnými rozpaky v hlase. "Lille... Ona... Je divná. Neodpoví jim, nenutí ji."

Geralt nepřestával hledět Lille do očí a Lille pořád nespouštěla zrak. Ucítíl mrazení, běžící po zádech až někam ke krku.

"Proč jste na čerta nešli s klanicemi a vidlemi?" zvedl hlas. "Proč jste na něho nenastražili pasti? Kdybyste jen chtěli, byla by jeho kozí lebka už dávno nastrčená na klacku jako strašák na vrány. Mne jste varovali, abych se ho nepokoušel zabít. Proč? To tys jim to zakázala, že, Lille?"

Dhun se zvedl z lavice. Hlavou sahal skoro ke stropu.

"Běž, děvče," vyštěkl. "Ber babku a běž odtud."

"Kdo je to, Dhune?" otázal se zaklínač, když se za babkou a Lille zavřely dveře. "Kdo je ta dívka? Proč se u vás těší větší vážnosti než ta prokletá kniha?"

"Nic vám do toho." Dhun na něj pohlédl a v onom pohledu nebylo za mák přátelství.

"Moudré dívky si v městech pronásledujte, u sebe hranice zapalujte. U nás toho nebylo a nebude!"

"Nepochopil jsi mě," pronesl zaklínač chladně.

"Ani jsem nechtěl," vyštěkl Dhun.

"To jsem si všiml," procedil Geralt skrz zuby. Ani on se nesnažil o nějakou srdečnost.

"Jednu základní věc se ale pochopit snažte, Dhune. Pořád nás ještě neváže žádná smlouva, pořád ještě jsem se vám k ničemu nezavázal. Nemáte nárok myslet si, že jste si koupili zaklínače, který za stříbrný groš nebo půldruhého udělá to, co vy udělat neumíte."

Nebo nechcete umět. Nebo nesmíte. Tak to ne, pane Dhune. Zaklínače jste si ještě nekoupili a nemyslím, že by se vám to podařilo. Ne při vaší nechuti k chápání."

Dhun mlčel, jen si Geralta měřil nasupeným pohledem. Kopřivka si odkašlal, zavrtil se na lavici, šouraje láptěmi po podlaze, pak najednou vstal.

"Pane zaklínači," řekl. "Nezlobějí se. Řekneme jim co a jak. Dhune?"

"Když jsme sem jeli," začal Kopřivka, "podívovali jste se, jak tu vše požehnaně roste, jaké žně máme. Takové nejednou zde máme, jaké jinde těžko se zdaří - zdaří-li se vůbec nějaké. I tak u nás sazenice a semena důležité jsou, my i daně platíme tím, měníme je..."

"Co to má společného s čertem?"

"Hodně. Čert dříve obtěžoval a hloupé vtipy dělal, až tu začal zrno vykrádat ve velkém. Zpočátku začali jsme mu nosit po troškách na kámen v konopí, mysleli jsme si, že nažere se a pokoj dá. Nu, nic z toho - kradl dál jako zjednaný. I jak před ním zásoby skrývat počali jsme po sklepích a stodolách na tři zámky zamčené, tu on rozzuřil se, pane, ryčel, mečel, uk-uk volal, a když on uk-uk začne, to lépe prchatí jest. Hrozil, že..."

"...jebat bude, že?" poznamenal Marigold s kyselým úsměvem.

"To také," přisvědčil Kopřivka. "I o kohoutu červeném vzpomínal. Co tu dlouho povídat - krást nemohl, to obět zažádal. Kázal si zrní i jiná dobra po pytlech nositi. Tu teprve pořádně rozezílili jsme se a chtěli jsme mu ocasatou prdel nasekat. Jenže..."

Sedlák si odkašlal a spustil hlavu.

"Není třeba choditi kolem kaše horké," ozval se najednou Dhun. "Zaklínače špatně jsme ocenili. Řekni vše, Kopřivko."

"Babka zakázali čerta bít," promluvil Kopřivka rychle.

"My ale víme dobře, že to Lille, neboť babka... Babka jen to praví, co jí Lille nakuká. A my... Vědí sami, pane zaklínači. My posloucháme."

"Všiml jsem si," sešklebil Geralt ústa v úsměvu. Babka umí jen třást bradou a drmolit text, který sama nechápe. Ale na tu holku zíráte jako na sochu bohyně, s otevřenou hubou, vyhýbáte se jejímu pohledu, pokoušíte se uhádnout každické její přání. A její přání jsou pro vás rozkazy. Kdo je to, ta vaše Lille?"

"Vždyť to přeci uhádlí, pane. Vědma. No, Moudrá, tak řečeno. Neříkají to ale nikomu. Snažně prosíme. Kdyby to tak k panovníkovi došlo, nebo, nedejte boží, k náměstkovi..."

"Nebojte se," prohlásil Geralt vážně. "Vím, oč jde a nezahlavím vás."

Po vsích lze tu a tam nalézt podivné ženy a dívky, nazývané vědmy nebo Moudré, jež se ale netěšily přílišným sympatiím velmožů, kteří pobírali dané a vymačkávali zisky z rolníků. Rolníci se vždy řídili radami Moudrých, a to takřka ve všem. Věřili jim slepě a bezmezně. Rozhodnutí, přijatá na základě takových rad, byla často v přímém protikladu s politikou pánů a vladyků. Geralt slyšel o případech přímo radikálních a nepochopitelných - o vybíjení celých chovných stád, neprovedení osevu nebo žní, dokonce o migracích celých vsí. Vládci tedy tyto 'pověry' pronásledovali, často nevybíravými prostředky. Sedláci se proto rychle naučili Moudré skrývat, jejich radám ale naslouchat nepřestali. Protože jedno, jak ukazovala zkušenost, bylo nepochybné - v delším časovém odstupu se vždy ukázalo, že Moudré měly pravdu.

"Lille nám nedovolila čerta zabít," pokračoval Kopřivka. "Přikázala učiniti tak, jak kniha káže. Jak vědí, nezdařilo se to. Byly již potíže s panovníkem. Kdybychom méně než obvykle zrní jako daň odevzdali, hubu by otevřel, řval by, pomstu chystal. O čertovi jsme mu ani nepískli, neboť panovník tvrdý jest a žertů nezná. I tu oni se naskytli. Tázali jsme se Lille, zda možno jich... zjednat..."

"A co ona?"

"Vzkázala po babce, že nejprve pohlédnouti musí na nich."

"A pohlédla."

"Pohlédla. I schválila jich, víme to, poznat dokážeme, co Lille schválí a co ne."
Neřekla mi ani slovo."

"K nikomu, krom babky, nikdy slůvko nepronesla. Ale kdyby jich neschválila, do seknice za nic na světě nevešla by."

"Hmm..." zamyslel se Geralt. "To je zajímavé. Vědma, která nevěští, jen mlčí. Kde se u vás vzala?"

"Nevíme, pane zaklínači," zabručel Dhun. "Ale i s babkou, jak starší pamatují, bylo stejně. Předchozí babka taktéž přijala děvečku nemluvnou, takovou, jež zjevila se nikdo neví odkud. A ta děvečka, to je naše nynější babka. Děd můj říkali, že se babka takto obrozuje. Jako měsíc na nebi obrozuje se a co měsíc v novu nachází se. Nesmějou se tomu..."

"Nesměju se," zakroutil Geralt hlavou. "Příliš mnoho jsem viděl, aby mi takové věci mohly být směšné. Nemám ani nejmenší chuť strkat nos do vašich věcí, pane Dhune. Moje otázky směřují k pochopení souvislosti mezi vaší Lille a čertem. Sami jste již nejspíš pochopili, že taková souvislost existuje. Jestliže vám tedy na vaší vědmě záleží, tak vám, co se čerta týče, mohu dát jen jedinou radu - musíte si ho oblíbit."

"Vědí, pane," řekl Kopřivka, "tady nejde jen o čerta. Lille nedovolí ublížit nikomu. Žádnému stvoření."

"Samozřejmě," poznamenal Marigold. "Vesnické vědmy pocházejí ze stejného kořene jako druidové. A takový druid, když mu někdo saje krev, tak ještě popřeje dobrou chuť."

"Přesně tak," pousmál se Kopřivka. "Trefili hřebík na hlavičku. Stejně tak tomu bylo s kanci, co zeleninu ryli. A co se stalo? Pohlédněte z okna - záhony jako malované. Našlo se jak na ně, Lille dokonce ani neví co. Co oči nevidí, srdce nebolí. Vědí?"

"Chápu," zabručel Geralt. "Ani nevíte jak. Z toho ale nic nebude. Ať už Lille říká, co chce, váš čert je sylván. Neobyčejně vzácné, ale rozumné stvoření. Nezabíjí ho, můj kodex to zakazuje."

"Je-li rozumný," ozval se Dhun, "tak mu rozumně domluvějí."

"Po pravdě řečeno," pokračoval Kopřivka, "má-li čert rozum, znamená to, že krade uvědoměle. Tak, pane zaklínači, zjistějí, oč mu jde. Přece to zrní nežere, aspoň ne tolik. Na co má tedy to zrno? Na zlost nám činí, nebo co? Co chce? Zjistějí to a vyženou ho nějakým fíglem zaklínačským. Udělají tak?"

"Pokusím se," rozhodl se Geralt. "Ale..."

"Ale co?"

"Vaše kniha, drazí moji, je zastaralá. Chápete, kam mířím?"

"Po pravdě řečeno," zamumlal Dhun, "ne příliš."

"Vysvětlím vám to. Tedy, pane Dhune, pane Kopřivko, jestli jste počítali, že vás moje pomoc bude stát stříbrný groš nebo půldruhého, tak jste se velice spletli."

V.

"Hej!"

Z houští zazněl šelest, nahněvané uk-uk a praskání tyček.

„Hej!“ zopakoval prozíravě ukrytý zaklínač. "Tak se ukaž, rokyto."

"Sám jsi rokyta."

"Takže jak? Čert?"

"Sám jsi čert," kozorohý vystrčil hlavu z konopí a vycenil zuby. "Co chceš?"

"Pohovořit."

"Děláš si srandu, nebo co? Myslíš, že nevím, co jsi zač? Sedláci si tě najali, abys mě odtud vyhnal, ne?"

"Souhlasí," přiznal Geralt lhostejně. "A právě o tom jsem si s tebou chtěl promluvit. Tak co, domluvíme se?"

"Nebolí tě tady?" zatukal si čert na čelo. "Chtěl by ses z toho dostat levně, co? Bez námahy, co? Tak tohle na mě neplatí, méé! Život, člověče, to je boj! Vyhrává lepší. Chceš mě porazit, dokaž, že jsi lepší. Nebudeme se dohadovat, budeme závodit. Vítěz určí podmínky. Navrhuji běh ke staré vrbě na hrázi."

"Nemám tušení, kde je hráz, ani kde je stará vrba."

"Kdybys to věděl, tak bych ti takový závod nenavrhoval. Rád závodím, ale nerad prohrávám."

"To jsem si všiml. Ne, nebudeme závodit. Na to je dneska hrozné horko."

"Škoda. Můžeme spolu zápasit jinak?" čert vycenil žluté zuby a zvedl ze země veliký polní kámen. "Znáš hru 'Kdo hlasitěji houkne'? Já houkám první. Zavři oči."

"Měl bych jiný návrh."

"To jsem zvědavý."

"Vypadneš odtud bez závodů, zápasů a houkání. Sám, dobrovolně."

"Strč si takový návrh a d'yeabl aép arse," prokázal čert znalost Starší mluvy. "Nikam nepůjdu, Mně se tu líbí."

"Jenže jsi tady nadělal velký binec. Přehnals to s žerty." "Düvvelsheyss ti po mých žertech." Sylván, jak se ukázalo, znal i trpaslicky. "A ten tvůj návrh má cenu taky jako Düwelsheyss. Nikam nepůjdu. Jedině, že bys mě porazil v nějaké hře. Mám ti dát příležitost? Zahrajeme si na hádanky, když nemáš rád silové hry. Hned ti položím hádanku a jestli ji uhodneš, vyhráš a já jdu pryč. Jestli se ti to nepodaří, já zůstávám a ty jdeš pryč. Napni mozek, protože hádanka není snadná."

Než Geralt stačil protestovat, čert zamečel, zadupal kopýtky, šlehl zemi ocasem a začal recitovat:

"Růžové lístečky, plničky lusky,
rostou v měkké hlíně opodál řeky.
Na dlouhé lodyze s puntíky květ,
neukazuj kocourovi, on by to sněd."

"No, co je to? Hádej."

"Nemám tušení," přiznal zaklínač lhostejně, aniž by se i jen pokusil zamyslet. "Mohl by to být popínavý hrášek." "Špatně. Prohráš."

"Jaká je správná odpověď? Co má... hm... krogenaté lusky?"

"Zelí."

"Poslyš," vyštěkl Geralt. "Začínáš mi jít na nervy."

"Varoval jsem tě," zařehotal se čert, "že hádanka není lehká. Co se dá dělat. Vyhrál jsem, zůstávám. A ty odcházíš. Loučím se s tebou - chladně."

"Ještě moment," zaklínač nepozorovaně strčil ruku do kapsy. "A moje hádanka? Mám snad právo na odvetu, ne?"

"Kdepak," protestoval čert. "Proč bys měl mít? Vždyť bych nemusel uhádnout. Máš mě za pitomce?"

"To ne," zakroutil Geralt hlavou. "Mám tě za vzteklého, drzého spratka. Hned si zahrajeme úplně novou hru, kterou ještě neznáš."

"Ha! Takže přece! Jaká je to hra?" "Hra se jmenuje," pronesl zaklínač zvolna, "Nedělej druhému, co sám nemáš rád'. Nemusíš zavírat oči."

Geralt se sklonil do prudkého rozmachu, palcová železná kulička zasvištěla ostře vzduchem a s lupnutím zasáhla čerta přímo mezi rohy. Netvor padl naznak jako zasažený bleskem. Geralt se vrhl mezi tyčky a chytil ho za chlupatou nohu. Sylván zamečel a kopl, zaklínač skryl hlavu za paži, ale i tak mu zazvonilo v uších, protože

čert, přes svou nepřilíš statnou postavu, kopal silou rozzuřené muly. Zaklínač se pokoušel chytit kopající kopýtko, ale nestačil to. Kozorohý sebou mlel, mlátil po zemi rukama a nepřestával kopat, tentokrát se snažil zasáhnout protivníka přímo do čela. Zaklínač zaklel, protože cítil, že mu čertova noha vyklouzává z prstů. Odtrhli se od sebe a odkutáleli se každý na opačnou stranu, s praskáním lámali tyče a zamotávali se v lodyhách konopí.

Čert se zvedl první a zaútočil skloněnou rohatou lebkou. Jenže Geralt už stál pevně na nohou a bez potíží se útoku vyhnul, uchopil netvora za roh, silně s ním trhl, porazil ho na zem a přitlačil koleny. Čert zamečel a plivl mu přímo do očí tak, že by se za to nemusel stydět ani velbloud postižený slintavkou. Zaklínač instinktivně ustoupil nepouštěje ale čertovy rohy. Sylván, pokoušeje se uvolnit hlavu, kopl oběma kopyty najednou a - což bylo zvláštní - oběma zasáhl. Geralt neslušně zaklel, ale držení nepovolil. Zvedl čerta ze země, přitlačil k praskajícím tyčím a ze všech sil kopl do chlupatého kolena, pak se sehnul a naplil mu přímo do ucha. Čert zavyl a zacvakal tupými zubisky.

"Nečiň druhému..." zasípal zaklínač, "...co sám nemáš rád! Hrajeme dál?"

"Blembblemblééééé!!!" čert bublal, vyl a plival zuřivě, ale Geralt ho pevně držel za rohy a tlačil hlavu dolů, pročež čertovy plivance zasahovaly jen kopýtko, drásající půdu a zvedající oblaka prachu a listí.

Dalších několik minut proběhlo v intenzivním zmítání, výměně nadávek a kopanců. Geralt, mohl-li mít vůbec z něčeho radost, pak jen z toho, že ho nikdo nevidí, jelikož celé to vypadalo dokonale idiotsky.

Síla dalšího kopance je oba roztrhla a odhodila od sebe do konopného houští. Čert byl opět rychlejší než zaklínač - vstal a dal se na útěk, zřetelně při tom kulhaje. Geralt dýchal ztěžka a jen co si otřel tvář, rozběhl se za ním. Prodrali se konopím a vpadli mezi chmel. Zaklínač zaslechl dusot uhánějícího koně. Zvuk, na který čekal.

"Tady, Marigolde! Tady!" zařval. "Ve chmelu."

Nečekaně spatřil hrud oře těsně před sebou a v následujícím okamžiku ucítil náraz. Odrazil se od koně jako od skály a padl naznak, po úderu o zemi se mu zatmělo v očích. Přesto stačil uniknout stranou, za chmelové tyčky, unikaje před kopyty. Rychle se zvedl, ale v tom okamžiku do něj najel další jezdec, který jej opět porazil. A pak se na něj najednou někdo svalil a přitlačil ho k zemi. A pak jen záblesk a pronikavá bolest v zátylku. A tma.

VI.

V ústech měl písek. Když jej chtěl vyplivnout, poznal, že leží obličejem k zemi. Když se chtěl pohnout, poznal, že je svázaný. Pozvedl hlavu. Slyšel hlasy.

Ležel na lesní podestýlce, těsně vedle kmene sosny. Nějakých dvacet kroků od něj stálo několik odsedlaných koní. Viděl je za péřovými kapradinami dosti nezřetelně, ale určitě mezi nimi byla Marigoldova hnědka.

"Tři pytle kukuřice," slyšel. "Dobře, Torque. Výtečně. Umíš to."

"A to ještě není všechno," promluvil mečivý hlas, který mohl patřit pouze sylvánovi.

"Podívej se na tohle, Galarre. Jako fazole, ale úplně bílé. A jak velké! A tohleto se jmenuje řepka. Oni z toho dělají olej."

Geralt ze všech sil sevřel víčka a pak oči opět otevřel. Ne, nebyl to sen. Čert a Galarr, ať už to byl kdokoli, používali Starší mluvu, jazyk elfů. Jen slova 'kukuřice', 'fazole' a 'řepka' pocházela z Obecné řeči.

"A toto? Co je to?" otázal se ten, kdo byl oslovován jako Galarr.

"Lněné semínko. Len, chápeš? Košile se dělají ze lnu. Je to o hodně levnější než hedvábí a mnohem odolnější. Výroba je, jak se mi zdá, dost složitá, ale zjistím co a jak."

"Jen ať se nám ten len uchytlí a nezplání jako řepa," postěžoval si Galarr, pořád používaje tu podivuhodnou hatmatilku. "Obstarej nové sazenice řepy, Torque."

"Žádný problém," zabučel čert. "Tady to opravdu není žádný problém, všechno tu roste jako zjednané. Dodám vám to, žádný strach."

"A ještě něco," řekl Galarr. "Zjisti konečně, v čem spočívá to jejich trojpolní hospodaření."

Zaklínač opatrně zvedl hlavu a pokusil se obrátit.

"Geralte..." zaslechl zašeptání. "Už ses probral."

"Marigoldev" odvětil také šeptem. "Kde to... Co s námi..."

Marigold jen tiše zasténal. Geralt toho už měl po krk. Zanadával, napjal svaly a otočil se na bok.

Uprostřed mýtiny stál čert, nesoucí, jak už věděl, zvučné jméno Torque. Byl zaměstnán nakládáním pytlů, vaků a balíků na koně. V této činnosti mu pomáhal štíhlý, vysoký muž, zvoucí se určitě Galarr. Onen muž zaslechl zaklínačův pohyb a otočil se. Měl modravě černé vlasy, ostré rysy tváře a velké, lesknoucí se oči. A špičaté uši.

Galarr byl elf. Elf z hor. Čistokrevný Aén Seidhe, představitel Staršího Lidu.

Galarr nebyl jediným elfem v dosahu zraku. Na okraji mýtiny jich sedělo dalších šest. Jeden z nich byl zaměstnán vyprazdňováním Marigoldových vaků, druhý drnkal na trubadúrově loutně. Ostatní, shromáždění kolem rozvázaného pytle, se zabývali hltavým požíráním řepy a syrové mrkve.

"Vanadáin, Toruviel," řekl Galarr a ukázal na zajatce hlavou. "Vedrái! Enn'le!"

Torque povyskočil a zamečel: "Ne, Galarre! Ne! Filavandrel to zakázal! Zapomněls snad?"

"Ne, nezapomněl jsem." Galarr přehodil dva pytle přes koňský hřbet. "Je ale nutno zjistit, zda neuvolnili pouta."

"Co po nás chcete?" vyjekl trubadúr, zatímco jeden ho z elfů přitlačil kolenem k zemi a kontroloval uzly. "Proč jste nás zajali? O co vám jde? Jsem Marigold, bás..."

Geralt zaslechl zvuk úderu. Obrátil se, až si zkroutil krk.

Elfka, stojící nad Marigoldem, měla černé oči a havraní vlasy, bujně padající na ramena, jen na skráních zapletené do dvou tenkých účků. Na sobě měla krátký kožený kabátek, pod ním volnou košili ze zeleného saténu a těsné vlněné legginy zastrčené do jezdeckých bot. Kolem pasu měla uvázaný barevný šátek, dosahující do půli stehén.

"Que glosse?" otázala se, hledíc na zaklínače a hrajíc si s rukojetí dlouhé dýky u pasu.

"Que l'en pavienn, ell'ea?"

"Nell'ea," protestoval. "T'en pavienn, Aén Seidhe."

"Slyšels?" obrátila se elfka na svého druha, vysokého Seidhe, který se nenamáhal kontrolovat GERALTOVA pouta, jen si drnkal na loutně se lhostejným výrazem dlouhého obličejce. "Slyšels, Vanadáine? Opičák dokáže mluvit! Dokáže být dokonce i drzý!"

Seidhe pokrčil rameny. Péra, zdobící jeho kazajku, zašelestila.

"Další důvod proč mu nasadit roubík, Toruviel."

Elfka se sklonila nad GERALTA. Měla dlouhé řasy, nepřírozeně bledou plet a vyschlé, popraskané rty. Nosila dlouhý náhrdelník z vyřezávaných kousků dřeva zlaté břízy, navlečených na řemínek několikrát otočený kolem krku.

"No tak, řekni ještě něco, opičáku," sykla. "Uvidíme, čeho je schopna tvoje štekání uvyklá huba."

"Copak, potřebuješ záminku, abys mohla udeřit svázaného?" Zaklínač se s námahou obrátil na záda a vyplivl písek: "Bij jen tak. Viděl jsem, že to máš ráda. Ulev si."

Elfka se narovnala.

"Na tobě jsem si už ulevila - a to když jsi ještě měl volné ruce," řekla. "To já tě smetla koněm a dala ti po palici. A buď si jist, že to také budu já, kdo to s tebou skoncuje, až přijde čas."

Neodpověděl.

"Nejraději bych tě bodla zblízka, hledíc ti do očí," pokračovala elfka. "Jenže hrozně smrdíš, člověče. Zastřelím tě z luku."

"Jak je libo," pokrčil zaklínač rameny, kolik mu dovolila pouta. "Uděláš, co budeš chtít, ušlechtilá Aén Seidhe. Do svázaného a nehybného cíle se musíš trefit."

Elfka se nad ním rozkročila, sklonila se a blýskla zuby.

"Musím," sykla. "Zasáhnu všechno, co chci. Můžeš si ale být jistý, že nezemřeš po prvním šípu. Ani po druhém, Vynasnažím se, abys cítil, že umíráš."

"Prosím tě, nepřibližuj se ke mně tak blízko," zašklebil se v předstíraném odporu. "Hrozně smrdíš, Aén Seidhe."

Elfka odskočila, zakolébala se v úzkých bocích a s rozmachem ho kopla do nohy. Geralt se, když viděl, kam jej chce kopnout příště, skrčil a stočil do klubíčka. Podařilo se. Kopanec přistál sice na boku, ale za to s takovou silou, až mu zacvakaly zuby.

Vysoký elf, stojící opodál, doprovázel kopance ostrými akordy na strunách loutny.

"Nech ho být, Toruviel!" zamečel čert. "Zbláznila ses? Galarre, přikaz jí, ať přestane!"

"Thaésse!" zaječela Toruviel a opět zaklínače kopla. Vysoký Seidhe prudce trhl strunami, až jedna z nich s protáhlym zazvoněním praskla.

"Dost už! Už dost, u bohů!" zařval Marigold zoufale. Trhal sebou a zmítal se v poutech.

"Proč ho mučíš, pitomá děvko? Nechte nás na pokoji! A ty nechej na pokoji mou loutnu, ano!"

Toruviel se na něj otočila s hroživou grimasou na popraskaných rtech.

"Muzikant!" vyštěkla. "Člověk a muzikant! Loutnista!"

Beze slova vytrhla nástroj z rukou vysokého elfa a s rozmachem loutnu roztříštila o kmen sosny, pak strunami omotané zbytky hodila na Marigoldovu hrud'

"Na kravském rohu máš hrát, divochu, ne na loutně."

Básník smrtelně zbledl, rty se mu zachvěly. Geralt, cítící někde uvnitř sílící mrazivou zuřivost, přitáhl zrakem černé Toruvieliny oči.

"Co tak čumíš?" sykla elfa a sklonila se. "Špinavý opičáku! Chceš, abych ti vypíchla ty tvoje hadí oči?"

Její náhrdelník visel přímo nad ním. Zaklínač se napjal, prudkým pohybem se zvedl, chytil náhrdelník do zubů a silně trhl, krče nohy a uhýbaje stranou. Toruviel se zapotácela a svalila se na něj. Geralt se zmítal v poutech jako ryba na suchu, přimáčkl elfku pod sebe, hodil hlavou dozadu až mu křuplo v krčních obratlech a ze všech sil ji udeřil čelem do obličeje. Toruviel zavyla až se zalkla.

Brutálně ho z ní stáhli, uchopili jej za oděv a vlasy, zvedli ho. Někdo jej udeřil, ucítil, jak mu prsteny rozsekávají kůži na tvářích, les před očima mu zatančil a odplul. Všiml si jen, jak se Toruviel zvedá na kolena, spatřil krev tryskající z jejích úst a nosu. Elfka vytrhla dýku z pochvy, ale najednou zalkala, shrbila se, skryla obličej do dlaní a spustila hlavu mezi kolena.

Vysoký elf v kazajce zdobené pestrými péry jí vzal dýku a přistoupil k zaklínači. Usmíval se a zvedal čepel. Geralt jej už viděl rudě, krev z čela rozseknutého o Toruvieliny zuby mu zalévala oči.

"Ne!" zamečel Torque, skočil na elfa a pověsil se mu na ruce. "Nezabíjej! Ne!"

"Voe'rle Vanadáin," ozval se najednou zvučný hlas. "Quéss aén? Caélm, evelliénn! Galarr!"

Geralt otočil hlavu natolik, kolik mu dovolovala do jeho vlasů zabořená ruka. Kůň, který vjel na mýtinku, byl sněhobílý, hřívu měl dlouhou, měkkou, hedvábnou jako ženské vlasy. Vlasy jezdce sedícího v bohatě zdobeném sedle měly stejnou barvu, na čele byly staženy čelenkou, vysázenou safíry.

Pomekávající Torque přiskočil ke koni, chytil se třmenu a zasypal bělovlasého elfa proudem slov. Seidhe jej přerušil vladařským gestem a seskočil ze sedla. Přistoupil k Toruviel, podpírané dvěma elfy opatrně jí z obličeje sňal zkrvavený šátek. Toruviel bolestně zasténala. Seidhe zakroutil hlavou, otočil se k zaklínači a přistoupil k němu. Jeho černé, ohnivé oči zářící jako hvězdy v pobledlé tváři, byly poznamenány modrými kruhy, jako kdyby po několik nocí nespal.

"Koušeš i svázaný," pronesl tiše v Obecné řeči bez přízvuku. "Jako bazilišek. Vyvodím z toho důsledky."

Toruviel začala, "zamečel čert. "Kopala ho svázaného, jakoby přišla o rozum."

Elf mu opět pohybem ruky přikázal mlčet. Na jeho krátký rozkaz další elfové zavlekli zaklínače i Marigolda k sosně a přivázali je řemeny ke kmeni. Pak všichni poklekli u ležící Toruviel a zaclonili ji. Geralt slyšel, jak jednu chvíli vyjekla, zmítajíc se v jejich rukou.

"To jsem nechtěl," promluvil čert, stojící opodál zajatců. "To jsem nechtěl, člověče. Nevěděl jsem, že se objeví právě, když my... Když tě omráčili a tvého kamaráda připoutali na provaz ke koni, prosil jsem, aby vás pohodili tam, ve chmelu. Ale..."

"Nemohli nechat svědky," zabručel zaklínač.

"Snad nás nezabijí?" vyjekl Marigold. "Snad nás ne..."

Torque mlčel, jen popotahoval měkkým nosem.

"Do psí mateří!" zaječel básník. "Zabijou nás? Co se to tu vůbec děje, Geralte? Čeho jsme to byli svědky?"

"Náš kozorohý přítel má v Údolí Květů zvláštní poslání, že, Torque? Na elfské příkazy krade semena, sazenice, znalosti o rolnictví... Co ještě, čerte?"

"Co se dá," mekl Torque. "Všechno, co potřebují. A ukaž mi něco, co by nepotřebovali. Hladoví v horách, zvláště v zimě. A o rolnictví nemají potuchy. Než si ochočí dobytek nebo drůbež, než něco vypěstují na políčkách... Nemají na to čas, člověče!"

"Seru na jejich čas. Co jsem jim udělal?" zaječel Marigold. "Co jsem jim provedl špatného?"

"Zauvažuj?" odpověděl tiše přistoupivší bělovlasý elf. Pak možná sám na svou otázku dokážeš najít odpověď."

"On se prostě mstí za všechny křivdy, jichž se elfům dostalo od lidí," zašklebil se zaklínač. "Je mu jedno, na kom se mstí. Nedej se zmást jeho ušlechtilým zjevem a vybranou mluvou, Marigolde. Ničím se neliší od té černoooké, která nás zkopala. Musí si na někom vybít svou bezmocnou nenávist."

Elf zvedl Marigoldovu rozbitou loutnu, chvíli na ni mlčky hleděl, až ji konečně odhodil do houští.

"Kdybych chtěl dát průchod nenávisti či pomstychtivosti," řekl, hraje si s rukavicemi z měkké bílé kůže, "vpadl bych v noci do údolí, spálil osady a vyvraždil obyvatele. Směšně snadné, oni dokonce ani nestavějí stráže. Nevidí a neslyší nás, když chodí do lesa. Může být něco snadnějšího, jednoduššího než rychlý, tichý šíp, vystřelený zpoza stromu? Jenže my na vás hony nepořádáme. To ty, člověče s podivnými očima, sis uspořádal lov na našeho přítele, sylvána Torqueho."

"Ech, přeháníš," mekl čert. "Jaký hon? Trochu jsme se pobavili..."

"To vy, lidé, nenávidíte všechno, co se od vás liší, třeba jen tvarem uší," pokračoval elf klidně, nevšímaje si kozorohého. "Proč jste nám vzali naši půdu, vyhnali nás z domovů,

vytlačili do divokých hor? Zabrali jste nám Dol Blathanna, Údolí Květů. Jsem Filavandrel aén Fidháil ze Stříbrných Věží, z rodu Feleanorů z Bílých Korábů. Nyní vyhnaný na konec světa, jsem Filavandrel z Konce Světa."

"Svět je veliký," zamumlal zaklínač. "Můžeme se tady vejít všichni. Je dost místa."

"Svět je veliký," zopakoval elf. "To je pravda, člověče. Jenže vy jste ten svět změnili. Zpočátku jste ho měnili násilím, chovali jste se k němu tak, jako ke všemu, co se vám dostalo do rukou. Ted to vypadá, že se vám ten svět začíná přizpůsobovat. Sklonil se před vámi. Podlehl vám."

Geralt neodpověděl.

"Torque má pravdu," pokračoval Filavandrel. "Ano, hladovíme. Ano, hrozí nám záhuba. Slunce svítí jinak, vzduch je jiný, voda už není tou vodou, jíž byla kdysi. To, co jsme dříve jedli, co jsme používali, hyne, uvadá, planí. My jsme nikdy neobdělávali půdu, nedorásali jsme ji, na rozdíl od vás, lidí, motykami a rádly. Vám půda platí krvavé výkupné. Nás obdarovávala. Vy jí berete její poklady silou. Pro nás země rodila a rozkvétala, protože nás milovala. Nu co, žádná láska netrvá věčně. Ale my chceme přežít."

"Zrno není třeba krást, je možné koupit je. Tolik, kolik budete potřebovat. Máte ještě pořád hodně věcí, které lidé považují za velice cenné. Můžete obchodovat."

Filavandrel se pohrdavě usmál.

"S vámi? Nikdy!"

Geralt se zamračil až mu popraskala krev, zaschnutá na líci.

"Běžte k d'asu s tou vaší arogancí a pohrdáním. Tím, že nechcete soužití, odsuzujete se sami k záhubě. Soužití, domluva, to je vaše jediná šance."

Filavandrel se naklonil kupředu a oči mu zazářily. "Dohoda za vašich podmínek?" otázal se změněným, ale stále ještě klidným hlasem. "Uznat vaši nadvládu? Ztratit svou identitu? Žít s vámi jako kdo? Otroci? Páriové? Žít s vámi za hradbami, jimiž se od nás ohrazujete ve městech? Žít s vašimi ženami a jít za to na šibenici? Klidně se dívat na to, co na každém kroku potkává děti, jež jsou plodem takového soužití? Proč se vyhýbáš mým očím, podivný člověče? Jak se tobě žije s bližními, od nich se přece poněkud lišíš?"

"Snažím se," zaklínač mu pohlédl přímo do očí. "Jakž takž to jde. Protože musím. Protože nemám jiné východisko. Protože jsem v sobě nějak přemohl pýchu a hrdost na odlišnost, neboť je to obrana před odlišností, ačkoli obrana žalostná. Protože jsem pochopil, že slunce svítí jinak, protože se něco mění a já nejsem středem těch změn. Slunce svítí jinak a bude už tak svítit, nic nepomůže vyskakovat na ně s motykou v ruce. Je nutno přijmout skutečnosti, elfe, je nutno naučit se to."

"To byste chtěli, že?" Filavandrel si utřel hřbetem ruky pot, který mu vystoupil na bledém čele nad bílým obočím. K tomu chcete ostatní donutit? Přesvědčení, že teď nastal váš čas, vaše, lidská éra a epocha, že to, co děláte jiným rasám, je stejně přirozené jako východy a západy slunce? Že se s tím musí všichni smířit, že to všichni musí přijmout? A to ty mě obviňuješ z pýchy? Co jsou pak názory, které hlásáš? Proč si vy, lidé, nedokážete uvědomit, že ve vaší vládě nad světem je tolik přirozenosti, jako ve vších, rozmnožených v kožiše? Stejně úspěšně bys mi mohl navrhnout soužití s hromadou vší, stejně pozorně bych naslouchal vším, kdyby mi náhradou za uznání jejich nadvlády vyslovily souhlas se společným užíváním kožichu."

"Neztrácej čas debatou s takovým nepříjemným hmyzem, elfe," odpověděl zaklínač, jen s námahou ovládaje hlas. "Jen se divím, jak moc toužíš v takové vši, jako jsem já, vzbudit provinilý pocit a pokoru. Jsi ubožák, Filavandrele. Jsi rozhořčený, žízniš po pomstě a přitom si dobře uvědomuješ svou bezmocnost. Pokračuj, bodni mě mečem."

Pomsti se celé lidské rase. Uvidíš, jak se ti uleví. Kopni mě předtím do koulí nebo do zubů, jako ta tvoje Toruviel."

Filavandrel odvrátil hlavu.

"Toruviel je nemocná," řekl.

"Znám tu nemoc i její příznaky." Geralt si odplívl přes rameno. "To, co jsem jí dal, by jí mělo pomoci."

"Opravdu, ten rozhovor nemá smysl." Filavandrel vstal. "Je mi líto, ale musíme vás zabít. Pomsta s tím nemá nic společného, je to čistě praktické řešení. Torque musí dál vykonávat svůj úkol a nikdo se nesmí dozvědět, pro koho to dělá. Nemůžeme si dovolit válku s vámi a na obchod a výměnu se nachytat nedáme. Nejsme tak naivní, abychom nevěděli, čím předvoj jsou vaši kupci. Kdo za nimi přichází. A jakého druhu soužití přináší."

"Elfe," ozval se do té doby mlčky naslouchající Marigold. "Mám přátele. Lidé, kteří za nás dají výkupné. Budeš-li chtít, i v podobě jídla. V jakékoli podobě. Přemýšlej o tom. Ta ukradená semena vás přece nezachrání..."

"Je už nezachrání vůbec nic," přerušil je Geralt. "Neponižuj se před ním, Marigolde, nežebroň. Je to zbytečné a žalostné."

"Na někoho, kdo žije tak krátce," pousmál se Filavandrel nuceně, "projevuješ překvapivé pohrdání smrtí, člověče."

Jedou se člověk rodí a jednou umírá," pronesl zaklínač klidně. "Filozofie přímo pro vši, že? A tvoje dlouhověkost? Lituji tě, Filavandrele."

Elf zvedl obočí.

"To mi musíš vysvětlit. Proč?"

"Jste žalostně směšní, vy, s kradenými pytlíčky semen na nákladních koních, s hrstkou zrna, s drobečky, jejichž pomocí chcete přežít. A s tím vaším posláním, která má vaše myšlenky odvrátit od blížícího se konce. Protože ty přece dobře víš, že tohle je už konec. Nic nevzejde a neurodí se na náhorních planinách, nic vás už nezachrání. Jenže vy jste dlouhověcí. Budete žít dlouho, velice dlouho v pyšně zvolené izolaci, stále méně početní, stále slabší, stále zahořklejší. A ty víš, Filavandrele, co se pak stane. Víš, že pak zoufalí mladíci s očima stoletých starců a dívky, odkvetlé, jalové a nemocné, jako je Toruviel, povedou do údolí ty, kdo ještě budou schopni udržet v rukou meče a luky. Sjedete do kvetoucích údolí na schůzku se smrtí, budete toužit zemřít hrdě, v boji a ne v brlozích, kde vás napadají anemie, souchotě a kurděje. Pak si, dlouhověký Aén Seidhe, na mě vzpomeneš. Připomeneš si, že mi tě bylo líto. A pochopíš, že jsem měl pravdu."

"Čas ukáže, kdo má pravdu," pronesl elf tiše. "A zde je převaha dlouhověkosti. Já mám šanci přesvědčit se o tom. Třeba i díky té hrstce ukradeného zrní. Ty tu šanci mít nebudeš. Za chvíli zemřeš."

Ušetř alespoň jeho," ukázal Geralt hlavou na Marigolda. "Ne, ne z patetického milosrdenství. Z rozumu. Já nikomu chybět nebudu, jeho ale budou chtít pomstít."

"Máš podivný názor na můj rozum," odpověděl elf po krátkém zamyšlení. "Přežije-li díky tobě, bezpochyby se bude cítit zavázán pomstít tě."

"Tím si můžeš být jist!" vybuchl Marigold, bledý jako smrt. "Tím si, zkurvysyne, můžeš být jist. Zabij mě taky, jinak, to ti slibuji, proti tobě zvednu celý svět. Uvidíš, co dokážou vši z kožichu! Zničíme vás, i kdybychom měli srovnat se zemí celé ty vaše hory! Tím si můžeš být jist!"

Marigolde, ty jsi ale hlupák," povzdechl si zaklínač.

"Jednou se člověk rodí a jednou umírá," prohlásil básník hrdě, jenže celý dojem kazily zuby, cvakající jako kastaněty.

"To o všem rozhodlo." Filavandrel vytáhl rukavice zpoza opasku a natáhl si je. "Je čas ukončit tuto epizodu."

Na jeho krátký rozkaz se elfové s luky v rukou rozestavili naproti. Udělali to rychle, nejspíš na to už dávno čekali. Jeden, jak si zaklínač povšiml, ještě přežvykoval řepu. Toruviel, s ústy a nosem do kříže obvázanými pruhy látky a březovou kůrou, stanula vedle lučištníků. Bez luku.

"Máme vám zavázat oči?" otázal se Filavandrel.

"Zmiz," odvrátil zaklínač hlavu. "Odejdi..."

"A d'yeabl aép arse," dokončil to Marigold, cvakaje zuby.

"To ne!" zamečel najednou čert, který přiběhl a tělem zakryl odsouzence. "Ztratili jste rozum? Filavandrele! Tak jsme se nedomluvili! Tak ne! Měls je odvézt do hor, podržet někde v jeskyni dokud neskončíme tu..."

"Torque," řekl elf. "Nemohu. Nemohu riskovat. Viděls, co udělal Toruviel i když byl svázaný? Nemohu riskovat." "Nezajímá mě, co můžete a co ne! Co si vůbec myslíte? Že vám dovolím vraždu? Tady, na mé půdě? Vedle mé osady? Vy proklatí pitomci! Zmizte odtud i s těmi svými luky, jinak vás potrkám, uk, uk!"

"Torque," Filavandrel zapřel ruce v bok. "To, co musíme udělat, je nutné."

"Düvvelsheys a ne nutné!"

"Ustup, Torque."

Kozorohý potřásl ušima, mečel ještě hlasitěji, vypouklil oči a ohnul loket do urážlivého gesta velice oblíbeného mezi trpaslíky.

"Nebudete tady nikoho vraždit! Nasedněte na koně a vypadněte do hor, za průsmyk! Jinak budete muset zabít i mě!"

"Měj rozum," pronesl bělovlasý elf zvolna. "Jestliže je necháme žít, dovědí se lidé o tobě, o tom, co děláš. Chytanou tě a umučí. Vždyť je znáš."

"Znám," mekl čert, nepřestávaje tělem chránit Geralta i Marigolda. "Mám dojem, že je znám dokonce líp než vás! A dost dobře nevím, s kým je lepší držet! Lituju, že jsem se dal s vámi dohromady, Filavandrele!"

"Sám jsi to chtěl," řekl elf mrazivě a dal znamení lučištníkům. "Sám jsi to chtěl, Torque. L'sparelleán! Evelliénn!"

Elfové vytáhli šípy z toulců.

"Běž, Torque," procedil Geralt přes zuby. "To nemá smysl. Ustup."

Čert se ani nepohnul, jen mu ukázal trpasličí gesto. "Slyším... hudbu..." zasténal najednou Marigold.

"To se stává," odpověděl Geralt, hledě na hroty šípů. "Nic si z toho nedělej. To není žádná ostuda, zbláznit se strachy."

Filavandrelova tvář se změnila, sešklebila se v podivné grimase. Bělovlasý Seidhe se prudce otočil a křikl na lučištníky, krátce, úsečně. Lučištníci spustili zbraně.

Na mýtinu vešla Lille.

Už to nebylo hubené vesnické děvče v prostých šatičkách. Trávou porostlou mýtinou k nim kráčela - ne, nekráčela - plula k nim Královna, zářivá, zlatovlasá, s jiskrnými očima, úžasná Královna Polí, ozdobená girlandami květín, klasů, svazků bylin. Po levém boku jí na neobratných nožkách poskakoval koloušek, po pravém dupal velký ježek.

"Dana Méadbh," pronesl Filavandrel uctivě. A pak sklonil hlavu a poklekl.

I ostatní elfové poklekli, pomalu, jakoby neochotně, jeden po druhém padali na kolena, hluboce a uctivě se ukláněli. Poslední, kdo poklekl, byla Toruviel.

"Haél, Dana Méadbh," zopakoval Filavandrel.

Lille na pozdrav neodpověděla. Zastavila se několik kroků před elfem, přelétla modrým pohledem přes Marigolda a Geralta. Torque, ač rovněž v úkloně, se okamžitě pustil do rozvazování pout. Nikdo ze Seidhe se ani nepohnul.

Lille ještě pořád stála před Filavandrelem. Nepromluvila, nevydala nejmenší zvuk, ale zaklínač viděl změny na elfově obličeji, cítil jejich auru a neměl pochyb, že se mezi touto dvojicí odehrávala výměna myslí. Čert jej najednou potáhl za rukáv.

"Tvůj přítel," zamečel tiše, "se rozhodl omdlít. Nemáme moc času. Co dělat?"

"Vraž mu pár facek."

"S rozkoší."

Filavandrel povstal z pokleku. Na jeho rozkaz se elfové bleskově vrhli sedlat koně.

"Pojd s námi, Dana Méabdh," promluvil bělovlasý elf.

"Potřebujeme tě. Neopouštěj nás, Věčná. Nezavazuj nás své milosti. Bez ní zahyneme."

Lille pomalu zakroutila hlavou a ukázala k východu, k horám. Elf se uklonil, žmoulaje v ruce zdobené opratě svého bělohřívého oře.

Marigold, bledý a oněmělý, podpírán sylvánem přistoupil blíž. Lille na něj pohlédla a usmála se. Pak pohlédla do zaklínačových očí, hleděla do nich dlouho. Neřekla ani slovo. Slova nebyla nutná.

Většina elfů už byla v sedlech, když se přiblížili Filavandrel s Toruviel. Geralt pohlédl do černých očí elfky, lesknoucích se nad obvazy.

"Toruviel..." začal, ale nedomluvil.

Elfka kývla hlavou. Sňala z hrušky sedla loutnu, nádherný nástroj z lehkého, umělecky intarzovaného dřeva, s vyřezávaným štíhlým gryfem. Beze slova ji podala Marigoldovi. Básník přijal nástroj a uklonil se. Rovněž beze slova, ale jeho oči vyjadřovaly mnoho.

"Loučím se s tebou, podivný člověče," oslovil Filavandrel tiše Geralta. "Máš pravdu. Slova nejsou nutná. Nic nezmění."

Geralt mlčel.

"Po delším uvažování," dodal Seidhe, "jsem došel k názoru, že jsi měl pravdu. Tehdy, kdy ti nás bylo líto. Takže zatím na shledanou. Na shledanou co nevidět, toho dne, kdy sestoupíme do údolí, abychom hrdě zahynuli. Pak se po tobě budeme rozhlížet, já a Toruviel. Nesmíš nás zklamat."

Delší dobu na sebe mlčky hleděli. A pak zaklínač odpověděl krátce a prostě:

"Budu se snažit."

VII.

"U všech bohů, Geralte!" Marigold přestal hrát, objal loutnu a dotkl se jí tváří. "To dřevo zpívá samo! Ty struny žijí! Jak nádherný tón! U všech čertů, těch pár kopanců a trocha strachu je za tuhle loutničku moc nízká cena. Kdybych věděl, co za to dostanu, nechal bych se kopat od rána do večera. Geralte? Posloucháš mě vůbec?"

"Těžko vás neslyšet," zvedl zaklínač hlavu nad knihu, pohlédl na čerta, který neúnavně pískal na podivné flétničce, vyrobené z kousků třtiny o různé délce. "Slyším vás, celé okolí vás slyší."

"Düvvelsheyss a ne okolí." Torque odložil píšťalku. "Pustina, nic víc. Divočina. Zapadákov. Ech, jak se mi stýská po mém konopí."

"Stýská se mu po konopí," zasmál se Marigold, opatrně kroutící mistrně vyřezávanými kolíčky loutny. "Měl jsi sedět v houští jako myška a ne strašit holky, ničit hráze a srát do studní. Mám dojem, že teď budeš opatrnější a odpustíš si žerty, vid', Torque?"

"Jenže já mám rád žerty," prohlásil čert, ceně zuby. "Bez vtipů si nedovedu představit život. Ale dobře, slibuju, že na novém místě budu opatrnější. Budu žertovat obezřetněji."

Noc byla pochmurná a větrná, vítr pokládal rákosí, šuměl ve větvích křoví, kde rozbili tábor. Marigold přihodil chrástí na oheň. Torque se vrtěl v pelechu, odháněje ocasem komáry. V jezeře sebou plácla ryba.

"Celou naši výpravu na konec světa popíšu v baladě," prohlásil Marigold. "A tebe, Torque, v ní popíšu taky."

"Nemysli si, že ti to projde jen tak," štěkl čert. "Já pak taky napíšu baladu a popíšu tě tak, že se dvanáct let nebudeš moct objevit ve slušné společnosti. Tak si dej bacha. Geralte?"

"Copak?"

"Vyčetls v té knize, kterou jsi tak nectně vyloudil z těch sedláků, něco zajímavého?"

"Jistě."

"Tak to přečti i nám, dokud ještě oheň nevyhasl."

"To ano." Marigold zadrnkal na zvukných strunách Toruvieliny loutny. "Čti, Geralte."

Zaklínač se opřel na lokti a přisunul knihu blíže k ohništi.

"Uzříti je možno," začal, "v dobu letní od dnů májových a červnových až po září, nejčastěji ale stává se to ve Svátek Srpu, jenž staří zvali Lammas. Zjevuje se jakožto Panna Zlatovlasá, v květech celičká a vše, co živé jest, spěchá za ní a lne k ní, lhostejno, zda býlí či zvěř. Pročež jméno její jest Živa. Prastaří zvou ji Danamebi a ctí ji převelice. Dokonce Vousatí, ač v nitru hor a ne v polích žijí, ctí ji i zovou ji Bloemenmagde."

"Danamebi," zabručel Marigold. "Dana Méabdh. Polní Panna."

"Kdekoli Živa stane, půda kvete a rodí, bujně rodí se tvor všeliký, taková moc její. Národy všelike obětiny skládají jí z úrody, v naději horoucí, že jejich, ne cizí ves navštíví. Praví se též, že nakonec Živa usadí se v národu, jenž nad všelike ostatní vynikne, ale to pouhé bajky babské jsou. Neb mudrci praví, že Živa zemi jen miluje i to, co roste na ní i žije, jedno zda pláňka to nejmenší či chrobák nejškarednější a národy všelike pro ni více nejsou, nežli ona pláňka nepatrná, neboť i tak zmizí a nová po nich, jiná přijdou plemena. Ale Živa věčná jest, byla i bude, vždy, do konce věků."

"Do konce věků!" zazpíval trubadúr a zadrnkal na loutně. Torque se přidal vysokým trylkem své rákosové píšťalky. "Bud' pozdravena, Polní Panno! Za úrodu, za květiny v Dol Blathanna, i za kůži níže podepsaného, již jsi zachránila před proděravěním šípy. Víte, něco vám řeknu."

Přestal hrát, objal loutnu jako dítě a posmutněl.

"Nejspíš se v baladě nezmíním o elfech a potížích, s nimiž se potýkají. Našlo by se dost lotrů, ochotných vydat se do hor... Proč přispíšit..."

Trubadúr zmlkl.

"Jen to domluv," řekl Torque hořce. "Chceš říct, proč přispíšit to, co je stejně neodvratné. Nevyhnutelné."

"Nemluvme o tom," přerušil je Geralt. "Proč o tom mluvit? Slova nejsou nutná. Berte si příklad z Lille."

"Domlouvala se s elfem telepaticky," zabručel bard. "Cítil jsem to. Že, Geralte? Ty přece takovou komunikaci cítíš. Zachytils, o čem... Co sdělila elfovi?"

"Něco málo."

"Co říkala?"

"Mluvila o naději. O tom, že všechno se obrozuje a obrozovat nepřestane."

"Jen to?"

"To stačilo."

"Hm... Geralte? Lille žije na vsi, mezi lidmi. Myslíš si, že..."

"...že mezi nimi zůstane? Tady, v Dol Blathanna? Snad. Jestli..."

"Jestli?"

"Jestli se lidé ukážou toho hodni. Jestli konec světa zůstane koncem světa. Budeme-li respektovat hranice... No, dost už řečí, chlapci. Je čas jít spát."

"Pravda. Půlnoc je blízko, oheň uhasíná. Ještě chvilku posedím, vždycky se mi nejlíp skládalo rýmy u dohasínajícího ohně. A potřebuju pro svou baladu název. Pěkný název."

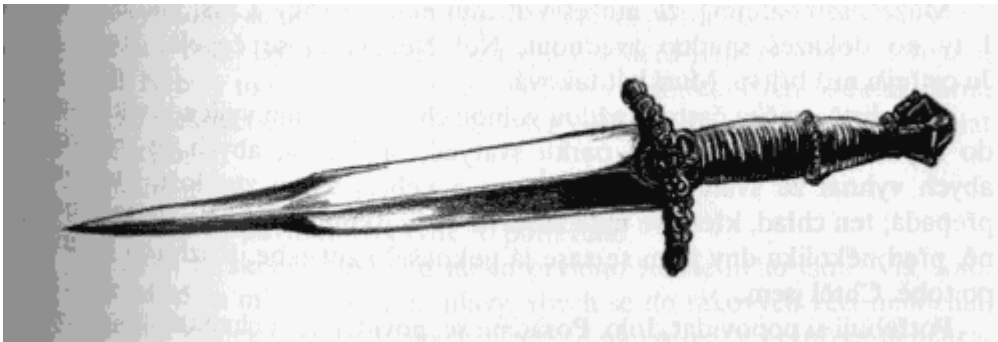
"Co tak Konec světa?"

"Banální," vyprskl básník. "I kdyby to byl skutečně konec, je třeba popsat to jinak. Metaforicky. Předpokládám, že víš, co je to metafora, Geralte? Hm... Musím si to promyslet... Tam, kde... K čertu... Tam, kde..."

"Dobrou noc," řekl čert.

Meč osudu

I.

První mrtvolu našel okolo poledne.

Pohled na mrtvé obvykle zaklínače nevzrušoval, na mrtvoly se spíše díval úplně lhostejně. Tentokrát ale lhostejný nebyl.

Chlapci bylo asi patnáct let. Ležel naznak, s široce rozhozenýma nohama, ústa mu ztuhla v grimase hrůzy. I tak Geralt věděl, že chlapec zemřel okamžitě, netrpěl a pravděpodobně ani nevěděl, že umírá. Šíp ho trefil přímo do oka, uvízl v lebce hluboko, v týlní kosti. Šíp byl opeřen pruhovanými, žlutě obarvenými pírky bažantí slepice. Trčel nad stvolý trav.

Geralt se rozhlédl, rychle a snadno našel to, co hledal. Druhý šíp, naprosto stejný, byl zabodnutý v kmeni borovice o nějakých šest kroků dále. Tušil, co se stalo. Chlapec nepochopil varování, když uslyšel svištění a zabodnutí šípu; lekl se a začal utíkat nesprávným směrem. Přímě naproti tomu, kdo mu přikazoval zastavit se a okamžitě zmizet. Syčící, jedovaté a opeřené svištění, krátké klepnutí hrotu, zabodávajícího se do stromu. Ani o krok dále, člověče, říká to svištění a klepnutí. Pryč, člověče, okamžitě uteč z Brokilonu. Dobyl jsi celý svět, člověče, všude je tě plno, všude neseš sebou to, co nazýváš novou dobou, érou změn, to, co nazýváš pokrokem. Ale my tady nechceme ani tebe, ani tvůj pokrok. Nepřejeme si změny, které přinášíš, nepřejeme si nic z toho, co přinášíš. Svištění a ťuknutí. Pryč z Brokilonu!

Pryč z Brokilonu, pomyslel si Geralt. Člověče. Není důležité, jestli je ti patnáct let a prodíráš se lesem šílený strachem a nemůžeš najít cestu domů. Není důležité, jestli je ti sedmdesát let a musíš jít pro chrastí, jinak tě pro neužitečnost vyženou z chalupy, nedají ti najíst. Není důležité, jestli je ti šest let a přilákaly tě květiny modrající se na sluncem zalitěm paloučku. Pryč z Brokilonu! Svištění a klepnutí.

Za starých časů, pomyslel si Geralt, než vystřelily, aby zabily, ho varovaly dvakrát, možná třikrát.

Za starých časů, pomyslel si a vyrazil na další cestu. Za starých časů.

Nu což, pokrok.

Les nevypadal tak hrozivě, jak byl proslulý. Byl sice dost divoký a obtížně průchozí, ale byla to normální neprostupnost pralesa, ve kterém každý paprsek, každá sluneční skvrna propuštěná větvemi a listnatými haluzemi obrovských stromů byla okamžitě využita desítkami mladých bříz, olší a habrů, ostružinami, jalovci a kapradím, které pokrývalo hustými výhonky pohyblivé močály rašeliny, suché haluze a shnilé kmeny stromů, ty, které prohrály boj, ty, které dožily svůj život. Prales ale nemlčel zlověstným těžkým tichem, které by se spíše hodilo k tomuto místu. Ne, Brokilon žil. Bzučely tu mouchy, pod nohama šelestily ještěrky, prchali duhové brouci, leskly se pavučiny s tisíci pavouky, datlové rozeznávali kmeny stromů hlasitým klepáním, křičely tu sojky. Brokilon žil.

Ale zaklínač se nedal oklamat. Věděl, kde je. Pamatoval si na chlapce s šípem v oku. Mezi mechem a jehličím někdy viděl bílé kosti, po kterých běhali červení mravenci.

Šel dál, opatrně, ale rychle. Stopy byly čerstvé. Spoléhal na to, že to stihne, že se mu podaří zastavit a obrátit lidi, kteří šli před ním. Doufal, že není pozdě.

Bylo. Druhé mrtvoly by si nevšiml, kdyby nezahlédl sluneční odlesk na ostří krátkého meče, který mrtvý svíral v ruce. Byl dospělý. Prostý oděv tmavošedé barvy ukazoval na nízký původ. Pokud nepočítal skvrny od krve, jež prosakovaly šaty kolem dvou do prsou zabodnutých šípů, byl jeho oděv čistý a nový, nemohl to proto být obyčejný pacholek,

Geralt se rozhlédl a uviděl třetí mrtvolu, oblečenou do kožené kazajky a krátkého, zeleného pláště. Země okolo nohou mrtvého byla podupána, mech a jehličí rozryté až na písek. Nebylo pochyb, ten člověk umíral dlouho.

Uslyšel křik.

Rychle rozhrnul jalovce a spatřil hluboký vývrat, který se za nimi skrýval. Ve vývratu, na odkrytých kořenech borovice, ležel muž mohutné postavy, měl černé, kudrnaté vlasy a stejné vousy, kontrastující s vážným, mrtvolně bledým obličejem. Světlá kazajka z jelení kůže byla rudá krví.

Zaklínač skočil do vývratu. Raněný otevřel oči.

"Geralte...", zasténal. "Ach, bohové... To se mi snad jenom zdá..."

"Freixenet?" podivil se zaklínač. "Co tady děláš?"

"Já... Oooch..."

"Nehýbej se," Geralt si přiklekl. "Kam jsi to dostal? Nevidím šíp."

"Proletěl... ven. Odlomil jsem hrot a vytáhl ho... Poslyš Geralte..."

"Mlč, Freixenete, nebo se zadáváš vlastní krví. Máš prostřelené plíce. K čertu, musím tě odtud vytáhnout. Co jste, proboha, dělali v Brokilonu? To je území dryád, jejich svatyně, odkud nikdo živý neodejde. Nevěděl jsi o tom?"

"Později...", zasténal Freixenet a odplivl krev. "Později ti to řeknu... Teď mě odtud vytáhni... Ach, krucinál! Opatrněji... Oooch..."

"S tím si sám neporadím," Geralt se napřímil a rozhlédl. "Jsi příliš těžký..."

"Nechej mě tady," sténal raněný. "Nech mě tu, co se dá dělat... Ale zachraň ji..., u všech bohů, zachraň ji..."

"Koho?"

"Princeznu... Och... Najdi ji, Geralte..."

"Lež klidně, sakra! Snad něco najdu a odveču tě."

Freixenet těžce zakašlal a znovu vyplivl hustou, nitkovitě se táhnoucí krvavou slinu, která mu uvízla na bradě. Zaklínač zaklel, vyskočil z vývratu, rozhlédl se kolem. Potřeboval dva mladé stromky. Vykročil rychle směrem k okraji palouku, kde předtím viděl háj olší.

Svištění a ťuknutí.

Geralt strnul na místě. Šíp, zabodnutý do kmene ve výši jeho hlavy, měl na konci jestrábí péra. Pohlédl směrem, odkud jasanový šíp přilétl a uhořel, odkud byl vystřelen. Asi padesát kroků od něj byl další vývrat, spadlý strom, trčící vzhůru spleteninou kořenů, stále ještě svíral ve svém objetí obrovské hroudy písčité hlíny. Bylo tam husté tmí a tma, střídající se se světlejšími pruhy březových kmenů. Neviděl nikoho. Věděl, že ani nikoho neuvidí. Zvedl obě ruce, velice pomalu.

"Ceádmil! Vá an Eithné meáth e Duén Canell! Esseá Gwynbleidd!"

Zároveň uslyšel tiché klepnutí tětiny a spatřil šíp, vystřelený tak, aby ho viděl. Ostře nahoru. Díval se, jak letí, jak zaobluje let, jak padá po křivce. Nehýbal se. Zabodl se do mechu téměř svisle, asi dva kroky od něj. Hned nato se vedle něj zabodl druhý, pod stejným úhlem. Báł se, že další už možná neuvidí.

"Meáth Eithné!" zavolał znovu. "Esseá Gwynbleidd!"

"Gláeddyv vort!" - hlas, slabý jako závan větru. Hlas, ne šíp. Žil. Pomalu si rozeplnul sponu řemene, vytáhl meč a odhodil ho daleko od sebe. Druhá dryáda se tiše vyklonila zpoza jalovci obrostlého kmene jedle, asi deset kroků od něj. Přestože byla malá a hodně štíhlá, kmen vypadal ještě tenčí. Nechápal, jak ji mohl přehlédnout když přicházel. Možná vinou maskovacího oblečení, kryjící mrštné tělo kombinací sešitých útržků tkaniny s množstvím odstínů zeleně a hnědi, polepené listím a kousky kůry. Její

vlasý, převázané na čele černou páskou, měly olivovou barvu a tvář byla pokryta hnědými pruhy, namalovanými ořechovými slupkami.

Luk měla napnutý a mířila na něho.

"Eithné..." začal.

"Tháess aep!"

Poslušně zmlkl, stál nehybně a držel ruce od těla. Dryáda nespouštěla luk.

"Dunca!" vykřikla. "Braenn! Cáemm vort!"

Ta, která předtím střílela, vylezla z trní, přeskočila povalený kmen, zručně přeskakujíc vývrat. Přestože tam ležela hromada suchých větví, neslyšel, že by jediná zapraskala pod jejíma nohama. Za sebou, velice blízko, uslyšel lehký šelest, jakoby šumění listí ve větru. Věděl, že třetí má za zády.

Právě ta třetí, vystupující rychle ze strany, zvedla jeho meč. Měla vlasý medové barvy, stažené páskou ze síťoviny. Toulec plný šípů se jí pohupoval na zádech.

Ta nejvzdálenější, z vývratu, se rychle přiblížila. Její oděv se ničím neodlišoval od oblečení jejích družek. Na tmavých, cihlově červených vlasech nosila věneček spletený z jetele a vřesu. Držela luk, ne napnutý, ale šíp měla na tětivě.

"Ten thesse in maéth aep Eithné Ilev?" zeptala se, když přistoupila blíž. Hlas měla nezvykle melodický, oči velké a černé. "Ess' Gwynbleidd?"

"Aé...aesseá..." začal, ale slova brokilonského dialektu, v ústech dryády znějící jako zpěv, mu uvázla v hrdle a dráždila rty. "Hovoří některá z vás normální řečí Neumím příliš dobře..."

"An'váill. Vort llinge," přestala.

"Jsem Gwynbleidd, Bílý Vlk. Paní Eithné mě zná. Jdu za ní s poselstvím... Už jsem v Brokilonu byl. V Duén Canell."

"Gwynbleidd," cihlová přimhouřila oči. "Vatt'ghern?"

"Ano," potvrdil. "Zaklínač."

Olivová hněvivě vyprskla, ale spustila luk. Zrzavá se na něho dívala se široce rozevřenýma očima a její, hnědými pruhy pomalovaná tvář, byla úplně nehybná, mrtvá, jako tvář sochy. Ta nehybnost nedovolovala zařadit ten obličej jako hezký nebo škaredý, místo takového ohodnocení se naskýtalá myšlenka o lhostejnosti a bezduchosti, ne-li o krutosti. Geralt si v duchu dělal výčitky, že ji tak hodnotí, možná chybně. Uvědomoval si ale, že byla starší než ty dvě, přestože vypadala mladě, byla mnohem, mnohem starší než ony.

Stáli kolem nerozhodně, mlčky. Geralt slyšel, jak Freixenet křičí, sténá a kašle. Zrzavá ho také musela slyšet, ale její tvář se ani nezachvěla. Zaklínač si opřel ruce v bok.

"Tam, ve vývratu," řekl klidně, "leží raněný. Nebude-li ošetřen, zemře."

"Tháess aep!" Olivová napnula luk, míříc hrotem šípu přímo do jeho obličeje.

"Necháte ho zdechnout?" nezvyšoval hlas. "Dovolíte mu, jen tak, jednoduše, zadávit se pomalu vlastní krví? V tom případě ho raději dorazte."

"Drž hubu!" vyštěkla dryáda, přecházejíc na obecnou řeč. Ale spustila luk a povolila tětivu. Tázavě pohlédla na tu druhou. Zrzka přikývla hlavou, ukázala na vývrat. Olivová tam tiše a rychle přeběhla.

"Chtěl bych se vidět s paní Eithné," zopakoval Geralt. "Nesu jí poselství..."

"Ona," zrzavá ukázala na medovou, "tě odvede do Duén Canell. Jdi."

"Frei... A ten raněný?"

Dryáda na něho pohlédla přimhouřenýma očima. Nepřestávala si hrát se šípem, nasazeným na tětivě.

"Nestarej se," řekla. "Jdi. Ona tě doprovodí."

"Ale..."

"Va'en vort!" přestala a zavřela ústa.

Pokrčil rameny, otočil se k té s medovými vlasy. Vypadala jako nejmladší z celé trojice, ale mohl se mýlit. Všiml si, že má modré oči.

"Pojďme tedy."

"Ano," řekla tiše medová. Po krátkém zaváhání mu vrátila meč. "Pojďme."

"Jak se jmenuješ?" zeptal se.

"Drž hubu."

Kráčela pralesem velice rychle, neohlížeje se za sebe. Geralt se musil velice snažit, aby jí stačil. Věděl, že to dryáda dělá schválně, věděl, že chce, aby se on, člověk, s křikem svalil do křoví, aby se svalil na zem vyčerpán, neschopen dalšího pochodu. Samozřejmě nevěděla, že má co činit se zaklínačem, ne s člověkem. Byla příliš mladá na to, aby věděla, kdo je to zaklínač.

Dívka, Geralt už věděl, že to není čistokrevná dryáda, se náhle zastavila a otočila. Viděl, že její prsa prudce vzdouvají pod strakatým kabátkem, že se s námahou snaží, aby nedýchala ústy.

"Zpomalíme?" navrhl jí s úsměvem.

"Yeá," pohlédla na něho nevraživě. "Aeén esseáth Sidh?"

"Ne, nejsem elf. Jak se jmenuješ?"

"Braenn," odpověděla a dala se opět na pochod, ale už pomalejším krokem, nesnažila se ho uhnat. Šli vedle sebe, těsně. Cítil pach jejího potu, obyčejného potu mladé dívky. Pot dryád voněl jako v dlaních rozemnuté vrbové lístky.

"A jak ses jmenovala předtím?"

Pohlédla na něho, ústa se jí náhle zkrivila, myslel si, že vybuchne nebo mu přikáže mlčet. Neudělala to. "Nepamatuji si to," řekla váhavě. Nemyslel si, že by to byla pravda. Nevypadala na starší než šestnáct let a nemohla být v Brokilonu déle než šest, sedm let - kdyby sem přišla jako malé dítě, nebo nemluvně, už by v ní nerozeznal člověka. Modré oči a plavé vlasy se vyskytovaly i u dryád. Děti dryád, zplozené ve svazcích s elfy nebo lidmi, dědily tělesné vlastnosti výlučně od matek, a byly to jen holčičky. Zřídka, a zpravidla v některém z dalších pokolení, se někdy narodilo dítě s očima nebo vlasy anonymního mužského zakladatele rodu. Ale Geralt si byl jist, že Braenn v sobě neměla ani kapku krve dryád. Nemělo to ale žádný význam. Krev nebo ne, teď byla dryáda.

"A tobě," pohlédla na něj úkosem, "jak ti mám říkat?"

"Gwynbleidd."

Přikývla hlavou.

"Tak, pojďme... Gwynbleidde."

Šli pomaleji než předtím, ale stále rychle. Braenn očividně Brokilon znala; kdyby byl sám, nebyl by schopen udržet ani tempo, ani směr. Braenn proklouzávala hustými houštinami, ukrytými, zamaskovanými stezkami, překonávala úvozy, běhala obratně, jako po mostech, po svalených kmenech, směle kráčela přes řasami zelené, lesknoucí se ostrůvky močálů, na něž by se zaklínač neodvážil vkročit a ztratil by hodiny, možná dny, aby je obešel.

Přítomnost Braenn jej nechránila jen před divokým lesem, byla místa, ve kterých dryáda zpomalila krok, šla velice opatrně, prohmatávala nohou stezku, držela ho za ruku. Věděl proč. O pastech Brokilonu kolovaly legendy. Slyšel o jámách, plných zaostřených kůlů, o samostřilech, o valících se stromech, o strašlivém "ježku", ostnaté kouli na laně, padající znenadání a vymetající stezku. Byla tu také místa, na nichž se Braenn zastavovala a melodicky pískala a z křoví jí odpovídalo hvízdání. Byla také místa, na nichž se zastavovala s rukou na šípku v toulci, přikazovala mu být zticha, a čekala v napětí, až se něco, co šelestilo v křoví, vzdálí.

Přesto, že šli rychle, museli se zastavit na noc. Braenn vybrala vhodné místo na pahorku, na nějž rozdíly teploty přinášely závaný teplého vzduchu. Spali na suchém kapradí, velice těsně vedle sebe, jako dryády. V noci ho Braenn objala a silně se přitulila. A nic víc. Objal ji. A nic víc. Byla dryáda. Šlo pouze o teplo. Když nastal rozbřesk, téměř ještě za tmy, vyrazili na další cestu.

II.

Přecházeli pás řídce zalesněných hor, kličkovali roklinami, zaplněnými mlhou, kráčeli přes rozlehlé, travnaté louky, přes větrolamy.

Braenn se už poněkolkáté zastavila a rozhlížela kolem. Zdálo se, jakoby ztratila cestu, ale Geralt věděl, že je to nemožné. Využil přestávky v pochodu a usedl na povalený kmen.

A vtom uslyšel křik. Tenký. Vysoký. Rozpačitý.

Braenn si okamžitě klekla a vytáhla z toulce dva šípy najednou. Jeden chytila do zubů, druhý nasadila na tětivu, napjala luk, míříc naslepo, přes keře, po hlase.

"Nestřílej!" vykřikl.

Přeskočil kmen, prodral se houštinou.

Na nevelkém paloučku, na úpatí kamenného útesu, stála malá bytůstka v šedém kabátku, přitisknutá zády ke kmeni uschlého habru. Asi pět kroků před ní se něco pomalu pohybovalo a rozhrnovalo travu. To něco bylo dlouhé asi dva sáhy a bylo tmavohnědé. V první chvíli si Geralt pomyslel, že je to had. Ale potom si povšiml žlutých, pohyblivých, háčkovitých končetin, plochých článků dlouhého trupu a zjistil, že to had není. Že je to něco mnohem horšího.

Ke kmeni se choulící bytůstka tence pištěla. Obrovský vij zvedal nad travu dlouhá, chvějící se tykadla, lovil jimi pach a teplo.

"Nehýbej se!" vykřikl zaklínač a dupl, aby na sebe upoutal skolopendromorfovu pozornost. Ale vij nezareagoval, jeho tykadla už ucítila pach bližší oběti. Netvor pohnul nohama, esovitě se svinul a vrhl dopředu. Jeho křiklavě žluté nohy se míhaly v trávě jako vesla galéry.

"Yghern!" vykřikla Braenn.

Geralt dvěma skoky skočil na palouk, v běhu vytasil meč z pochvy na zádech, z rozběhu, ze strany strčil do strachem ztuhlé bytůstky pod stromem a odhodil ji tak stranou, do trnů ostružin. Skolopendromorf zašelestil v trávě, zaškubal nohama a vrhl se na něj, zvedaje přední články, klapajíc jedem nateklými klepety. Geralt zatančil, přeskočil jeho ploché tělo a z půlobratu sekl mečem. Mířil do měkčího místa, mezi opancéřované desky trupu. Netvor byl ale příliš rychlý, meč udeřil do chitínového krunýře a neprosekl ho - tlustý koberec mechu ztlumil úder. Geralt odskočil, ne ale dostatečně rychle. Skolopendromorf s velkou silou ovinul zadní část těla kolem jeho nohou. Zaklínač upadl, překulil se a pokusil se vytrhnout. Bezvýsledně.

Vij se prohnul a obrátil, aby na něj dosáhl klepety, přitom prudce zaškrábal drápy o strom, převínil se po něm. Ve stejné chvíli nad Geraltovou hlavou zasyčel šíp, s lupnutím prostřelil krunýř, přibil netvora ke kmeni. Vij se svinul, zlomil šíp a uvolnil se, ale okamžitě ho probodly dva další šípy. Zaklínač kopancem odhodil od sebe třesoucí se článek a odkulil se stranou. Braenn, v kleče, střílela z luku v šíleném tempu, sázela do skolopendromorfa šíp za šípem. Vij šípy lámal a osvobozoval se, ale další šíp ho znovu přišpendlil ke kmeni, Plochá, lesknoucí se, tmavě rudá hlava netvora klepala a skřípala klepety v místech, kde trčely hroty, bezmyšlenkovitě se snažila chytit nepřítele, který ho zraňoval.

Geralt přiskočil z boku a ťal mečem z širokého rozmachu, ukončuje boj jediným úderem. Strom posloužil jako popravčí špalek.

Braenn se pomalu přiblížila s napnutým lukem, a kopla do v trávě ležícího, nohama hrabajícího trupu a plivla na něj.

"Díky," řekl zaklínač a rozdrtil odseklou hlavu vije podpatkem.

"Ee?"

"Zachránila's mi život."

Dryáda na něho pohlédla. V tom pohledu nebylo ani pochopení, ani emoce.

"Yghem," řekla, strkajíc botou do svíjejícího se těla. "Polámal mi šípy."

"Zachránila jsi mi život, i té malé dryádě," zopakoval Geralt. "Proklatě, kde je?"

Braenn začala rozhrnovat keře ostružin, ponořila ruku do ostrých výhonků.

"Myslela jsem si to," řekla, když z houští vytahovala bytůstku v šedém kabátku.

"Podívej se sám, Gwynbleidde."

Tohle nebyla dryáda. Nebyl to ani elf, sylfida, puk nebo půlčík. Byla to nejobyčejnější lidská holčička. Ve středu Brokilonu, na nejneobvyklejším místě pro normální, lidské holčičky.

Měla světlé, popelavé vlasy a velké, jedovatě zelené oči. Nebylo jí víc než deset let.

"Kdo jsi?" zeptal se. "Kde ses tu vzala?"

Mlčela. Kde já ji už jenom viděl, pomyslel si. Už jsem ji někde viděl. Ji, nebo někoho hodně podobného.

"Neboj se," řekl nejistě.

"Nebojím se," zabručela tiše. Bylo slyšet, že má rýmu.

"Utečme odtud," ozvala se náhle Braenn, rozhlížeje se kolem. "Kde je jeden yghem, může být i druhý. A já už mám málo šípů."

Děvčátko se na ni podívalo, otevřelo ústa, otřelo si je hřbetem ruky, rozmazávajíc prach.

"Kdo, k čertu, jsi?" zopakoval Geralt, předkláněje se. "Co děláš v... V tomto lese? Jak ses sem dostala?"

Holčička svésila hlavu a popotáhla plným nosem.

"Jsi hluchá? Kdo jsi, ptám se tě? Jak se jmenuješ?"

"Ciri," zasmrkala.

"Poslouchej, Braenn..."

Geralt se otočil. Braenn, prohlížeje si luk, na něho zírala.

"Copak?"

"Je to možné... Je možné, aby ona... utekla z Duén Cannel?"

"Ee?"

"Nedělej se hloupou," rozzlobil se. "Vím, že unášíte děvčátka. A ty sama, co, spadla jsi snad do Brokilonu z nebe? Ptám se tě, jestli je to možné..."

"Ne," přerušila ho dryáda. "Nikdy v životě jsem ji neviděla."

Geralt si prohlížel dívku. Její popelavě šedé vlasy byly rozcuchané, plné jehličí a lístků, ale voněly čistotou, ne dýmem, ne chlévem, ani tukem. Ruce, ač velice špinavé, byly malé a jemné, bez šrámů a oděrek. Chlapecké oblečení, kabátek s červenou kapucí, který nosila, nic nenaznačovalo, ale vysoké botičky byly vyrobené z měkké, drahé, telecí kůže. Ne, určitě to nebylo vesnické dítě. Freixenet, pomyslel si náhle zaklínač. To ji hledal. Kvůli ní vešel do Brokilonu.

"Odkud jsi, ptám se tě, smrkáči?"

"Co si to dovoluješ?" zvedlo děvčátko hrdě hlavu a duplo nožkou. Měkký mech téměř utišil efekt toho dupnutí.

"Ha," řekl zaklínač a usmál se. "Skoro jako princezna. Alespoň podle řeči, protože vzhled je hanebný. Jsi z Verdeny, že? Víš, že tě hledají? Netrap se, odvedu tě domů. Poslyš, Braenn..."

Když otočil hlavu, holčička se rychle obrátila na patě a začala utíkat lesem, do mírného kopce.

"Bloéde turd!" vykřikla dryáda, sahajíc do toulce. "Cáemm'ere!"

Holčička klopýtavě prchala naslepo lesem, lámajíc suché větve.

"Stůj!" vykřikl Geralt. "Kam, do psí mateří?"

Braenn rychle napínala luk. Šíp jedovatě zasyčel, letěl nízkým obloukem, hrot se s ťuknutím zabodl do stromu, téměř pohladil dívčiny vlasy. Malá se skulila a lehla na zem.

"Ty pitomá huso," zasyčel zaklínač, přibližuje se k dryádě. Braenn rychle vytáhla z toulce další šíp. "Mohla's ji zabít!"

"Tady je Brokilon," řekla hrdě.

"A to je dítě!"

"No a co?"

Pohlédl na šíp. Byla na něm pruhovaná péra z křídla bažantí slepice, obarvená do žluta ve vývaru z kůry. Neřekl ani slovo. Otočil se a rychle odběhl do lesa.

Holčička ležela pod stromem, schoulená, opatrně zvedla hlavu a podívala se na šíp zabodnutý ve kmeni. Uslyšela jeho kroky a vyskočila. Chytil ji v krátkém skoku, popadl za červenou kapuci kabátku. Otočila hlavu a podívala se na něho, potom na ruku, držící kapuci. Pustil ji.

"Proč jsi utekla?"

"Co je ti po tom?" zasmrkala. "Nech mě na pokoji, ty... ty..."

"Hloupý parchante," zasyčel vztekle. "Tady je Brokilon. Vij ti nestačil? Sama se v tomhle lese nedožiješ ani rána. Ještě jsi to nepochopila?"

"Nesahej na mě!" rozčertila se. "Ty pacholku, ty... Jsem princezna, nemysli si!"

"Jsi hloupý smrkáč."

"Jsem princezna."

"Princezny nechodí samy po lese. Princezny mají čisté nosy."

Přikáží, aby ti sťali hlavu! A jí taky!" Dívka si otřela nos rukou a nepřátelsky pohlédla na přicházející dryádu. Braenn vyprskla smíchem.

"No dobrá, už toho křiku bylo dost," přerušil ji zaklínač. "Proč jsi utekla, princezničko? A komu? Čeho se bojíš?"

Mlčela a popotahovala nosem.

"Dobře, jak chceš," mrkl na dryádu. "My jdeme. Když chceš zůstat sama v lese. Ale podruhé, až tě přepadne yghern, nekřič. Pro princezny se to nehodí. Princezny umírají mlčky, a předtím se aspoň vysmrkají. Jdeme, Braenn. Sbohem, Vaše výsosti."

"Po... počkej."

"Aha?"

Půjdu s vámi."

"Jsme tím velmi potěšeni, že Braenn?"

"Ale nedovedeš mě ke Kistrinovi? Přísaháš?"

"Kdo to je..." začal. "Ach, ano. Kistrin. Princ Kistrin? Syn krále Eryylla z Verdeny?"

Holčička nafoukla pusy, zasmrkala a otočila hlavu.

"Už toho hraní bylo dost," ozvala se Braenn. "Jdeme."

"Okamžik, okamžik." Zaklínač se napřímil a pohlédl na dryádu seshora.

"Plány se trochu mění, moje pěkná lučištnice."

"Ee?" Braenn nadzvedla oči.

"Paní Eithné počká. Musím odvést tu malou domů. Do Verdeny."

Dryáda přimhouřila oči a sáhla do toulce.

"Nikam nepůjdeš. Ani ona."

Zaklínač se rozhněvaně ušklíbl.

"Pozor, Braenn," řekl. "Já nejsem žádné štěně, kterému jsi včera vstřelila šíp do oka ze zálohy. Já se dovedu bránit."

"Bloéde arss!" zasyčela, zvedajíc luk. "Jdeš do Duén Canell, ona taky! Ne do Verdeny!"

"Ne, do Verdeny ne!" Plavovlasá dívka přiskočila k dryádě a přitulila se k jejímu štíhlému tělu.

"Jdu s tebou! On ať si jde sám do Verdeny, k hloupému Kistrinovi, jestli chce!"

Braenn se na ni ani nepodívala, nespouštěla oči z Geralta. Ale spustila luk.

"Ss turd!" plivla mu pod nohy. "Ano! Jdi, kam tě oči ponesou! Uvidíme, zda to dokážeš. Zdechneš, než vyjdeš z Brokilonu."

Má pravdu, pomyslel si Geralt. Nemám šanci. Bez ní ani, nevyjdu z Brokilonu ani nedojdu do Duén Canell. Co se dá dělat, uvidíme, možná se mi podaří přemluvit Eithné...

"No tak, Braenn," řekl smířlivě a usmál se. "Nevztekej se, krasavice. Dobře, ať je po tvém. Jdeme všichni do Duén Canell. K paní Eithné."

Dryáda si zabručela něco pod nos, sundala šíp z tětiny. "Nuže, kupředu," řekla, upravujíc si čelenku ve vlasech. "Už jsme ztratili hodně času."

"Oj, joj..." vyjekla dívka, když vykročila.

"Co je?"

"Něco se mi stalo... S nohou."

"Počkej, Braenn! Pojd', smrkáči, vezmu té na ramena."

Byla teploučká a voněla jako mokry vrabec.

"Jak se jmenuješ, princezničko? Už jsem to zapomněl."

"Ciri."

"A tvůj domov leží kde, mohu-li se zeptat?"

"Neřeknu ti to," zabručela. "Neřeknu a dost."

"Přežiju to. Nevrt' se a nesmrkej mi za uchem. Co jsi dělala v Brokilonu? Ztratila ses? Zabloudila?"

"To víš, to zrovna! Já nikdy nebloudím."

"Nevrt' se. Utekla jsi od Kistrina? Z hradu Nastrog? Před nebo po svatbě?"

"Jak to víš?" zasmrkala udiveně.

"Jsem neobyčejně moudrý. Proč jsi utekla zrovna do Brokilonu? Nebyla žádná bezpečnější místa?"

"Hloupý kůň mě sem odnesl."

"Lžeš, princezno. S tvou postavou bys mohla osedlat nanejvýš kočku. A to ještě hodnou."

"To Marck kočíroval. Zbrojnoš rytíře Voymira. V lese kůň zakopl a zlomil si nohu. A zabloudili jsme."

"Říkala's, že se ti to nemůže stát."

"To on zabloudil, ne já. Byla mlha. A ztratili jsme se."

Ztratili jste se, pomyslel si Geralt. Ubohý zbrojnoš rytíře Voymira, který měl smůlu a natrefil na Braenn a její družky. Štěně, které určitě ani nevědělo, co je to žena, pomáhá k útěku zelenookému smrkáči, protože se už něco naposlouchalo rytířských historek o dívkách donucených k manželství. Pomohl jí utéct, proto, aby vpadl do rány pomalované dryádě, která určitě neví, co je to muž. Ale už umí zabíjet.

"Ptal jsem se tě, utekla jsi z hradu Nastrog před nebo po svatbě?"

"Utekla jsem, a vůbec, co je ti po tom," zabručela. "Babička řekla, že tam musím jet a poznat ho. Toho Kistrina. Jenom ho poznat. A ten jeho otec, ten pupkatý král..."

"Ervyll."

"...hned začal o svatbě. A já ho nechci, toho Kistrina. Babička říkala..."

"To je ti tak odporný, ten princ Kistrin?"

"Nechci ho," odsekla hrdě Ciri, popotahujíc nosem. "Je hrubý, hloupý a odporně mu smrdí z huby. Než jsem tam odjela, ukázali mi obrázek a na něm tak ošklivý nebyl. Nechci takového muže. Nechci žádného muže."

"Ciri," řekl nejistě zaklínač. "Kistrin je ještě dítě, stejně jako ty. Za několik let z něho může vyrůst celkem pěkný mládenec."

"Tak ať mi pošlou druhý obrázek, za několik let," odprskla. "A jemu taky. Protože mi řekl, že na obrázku, který mu ukázali, jsem byla hezčí. A přiznal se, že miluje Alvínu, dvorní dámu, a chce být jejím rytířem. Vidiš? On mě nechce a já ho taky nechci. Tak proč si ho mám brát?"

"Ciri," zabručel zaklínač. "On je princ a ty jsi princezna. Princové a princezny se žení a vdávají, ne jinak. Takový je zvyk."

"Mluvíš jako všichni. Myslíš si, že když jsem malá, tak mi můžeš lhát."

"Nelžu."

"Lžeš."

Geralt zmlkl. Braenn, krácející před nimi, se ohlédla, určitě udivena nastalým tichem. Pokrčila rameny a pokračovala v chůzi.

"Kam to jdeme?" otázala se ponuře Ciri. "Chci to vědět!"

Geralt mlčel.

"Odpověz, když se tě ptám!" řekla přísně, zdůrazňujíc rozkaz hlasitým smrknutím. "Víš, kdo... kdo na tobě sedí?"

Nereagoval.

"Kousnu tě do ucha!" vykřikla.

Zaklínač už toho měl dost. Sundal si dívku z ramen a postavil ji na zem.

"Poslouchej, ty smrkáči," řekl ostře, povoluje si přezku opasku. "Hned tě přehnu přes koleno, stáhnou gatě a nasekám ti řemenem na zadek. Nikdo mi v tom nezabrání, protože nejsme u královského dvora a já nejsem tvůj dvořan ani sluha. Hned toho budeš litovat, že jsi nezůstala v Nastrogu. Hned uvidíš, že je lepší být princezna než v lese ztracený usmrkanec. Protože princezna se, samozřejmě, může chovat nesnesitelně. Princezně dokonce ani potom nikdo nenaseká řemenem, nanejvýše vlastnoručně pan král."

Ciri se skrčila a několikrát popotáhla nosem. Braenn, opřena o strom, nestranně přihlížela.

"Tak co?" zeptal se zaklínač, ovíjeje si opasek kolem zápěstí. "Budeme se už chovat slušně a zdrženlivě? Pokud ne, přistoupíme k exekuci zadečku. Její výsosti. No? Ano nebo ne?"

Holčička zavzlykala a popotáhla nosem, potom utrápeně přikývla.

"Budeš hodná princezna?"

"Budu," zafňukala.

"Za chvíli bude tma," ozvala se dryáda. "Pojďme odtud, Gwynbleidde."

Les zřídł. Šli přes písek, křoviska, přes vřesoviště, přes mlhou zalité louky, na nichž se pásla stáda jelenů. Ochladilo se.

"Šlechtný pane...", ozvala se Ciri po dlouhém, dlouhém mlčení.

"Jmenuji se Geralt. O co ti jde?"

"Mám veliký hlad."

"Hned se zastavíme. Za chvíli bude noc."

"Už nemůžu," zavzlykala. "Už jsem nejedla od..."

"Neušpiň se," sáhl do vaku a vytáhl kousek slaniny, ždibec sýra a dvě jablka. "Tu máš."

"Co to je, to žluté?"

"Slanina."

"To nebudu jíst," zamumlala.

"Jak chceš," řekl nevýrazně, strkaje si slaninu do úst. "Sněz sýr. A jablko. Jedno."

"Proč jedno?"

"Nevrť se. Sněz obě."

"Gerate?"

"Uhm?"

"Děkuji."

"Nemáš za co. Dobrou chuť."

"Já nedě... neděkuji za to. Za to sice taky, ale... zachránil's mě před tou stonožkou... Br... Málem jsem zemřela strachy..."

"Málem jsi zemřela," potvrdil vážně. Chybělo málo a mohla jsi zemřít neobyčejně bolestivým a odporným způsobem, pomyslel si. "Poděkovat bys měla Braenn..."

"Kdo je Braenn?"

"Dryáda."

"Divoženka?"

"Ano."

"To ona nás... Ony unášejí děti! Ona nás unesla? Ale ty přece nejsi malý. A proč tak divně mluví?"

"Mluví, tak jak mluví, to není důležité. Důležitější je, jak střílí. Nezapomeň jí poděkovat, až se zastavíme." "Nezapomenu," zasmrkala.

"Nevrť se, princezno, budoucí královno Verdeny."

"Nebudu," zabručela, "žádná královna."

"Dobrá, dobrá, nebudeš královna. Staneš se křečkem a budeš bydlet v noře."

"To není pravda! Ty nic nevíš!"

"Nepískej mi do ucha. A nezapomínej na řemen!"

"Nebudu královna. Budu..."

"No? Co budeš?"

"To je tajemství."

"Ach tak, tajemství. Výborně." Zvedl hlavu. "Co se stalo, Braenn?"

Dryáda se zastavila, pokrčila rameny, podívala se do nebe.

"Jsem unavená," řekla měkce. "I ty jsi určitě unaven, protože ji neseš, Gwynbleidde. Tady se zastavíme. Co nevidět bude tma."

III.

"Ciri?"

"Mhm?" popotáhla nosem holčička, šelestíc větvičkami, na nichž ležela.

"Není ti zima?"

"Ne," povzdechla si. "Dnes je teplo. Včera... Včera jsem příšerně vymrzla, ojéj."

"To je zvláštní," ozvala se Braenn, povolujíc si řemínky na vysokých, měkkých botách.

"Tak maličký drobeček a přešel takový kus lesa. Hlídky obešla, pastím se vyhnula, houštinami prolezla. Svěží, zdravá a statečná. Skutečně, bude se nám... bude se nám hodit."

Geralt rychle pohlédl na dryádu, na její ve tmě se lesknoucí oči. Braenn se opřela zády o strom, sundala si čelenku a rozhodila vlasy potřepáním hlavy.

"Vstoupila do Brokilonu," pokračovala, doplňujíc komentář. "Gwynbleidde, je naše. Jdeme do Duén Canell." "Paní Eithné rozhodne," odsekl trpce. Ale věděl, že Braenn má pravdu.

Škoda, pomyslel si, dívaje se na dívenku, která se vrtěla na zeleném lůžku. Takový správný mrňous. Kde já ji už jenom viděl? To není důležité, ale bude jí škoda. Svět je tak velký a tak krásný. A jejím světem bude Brokilon, až do konce jejich dní. Možná jen mála dní. Možná jenom do dne, kdy klesne mezi kapradí uprostřed křiku a svištění šípů, bojujíc v té nesmyslné válce o les, na straně těch, kdo musí prohrát. Musí. Dříve nebo později.

"Ciri?"

"Copak?"

"Kde bydlí tvoji rodiče?"

"Nemám rodiče," popotáhla nosem. "Utopili se v moři, když jsem byla malá."

Ano, pomyslel si, to by hodně vysvětlovalo. Princezna, dítě už nežijícího královského páru. Kdo ví, zda není třetí dcerou po čtyřech synech. Titul, který v praxi znamená ještě méně než titul šambelána nebo štolby. Na dvoře se pletoucí plavovlasé a zelenooké něco, čeho je třeba se co nejdříve zbavit, provdat ji. Co nejrychleji, než dospěje a stane se mladou dámou, hrozbou skandálu, nerovného manželství nebo incestu, který se může stát ve společné hradní ložnici.

Její útěk zaklínače nepřekvapil. Už se několikrát setkal s princeznami i s královnami, které se toulaly s tlupami kejklířů a byly šťastné, že utekly starému, ale po potomcích neustále toužícímu králi. Viděl královce, kteří dali přednost nejistému osudu žoldnéře před otcem dohozenou kulhavou nebo uhrovitou královnou, jejíž vyschlé nebo pochybné panenství mělo být cenou spojenectví a dynastického příbuzenství.

Položil se vedle holčičky, přikryl ji svoji kazajkou.

"Spi," řekl. "Spi, malý sirotku."

"To tak, to zrovna!" zabručela. "Jsem princezna, a ne žádný sirotek. A mám babičku. Moje babička je královna, nemysli si. Když jí řeknu, že jsi mě chtěl zbít páskem, tak rozkáže, aby ti usekli hlavu, uvidíš."

"Hrozné! Ciri, měj slitování!"

"To tak, to zrovna!"

"Jsi přece hodná holčička. Stínání hlavy strašlivě bolí. Řekni, že nic neřekneš?"

"Řeknu."

"Ciri."

"Řeknu, a řeknu, a řeknu! Bojíš se, co?"

"Strašně. Víš, Ciri, když člověkovu useknou hlavu, tak může zemřít."

"Vysmíváš se mi?"

"To bych si nedovolil."

"Však ti ztuhne úsměv, uvidíš. S mojí babičkou není žádná legrace, když dupne nohou, tak si před ní i největší bojovníci a rytíři kleknou, sama jsem to viděla. A když je někdo neposlušný, tak švih, a přijde o hlavu."

"To je strašné, Ciri."

"Copak?"

"Možná ti useknou hlavu."

"Mně?"

"Jasně. Přece to byla tvoje babička - královna, která domluvila manželství s Kistrinem a poslala tě do Verdeny, do Nastrogu. Byla jsi neposlušná. Jen co se vrátíš... Švih! A budeš o hlavu kratší."

Holčička zmlkla, přestala se dokonce i vrtět. Slyšel jak mlaská, kousajíc si drobný ret zoubky, slyšel jak popotahuje nachlazeným nosem.

"To není pravda," řekla. "Babička nedovolí, aby mi usekli hlavu, protože... Protože to je moje babička, no ne? Eee, nejspíš dostanu..."

"Aha," rozesmál se Geralt. "S babičkou není žádná legrace? Rákoska už někdy měla práci, že?"

Ciri hněvivě vyprskla.

"Víš co?" řekl. "Řekneme tvój babičce, že jsem ti už nařezal a dvakrát se za stejný prohřešek netrestá. Domluveno?"

"Ty jsi ale hloupý!" Ciri se nadzvedla na loktech, šelestíc větvičkami. "Když babička uslyší, že jsi mě zbil, tak ti hlavu teprve usekne!"

"A to je ti tak líto mé hlavy?"

Holčička zmlkla, znovu popotáhla nosem.

"Geralte..."

"Copak, Ciri"

"Babička ví, že se musím vrátit. Nemůžu být žádnou královnou, ani ženou toho hloupého Kistrina. Musím se vrátit a to hned."

Musíš, pomyslel si Geralt. Ale bohužel to nezáleží ani na tobě, ani na tvé babičce. Záleží to na náladě staré Eithné. A na tom, jak ji dokážu přesvědčit.

"Babička to ví," pokračovala Ciri. "Protože já jsem... Geralte, přísahěj, že to nikomu neřekneš. Je to velké tajemství. Veliké, říkám ti. Přísahěj."

"Přísahám."

"No, tak ti to řeknu. Moje matka byla čarodějnice, nemysli si. A můj otec byl taky začarovaný. To mi všechno vyprávěla jedna chůva, a když se o tom babička dozvěděla, tak byla veliká hádka. Protože já jsem zakletá, víš?"

"Do čeho?"

"Nevím," řekla Ciri rozrušeně. "Ale jsem zakletá. To říkala chůva. A babička říkala, že to nedovolí, že raději celý prokle... prokletý zámek zavalí. Rozumíš? A chůva říkala, že proti prokletí nic nepomůže. Ha! A potom se chůva rozplakala a babička křičela. Vidíš? Jsem prokletá. Nebudu ženou toho hloupého Kistrina, Geralte?"

"Spi," zívnuł, až mu zapraskala čelist. "Spi už, Ciri."

"Vypravuj mi pohádku."

"Cože?"

"Vypravuj mi pohádku," zakňourala. "Jak mám usnout bez pohádky? No tak!"

"Neznám, k čertu, žádnou pohádku. Spi."

"Nelži. Protože určitě nějakou znáš. Když jsi byl malý, tak ti snad někdo vypravoval pohádky? Čemu se směješ?"

"Ničemu. Na něco jsem si vzpomněl."

"Aha! Vidíš. No, tak vypravuj."

"Co?"

"Pohádku."

Znovu se zasmál, založil si ruce pod hlavu, dívaje se na hvězdy, probleskující mezi větvemi nad jejich hlavami.

"Byl jednou jeden... kocour," začal. "Takový obyčejný, mourovatý lovec myší. A jednou se ten kocour vydal, sám, na dalekou výpravu do strašného, temného lesa. Šel... Šel... A šel..."

"Nemysli si," zakňourala Ciri, tulíc se k němu, "že usnu, než dojde na konec."

"Buď zticha, špunte. Tak... šel, šel a šel, až potkal lišku."

Braenn si povzdechla a lehla si vedle zaklínače, z druhé strany a taky se k němu lehce přitulila.

"No," Ciri popotáhla nosem. "Vypravuj, co bylo dál."

"Liška se podívala na kocoura. Kdo jsi, ptá se. Já jsem kocour, odpoví na to kocour. Ha, řekne liška, a nebojíš se, kocoure, chodit sám po lese? A když pojede král na lov, co budeš dělat? Se psy, s nadháněči na koních? Řeknu ti, kocoure, říká liška, hon je velká svízele pro takové jako jsi ty a já. Ty máš kožich, já mám kožich, lovci nikdy nic nedarují takovým, jako jsme my, protože lovci mají manželky a milenky a těm mrznou ruce a krky, a tak si z nás dělají límce a rukávníky pro ty ženy na okrasu."

"Co to jsou rukávníky?" zeptala se Ciri.

"Nepřerušuj mě. A liška dodala: Já, kocoure, já je umím přechytračit, umím na ty lovce tisíc dvě stě osmdesát šest triků, tak jsem mazaná. A ty kocoure, kolik znáš triků na lovce?"

"Ach, to je hezká pohádka," řekla Ciri, tulíc se k zaklínači ještě těsněji. "Vypravuj, co řekl kocour?"

"Aha," zašeptala z druhé strany Braenn, "co řekl kocour?"

Zaklínač otočil hlavu. Dryádiny oči se leskly, ústa měla pootevřená a olizovala si rty. Je to jasné, pomyslel si. Malé dryády chtějí slyšet pohádky. Stejně jako malí zaklínači. Protože jednomu i druhému je zřídka kdo vypravuje před spaním. Malé dryády usínají zaposlouchány do šumu stromů. Malí zaklínači usínají zaposloucháni do bolesti svalů. Nám taky svítily oči, stejně jako Braenn, když jsme poslouchali pohádky, od Vesemira, tam, v Kaer Morhen. Ale to je už dávno. Tak dávno...

"No," řekla netrpělivě Ciri, "co bylo dál?"

"A kocour na to řekl: Já, liško, neznám žádný trik. Já dovedu jenom jedno. Vylézt na strom. To mi stačí. Nebo ne? Liška se začala smát. Ech, říká, to jsi ale pěkný hlupák. Schovej svůj pruhovaný ocas a uteč odtud, nebo zahyneš, jestli tě vysílí lovci. A najednou, znenadání, potichoučku, vyskočili z křoví lovci a uviděli kocoura a lišku a vrhli se na ně!"

"Ojéj!" zamrkala Ciri a dryáda sebou škubla.

"Ticho. A vrhli se na ně s křikem, samozřejmě, sedřeme z nich kůži! Na rukávníky s nimi, na rukávníky! A pošťvali na ně psy. A kocour vylezl na strom, tak jak to uměl. Až na samý vršek. A psi lišku chytili! Než zrzka stačila použít nějaký ze svých chytrých triků, už z ní byl límec. A kocour z vršku stromu mňoukal a prskal na lovce, a oni mu nemohli nic udělat, protože strom byl proklatě vysoký. Stáli dole, kleli, ale museli odejít s prázdnou. A potom kocour slezl ze stromu a vrátil se spokojeně domů."

"A co bylo dál?"

"Nic. To je konec."

"A morální poučení?" zeptala se Ciri. "Pohádky mají morální poučení, nebo ne?"

"Ee?" ozvala se Braenn, tulíc se víc ke Geraltovi. "Co je to morální poučení?"

"Dobrá pohádka má morální poučení a špatná nemá nic," řekla Ciri přesvědčivě, popotahující nosem.

"Tato byla dobrá," zívla dryáda. "Takže má, co má mít. Drobečku, měla's před yghernem vylézt na strom, tak jak to udělal ten šikovný kocour. Neměla's přemýšlet, jak bys vylezla na strom. Měla's tam taky vylézt. V tom je celá moudrost. Přezít. Nedát se."

Geralt se tiše rozesmál.

"Neměli jste v zámeckém parku stromy, Ciri? V Nastrogu? Místo do Brokilonu jsi měla vylézt na strom v parku a zůstat tam sedět, na samém vršku, dokud by Kistrina nepřešla chuť na ženění."

"Vysmíváš se mi?"

"Aha."
"Tak víš co? Nesnáším tě."
"To je zlé, Ciri, ranila jsi mé srdce."
"Vím," přikývla vážně, popotahujíc nosem, potom se k němu ještě silněji přitulila.
"Spi sladce, Ciri," zabručel, vdechuje její příjemnou, vrabčí vůni.
"Spi sladce. Dobrou noc, Braenn."
"Deárme, Gwynbleidd."
Nad jejich hlavami šuměl Brokilon miliardou větví a stovkami miliard listí.

IV.

Druhého dne dorazili ke Stromům. Braenn poklekla, sklonila hlavu. Geralt cítil, že by měl udělat totéž. Ciri údivem povzdechla.

Stromy, hlavně duby, tisy a hikory, měly několik sáhů v obvodu. Nešlo rozeznat, jak vysoko sahaly jejich koruny. Místa, kde mohutné, pokroucené kořeny přecházely do rovného kmene, se nalézala vysoko nad jejich hlavami. Mohli jít rychleji - obří rostli řídké a v jejich stínu se neudrželo žádné jiné rostlinstvo, byl tady jen koberec tlejícího listí.

Mohli jít rychleji. Šli ale pomalu. Tiše. Se skloněnými hlavami. Byli tu mezi Stromy malí, nedůležití, nepodstatní. Bezvýznamní. I Ciri se chovala tiše, mlčela už asi půl hodiny.

Po hodině pochodu minuli pás Stromů a znovu se ponořili do úvozů, do mokré bučiny. Rýma sužovala Ciri stále více. Geralt neměl kapesník, a jelikož měl už dost jejího neustálého popotahování nosem, naučil ji smrkat pomocí palce. Dívence se to moc líbilo. Dívaje se na její úsměšek a třpytící se oči, byl hluboce přesvědčen, že ji těší myšlenka, že se zanedlouho bude moci u dvora pochlubit tímto novým kouskem, během slavnostní hostiny, nebo audience zámořského velvyslance.

Braenn se náhle zastavila a otočila.

"Gwynbleidde," řekla, odmotávajíc zelený šátek obtočený kolem lokte. "Pojď, zavážu ti oči. Musí to být."

"Vím."

"Povedu tě. Podej mi ruku."

"Ne," zaprotetovala Ciri. "Braenn, já ho povedu."

"Dobře, drobečku."

"Geralte?"

„Ano?"

"Co to znamená Gwyn... bleidd?"

"Bílý vlk. Tak říkají dryády."

"Dej pozor, kořen, nezakopni! Říkají ti tak proto, že máš bílé vlasy?"

"Ano... K d'asu!"

"Říkala jsem ti přece, že je tu kořen."

Šli pomalu. Pod nohama bylo kluzko od spadlého listí. Ucítil na tváři teplo, paprsek slunce se prodral šátkem, který mu zakrýval oči.

"Ach, Geralte," uslyšel hlas Ciri. "Je tu tak pěkně... Škoda, že nemůžeš vidět. Kolik je tu květů. A ptáků. Slyšíš, jak zpívají? Ach, kolik jich tu je. Strašně moc. Jé, i veverky. Dej pozor, budeme přecházet říčku, po kamenném můstku. Nespadni do vody. Jé, kolik je tu rybek! Plu... plavou ve vodě, víš? Kolik je tu zvířátek, ojej. Nikde jich snad tolik není..."

"Nikde," zabručel. "Nikde. Tady je Brokilon."

"Cože?"

"Brokilon. Poslední Útočiště."

"Nerozumím..."

"Nikdo tomu nerozumí. Nikdo tomu nechce rozumět."

V.

"Gwynbleidde, sundej si šátek. Ted' už můžeš. Jsme na místě."

Braenn stála po kolena v hustém koberci z mlhy.

"Duén Canell," ukázala rukou.

"Duén Canell, Místo Dubu. Srdce Brokilonu.

Geralt tady už kdysi byl. Dvakrát. Ale neřekl o tom nikomu. Nikdo by mu to neuvěřil.

Kotlina obklopená korunami velkých, zelených stromů. Koupaná v mlhách a oparech vznášejících se ze země, ze skal, z horoucích zřidel. Kotlina...

Medailón na jeho krku se lehce chvěl.

Kotlina koupaná v magii. Duén Canell. Srdce Brokilonu.

Braenn pozdvihla hlavu, upravila si toulec na zádech.

"Půjdem. Podej mi ručku, drobečku."

Zpočátku kotlina vypadala vymřele, opuštěně. Ne nadlouho. Rozlehl se hlasitý modulovaný hvizd a po sotva viditelných stupních z hub, spirálově obtáčejících nejbližší kmen, svižně sestoupila štíhlá, tmavovlasá dryáda, oblečená, jako všechny, do strakatého, maskovacího oděvu.

"Ceád, Braenn."

"Ceád, Sirssa. V'an vort meáth Eithné á?"

"Neén, aefder," odsekla tmavovlasá, měříc si zaklínače dlouhým pohledem.

"Ess' ae'n Sidh?"

Usmála se, až zablyškla bílými zuby. Byla neobyčejně krásná, dokonce i podle lidských měřítek. Geralt se cítil nejistě a hloupě, vědom si toho, že si ho dryáda bez skrupulí prohlíží.

"Neén," zakroutila hlavou Braenn. "Ess vatt'ghern, Gwynbleidd, á váen meágh Eithné va, a'ss."

"Gwynbleidd?" krásná dryáda se zašklebila. "Bloéde caérme! Aen'ne caen n'wedd vort! T'ess foilé!"

Braenn se rozesmála.

"O co jde?" zeptal se zaklínač rozzlobeně.

"Nic," zasmála se znovu Braenn. "Nic. Pojd'me."

"Och," řekla nadšeně Ciri. "Geralte, podívej, jaké směšné domečky!"

Uvnitř kotliny začínal vlastní Duén Canell. "Směšné domečky," připomínající svým tvarem obrovské bobule jmelí, oblepovaly kmeny a větve stromů v různých výškách, někde nízko, těsně nad zemí, jinde vysoko a dokonce i hodně vysoko, pod samotnými korunami. Geralt si všiml taky několika větších, pozemních staveb, salaší z propletených, listy pokrytých větvíček. Viděl pohyb v otvorech sídel, ale samotné dryády nebyly vidět nikde. Bylo jich mnohem méně, než když tu byl naposledy.

"Geralte," zašeptala Ciri. "ty domečky rostou. Mají listí!"

"Jsou z živého dřeva," přikývl hlavou zaklínač. "Právě tak dryády bydlí, takhle budují svoje domy. Žádná dryáda nikdy neublíží stromu, nekácejí je, ani neřezají. Ony stromy milují. Dovedou uplést větve tak, aby vypadaly jako domečky."

"To je hezké. Chtěla bych mít takový domeček v našem parku."

Braenn se zastavila před jednou z větších salaší.

"Vejdi, Gwynbleidde," řekla. "Tady počkáš na paní Eithné. Vá fáill, drobečku."

"Cože?"

"To bylo na rozloučenou, Ciri. Řekla na shledanou."

"Ach. Na shledanou, Braenn."

Vešli dovnitř. Vnitřek "domečku" se mihotal jako kaleidoskop slunečními skvrnami, protlačenými a prosakujícími strukturou střechy.

"Geralte!"

"Freixenete!"

"Žiješ, sper to d'as!" raněný zablýskal zuby, nadzvedaje se na smrkovém lůžku. Uviděl Ciri, která držela zaklínače za ruku, oči se mu rozšířily a zčervenaly.

"Ty malý hajzlíku!" rozzlobil se. "Málem jsem kvůli tobě přišel o život! Ach, máš štěstí, že nemůžu vstát, jinak bych ti naplácal!"

Ciri se nafoukla.

"To je už druhý," Iekla a směšně pokrčila nos, "kdo mě chce bít. Já jsem holčička a holčičky se bít nesmí!"

"Já bych ti ukázal, co se smí," rozkašlal se Freixenet: "Ty hajzlíku jeden! Ervyl omdlévá strachy... Rozesílá zvěsti, celý ve strachu, že se na něho tvoje babička vrhne s vojskem... kdo mu uvěří, že jsi utekla sama? Všichni ví, jaký je Ervyl a co má rád. Všichni si myslí, že ti... něco udělal v opilosti, a potom tě přikázal utopit v rybníku! Válka s Nilfgaardem visí na vlásku a smlouvu o spojení s tvou babičkou kvůli tobě vzali čerti! Vidiš, co jsi způsobila?"

"Nevzrušuj se," varoval ho zaklínač, "nebo začneš zase chrlit krev. Jak ses sem dostal tak rychle?"

"Čert ví, většinu času jsem byl v bezvědomí. Nalily mi něco odporného do hrdla. Násilím. Zacpaly mi nos a... taková banda, feny jedny..."

"Žiješ díky tomu, co ti nalily do hrdla. Přinesly tě sem?"

"Vlekly mě na saních. Ptal jsem se na tebe, nic neříkaly. Byl jsem přesvědčen, že tě trefily. Tak náhle jsi zmizel... A ty jsi zdravý a celý, dokonce nemáš ani pouta, a kromě toho jsi zachránil princeznu Ciri... Ať mě trefí šlak, ty si dovedeš se vším poradit, Geralte, vždycky dopadneš na čtyři tlapy, jako kočka."

Zaklínač se usmál, mlčel. Freixenet těžce zakašlal, odvrátil hlavu, vyplivl růžovou slinu.

"Ano," dodal. "I za to, že mě nedorazily, vděčím tobě. Znájí tě, ty prokleté divoženky. Už podruhé mě vytahuješ z potíží."

"Dej pokoj, barone."

Freixenet se pokusil se sténáním posadit, brzy toho ale nechal.

"Můj titul je mi na hovno," zasípal. "Baron jsem byl v Hammu. Ted jsem něco jako vojvoda u Ervylla ve Verdeni. To znamená, byl jsem. I kdybych se nějak vyškřábal z toho lesa, ve Verdeni už pro mě není místo, jediné na popravišti. To zpod mé ruky a mým strážím utekla ta malá lasička, Ciri. Myslíš, že jsem jen tak, pro zábavu, odešel v trojici do Brokilonu? Ne, Geralte, já taky utekl, s Ervyllovým slitováním jsem mohl počítat jen tehdy, kdybych ji přivedl zpět. No, a narazili jsme na ty prokleté divoženky... Nebýt tebe, chcipl bych tam, ve vývratu. Opět jsi mě zachránil. To je osud, to je jasné jako slunce."

"Přeháníš."

Freixenet zakroutil hlavou.

"To je osud," opakoval. "Muselo to být nahoře napsáno, že se znovu potkáme, zaklínači. Že mi znovu zachrániš kůži. Pamatuji si, jak se o tom vyprávělo v Hammu, po tom, co jsi odčaroval to ptačí kouzlo."

"Náhoda," řekl chladně Geralt. "Náhoda, Freixenete."

"Jakápak náhoda. Proklatě, přece nebýt tebe, do dneška by ze mě byl určitě kormorán."

"Ty jsi byl kormorán?" vykřikla Ciri vzrušeně. "Opravdový kormorán? Pták?"

"Ano, byl jsem pták," vycenil zuby baron. "Začarovala i mě jedna taková... děvka... čubka... ze msty."

"Určitě jsi jí nedal kožich," řekla Ciri, krčíc nosíkem. "Na to, no... na rukávník."

"Bylo v tom něco jiného," začervenal se Freixenet, potom hrozivě zakoulel očima na dívku. "Ale co je ti po tom, ty spratku!"

Ciri se zatvářila uraženě a odvrátila hlavu.

"Ano," odkašlal si Freixenet. "Kde jsem to jen... Aha, jak jsi mě odčaroval v Hammu. Nebýt tebe, Geralte, byl by ze mě kormorán až do konce mého života, létal bych kolem jezera a posrával větve, domnívaje se, že mě zachrání košile z kopřiv, utkaná mojí sestrou. Proklatě, když si vzpomenu na tu košili, mám chuť někoho nakopnout. Ta husa..."

"Nenadávej tak," usmál se zaklínač. "Snahu měla. Měla špatné informace, to je vše. O odklínání koluje mnoho nesmyslných legend. I tak jsi měl štěstí, Freixenete. Mohla ti přikázat potopit se do vřelého mléka. Slyšel jsem už o takovém případě. Nošení košile z kopřiv, když se na to podívám z té lepší stránky, je zdraví málo škodlivé, i když to nepomáhá."

"Ha, možná máš pravdu. Možná jsem jen od ní hodně očekával. Eliza byla vždycky hloupá, už od dětství, hloupá a hezká, konečně, výborný materiál na ženu krále."

"Co to je výborný materiál?" zeptala se Ciri. "A proč na ženu?"

"Neplet' se nám do řeči, ty spratku, kolikrát ti to mám říkat. Ano, Geralte, měl jsem štěstí, že ses tehdy objevil v Hammu. A že můj královský švagr byl ochoten zaplatit těch několik dukátů, které jsi požadoval za odčarování kouzla."

"Víš, Freixenete," řekl Geralt, usmívaje se ještě víc, "že zvěst o té události se roznesla široko daleko?"

"Skutečná verze?"

"Jenom trochu. Za prvé ti přidali deset bratrů."

"No ne!" baron se nadzvedl na lokti a zakašlal. "To nás, když počítám i Elizu, mělo být dvanáct? Co to je za idiotský nápad? Moje matka nebyla ramlice!"

"To není všechno. Někdo si vymyslel, že kormorán je málo romantický."

"A je snad? Vždyť na něm není nic romantického!" Baron se zašklebil, bouchaje se do prsou, jež měl ovázána lýkem a pláty březové kůry. "Do čeho jsem to tedy byl podle pověstí začarován?"

"Do labutě. Bylo vás jedenáct, nezapomeň."

"A.v čem je, k d'asu, labuť romantičtější než kormorán?"

"Nevím."

"Já taky ne. Ale vsadím se, že v té zkazce mě Eliza odčarovala s pomocí té košile z kopřiv."

"Vyhrál jsi. A co na to říkala Eliza?"

"Má souchotiny, chuděrka. Dlouho nepožije."

"To je smutné."

"Smutné," potvrdil Freixenet klidně, dívaje se stranou.

"Vraťme se ke kouzlu." Geralt se opřel zády o stěnu ze spletených pružných větví.

"Nevrací se? Peří ti neroste?"

"Naštěstí ne," oddechl si baron. "Všechno je v naprostém pořádku. Ale jedno mi z těch dob zůstalo, mám strašnou chuť na ryby. Geralte, nechutná mi nic jiného než ryby. Někdy, hned po ránu, jdu k rybářům do přístavu a než mi chytanou něco lepšího, tak zatím sním jednu nebo dvě hrsti ouklejek, rovnou ze sudu, několik piskořů, jelce nebo okouna... To je rozkoš, ne jídlo."

"On byl kormorán," řekla pomalu Ciri, dívajíc se na Geralta. "A ty jsi ho odčaroval. Ty umíš čarovat!"

"To je snad jasné," řekl Freixenet, "že umí. Každý zaklínač to umí."

"Zak... zaklínač?"

"To jsi nevěděla, že je zaklínač? Slavný Geralt z Rivie? Je sice fakt, že odkud má takový prcek jako ty vědět, co je to zaklínač. Teď už to není jako kdysi. Teď už je málo zaklínačů, skoro je ani neuvidíš. Určitě jsi ještě ve svém životě žádného zaklínače neviděla?"

Ciri pomalu zakroutila hlavou, aniž by z Geralta spustila oči.

"Zaklínač, prcku, to je..." Freixenet zmlkl a zbledl, protože do chatky vešla Braenn. "Ne, nechci! Nenechám si nic nalévat do hrdla, nikdy, už nikdy víc! Geralte! Řekni jí..."

"Uklidni se."

Braenn si, až na letmý pohled, Freixeneta nevšímala. Přistoupila rovnou k Ciri, dřepící vedle zaklínače.

"Pojď," řekla. "Pojď, drobečku."

"Kam?" ušklíbla se Ciri. "Nikam nepůjdu. Chci být s Geraltem."

"Jdi," usmál se nuceně zaklínač. "Pohraješ si s Braenn a mladými dryádami. Ukážou ti Duén Canell..."

"Nezavázala mi oči," řekla Ciri pomalu. "Když jsme sem šli, nezavázala mi oči. Tobě je zavázala. Abys netrefil zpátky. To znamená, že..."

Geralt se podíval na Braenn. dryáda pokrčila rameny, potom holčičku objala a přitulila k sobě.

"To znamená, že..." Ciriin hlas se náhle zadrhl. "To znamená, že já odtud neodejdu. Mám pravdu?"

"Nikdo neuteče svému osudu."

Všichni otočili hlavy za zvukem toho hlasu. Tichého, ale zvukného, tvrdého, rozhodného. Hlasu, který si vynucoval pozornost a nesnášel odpor. Braenn se uklonila. Geralt poklekl na jedno koleno.

"Paní Eithné..."

Vládkyně Brokilonu nosila dlouhé, vzdušné, světlezelené šaty. Jako většina dryád, byla malá a štíhlá, ale hrdě vztyčená hlava, obličej s vážnými, ostrými rysy a rozhodná ústa způsobovaly, že vypadala vyšší a mohutnější. Její vlasy a oči měly barvu taveného stříbra.

Vstoupila do salaše doprovázena dvěma mladými dryádami, vyzbrojenými luky. Mlčky pokynula Braenn, a ta okamžitě chytila Ciri za ruku a odtáhla ji k východu, sklánějíc hlavu. Ciri kráčela upjatě a neohrabaně, byla bledá a zamlklá. Když procházela kolem Eithné, stříbrovlasá dryáda ji rychlým pohybem uchopila pod bradou, nadzvedla jí hlavu a dlouze se jí zadívala do očí. Geralt si všiml, že se Ciri chvěje.

"Jdi," řekla nakonec Eithné. "Jdi, dítě. Nelekej se ničeho. Nic už nemůže změnit tvůj osud. Jsi v Brokilonu."

Ciri poslušně odcupitala za Braenn. Ve dveřích se otočila. Zaklínač si všiml, že se jí chvějí ústa a zelené oči se jen lesknou slzami. Mlčel. Zůstal klečet se skloněnou hlavou.

"Vstaň, Geralte, buď vítán."

"Bud zdráva, Eithné, paní Brokilonu."

"Opět mám tu čest hostit tě v mém Lese. Ačkoliv sem přicházíš bez mého vědomí a souhlasu. Chodit do Brokilonu bez mého vědomí a souhlasu je nebezpečné, Bílý Vlk. A to i pro tebe."

"Přicházím s poselstvím."

"Ach..." pousmála se dryáda. "Tak odtud se bere tvoje smělost, kterou bych nechtěla pojmenovat jiným jadrnějším slovem. Geralte, nedotknutelnost poslů, to je zvyk uznávaný mezi lidmi. Já ho neuznávám. Neuznávám nic, co je lidské. Tady je Brokilon."

"Eithné..."

"Mlč," přerušila ho aniž by zvýšila hlas. "Přikázala jsem, aby tě ušetřili. Z Brokilonu odejdeš živý. Ne proto, že jsi posel. Z jiných důvodů."

"Nezajímá tě, kdo mne poslal? Odkud přicházím, koho zastupuji?"

"Říkám upřímně, ne. Tady je Brokilon. Ty přicházíš zvenku, ze světa, který mě nezajímá. Proč bych měla ztrácet čas posloucháním poselství. Jaký význam pro mne mohou mít nějaké návrhy, nějaká ultimáta, vymyšlená někým, kdo myslí a cítí jinak než já? Co je mi po tom, co si myslí král Venzlav?"

Geralt udiveně zakroutil hlavou.

"Jak víš, že přicházím od Venzlava?"

"To je přece jasné," řekla dryáda s úsměvem. "Ekkehard je příliš hloupý. Eryll a Viraxas mě příliš nenávidí. Země ostatních s Brokilonem nesousedí."

"Víš hodně o tom, co se děje mimo Brokilon, Eithné."

"Vím toho hodně, Bílý Vlku. To je výsada mého věku. Teď, když dovolíš, bych chtěla zařídit jednu záležitost. Ten muž, který vypadá jako medvěd," dryáda se přestala usmívat a pohlédla na Freixeneta, "je tvůj přítel?"

"Známe se. Kdysi jsem ho odčaroval."

"Problém spočívá v tom," řekla chladně Eithné, "že nevím, co s ním budu dělat. Přece ho teď nemohu dát zabít. Dovolila bych, aby se uzdravil, ale znamená pro nás jistou hrozbu. Jako fanatik nevypadá. Nejspíš bude lovec skalpů. Vím, že Eryll platí za každý skalp dryády. Nepamatuji si ale kolik. Ostatně, cena roste spolu se ztrátou hodnoty peněz..."

"Mýlíš se, on není lovec skalpů."

"Proč tedy vešel do Brokilonu?"

"Hledal holčičku, kterou svěřili do jeho péče. Riskoval život, aby ji našel."

"Dost hloupě," prohlásila Eithné chladně. "To ani nelze nazvat rizikem. Šel na jistou smrt. Za to, že žije, vděčí pouze koňskému zdraví a odolnosti. Pokud jde o to dítě, tak ono se taky zachránilo jen náhodou. Moje děvčata nestřílela, protože si myslela, že je to puk nebo leprekaun."

Pohlédla opět na Freixeneta a Geralt si všiml, že její ústa ztratila tu nepříjemnou tvrdost.

"No, dobře. Uctěme nějak tento den."

Přistoupila k lůžku z větví. Obě dryády, které ji doprovázely, přistoupily rovněž. Freixenet zbledl a schoulil se, avšak vůbec se nezmenšil.

Eithné na něho chvíli hleděla, s lehce přimhouřenýma očima.

"Máš děti?" zeptala se nakonec. "S tebou se bavím, ty kládo."

"He?"

"Snad jsem to řekla jasně?"

"Nejsem," Freixenet si odkašlal, "nejsem ženatý." "Vůbec mě nezajímá tvůj rodinný život. Zajímá mě, zda jsi schopen vykřesat něco z toho svého sádla. U Velkého hromu. Udělal jsi někdy nějaké ženě dítě?"

"Eee... Ano... Ano, paní, ale..."

Eithné mávla nedbale rukou, otočila se ke Galtovi. "Zůstane v Brokilonu," řekla, "až se úplně vyléčí a ještě nějakou dobu. Potom... Ať si jde, kam bude chtít."

"Děkuji ti, Eithné," uklonil se zaklínač. "A... Holčička? Co bude s ní?"

"Proč se ptáš?" dryáda na něho pohlédla chladným po; hledem svých stříbrných očí.

"Přece to víš."

"To není obyčejné, vesnické dítě. Je to princezna."

"Nedělá to na mne žádný dojem. Ani trochu."

"Poslyš..."

"Mlč, Gwynbleidde!"

Zmlkl, zkoušel rty.

"Co bude s mým poselstvím?"

"Vyslechnu ho," povzdechla si dryáda. "Ne ze zvědavosti. Udělám to kvůli tobě, aby ses mohl objevit před Venzlavem a zasloužit si odměnu, kterou ti určitě nabídl, když ke mně dorazíš. Ale ne teď, teď nemám čas. Přijď večer do mého Stromu."

Když odešla, Freixenet se nadzvedl na lokti, zasténal, rozkašlal se a odplivl si.

"O co tu jde, Geralte? Proč mám zůstat? A o co šlo s těmi dětmi? Do čeho jsi mě to namočil, co?"

Zaklínač se posadil.

"Zachrániš si hlavu, Freixenete," řekl unaveným hlasem.

"Staneš se jedním z těch, kteří odtud odešli živí, přinejmenším naposled. A staneš se otcem malé dryády. Možná několika."

"Že co? Mám být... plemenný býk?"

"Pojmenuj si to, jak chceš. Nemáš na vybranou."

"Chápu," zabručel baron a poťouchle se usmál.

"Nu což, viděl jsem zajatce, kteří pracovali v dolech a hloubili kanály. S trochou dobré vůle... Jen aby mi stačily síly. Trochu jich ještě mám..."

"Přestaň se hloupě usmívat," zamračil se Geralt, "a snít. Zapomeň na slávu, hudbu, víno, vějíře a roj dryád, které by tě obdivovaly. Budeš mít jednu, možná dvě. A nebude žádné obdivování. Odbudou celou věc dost zkrátka. A tebe ještě víc."

"Nedělá jim to dobře? Ale snad jim to není nepříjemné?"

"Nebud' malý. Po této stránce se v ničem neliší od žen. Alespoň tělesně."

"To znamená?"

"Na tobě záleží, zda to bude pro dryády příjemné nebo ne. Ale nezmění to skutečnost, že jim půjde jenom o výsledek. Tvoje osoba je bezvýznamná. Neočekávej žádný vděk. No, a v žádném případě nezkoušej nic z vlastní iniciativy."

"Z vlastní co?"

"Jestli ji najdeš ráno," vysvětloval trpělivě zaklínač, "ukloň se, ale bez úsměšků nebo mrkání. Pro dryádu je to smrtelně vážná věc. Pokud se usměje, nebo k tobě přistoupí, můžeš s ní mluvit. Nejlépe o stromech. Jestli se nevyznáš ve stromech, tak o počasí. Ale pokud se bude tvářit, že tě nevidí, drž se od ní stranou. A drž se stranou i od jiných dryád a dávej pozor na ruce. Pro dryádu, která není připravená, ty záležitosti neexistují. Dotkneš se jí a dostaneš nožem, protože nepochopí co chceš."

"Nějak dobře se vyznáš," usmál se Freixenet "v jejich namlouvání. Už jsi to zažil?"

Zaklínač mlčel. Před očima měl pěknou štíhlou dryádu, její vyzývavý úsměv. Vatt'ghern, bloéde cáerme. Zaklínač, proklatě. Co jsi nám to přivedla, Braenn? K čemu nám bude? Ze zaklínače není žádný užitek...

"Geralte?"

"Copak?"

"A princeznička Ciri?"

"Zapomeň na ni. Bude z ní dryáda. Za dva, tři roky vystřelí šíp do oka vlastnímu bratrovi, kdyby se pokusil vejít do Brokilonu."

"K čertu," zaklel Freixenet a zamračil se. "Ervyll se bude zlobit. Geralte? A nedalo by se..."

"Ne," přerušil ho zaklínač. "Ani to nezkoušej. Neodešel bys z Duén Canell živ."

"To znamená, že je dívka ztracená?"

"Pro nás ano."

VI.

Eithenin Strom byl samozřejmě dub, vlastně tři srostlé duby, stále ještě zelené, nebyly na nich viditelné žádné známky usychání, přesto, že jejich věk Geralt odhadl přinejmenším na tři sta let. Duby byly uvnitř duté a dutina byla velká jako světnice s vysokým, do kuželu se zužujícím stropem. Vnitřek, osvětlený kahanem, který nečoudil, byl prostě, ale ne primitivně zařízen v pohodlnou světnici.

Eithné klečela uprostřed, na něčem, co vypadalo jako vláknitá rohož. Před ní, napřímená a nehybná, jako kdyby, zkameněla, seděla v podřepu Ciri, umytá a vyléčená z rýmy, široce otevírající své velké, smaragdové oči. Zaklínač si všiml, že její obličej, teď, když z něj zmizela špína a grimasa zlobivého ďáblíka, byl celkem hezký.

Eithné jí česala dlouhé vlasy, pomalu a pečlivě. "Vejdi, Gwynbleidde. Sedni si."

Usedl, obřadně přiklekl nejdříve na jedno koleno. "Odpočinul sis?" zeptala se dryáda a pohlédla na něj, aniž by přerušila česání.

"Kdy můžeš vyrazit na zpáteční cestu? Co bys tomu řekl, kdybys odjel zítra ráno?"

"Když přikážeš," řekl chladně, "paní Brokilonu. Stačí jenom jedno tvé slovo, abych tě přestal dráždit svou přítomností v Duén Canell."

"Geralte," Eithné pomalu otočila hlavu. "Špatně jsi mě pochopil. Znáš mě a vážím si tě. Víím, že jsi nikdy neublížil žádné dryádě, rusalce, sylfidě nebo nymfě, naopak, několikrát ses jich zastal a zachránil jim život. Jenže to nic nemění. Hodně nás rozděluje. Patříme do jiných světů. Nechci a nemůžu dělat výjimky. Pro nikoho. Nebudu se ptát, zda to chápeš, protože víím, jak to chodí. Ptám se tě, jestli jsi s tím srozuměn."

"Co to změní?"

"Nic. Ale ráda bych to věděla."

"Jsem," potvrdil. "A co bude s ní? S Ciri? Ona také patří do jiného světa."

Ciri na něho plaše pohlédla, potom se podívala nahoru, na dryádu.

Eithné se usmála.

"Už ne nadlouho," odpověděla.

"Eithné, prosím tě, uvažuj."

"Nad čím?"

"Dej mi ji. Ať se vrátí se mnou. Do světa, do něhož patří."

"Ne, Bílý Vlku," dryáda opět ponořila hřeben do popelavých vlasů. "Nedám ti ji. Ať jsi kdo jsi, ty bys to ale měl pochopit."

"Já?"

"Ty. Dokonce i do Brokilonu přilétají zvěsti ze světa. Zvěsti o jistém zaklínači, který za poskytnutí služby někdy vyžaduje podivné přísahy. 'Dáš mi to, co neočekáváš, že najdeš doma. Dáš mi to, co už máš a o čem ještě nevíš.' Zní ti to nějak povědomě, že? Vždyť přece se od jisté doby pokoušíte takto ovlivnit osud, hledáte chlapce, které osud předurčil za vaše nástupce, chcete se zachránit před vymřením a zapomenutím. Před nicotou. Tak proč mě nechápeš? Já se bojím o osud dryád. Je to snad špatné? Za každou lidmi zabitou dryádu chci jedno lidské děvče."

"Ponecháš-li si ji, probudíš nepřátelství a touhu po odplatě, Eithné. Probudíš zahořklou nenávist."

"Lidská nenávist pro mě není nic nového. Ne, Geralte. Nedám ti ji. Obzvláště, když je zdravá. To není tak časté."

"Tak časté?"

Dryáda do něj zabodla své velké, stříbrné oči. Podhazují mi nemocné holčičky. Záškrt, spála, zápal plic, posledně dokonce neštovice. Myslí si, že nejsme imunní, že nás epidemie zničí, anebo alespoň zdecimuje. Rozčaruj je, Geralte. Máme něco víc než imunitu. Brokilon se o své děti postará."

Zmlkla, naklonila se k Ciri a opatrně rozčesala proud jejích spletených vlasů, pomáhajíc si druhou rukou.

"Můžu už," odkašlal si zaklínač, "přistoupit k poselství, s nímž mě sem vyslal král Venzlav?"

"Není to ztráta času?" nadzvedla hlavu Eithné. "Proč se chceš namáhat? Já přece dobře vím, co král Venzlav chce. K tomu nepotřebuji prorocké schopnosti. Chce, abych mu vrátila Brokilon, určitě až po říčku Vde, kterou, jak je mi známo, považuje, nebo by chtěl považovat, za přirozenou hranici mezi Bruggy a Verdenem. Výměnou za to mi, jak se domýšlím, daruje kousek země, malé a divoké lesní zákoutí. A určitě mi zaručí královským slovem a královskou záštitou, že to malé a divoké zákoutí, ten kousek pralesa, mi bude patřit až navěky a že si tam nikdo nedovolí dryády vyrušovat. Že tam budou moci žít v míru. Co, Geralte? Venzlav by chtěl ukončit už dvě století trvající boj o Brokilon. A aby ho ukončil, dryády by měly odevzdat to, ve jménu čeho už umírají dvě stě let? Tak jednoduše - odevzdat? Odevzdat Brokilon?"

Geralt mlčel. Neměl, co by dodal. Dryáda se usmála.

"Tak co, zní takto královský návrh, Gwynbleidde? Nebo byl snad více upřímný a říkal: Nevystřkuj růžky, lesní strašidlo, bestie z pralesa, relikvie minulosti, ale poslouchej, co chceme my, král Venzlav. A my chceme cedry, duby a hikory. Chceme mahagon a zlaté břízy, tis na luky a tlusté borovice, protože Brokilon máme kousek od nás a musíme dovážet dřevo z hor. Chceme železo a měď, jež jsou pod zemí. Chceme zlato, které leží na Craag An. Chceme rubat a řezat a rýt v zemi a nemuset poslouchat svištění šípů. A co je nejdůležitější - chceme konečně být králem, kterému patří v království všechno. Nepřejeme si v našem království nějaký Brokilon, les, do něhož nemůžeme vstoupit. Takový les nás dráždí, zlobí a zahání nám spánek, protože my jsme lidi, my vládeme světu. Můžeme, pokud se nám zachce, na tomto světě tolerovat několik elfů, dryád nebo rusalek. Nebudou-li příliš troufalé. Podříd' se naší vůli, Vědmo Brokilonu. Nebo zhyň."

"Eithné, sama jsi připustila, že Venzlav není hlupák ani fanatik. Určitě víš, že je král spravedlivý a miluje mír. Jeho bolí a rmoutí krev, která se tu prolévá..."

"Bude-li se držet od Brokilonu zdaleka, nepoteče ani kapka krve."

"Dobře víš...", Geralt zdvihl hlavu. "Dobře víš, že tomu tak není. Lidé jsou zabíjeni na Spáleništích, na Osmé Míli, v Sovích Horách. Lidé jsou zabíjeni v Bruggy, na levém břehu Stužky. Za Brokilonem."

"Místa, která jsi vyjmenoval, to je Brokilon. Já neznám lidské mapy ani hranice."

"Ale tam byl les vykácen už před sto lety!"

"Co znamená sto let pro Brokilon? A sto zim?" Geralt zmlkl.

Dryáda odložila hřeben a pohládila Ciri po šedých vlasech.

"Přístup na Venzlavův návrh, Eithné."

Dryáda na něho chladně pohlédla.

"Co nám to dá? Nám, dětem Brokilonu?"

"Šanci přežít. Ne, Eithné, nepřerušuj mě. Víím, co chceš říct. Chápu tvou starost o nezávislost Brokilonu. Svět se ale mění. Něco končí. Ať chceš nebo ne, vláda lidí na světě je holá skutečnost. Přežijí ti, kdo se přizpůsobí. Ostatní zahynou. Eithné, jsou lesy,

kde dryády, rusalky a elfové žijí spokojeně a snášejí se s lidmi. Jsme si přece tolik blízci. Lidé přece mohou být otci vašich dětí. K čemu je ti válka, kterou vedeš? Potenciální otcové vašich dětí padají pod vašimi šípy. A jaký je výsledek? Kolik dryád z Brokilonu je čistokrevných? Kolik z nich bylo uneseno a předěláno z lidských dívek? I Freixeneta musíš využít, protože nemáš na výběr. Vidím tu nějak málo malých dryád, Eithné. Vidím jenom ji - lidskou holčičku, vystrašenou a otupělou drogami, ochromenou strachy..."

"Vůbec se nebojím!" vykřikla náhle Ciri, která na chvíli získala svou obvyklou podobu malého d'áblíka. "A nejsem otupělá! Nemysli si! Mně se tady nemůže nic stát. To víš, to tak akorát! A nebojím se! Moje babička říká, že dryády nejsou zlé a moje babička je nejmoudřejší na světě! Moje babička... Moje babička říká, že by mělo existovat víc takových lesů, jako je tento..." Zmlkla, svěsila hlavu. Eithné se zasmála.

"Dítě Starší krve," řekla. "Ano, Geralte. Stále se ještě na světě rodí Děti Starší krve, o nichž vyprávějí proroctví. A ty říkáš, že něco končí... bojíš se, zda přežijeme..."

"Žabka se měla vdát za Kistrina z Verdeny," přerušil ji Geralt. "Škoda, že se nevdá. Kistrin jednou převeze vládu po Eryllovi, pod vlivem ženy s takovými názory by možná přestal dělat nájezdy na Brokilon."

"Nechci toho Kistrina!" vykřikla tence holčička a v jejích zelených očích se něco zablesklo. "Ať si Kistrin najde nějaký pěkný a hloupý materiál! Já nejsem žádný materiál! Nebudu žádná královna!"

"Bud' zticha, Dítě Starší krve," přivinula dryáda Ciri k sobě. "Nekřič. Samozřejmě, že nebudeš kněžna..." "Samozřejmě," podotkl kysele zaklínač. "I ty, Eithné, i já dobře víme, čím ta dívka bude. Vidím, že už je rozhodnuto. Co se dá dělat? Jakou odpověď mám zanést králi Venzlavovi, paní Brokilonu?"

"Žádnou."

"Jak to, žádnou?"

"Žádnou. On to pochopí. Už dávno, už hodně dávno, ještě když Venzlav nebyl na světě, kolem Brokilonu jezdili heroldové, ryčely rohy a trubky, leskla se brnění, vlály korouhve a prapory. „Pokoř se, Brokilone!“ křičeli. „Král Kozízoubek, vládce Lysé Hůrky a Navlhlé Louky žádá, aby ses pokořil, Brokilone!“ A odpověď Brokilonu byla vždy tatáž. Než opustíš můj Les, Gwynbleidde, obrat se a poslouchej. V šumu listí uslyšíš odpověď Brokilonu. Odevzdej ji Venzlavovi a dodej, že jinou nikdy neuslyší, pokud budou stát duby v Duén Canell. Dokud tu poroste jediný strom a bude žít třeba jen jediná dryáda."

Geralt mlčel.

"Říkáš, že něco končí," pokračovala pomalu Eithné. "To není pravda. Jsou věci, které nekončí nikdy. Vyprávíš o přežití? Protože Brokilon existuje díky mé válce, protože stromy žijí déle než lidé, jenom se musí chránit před vašimi sekerami. Vypravuješ mi o králích a knížatech. Kdo jsou ti, které znám, ty bílé kostry, ležící v kryptách Craag An, tam, v hloubi lesa? V mramorových hrobkách, na kouscích žlutého kovu a blýskavých kamíncích. A Brokilon existuje, stromy šumí nad ruinami paláců, kořeny obrůstají mramor. Nebo si snad tvůj Venzlav pamatuje, kdo byli ti králové? Nebo si to snad pamatuješ ty, Gwynbleidde? A ne-li, jak pak můžeš tvrdit, že něco končí? Jak můžeš vědět, komu je souzena zkáza a komu věčnost? Co tě opravňuje, abys hovořil o osudu? Nebo snad víš, co je to osud?"

"Ne," odsekl. "Nevím, ale..."

"Pokud to nevíš," přerušila ho, "na žádné ale už není místo. Nevíš. Prostě nevíš."

Zmlkla, dotkla se rukou čela, odvrátila obličej.

"Když jsi tu byl poprvé, před léty," přerušila ho, "taky jsi to nevěděl. A Morénn... Moje dcera... Geralte, Morénn nežije. Zahynula nad Stuzkou. Bránila Brokilon. Nepoznala jsem ji, když ji přinesli. Obličej měla rozdrčený kopyty vašich koní. Osud? A dnes ty, zaklínač, který jsi nemohl dát Morénn dítě, jsi přivedl ji, Dítě Starší krve. Holčičku, která ví, co je to osud. Ne, není to učeň, který by ti vyhovoval, kterého bys mohl přijmout. Opakuj, Ciri, zopakuj, co jsi mi řekla, než sem vešel ten zaklínač, Geralt z Rivie, Bílý Vlk. Zaklínač, který neví. Zopakuj mu to, Dítě Starší krve."

"Velmož... Šlechtná paní," řekla Ciri přerušovaným i hlasem. "Nenechávej si mě tu. Já nemůžu... Já chci... jít domů. Chci se vrátit domů s Geralem. Já musím... S ním..."

"Proč s ním?"

"Protože on je... On je můj osud." Eithné se odvrátila. Byla bledá.

"A co ty na to, Geralte?"

Mlčel. Eithné tleskla do dlaní. Do vnitřku dubu, vešla jako duch z noci, která byla venku, Braenn nesoucí v obou rukou velký stříbrný pohár. Medailón na zaklínačově krku se začal rychle, rytmicky třást.

"Co ty na to?" zopakovala stříbrovlasá dryáda a vstala. "Ona nechce zůstat v Brokilonu! Ona nechce být dryádou! Ona mi nechce nahradit Morénn, chce odejít, odejít se svým osudem! Je tomu tak, Dítě Starší krve? Chceš to?"

Ciri přikývla skloněnou hlavou. Ramena se jí třásla. Zaklínač toho měl dost.

"Proč to dítě trápíš, Eithné? Za chvíli jí přece dáš napít Vody Brokilonu, a to, co chce ona, přestane mít jakýkoliv význam. Proč to děláš? Proč to děláš v mé přítomnosti?"

"Chci ti ukázat, co je to osud. Chci ti dokázat, že nic nekončí. Že všechno teprve začíná."

"Ne, Eithné," řekl a vstal. "Je mi líto, zkrátím ten ceremoniál, nemám chuť se na to dívat. Zašla jsi příliš daleko, paní Brokilonu, když jsi chtěla zdůraznit propast, která nás odděluje. Vy, Starší lid, rádi opakujete, že je vám cizí nenávisť, že je to pocit, který mají výhradně lidé. Ale to není pravda. Víte, co je to nenávisť a dovedete nenávidět, jenom to projevujete trochu jinak, chytřeji a nenásilně. Ale možná právě kvůli tomu mnohem krutěji. Přijímám tvou nenávisť, Eithné, ve jménu všech lidí. Zasloužím si ji. Je mi to líto, co se stalo Morénn."

Dryáda mlčela.

"A to je vlastně odpověď Brokilonu, kterou mám vyřídit Venzlavovi z Bruggy, nemám pravdu? Varování a výzva? Viditelný důvod, který dříme mezi těmito Stromy nenávisťi a Moci, pro nějž za chvíli lidské dítě vypije jed, který ničí paměť a vezme si ho z rukou jiného lidského dítěte, jehož psychika a paměť už byla zničena? A tuto odpověď má zanést Venzlavovi zaklínač, který obě děti zná a má je rád? Zaklínač, který je vinen smrtí tvé dcery? Dobře, Eithné, stane se tak podle tvé vůle. Venzlav uslyší tvou odpověď, uslyší můj hlas, uvidí moje oči a všechno si z nich přečte. Ale dívat se na to, co se tady má stát, nemusím. A nechci."

Eithné dál mlčela.

"Sbohem, Ciri," Geralt si klekl, objal holčičku. Její ramena se silně roztřásla. "Neplakej, víš přece, že se ti tady nemůže stát nic zlého."

Ciri popotáhla nosem. Zaklínač vstal.

"Sbohem, Braenn," řekl mladší dryádě. "Bud' zdráva a dávej na sebe pozor. Přežij, Braenn, žij tak dlouho, jako i tvůj strom. Jako Brokilon. A ještě něco..."

"Ano, Gwynbleidde?" Braenn zvedla hlavu a v jejích očích se něco mokře zalesklo.

"Lehce se zabíjí střelou z luku, dívenko. Jak lehké je pustit tětivu a myslet si, že to nejsem já, nejsem to já, to je šíp. Na mých rukou není krev toho chlapce. To šíp ho

zabil, ne já. Ale šípu se ve spánku nic nezdá. Ať se ani tobě nic nezdá ve spánku, modrooká dryádo. Sbohem, Braenn."

"Mona..." řekla nevýrazně Braenn. Pohár, který držela ve dlaních, se chvěl, přeplňující ho kapalina se vlnila.

"Cože?"

"Mona!" vykřikla. "Jsem Mona! Paní Eithné! Já..."

"Už toho bylo dost," řekla ostře Eithné. "Dost. Ovládej se, Braenn."

Geralt se suše zasmál.

"Máš svůj osud, Lesní paní. Cením si tvé tvrdošijnosti i tvého boje. Víím ale, že zanedlouho budeš bojovat sama. Poslední dryáda Brokilonu, která posílá na smrt dívky, které si stále pamatují svá původní jména. Přesto ti přeji štěstí, Eithné. Sbohem."

"Geralte..." zašeptala Ciri, sedíc nadále nehybně, se svěřenou hlavou. "Nenechávej mě... samotnou."

"Bílý Vlku," řekla Eithné, objímajíc shrbená záda holčičky, "musel jsi čekat, až tě o to požádá sama? O to, abys ji neopouštěl? Abys u ní vydržel až do konce? Proč ji chceš opustit v takovou chvíli? Nechat ji tu samotnou? Kam chceš utéci, Gwynbleidde? A před čím?"

Ciri ještě víc sklonila hlavu. Ale nerozplakala se.

"Až do konce," přikývl hlavou zaklínač. "Dobrá, Ciri. Nebudeš sama. Budu u tebe. Ničeho se neboj."

Eithné vzala pohár z chvějících se rukou Braenn, a zdvihla ho.

"Umíš číst Staré runy, Bílý Vlku?"

"Umím."

"Přečti, co je vyryto na poháru. To je pohár z Craag An. Pili z něj králové, na které si už nikdo nepamatuje."

"Duettaeánn aef cirrán Cáerme Gláeddyv. Yn á esseáth."

"Víš, co to znamená?"

"Meč osudu má dvě ostří... Jedním jsi ty."

"Povstaň, Dítě Starší krve," přikázala dryáda hlasem, jemuž se nedalo odporovat. "Pij! Toto je Voda Brokilonu." Geralt skousl rty, zahleděn do stříbrných očí Eithné. Nedíval se na Ciri, která pomalu přibližovala ústa k okraji poháru. Už to kdysi, dávno, viděl. Křeče, chvění, neobyčejný, hrozný, pomalu utichající křik. A prázdnotu, lhostejnost a apatii v pomalu se otevírajících očích. Už to kdysi viděl.

Ciri pila. Po nehybné tváři Braenn pomalu stékala slza. "To stačí," Eithné jí vzala pohár, postavila ho na zem, oběma rukama pohladila vlasy holčičky, které jí padaly na ramena v plavých vlnách.

"Dítě Starší krve," promluvila. "Vyber si. Chceš zůstat v Brokilonu, nebo jít za svým osudem?"

Zaklínač nedůvěřivě zakroutil hlavou. Ciri dýchala trochu rychleji, zčervenala. A nic víc, nic.

"Chci jít za svým osudem," řekla nahlas, hledíc dryádě do očí.

"Staň se," řekla Eithné chladně a krátce. Braenn hlasitě vydechla. "Chci zůstat sama," řekla Eithné, otáčejíc se k nim zády. "Odejděte, prosím."

Braenn chytila Ciri a dotkla se Geraltova ramene, ale zaklínač její ruku odsunul.

"Děkuji ti, Eithné," řekl. Dryáda se pomalu otočila. "Za co mi děkuješ?"

"Za osud," usmál se. "Za tvoje rozhodnutí. Protože to přece nebyla Voda Brokilonu, že? Osudem Ciri bylo vrátit se domů. A to ty, Eithné, jsi odehrála roli osudu. A za to ti děkuji."

"Jak málo toho víš o osudu," řekla trpce dryáda. "Jak málo toho víš, zaklínači. Jak málo toho vidíš. Jak málo toho chápeš. Děkuješ mi? Děkuješ za roli, kterou jsem zahrála? Za divadelní vystoupení? Za umělecký výkon, za podvod, za mystifikaci? Za to, že meč osudu byl, jak soudíš, ze dřeva, potaženého pozlátkem? Tak mi dál neděkuj, ale přesvědč mě. Když myslíš. Dokaž mi, že pravda je na tvé straně. Hod' mi do tváře svou pravdu, ukaž mi, jak triumfuje střízlivá, lidská pravda, zdravý rozum, díky němuž, jak si myslíte, ovládnete svět. Tohle je Voda Brokilonu, ještě trochu zůstalo. Odvážíš se napít? Dobyvateli světa?"

Geralt, ač byl vyprovokován jejími slovy, zaváhal, ale jen na chvíli. Voda Brokilonu. I kdyby byla pravá, na něho neměla vliv, vůči toxickým halucinogenním taninům, které obsahovala, byl naprosto odolný. Tohle přece nemohla být Voda Brokilonu! Ciri ji pila a nic se nestalo. Sáhl pro pohár oběma rukama a pohlédl do stříbrných očí dryády.

Země mu utekla pod nohama, okamžitě, a svalila se mu na záda. Mohutný dub se zatočil a zatřásl. S námahou, mávaje kolem zdřevěnělými rukama, otevřel oči, a bylo to tak, jako kdyby odvaloval mramorovou desku z hrobky. Uviděl nad sebou drobnou tvářičku Braenn a za ní jako rtuť se lesknoucí oči Eithné. A ještě další oči, zelené jako smaragdy. Ne, ještě jasnější. Jako tráva na jaře. Medailón na jeho krku se vztekal, vibroval.

"Gwynbleidde," uslyšel. "Dívej se pozorně. Ne, zavřít oči ti nepomůže. Dívej se, dívej se na svůj osud."

"Už si vzpomínáš?"

Náhlý záblesk světla, strhávající oponu mlhy, velké, těžké svícny, přetékané krupěmi vosku. Kamenné zdi, strmé schody. Po schodech scházející zelenooká a plavovlasá dívka s náhrdelníkem s mistrovsky vybroušeným drahokamem, v stříbrnomodrých šatech s vlečkou, jež přidržovalo páže v šarlatové livreji.

"Už si vzpomínáš?"

Jeho vlastní hlas, který říkal... Říkal... "Vrátím se za šest let..."

Altán, teplo, vůně květín, těžké, jednotvárné bzučení včel. On sám, na kolenou, podával růže ženě s šedými vlasy, rozčesanými v loknách zpod úzké, zlaté čelenky. Na prstech ruky, která si brala růže z jeho ruky, měla prsteny se smaragdy, velké, zelené, jako hrozny.

"Vrať se," říká žena. "Vrať se, změníš-li názor. Tvůj osud bude čekat!"

Nikdy jsem se nevrátil, pomyslel si. Nikdy jsem se tam... nevrátil. Nikdy jsem se nevrátil do...

Kam? Popelavé vlasy. Zelené oči.

Znovu slyšel svůj hlas, ve tmě, v soumraku, v němž se všechno ztrácí. Jsou vidět jen ohně, ohně až po horizont. Proud jisker v purpurovém dýmu.

Belleteyn! Májová noc! Z klubek dýmu hledí tmavé, fialové oči, planoucí v bledé, trojúhelníkové tváři, zakryté černými, zvlněnými vlasy.

Yennefer!

"Příliš málo," úzká ústa přízraku, náhle zkřivená, po bledé tváři stéká slza, rychle, ještě rychleji, jako kapka vosku po svíčce.

"Příliš málo. Musíš trochu víc."

"Yennefer!"

"Marnost nad marnost," hovoří přízrak hlasem Eithné. "Nicota a prázdnota, která je v tobě, dobyvateli světa, který i nedovedeš získat ženu, kterou miluješ. Který odchází a utíká a má osud na dosah ruky. Meč osudu má dvě ostří. Jedním jsi ty. A čím je druhý, Bílý Vlku?"

"Osud není." Jeho vlastní hlas. "Není. Není. Neexistuje. Jediné, co je souzeno všem, je smrt."

"To je pravda," říká žena s šedými vlasy a záhadným úsměvem. "To je pravda, Geralte." Žena má na sobě stříbrnou zbroj, zkrvavenou, zprohýbanou, potrhanou hroty pík nebo halaparten. Krev jí stéká úzkou stružkou z koutku záhadně a nehezky se usmívajících úst.

"Ty se vysmíváš osudu," říká, nepřestávajíc se usmívat.

"Vysmíváš se mu, pohráváš si s ním. Meč osudu má dvě ostří. Jedním jsi ty. Druhým... je smrt? Ale to my umíráme, umíráme kvůli tobě. Tebe smrt nemůže dohonit, tak se spokojuje s námi. Smrt jde za tebou krok za krokem, Bílý Vlku. Ale to jiní umírají. Kvůli tobě. Pamatuješ si na mě?"

"Ca...Calanthé!"

"Můžeš ho zachránit," hlas Eithné, zpoza záclony dýmu. "Můžeš ho zachránit, Dítě Starší krve. Než se ponoří do nicoty, kterou si zamiloval. V černém lese, který nikde nekončí."

Oči, zelené jako tráva na jaře. Dotyk. Hlasy křičící v nesrozumitelném chóru. Tváře.

Neviděl už nic, letěl do propasti, do prázdnoty, do tmy. Poslední, co uslyšel, byl hlas Eithné.

"Staň se."

VII.

"Geralte! Probud' se! Prosím tě, probud' se!"

Otevřel oči, uviděl slunce, zlatý dukát s ostrými okraji, nahoře, nad vrcholy stromů, za matným závojem ranní mlhy. Ležel na mokřím mechu, tvrdý kořen ho tlačil do zad.

Ciri u něho klečela a popotahovala ho za lem kazajky.

"Otrava...", odkašlal si, rozhlížeje se kolem. "Kde to jsem? Jak jsem se tu ocitl?"

"Nevím," odpověděla. "Probudila jsem se před chvílí, vedle tebe, příšerně vymrzlá. Nepamatuji si, jak... víš co? To jsou kouzla!"

"Určitě máš pravdu," sedl si, vytahuje si borovicové jehličky z límce. "Určitě máš pravdu, Ciri. Voda Brokilonu, prokletě... Mám ten dojem, že se dryády bavily na náš účet."

Vstal, zdvihl svůj meč, který ležel vedle, přehodil si řemen přes záda.

"Ciri?" ,

"Copak?"

"Ty ses taky bavila na můj účet."

"Já?"

"Jsi dcera Pavetty, vnučka Calanthé z Cintry. Věděla's od samého začátku, kdo jsem?"

"Ne," začervenala se. "Ne od začátku. Ty jsi odčaroval mého otce, že?"

"To není pravda," zakroutil hlavou, "to udělala tvoje matka. A tvoje babička. Já jsem jim jenom pomohl."

"Ale chůva říkala... Říkala, že jsem někomu souzena. Protože jsem Překvapení. Dítě překvapení. Geralte?" "Ciri," podíval se na ni, kroutil hlavou a usmíval se. "Věř mi, jsi největší překvapení, které mne mohlo potkat."

"Ha!" Dívčina tvář se rozjasnila. "To je pravda! Jsem souzena: Chůva říkala, že přijde zaklínač, který má bílé vlasy a odvede mě. A babička křičela... Ach, to už je pryč! Kam mě odvedeš, řekni?"

"Domů. Do Cintry."

"Ach... A já si myslela, že..."

"Budeš přemýšlet cestou. Pojd'me, Ciri, musíme odejít z Brokilonu. Tohle není bezpečné místo."

"Já se nebojím."

"Ale já se bojím."

"Babička říkala, že zaklínač se ničeho nebojí."

"Babička velice přeháněla, Ciri. Kdybych jenom tušil, kde jsme..."

Pohlédl na slunce.

"No, riskneme to... Půjdeme tudy."

"Ne," Ciri pokrčila nosem a ukázala opačným směrem.

"Tudy. Tam."

"Jak to víš?"

"Vím," pokrčila rameny, pohlédla na něj bezbranným a udiveným, smaragdovým pohledem. "Nějak... něco, tam... Nevím."

Dcera Pavetty, pomyslel si. Dítě... Dítě Starší krve? Možná, že něco zdědila po matce.

"Ciri," rozeplnul si košili a vytáhl medailón. "Dotkni se ho."

"Och," otevřela ústa. "To je zlý vlk. A jaké má zuby..."

"Dotkni se ho."

"Ojéj!!!"

Zaklínač se usmál. Taky pocítil rychlé chvění medailónu, ostrou vlnu běžící po stříbrném řetízku.

"Pohnul se!" vzdychla Ciri. "Pohnul se!"

"Vím. Jdeme, Ciri. Ved' mě."

"To jsou kouzla, že?"

"Jasně."

Bylo to tak, jak předpokládal. Holčička dovedla vycítit správný směr. Jak to dělala, nevěděl. Ale rychle, rychleji, než očekával, vyšli na cestu, na křižovatku tří cest. Byla to hranice Brokilonu? Podle lidí ano. Eithné, jak si pamatoval, ji neuznávala.

Ciri si skousla rty, pokrčila nos, zaváhala, dívajíc se na křižovatku, na písčité, výmolovité cesty, rozryté kopyty a koly vozů. Ale Geralt už věděl, kde je, nemusel a nechtěl se spoléhat na její nejisté tápání. Vykročil cestou vedoucí k východu, do Bruggy. Ciri, stále zamračená, se dívala na západní cestu.

"Tamtudy se jde do hradu Nastrog," zažertoval. "Stýská se ti po Kistrinovi?"

Holčička zabručela, šla za ním poslušně, ale ještě několikrát se ohlédla zpět.

"O co ti jde, Ciri?"

"Nevím," zašeptala. "Ale tohle je špatná cesta, Geralte."

"Proč? Jdeme do Bruggy, ke králi Venzlavovi, který žije na pěkném zámku. Vykoupeme se v lázni, vyspíme se na lůžku s peřinou..."

"To je špatná cesta," zopakovala. "Špatná."

"Opravdu, viděl jsem už lepší. Přestaň ohrnovat nos, Ciri. Jdeme, rychle."

Minuli zarostlý zákutí. A ukázalo se, že Ciri měla pravdu. Obstoupili je najednou, rychle, ze všech stran. Lidé v kožených přilbách, drátěných košilích a tmavošedých tunikách se zlatočernou šachovnicí na prsou. Obklopili je, ale nikdo z nich se k nim nepřiblížil, nesáhl po zbraní.

"Odkud a kam jdete?" vyštěkl zavalitý chlap v ošuntělém, zeleném oděvu, stojící před Geraltem na široce rozkročených, křivých nohou. Obličej měl tmavší a svraštělý jako vysušená švestka. Luk a bílé opeřené šípy mu trčely za zády, vysoko nad hlavou.

"Ze Spáleníšť," zalhal zaklínač, tisknouc nenápadně Ciri ruku. "Vracím se domů, do Bruggy. A vy?"

"Královská stráž," řekl tmavolící zdvořile, jakoby si teprve až teď povšiml meče na Geraltových zádech. "My..."

"Dej to sem, Junghansi!" vykřikl někdo stojící dále na cestě. Žoldáci se rozestoupili.

"Nedívej se, Ciri," řekl Geralt rychle. "Obrat' se, nedívej se."

Na cestě ležel spadlý strom a blokoval tak průjezd korunou z větví. Přeseknutá a rozlomená část kmene se bělala vedle cesty v houštině dlouhých trsů třísek. Před stromem stál vůz s plachtou, která zakrývala výhled. Chundelatí koníci leželi na zemi, zapleteni do oje a postrojů, prošpikováni šípy a cenili žluté zuby. Jeden ještě žil, těžce sípal, škrabal kopyty.

Byli tam také lidé, leželi v tmavých kalužích krve, vsakující do prachu, leželi převěšeni přes bok vozu, skrčeni u kol. Z hloučku ozbrojených lidí, shromážděných kolem vozu, vyšli pomalu dva, potom se k nim připojil třetí. Ostatní, bylo jich asi deset, stáli nehybně a drželi koně.

"Co se tu stalo?" zeptal se zaklínač a postavil se tak, aby Ciri zabránil pohledu na ten masakr.

Šikmooký muž v krátké kazajce a s vysokými botami na něj pátravě pohlédl a protřel si vousy zarostlou bradu. Na levém předloktí měl navlečenou naleštěnou koženou manžetu, jakou používali lučištníci.

"Přepadení," řekl krátce. "Kupce přepadly lesní divoženky. My to tady vyšetřujeme."

"Divoženky? Přepadly kupce?"

"Přece to vidíš," ukázal rukou šikmooký. "Prošpikováni šípy jako ježci. Na silnici! Ty lesní vědmy jsou stále troufalejší. Nejenom, že nesmíme chodit do lesa, ale teď už ani cesta kolem lesa není bezpečná."

"A vy," přimhouřil oči zaklínač.

"Kdo jste?"

"Ervyllova družina. Z nastrogských desítek. Sloužili jsme pod baronem Freixenetem. Ale baron padl v Brokilonu."

Ciri otevřela ústa, ale Geralt silně stiskl její ruku, přikazuje jí tak mlčet.

"Krev za krev, říkám," zahřměl druh šikmookého, obr v mosazí pobité kazajce. "Krev za krev! Tohle bychom neměli nechat jen tak beztrestně projít. Nejprve Freixenet a unesená princezna z Cintry, teď kupci. U všech rohatých, musíme se mstít, povídám! Protože když nebudeme, uvidíte zítra, pozitří začnou zabíjet lidi na prazích vlastních domů!"

"Brick to říká dobře," řekl šikmooký. "Že? A ty jsi bratře, že se tě ptám, odkud?"

"Z Bruggy," lhal zaklínač.

"A ta malá, to je dcera?"

"Dcera," Geralt znovu stiskl Ciri ruku.

"Tak z Bruggy," zamračil se Brick. "A to ti řeknu, bratře, že právě tvůj král Venzlav ty potvory dráždí. Nechce se spojit s naším Eryllem, ani s Viraxasem z Keracku. Kdybychom na Brokilon udeřili ze tří stran, vybili bychom konečně ty špíny..."

"Jak došlo k té řeži?" zeptal se pomalu Geralt. "Ví to někdo? Přežil někdo z kupců?"

"Svědkové nejsou," řekl šikmooký. "Ale víme, co se stalo. Junghans, lesník, dovede číst ve stopách jako v knize. Řekni mu to, Junghansi."

"Ano," řekl ten se svažetelou tváří. "Bylo to takhle: kupci jeli po silnici, najeli na překážku. Vidíte, pane, napříč cesty je povalena borovice, čerstvě poražená. V houštích jsou stopy, chcete se podívat? No a jak se kupci zastavili, aby strom odvalili stranou, postřílely je během chvilky. Odtamtud z křoví, kde stojí ta křivá bříza. I tam jsou stopy. A šípy, podívejte, všechny vyrobily divoženky, péra jsou lepená pryskyřicí, hroty připevněné lýkem..."

"Vidím," přerušil ho zaklínač, dívaje se na mrtvé. Několik jich, jak se mi zdá, přežilo střelbu a proto dostali po hrdlech. Noži."

Zpoza řad žoldáků, kteří stáli před ním, se vynořil další muž, hubený a menší, v kazajce z losí kůže. Měl černé, velice krátce zastřižené vlasy, šedivé tváře od hladce oholeného,

černého porostu vousů. Zaklínači stačil jediný pohled na malé, úzké ruce v krátkých, černých bezprstých rukavicích, na bledé, rybí oči, na meč, na rukojeti dýk, trčících z opasku a z holínky levé boty. Geralt už viděl příliš mnoho zabijáků, aby okamžitě rozeznal dalšího.

"Máš bystré oči," řekl černý velice pomalu. "Určitě jimi i dobře vidíš."

"A to je dobře," řekl šikmooký. "Co viděl, nechť vypravuje svému králi, Venzlav však stále trvá na tom, aby se divoženky nezabíjely, že prý jsou milé a hodné. Určitě k nim chodí na jaře a spí s nimi. Proto jsou hodné a dobré. Sami to zkusíme, až některou zajmeme živou."

"I kdyby byla polomrtvá," zachechtal se Brick. "No, k d'asu, kde je ten druid? Za chvíli je poledne a není po něm ani stopa. Měli bychom jít."

"Co zamýšlíte?" zeptal se Geralt, nepouštěje Ciri ruku.

"A co je ti po tom?" zasyčel černý.

"No, proč hned tak ostře, Levecque," usmál se ošklivě šikmooký. "My, poctiví lidé, nemáme přece žádné tajnosti. Ervyl nám poslal druida, velkého čaroděje, který dovede hovořit se stromy. Povede nás do lesa pomstít Freixeneta a zkusíme najít princezničku. To není žádná procházka, bratře, ale trestná ex... ex..."

"Expedice," napověděl ten černý. Levecque.

"Ano. Od úst jsi mi to utrl. Takže, pokračujte ve své cestě, bratře, protože tady může být zanedlouho horko."

"Ááno," řekl protáhle Levecque, dívaje se na Ciri. "Je to tady nebezpečné, obzvláště s děvčátkem. Divoženky jen číhají na taková děvčátka. Že, malá? Maminka čeká doma?" Ciri rozechvěle přikývla.

"Bylo by to špatné," pokračoval černý, nespouštěje z ní oči, "kdyby se nedočkala. Určitě by utíkala ke králi Venzlavovi a řekla mu: Byl jsi příliš shovívavý k dryádám, králi a vidíš, moji dceru a mého muže máš na svědomí. Kdo ví, možná by si Venzlav znovu promyslel spojení s Ervylllem?"

"Přestaňte, pane Levecque," zavrčel Junghans a svraštělá tvář se mu ještě víc zachmuřila. "Ať si jdou."

"Sbohem, maličká," Levecque natáhl ruku a pohladil Ciri po hlavě. Ciri se zachvěla a ucukla.

"Cože? Ty se mě bojíš?"

"Máš na ruce krev," řekl tiše zaklínač.

"Ach," Levecque zdvihl ruku. "Opravdu. To je jejich krev. Kupců. Díval jsem se, jestli někdo z nich nepřežil. Ale, bohužel, divoženky střelí přesně."

"Divoženky?" ozvala se chvějícím hlasem Ciri, nereagujíc na stisk zaklínačovy ruky.

"Ach, šlechetný rytíři, mýlíš se. To nemohly být dryády!"

"Co to pištíš, maličká?" bledé oči černého se zúžily. Geralt sekl okem doprava, doleva, odhadl vzdálenost.

"To nebyly dryády, rytíři," opakovala Ciri. "To je přece jasné!"

"Cože?"

"Přece ten strom... Ten strom je poražený! Sekerou! A dryády nikdy neporazí strom, že?"

"Ano," řekl Levecque a podíval se na šikmookého. "Ach, jaká jsi chytrá holčička. Příliš chytrá."

Zaklínač viděl už dříve jeho úzkou ruku s rukavicí, jak se pomalu plazí jako černý pavouk k rukojeti dýky. I když Levecque nespouštěl zrak z Ciri, Geralt věděl, že útok bude zaměřen proti němu. Počkal na moment, když se Levecque dotkl zbraně a šikmooký zadržel dech.

Tři pohyby. Jenom tři. Stříbrnými cvočky opancéřované předloktí praštilo černého do spánku. Než upadl, zaklínač už stál mezi Junghansem a šikmookým a meč se svištěním vyskakující z pochvy, zavířil ve vzduchu, rozsekáváje Brickovu skrář, skrář obra v mosazí pobité kazajce.

"Ciri, uteč!"

Šikmooký tasil meč a skočil. Nestihl to. Zaklínač ho sekl přes prsa, šikmo, odshora až dolů a okamžitě, využívaje energie úderu, zezdola nahoru, v kleku, rozsekáváje žoldnéře do krvavého X.

"Chlapi!" vykřikl Junghans k ostatním, kteří zkameněli úžasem. "Ke mně!"

Ciri přiskočila ke křivému buku a jako veverka vylezla nahoru po větvích a ztratila se v listí. Lesník po ní vystřelil, ale minul. Ostatní běželi, rozdělující se do půlkruhu, vytahující luky a šípy z toulců. Geralt, stále vkleče, složil prsty a udeřil znamením Aard, ne na lučištníky, protože byli příliš daleko, ale do písečné cesty před nimi, zasypávaje je prachem.

Junghans odskočil a hbitě vytáhl z toulce druhý šíp.

"Ne!" vykřikl Levecque, zvedající se se země s mečem v pravé, s dýkou v levé ruce.

"Junghansi, nechej ho!"

Zaklínač se pomalu otočil, tváří v tvář k němu.

"Je můj," řekl Levecque, potřásaje hlavou, otíraje si předloktím tvář a ústa. "Jenom můj!"

Geralt, předkloněný, se pohyboval v půlkruhu, ale Levecque nekroužil, zaútočil náhle, přiskakuje k němu dvěma skoky.

Je dobrý, pomyslel si zaklínač, s obtížemi odrážej zabijákův meč krátkým mlýnkem, unikaje půlobratem bodnutí dýky. Odrazil úder, odskočil, spoléhal na to, že Levecque ho zkusí zasáhnout dlouhým, prodlouženým úderem a ztratí rovnováhu. Zabiják ale nebyl žádný nováček. Přihrčil se a taky zakroužil v půlkruhu, měkkým, kočičím krokem. Znenadání skočil, zatočil, zavířil mečem, zkracuje vzdálenost. Zaklínač mu nesel naproti, omezil se na rychlou horní finesu, která zabijáka přinutila odskočit. Levecque se přihrčil, odrazil úder a schoval roku s dýkou za záda. Zaklínač prozatím nezaútočil, nezkrátil vzdálenost, ale pohyboval se znovu v půlkruhu.

"Aha," vycedil přes zuby Levecque a narovnal se. "Prodlužujeme zábavu? Proč ne. Dobré zábavy není nikdy dost."

Skočil, zatočil se, jednou, podruhé, potřetí, v rychlém tempu provedl horní úder mečem a okamžitě, z levé strany, plochý, kosící úder dýkou. Zaklínač nepřerušoval rytmus odrážel rány, odskakoval a znovu se pohyboval v půlkruhu, nutil tak zabijáka, aby se otáčel. Levecque najednou couvl a vrhl se polokruhovitě opačným směrem.

"Každá zábava," syčel skrz sevřené zuby, "musí jednou skončit. Co bys řekl na jeden úder, chytráku? Jeden úder a potom sestřelíme ze stromu tvého parchanta. Co ty na to?"

Geralt viděl, že Levecque pozoruje svůj stín, že čeká, až stín dosáhne jeho protivníka, a ukáže, že má slunce v očích. Přestal kroužit, aby zabijákovi ulehčil jeho záměr.

A zúžil zorničky ve svislé štěrbině, dvě úzké čárky. Aby ho přelstil, zamračil se, předstíraje, že je oslepen.

Levecque skočil, zatočil se, rukou vyrovnal rovnováhu a současně bodl dýkou, udeřil z naprosto nečekaného úhlu, zezdola, mířil do rozkroku. Geralt skočil dopředu, obrátil se, odrazil úder, ohnul přitom rameno a loket stejně nemožně, i odrazil zabijáka silným úderem a sekl ho koncem ostří přes levou tvář. Levecque ucukl a chytil se za tvář. Zaklínač se vytočil do půloblouku, přesunul váhu svého těla na levou nohu a krátkým úderem mu rozsekl krční tepnu. Levecque se sesunul, chrtil krev, spadl na kolena, přelomil se a zaryl obličej do písku.

Geralt se pomalu otočil k Junghansovi. Ten, se zuřivě sešklebenou zamračenou tváří, napjal luk. Zaklínač se přikrčil a uchopil meč obouruč. Ostatní žoldnéři také v nastalém tichu napjali luky.

"Na co čekáte!" vykřikl lesník. "Střílejte! Střílejte po nich..."

Zakopl, zachvěl se, popošel dopředu a spadl na obličej. Z krku mu trčel šíp. Šíp měl na konci pruhovaná péra z křídel bažantí slepice, obarvená do žluta ve vývaru z kůry.

Šípy vyletěly se svištěním a syčením po dlouhých, plochých obloucích, z černé lesní stěny. Letěly zdánlivě pomalu, šuměly péry a zdálo se, že nabírají sílu a rychlost teprve po dopadu na cíl. A dopadaly bezchybně, kosily nastrogské nájezdníky, porážely je do písku na cestě, bezvládné a sťaté, jako slunečnice posekané srpem.

Ti, kdo přežili, se vrhli ke koním, až se navzájem poráželi. Šípy nepřestávaly svištět, kosily je v běhu, srážely ze sedel. Jenom třem se podařilo přinutit koně do trysku a s křikem odjet, rozdírajíce ostruhami boky ořů. Ale ani oni neunikli daleko.

Les se uzavřel, zatarasil cestu. Najednou už tu nebyla sluncem zalitá, písčitá silnice. Byla sevřena neprostupnou stěnou černých kmenů.

Nájezdníci zarazili koně, zaraženi a ztuhlí, snažili se vrátit, ale šípy létaly nepřetržitě. A dostihly je, vyhodily ze sedel v dupotu a ržání koní, v křiku.

A pak nastalo ticho.

Stěna lesa, která uzavírala silnici, se ztratila, smazala se, duhově zasněbila a zmizela. Znovu byla vidět cesta a na té cestě stál šedý kůň a na něm seděl jezdec - mohutný, s plavou, špičatou brádkou, v kazajce z tulení kůže, přepásané napříč šerpou z kostkované vlny.

Sivák, pohazující hlavou a hryzající udidlo, postoupil dopředu a odfrkuje, vysoko vyhazoval předními kopyty, vyhýbaje se mrtvolám a pachu krve. Jezdec, napřímený v sedle, zvedl ruku a do větví stromů udeřil náhlý poryv větru.

Z houštin na vzdáleném konci lesa se vynořily malé postavičky v přiléhavých oděvech skládajících se ze zeleně a hnědi, s pruhovanými obličejí pomalovanými ořechovou slupkou.

"Ceádmil, Wedd Brokiloéne!" zavolal jezdec. "Fáill, Aná Woédwedd!"

"Fáill!" odpověděl hlas od lesa, tichý jako závan větru. Zelenohnědé siluety začaly mizet, jedna za druhou, rozpouštět se v houštině lesa. Zůstala jenom jedna, s rozevlátými vlasy medové barvy. Ta vystoupila o několik kroků; přistoupila blíž.

"Va fáill, Gwynbleidd!" zavolala a pfistupila ještě blíž.

"Sbohem, Mono," řekl zaklínač. "Nezapomenu na tebe."

"Zapomeň," odsekla hrdě, upravujíc si toulec na zádech. "Žádná Mona není. Mona, to byl sen. Jsem Braenn. Braenn z Brokilonu."

Znovu mu zamávala. A pak zmizela. Zaklínač se otočil.

"Myšilove," řekl, dívaje se na jezdce na sivákovi.

"Geralte," kývl hlavou jezdec, přeměřuje si ho chladným i pohledem.

"Zajímavé setkání. Ale začneme od vážnějších věcí. Kde je Ciri?"

"Tady!" vykřikla dívka ukrytá v listoví. "Můžu už slézt?"

"Můžeš," řekl zaklínač.

"Jenže já nevím jak!"

"Stejně, jako jsi tam vylezla. Jen opačně."

"Bojím se! Jsem úplně nahoře!"

"Říkám, slez! Máme spolu řeč, má panenko!"

"O čem?"

"Proč jsi, u všech čertů vylezla nahoru, místo abys utekla do lesa? Utekl bych za tebou a nemusel... Ach, k d'asu, slez!"

"Udě!ala jsem to stejně jako kocour v té pohádce! Ať udělám cokoliv, tak je to vždycky špatně. Proč, ráda bych věděla."

"Já taky," řekl druid, sesedaje z koně. "Chtěl bych to vědět. I tvoje babička, královna Calanthé, by to chtěla vědět. Tak dělej, slez princezno."

Ze stromu se sypalo listí a suché větvičky. Potom se rozlehl ostrý zvuk trhané tkaniny a nakonec se objevila Ciri, sjíždějící rozkročmo po kmeni. Místo kapuce měla na kazajce malebný cár.

"Strýček Myšilov!"

"Ve vlastní osobě," objal druid dívku.

"Poslala tě babička, strýčku? Zlobí se hodně?"

"Jen trochu," usmál se Myšilov. "Je příliš zaneprázdněná namáčením rákosky. Cesta do Cintry, Ciri, nám chvíli potrvá. Využij času a vymysli si vysvětlení pro své chování. Smím-li ti radit, mělo by být krátké a stručné. Takové, které by šlo říct rychle, velice rychle. Ale i tak si myslím, že nakonec budeš muset křičet, princezničko. Velmi, velmi hlasitě."

Ciri se bolestivě ušklíbala, pokrčila nos, tiše zakňourala, ruce jí reflexivně šklubly směrem k ohroženému místu.

"Pojďme odtud," řekl Geralt, rozhlížeje se kolem. "Pojďme odtud, Myšilove."

VIII.

"Ne," řekl druid. "Calanthé změnila plány, nepřeje si už manželství Ciri s Kistrinem. Má své důvody. Nakonec, snad ti nemusím vysvětlovat, že po té ošklivé aféře s předstíraným přepadením kupců král Eryll v mých očích dost pozbyl na reputaci, a moje oči mají v království svou váhu. Ne, ani se do Nastrogu nepodívám. Odvezu malou rovnou do Cintry. Pojed s námi, Geralte."

"Proč?" zaklínač pohlédl na Ciri, dřímající pod stromem, zahalenou Myšilovovým kožichem.

"Dobře víš, proč. To dítě je ti souzeno, Geralte. Potřetí, ano, už potřetí se křižují vaše cesty. Metaforicky, samozřejmě, zvláště když jde o dvě poslední setkání. Snad tomu nechceš říkat náhoda?"

"Jaký je v tom rozdíl, jak tomu budu říkat," pousmál se zaklínač nevraživě. "V pojmenování to není, Myšilove. Proč mám jet do Cintry? Už jsem v Cintře byl, už jsem křižoval, jak jsi to řekl, cesty. No a co?"

"Geralte, vyžádal sis kdysi přísahu od Calanthé, od Pavetty a jejího muže. Přísaha je dovršena. Ciri je Překvapení. Osud si žádá..."

"Abych si to dítě vzal a udělal z ní zaklínače? Holku? Podívej se mi do očí, Myšilove. Vypadám snad jako nějaká hezká holka?"

"Jdi k čertu se zaklínačstvím," rozzlobil se druid. "O čem to vlastně mluvíš? Co to s tím má společného? Ne, Geralte, vidím, že ty nic nechápeš, musím ti to říct jasně. Poslouchej, každý hlupák, i ty, si může vyžádat přísahu, může požádat o oběť a nestane se kvůli tomu zvláštním. Zvláštní je to dítě. A zvláštní je svazek s ním, který vzniká, když se dítě narodí. Ještě jasněji? Prosím tě, Geralte, od okamžiku narození Ciri se přestalo počítat s tím, co chceš a co plánuješ. Nemá žádný význam co nechceš a čeho se zříkáš. Ty se, to je snad jasné, už vůbec nepočítáš! Nechápeš?"

"Nekřič, probudíš ji. Naše Překvapení spí. A až se probudí... Myšilove, dokonce i z neobvyklých záležitostí se Ize... se lze někdy vyvléknout."

"Víš přece," zmrazil ho druid pohledem, "že vlastní dítě nebudeš nikdy mít."

"To vím."

"A vzdáš se?"

"Vzdám. Nebo snad nesmím?"

"Smiš," řekl Myšilov. "Ano, ovšem. Ale riskuješ. Existuje takové staré pořekadlo, které říká, že meč osudu..."

"... má dvě ostří," dokončil Geralt. "Slyšel jsem ho."

"Dělej, jak myslíš," Druid odvrátil hlavu a odplivl si. "Když pomyslím na to, že jsem byl připraven nastavit za tebe krk..."

"Ty."

"Já. Na rozdíl od tebe já v osud věřím. A vím, že je nebezpečné hrát si s dvousečným mečem. Nezahrávej si, Geralte. Využij šance, která se ti naskytla. Udělej z toho, co tě s Ciri svazuje, normální, přirozený svazek dítěte a poručníka. Protože, když to neuděláš, tak... Tak se ten svazek může projevit jinak. Hrozivěji. Negativně a destruktivně. Chci před tím ochránit tebe i ji. Kdyby sis ji chtěl vzít, nebyl bych proti. Vzal bych na sebe riziko a vysvětlil Calanthé, proč tomu tak je."

"Jak můžeš vědět, že by se mnou Ciri chtěla odejít? Ze starých věštek?"

"Ne," řekl vážně Myšilov. "Proto, že usnula teprve potom, co jsi ji přikryl. Že vykřikuje ze spaní tvé jméno a hledá ručkou tvoji ruku."

"Nech toho," Geralt vstal, "nebo se rozpláču. Měj se, vousáči. Klaním se Calanthé. A v zájmu Ciri... něco vymysli."

"Neutečeš, Geralte."

"Před osudem?" zaklínač si přitáhl popruh ukořistěného koně.

"Ne," odpověděl druid s pohledem upřeným na spící holčičku. "Před ní."

Zaklínač pokynul hlavou, vyskočil do sedla. Myšilov seděl nehybně a hrabal se klackem v dohasínajícím ohni. Odjížděl pomalu, vřesem, sahajícím až ke třmenům, po úbočí, klesajícím do údolí, k černému lesu. "Geraaalte!"

Ohlédl se. Ciri stála na vrcholu kopce, jako maličká, šedá figurka s rozevlátými, šedými vlasy.

"Neodjížděj!"

Zamával jí rukou.

"Neodjížděj!" křičela tence. "Neodjížděj!"

Musím, pomyslel si. Musím, Ciri. Protože... já vždycky odjíždím.

"Stejně mi neutečeš!" vykřikla. "Nemysli si! Neutečeš! Jsem tvůj osud, slyšíš?"

Žádný osud není, pomyslel si. Neexistuje. Jediné, co je všem souzeno, je smrt. Smrt je druhé ostří dvousečného meče. Jedním jsem já. A druhým je smrt, která jde za mnou krok za krokem. Nemůžu, nesmím tě vystavovat nebezpečí, Ciri.

"Jsem tvůj osud!" přiletělo k němu z vrcholu kopce. tiše, zoufale.

Pobídl koně ostruhami a ponořil se do studeného a mokrého černého lesa jako do propasti, do toho přátelského a známého stínu, do soumraku, jenž nikde nekončí.

Něco končí, něco začíná

I.

Slunce prodralo svá ohnivá tykadla spárami v okenicích, protalo komnatu šikmými pruhy světla pulzujícího poletujícím prachem, rozlilo se v jasných skvrnách po podlaze a medvědíh kožešinách, které ji pokrývaly, a v oslepujícím záblesku se roztříštilo na přezce Yenneferina opasku. Yenneferin opasek ležel na vysokém střevíčku, vysoký střevíček ležel na bílé krajkové kosili a bílá košile ležela na černé sukni. Jedna černá punčocha visela na opěradle křesla vyřezávaného do tvaru hlavy chiméry. Druhou punčochu a druhý střevíček nebylo nikde vidět. Geralt vzdychl. Yennefer se ráda svlékala rychle a živelně. Musel si na to začít zvykat. Nic jiného mu nezbývalo.

Vstal, otevřel okenice a vyhlédl ven. Z jezera, hladkého jako tabule zrcadla, stoupal opar, listí pobřežních bříz a olší se třeptilo kapkami rosy, vzdálené louky pokrývala nízká hustá mlha visící jako pavučina těsně nad vrcholky trav.

Yennefer se pod peřinou zavrtěla s nezřetelným zamumláním. Geralt vzdychl.

"Dneska je krásné, Yen."

"Eee? Cože?"

"Dneska je krásné. Mimořádně krásný den."

Zaskočila ho. Místo aby zanádal a schovala hlavu pod polštář, čarodějka usedla, prohrábla si vlasy a začala na posteli hledat noční košili. Geralt věděl, že noční košile leží za záhlavím postele; tam, kam s ní Yennefer včera v noci mrštila. Ale byl zticha. Yennefer takové poznámky nesnášela.

Čarodějka znenadání zaklela, nakopla peřinu, zvedla ruku a lusklá prsty. Noční košile vyletěla zpoza pelesti a povlávajíc volánky jako strašidelný duch se položila přímo do nastavené ruky. Geralt vzdychl.

Yennefer vstala, popošla k němu, objala ho a kousla do ramene. Geralt vzdychl. Seznam toho, nač si musí zvyknout, se mu zdál nekonečný.

"Chtěl jsi něco říct?" otázala se čarodějka s přimhouřenýma očima.

"Ne."

"To je dobře. Víš ty co? Dneska je samozřejmě krásně. Dobrá práce."

"Práce? Co tím myslíš?"

Dříve než Yennefer stačila odpovědět, uslyšeli zdola vysoký, protáhlý křik a zahvízdnutí. Po břehu jezera, rozstříkujíc spršky vody, cválala Ciri na černé klisně. Klisna byla čistokrevná a mimořádně pěkná. Geralt věděl, že kdysi patřila jistému půlelfovi, který ohodnotil plavovlasou zaklínačku podle prvního dojmu a šeredně se spletl. Ciri klisnu pojmenovala Kelpie, což v jazyce ostrovanů ze Skellige označovalo strašného a prchlivého ducha moře, který se někdy převtěloval do podoby koně. Jméno se ke klisně hodilo přímo ideálně. Není tomu tak dávno, co se o tom velice bolestivě přesvědčil jistý hobit, který se ji pokusil ukrást. Hobit se jmenoval Sandy Frogmorton, ale od té doby mu všichni říkali Kobzol.

"Jednou si srazí vaz," zabručela Yennefer, pohlížeje na Ciri cválající ve stříkající spršce, přikrčená, zaklesnutá ve třmenech.

"Jednou si ta tvoje bláznivá dcera srazí vaz."

Geralt otočil hlavu a beze slova pohlédl přímo do čarodějčiných fialkových očí.

"No tak dobře," pousmála se Yennefer, aniž by odvrátila zrak.

"Promiň, naše dcera."

Znovu ho objala, silně se k němu přitiskla, opět ho kousla do ramene, políbila ho a zase kousla. Geralt se dotkl ústy jejích vlasů a opatrně stáhl čarodějce košili přes ramena.

A pak se oba opět ocitli v posteli v rozházených peřinách, ještě teplých a nasáklých sny. A začali se navzájem hledat a hledali se dlouho a velice trpělivě. Vědomí, že se nakonec

přece jen naleznou, je naplňovalo radostí a štěstím. Radost a štěstí bylo ve všem, co dělali. A i přesto, že se tak moc lišili, věděli jako vždy, že to nejsou rozdíly, jež by je oddělovaly, ale rozdíly, které je spojují a vážou, vážou tak silně a pevně jako sekerou přitesané osazení krokví a hřebenu, osazení, z něhož se rodí dům. A bylo to jako poprvé, kdy jej uchvátila její oslňující nahota a intenzivní touha, a ji okouzila jeho jemnost a cit. A stejně jako poprvé mu to chtěla říci, ale on ji umlčel polibkem a laskáním a doslova tomu odebral veškerý smysl. Později, když jí to chtěl říci on, nedokázal ze sebe dostat ani hlásek a ještě později je štěstí a rozkoš zavalily silou hroutící se skály a zůstal jen jeden velký záblesk pod víčky a zůstalo něco, co bylo němým výkřikem, a svět přestal existovat, něco skončilo a něco začalo, něco přestalo a bylo ticho, ticho a klid.

A okouzlení.

Svět se pomalu vracel do vyjetých kolejí a opět tady byla postel prosycená snem a sluncem zalitá komnata a den... Den...

"Yen?"

"Když jsi řekla, že den je nádherný, dodalas "dobrá práce". Má to snad znamenat..."

"Má," potvrdila a protáhla se zapřená pažemi a zachycená cípů peřiny, takže se jí v tom okamžiku vzedmula prsa tak, až to v zaklínači vyvolalo mocný záchvěv ve spodní části těla.

"Koukni, Geralte, to počasí jsme vytvořili my. Včera večer. Já, Nenneke, Triss a Dorregaray. Nemohla jsem přece riskovat, tenhle den musí být krásný..."

Odmlčela se a šťouchla ho kolenem do boku.

"Vždyť je to přece nejdůležitější den ve tvém životě, hlupáčku."

II.

Hrad Rozrog, stojící na výběžku uprostřed jezera, se dožadoval generálních oprav, zvnějšku i zevnitř, a to ne od včerejška. Mírně řečeno, Rozrog byla zřícenina, beztvářý shluk kamení hustě porostlý břechťanem, psím vínem, lišejníkem a mechem. Byla to zřícenina stojící uprostřed jezer, bažin a močálů hemžících se žábami, mloky a želvami. Byla to zřícenina, už když byl darován králi Herwigovi. Hrad Rozrog a okolní bažiny byly něco jako doživotní dar - dar na rozloučenou pro Herwiga, který před dvanácti lety abdikoval ve prospěch svého synovce Brenana, odedávna nazývaného Dobrý. Geralt se s bývalým králem seznámil Marigoldovým prostřednictvím, protože trubadúr na hradě pobýval velice často, jelikož Herwig byl příjemný a milý hostitel.

Herwiga a jeho hrad Marigold připomněl, když Yennefer všechna místa ze zaklínačova seznamu vyloučila jako nevyhovující. S Rozrogem čarodějka kupodivu souhlasila okamžitě a ani nepokrčila nos.

A tak došlo k tomu, že se svatba Geralta s Yennefer měla konat na hradě Rozrog.

III.

Zpočátku to měla být svatba tichá a neoficiální, ale časem se ukázalo - z nejrůznějších důvodů - že to není možné, takže bylo třeba sehnat někoho s organizačními schopnostmi. Yennefer to samozřejmě odmítla, nelíbilo se jí organizovat vlastní svatbu. Geralt a Ciri, o Marigoldovi ani nemluvě, neměli o organizaci ani potuchy. A tak tím pověřili Nenneke, kněžku bohyně Melitele z Ellenderu. Nenneke přijela okamžitě, a s ní dvě mladší kněžky, Iola a Eurneid.

A začaly problémy.

IV.

"Ne, Geralte," nafoukla se Nenneke a dupla nohou. "Nevezmu na sebe žádnou odpovědnost ani za obřad, ani za hostinu. Ta rozvalina, které nějaký idiot říká hrad, se nehodí vůbec k ničemu. Kuchyně je rozpadlá, taneční sál se dá použít snad jenom jako stáj, a kaple... To v podstatě ani kaple není. Můžeš mi říct, jakého boha ten kulhavec Herwig vůbec uctívá?"

"Pokud vím, neuctívá žádného. Tvrdí, že náboženství je mandragora pro masy."

"To jsem si mohla myslet," prohlásila kněžka, neskrývajíc pohrdání. "V kapli není ani jedna socha, není tam vůbec nic, nepočítám-li myši bobky. A ke všemu takový zatracený zapadákov. Geralte, proč nechcete mít svatbu ve Vengerbergu, v civilizované zemi?"

"Vždyť víš, že Yen je kvadronka a v těch tvých civilizovaných zemích smíšená manželství netolerují."

"U Velké Melitele! Jedna čtvrtina elfské krve, to je nějaký problém? Skoro každý má přece nějakou tu příměs krve Staršího lidu. Není to nic jiného než pitomé předsudky!"

"Já je nevymyslel."

V.

Seznam hostů nebyl nijak dlouhý. Snoubenci ho sestavili společně a rozesláním pozvánek pověřili Marigolda. Brzy vyšlo najevo, že trubadúr seznam ztratil dřív, než si ho stačil přečíst. Protože se to styděl přiznat, použil laciného triku a sezval koho se jen dalo. Samozřejmě znal Geralta i Yennefer tak dobře, že na nikoho důležitého nezapomněl, nebyl by to ale on, aby seznam hostů neobohatil o podivuhodný počet zcela náhodných osob.

A tak se tam objevil starý Vesemir z Kaer Morhen, Geraltův vychovatel, a s ním i zaklínač Eskel, s nímž se Geralt přátelil již od dětství.

Přišel druid Myšilov ve společnosti opálené plavovlásky jménem Freya, jež byla o hlavu vyšší a pár set let mladší než on. Spolu s nimi dorazil jarl Crach an Craite ze Skellige ve společnosti synů Ragnara a Lokiho. Ragnarovi, když jel na koni, dosahovaly nohy skoro až k zemi. Loki zase připomínal jemného elfa. Nebylo na tom ostatně nic divného - byli to sice bratři, ale za matky měli různé jarlovy souložnice.

Ohlásil se fojt Caldemeyn z Blavikenu s dcerou Annikou, dosti atraktivní, ale strašně nesmělou dívkou. Dostavil se trpaslík Yarpen Zigrin bez - což bylo zajímavé - obvyklé společnosti vousatých loupežníků, jimi říkal "ogaři". K Yarpenovi se cestou přidali elf Chireadan, jenž měl mezi Starším lidem ne zcela jasné, ale bezesporu vysoké postavení, doprovázený několika málomluvnými elfy, které neznal nikdo.

Dorazila i hlučná tlupa půlčků, z nichž Geralt znal pouze Daintyho Biberveldta, farmáře z Rdesnové Louky, a z doslechu jeho svárlivou ženu Gardenii. V tomto houfu se nacházel i jeden půlčík, který půlčíkem nebyl - slavný podnikatel a kupec Tellico Lunngrevink Letorte z Novigradu, měňavec, doppler, vystupující jako půlčík pod přijatým jménem Dudu.

Objevil se baron Freixenet z Brokilonu se ženou, urozenou dryádou Braenn a pěti dcerkami jmény Morenn, Cirilla, Mona, Eithé a Kashka. Morenn vypadala tak na patnáct let a Kashka na pět. Všechny měly ohnivě rusé vlasy, přestože Freixenet byl černovlasý a Braenn medově plavovlasá. Braenn byla viditelně těhotná. Freixenet zcela vážně tvrdil, že to tentokrát musí být syn, přičemž hejno jeho rusých dryád po sobě pokukovalo a pochechtávalo se a Braenn s lehkým úsměvem dodávala, že onen "syn" se bude jmenovat Melissa.

Dostavil se Jarre Jednoruký, mladý kněz a kronikář z Ellanderu, chovanec Nenneke. Přišel hlavně kvůli Ciri, do níž se zahleděl. Ciri, jak se roztrpčené Nenneke zdálo, brala nesmělé nadbíhání zmrzačeného mládence na lehkou váhu.

Seznam neočekávaných hostů zahájil kníže Agloval z Bremervoordu, jehož příjezd hraničil se zázrakem, protože se s Geraltem upřímně nesnášeli. Ještě podivnější bylo, že se dostavil ve společnosti manželky, sirény Sh'eenaz. Sh'eenaz sice kdysi obětovala svůj rybí ocas výměnnou za dvojici neobyčejně krásných nožek, ale bylo o ní známo, že se nikdy nevzdaluje od mořského pobřeží, protože v ní pevnina vzbuzuje strach.

Málokdo očekával příjezd dalších korunovaných hlav - také je nikdo nezval. Přesto však monarchové posílali dopisy, dárky, posly - nebo všechno najednou. Museli se asi domluvit, protože poslové cestovali ve skupině, která se cestou spřátelila. Rytíř Yves zastupoval krále Ethaina, kastelán Sulivoy krále Venzlava, sir Matholm krále Sigismunda a sir Devereux královnu Addu, bývalou strigu. Cesta musela být veselá, neboť Yves měl rozseknutý ret, Sulivoy ruku na pásce, Matholm kulhal a Devereux měl takovou opici, že se sotva držel v sedle.

Nikdo nepozval zlatého draka Villentretenmertha, protože nikdo nevěděl, jak ho pozvat a kde ho vůbec hledat. K všeobecnému údivu se drak objevil, samozřejmě inkognito, v podobě rytíře Borchy vulgo Tři Kavky. Tam, kde byl i Marigold, se ovšem o nějakém inkognitu nedalo mluvit, ale přesto jen málokdo věřil, když básník ukazoval na kudrnatého rytíře a tvrdil, že je to drak.

Nikdo nečekal ani nezval pestrobarevnou sebranku, která se označovala jako "Marigoldovi přátelé a známí". Byli to hlavně básníci, muzikanti a trubadúři, k tomu ještě akrobat, profesionální hráč kostek, krotitelka krokodýlů a čtyři zmalované panenky, z nichž tři vypadaly jako prostitutky a čtvrtá, která jako harapanna nevypadala, jí byla bezpochyby také. Skupinu doplňovali dva proroci, z toho jeden falešný, jeden sochař, jedno plavovlasé a věčně opilé médium ženského pohlaví a podřobaný gnóm, který tvrdil, že se jmenuje Schuttenbach.

Kouzelnou obojživelnou loď, připomínající labuť zkříženou s velkým polštářem, se dostavili čarodějové. Bylo jich čtyřikrát méně, než bylo pozváno, a třikrát více, než bylo očekáváno, protože Yennefeřini kolegové, jak se tvrdilo, odsuzovali její sňatek s mužem mimo jejich bratrstvo - a navíc zaklínačem. Část z nich pozvání ignorovala, část se vymluvila na nedostatek času a nutnou účast na výročním celosvětovém konventu čarodějů. Takže na palubě -jak ho Marigold pojmenoval - "peřinovce" byl pouze Dorregaray z Vole a Radcliffe z Oxenfurtu. A byla tam také Triss Ranuncul s vlasy barvy říjnových kaštanů.

VI.

"To ty jsi pozval Triss Ranuncul?"

"Ne," zavrtěl hlavou zaklínač a v duchu velebil fakt, že mu mutace krevního oběhu neumožňuje, aby se červenal. "Já ne. Myslím, že to udělal Marigold, přestože všichni svorně tvrdí, že se o svatbě dozvěděli z magických krystalů."

"Nepřeji si, aby Triss byla na mé svatbě!"

"Ale proč? Vždyť je to tvoje kamarádka."

"Nedělej ze mě hlupáka, zaklínači! Všichni vědí, že ses s ní vyspal!"

"To není pravda."

Yennefeřiny fialkové oči se nebezpečně zúžily.

"Je to pravda."

"Není!"

"A je!"

"Tak dobře," obrátil se vztekle. "Je to pravda. A co má být?" Čarodějka chvilku mlčela, pohrávající si přitom s obsidiánovou hvězdou na černé sametce.

"Nic," řekla pak. "Jen jsem chtěla, aby ses přiznal. Nikdy se mě nepokoušej obelhávat, Geralte. Nikdy."

VII.

Zed' byla cítit mokrým kamením a kyselým býlím, slunce prosvětlovalo hnědou vodou v příkopu, vytahovalo teplou zeleň porostu na dně močálů a jiskřivou žlut' stulíků plovoucích po hladině.

Hrad se pomalu probíral k životu. V západním křídle někdo rozrazil okenice a hlasitě se rozesmál. Někdo jiný se slabým hlasem domáhal láku z kyselého zelí. Jeden z Marigoldových kolegů, hostujících na hradě, slepec, si při holení zpíval:

Za stodolou, kdes na plotě
Kohout hlasitě tam pěje
Hned se milá vrátím k tobě
Jen ulevím trochu sobě...

Vrzly dveře a na nádvoří vyšel Marigold. Protahoval se a protíral si oči.

"Jak se vede, ženichu," pronesl unaveným hlasem. "Jestli chceš zmizet, máš teď poslední příležitost."

"Stal se z tebe ranní ptáček, Marigolde."

"Vlastně jsem ani nešel spát," zabručel básník, když usedl na kamennou lavičku vedle zaklínače a opřel se zády o zed' porostlou psím vínem. "Bohové, to byla ale noc. Ale co, přátelé se nežení každý den, tak to bylo zapotřebí oslavit."

"Svatební hostina je už dneska," připomněl mu Geralt. "Vydržíš to?"

"Chceš mě urazit?"

Slunce pálilo a ptáci v křovinách štěbetali. Od jezera bylo slyšet šplouchání a pištění. Morenn, Cirilla, Mona, Eithé a Kaschka, rusovlasé dryády, Freixenetovy dcerky, se koupaly jako obvykle nahé, ve společnosti Triss Ranuncul a Myšilovovy přítelkyně Freyi. Nahoře, na rozpadajícím se cimbuří, si královští poslové, rytíři Yves, Sulivoy, Matholm a Devereux rvali dalekohled z rukou.

"Pobavili jste se alespoň dobře, Marigolde?"

"Ani se neptej."

"Nějaký větší skandál?"

"Několik."

První skandál, jak oznámil básník, měl rasový základ. Tellico Lungrevink Letorte najednou uprostřed zábavy prohlásil, že už má dost toho převleku za půlčíka. Doppler ukázal prstem na přítomné dryády, elfy, hobity, sirénu, trpaslíka a gnóma, který tvrdil, že se jmenuje Schuttenbach, a prohlásil za diskriminaci skutečnost, že všichni mohou být sami sebou a jen on, Tellico, se musí strojit v cizí peří. Po tom všem se na chvíli změnil do své přirozené podoby. Při tom pohledu Gardenie Biberveldtová omdlela, kníže Agloval se málem udávil candátem a Annika, dcera fojta Caldemeyna, dostala hysterický záchvat. Situaci zachránil drak Villentretenmerth, nadále v podobě rytíře Borchy Tři Kavky, tím, že dopplerovi klidně vysvětloval, že změna podoby je privilegium, které ovšem také zavazuje mimo jiné k tomu, aby dotyčný přijímal podobu považovanou za společensky přijatelnou a uznávanou a že to není nic jiného než pouhá zdvořilost k hostiteli.

Doppler obvinil Villentretenmertha z rasismu, šovinismu a nedostatku základních znalostí o tématu diskuze. Uražený Villentretenmerth se proto na chvíli proměnil do své přirozené dračí podoby, přičemž zničil něco nábytku a vyvolal všeobecnou paniku.

Když se situace poněkud uklidnila, rozpoutal se prudký spor, v němž si lidé i nelidé na různých příkladech navzájem vytýkali nedostatek tolerance a rasové snášenlivosti. Dosti neočekávaný zvrat v diskuzi vyvolal hlas pihovaté Merle, děvky, která jako děvka nevypadala. Merle oznámila, že celý ten spor je hloupý a bezpředmětný a netýká se opravdových profesionálů, kteří takové věci nerozlišují, což je ona ochotna na místě dokázat (za přiměřenou odměnu, ovšem), klidně i s drakem Villentretenmerthem v jeho přirozené podobě. V tichu, které v tom okamžiku nastalo, uslyšeli médium ženského pohlaví prohlásit, že je ochotná udělat totéž, a to zdarma. Villentretenmerth rychle změnil téma a začal diskutovat o tématech bezpečnějších, jako jsou ekonomie, politika, lov, rybolov a hazard.

Ostatní skandálky byly víceméně přátelské. Myšilov, Radcliffe a Dorregaray se vsadili, kdo z nich silou vůle přinutí levitovat více předmětů najednou. Vyhrál Dorregaray, jenž ve vzduchu udržel dvě židle, podnos s ovocem, mísu polévky, glóbus, kočku, dva psy a Kashku, dceru Freixeneta a Braenn.

Pak se dvě Freixenetovy dcery, Cirilla a Mona, porvaly a bylo třeba poslat je na kutě. Krátce nato se porval Ragnar s rytířem Matholmem kvůli Morenn, nejstarší Freixenetově dceři. Rozčilený Freixenet přikázal Braenn zamknout všechny jejich rusovlasé ratolesti v pokoji a sám se zapojil do soutěže v pití, kterou zorganizovala Myšilovova přítelkyně Freya. Velmi rychle se ukázalo, že Freya má nepředstavitelnou odolnost vůči alkoholu, hraničící téměř s imunitou. Většina básníků a bardů, Marigoldových přítelíčků, už byla pod stolem, ale Freixenet, Crach an Craite a fojn Caldemeyn bojovali udatně, leč nakonec podlehli i oni. Velmi houževnatě se držel čaroděj Radcliffe, ovšem jen do té doby, než ho přistihli, že podvádí - měl u sebe roh jednorozce. Poté, co mu ho zabavili, neměl proti Freyi nejmenší šanci. U stolu, kde seděla ostrovanka, bylo za chvíli prázdno - pak s ní nějakou dobu pil naprosto neznámý pobledlý muž ve staromódním kaftanu. Po jistém čase onen muž vstal, zapotácel se, uctivě se uklonil a prošel zdí stejně snadno jako mlhou. Pečlivá prohlídka starobylých portrétů zdobících zdi sálu přinesla zjištění, že by se mohlo jednat o Willema zvaného Čert, dědice Rozrogu, zamordovaného v době temna před několika sty lety.

Starobylý hrad skrýval všelijaká tajemství a v minulosti se těšil pochybné a pochmurné slávě. Další příhody nadpřirozeného charakteru se již ale nevyskytly. Kolem půlnoci vletěl otevřeným oknem dovnitř upír, ale toho zahnal trpaslík Yarpen Zigrin tím, že se do něho strefoval česnekem. Celý večer cosi vylo, řinčelo řetězy a sténalo, jenže toho si nikdo nevšímal, protože si všichni mysleli, že je to Marigold a silně prořídlá skupinka jeho zatím poměrně střízlivých přátel. Přesto však to byli duchové, o čemž svědčilo množství ekto plazmy pokrývající schodiště, na níž několik osob uklouzlo a citelně si natlouklo.

Hranici tolerance překročil rozčepýřený přízrak s ohnivýma očima, který zlomyslné štípl Sh'eenaz do zadečku. Tuto výtržnost se podařilo srovnat jen s obtížemi, protože se Sh'eenaz domnívala, že to byl Marigold. Přízrak tohoto omylu okamžitě zneužil a plíží se po sále a štípal další oběti, než ho přistihla Nenneke a vypudila pomocí exorcismu.

Několika osobám se zjevila Bílá paní, již - dá-li se věřit legendám - zazdili zaživa v rozrožských kobkách. Našli se skeptici, kteří tvrdili, že to nebyla žádná Bílá paní, ale médium ženského pohlaví, jež se potácelo po ochozech při pátrání po nějaké další flašce.

Pak nastalo všeobecné mizení osob. První zmizel rytíř Yves a krotitelka krokodýlů, krátce nato nebylo ani stopy po Ragnarovi a Eurnelde, kněžce Melitele. Potom zmizela Gardenie Biberveldtová, ale zjistilo se, že šla spát. Najednou chyběl Jarre Jednoruký a druhá Melitelina kněžka Iola. Ciri, ačkoli tvrdila, že jí je Jarre lhostejný, projevila určité

znepokojení, ale vyjasnilo se, že si mladík odskočil na stranu a spadl do mělkého příkopu, kde usnul. Iolu našli pod schodištěm. S elfem Chireadaem. Byla také spatřena Triss Ranuncul, jak společně se zaklínačem Eskelem z Kaer Morhen mizí v zahradním altánku. K ránu někdo tvrdil, že z altánku vysel doppler Tellico. Topili se v dohadách, kterou podobu vlastně doppler nabyl, zda Triss nebo Eskela. Někdo dokonce nanesl odvážnou myšlenku, že se na hradě nacházejí doppleři dva. Chtěli se otázat draka Villentretenmertha, coby odborníka na změny podoby, na jeho názor, ale ukázalo se, že drak zmizel a s ním i harapanna Merle.

Ztratila se i druhá děvka a jeden z proroků. Prorok, který zůstal, tvrdil, že on je ten pravý, ale nebyl schopen dokázat to. Zmizel také gnóm, vydávající se za Schuttenbacha, a dosud nebyl nalezen.

"Můžeš litovat," domluvil bard s mohutným zívnutím. "Lituj toho, Geralte, že jsi tam nebyl. Bylo tam pěkně husto."

"Lituji toho," zabručel zaklínač. "Ale to víš... Nešlo to, protože Yennefer... Vždyť to sám znáš nejlíp..."

"Samo, že znám," souhlasil Marigold. "Proto se taky nežením."

VIII.

Z hradní kuchyně se neslo zvonění pánví, veselý smích a popěvky. Uživit celou tu hromadu hostů byl problém, neboť král Herwig neměl v podstatě žádné služebnictvo. Přítomnost čarodějů situaci také neřešila, neboť za účelem všeobecné spokojenosti bylo rozhodnuto, že se budou podávat jen přírodní produkty, a bylo upuštěno od kulinární magie. Dopadlo to tedy tak, že Nenneke do práce nahnala koho jen se dalo. Zpočátku to nebylo jednoduché; ti, které kněžka polapila, neměli o kuchyňských pracech ani ponětí, a ti, kdo ponětí měli, utekli. Nenneke ale našla nečekanou pomoc v osobě Gardenie Biberveldtové a hobitek z její družiny. Znamenitymi kuchařkami ochotnými spolupracovat se kupodivu projevily všechny čtyři harapanny z Marigoldovy družiny.

Se zásobami už takové potíže nebyly. Freixenet a kníže Agloval zorganizovali hon a dodali dostatek zvěřiny. Braenn a jejím dcerám stačily dvě hodiny na to, aby kuchyni naplnily divokým ptactvem. Dokonce i nejmladší dryáda Kashka se uměla lukem ohánět obstojně. Král Herwig, který miloval rybolov, vyplouval za šerého úsvitu na jezero a přivážel štiky, candáty a obrovské okouny. Společníka mu obvykle dělal Loki, mladší syn Cracha an Craite. Loki se vyznal v rybaření i v lodích a navíc byl ráno použitelný, neboť stejně jako Herwig nepil.

Dainty Biberveldt a jeho příbuzní, posílení dopplerem Tellicem, se starali o výzdobu sálu i komnat. Do pomývání a úklidu nahnali oba proroky, krotitelku krokodýlů, sochaře i věčně opilé médium ženského pohlaví.

Dozorem nad sklepem a pitím zprvu pověřili Marigolda a jeho kamarády básníky, což se ovšem projevilo jako katastrofální omyl. Bardy tedy byli vypuzeni a klíče předány Myšilovově přítelkyni Freyi. Marigold a jeho básníci proseděli celé dny před dveřmi do sklípku a snažili se Freyu vzrušit milostnými baladami, vůči nimž ovšem ostrovanka měla stejnou odolnost jako vůči alkoholu.

Gerald zvedl hlavu, vytržený z dřímoty klapáním kopyt na kamenném nádvoří. Z keřů prorůstajících zdí se vynořila vodou se lesknoucí Kelpie s Ciri v sedle. Ciri byla oblečena do svého černého koženého kostýmu a na zádech měla meč, slavný Gevir, dobytý v pouštních katakombách Korath.

Chvíli na sebe mlčky hleděli, pak dívka pobodla klisnu patou a popojela blíž. Kelpie sehnula hlavu, aby na zaklínače dosáhla zuby, ale Ciri ji zadržela silným škubnutím uzdy.

"Takže dneska," ozvala se zaklínačka. "Dnes, Geralte."

"Dnes," potvrdil, opřený o zed'.

"Mám z toho radost," řekla nejistě. "Myslím... nejsem si jistá, že budete šťastní, ale i tak z toho mám radost..."

"Seskoč dolů, Ciri. Promluvíme si."

Dívka potrásla hlavou a odhodila si vlasy na záda, za ucho. Geralt na chvíli spatřil širokou, ošklivou jizvu na její tváři - památku na dřívější strašlivé dny. Ciri si nechala narůst vlasy až na ramena a česala se tak, aby jizvu zakryla, často na ni ale zapomínala.

"Odjíždím, Geralte," oznámila. "Hned po hostině."

"Sesedni, Ciri."

Zaklínačka seskočila ze sedla a posadila se vedle něho. Geralt ji objal a Ciri mu složila hlavu na ramena.

"Odjíždím," zopakovala.

Mlčel. Slova se mu drala na rty, ale nebyla mezi nimi taková, která by považoval za vhodná. Za potřebná. Mlčel.

"Vím, co si myslíš," řekla pomalu. "Myslíš si, že utíkám. A máš pravdu."

Mlčel. Věděl to.

"Konečně, po všech těch letech, jste svoji - Yen a ty. Zasloužíte si štěstí a klid. Domov. Ale mě to děsí, Geralte. Proto... utíkám."

Mlčel. Vzpomínal si na vlastní úteky.

"Vyrazím hned po hostině," zopakovala Ciri. "Chci... Chci znovu cítit vítr ve tváři na hřbetě cválajícího koně. Chci znovu vidět hvězdy na obzoru, chci si v noci pískat Marigoldovy balady. Toužím po boji, tanci s mečem, toužím po riziku, toužím po rozkoši, jakou mi přináší vítězství. A toužím po samotě. Chápeš mě?"

"Samozřejmě," usmál se smutně. "Samozřejmě že té chápu, Ciri. Jsi moje dcera, jsi zaklínačka. Uděláš, co budeš muset. Ale jedno ti říct musím. Jedno. Neutečeš, i když to budeš pořád zkoušet."

"Já vím," odpověděla a pevněji se k němu přivinula. "Pořád ještě mám naději, že jednou... Budu-li čekat, budu-li trpělivá, tak i já snad jednou zažiji takový krásný den... Takový pěkný den... I když..."

"Copak, Ciri?"

"Nikdy jsem nebyla hezká. A s tou jizvou..."

"Ciri," přerušil ji. "Jsi ta nejkrásnější dívka na celém světě. Hned po Yen, samozřejmě."

"Och, Geralte..."

"Jestli mi nevěříš, zeptej se Marigolda."

"Och, Geralte."

"Kam..."

"Na jih," přerušila ho okamžitě, aniž by odvrátila tvář. "Ze země se tam ještě kouří po boji, probíhá obnova, lidé bojují o přežití. Potřebují ochranu a obranu. Budu se jim hodit. A je i poušť Korath... Je i Nilfgaard. Mám tam svoje účty. Máme tam svoje účty k vyrovnaní Gveir a já."

Zmlkla. Tvář ji ztuhla, zelené oči se zúžily, ústa zkřivila nenávistná grimasa. Vzpomínám si, přemítal Geralt, vzpomínám. Tak to bylo tehdy, když spolu ruku v ruce bojovali na schodišti hradu Rhys-Rhun. Schody byly kluzké krví a na nich on a ona. Vlk a Kočka, dva smrtící stroje nelidsky rychlé a nelidsky kruté, zahnání do úzkých, dotlačeni ke zdi. Ano, tehdy Nilfgaardané, jati hrůzou, ustupovali před záblesky a

svistem jejich čepelí a oni pomalu sestupovali dolů, dolů po schodišti hradu Rhys-Rhun, mokrém krví. Sestupovali, opření o sebe, spojení, a před nimi šla smrt, smrt na dvou lesklých čepelích mečů. Chladný, klidný Vlk a šílená Kočka. Záblesk čepele, výkřik, krev, smrt... Tak, takhle to tehdy bylo... Tehdy...

Ciri si odhodila vlasy na záda a mezi plavými prameny zasvítily i sněžně bílé pruhy na skrání.

Tehdy jí zbělely vlasy.

"Mám tam svoje účty," zasyčela. "Za Mistle. Za mou Mistle. Sice jsem ji pomstila, ale za Mistle je jedna smrt málo."

Bonhart, pomyslel si. Zabíjí ho z nenávisti. Och, Ciri, Ciri. Stojíš nad propastí, dcerko. Tvoji Mistle by nepomstilo ani tisíc smrtí. Chraň se před nenávistí, Ciri, zažíváš se jako rakovina.

"Dávej na sebe pozor," zašeptal.

"Raději si všímám ostatních," usmála se zlověstně. "To se spíš vyplácí, má to větší smysl."

Už ji nikdy neuvidím, pomyslel si. Jestli odejde, tak už ji nikdy neuvidím.

"Uvidíš," odpověděla nečekaně a usmála se úsměvem čarodějky a ne zaklínačky.

"Uvidíš, Geralte."

Pak se odtáhla, vysoká a štíhlá jako chlapec, hbitá jako tanečnice. Jedním skokem se vyhoupla do sedla.

"Yááá, Kelpie!!!"

Od kopyt vytryskly jiskry, vykřesávané podkovami z nádvoří. Za zdí se objevil Marigold s loutnou přes rameno, v každé ruce velký džbán s pivem.

"Tu máš, napij se," řekl a usedl vedle něj. "Udělá ti to dobře."

"Já ti nevím. Yennefer mě varovala, že jestli ze mě bude něco cítit..."

"Požvýkáš trochu petržele. Pij, bačkoro."

Delší dobu seděli mlčky a pomalu upíjeli pivo ze džbánu. Marigold vzdychl.

"Ciri odjíždí, že?"

"Hm."

"Myslel jsem si to. Poslyš, Geralte..."

"Mlč, Marigolde."

"Tak jo."

Zase mlčeli. Z kuchyně se linula příjemná vůně pečené zvěřiny silně kořeněné jalovcem.

"Něco končí," dostal ze sebe Geralt ztěžka. "Něco končí, Marigolde."

"Kdepak," oponoval mu básník vážně. "Něco začíná."

IX.

Odpoledne proběhlo ve znamení všeobecného pláče. Všechno to začalo elixírem krásy. Elixír, přesněji mast, řečená Feenglanc a ve starší mluvě "glamarye", použitá přesným způsobem, nevidaně vylepšovala vnady. Triss Ranuncul, již o to požádaly paní hostující na hradě, připravila větší množství glamarye a paní se okamžitě pustily do kosmetických úprav. Za zamčenými dveřmi bylo slyšet vzlykání Cirilly, Mony, Eithé a Kashky, jimž glamarye nebylo dovoleno použít. Této pocty se mělo dostat pouze nejstarší dryádě Morenn. Nejhlasitěji řvala Kashka. O patro výš ječela Lily, dcera Daintyho Biberveldta, neboť se prokázalo, že glamarye, ostatně jako většina jiných kouzel, na hobitky vůbec nepůsobí. V zahradě, mezi akáty, popotahovalo médium ženského pohlaví, protože netušilo, že glamarye způsobuje bleskové vystřízlivění a s ním související následky, mimo jiné hlubokou melancholii. V západním křídle hradu bulila Annika, dcera fojta

Caldemeyna, která nevěděla, že se glamarye vtírá pod oči, svůj příděl snědla a dostala průjem. Ciri si vyzvedla svůj příděl a natřela jím Kelpii.

Pobrečely si také kněžky Iola a Eurneid, protože si Yennefer odmítla obléknout bílé svatební šaty, které pro ni ušily. Nepomohla ani přímluva Nenneke. Yennefer nadávala, vrhala kletbami a nádobím, přičemž pořád opakovala, že v bílém vypadá jako nějaká zkurvená panna. Navztekaná Nenneke začala vřískat také a čarodějkou obviňovala, že se chová hůř než tři zkurvené panny najednou. Yennefer odpověděla tak, že vyčarovala kulový blesk a zdemolovala střechu rohové vížky, což mělo i svou dobrou stránku. Rachot byl tak hrozný, že z toho Caldemeynova dcera dostala šok a přešel ji průjem.

Znovu byli spatřeni Triss Ranuncul a zaklínač Eskel z Kaer Morhen, jak se něžně zavěšení potají protahují do zahradního altánku. Tentokrát nebylo pochyb, že jsou to skutečné oni osobně, protože doppler Tellico popíjel pivo ve společnosti Marigolda, Daintyho Biberveldta a draka Villentretenmertha.

Ani přes usilovné a soustavné pátrání nebyl nalezen gnóm vydávající se za Schuttenbacha.

X.

"Yen..."

Vypadala úchvatně. Černě zvlněné kadeře, sepjaté zlatým diadémem, spadaly v lesklé kaskádě na ramena a na vysoký límeček dlouhých šatů z bílého brokátu s černými proužky na rukávech, stažených v živůtku nespočetným množstvím zášivek a fialových stužek.

"Květiny, nezapomeň na květiny," upozorňovala Triss Ranuncul celá v tmavé modři a podávala nevěstě kytici bílých růží. "Och, Yen já mám takovou radost..."

"Triss, miláčku," zalkala Yennefer neočekávaně, načež se obě čarodějky objaly a políbily vzduch kolem uší a diamantových náušnic.

"Nechte už těch něžností," přikázala Nenneke a uhladila záhyby svého sněhobílého úboru kněžky. Jdeme do kaple. Iolo, Eurneide, podržte jí šaty, jinak sebou švihne na schodech.

Yennefer se přiblížila ke Geraltovi a rukou v bílé krajkové rukavičce mu poopravila límeček černého pláště vyšíváného stříbrem. Geralt jí nabídl rámě.

"Geralt," zašeptala mu do ucha. "Pořád tomu nemohu uvěřit."

"Yen," odpověděl jí šeptem. "Miluji tě."

XI.

"Kde, u všech d'asů, vězí Herwig?"

"Nemám ponětí," odpověděl Marigold, přičemž si leštil přezky na své módní kamizolce barvy vřesu. "A kde je Ciri?"

"Nevím," zamračila se Yennefer a zavětrila. "Pěkně z tebe táhne petržel, Marigolde. Nestal se z tebe vegetarián?"

Hosté se začali scházet a pomalu zaplňovali prostornou kapli. Agloval, celý v obřadní černi, doprovázel zářivě bílou Sh'eenaz, vedle nich cupital houf půlčků v béžovém, hnědém a okrovém, Yarpen Zigrin a drak Villentretenmerth zářili zlatem, Freixenet a Dorregaray ve fialovém, královští poslové v heraldických barvách, elfové a dryády v zeleném a Marigoldovi známí ve všech barvách duhy.

"Viděl někdo Lokiho?" otázal se Myšilov.

"Lokiho?" Přistoupil k nim Eskel a pohlédl na ně zpod bažantích per zdobících jeho baret. "Loki šel s Herwigem na ryby. Viděl jsem je ve člunu na jezeře. Ciri jela za nimi, aby jim řekla, že to už začíná."

"Kdy to bylo?"

"No, už je to dost dlouho."

"Mor na ně, zasrané rybáře!" zaklel Crach an Craite. "Když jim berou ryby, zapomenou na celý svět. Ragnare, skoč pro ně!"

"Počkejte," řekla Braenn a vytřepala si z hlubokého dekoltu pampeliškové chmýří.

"Potřebujeme někoho, kdo umí rychle běhat. Mono! Kashko! Raenn'ess aen laeke, va!"

"Já to říkala," prskala Nenneke, "že na Herwiga není spoleh. Nezodpovědný hlupák jako všichni ateisti. Koho napadlo, že by zrovna on měl být hlavním ceremoniářem?"

"Je to král," řekl Geralt nejistě. "Sice bývalý, ale přece jen král..."

"Živijó..." zapěl nečekaně jeden z proroků, ale krotitelka krokodýlů ho uklidnila ránou do týla. V houfu půlčiků to zavřelo, někdo zaklel a někomu dalšímu jednu vrazili. Gardenie Biberveldtová zaječela, protože jí doppler Tellico přišlápl šaty.

Médium ženského pohlaví začalo bezdůvodně popotahovat.

"Ještě chvílku," sykla Yennefer s milým úsměvem a prsty zaťatými do kytice. "Ještě chvílku a trefí mě slak. Ať už to konečně začne. Ať už je to za námi."

"Nemel sebou, Yen," zavrčela Triss, "nebo potrháš stehy."

"Kde je gnóm Schuttenbach?" zavřeštěl někdo z bardů.

"Nemáme ponětí," sborově zaječely čtyři děvky.

"Tak ať se po něm, u psí mateře, někdo podívá!" zakřičel Marigold. "Sliboval, že natrhá květiny. Co teď budeme dělat? Není tady ani Schuttenbach, ani květiny! Jak teď vypadáme?"

U vchodu do kaple to zašumělo a dovnitř s velkým křikem vběhly obě dryády vyslané k jezeru. Za nimi uháněl Loki, promáčený a špinavý, s velkým šrámem na čele.

"Loki!" vykřikl Crach an Craite. "Co se stalo?"

"Maaamáááá!" bulila Kashka.

"Que'ss aen!" Braenn polapila dcerky a celá roztřesená a rozrušená přešla na dialekt brokilonských dryád: "Oue'ss aen que suecc'ss feal, caer me?"

"Převrátil se nám člun..." vydechl Loki. "Hned u břehu... Strašlivá obluda! Praštil jsem ji veslem, ale překousla mi ho... překousla mi veslo!"

"Kdo? Co?"

"Geralte!" vykřikla Braenn. "Geralte, Mona říká, že je to cinarea!"

"Žiritva!" vykřikl zaklínač. "Eskele, skoč mi pro meč!"

"Moje hůlka!" volal Doregaray. "Radcliffe, kde je moje hůlka?"

"Ciri!" řekl Loki, otíraje si krev z cela. "Ciri s ní bojuje! S tou obludou!"

"Kurva! Ciri proti žiritvě nemá nejmenší šanci! Eskele! Koně!"

"Počkejte!" Yennefer strhla diadém a hodila ho na podlahu.

"Teleportujeme vás. Budete tam dřív! Dorregaray, Triss, Radcliffe! Podejte nám ruce..."

Všichni ztichli a pak hlasitě vykřikli. Ve dveřích kaple se objevil král Herwig, promočený, ale celý. Vedle něj stál prostovlasý mladíček v podivně se lesknoucí zbroji. Za nimi vešla Ciri, voda z ní jen crčela, byla zablácená, rozcuchaná, s Gveirem v ruce. Tvář měla rozseknutou od skráně po bradu. Zpod rukávu, urvaného z košile, se valila krev.

"Ciri!!!"

"Zabila jsem ji," pronesla zaklínačka slabým hlasem.

"Rozsekla jsem jí lebku."

Zachvěla se a tak ji Geralt, Eskel a Marigold zachytili a podrželi. Meč však z ruky nepustila.

"Zase..." zasténal bard. "Zase to schytala přímo do obličeje... Proč jen musí mít takový zatracený pech..."

Yennefer hlasitě zaječela, odsunula Jarreho, který s jednou rukou jen překážel, a uchopila Ciri. Čarodějku ani nenapadlo ohlížet se na to, že ji voda s bahnem a krví zašpiní a poničí šaty, přiložila zaklínačce prsty na tvář a vykřikla zaklínadlo. Geraltovi se zdálo, že se celý hrad zachvěl a slunce na vteřinu pohaslo. Yennefer sundala dlaň z Ciriiny tváře a všichni údivem vzdychli. Šeredná rána se stáhla do tenoučké červené jizvičky, lemované několika malými krůpějemi krve. Ciri zůstala viset v rukou, jež jí podpíraly.

"Výtečně," prohlásil Dorregaray. "Mistrova ruka se pozná."

"Blahopřeji, Yen," řekla tiše Triss a Nenneke se rozplakala.

Yennefer se usmála, vyvrátila oči a omdlela. Geralt ji stačil zachytit dřív než se, měkká jako hedvábná stužka, sesula na zem.

XII.

"Klid, Geralte," řekla Nenneke. "Nevzrušuj se. Za chvíli ji to přejde. Jen se trochu vysílila, to je všechno. A navíc ty nervy... Vždyť víš, jak moc Ciri miluje."

"Vím." Geralt zvedl hlavu a prohlížel si mladíka v lesklé zbroji, stojícího u dveří komnaty. "Poslyš, synku, vrať se do kaple. Do toho ti nic není. A jen tak, mezi námi, kdo vůbec jsi?"

"Jsem... Jsem Galahad," odpověděl mladý rytíř. "Mohu se... Mohu se otázat, jak se cítí ta krásná a statečná slečna?"

"Která?" usmál se zaklínač. "Jsou tady dvě, obě pěkné, statečné a obě slečny, z toho ta jedna její jen náhodou. O kterou ti jde?"

Mladík ztuhl. "O tu... mladší..." odpověděl. "O tu, jež se bez váhání vrhla na pomoc Králi Rybáři."

"Komu?"

"On tím myslí Herwiga," skočila jim do řeči Nenneke. "Žitva zaútočila na člun, z něhož Herwig s Lokim chytali ryby. Ciri se vrhla na žitvu a tento mladíček, který byl náhodou poblíž, jí přišel na pomoc."

"Tak ty jsi pomohl Ciri," pohlédl zaklínač na mladého rytíře pozorněji a vděčněji. "Jak ti to říkají? Zapomněl jsem."

"Galahad. Je tohle Avalon? Hrad Krále Rybáře?"

Otevřely se dveře a v nich se objevila pobledlá Yennefer, podpíraná Triss Ranuncul.

"Yen!"

"Jdeme do kaple," pronesla čarodějka tichým hlasem. "Hosté čekají."

"Yen... Můžeme to odložit..."

"Stanu se tvou ženou, i kdyby mě měli sebrat čerti! A to okamžitě!"

"A Ciri?"

"Co Ciri?" Za Yennefer se vynořila zaklínačka, která si do zdravé tváře vtírala glamarye.

"Všechno je v pořádku, Geralte. Bylo to jen hloupé škrábnutí, ani jsem ho necítila."

Galahad s hlasitým řinčením a skřípáním zbroje poklekl, či spíše padl najedno koleno.

"Krásná paní..."

Ciriiny velké oči se ještě zvětšily.

"Ciri, dovol," řekl zaklínač. "To je rytíř... hmmm... Galahad. Už se znáte. Pomohl ti, když jsi bojovala se žitvou."

Ciri polil ruměnec. Glamarye začalo účinkovat, takže to byl ruměnec skutečně spanilý a jizva nebyla skoro vidět.

"Paní," mumlal Galahad. "Buď tak laskava. Dovol mi, krasavice, abych u tvých nohou... Toužím... Toužím..."

"Jak znám život, touží stát se tvým rytířem, Ciri," řekla Triss Ranuncul.

Ciri založila ruce za záda a vděčně se uklonila, stále mlčky.

"Hosté čekají," přerušila je Yennefer. "Galahade, vidím, že nejsi jen válečník, ale i zdvořilý chlapec. Bojoval jsi ruku v ruce s... mou dcerou, takže jí při slavnosti nabídneš rámě. Ciri, dělej, převleč se do šatů. Geralte, ty se učeš a zastrč si košili do kalhot, protože ji máš venku. Za deset minut vás chci všechny vidět v kapli!"

XIII.

Svatba proběhla skvěle. Paní i panny si kolektivně poplakaly. Obřad vedl Herwig, sice bývalý, ale přesto král. Vesemir z Kaer Morhen a Nenneke vystupovali jako rodiče snoubenců, Triss Ranuncul a Eskel jako svědci. Galahad doprovázel Ciri a Ciri se červenala jako pivoňka.

Ti, kdo měli meče, utvořili špalír. Marigoldovi kamarádi brnkali na loutny, hudli na housle a zpívali píseň složenou přímo pro tuto příležitost, přičemž s refrénem jim pomáhaly rusovlasé Freixenetovy dcery a siréna Sh'eenaz, široko daleko známá svým krásným hlasem. Marigold pronesl řeč, popřál novomanželům mnoho štěstí, úspěchů a nade vše vydařenou svatební noc, za což se mu Yennefer odměnila kopancem do kotníku.

Potom se všichni vrhli do trůnního sálu a oblehli stoly. Do čela usedla Yennefer s Geraltem, ruce ještě svázané svatební šerpou. Usmívali se a odpovídali na přípitky a přání.

Hosté, kteří se vyřvali a vyřádili předešlou noc, se veselili rozvážně a disciplinovaně - a během podivuhodně dlouhé doby se nikomu nepovedlo opít se. Nečekanou výjimkou byl Jarre Jednoruký, který přebíral, když nedokázal snést pohled na Ciri hořící ruměncem pod Galahadovými sladkými pohledy. Nikdo ani nezmizel, nepočítaje Kashku, kterou zakrátko našli pod stolem, kde spala na psu.

Přízrakům hradu Rozrog musely bohatě stačit zkušenosti z předcházející noci, protože nevykazovali známek života. Výjimku tvořil pouze kostlivec ověšený zbytky rubáše, který se znenadání zvedl za Aglovalovými, Myšilovovými a Freixenetovými zády. Kníže, baron i druid však byli tak hluboce vtaženi do diskuze o politice, že si zjevení ani nevšimli. Kostlivec se kvůli tomuto nedostatku pozornosti velice rozčílil, přesunul se kolem stolu a zacvakal zuby na Triss Ranuncul. Čarodějka, něžně přitulená k paži Eskela z Kaer Morhen, zvedla půvabnou ruku a lusklá prsty. O kosti se postarali psi.

"Ať vás Velká Melitele zahrne svou přízní a požehnáním, milování." Nenneke políbila Yennefer a cinkla pohárem o Geraltův kalich. "Trvalo vám to ale zatraceně dlouho. No, teď už jste svoji. Mám z toho ohromnou radost a doufám, že si z vás Ciri vezme příklad a pokud si někoho najde, nebude s tím dlouho otálet."

"Mám dojem," kývl Geralt směrem na Galahada, zahleděného do zaklínačky, "že si už někoho našla."

"Mluvíš o tom podivínovi?" užasla kněžka. "Ó ne. Z toho nic nebude. Prohlédl sis ho? Ne? Tak se dívej, co dělá. Naoko se dvoří Ciri, ale přitom neustále prohlíží a ohmatává všechny poháry na stole. Musíš uznat, že to není tak úplně normální chování. Divím se té dívce, že na něho kouká jako na obrázek. Jarre, to je něco jiného. To je rozumný, zdvořilý..."

"Tvůj rozumný a zdvořilý Jarre právě padl pod stůl," přerušila ji Yennefer. "A teď už dost, Nenneke. Ciri jde k nám."

Plavovlasá zaklínačka usedla na Herwigem uvolněnou židli a přitulila se k čarodějce.

"Odjíždím," řekla tiše.

"Já vím, dcerko."

"Galahad.... Galahad pojede se mnou. Nevím proč. Ale přece mu v tom nemůžu bránit, že?"

"Jistě, Geralte!" Yennefer upřela na svého muže oči planoucí teplým fialkovým světlem. "Běž se projít kolem stolů a trochu si popovídat s hosty. Můžeš si i něco vypít. Jeden pohár. Malý. Chtěla bych si tady s dcerou promluvil jako žena se ženou."

Geralt vzdychl.

Zábava u stolu byla čím dál veselejší. Marigoldovi kumpáni zpívali takové písničky, až to Annice, Caldemeynové dceři vhánělo krev do tváří. Silně podnapilý drak Villentretenmerth objímal ještě opilejšího dopplera Tellica a přesvědčoval ho, že proměna v knížete Aglovala s úmyslem zastoupit ho v posteli krásné sirény Sh'eenaz, by nebyl příliš přátelský čin.

Freixenetovy rusovlasé dcery mohly vyskočit z kůže, aby se zalíbily královským poslům, a královští poslové se snažili seč mohli, aby zaimponovali dryádám, což svým způsobem připomínalo panoptikum. Yarpen Zigrin, popotahující skobovitým nosem, vysvětloval Chireadanovi, že si jako dítě přál stát se elfem. Myšilov řval, že vláda padne, a Agloval mu oponoval. Nikdo nevěděl, o kterou vládu se jedná. Herwig vyprávěl Gardenii Biberveldtové o obrovském kapru, kterého ulovil na udici s vlasem z koňské žíně, a hobitka zasněně přikyvovala a jen občas přitom okřikla muže, aby tolik nechlastal.

Po ochozech pobíhali proroci a krotitelka krokodýlů v marné snaze najít gnóma Schuttenbacha. Freya, viditelně znechucena poslabšími muži, pila o duši s médiem ženského pohlaví, přičemž obě zachovávaly chvályhodné a vážné mlčení.

Geralt obcházel stůl, přitukával si, nastavoval záda přátelskému poplácávání a tváře přátelským polibkům. Nakonec se přiblížil k místu, kde k opuštěnému Galahadovi přisedl Marigold. Galahad, zahleděný na básníkův pohár, něco mumlal a trubadúr mhouřil oči a se zájmem mu naslouchal. Geralt zůstal stát nad nimi.

"...a tak jsem nastoupil na tu loď," vyprávěl Galahad, "a vyplul do mlhy, i když se vám, pane Marigolde, musím přiznat, že se mi srdce svíralo hrůzou... A přiznám, že jsem chvílemi ztrácel naději. Myslel jsem, že nastal můj konec, že v té neproniknutelné mlze zahynu... A pak vyšlo slunce, lesklo se na vodě jako... jako zlato... A tu jsem najednou před sebou spatřil... Avalon. Toto je přece Avalon, že?"

"Kdepak," odporoval mu Marigold, dolévaje. "Toto je Schwemmland, což se překládá jako Bažina... Napij se, Galahade."

"A ten hrad... to musí být Montsalvat, ne?"

"V žádném případě. To je Rozrog. O hradu Montsalvat jsem, synku, jaktěživ neslyšel. A když jsem o tom neslyšel já, tak to v žádném případě neexistuje. Na zdraví novomanželů, chlapče!"

"Na zdraví, pane Marigolde. Ale ten král... Není to snad Král Rybář?"

"Herwig? Na ryby chodí rád, pravda. Kdysi dával přednost lovu, ale pak byl v bitvě u Orthu zraněn do nohy, a tak nemůže jezdit na koni. Ale neříkej mu Král Rybář, Galahade. Za prvé to zní dost hloupě a za druhé by se Herwig mohl urazit."

Galahad dlouho mlčel, přičemž si pohrával s napůl prázdným pohárem. Pak si zhluboka povzdychl a rozhlédl se kolem sebe.

"Měli pravdu," zašeptal. "Je to jenom legenda. Pohádka. Fantazie. Zkrátka - lež. Místo Avalonu obyčejná Bažina. A žádná naděje."

"Ale, ale," šťouchl ho básník rukou do boku. "Nepropadej zármutku, chlapče. Proč ta zatracená melancholie? Jsi na svatbě tak se bav, pij a zpívej. Jsi ještě mladý, máš celý život před sebou."

"Život," opakoval rytíř zamyšleně. "Jak to vlastně je, pane Marigolde? Začíná něco, nebo něco končí?"

Marigold na něj vrhl krátký, zkoumavý pohled.

"Ne, nevím," odvětil. "A když to nevím já, tak to neví nikdo. Závěr je takový, že nikdy nic nekončí a nikdy nic nezačíná."

"Tomu nerozumím."

"Ani nemusíš."

Galahad se znovu zamyslel se zamračeným čelem.

"A Grál?" zeptal se nakonec. "Co se stalo s Grálem?"

"Co je to Grál?"

"Je to něco, co hledáme," vysvětloval Galahad a upřel na trubadúra své smutné oči. "To, co je nejdůležitější. To, bez čeho život nemá smysl. To, bez čeho jsme neúplní, nehotoví a nedokonalí." Bard sevřel rty a pohlédl na rytíře svým proslulým pohledem, v němž se nadešel s veselou upřímností.

"Hlupáku," odpověděl, "vedle svého Grálu jsi přece seděl celý večer."

XIV.

Kolem půlnoci, když už se hosté dokázali dobře zabavit sami se sebou a Yennefer s Geraltem, uvolnění z oslavy, si mohli v klidu pohlédnout do očí, se rozletěly dveře a do sálu vykročil loupežník Vissing, všeobecně známý pod jménem Lup-Cup. Lup-Cup měřil něco kolem dvou metrů, vousy měl až k pasu a nos tvaru a barvy ředkve. Na jednom rameni měl svůj pověstný kyj Párátka a přes druhé pověšený ohromný pytel.

Geralt a Yennefer Lup-Cupa znali už z dřívějšíka. Nikoho z nich ale nenapadlo pozvat ho. Byla to evidentně Marigoldova práce.

"Bud vítán, Vissingu," řekla čarodějka s úsměvem. "To je milé, že sis na nás vzpomněl. Usedni mezi nás."

Loupežník, opřený o Párátka, se uhlazeně uklonil.

"Mnoho let radosti a kupu dětí," pronesl hlasitě. "To vám přeji já, milovaní. Sto let štěstí... Ale co to melu, dvě stě kurva, dvě stě! Ach, jak jsem potěšen, Geralte, i ty, paní Yennefer. Vždycky jsem věřil, že se vezmete, i když jste se vždycky hádali a žrali jako ti, abych tak řekl; psi. Ach, kurva, co to melu..."

"Vítej, vítej, Vissingu," řekl zaklínač a nalil víno do největšího poháru, jaký našel.

"Připij na naše zdraví. Odkud jsi přišel? Kolovaly zvěsti, že sedíš v base."

"Propustili mě." Lup-Cup si přihnul a hluboce vzdychl.

"Propustili mě na tu, jak se to jen říká, kurva... na kauci. A tady pro vás mám, moji drazí, dárek. Tady máte."

"Co to je?" zabručel zaklínač, hledě na veliký pytel, v němž se něco mlelo.

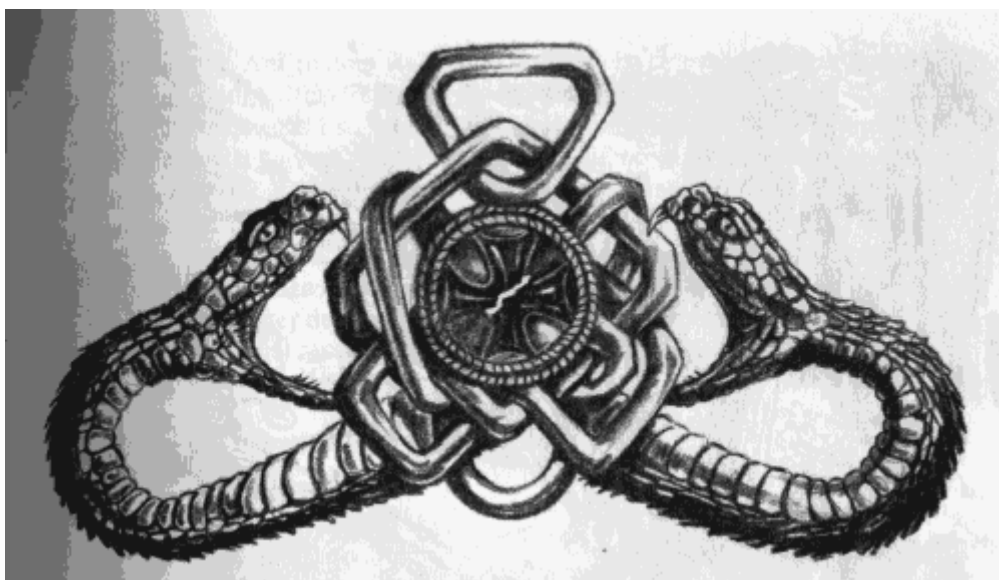
"Chytil jsem to po cestě," odpověděl Lup-Cup. "Nachytil jsem ho v květinových záhonech, tam, co stojí ta kamenná nahatá ženská. Víte, ta, co na ni serou holubi..."

"Co je v tom pytli?"

"Ale, takový, jak bych to řekl, čertík. Chytil jsem ho pro vás jako dárek. Máte tady zvěřinec? Ne? Tak si ho vycpěte a pověste v sále, hosti se tomu budou divit. Ale řeknu vám, je to pěkně prohaná potvora, ten čertík. Pořád mele, že se jmenuje Schuttenbach."

Poslední přání

I.

Sumec vystrkoval nad hladinu vousatou hlavu, mocně sebou házel, blýskal bílým břichem, cákal a pěníl vodu.

"Pozor, Marigolde!" křikl zaklínač, zapíraje se podrážkami v kluzkém písku. "Drž ho! Mor na tebe!"

"Držím..." hekl básník. "Hrome, to je obluda. Leviatan, a ne ryba. To bude masa, bohové!"

"Povoluj, povoluj, nebo utrhneš udici!"

Sumec zajel ke dnu a prudce se pustil po proudu řeky k zátočině. Šňůra zasyčela, z Marigoldových a Geraltových rukavic se zakouřilo.

"Táhni, Geralte, táhni! Nepovoluj šňůru, jinak se nám zamotá do kořenů na dně!"

"Ale takhle se utrhne!"

"Neutrhne! Tahej!"

Shrbeni táhli. Šňůra vibrovala, se sykotem řezala vodu, tříštila ji do kapiček, lesknoucích se v paprscích vycházejícího slunce jako rtuť. Sumec se vynořil, projel těsně pod hladinou - tak se trochu uvolnil. Rychle začali dobírat povolenou šňůru.

"Vyudíme ho," zafuněl Marigold. "Zavezeme ho do vsi a necháme strčit do komína. A z hlavy dáme uvařit polívku."

"Pozor!"

Sumec ucítil pod břichem mělčinu, zvedl z vody polovinu téměř dvousáhového těla. Škubl hlavou, plácl širokou ocasní ploutví, obrátil se a ostře zajel do hloubky. Z rukavic se zase zakouřilo.

"Tahej, tahej. Na břeh s ním, s mrchou!"

"Povol mu, Marigolde! Praskne šňůra!"

"Vydrží, jen se neboj... Z hlavy... polívku..."

Sumec, znovu přivlečený blíž ke břehu, se převaloval, házel sebou a vůbec dával s velkou urputností najevo, že nebude tak snadné strčit ho do komína. Voda stříkala na všechny strany.

"Kůži prodáme..." vyrážel s námahou brunátný Marigold, oběma rukama tahající napjatou šňůru. "A vousy... Z vousů můžeme udělat..."

Nikdo se nikdy nedověděl, co se básník chystal udělat ze sumčích vousů. Šňůra praskla, oba rybáři ztratili rovnováhu a svalili se do mokrého písku.

"Aby to šlak trefil!" vykřikl Marigold; až se z rákosí vrátila ozvěna. "Tolik žrádla je fuč! Zdechni, bestie!"

"Varoval jsem tě." Geralt si otřepával kalhoty. "Říkal jsem ti, ať ho netáhneš tak silně. Zvorál jsi to, kamaráde. Lempl jsi, ne rybář."

"To není pravda," urazil se trubadúr. "Že ta potvora vůbec zabrala, je moje zásluha."

"Zajímavé. Ani prstem jsi nehnul, když jsem chystal ty udice. Brnkal jsi na to svoje sladké dřevko a vřískal na celé okolí, nic víc."

"Omyl," zaškaredil se Marigold. "Abys věděl, když jsi usnul, sundal jsem z háčku červy a napíchl na něj chcíplou vránu, co jsem našel támhle v křoví. Chtěl jsem vidět, jak se budeš šklebit, až ráno mrchu vylovíš. A zatím na ni zabral sumec. Na tvoje červy bychom chytili hovno."

"Chytili," odplivl si zaklínač do vody a začal navíjet zbytek šňůry na dřevěnou vidlici.

"Jenomže se utrl, poněvadž jsi ho táhl jako mezek. A přestaň fňukat, radši smotej druhou šňůru. Slunce už vyšlo, je čas vyrazit. Jdu připravit věci."

"Geralte!"

"Co ještě?"

"Na druhé udici je taky něco... Ne, jenom se zachytila. Hrome, drží za nějaký kámen, nepohnu s tím! Nooo, už to jde... Hele. Koukni, co táhnu. Vypadá to jako vrak kutru z časů krále Desmodea. Jen se na to podívej, Geralte."

Marigold, to se rozumí, opět přeháněl. Spletenec zpuchřelých provazců, potrháných sítí a šlahounů vodních rostlin, který vytáhl z vody, byl vsutku objemný, nicméně do rozměrů říční lodi z časů legendárního krále mu hodně scházelo. Pěvec hromadu rozhrnul po pláži a špičkou boty se v ní přehraboval. V řasách se hemžily pijavky a drobní korýši.

"Ha! Vidiš, co jsem našel?"

Gerald se přiblížil. Básníkovým úlovkem se ukázala být otlučená kameninová nádoba - něco na způsob dvouuché amfory. Byla zamotána ve staré síti, zčernalá shnilými řasami a olepená vodními slimáky. Kapalo z ní smrduté bahno.

"Ha!" zvolal znovu pyšně Marigold. "Zdalipak víš, co to je?"

"Jak by ne. Starý džbánek."

"Mýlíš se," oznámil mu trubadúr, zatímco klacíkem z nádoby oškrabával ulity a nános ztvrdlého jílu. "Džbán to samozřejmě je, ale určitě kouzelný. Uvnitř sedí džin, který mi splní tři přání."

Zaklínač vyprskl.

"Jenom se směj." Marigold skončil čištění amfory, naklonil se a opláchl ji v řece. "Ale na špuntu je pečeť na pečeti čarodějný znak."

"Jaký? Ukaž!"

"Houby," schoval básník džbánek za zády. "Co bys ještě nechtěl? Já ho našel a potřebuji všechna přání."

"Nedotýkej se té pečeti! Nechej to!"

"Pust, povídám! Je to moje!"

"Marigolde, dávej pozor!"

"Pche!"

"Nestrhávej to! A hrome!"

Z nádoby, která během jejich tahanice spadla na zem, se vyvalil červený, světélkující dým. Zaklínač uskočil a vrhl se k jejich tábořišti. Pro meč. Marigold si založil ruce na prsou a ani se nezachvěl.

Dým zaviřil a utvořil ve výšce básníkovy hlavy nepravidelnou kouli. Ta se zformovala do podoby karikované, beznosé hlavy s velkýma očima a jakýmsi zobanem namísto úst. Měla okolo sáhu v průměru. "Džine," oslovil ji Marigold a dupl patou. "Já jsem tě vysvobodil. Nuže od této chvíle jsem tvým pánem. Má přání..."

Hlava zaklapala zobanem.

"Utíkej!" vykřikl zaklínač. "Utíkej, Marigolde!"

"Má přání," pokračoval básník, "jsou tato: Za prvé, ať co nejdřív trefí šlak Walda Marxe, minstrela z Cidaris. Za druhé, v Caelfu žije komtesa Virginie, která nikomu nechce dát. Ať dá mně. Za třetí..."

Nikdo se nikdy nedověděl, jaké bylo Marigoldovo třetí přání. Z ohavné hlavy totiž bleskově vyrostly dva ještě ohavnější pařáty a popadly trubadúra za krk. Marigold zavřeštěl.

Gerald se třemi skoky ocitl vedle hlavy, rozmáchl se stříbrným mečem a ťal rovnou přes prostředek. Vzduch zasvištěl, hlava vypustila dým a - vyrostla. Náhle byla dvakrát větší. Zoban, nyní rovněž podstatně větší a hrozivější, zaklapal a široce se otevřel. Vyšel z něj syčivý hvizd. Pařáty zacloumaly zmítajícím se Marigoldem a přimáčkly ho k zemi.

Zaklínač složil prsty do znamení Aard a vpálil do hlavy nejvyšší množství energie, jež se mu podařilo zmobilizovat. Při střetu s aurou, obklopující hlavu, se magická energie

proměnila v oslepující plamen. Zahřmělo, až Geraltovi zalehlo v uších, rákosím zasvištělo povětrí nasáté implozí. Netvor pronikavě zařval, ještě vyrostl, avšak básníka pustil, vznesl se, otočil kolem vlastní osy a mávaje pařáty odletěl nad vodní hladinu.

Zaklínač se vrhl vpřed, aby odtáhl nehybně ležícího Marigolda. Jeho prsty zavadily o kulatý předmět, zapadlý do písku.

Byla to mosazná pečeť se znakem zlomeného kříže a devítiramenné hvězdy.

Nad vodou visící hlava už vyrostla do velikosti stohu sena. Otevřený řvoucí zoban teď rozměry připomínal vrata středně velké stodoly. Příšera natáhla pařáty a vrhla se do útoku.

Geralt, nevěda si již rady, sevřel pečeť v pěsti, napřáhl ruku proti nestvůře a vykřikl formuli exorcismu, kterou ho kdysi naučila jistá kněžka. Nikdy ji dosud nepoužil - ze zásady totiž odmítal věřit jakýmkoli pověrám. Výsledek však předčil nejmělejší očekávání.

Pečeť se v okamžiku rozžhavila, zasyčela mu v dlani a spálila ji. Olbřímí hlava se zastavila a zůstala viset nad řekou.

Chvilí se ani nepohnula, pak zavyla, zaskřehotala a rozplynula se v oblaku dýmu. Dým se srazil v husté mračno, které, vzdouvajíc hladinu, odletělo nečekanou rychlostí proti proudu řeky. V několika okamžicích zmizelo z dohledu, jen po vodě se ještě neslo vzdalující se vytí.

Zaklínač se sklonil ke svému druhovi zhroucenému na písku.

"Marigolde? Žiješ? Marigolde, hrome! Co je s tebou?"

Básník pohnul hlavou, zatápal rukama a otevřel ústa k výkřiku. Geralt zaťal zuby a přimhouřil oči. Marigold měl školený zvučný tenor a obzvláště ve strachu dokázal jeho hlas vytáhnout neuvěřitelné výšky. Leč nyní z pěvcova hrdla vyšel pouze sotva slyšitelný, chraptivý skřek.

"Marigolde, co je s tebou? Řekni něco!"

"Hhh... Eee... Khee... Khuuurva..."

"Bolí tě něco? Co je ti?"

"Hhh... Khuu..."

"Nic neříkej. Jestli je všechno v pořádku, kývni hlavou." Marigold sešklebil obličej a s námahou přikývl - a hned nato se začal dusit a kašlat, převálil se na bok, zkroutil se a dával krev.

Geralt zaklel.

II.

"U všech bohů," couvl strážný a spustil lampu. "Co se mu stalo?"

"Pusť nás, dobrý muži," požádal tiše Geralt, podpíraje v sedle zhrouceného Marigolda.

"Spěcháme. Vidiš přece."

"Vidím," polkl zbrojnoš slinu, prohlížeje si básníkovu sinalou tvář a sedlou, zčernalou krev na jeho bradě. "Raněný? Vypadá to dost ošklivě, pane." "Spěcháme," opakoval Geralt. "Jsme na cestě od svítání. Pusťte nás, prosím."

"Nemůžeme," ozval se druhý strážný. "Brána je otevřená od východu slunce do západu. V noci nesmí projít nikdo. Do města ani ven. Je to rozkaz. Nikdo, ledaže by měl glejt od purkmistra nebo dokonce od krále. Anebo, kdyby to byl erbovní šlechtic."

Marigold zachroptěl, padl obličejem do hřívy a po zaschlém krvavém škraloupu na koňské šíji stekla další rudá stružka.

"Lidé," řekl Geralt nejpokorněji, jak dokázal. "Vidíte přece, jak je to s ním špatné. Musím najít někoho, kdo ho dokáže vyléčit. Pusťte nás, prosím." "Nemusíš prosit." Zbrojnoš se opřel o halapartnu. "Rozkaz je rozkaz. Jestli vás pustím, půjdu na pranýř a

vyženou mě ze služby, co dám potom děckám jíst? Ne, pane, nemohu. Pomoz svému příteli sesednout a zaveď ho do strážnice v barbakanu. Ošetříme ho a jestli mu je souzeno, do svítání vydrží." "Tady naše ošetření nestačí," zaskřípal zaklínač zuby. "Potřebuje léčitele, zkušeného medika." "Takového byste v noci stejně nenašli," namítl druhý zbrojnoš. "Všechno, co pro vás můžeme udělat, je, že nebudete muset nocovat před bránou. Ve strážnici je teplo a raněného je kam položit, bude mu líp než v sedle. Pojď, pomůžeme ti ho sundat z koně."

Ve strážnici bylo skutečně teplo a vcelku útulně. V krbu praskal oheň a za krbem vytrvale vyhrával cvrček.

U těžkého dubového stolu seděli nad talíři a džbány tři muži.

"Promiňte, páni," oslovil je strážný podpírající Marigolda, "že vás rušíme. Doufám, že nemáte nic proti... Tento rytíř, hmm... A ten druhý je raněný. Myslel jsem..."

"Dobře jsi myslel," obrátil k nim jeden z mužů hubenou, ostrou, výraznou tvář a vstal. "Položte ho sem."

Ten muž byl elf. Stejně tak druhý, sedící za stolem. Podle oděvu, svérázné směsice lidské a elfí módy, se jednalo o usedlé, asimilované elfy. Třetí muž, podle vzhledu nejstarší, byl člověk. Jeho prošedivělé vlasy byly zastřiženy tak, aby netlačily pod helmou a rovněž jeho výstroj byla rytířská.

"Jsem Chireadan," představil se vyšší z elfů, ten s výraznou tváří. Jako obvykle u příslušníků Staršího Lidu nebylo možno určit jeho věk, mohl mít stejně dobře třicet jako sto třicet let. "To je můj příbuzný Errdil. A tento šlechtic je rytíř Vratimír."

"Šlechtic," zbystřil Geralt pozornost, leč pohled na erb, vyšitý na tunice, zklamal jeho naděje. Do čtyř polí dělený štít, značící, že jeho nositel nepochází z manželského lože, přetínalo navíc stříbrné břevno. Nejen, že byl Vratimír levoboček, ale ke všemu pocházel ze smíšeného lidsko-nelidského svazku. A třebaže nosil erb, privilegium procházet po soumraku městskými branami mu zcela jistě nepříslušelo.

"Žel i my," neušel elfovi zaklínačův rychlý pohled, "zde musíme čekat do úsvitu. Právo nezná výjimek, přinejmenším ne pro takové, jako jsme my. Pojď mezi nás, pane rytíři."

"Geralt z Rivie," představil se zaklínač. "A nejsem rytíř, nýbrž zaklínač."

"Co je s ním?" ukázal Chireadan na Marigolda, jehož strážní položili na pokrývky. "Vypadá to na otravu. Je-li to skutečně otrava, mohl bych mu pomoci, mám u sebe dobrý lék."

Geralt se posadil a stručně jim vysvětlil, co se básníkovi přihodilo u řeky. Elfové na sebe pohlédli. Šedivý rytíř svažtil tvář a odplivl si.

"Neuvěřitelné," poznamenal Chireadan. "Co to, podle tebe, mohlo být?"

"Džin z láhve," zahučel Vratimír. "Jako v pohádce."

"Neřekl bych," ukázal Geralt na raněného Marigolda, schouleného pod přikrývkou.

"Neznám ani jednu pohádku, která by končila takhle."

"Poranění tohoto nešťastníka," uvažoval Chireadan nahlas, "jsou jistě magického původu. Obávám se, že moje medicína zde bude jen málo platná. Mohu mu alespoň zmírnit bolesti. Dávals mu nějaký lék, Geralte?"

"Jen utišující prostředek."

"Pojď. Pomůžeš mi. Podržíš mu hlavu."

Marigold hltavě vypil s vínem smíchaný lék. Poslední lok mu zaskočil, až se rozkašlal a poplival koženou podušku.

"Já ho znám," ozval se druhý elf, Errdil. "Je to Marigold, básník a trubadúr. Viděl jsem ho kdysi u dvora krále Ethaina v Cidaris:"

"Trubadúr?" řekl Chireadan, upíraje zrak na Geralta. "To je špatné. Moc špatné. Má ochrnuté krční svaly a hrtan. Postihlo to i hlasivky. Je nutné co nejrychleji přerušit působení zakletí, jinak... Může to mít nevyléčitelné následky."

"To znamená... Znamená to, že nebude moci mluvit?" "Mluvit ano. Snad. Ale ne zpívat."

Geralt se beze slova posadil za stůl a položil čelo na zaťaté pěsti.

"Čaroděj," řekl Vratimír. "Potřebuje magický lék nebo uzdravující kouzlo. Musíš ho, zaklínači, odvézt do jiného města."

"Proč?" zvedl Geralt hlavu. "A tady, v Rinde? Copak tu nemáte čaroděje?"

"V celé Redanii je nedostatek mágů," vysvětloval rytíř. "Mám pravdu, páni elfové? Od té doby, co král Heribert vyhlásil tu vyděračskou daň z čarování, se mágové vyhýbají jak hlavnímu městu, tak všem městům, kde se důsledně plní královské nařízení. A městská rada v Rinde, jak jsem slyšel, projevuje v této věci až přílišnou horlivost. Jářku, Chireadane, Errdile, mám pravdu?"

"Máš," potvrdil Errdil. "Ale... Chireadane, mohu?"

"Dokonce musíš," řekl vyšší elf, dívaje se na zaklínače. "Nač s tím dělat tajnosti? Beztak o tom ví kdekdo, celé město. Ve městě, Geralte, v těchto dnech přebývá jistá čarodějka."

"Zajisté na zapřenou."

"Kdepak," zavrtěl hlavou Chireadan. "Je to velmi vyhraněná osobnost. Nic si nedělá z klatby, již nad Rinde vznesla Rada čarodějů, ani z nařízení místních konšelů. Je to pro ni neobyčejně výnosné, poněvadž díky klatbě se mimořádně zvýšila poptávka po magických službách. A ji ani nenapadne platit nějakou daň."

"Co na to městská rada?"

"Čarodějka bydlí v domě jednoho kupce, faktora z Novigradu, který je zároveň novigradským titulárním vyslancem. U něho se na ni vztahuje právo azylu. A tak si s ní rada neví rady."

"Je to spíš domácí vězení než azyl," opravil ho Errdil. "Nemůže se odtamtud vlastně ani hnout. Ovšem na druhou stranu si rozhodně nemůže naříkat na nedostatek zákazníků. Bohatých zákazníků. Na městské radní kašle, zato u kupce strojí halasné zábavy a flámy."

"Konšelé zuří, bouří proti ní a kazí jí pověst, jak to jen jde," doplnil Chireadan. "Roznášejí o ní ošklivé pomluby, protože doufají, že z Novigradu pošlou kupci zákaz udělovat jí azyl."

"Nerad strkám prsty do takových dveří," zabručel Geralt, "jenže nemám na vybranou. Jak se jmenuje ten kupec-vyslanec?"

"Beau Berrant."

Zaklínači neušlo, jak se Chireadan, když vyslovil to jméno, zatvářil.

"Zdá se, že je to skutečně tvoje jediná naděje. A hlavně jediná naděje toho chudáka na lůžku. Ale jestli ti čarodějka bude ochotna pomoci... Nevím."

"Dávej pozor, až tam půjdeš," varoval ho Errdil. "Kolem domu je plno špiclů. Kdyby tě někdo zadržel, víš, co máš dělat. Peníze otevírají každé dveře." "Půjdu, jen co se otevrou brány. Jak se jmenuje ta čarodějka?"

Geraltovi se zazdalo, že Chireadanova ostře řezaná tvář zrudla. Mohl to ale také být jen odlesk ohně od krbu.

"Yennefer z Vengerbergu."

III.

"Pán spí," opakoval fortnýř, shlížeje na Geralta svrchu.

Byl o hlavu vyšší než zaklínač a téměř dvojnásobně širší v ramenou. "Seš hluchej, vandráku? Neslyšels, co jsem říkal?"

"Jen ať klidně spí dál," pravil zaklínač. "Nepřišel jsem za ním. Jdu se svou věcí za paní, která tady přebývá."

"Se svou věcí," pokoušel se hromotluk být vtipný, "si zajdi do bordelu, pobudo. Tam přebývají paní, které si s tou tvou věcí budou vědět rady. Táhni!"

Geralt odvázel od pasu měšec a zvedl ho za kožené řemínky.

"Mě nepodplatíš," oznámil fortnýř pohrdavě.

"To ani nemám v úmyslu."

Fortnýř byl příliš těžkopádný, sotva by stačil uhnout ráně obyčejného člověka. Před zaklínačovým úderem nestihl ani přivřít oči. Těžký váček ho s kovovým zachřestěním zasáhl do spánku. Padl zády na dveře, pokoušeje se oběma rukama zachytit zárubní. Geralt ho odstrčil bokem, kopl do kolena a ještě jednou švihl měšcem. Fortnýřovy oči se zakalily a směšně obrátily v sloup, nohy se pod ním složily jako dva zavíráky. Když zaklínač uviděl, že vrátňý, ač již téměř v bezvědomí, kolem sebe pořád ještě šátrá rukama, udeřil ho s rozmachem do třetice, rovnou do temene.

"Peníze," zamručel, "otevívají každé dveře."

V síni bylo přítmí. Za dveřmi na levé straně se ozývalo hlučné chrápání. Zaklínač tam opatrně nahlédl. Na rozkopaném pelechu se rozvalovala spící tlustá ženština v noční košili vyhrnuté až k bokům. Nebyl to hezký pohled. Geralt zatáhl omráčeného fortnýře dovnitř a zavřel dveře na háček.

Dveře napravo byly pootevřeny, za nimi pak viděl schody dolů. Už je chtěl minout bez povšimnutí, když k němu dolehlo tlumené zaklení, zarachocení a třesk rozbíjeného nádobí.

Dole byla prostorná kuchyně, plná potřeb na vaření, vonící kořením a smolným dřívím. Na kamenné podlaze, mezi střepy kameninového džbánu, klečel úplně nahý mužský s nízko svěšenou hlavou.

"Jablečný mošt, do hajzlu," zablekotal. "Mošt... Kde... Kde je služba?"

"Poslouchám," ozval se zaklínač vlídně. Nahý člověk zvedl hlavu a polkl slinu. Oči měl kalné a silně překrvené.

"Chce jablečný mošt," vysvětloval. Se zřetelnou námahou se zvedl, usedl na kožešinou pokryté truhlici a opřel se o pec. "Musím... jí ho zanést... nebo..."

"Mám tu čest s kupcem Beau Berrantem?"

"Tiše," zašklebil se naháč bolestně. "Nekřič tak. Poslyš, tam v soudku... Mošt... Jablečný... Nalej ho do něčeho a pomoz mi do schodů, dobrá?"

Geralt pokrčil rameny, ale pak soucitně pokýval hlavou. Ačkoli to s alkoholem většinou nepřeháněl, stav, v němž se kupec nacházel, mu nebyl zcela neznámý. Mezi nádobím našel nový džbán a cínový pohárek, ze soudku načepoval mošt. Když uslyšel chrápání, otočil se. Naháč spustil hlavu na prsa a tvrdě usnul.

Zaklínač měl chuť polít ho moštěm, aby ho probral, ale pak si to rozmyslel. Se džbánem v ruce vyšel z kuchyně. Chodba končila těžkými, ozdobné vykládanými dveřmi. Pootevřel je jen natolik, aby mohl proklouznout dovnitř, a opatrně vstoupil do komnaty. Bylo tam šero, roztáhl zornice. A ohrnul nos.

Ve vzduchu visel těžký zápach zkyslého vína, přezrálého ovoce a vyhořelých svící. A ještě něčeho - směsi vůně šeríku a angreštu.

Rozhlédl se. Stůl uprostřed komnaty byl přímo zavalen konvicemi, karafami, poháry, stříbrnými talíři a podnosy, miskami a příbory se střenkami ze slonoviny. Shrnutý, zmačkaný ubrus byl plný skvrn od jídla i od vína a na některých místech ztuhlý voskem, který na něj stekl ze svícňů. Pomerančové slupky oranžově zářily mezi peckami švestek

a broskví, ohryzky hrušek a obranými štrápci hroznů. Jedna číše byla převržená a rozbitá. Druhá byla celá, vína v ní bylo sotva do poloviny, zato z ní trčela ohryzaná drůbeží kost. Vedle poháru stál černý střepeček na vysokém podpatku. Byl z baziliščí kůže. Kůže z baziliška byla nejdražší známou surovinou, z níž mohl švec ušít boty.

Druhý střepeček ležel pod křeslem na nedbale pohozené černé sukni lemované bílým volánem a vyšíváním květinovým motivem.

Geralt na chvíli zaváhal. Přemáhaje pocit znechucení, uvažoval, zda se raději nemá obrátit na patě a odejít. To by ovšem znamenalo, že fortynýře poslal do říše snů úplně zbytečně. A Geralt nerad dělal zbytečné věci.

Obrátil se k točitému schodišti v rohu hodovní síně. Našel na něm čtyři zvadlé bílé růže a ubrousek se skvrnami od vína a něčeho karmínového, co určil jako rtěnku. Vůně šeríku a angreštu zesílila.

Podlahu ložnice, do níž schodiště vedlo, pokrývala velká huňatá kožešina. Na ní ležela bílá krajková košile a ještě několik dalších bílých růží. A černá punčocha.

Druhá punčocha visela na jednom ze čtyř sloupků podpírajících baldachýn nad ložem. Řezby na sloupcích představovaly nymfy a fauny v roztodivných polohách. Některé byly zajímavé, jiné nesmyslné a směšné. Mnohé se opakovaly. Celkem vzato...

Geralt pohlédl na záplavu černých kadeří rozhozených na damaškové přikrývce a nahlas si odkašlal. Přikrývka se pohnula a zavzdychala. Geralt si odkašlal ještě jednou.

"Beau?" ozvalo se nevýrazně odněkud z černých vlasů. "Přinesls mošt?"

"Přinesl," odpověděl zaklínač. Vlasy odkryly bledou, úzkou tvář, fialkové oči a tenké rty.

"Oooooch..." ohrnuly se rty. "Oooooch... Umřu žízni."

"Prosím."

Žena se posadila. Měla hezká ramena a štíhlou šíji. Na ní černou sametku se šperkem - brilianty jiskřící hvězdou. Kromě ní na sobě neměla vůbec nic.

"Díky," vzala si nabízený pohárek, hltavě jej vypila, pak zvedla ruce a dotkla se spánků. Přikrývka sklouzla dolů. Geralt odvrátil zrak. Decentně, ale nijak kvapně.

"Co jsi vlastně zač?" všimla si konečně černovláska jeho přítomnosti. Přimhouřila oči a přitáhla si pokrývku k tělu. "Co tady děláš? Kde je, u všech d'asů, Berrant?"

"Na kterou otázku ti mám odpovědět nejdřív?"

Okamžitě zalitoval své ironie. Žena zvedla ruku a z jejích prstů vystřelil zlatý paprsek. Geralt podvědomě zareagoval, bleskově složil ruce do Znamení Heliotropu, zachytil kouzlo těsně před obličejem, avšak výboj byl tak silný, že ho odhodil dozadu na stěnu. Po ní pak sklouzl na podlahu.

"Dost!" zvolal, když viděl, že žena znovu zvedá ruku. "Paní Yennefer! Přicházím v pokoji, bez zlých úmyslů!" Na schodišti se ozval dupot a do ložnice vběhli sloužící.

"Paní Yennefer!"

"Běžte pryč," přikázala jim čarodějka klidně. "Už vás nepotřebuji. Jste placeni za hlídání domu. Ale když tenhle člověk dokázal proniknout až sem, postarám se o něj sama. Vyříd'te to panu Berrantovi. A pro mne připravte koupel."

Zaklínač se znova ztěžka postavil. Yennefer si ho mlčky prohlížela přimhouřenýma očima.

"Odrázls moje zakletí," ozvala se nakonec. "Čaroděj nejsi, to vidím. Ale reflex máš neuvěřitelně rychlý. Mluv tedy, kdo jsi, neznámý bez zlých úmyslů. A radím ti, mluv rychle."

"Jsem Geralt z Rivie, zaklínač."

Yennefer se naklonila z lůžka, přidržujíc se satyra, vyřezaného ve sloupku, za jistý tělesný orgán, celkem vhodně uzpůsobený k uchopení. Nespouštějíc zrak z Geralta,

zvedla z podlahy plášť s kožešinovým límcem. Ovinula si ho kolem těla a vstala. Beze spěchu si nalila ještě jeden pohár moštu, vypila ho až do dna, až se rozkašlala, a obrátila se ke Geraltovi. Ten si zatím potají masíroval zadní část těla, jež před chvílí prodělala bolestivý náraz.

"Geralt z Rivie," zopakovala čarodějnice pomalu se zrakem upřeným na něj přes spuštěné řasy. "Jak ses sem dostal? A proč? Berrantovi jsi, doufám, neublížil?"

"Ne, neublížil. Potřebuji tvou pomoc, paní Yennefer."

"Zaklínač," hovořila polohlasně sama k sobě a popošla blíž. "První, jehož vidím takhle zblízka. A rovnou slavný Bílý Vlk ve vlastní osobě. Slyšela jsem o tobě leccos."

"To si dovedu představit."

"Nevím, co si představuješ," zívla a přistoupila těsně k němu. "Dovolíš?" Aniž by počkala na souhlas, dotkla se jeho obličeje, přiblížila k němu tvář a velice zblízka mu pohlédla do očí. Stiskl čelisti. "Zorničky se roztahují samovolně podle dopadajícího světla nebo je můžeš ovládat vůlí?"

"Yennefer," řekl klidně. "Jel jsem do Rinde celý včerejší den bez zastávky. Celou noc jsem čekal na otevření městských bran. Fortnýře, který mě k tobě nechtěl pustit, jsem vzal přes hlavu tak, že se ještě asi neprobral. Dotěrně a bezohledně jsem narušil tvůj klid a vytrhl tě ze spánku. To všechno jen proto, že můj přítel potřebuje pomoc, kterou mu můžeš poskytnout jen ty. Pomoz mu, prosím, a pak si můžeme pohovořit o mutacích, změnách a úchylkách."

Couvla o krok a nehezky sešklebila ústa.

"O jakou pomoc jde?"

"O regeneraci magickým vlivem ochrnutých orgánů hrdla, hrtanu a hlasivek. Stejně ochrnutí jako po zásahu šarlatovou mlhou. Nebo velice podobné."

"Podobné," zopakovala jeho poslední slovo. "To znamená, že to, co ochromilo tvého přítele, nebyla šarlatová mlha. Co tedy? Mluv, takhle ráno, rozespalá, nemám náladu ani sílu číst v tvé mysli."

"Hmm... Nejlepší bude, když začnu od počátku..."

"Ó, ne," přerušila jej. "Je-li to tak složité, chvíli vydrž. Pachut' v ústech, rozčuchané vlasy, slepená víčka a jiné ranní nepříjemnosti silně omezují mou schopnost vnímat. Sejdi, prosím, dolů do lázně. Hned tam přijdu. Všechno mi vypovíš."

"Yennefer, nechtěl bych tě uhánět, ale nemáme moc času. Můj přítel..."

"Geralt!" vpadla mu zostra do řeči. "Vylezla jsem kvůli tobě z postele, ačkoli jsem nemínila vstávat před poledním zvoněním. Jsem ochotna odřici si dnešní snídani. Víš proč? Protože jsi mi přinesl jablečný mošt. Spěchals, měl jsi starost o trpícího přítele, dobýval ses ke mně násilím, bil lidi po lebkách a přesto jsi věnoval myšlenku žízňivé ženě. Dojals mě a pokusím se ti pomoci. Vody a mýdla se však nevzdám. Běž. Prosím."

"Dobrá."

"Geralt."

"Poslouchám," zarazil se na prahu.

"Využij příležitosti a vykoupej se taky. Podle smradu jsem schopna určit plemeno, věk a málem i barvu tvého koně."

IV.

Vešla do lázně ve chvíli, kdy seděl na nízké stoličce a poléval se vodou ze džberu. Zakašlal a stydlivě se k ní otočil zády.

"Nenech se rušit," oslovila ho, házejíc na věšák náruč oblečení. "Při pohledu na nahého chlapa neomdlévám. Moje přítelkyně Triss Ranuncul tvrdí, že když viděla jednoho, viděla všechny."

Vstal s ručníkem ovázaným kolem beder. "Pěkná jizva," usmála se Yennefer při pohledu na jeho hrud. "Co to bylo? Spadls na pile pod katr?"

Neodpověděl. Čarodějka si ho bez rozpaků prohlížela dál, koketně naklánějíc hlavu k rameni.

"První zaklínač, kterého si mohu prohlédnout zblízka a dokonce nahý jako prst. Oho!" předklonila se a nastavila ucho. "Slyším tvoje srdce. Jak pomalý tep. Dokážeš kontrolovat vylučování adrenalinu? Ach, promiň mi odbornou zvědavost. Jak se zdá, jsi podivně přecitlivělý, co se týče mimořádných vlastností tvého organismu. Zvykl sis je označovat názvy, které nesnáším a to s patetickým sarkasmem, který nesnáším ještě víc."

Neodpověděl.

"No, dost toho. Moje koupel vychladne." Yennefer učinila pohyb, jakoby chtěla shodit plášť z ramen, ale zarazila se. "Budu se koupat, ty budeš vyprávět. Ušetříme čas. Ale... Nechci tě uvádět do rozpaků, skoro se neznáme. Takže, s ohledem na mravnost..."

"Otočím se," navrhl nejistě.

"Ne. Musím vidět do očí toho, s kým hovořím. Mám lepší nápad."

Zaslechl vyslovit zaklínadlo, ucítil záchvěv medailonu a spatřil černý plášť, zvolna klesající na podlahu. A pak uslyšel zašplouchání vody.

Ted' zase já nevidím tvé oči, Yennefer," řekl. "Škoda."

Neviditelná čarodějka vyprskla smíchem a začvachtala v kádi jako ryba.

"Tak vyprávěj."

Geralt dokončil zápas s kalhotami, které se snažil pod ručníkem natáhnout na tělo, a usedl na lavici. Obouvaje si boty, líčil příhodu u řeky, nezabíhaje do přílišných podrobností neslavného souboje se sumcem. Yennefer nevypadala jako někdo, kdo by se zajímal o rybaření.

Když se ve svém vyprávění dostal k okamžiku, kdy byl tvor-dým vypuštěn ze džbánu, mořská houba mydlící neviditelnou se zastavila.

"No ne," uslyšel. "Jak zajímavé. Džin uvězněný v láhvi."

"Jaký džin?" namítl. "Byla to nějaká obměna šarlatové mlhy. Nějaký nový, neznámý druh."

"Nový a neznámý druh zasluhuje, aby byl nějak pojmenován," prohlásila neviditelná Yennefer. "Džin není o nic horší název než kterýkoliv jiný. Pokračuj, prosím."

Poslechl ji. Během jeho dalšího vyprávění mydliny v kádi pěnily a voda cákala přes okraj. Náhle něco upoutalo jeho pozornost. Podíval se důkladněji a rozpoznal obrysy a tvary, jak je odhalilo mýdlo, pokrývající neviditelnou. Ty obrysy a tvary ho zaujaly natolik, že se na chvíli odmlčel.

"Mluv!" vyrušil ho hlas, ozývající se z prázdnoty, nad mýdlovými obrysy: "Co bylo dál?"

"To je všechno," domluvil. "Zahnal jsem toho, jak říkáš, džina."

"Jak se ti to podařilo?"

Do povětří se vznesl čerpák a vylil vodu. Spláchla mýdlo a s mýdlem i obrysy. Geralt si povzdechl.

"Zaklínadlem," odvětil. "Přesněji řečeno exorcismem."

"Jakým?"

Čerpák znovu vylil vodu. Zaklínač si začal jeho činnosti všimnat pozorněji, poněvadž stékající voda, byť jen nakrátko, rovněž ledacos ukázala. Vyslovil formuli, jíž použil proti džinovi. V souladu s pravidly magie nahradil hlásku "e" nádechem. Doufal, že touto znalostí získá u čarodějky na vážnosti, proto ho překvapilo, když z kádě uslyšel šílený smích.

"Co je na tom směšného?" zeptal se dotčeně.

"Ten tvůj exorcismus..." Z háčku sklouzl ručník a začal energicky utírat poslední zbytky mokrých tvarů. "Triss se bude válet smíchy, až jí o tom povím. Kdo tě to, propánakrále, naučil, zaklínači? To... zaklínadlo?"

"Jedna kněžka ze svatyně Guldry. Je to tajný chrámový jazyk..."

"Tajný, jistě, jak pro koho." Vlhký ručník pleskl o okraj kádě, voda vyšpláchla na zem a stopy bosých nohou prozradily pohyb čarodějky. "To není hezké zaklínadlo, Geralte. Neradila bych ti opakovat ta slova v jiných chrámech."

"Jestli to není magická formule, co to tedy je?" vyptával se. Zatím se dvě černé punčochy, jedna po druhé, ve vzduchu napjaly a zformovaly do podoby pěkně rostlých nohou.

"Takové žertovné úsloví." Krajkové kalhotky obepnuly prázdnotu velice pozoruhodným způsobem. "Ovšem poněkud choulostivé."

Bílá košile s krajkovou náprsenkou ve tvaru květu se vznesla vzhůru a za okamžik přijala tělesné tvary. Šněrovačku Yennefer nenosila, nic podobného ostatně ani nepotřebovala.

"Jaké úsloví?"

"Na tom nezáleží."

Z hranatého křišťálového flakónu, stojícího na stolku, vyskočila zátka. V lázni zavoněl šeřík a angrešt. Zátka několikrát zakroužila v povětří a vrátila se zpět. Čarodějka zapnula manžety košile, vklouzla do šatů a zhmotnila se.

"Zapni mě," požádala, otočila se ke Geraltovi zády a začala si želvovinovým hřebenem rozčesávat vlasy. Jak si všiml, rukojeť hřebenu vybíhala do dlouhého, ostrého bodce, a v případě potřeby mohla docela dobře posloužit jako dýka.

Zapínal jí šaty úmyslně pomalu, háček po háčku. S potěšením čichal vůni jejích vlasů, padajících jako černý vodopád do půli zad.

"Vraťme se k tomu stvoření z láhve," připomněla Yennefer, zapínajíc si brilantové náušnice. "Tvoje směšné zaklínadlo je na útěk pochopitelně nezahnilo. Pravděpodobně to bylo tak, že si vybilo vztek na tvém kumpánovi a zmizelo, když je to prostě přestalo bavit."

"Pravděpodobně," souhlasil zaklínač neochotně. "Nezdálo se, že by odletělo do Cidaris zadávat Walda Marxe."

"Kdo je to zase ten Waldo Marx?"

"Minstrel, který považuje mého přítele, rovněž básníka a hudebníka, za šumaře bez štipky talentu, snažícího se vlichotit do přízně pokleslého publika."

Čarodějka se s podivným zábleskem v očích otočila. "Copak tvůj druh stačil vyslovit přání?"

"Dokonce dvě. A obě strašně pitomá. Proč tě to zajímá? Snad bys nebrala vážně takové hloupé bajky? Géniové žvlů, d'jinni, duchové lampy či láhve, všichni ochotně plní lidská přání."

"Hloupé bajky," zopakovala Yennefer se záhadným úsměvem. "Samozřejmě. Výmysly, bláznivé báchorky. Pověsti, v nichž dobří duchové nebo víly plní přání. Takové pohádky si vymýšlejí ubozí slaboši, kteří si ani netroufnou snít o tom, že by si svá četná přání a touhy mohli splnit vlastním přičiněním. Těší mě, Geralte z Rivie, že k nim nepatříš. Jsi mně díky tomu, duchovně bližší. Když já po něčem zatoužím, nečekám a nesním, nýbrž konám. A vždycky dostanu, co chci."

"O tom nepochybuji. Jsi hotova?"

"Jsem."

Čarodějka dopnula řemínky střevíců a vstala. Ani na podpatcích nebyla příliš vysoká. Zatřepala hlavou, ale ani přes usilovnou snahu se jí nepodařilo hřebenem zkrotit bujnou, nepoddajnou hřívu.

"Mám otázku, Geralte. Pečeť, která byla na zátce... Má ji tvůj přítel ještě?"

Zaklínač se zamyslel. Pečeť neměl Marigold, nýbrž on, a to u sebe. Ovšem zkušenosti ho naučily, že mágům není nutno říkat všechno.

"Hmm... myslím, že ano," zmátl ji co se týkalo důvodu jeho zaváhání. "Snad ji má. Je ta pečeť tak důležitá?"

"Podivná otázka," opáčila ostře. "Zvláště od zaklínače, odborníka na nadpřirozené ohavnosti, který by měl vědět, že taková pečeť je důležitá aspoň natolik, že by se jí nikdo nepovolaný neměl ani dotknout. A rozhodně to nedovolit příteli."

Zaťal zuby. Zásah byl přesný.

"Inu, každý se může mýlit," zmírnila Yennefer tón. "Není neomylných lidí a, jak vidno, nejsou neomylní ani zaklínači. Tak, můžeme vyrazit. Kde je teď tvůj raněný přítel?"

"Tady, v Rinde. V domě jistého Errdila, elfa."

Pátravě na něj pohlédla.

"U Errdila?" zkřivila rty do úsměšku. "Vím, kde to je. Nemýlím-li se, je tam i jeho bratranec, Chireadan."

"Souhlasí. A co..."

"Nic," přerušila ho, zvedla ruce a zavřela oči. Medailon na jeho hrudi se pohnul, až trhl řetízku.

Na vlhké zdi se rozzářil obdélník velikosti dveří, v kterém mléčně fosforeskovala mlhavá nicota.

Zaklínač v duchu zaklel. Neměl rád magické portály a už vůbec ne cestování jejich pomocí.

"Musíme..." odkašlal si. "Je to nedaleko..."

"Nemohu volně chodit ulicemi tohoto města," přerušila ho. "Nejsem tu nijak zvlášť oblíbená, kdokoliv by mě mohl urazit, hodit po mně kamenem, nebo i něčím horším. Jisté osoby o mně roznášejí pomluvy, kazí mi pověst - myslí si, že jim to projde beztestně. Neboj se, moje portály jsou bezpečné."

Geralt byl kdysi svědkem, jak podobným 'bezpečným' portálem proletěla jen půlka procházejícího. Druhá polovina se nikdy nenašla. Případů, kdy někdo vešel do portálu a už o něm nikdo nikdy neslyšel, znal několik.

Čarodějka si opět upravila vlasy a k pasu si připevnila perlami vyšívaný váček. Zdál se být malý, než aby se do něj vešlo cokoli, kromě hrsti drobných mincí a tyčinky na rty, avšak Geralt věděl, že to není váček obyčejný.

"Obejmi mě. Silněji, nejsem z porcelánu. Na cestu!"

Medailon zavibroval. Blýsklo se a Geralt se náhle propadl do černočerné prázdnoty a pronikavého chladu. Nic neviděl, nic neslyšel, nic necítil. Jediné, co smysly vnímaly, byla zima.

Chtěl zaklít, ale nestačil to.

V.

"Je tam už hodinu." Chireadan obrátil přesýpací hodiny a znovu je postavil na stůl. "Začínám mít určité obavy. Je na tom Marigoldův krk opravdu tak špatně? Nemyslíš, že je třeba podívat se za nimi nahoru?"

"Dala dost jasně najevo, že si to nepřeje." Geralt s příšerným šklebem dopil pohárek bylinného nápoje. Vážil si usedlých elfů a měl je rád pro jejich rozvážnost, toleranci i svérázný smysl pro humor. Nicméně, jejich zvyklosti ohledně jídla a pití nechápal a

nesdílel. "Nechci jí překážet, Chireadane. Magie vyžaduje čas. Ať to trvá třeba celý den, jenom ať se Marigold uzdraví."

"Asi máš pravdu."

Z vedlejší místnosti se ozvalo tlučení kladiv. Errdil, jak vyšlo najevo, bydlel ve starém hostinci. Nedávno jej koupil a nyní opravoval, aby ho se svou ženou, drobnou a málomluvnou elfkou, mohl zase otevřít. Rytíř Vratimír, který se k nim po noci společně strávené na strážnici, připojil, nabídl elfovi pomoc při opravách. Vrátili se k práci, sotva pominul ruch, způsobeným náhlým spektakulárním zjevením se zaklínače a čarodějky, vystupujících ze zářícího portálu na zdi.

"Mám-li být upřímný," rozhovořil se Chireadan, "nečekal jsem, že to půjde tak snadno. Nedá se říct, že by Yennefer projevovala obzvláštní ochotu pomoci svým bližním. Jejich potíže ji zajímají pramálo a rozhodně ji z nich hlava nebolí. Zkrátka, ještě jsem neslyšel, že by komukoli pomohla nezištně. Zajímalo by mě, jaký má zájem na tom, aby pomohla tobě a Marigoldovi."

"Nepřeháníš trochu?" usmál se zaklínač. "Neudělala na mě zase tak špatný dojem. Samozřejmě, ráda dává najevo svou nadřazenost, ovšem v porovnání s jinými čarodějky, s celou tou nadutou bandou, je vtělená ochota a dobrosrdečnost."

Chireadan se rovněž usmál.

"Je to asi tak, jako bys řekl, že štír je hezčí než tarantule, protože má takový roztomilý ocásek. Dej si pozor, Geralte. Nejsi první, kdo ji takto ohodnotil. Nevíš, že ze svého půvabu a přitažlivosti učinila nebezpečnou zbraň, kterou ovládá dokonale a zcela bez zábran. To, pochopitelně, nic nemění na tom, že je to fascinující, krásná žena, To nepopřeš, že?"

Geralt rychle pohlédl na vysokého elfa. Už podruhé měl pocit, že na jeho tváři postřehl ruměnec. Neudivilo ho to o nic méně než Chireadanova slova. Čistokrevní elfové neměli ve zvyku projevovat nad lidskými ženami takové nadšení. Navíc Yennefer, svým způsobem docela přitažlivá, se rozhodně nedala považovat za vysloveně krásnou ženu.

Snad nikdo by ve skutečnosti neoznačil nějakou čarodějkou za krásnou. Jistě, všechny pocházely ze společenských vrstev, v nichž dívky čekala jediná budoucnost - sňatek. Komu by také přišlo do hlavy odsoudit dceru k letům náročného učení a mukám somatických změn, když ji bylo možno výhodně provdat? Kdo by si v rodině přál mít čarodějkou? Z uznání, jaké mágům projevovala společnost, by příbuzní čarodějky stejně nic neměli. Ještě před ukončením studia se u budoucích čarodějů a čarodějek zpretrhala veškerá pouta k rodině a uznávala se jediné příslušnost k Řádu. Proto se čarodějkami stávaly pouze dcery, které ztratily poslední naději na vdavky.

Na rozdíl od kněžek a druidek, které ošklivé nebo dokonce tělesně postižené novicky odmítaly, mágové přijali každou, která projevovala vlohy a předpoklady pro své budoucí poslání. Jestliže pak takové dítě prošlo tvrdým výběrem prvních let učení, zapracovala magie - srovnala končetiny, napřímila špatně srostlé kosti, zacementovala pysky, beze stop odstranila jizvy, vyrážky, stopy po neštovicích. Mladá čarodějka se stávala "atraktivní", protože to vyžadovala okázalost jejího stavu. Výsledkem byly pseudokrásné ženy se zlým a studeným očima. Očima žen, neschopných zapomenout na svou ošklivost, skrytou pod magickou maskou. Skrytou ne proto, aby byly šťastné, nýbrž pro prestiž jejich postavení.

Ne, Geralt Chireadanovi nerozutněl. Jeho oči zaklínače si všímaly příliš mnoha podrobností.

"Ne, Chireadane," odvětil, nechávaje si své myšlenky pro sebe. "Nepopřu to. Děkuji ti také za varování. Ale teď jde výhradně o Marigolda. Byl jsem při tom, když byl zraněn."

Bylo mu ublíženo v mé přítomnosti. Kdybych věděl, že mu to pomůže, posadil bych se třeba holým zadkem na štíra."

"To je ono," přikývl elf. "Yennefer to moc dobře ví - a ona takových vědomostí umí využívat. Nevěř jí, Geralte. Je nebezpečná."

Neodpověděl.

Nahoře zaskřípaly dveře. Yennefer, opírajíc se o zábradlí ochozu, stála u schodiště do patra.

"Zaklínači, mohl bys přijít sem nahoru?"

"Jistě."

Čarodějka se opřela zády o dveře pokoje, kam uložili raněného trubadúra. Jednoho z mála pokojů, alespoň zčásti už vybavených nábytkem. Zaklínač se zastavil před ní a mlčky na ni upřel pohled. Viděl její levé rameno; bylo trochu výš než pravé. Nos, trochu moc dlouhý. Rty, trochu moc úzké. Bradu, poněkud ustupující. Obočí, nepříliš pravidelné. Oči...

Viděl příliš mnoho maličkostí. Naprosto zbytečně.

"Co je s Marigoldem?"

"Pochybuješ snad o mých schopnostech?"

Nepřestával na ni upírat oči. Měla postavu dvacetileté, ale její skutečný věk by si hádat netroufal. Pohybovala se s přirozenou, uvolněnou ladností. Nebyla nejmenší šance uhádnout, jaká byla kdysi, poznat, co bylo na jejím těle opraveno. Pustil to z hlavy. Nemělo to žádný smysl.

"Tvůj nadaný druh se uzdraví," řekla. "Svoje pěvecké schopnosti neztratí."

"Jsem ti vděčný, Yennefer."

Usmála se: "Budeš mít možnost dát to najevo."

"Mohu se na něho podívat?"

S odpovědí si dávala na čas. Zkoumavě si ho prohlížela, bubnujíc prsty po výplni dveří.

"Ovšem. Pojd' dál."

Medailon začal prudce, rytmicky vibrovat.

Na podlaze uprostřed pokoje ležela skleněná koule velikosti malého melounu, svítící mléčným světlem. Tvořila centrální bod přesně narýsované devítiramenné hvězdy, dotýkající se paprsky zdí a koutů místnosti. Do hvězdy byl červenou barvou vepsán pentagram. Na jeho cípech stály černé svíce ve svícnech fantastických tvarů. Černé svíce hořely rovněž v záhlaví postele, na níž ležel Marigold přikrytý beraní kůží. Básník dýchal klidně, nesípal již a nechroptěl, z jeho obličeje zmizel výraz bolesti - nahradil ho přihlouplý úsměv plný štěstí.

"Spí," oznámila Yennefer. "A sní."

Geralt si prohlédl na podlaze nakreslené znaky. Vnímal přítomnost magie, kterou v sobě skrývaly, ale cítil, že je to zatím magie spící, neprobuzená. Připomínala mu dech podřimujícího Iva, dobře ale věděl, jaký může být lví řev.

"Co je to, Yennefer?"

"Past."

"Na koho?"

"V tuto chvíli na tebe." Čarodějka otočila klíčem v zámku, vytáhla jej a obrátila v ruce. Klíč zmizel.

"Takže jsem lapen," poznamenal chladně. "Co teď! Budeš usilovat o mou ctnost?"

"Nelichot' si." Yennefer usedla na okraj postele. Marigold, stále se ještě připitoměle usmívající, zasténal. Byl to však mimo vši pochybnost sten rozkoše.

"O co tady jde, Yennefer? Jestli to má být nějaká hra, já neznám pravidla."

"Už jsem řekla, že vždycky dostanu všechno, co chci. Stalo se, že chci něco, co má Marigold. Vezmu si to a rozejdeme se. Neměj obavy, neublížím mu..."

"Ten ksindl na podlaze," přerušil ji tvrdě, "slouží k vyvolávání démonů. A tam, kde se vzývají démoni, pokaždé někdo dozná újmy. Nedovolím to."

"...ani vlas mu z hlavy nespadne," pokračovala, aniž by jeho slovům věnovala třeba jen špetku pozornosti. "Hlásek bude mít jako slavík. A bude nadmíru spokojený, dokonce šťastný. Všichni budeme šťastní. A rozejdeme se. Beze smutku, ale také bez pocitu uraženosti."

"Ach, Virginie," zavzdychal Marigold se zavřenýma očima. "Tvá ňadra jsou nádherná, hebká jako labutí chmýří... Virginie..."

"Ztratil rozum. Mluví z cesty."

"Sní," vysvětlila Yennefer. "Ve snu se plní jeho přání. Prozkoumala jsem jeho mozek až na dno. Moc tam toho nebylo. Trocha snů, trocha prasečinek, mnoho poezie. Ale obraťme list. Pečeť, která uzavírala láhev s džinem, Geralte. Víím, že ji máš ty, ne trubadúr. Žádám tě o ni."

"K čemu ti bude?"

"Jak bych ti na tu otázku jenom odpověděla?" pousmála se čarodějka jízlivě. "Zkusím to takhle: Hovno ti je po tom, zaklínači. Vyhovuje ti taková odpověď!"

"Ne," usmál se rovněž neméně odpudivě. "Ale nemusíš si za to dávat vinu, Yennefer. Není snadné způsobit, abych byl spokojen. Až dosud se to podařilo pouze osobám, abych tak řekl, netuctovým."

"Máš smůlu. Zůstaneš nespokojen. Tvoje chyba. A teď tu pečeť! Přestaň laskavě dělat grimasy, nesluší tvému mužnému půvabu. Pokud sis nevšiml, máš mi právě začít projevovat vděčnost, kterou mi dlužíš. Pečeť je první splátkou ceny za pěvcův hlas."

"Jak vidím, přeješ si svou odměnu ve splátkách. Jistě jich nebude málo," řekl mrazivě.

"Mohl jsem to čekat a také jsem to čekal. Ale ať je to poctivý obchod, Yennefer. Já jsem koupil tvou pomoc. A já ji také zaplatím."

Opět sešklebila rty v úsměšku, její fialkové oči se však nepřimhouřily.

"O tom nepochybuj, zaklínači."

"Zaplatím já," zopakoval důrazně, "ne Marigold. Vezmu ho odtud do bezpečí. Až to udělám, vrátím se splatit druhou splátku. I ty další. Pokud jde o první..." sáhl do kapsičky v opasku a vytáhl mosaznou pečeť se znakem hvězdy a zlomeného kříže. "Vezmi si ji. Ne jako splátku. Přijmi ji od zaklínače jako důkaz vděku, že ač ses chovala sebevypočítavěji, zachovala ses lépe než většina čarodějů na tvém místě. Přijmi to jako důkaz dobré vůle, který by tě měl přesvědčit, že až se o svého přítele postarám, vrátím se, abych splácel dál. Nepostřehl jsem mezi květy štíra, Yennefer. Jsem připraven platit za svou nepozornost."

"Krásný proslov," podotkla čarodějka ironicky a zkřížila ruce na prsou. "Dojemný a patetický. Škoda jen, že zbytečný. Marigolda potřebuji tady a tady také zůstane."

"Už jednou se dostal do blízkosti toho, co se připravuješ přivolat sem," ukázal Geralt na vzory na podlaze. "Až ukončíš přípravy a džin se objeví, přes všechny tvoje sliby na to Marigold doplatí. Jde ti přece o netvora z láhve, ne? Chceš ho ovládnout, donutit ho, aby ti sloužil? Nemusíš mi odpovídat, víím, hovno mi je po tom. Pro mě, za mě, dělej si co chceš, přitáhni sem třeba deset démonů. Ale bez Marigolda. Jestli ohrožíš Marigolda, nebude to už poctivý obchod, Yennefer, a nemáš nárok žádat odměnu. Nedovolím..."

Zarazil se.

"Zajímalo mě, kdy to ucítíš," zachichotala se čarodějka.

Geralt napjal svaly, zaťal zuby až k bolesti, soustředil celou svou vůli. Nadarmo. Byl ochrnutý, nehybný jako kamenná socha, jako do země zaražený sloup. Nedokázal pohnout ani palcem v botě.

"Bylo mi jasné, že přímo vržené kouzlo budeš umět odrazit," vysvětlovala Yennefer. "Věděla jsem taky, že dřív než se do něčeho pustíš, budeš se mi snažit zaimponovat svou výřečností. A tak jsi žvanil, zatímco nad tebou vznesené zakletí pozvolna účinkovalo a lámalo tvou vůli. Ted už můžeš jenom žvanit, nic víc. Ani imponovat mi nemusíš, vím, že jsi dobrý řečník. Další námaha v tomto směru by výsledný dojem jen pokazila."

"Chireadan..." promluvil s námahou, pokoušeje se ještě bojovat s magickým ochrnutím. "Chireadan odhalí tvůj úskok. Brzy začne mít podezření, nevěří ti, Yennefer. Od začátku ti nevěřil..."

Čarodějka širokým obloukem mávla rukou. Zdi místnosti rázem změnily barvu i strukturu. Z jednotvárně šedivého povrchu zmizela okna, zmizely dveře, zmizely dokonce i zaprášené závěsy a obrázky, podělané od much.

"Chireadan začne mít podezření. A co má být?" vycenila zuby. "Přiběhne ti snad na pomoc? Mou bariérou by stejně nepronikl. Jenže Chireadan nepřijde, nic proti mně nepodnikne. Nic. Ovládá ho moje kouzlo. Ne, nejde o magii, nesnažila jsem se o nic takového. Důvod je prostý - zamiloval se do mě, osel. Tys to nepoznal? Chtěl dokonce vyzvat Berranta na souboj, jen si to představ. Žárlivý elf - to se opravdu často nevidí. Jenže já si ten dům nevybrala bezdůvodně."

"Berrant, Chireadan, Errdil, Marigold. Opravdu, jdeš za svým cílem nejkratší cestou. Ale já se, Yennefer, využít nenechám."

"Necháš, necháš." Čarodějka se postavila a pečlivě se vyhýbajíc znakům a symbolům na podlaze, přistoupila k němu. "Říkala jsem přece, že jsi mi dlužen za uzdravení toho básníka. Bude to jen maličkost, neveliká službička. Potom, co se tady chystám udělat, okamžitě z Rinde zmizím. Mám tady v tom městě jisté... Nazvěme to nesplacenými účty. Několika místním obyvatelům jsem něco slíbila, a své sliby vždycky plním. Protože však tentokrát nemám času nazbyt, postaráš se o jejich splnění ty."

Bojoval. Bojoval ze všech sil, ale marně.

"Nevzpírej se chlapečku," ušklíbla se jízlivě. "Není to k ničemu. Máš silnou vůli a dostatek odolnosti vůči magii, ale na mne a má zakletí to nestačí. A nehraj se mnou komedií. Nepokoušej se mě ohromit svou tvrdostí a hrdou zmužilostí. Protože hrdý a zmužilý jsi leda ve svých představách. Abys zachránil přítele, udělal bys pro mne cokoli i bez kouzel. Zaplatil bys jakoukoli cenu, lízal bys mi boty. A kdybych si, dejme tomu, chtěla dopřát drobet povyražení, tak i něco jiného."

Mlčel. Yennefer stála před ním, smála se a hrála si se svou obsidiánovou, diamanty jiskřící hvězdou.

"Už v Berrantově ložnici," pokračovala, "po několika slovech jsem poznala, jaký doopravdy jsi. A hned mi bylo jasné, jakou po tobě budu požadovat cenu. Moje účty v Rinde by mohl vyrovnat kdekdo - třeba Chireadan. Jenže to uděláš ty, protože ty musíš platit. Za všechno. Za předstíranou hrdost, chladný pohled a oči hltaající každou podrobnost, za kamennou tvář, za sarkastický tón. Za tvůj dojem, že můžeš stát tváří v tvář Yennefer z Vengerbergu a považovat ji za samolibou, nafoukanou fitlenu, za vypočítavou vědmu - a zároveň valit oči na její namydlené kozy. Ted'plat', Geralte z Rivie!"

Oběma rukama chytila jeho vlasy a prudce ho políbila na ústa, přísála se na něho jako hladový upír. Geralt měl pocit, že se řetízek na medailonu stahuje a škrtí jako oprátka. V

hlavě se mu zablýsklo, v uších mu začalo hluše šumět. Fialkové oči zmizely, propadl se do prázdna.

Klečel na zemi. Yennefer stála před ním a hovořila k němu měkkým, laskavým hlasem:

"Pamatuješ si to?"

"Ano, paní." To byl jeho vlastní hlas.

"Běž tedy a vykonej můj rozkaz."

"Vykonám, paní."

"Dovoluji ti políbit mi ruku."

"Děkuji, paní."

Cítil, jak se k ní sune po kolenou. V hlavě mu bzučelo deset tisíc včel. Její ruka voněla šeríkem a angreštem. Šeríkem a angreštem... Šeríkem a angreštem... Záblesk. Tma.

Zábradlí. Schody. Chireadanova tvář.

"Geralte! Co je s tebou? Kam běžíš, Geralte?"

""Musím..." Jeho vlastní hlas. "Musím... jít..."

"Bohové! Pohlédněte na jeho oči!""

Úžasem vyjevená Vratimírova tvář. Errdilova tvář. Chireadanův hlas:

"Ne! Ne, Errdile! Nechtejte ho, nepokoušejte se ho zadržet! Uhní, Errdile! Běž mu z cesty!"

Vůně šeríku a angreštu. Šeríku a angreštu...

Dveře. Výbuch sluneční záře. Horko. Parno. Vůně šeríku a angreštu. Přijde bouře, napadlo ho.

To byla jeho poslední myšlenka.

VI.

Tma. Vůně...

Vůně? Ne, zápach. Smrad moče, shnilé slámy a mokrých hadrů. Kouř čadící pochodně zasunuté v železném držadle ve zdi z hrbolatých kamenných kvádrů. Pochodní vrhaný stín na slámou pokryté zemi.

Stín mříže.

Zaklínač zaklel.

"Konečně..." Cítil, jak ho někdo zvedá a opírá zády o vlhkou zeď. "Už jsem se o tebe začínal bát, když jsi tak dlouho nemohl přijít k sobě."

"Chireadane? Kde... K čertu, hlava se mi chce rozskočit... Kde to jsme?"

"A kde bys hádal?"

Gerald si otřel obličej a rozhlédl se kolem sebe. U protější zdi seděla trojice otrhanců. Seděli v místě nejvzdálenějším světlu pochodně, skoro v úplné tmě. Vedle mříže, jež je oddělovala od spoře osvětlené chodby, se pohnulo něco, co zdánlivě vypadalo jen jako hromádka špinavých hadrů. Ve skutečnosti to byl vyzáblý stařík s nosem jako ptačí zobák. Délka rozčuchaných vlasů a vousů i stav jeho oblečení svědčily výmluvně o době, již zde strávil.

"Strčili nás do basy," konstatoval nevesele.

"Těší mě," řekl elf, "že jsi už získal schopnost logicky uvažovat."

"Zatraceně... A Marigold? Jak dlouho tady jsme? Kolik času už..."

"Nevím. Když mě sem dovlekli, byl jsem v bezvědomí stejně jako ty." Chireadan shrnul slámu a posadil se v mezích možností pohodlněji. "Je to důležité?"

"A jak, hrome. Yennefer... A Marigold. Marigold je tam s ní, a ona se chystá... Hej, vy tam! Jak je to dávno, co nás sem zavřeli?"

Otrhanci si začali mezi sebou něco šeptat. Žádný z nich neodpověděl.

"Jste hlouš?" Geralt si odplivl, pokoušeje se zbavit ohavné kovové pachuti na jazyku. "Ptám se, jaká je teď denní doba? Nebo noční? Snad víte, kdy vám nosí žrádlo?"

Otrhanci začali mručet a pokašlávat.

"Hele, panstvo," ozval se jeden z nich konečně srozumitelnou řečí. "Neserte se do nás a raději držte huby. My jsme poctiví zloději a ne nějací političtí, že jo? Žádný útok na tydlency... představitele vlády. My jsme akorát kradli."

"Jasná páka," přidal se druhý. "Vy máte svůj kout, my svůj. Každý ať se stará o svůj." Chireadan si pohrdavě odfrkl, Geralt si odplivl.

"Tak to tu chodí," zafilozofoval si zarostlý stařík s dlouhým nosem. "Každý v šatlavě svého kata vyhlíží a se svými jen drží."

"A co ty, dědo," oslovil ho elf výsměšně. "Držíš s nimi nebo s námi? Do které party patříš?"

"Do žádné," odvětil stařík hrdě, "protože já jsem nevinný."

Geralt si znovu odplivl, ačkoli to příliš nepomáhalo. Začal si masírovat spánky bolavé hlavy.

"Chireadane?" zeptal se. "S tím útokem na představitele vlády... Je to pravda?"

"Čistá pravda. Copak si na nic nevzpomínáš?"

"Vyšel jsem na ulici... Lidé se dívali... Potom... Potom nějaký krám..."

"Zastavárna," ztlumil elf hlas. "Vešels do frcu. Sotva jsi vstoupil, dals majiteli do zubů. Silně. Tak silně, že o pár přišel."

Zaklínač vycedil přes zuby kletbu.

"Lichvář se složil," pokračoval Chireadan polohlasně, "a tys ho několikrát kopl do různých citlivých míst. Svému pánu přiběhl na pomoc příručí. Vyhodils ho zavřeným oknem na ulici."

"Obávám se," řekl Geralt, "že to tím neskončilo."

"Oprávněná obava. Vyšels ven a vykročil prostředkem ulice. Porážel jsi chodce a vykřikoval nějaké nesmysly o cti dámy. Následoval tě už docela obstojný shluk lidu. Byl jsem v něm také. Já, Errdil i Vratimír. Zastavil ses před domem lékárníka Vavřinoska, vstoupil dovnitř, za chvíli ses vrátil, ale to už jsi táhl Vavřinoska za sebou za nohu. A ke shromáždění čumilů jsi vyhlásil řeč."

"Jakou?"

"Zkrátka řečeno jsi oznámil, že vlastní cti dbalý muž by neměl ani poběhlci z povolání titulovat slovem 'kurva', jelikož je to ubohost a hulvátství. Dále pak užívat výrazu 'kurva' vůči ženě, s níž dotýčný nesouložil a tím méně jí za tuto činnost dával peníze, je urážlivé, sprosté a navýsost trestuhodné. Takto zasloužený trest, jak jsi oznámil všem okolo, bude vyměřen na místě a bude to trest, jaký si sprost'ák zaslouží. Přidrželš apatykářovu hlavu mezi koleny, stáhl mu kalhoty a zmaloval mu zadnici řemenem. Tak."

"Mluv, Chireadane, mluv. Nešetři mě."

"Dávals mu na prdel co proto, ruku jsi nešetřil. Vavřinosek brečel, vřískal, řval, dovolával se pomoci božské i lidské, škemral o milost, ba, sliboval dokonce nápravu, nicméně tys mu očividně nevěřil. Potom přiběhlo pár ozbrojených raubířů, kterým se tady, v Rinde, říká městská garda."

"A já," pokýval Geralt hlavou, "jsem právě tehdy spáchal útok na představitele vlády."

"Ale kdež. Ten jsi spáchal už mnohem dřív. Lichvář i apatykář jsou členy městské rady. Bude tě určitě zajímat, že tihle dva projevovali největší snahu vystrnadit Yennefer z města. Nejenže ji rada vyhlásila za osobu v Rinde nežádoucí z jejich popudu, ale pobuřovali proti ní dokonce i po krčmách, všude ji pomlouvali tím nejnevybíravějším způsobem."

"To jsem si už domyslel. Mluv. Skončil jsi, jak příběhli biřici z městské gardy. To oni mě šoupli pod zámek?"

"Chtěli. Och, Geralte, to byla podívaná. Co jsi s nimi prováděl se dá jen těžko popsat. Oni měli důtky, obušky, meče, sekery - a ty jenom jasanovou hůlku s kuličkou na držadle, kterou jsi vzal nějakému místnímu švihákovi. A když všichni leželi na zemi, šel jsi dál. Většina z nás dobře věděla, kam míříš."

"To bych taky rád věděl."

"No přece do chrámu. Totiž, kněz Krepp, jinak rovněž člen městského zastupitelstva, věnoval Yennefer ve svých kázáních mimořádnou pozornost. A ty jsi své názory ohledně důstojného kněze Kreppa nijak neskrýval. Slibovals mu lekci dobrého chování vůči krásnému pohlaví. Kdykoli ses o něm zmiňoval, vynechával jsi jeho oficiální titul a častoval ho naopak přídomky, vzbuzujícími mezi čumily, kteří za tebou již houfně táhli, převeliké veselí."

"Aha," podotkl Geralt. "Takže navíc rouhání. Co ještě? Znesvěcení chrámu?"

"To ne. Nestihls tam vstoupit. Před chrámem tě čekala celá rota městské stráže, vyzbrojená vším, co se v cekhausu dalo najít - mám dojem, že snad kromě obléhací katapulty. Chystali se tě prostě rozsekat na cucky. Ale ani jsi k nim nedošel. Znenadání ses chytil oběma rukama za hlavu a omdlel."

"Víc už říkat nemusíš. Ale, Chireadane, jak ses do basy dostal ty?"

"Když jsi upadl, chtělo té pár biřiců propíchnout sudlicemi. Dal jsem se s nimi do hádky, dostal palicí po hlavě a probral se až tady v díře. Bezpochyby mě obviní z účasti na protilidském spiknutí."

Když už jsme u toho obvinění," zajímal se Geralt. "Co nám za celou tu patálii hrozí? Co myslíš?"

"Pokud se Neville, zdejší purkmistr, stačil vrátit ze sídelního města, kdo ví..." pokrčil Chireadan rameny. "Zná mě. Není-li ale ještě zpátky, vynesou rozsudek konšelů, samozřejmě včetně postižených apatykáře a lichváře. To by znamenalo..."

Elf učinil krátké gesto v okolí šíje. Přestože ve byla ve sklepení tma, dal se tento pohyb vykládat jediným možným způsobem. Zaklínač mlčel, zloději jen potichu mručeli. Nevinně zavřený stařík, jak se zdálo, spal.

"Výborně," ozval se konečně Geralt a přidal šťavnatou nadávku. "Nestačí že budu viset, ale ještě navíc s vědomím, že jsem, Chireadane, zavinil tvou smrt. A zřejmě i Marigoldovu. Ne, nepřerušuj mě. Víím, že to byla Yenneferina intrika, ovšem vinu na tom mám především já. Moje hloupost. Obloudila mě, udělal ze mě, jak říkají trpaslíci, balvana."

"Hm..." povzdychl si elf. "Co k tomu mohu dodat? Varoval jsem tě před ní. Zatraceně, tebe jsem varoval, ale sám jsem se projevil, promiň mi ten výraz, jako stejný hňup. Vyčítáš si, že tady sedím kvůli tobě, jenže tak to není. Naopak, ty jsi tady mou vinou. Mohl jsem tě na ulici zadržet, omráčit, nedovolit ti... Neudělal jsem to. Protože jsem se bál, že když pomine kouzlo, jímž tě ovládla, vrátíš se a... ublížíš jí. Odpusť."

"Odpouštím bez výhrad. Vždyť nemáš ani ponětí, jak silné to její kouzlo bylo. Já, milý elfe, běžné zakletí zlomím během chvíle a v žádném případě přitom neomdlovám. Její kouzlo byste zrušit nedokázali a omráčit mě by se vám také nepodařilo. Vzpomeň si na městskou stráž."

"Opakuji, nemyslel jsem na tebe. Myslel jsem na ni."

"Chireadane?"

"Ano?"

"Ty ji... Ty ji..."

"Nemám rád velká slova," přerušil ho elf smutně. "Ta žena na mne, dalo by se říci, hluboce zapůsobila. Divíš se, jak mě může přitahovat taková, jako je ona?"

Geralt přivřel oči, aby v paměti vyvolal jistý obraz. Obraz, jenž na něj, jak by se dalo říci i bez velkých slov, hluboce zapůsobil.

"Ne, Chireadane," řekl. "Nedivím se ti."

Z chodby zaduněly těžké kroky, zařinčelo železo. Do cely padly stíny čtyř postav. V zámku zaskřípal klíč. Nevinný stařík odskočil od mříží jako rys a bez žádných cavyků se běžel schovat mezi zločince.

"Tak brzy?" podivil se elf polohlasně. "Myslel jsem, že postavit šibenici zabere víc času."

Jeden z biřiců, holohlavý jak koleno, zato s bradou zarostlou štetinami, za něž by se nemusel stydět ani divočák, ukázal na zaklínače.

"Ten," oznámil stručně.

Dva další biřici Geralta popadli, surově s ním zacloumali a přimáčkli ho ke zdi. Zloději zalezli do svého temného kouta, nosatý děda se zahrabal do shnilé slámy. Chireadan chtěl vyskočit, avšak klesl zpátky na podlahu, couvaje před hrotem meče, opřeným o jeho prsa.

Holohlavý biřic se postavil před zaklínače, vyhrnul si rukávy a levačkou si zamnul pravou pěst.

"Pan radní Vavřinosek," řekl, "se dává ptát, jak se ti líbí v naší šatlavě? Zdali ti něco nechybí? Zdali ti není zima? Co?"

Geralt neuznal za vhodné odpovědět. Kopnout holohlavého nemohl, protože biřici, kteří ho drželi, mu těžkými škorněmi přišlápli nohy. Holohlavý se krátce rozmáchl a vrazil mu pěst do žaludku. Nepomohlo ani napnout břišní svaly. Geralt, křečovitě lapaje po dechu, se nějaký čas díval na vlastní poklopec, pak ho biřici zvedli.

„Nepotřebuješ něco?“ naklonil se k němu holohlavý. Z huby mu páchlo cibulí a zkaženými zuby. "Pana radního potěší, že si na nic nestěžuješ."

Druhý úder. Na stejné místo. Vnitřnosti se mu bolestivě stáhly a zvracel by, kdyby měl co. Holohlavý se k němu otočil bokem. Měnil ruku.

Buch! Opět sledoval svůj poklopec. Přišlo mu divné, že nad ním není díra, jíž by viděl zed' za sebou.

"Tak co?" Biřic poněkud ustoupil, aby měl větší rozmach. "Ani žádná zvláštní přání? Pan radní přikázal, že se tě na to máme zeptat. Ale proč nic neříkáš? Snad se ti na jazyku neudělal uzel? Hned ti ho rozvážu."

Buch!

Geralt byl stále při vědomí. A přitom musel co nejdřív omdlít, aby zachránil svoje tělesné orgány. Aby ztratil vědomí, musel holohlavého vyprovokovat.

Biřic mlaskl, vycenil řídké zuby a znovu si promnul pěst.

Tak co? Pořád žádné přání?"

"Jedno..." zasípal zaklínač, zvedaje s úsilím hlavu. "Abys praskl, zkurvysynu!"

Holohlavý zaskřípal zuby, o krok ustoupil a rozmáchl se, tentokrát rozhodnut bít do hlavy, jak to Geralt předpokládal. Avšak rána nedopadla. Biřic najednou zrudl a zabublal jako krocan, oběma rukama se chytil za břicho, zavyl, zařval nelidskou bolestí...

A praskl.

VII.

"Co s vámi mám dělat?"

Ztemnělou oblohu za oknem radnice prořal oslepující blesk. Po chvíli se ozvalo táhlé zadunění hromu. Liják sílil, bouřkový mrak se otevřel rovnou nad Rinde.

Geralt s Chireadanem seděli na lavici pod velkým gobelínem, znázorňujícím ctihodného proroka Lebedu, jak pase ovce. Oba mlčeli s kající sklopenými hlavami. Purkmistr Neville přecházel síní, rozhněvané prskal a funěl.

"Všiví, zasraní čarodějníci!" zahulákal a zastavil se. "Proč zrovna Rinde, proč moje město? Je málo jiných měst na světě, či co?"

Elf se zaklínačem mlčeli. "Něco takového..." zajíkl se purkmistr. "Žalárníka... na krvavou fašírku... To je... To je nelidské..."

"Nelidské a bezbožné," připomněl kněz Krepp, který byl rovněž přítomen výslechu v úřední síni radnice. "Tak nelidské a tak bezbožné, že i hlupákovi dojde, kdo za tím stojí. Ano, purkmistře. Chireadana oba známe a tenhle, co se vydává za zaklínače, nemá dost Moci na to, co se stalo se žalárníkem. To jsou čáry Yennefer, té bohy zatracené vědmy!"

Za oknem, jakoby na stvrzení slov kněze, zaburácel hrom.

"Ona a nikdo jiný, o tom nemůže být pochyb," pokračoval Krepp. "Kdo, ne-li Yennefer, by se chtěl pomstít váženému radnímu Vavřinoskovi?"

"He he he!" zasmál se purkmistr nečekaně. "Zrovna kvůli tomu bych se na ni vůbec nehňeval. Ten starý křivák mě za zády pomlouval a zostouzel, na můj úřad si zuby brousil. Teď ho už nikdo poslouchat nebude. Každý si hned vzpomene, jak apatykář dostal na prdel..."

"Ještě schází, pane Neville, abys tomu zločinu zatleskal," zaškaredil se Krepp. "Musím ti připomenout, že kdybych proti zaklínači nepoužil vymítací formule, vztáhl by ruku i na majestát svatyně."

"Tys o ní, Kreppe, z kazatelny taky navykládal spoustu ošklivých věcí. Dokonce i Berrant si na tebe stěžoval. Ale právo je právo - slyšíte, lotři!" Purkmistr opět uhodil na Geralta a Chireadana. "Nic vás neomlouvá! Ani mě nenapadne nad takovou lumpárnou přivírat oči! Tak honem vysypte, co máte na svou obhajobu, protože jinak, zaklínám se na všechny relikvie, s vámi zatočím, že se z toho poděláte! Povězte mi všechno a to hned a neopovažte se lhát!"

Chireadan hluboce vzdychl a upřel zrak na zaklínače - významně a prosebně. Geralt vzdychl také a odkašlal si.

A řekl všechno. No - skoro všechno.

"Tak tady je ten zakopaný pes," promluvil kněz po chvíli ticha. "To je mi povedená historie. Génus uvolněný ze zajetí. A čarodějka, která na něj nastražila léčku. Pozoruhodná kombinace. Může to ale špatně skončit. Moc špatně."

"Co je to génus?" tázal se Neville. "A o co jde té Yennefer?"

"Čarodějové," dal se Krepp do vysvětlování, "čerpají svou moc z přírodních sil. Přesněji řečeno z takzvaných Čtyř Prvků, čili Elementů, které běžně nazýváme živly - ze vzduchu, vody, ohně a země. Každý z těchto živlů má svůj vlastní rozměr, v čarodějské hantýrce je nazýván Dimenze. Je Dimenze Vody, Dimenze Ohně a tak dále. Tyto prostory, nám nedostupné, jsou domovem bytostí, zvaných géniové..."

"Zvaných tak v legendách," namítl zaklínač. "Pokud je mi známo..."

"Nepřerušuj mě!" zarazil ho Krepp. "To, že je ti známo jen velice málo, bylo jasné již z tvého vyprávění, zaklínači. Tak tedy mlč a poslouvej moudřejšího. Nuže - génii jsou čtyři druhy, tak jako jsou čtyři rozměry. Známe d'jinni, tvory povětří; máridy, obývající vodní živel; ífrity, to jsou géniové ohně a konečně d'ao, jimž náleží země..."

"Moc ses rozpovídal, Kreppe," přerušil ho Neville. "Nemusíš nás poučovat, tady není chrámová škola. Pověz stručně - co Yennefer chce po tom géniovi?"

"Génius, purkmistře, je živým zásobníkem magické Moci. Čaroděj, který si ho podrobí, může tuto sílu používat a pomoci. svých zakletí i částečně usměrňovat. Nemusí složitě a namáhavě získávat Moc z přírodních sil, udělá to za něj génius. Kdo génia ovládá, vládne nezměrnou silou, je takřka všemocný..."

"O všemocných čarodějích jsem jaksi ještě neslyšel," zašklebil se Neville nevěřící. "Právě naopak, moc většiny z nich je výrazně omezená. Nemůže tohle, nemůže támhleto..."

"Černokněžník Stammelford," přerušil ho kněz, který přijal mentorskou pózu, výraz tváře i tón hlasu, "kdysi přesunul horu, protože mu zacláněla ve výhledu z věže. Nikomu se něco podobného nepodařilo, ani předtím, ani potom. Traduje se, že Stammelford měl ve svých službách d'ao - génia země. Znáám záznamy o podobně neuvěřitelných výkonech jiných mágů. Obrovské příbojové vlny a ničivé průtrže - nepochybně dílo máridů. Plamenné sloupy, požáry a výbuchy - práce ohnivých ífritů..."

"Vichřice, uragány, lety vzduchem," doplnil Geralt polohlasně. "Geoffrey Monck."

"Souhlasí. Něco přece jen znáš," pohlédl na něj Krepp přívětivěji. "Můžeme se právem domnívat, že starý Monck našel způsob, jak přimět k poslušnosti d'jinni, génia povětří. Dokonce prý ne jednoho. Údajně jich měl několik zavřených v lahvích a využíval je dle potřeby - tři přání na každého. Protože génius, pánové, splní jen tři přání - pak je volný a zmizí do své dimenze."

"Ten u řeky nic nesplnil," prohlásil Geralt rozhodně. Rovnou skočil Marigoldovi po krku."

"Géniové," vysvětloval Krepp, "jsou bytosti zlostné a záludné. Nemají rádi ty, jenž je vězní v láhvích a nutí přenášet hory. Udělají vše, aby mu znemožnili vyslovit přání, a když už je musí splnit, učiní tak způsobem těžko předvídatelným a ovladatelným. Někdy je splní až přehnaně doslova, takže je nutno dávat veliký pozor na to, jak se přání vysloví. Chce-li však někdo génia zvládnout, musí mít železnou vůli, ocelové nervy, silnou Moc a hluboké znalosti. Z toho, co jsi nám vyprávěl, lze soudit, zaklínači, že tvé znalosti byly zcela nedostatečné."

"Nedostatečné na to, abych prevíta ovládl," souhlasil Geralt. "Zahnat jsem ho ale uměl. Odsvištěl jako žízňivá čára, a to taky něco znamená. Pravda, Yennefer se mému exorcismu vysmála..."

"Jakému exorcismu? Zopakuj mi ho."

Zaklínač ho zopakoval, slovo od slova.

"Cože?!" Kněz nejprve zbledl, pak zrudl, zbrunátněl a nakonec skoro zmodral. "Co si to dovoluješ? To má být vtip?"

"Promiň," vysoukal ze sebe zaklínač. "Abych pravdu řekl, neznám... význam těch slov."

"Tak nepapouškuj to, čemu nerozumíš! Nemám ponětí, kde jsi mohl takovou nestydatost zaslechnout."

"Už dost," mávl purkmistr rukou. "Ztrácíme čas. Aspoň už víme, nač chce čarodějnice toho džina. Ale proč jsi, Kreppe, sýčkoval, že to může špatně skončit? Ať si ho chytí a jde s ním k čertu, co je nám po tom. Já si myslím..."

Nikdo se už nedověděl, co si Neville v té chvíli myslel, pokud to vůbec za něco stálo. Na zdi, vedle gobelínu se starým Lebedou se znenadání objevil zářící obdélník, zablesklo se a do síně vpadl - Marigold.

"Nevinný!" zvolal básník čistým, zvučným tenorem. Zůstal sedět na podlaze a bloudil kolem sebe stále ještě nepřítomným pohledem. "Nevinný! Zaklínač je nevinný! Přeji si, aby se tomu věřilo!"

"Marigolde!" křikl na něj Geralt. Zarazil právě Kreppa, očividně se připravujícího vznést exorcismus nebo dokonce klatbu. "Odkud ses tady... Marigolde?"

"Geralte!" Trubadúr vyskočil se země.

"Marigolde!"

"Kdo je zase tenhle?" zavrčel Neville podrážděně.

"Mor na vás, jestli nepřestanete s tím čarováním, tak za sebe neručím! Právil jsem, že v Rinde je čarování zakázáno. Jedině, když se podá písemná žádost, zaplatí se daň a poplatek do městské pokladny... Hele, není to nakonec ten šumař, co ho vědma měla jako rukojmí?"

"Marigolde," opakoval Geralt, drže básníka za ramena. Jak ses sem dostal?"

"Nemám zdání," přiznal trubadúr s ustaraným, přitroublým výrazem. "Abych byl upřímný, vím dost málo, co se se mnou dělo. Pamatuji si ale na docela pohlednou černovlásku s uhrančivým pohledem..."

"Co ty mi tady o černovlásce!" nenechal ho domluvit rozhněvaný Neville. "K věci, mládenče, k věci. Vykřikovals, že zaklínač je nevinný. Jak tomu mám rozumět, ha? Že si Vavřínosek sám, vlastní rukou napráskal na prdel? Je-li zaklínač nevinný, jinak to být nemohlo. Jedině, že by to byla davová halucinace."

"Nevím nic o žádné prdeli ani halucinaci," vrtěl Marigold hlavou. "Ani o nějakém vavřínovém nose. Opakuji, poslední, nač si vzpomínám, byla elegantní černo vlasá žena, vybraně ustrojená v černi a běli. Dotyčná mě bezohledně strčila do té svítící díry, do magického portálu. A předtím mi dala výslovný a přesný příkaz. Až vyjdu z portálu, musím okamžitě učinit prohlášení, cituji: 'Přeji si, aby se mi věřilo, že zaklínač nenese žádnou vinu na tom, co se zde stalo. Takové a žádné jiné je mé přání.' Doslova takto. To se rozumí, byl jsem zvědav, co to má znamenat, o co se jedná a k čemu to bude. Černo vlaska mě však nepustila ke slovu. Zhurta mě okřikla, popadla mě za flígr a šoupla do portálu. To je vše. A teď..." Marigold se napřímil, oprášil si kamizolu a uhladil švihácký, byť poněkud zaprášený límec. "...bud'te té dobroty, pánové, a prozrad'te mi, kde se nachází nejlepší hospoda v tomto městě."

"V mém městě se nacházejí jenom dobré hospody," řekl Neville zvolna. "Ale než se o tom budeš moci přesvědčit, důkladně se seznámíš s nejlepší šatlavou v tomto městě. Ty i tvoji kumpáni. Připomínám vám, darebáci, že ještě nejste na svobodě. No to se podívejme... Jeden vykládá neslýchané historky, druhý vyskakuje ze zdi a huláká něco o nevině, že si přeje, aby se mu věřilo. Má tu drzost ještě si něco přát..."

"Bohové!" chytil se kněz za lysinu. "Ted tomu rozumím! Přání! Poslední přání!"

"Co je to s tebou, Kreppe?" zamračil se purkmistr. "Není ti dobře?"

"Poslední přání!" opakoval kněz. "Přinutila trubadúra vyslovit třetí přání. Génia nelze ovládnout, dokud nesplnil všechna přání. Yennefer připravila magickou past a určitě génia polapila dřív, než stačil uniknout do své dimenze. Purkmistře, je bezpodmínečně nutné..."

Za oknem zahřmělo, až se zdi radnice zatřásly.

"Fuj," zahučel Neville a přistoupil k oknu. "Uhodilo někam blízko. Doufám jen, že ne do nějakého domu. Ještě požár by nám tady scházel... Bohové! Podívejte se! Honem se pojd'te podívat! Kreppe, co je to?"

Všichni se jako jeden muž vrhli k oknu.

"Maminko!" zakvílel Marigold a chytil se za krk. "To je on. To je ten zmetek, co mě div nezardousil."

"D'jinni!" zvolal Kreppe. "Génus povětrí!"

"Nad Errdilovou krčmou," všiml si Chireadan. "Přímo nad střechou."

"Chytila ho!" Kněz vyklonil hlavu z okna, až málem vypadl ven. "Vidíte magickou záři? Ta čarodějnice vlákala džina do pasti."

Geralt se mlčky díval.

Kdysi, před mnoha lety, když se ještě jako malý chlapec učil v Kaer Morhen - Hradišti zaklínačů, chytil jednou se svým spolužákem Eskelem velkého lesního čmeláka. Níť, vypáranou z podolku košile, jej uvázali ke džbánu na stole. Sledovali, co připoutaný čmelák vyvádí a mohli se smíchy potřhat, dokud je nepřistihl učitel Vesemír. Napráskal jim oběma, co se do nich vešlo.

Džin, zmítající se nad krovem Errdilovy hospody, mu připomněl právě toho čmeláka. Choval se stejně jako on. Vznášel se a klesal, vzpínal se a znovu se vrhal střemhlav dolů, stále však v omezeném okruhu, neboť džin, stejně jako tenkrát čmelák, byl důkladně připoután a spoután nitkami - vlákny oslnivých, různobarevných paprsků světla, vycházejících ze střechy pod ním. Džin však měl nesrovnatelně větší možnosti než čmelák. Žádný hmyz nedokázal rozbíjet střechy, rozhazovat došky, porážet komíny, bořit věžičky a mansardy. Džin mohl. A také to dělal.

"Bourá město!" zalapal Neville po dechu. "Ta obluda bourá moje město."

"Haha!" zasmál se kněz. "Jak se zdá, padla kosa na kámen. Je to mimořádně silný tvor. Je těžké odhadnout, kdo koho vlastně polapil, vědma jeho nebo džin ji. Pah, dopadne to tak, že ji džin nakonec rozdrť na prach, což bude zřejmě to nejlepší. Spravedlnosti bude učiněno zadost."

"Na takovou spravedlnost se ti vyseru!" rozkřikl se Neville bez ohledu na to, že ho mohou slyšet měšťané pod okny radnice. "Jen koukej, co se tam děje! Ničení, panika! O tom jsi mi nic neříkal, ty holohlavý žvanile! Plno řečí, přemoudřelých žvástů, ale o tom nejdůležitějším ani slovo. Proč jsi neřekl, že ten démon... zaklínači, udělej něco! Slyšíš? Ty nevinný čarodějníku! Zkroť toho ničitele. Promíjím ti všechna provinění, ale..."

"Ted' se, Neville, nedá nic dělat," zarazil ho Krepp. "Neposlouchals, co jsem říkal. Nikdy nedáváš pozor. Zopakuj ti to. Toto je nepředstavitelně silný d'jinni, jinak by ho vědma již ovládla. Předpokládám, že její kouzlo zanedlouho zeslábně - pak ji d'jinni zničí a prchne. To bude konec."

"Jenže z Rinde zatím budou rozvaliny."

"Nezbývá než čekat," pokrčil kněz rameny. "Ale ne se založenýma rukama. Vydej příkazy, pane purkmistře! Ať lidé urychleně opustí okolní domy a ať se připraví hasit požáry. To, co se tam děje, je nic ve srovnání s peklem, které začne, jen co si to džin vyřídí s čarodějkou."

Geralt zvedl hlavu. Jeho pohled se setkal s pohledem Chireadanovým - a uhnul před ním.

Pane Kreppe," rozhodl se bez váhání. "Potřebuji tvou pomoc. Portál, jímž se sem dostal Marigold, ještě pořád spojuje radnici s..."

"Už po něm není ani památky," namítl kněz chladně a ukázal na zeď. "Copak nevidíš?"

"Magický portál, třebaže pouhým okem již neviditelný, zanechává stopu. Vhodným zakletím ji lze zachytit. Půjdu po té stopě."

"Přišels o rozum! Pokud bys takovou cestu vůbec přežil, co bys chtěl na druhé straně dokázat? Chceš se snad dostat přímo do středu cyklónu?"

"Ptal jsem se, zda ovládáš zakletí, jímž se dá znovu otevřít zaniklý portál."

"Zakletí?" zvedl kněz povýšeně obočí. "Já nejsem nějaký bezbožný čarodějník. Nezabývám se kouzly a zaklínadly. Má Moc plyne z víry a modlitby."

"Dokážeš to nebo ne?"

"Dokážu."

"Tak se pusť do díla. Čas běží."

"Geralte," oslovil ho Marigold. "Ty ses asi doopravdy pomátl. Nepřibližuj se k tomu prokletému škrtiči."

"Zachovejte ticho," požádal Krepp. "A vážnost. Budu se modlit k bohům."

"Běž se se svým modlením bodnout," prohlásil Neville rouhavě. "Utíkám pro lidi. Je třeba něco dělat, ne stát a mudrovat. Bohové, to je den! Zatracený, psí den!"

Zaklínač ucítil, jak s Chireadan dotkl jeho ramene. Otočil se. Elf se mu díval do očí a pak sklonil hlavu.

"Jdeš tam... protože musíš, vid'!"

Geralt se zarazil. Zdálo se mu, že ucítil vůni šeríku a angreštu.

"Asi ano," souhlasil váhavě. "Musím. Promiň, Chireadane."

"Neomlouvěj se. Vím, co cítíš."

"Pochybuji. Ani já sám to nevím."

Elf se pousmál. Nebyl to radostný ani šťastný úsměv.

"V tom to vězí, Geralte. Právě v tom."

Krepp se napřímil a zhluboka vydechl.

"Hotovo," oznámil a s pýchou ukázal na sotva viditelný obrys na stěně. "Ale portál se chvěje a dlouho nevydrží. Nemám ani jistotu, zda není někde přerušen. Než do něho vstoupíš, zaklínači, pohlédni do svého svědomí. Mohu ti požehnat, i když k rozřešení..."

...nám nezbyvá čas," dokončil Geralt. "Vím, pane Kreppe. Na to není nikdy dost času. Opusťte všichni sál. Jestli portál vybuchne, prasknou vám ušní bubínky."

"Zůstanu," prohlásil Krepp, když se za trubadúrem a elfem zavřely dveře. Zamával kolem sebe rukama a vytvořil tak ve vzduchu pulsující auru. "Pro všechny případy učiním ochranná opatření. A kdyby se portál zhroutil... pokusím se tě vytáhnout, pane Geralte. Bubínky? Ty umím vyléčit."

Zaklínač na něj pohlédl s nečekanou sympatií. Kněz se pousmál.

"Jsi odvážný člověk," řekl. "Chceš ji zachránit, že? Jenže odvaha ti bude málo platná. Džinnové jsou vzteklá a mstivá stvoření. Čarodějka je ztracena. A jestli se tam dostaneš, čeká tě totéž. Co tvé svědomí?"

"Už jsem se s ním vyrovnal." Geralt se postavil před slabounce světélkující portál. "Pane Kreppe?"

"Poslouchám."

"Ten exorcismus, co tě tak dopálil... Co ta slova znamenají?"

"To je namouduši nejlepší okamžik k žertování a kratochvíli."

"Prosím tě, pane Kreppe."

"Inu," pokrčil kněz rameny a šel se schovat za purkmistrův těžký dubový stůl. "Je to tvoje poslední přání, tak ti ho prozradím. Znamená to... Ehm... Hmm... Táhni pryč a vyhoň si ho."

Geralt vstoupil do nicoty a teprve pronikavý chlad udusil smích, který jím otrásal.

VIII.

Východ z portálu, řvoucí a vířivý jako uragán, jej vyplivl ven a mrštil jím o podlahu. Zaklínač dopadl tvrdě, křečovitě otevřenými ústy lapaje po vzduchu.

Podlaha se chvěla. Zprvu se domníval, že to on sám se třese po cestě peklem hroutícího se portálu, ale ihned poznal svůj omyl. To praskal, otrásal se a vibroval celý dům.

Rozhlédl se kolem. Nenalézal se v pokoji, kde Yennefer spatřil naposledy, ale ve velké nálevně Errdilovy krčmy.

Spatřil ji. Klečela na zemi mezi stoly, shrbená nad křišťálovou koulí. Magická koule svítila silným mléčným jasem, rudě prosvítajícím čarodějčinými prsty, sevřenými na skleněném povrchu. Světlo koule tvořilo obraz. Rozechvělý, mihotavý, leč dostatečně zřetelný. Geralt viděl světlici s hvězdou a pentagramem na podlaze. Znamení teď byla

rozzhavená do běla. Z pentagramu vystřelovaly různobarevné jiskřící, ohnivé paprsky. Mířily na střechu a nad ní, odkud sem doléhal zuřivý ryk uloveného džina.

Yennefer ho zahlédla, napřímila se a zvedla ruku.

"Ne!" vykřikl. "Nedělej to! Chci ti pomoci!"

"Pomoci?" prskla pohrdavě. "Ty?"

"Já."

"Přesto, co jsem ti provedla?"

"Přesto."

"Zajímavé. Ale nijak důležité. Nepotřebuji tvou pomoc. Raději odtud zmiz."

"Ne!"

"Vypadni!" vřískla, zlověstně šklebíc tvář. "Je to teď zatracené nebezpečné místo. Nějak se mi to vymklo z rukou, rozumíš? Nedokážu ho ovládnout, nechápu, jak je to možné, ale ten prevít neslábne. Chytila jsem ho, když plnil trubadúrovo třetí přání, měla bych už mít jeho Moc v Kouli. Jenže on vůbec neslábne. Naopak, jako by ještě získával na síle. Proklatě! Stejně ho nakonec porazím, zlomím..."

"Nedokážeš to, Yennefer! Zabije tě."

"Není to snadné, zabít mě..."

Nedomluvila. Celý strop výčepu se najednou rozzářil. Magickou koulí stvořený obraz se rozplynul v oslnivém světle. Nad jejich hlavami se objevil velký ohnivý obdélník. Čarodějka zaklela, zvedla paže a z jejích prstů se zajiskřilo.

"Utíkej, Geralte!"

"Co se stalo, Yennefer?"

"Našel mě," zakvílela, rudnouc strašnou námahou. "Chce ke mně proniknout. Tvoří si vlastní portál, aby se dostal dovnitř. Nemůže setřást pouta, ale portálem sem projde. Nemohu... Nemohu ho zastavit!"

"Yennefer..."

"Nerozptyluj mě! Musím se soustředit... Geralte, musíš pryč. Otevřu nový portál, tím unikneš. Dávej pozor, nebude stabilizovaný ani místně ani směrově. Nemám na to sílu. Nevím, kam se dostaneš... ale budeš v bezpečí. Připrav se..."

Velký obdélník na stropě silně zablýskl - a z nicoty se vynořil tvor, kterého už zaklínač znal. Z klapajícího zobáku se ozývalo tak pronikavé vytí, že až zaléhalo v uších. Yennefer se vymrštila, vztáhla ruce a vykřikla zaklínadlo. Z dlaně jí vystřelila spleť ohnivých čar, rozprostřela se ve vzduchu a spadla na džina jako síť. Démon zaskřehotal a z jeho trupu bleskurychle vyrostly dlouhé pařáty, které se jako útočící kobry vrhly čarodějce po krku. Yennefer necouvla.

Geralt k ní skočil, odstrčil ji a zakryl tělem. Ohnivou sítí omotaný džin se konečně protlačil portálem, vystřelil z něj jako zátku z láhve. S otevřeným zoubkem se na něj vrhl. Zaklínač zaťal zuby a bez viditelného výsledku jej udeřil Znamením. Génus nicméně nezaútočil. Zastavil se pod stropními trámy, nadmul se do impozantních rozměrů, vyvalil na Geralta oči a zasyčel. V tom zvuku něco bylo - žádost nebo otázka. Leč zaklínač nerozuměl jaká.

"Tudy!" zvolala Yennefer, ukazujíc na portál, jenž vyčarovala na zdi vedle schodiště. V porovnání s portálem džinovým, vypadal ten její jako ubohá myš. "Tudy, Geralte, uteč!"

"Jedině s tebou!"

Yennefer mávala rukama a křičela nová zakletí; světelná vlákna praskala a trhala se, až z nich sršely jiskry. Džin zavířil ve vzduchu jako vlček a napjal pouta. Oka sítě se začala pozvolna roztahovat. Pomalu, ale nezadržitelně se blížil k čarodějce. Yennefer necouvla.

Zaklínač k ní přiskočil, obratně jí nastavil nohu, jednou rukou ji popadl kolem pasu, druhou chytil za vlasy. Yennefer vykřikla nadávku a uhodila ho loktem do krku. Nepustil ji. Kolem byl pronikavě cítit ozón z magických blesků, nedokázal však potlačit vůni šeríku a angreštu. Geralt podrazil čarodějce nohy, zvedl ji a skočil i s ní přímo do mihotavé prázdnoty menšího portálu.

Portálu vedoucího do neznáma.

Vyletěli z něj. Sevření v objetí se skutáleli na hladkou mramorovou dlažbu. Klouzající po ní porazili vysoký svícen a hned nato převrátili stůl, s něhož se s cinkotem sesypaly křišťálové poháry, podnosy s ovocem a obrovská mísa nasekaného ledu, ústřic a nějakých vodních rostlin. Kdosi vykřikl, nějaká žena vypískla.

Leželi přímo uprostřed rozsáhlého sálu, osvětleného množstvím voskovic ve stojanových svícnech. Bohaté odění pánové a šperky jiskřící dámy přerušili tanec a posupně si oba vetřelce měřili nepřátelskými pohledy. Hudebníci na galerii ukončili svou hru uši drásající kakofonií zvuků.

"Ty pitomče!" ječela Yennefer, pokoušející se mu vyškrábat oči. "Ty skopová hlavo! Zkazils to! Už jsem ho málem měla!"

"Mělas hovno!" okřikl ji s neskrývaným hněvem. "Zachránil jsem ti kejhák, ty paličatá čarodějnice!"

Zasyčela jako vztekklá kočka, z dlaní se jí zajiskřilo. Geralt odvrátil obličej a chytil ji za obě zápěstí. Uklouzli a opět upadli do ledové tříště, ústřic, nakládané zeleniny a kandovaného ovoce.

"Obávám se, že jste nebyli pozváni," oslovil je shůry rozložitý muž se zlatým řetězem kastelána na prsou, shlížeje na ně se znechuceným pohledem.

"Naser si, tlustoprde!" vřískla na něj Yennefer hystericky, snažíc se vymanit z Geraltova sevření.

"To je skandál!" prohlásil kastelán pohoršeně. "S tou teleportací to už přeháníte. Podám na vás stížnost u Rady čarodějů. Budu požadovat..."

Co bude kastelán požadovat se už nedověděli. Yennefer se podařilo vytrhnout, otevřenou dlaní uhodila zaklínače do ucha, tvrdě ho nakopla do holeně a skočila do hasnoucího portálu. Geralt se vrhl za ní a zkušeným hmatem ji uchopil za pás a za vlasy. Yennefer už také získala cvik - přesně a bolestivě ho zasáhla loktem. Prudkým pohybem jí praskly šaty v podpaždí a odhalily jedno ňadro. Z rozervaného výstřihu vypadla ústřice.

Pohroužili se do nicoty portálu. Geralt ještě zaslechl poslední kastelánova slova:

"Hudba! Hrajte dál! Nic vážného se nestalo. Nenechte si, prosím, zkazit náladu tímto politováníhodným..."

Zaklínač byl přesvědčen, že každým novým průchodem portálem se zvyšuje i riziko. Nemýlil se. Vrátili se sice do Errdilovy krčmy, avšak zhmotnili se pod samým stropem. Při pádu dolů přerazili zábradlí schodiště a se zaduněním dopadli na stůl. Takový náraz stůl vydržet nemohl - a také nevydržel.

V okamžiku dopadu se Yennefer nacházela vespod. Obával se, že bude omráčena. Mýlil se.

Hřbetem ruky ho udeřila do oka a přímo do tváře mu vmetla několik urážek a nadávek, za něž by se nemusel stydět ani trpaslík-hrobařík - a trpasličí hrobníci byli nepřekonatelní sprostáci. Nadávky doprovázely zuřivé, avšak málo důrazné rány, které čarodějka rozdávala nazdařbůh, kam se dalo. Geralt ji chytil za ruce a při pokusu vyhnout se úderu hlavou vtiskl tvář do jejího výstřihu, vonícího šeríkem a angreštem. A také ústřicemi.

"Pust mě!" zaječela, kopajíc jako mezek. "Tupče, hňupe, hovado! Pust, zatraceně! Pouta každou chvíli povolí, musím je zpevnit, jinak se džin uvolní."

Neřekl nic, ačkoliv měl odpověď na jazyku. Sevřel ji ještě pevněji a snažil se ji přitlačit k podlaze. Yennefer nadávala, svíjela se jako úhoř a nakonec ho kopla kolenem do rozkroku. Než stačil nabrat dech, vytrhla se mu a vykřikla zakletí. Ucítíl, jak ho nějaká nepřekonatelná síla zdvihla do vzduchu a mrštila jím přes celou délku místnosti. Následoval náraz, jenž mu vyrazil dech. Vletěl do vyřezávané dvoudveřové almary a rozrazil ji na kusy.

IX.

"Co se tam děje?" Marigold, zvedaje se na zídce, natahoval krk a snažil se proniknout zrakem skrz hustý liják. "Řekněte mi, co se tam, do prdele, děje!"

"Perou se!" křikl jeden ze zvědavých uličníků, kteří se odvážili až pod rozbitá okna krčmy. Vzápětí uskočil jako opářený a celá banda se dala na útěk, až bláto pleskalo pod bosýma nohama.

"Čarodějník s vědmou se perou!"

"Perou se?" zalapal Neville po dechu. "Tak oni se perou, zatímco ten zasraný démon srovnává moje město se zemí. Hele, srazil další komín. A pobořil cihelnu. Hej, lidi! Utíkejte tam! Šťestí, že leje, jinak by tady už řádl požár."

"Už to nebude dlouho trvat," podotkl kněz Krepp. "Magická aura slábne, pouta co nevidět povolí. Pane Neville! Prikaž svým lidem, ať ustoupí. Za chvíli tam začne peklo, z tohoto domu nezůstane kámen na kameni. Čemu se směješ, pane Errdile? Vždyť je to, tvůj dům. Co je na tom tak zábavného?"

"Nechal jsem si tu barabiznu vysoko pojistit."

"Vztahuje se ta pojistka rovněž na magické a nadpřirozené jevy?"

"Pochopitelně."

"To je chytré, pane elfe. Tuze chytré. V takovém případě blahopřeji. Hej, lidi! Kryjte se! Komu je život milý, ať se k tomu domu nepřibližuje!"

Z Errdilovy hospody se zablesklo, ozval se ohlušující rachot. Lidé se rozutekli a poschovávali za zídky a rohy domů.

"Proč jen tam ten Geralt chodil?" zabědoval Marigold. "Proč, zatraceně? Postavil si hlavu, že zachrání tu prokletou vědmu. Proč, kurva? Rozumíš tomu, Chireadane?"

Elf se záhadně usmál.

"Rozumím, Marigolde," přikývl. "Rozumím."

X.

Geralt uskočil před novým, tentokrát oranžovým plamenným kopím, jež po něm čarodějka vrhla. Byla znatelně zesláblá; ohnivá kopí byla slabá a pomalá, stačil se jím vyhybat bez potíží.

"Yennefer!" zvolal. "Uklidni se! Poslouchej konečně, co ti chci říct. Nedokážeš..."

Nedomluvil. Z čarodějčiny dlaně vystřelil tenký, rozvětvený blesk. Blýskavice ho dostihla, dotkla se ho na mnoha místech a důkladně jej omotala: Mokrý oděv zasyčel a zakouřilo se z něho.

"Nedokážu?" odsekla, stojíc nad ním. "Hned uvidíš, co mohu dokázat. Stačí, když si poležíš a nebudeš mi překážet."

"Sundej to ze mě!" zalátelel, zmítaje se v ohnivé pavučině. "Hořím, do prdele!"

"Lež a nehýbej se," poradila mu, těžce oddechujíc. "Popálí tě jenom, když sebou začneš šít. Nemohu ti, zaklínači, věnovat víc času. Pobavili jsme se, ale čeho je moc, toho je příliš. Musím se pustit do džina, jinak mi uteče..."

"Uteče?" obrátil oči v sloup. "To ty bys měla rychle zdrhat! Ten dži... Poslouchej mě pozorně, Yennefer. Musím ti vysvětlit, jak to přesně bylo. Budeš se divit."

XI.

Džin sebou trhl, napjal pouto, jak jen to šlo, zatočil se v kruhu a smetl přitom věžičku z domu Beau Berranta.

"Ten ale řve," příkrčil se Marigold, bezděčně se chytaje za hrdlo. "Strašně řve. Zdá se, že je pořádně nasraný."

"To tedy je," potvrdil Krepp.

Chireadan na něj rychle pohlédl.

"Cože?"

"Je vzteky bez sebe," navázal kněz. "A ani se mu nedivím. Taky bych zuřil, kdybych musel důkladně vyplnit první přání, které zaklínač mimoděk vyslovil..."

"Jakpak to?" podivil se Marigold. "Geralt? Jaké přání?"

"To on měl v rukou pečeť, která génia věznila. D'jinni plní jeho přání. Ale pokud si to již zaklínač domyslel, nesmí jí to za žádnou cenu prozradit. Před ní o tom nesmí ani ceknout."

"Zatraceně," zabručel Chireadan. "Začínám to chápat. ten biřic... Jak praskl..."

"To bylo zaklínačovo druhé přání. Zbylo mu ještě jedno, poslední. Jen ať se to, u všech bohů, nedozví Yennefer."

XII.

Stála bez hnutí, jako by zapomněla na připoutaného džina, běsnícího nad střechou krčmy. Budova se otřásala v základech, se stropu opadávala omítka, stoly a židle drkotavě klouzaly po dřevěné podlaze.

"Tak je to tedy," zasyčela. "Máš moje uznání. Dokázal jsi mě oklamat. Nebyl to Marigold, ale ty. Proto džin tak bojuje. Ale já ještě neprohrála, zaklínači! Nedocenils mě, nedocenils mou sílu. Dosud mám v hrsti jak džina, tak tebe. Máš ještě poslední přání. Tak je vyslov. Uvolníš džina; abych ho mohla uvěznit."

"Nestačí ti na to síly, Yennefer."

"Nepodceňuj moje síly. Přání, Geralte!"

"Ne, Yennefer. Nemohu... Džin je snad i splní, ale tobě to nedaruje. Jakmile se osvobodí, pomstí se ti, zabije tě... Nedokážeš ho chytit, nedokážeš se mu už ani ubránit. Jsi vysílená, sotva se držíš na nohou. Zemřeš, Yennefer!"

"To je moje riziko!" rozkřikla se hystericky. "Co je ti po tom, co se mi stane? Uvědom si, co může džin nabídnout tobě! Máš ještě jedno přání. Můžeš požádat o cokoli."

Využij svou příležitost! Jedinou, zaklínači! Můžeš mít všechno, co si jen budeš přát! Všechno!"

XIII.

"Zahynou oba?" naříkal Marigold. "Jak to? Pane Kroppe, nebo jak se jmenuješ... Proč? Vždyť zaklínač... Proč, u všech morových ran, odtamtud nevypadne? Co ho tam drží? Proč nenechá tu mrchu čarodějnickou vyžrat, co si navařila a nezdrhne? To přece nemá smysl!"

"Nemá," potvrdil Chireadan hořce. "Nemá to vůbec žádný smysl."

"To je sebevražda! A navíc nebetyčná pitomost!"

"Je to jeho řemeslo," připomněl Neville suše. "Zaklínač se snažil pomoci našemu městu. Bohové jsou mi svědky, jestli přemůže čarodějníci a zažene džina, bohatá odměna ho nemine..."

Marigold strhl z hlavy klobouk s volavčím pérem, plivl do něj, mrštil jím do bláta a pošlapal škorněmi, mumlaje přitom nadávky v nejrůznějších jazycích.

"Vždyť on..." vykřikl najednou. "On má ještě jedno přání! Mohl by zachránit sebe i ji! Pane Kroppe?"

"To není tak jednoduché," zamyslel se kněz. "Kdyby však vyslovil to pravé přání... Kdyby nějakým způsobem spojil svůj osud s osudem... Ne, nečekám, že by ho to napadlo. Možná, že to tak bude lepší."

XIV.

"Lidství," řekla s jízlivým úsměškem. "Uhádla jsem, co? Po tom přece toužíš, o tom marně sníš. O svém vysvobození, o možnosti být tím, kým chceš, a ne tím, kým být musíš. Stát se skutečným člověkem. Džin ti to přání splní, Geralte. Jenom je vyslov."

Mlčel.

Stála nad ním v mihotavém přísvisu kouzelné koule, ve skomírajícím světle magické aury, v záři blesků stále ještě poutajících džina. Stála s rozevlátými vlasy a s očima planoucíma fialovým ohněm, vzprímená, štíhlá, černá, strašná... A krásná.

Prudce se sklonila a z bezprostřední blízkosti se mu zahleděla do očí. Ucítil vůni šeríku a angreštu.

"Mlčíš?" sykla. "Tak co bys chtěl, zaklínači? Jaká je tvá nejskrytější tužba? Nemůžeš se rozhodnout nebo to ani nevíš? Zapátrej v sobě, hledej hluboko a důkladně. Zaklínám se Mocí, druhou takovou příležitost už mít nebudeš!"

A on náhle poznal pravdu. Věděl, kým kdysi byla. Jaká byla vzpomínka s níž musela žít, na niž nedokázala zapomenout. Kým byla doopravdy než se stala čarodějkou.

Protože se na něj upíraly pronikavé, studené, moudré a zlé oči hrbaté.

Polekal se. Ne, pravdy ne. Polekal se, že si přečte jeho myšlenky a zjistí, že to o ní ví. A že mu nikdy, nikdy neodpustí. Zadusil v sobě to poznání, zabil je a vyvrhl z paměti. Navždy, beze stopy, s pocitem ohromné úlevy. S pocitem, že...

Strop se prolomil. Džin, ovinutý síti dohasínajících paprsků, letěl přímo na ně s řevem, v němž zněl triumf a touha zabíjet. Yennefer se mu vrhla v ústrety, z jejích rukou vycházelo magické světlo. Velice slabé světlo.

Džin otevřel zoban a chňapl po ní pařáty. A zaklínač si uvědomil, že už ví, co chce. Nahlas vyslovil své přání.

XV.

Dům vybuchl; cihly, trámy a fošny se rozletěly do všech stran v oblaku kouře a dešti jisker. Z dýmu se vynořil džin, veliký jako stodola. S řevem a vítězným chechtáním d'jinni - génius povětří - nyní již svobodný a nespoutaný žádnou povinností a ničím vůlí, zakroužil třikrát nad městem, srazil ještě špičku radniční věže, vznesl se vzhůru a uletěl, ztratil se, zmizel.

"Je pryč! Je pryč!" zvolal kněz Krepp. "Zaklínač to dokázal! Génius je pryč! Už nás nebude ohrožovat!"

"Ach!" vzdychl Errdil s nelíčeným nadšením. "Jaká nádherná zřícenina."

"Do hajzlu!" zaklel Marigold, vycházeje ze svého úkrytu za zídou. "Zboural celý barák. To nikdo uvnitř nemohl přežít. Nikdo, to vám povídám."

"Zaklínač Geralt položil život za záchranu města Rinde," pronesl purkmistr Neville slavnostně. "Jeho oběť nebude zapomenuta. Uctíme jeho památku... Co takhle pomník?"

Trubadúr, otřepávaje z kamizoly kousky deštěm zvlhlé omítky a malty, si purkmistra změřil nepopsatelným pohledem a několika pečlivě vybranými výrazy vyjádřil svůj názor na připomínání obětí, ctění památek a hlavně na pomníky všeho druhu.

XVI.

Geralt se rozhlédl kolem sebe. Z díry ve zborcené střeše kapala voda. Všude kolem viděl hromady zdiva a rozlámaného dřeva. Divnou náhodou bylo zcela čisté pouze místo, kde leželi. Nespadla na ně jediná deska, jediná cihla. Jako by je ochránil neviditelný štít.

Yennefer poklekla a opřela se rukama o kolena. Na tváři měla ruměnec.

"Zaklínači?" zašeptala. "Žiješ?"

"Žiju."

Geralt si dlaní otřel prach a špínu s obličeje. Sykl. Yennefer se lehce dotkla jeho zápěstí, jemně přejela prsty po jeho ruce.

"Popálila jsem tě..."

"Maličkost. Pár puchýřů."

"Promiň mi to. Víš, džin utekl. Nenávratně."

"Lituješ toho?"

"Ani ne."

"To je dobře. Pomoz mi vstát, prosím."

"Počkej," řekla tiše. "Tvoje přání... Slyšela jsem, co sis přál. Užasla jsem, prostě jsem tomu nemohla uvěřit. Čekala bych cokoliv, ale aby... Co tě k tomu vedlo, Geralte? Proč? Proč já?"

"Nevíš?"

Sklonila se nad ním a pohládila ho. Na tváři ucítil konečky jejích vlasů, vonících šerikem a angreštem, a bylo mu jasné, že už nikdy nezapomene na ten lehounký dotek a na tu vůni, že už je nikdy nebude moci porovnat s jiným dotekem ani jinou vůní. Yennefer ho políbila a on poznal, že už nikdy nezatouží po jiných rtech než po těch jejích, měkkých, vlhkých a sladkých po rtěnce. Uvědomil si, že od této chvíle pro něj bude existovat jen ona, její šíje, ramena a ňadra, osvobozená zpod těsných, černých šatů, její hebká, chladná plet, nesrovnatelná s žádnou jinou, již se kdy dotýkal. Díval se zblízka do jejích fialkových očí, nejkrásnějších očí na celém světě, které se pro něj, jak se obával, stanou...

...vším. Věděl to.

"Tvoje přání," zašeptala její ústa těsně u jeho ucha. "Nevím, jestli je takové přání vůbec splnitelné. Nevím, zda je v přírodě taková Moc, která by byla schopna tvé přání splnit. Avšak pokud ano, odsoudil ses. A já jsem tvůj ortel."

Přerušil její slova polibkem, dotykem, objetím, laskáním - a pak vším, sebou celým, každou myšlenkou, jedinou myšlenkou - vším, vším, vším. Přerušili ticho vzdechy, šelestem šatstva sklouzávajícího na podlahu. Přerušili ticho velice jemné, byli důkladní, byli něžní, byli citliví, a přestože ani jeden z nich o něze a citlivosti příliš nevěděl, dokázali to, protože to moc chtěli. Přestali spěchat a zapomněli na celý svět. Zapomněli na krátkou, kratičkou chvíli, ale zdálo se jim, že to byla celá věčnost - protože to opravdu celá věčnost byla.

A pak svět začal opět existovat, jenže byl už úplně jiný.

"Geralte?"

"Co bude dál?"

"Nevím."

"Já taky ne. Víš, já... Nejsem si jista, zda stojí za to, být ke mně odsouzen. Já nedokážu... Počkej, co to děláš? Chtěla jsem říci..."

"Yennefer... Yen..."

"Yen," opakovala, znovu se mu oddávajíc. "Nikdy mi tak nikdo neříkal. Řekni mi to ještě jednou, prosím."

"Yen."

"Geralte."

XVII.

Přestalo pršet. Nad Rinde se ukázala duha, překlenula nebe napjatým barevným lukem. Zdálo se, že vyrůstá rovnou ze zborčené střechy hospody.

"U všech bohů," promluvil Marigold polohlasem. "Jaké ticho... Nežijí, na to vemte jed. Buď se zabili navzájem, nebo je zahubil ten můj džin."

"Měli bychom se tam jít podívat," navrhl Vratimír, otíraje si čelo zmuchlanou čapkou.

"Mohou být jen zranění. Pošleme pro felčara."

"Raději pro hrobníka," řekl Krepp. "Čarodějnice já dobře znám a ten zaklínač měl v očích také samo peklo. Nedá se nic dělat, dáme vykopat dva hroby. Ovšem Yennefer bych před pohřbením radil probodnout osíkovým kulem."

"Takové ticho," opakoval Marigold. "Před chvílí kolem uší málem létaly krokve a najednou ticho jak o půlnoci."

Blížili se ke zřícenině krčmy - pomalu, opatrně. "Truhlář ať udělá dvě rakve," řekl Krepp. "Vzkažte truhláři..."

"Tiše," zarazil ho Errdil. "Něco jsem zaslechl. Co to bylo, Chireadane?"

Elf odhrnul vlasy ze špičatého boltce a naklonil hlavu.

"Nejsem si jist... Pojdme blíž."

"Yennefer žije," ozval se Marigold, napínající svůj cvičený sluch hudebníka. "Slyšel jsem ji sténat. Ano, teď zasténala znovu."

"Hmm," potvrdil Errdil. "Já to slyšel taky. Zasténala. Asi trpí. Chireadane, kam jdeš? Dávej pozor!"

Elf ustoupil od rozbitého okna, jímž opatrně nahlédl dovnitř.

"Pojďme odtud," oznámil jim stručně. "Nepřekážejme jim."

"Jsou naživu? Oba? Chireadane? Co tam dělají?"

"Pojďme odtud," zopakoval elf. "Nechejme je nějakou dobu o samotě. Ať tam spolu ještě zůstanou - ona a on a jeho poslední přání. Počkejme někde v hospodě. Uvidíte, nebude dlouho trvat a přijdou. Oba. Spolu."

"Co tam provádějí?" zajímal se Marigold. "Prozrad' mi to, hrome!"

Elf se pousmál. Velmi, velmi smutně.

"Nemám rád velká slova," řekl pak. "Jenže bez velkých slov se to nedá nazvat."

Střípek ledu

I.

Zdechlá ovce, napuchlá a vzdutá, se ztuhlýma nohama, trčícíma k obloze, se pohnula. Geralt, dřepící u zdi, pomalu vytahoval meč. Dával si pozor, aby přitom nezazvonil o kování pochvy. Hromada odpadků ani ne deset metrů od něj se pomalu vyboulila a zavlnila. Zaklínač se zvedl a vyskočil dřív, než k němu stačila z otevřeného smetiště dorazit vlna smradu.

Z odpadků proti němu najednou vyrazilo chapadlo, zakončené oblým, válcovitým, trny naježeným kyjem. Zaklínač se pevně postavil na zbytky rozbitého nábytku, kymácející se na hromadě shnilé zeleniny, po krátkém zabalancování se mu podařilo získat rovnováhu, pak jedním úderem meče odsekl palcátovitou přísavku chapadla. Okamžitě uskočil, teď ale sklouzl z prken a zapadl až po pás do hnojistě.

Smetiště vybuchlo, vyrazila z něj hustá, smradlavá sprška, střepy hrnčků, zplesnivělé hadry a světlé nitky kysaného zelí - a zpod nich se vyvalila obrovská hlízovitá masa, beztvářá jako groteskní brambor, bijící do vzduchu třemi chapadly a pahýlem čtvrtého. Znehybnělý, ve smetišti uvízlý Geralt, ťal ze široka a hladce odsekl další chapadlo. Dvě zbývající, silná jako větve starého stromu, na něj tvrdě dopadla a vrazila jej ještě hlouběji do třesaviska. Příšera k němu postupovala, orala smetiště jako na laně vlečený sud. Spatřil, jak tlustá hlíza puká a odhaluje širokou tlamu, plnou velkých, hranatých zubů.

Dovolil chapadlům, aby ho uchopila kolem pasu a s mlasknutím vytrhla ze smrduté břečky, aby jej vlekla ke svému tělu, krouživými pohyby se nořícímu do smetiště. Zubatá tlama zuřivě a divoce zaklapala. Zaklínač, přivlečený k té hnusné tlamě, uchopil oběma rukama meč a bodl; čepel se měkce, lehoučce zapíchla. Odporný, nasládlý pach znemožňoval dýchání. Bestie zasyčela a otřásla se, chapadla uvolnila sevření a křečovitě bičovala vzduch. V odpadcích zabředlý Geralt bodl ještě jednou, rovně; čepel odporně zaskřípala na vyceněných zubiskách. Nestvůra zabublala a ztichla, hned nato se ale nafoukla a se syčením na zaklínače vystříkla páchnoucí sliz. Geralt začal prudce hýbat nohama, uvězněnými ve shnilé břečce, pak se vrhl kupředu, rozrážeje smetí hrudí jako plavec vodu, sekl ze všech sil seshora, celým tělem nalehl na čepel, vnikající do hlízy přímo mezi světle fosforeskující oči. Nestvůra bublavě zanaříkala, roztřásla se a rozlila po hromadě svinstva jako propíchnutý puchýř, z něhož vyřázely nepříjemné závaný tepla a smradu. Chapadla se ve shnilotině křečovitě třásla a svíjela. Zaklínač se vyhrabal z husté kase a dostal se na sice nepříliš jistou, ale přece jen pevnější půdu. Cítil, že se mu do boty dostalo něco lepkavého a hnusného, co mu stéká po lýtku. Honem ke studni, pomyslel si, co nejdřív se umýt, zbavit se toho hnusu. Umýt se. Chapadla nestvůry sebou ještě jednou plácla o smetiště a znehybněla.

Spadla hvězda, okamžik trvající záblesk, oživující černou, nehybnými světélky posetou oblohu. Zaklínač si nepřál nic.

Dýchal těžce, chraptivě, cítil, jak se ztrácí účinek elixírů, vypitých před bojem. Obrovská hromada odpadků, příkře padající od městských hradeb dolů k řece, vypadala ve svitu hvězd docela zajímavě. Zaklínač si odplívl.

Nestvůra už byla po smrti. Stala se součástí hromady smetí, kde kdysi žila.

Spadla druhá hvězda.

"Smetiště," vyslovil zaklínač s námahou. "Hnus, hnůj a hovna."

II.

"Smrdíš, Geralte," ušklíbla se Yennefer, neodvracejíc se od zrcadla, před nímž si smývala šminky z víček a řas. "Vykoupej se."

"Nemáme vodu," řekl, když se podíval do džberu.

"S tím si poradíme." Čarodějka vstala a dokořán rozevřela okno. "Chceš raději mořskou nebo obyčejnou?" "Mořskou, aby byla nějaká změna."

Yennefer roztáhla ruce, vykřikla zaklínadlo a vykonala rukama krátké, úsečné gesto. Otevřeným oknem najednou zavanul ostrý, mokrý chlad, okenice bouchly a do světnice se syčením vtrhl zelený, nepravidelně kulatý vír. Díže se naplnila rozbouřenou vodou, jejíž vlny narážely na okraje a stříkaly na podlahu. Čarodějka usedla a vrátila se k přerušené práci.

"Dařilo se?" otázala se. "Co na tom smetišti bylo?"

"Zeugl, přesně jak jsem si myslel." Geralt se stáhl boty, svlékl se a strčil nohu do lázně.

"U pekel, Yen, je to studené. Nemůžeš tu vodu ohřát?"

"Nemůžu." Čarodějka se naklonila k zrcadlu a skleněnou tyčinkou si něco kápala do oka.

"Takové kouzlo je hrozně namáhavé a nedělá mi dobře. A pak, tobě studená voda po těch tvých elixírech jen prospěje."

Geralt se nehádal. Hádat se s Yennefer nemělo žádný smysl.

"Dělal ten zeugl nějaké potíže?" Čarodějka ponořila tyčinku do flakónku a kápala si něco i do druhého oka; komicky se při tom zašklebila.

"Nic zvláštního."

Za otevřeným oknem se ozval hluk, hlasité zapraskání lámaného stromu a blábolivý hlas, falešně a neuspořádaně opakující refrén známé obscénní písničky.

"Zeugl." Čarodějka sáhla po dalším flakónku z impozantní baterie na stole a vytáhla z něj korek. Světnicí zavoněl šerík a angrešt. "No prosím, pro zaklínače je dost práce i ve městě, ani se nemusíš tahat po pustinách. Víš, Istredd tvrdí, že je to zákonitost. Každou nestvůru, vyhubenou v lesích a močálech, nahradí něco jiného, nějaká nová mutace, přizpůsobená umělému, lidmi vytvořenému prostředí."

Geralt se jako vždy, když se zmínila o Istreddovi, ušklíbl. Začínal už mít plné zuby Yenneferina nadšení Istreddovou genialitou. A to i když měl Istredd náhodou pravdu.

"Istredd má pravdu," pokračovala Yennefer, vtírající si to něco, co vonělo šeríkem a angreštem, do tváří. "Podívej se sám - pseudokrasy v kanálech a sklepích, zeugli na smetištích, škeblíce ve znečištěných příkopech a kanálech, taježice v mlýnských náhonech. Není to nejhorší symbióza, nemyslíš?"

A ghúlové na hřbitovech, požírající nebožtíky hned druhý den po pohřbu, pomyslel si, smývá ze sebe mýdlo. Dokonalá symbióza.

"Ano." Čarodějka odstrčila flakónky a krabičky. "Ve městě se pro zaklínače najde práce až nad hlavu. Mám dojem, Geralte, že se jednou v nějakém městě usídlíš natrvalo."

To by mě nejdřív musel trefit šlak, pomyslel si Geralt. Neřekl to ale nahlas. Nesouhlasit s Yennefer, jak dobře věděl, to byla nejjistější cesta k hádce - a hádka s Yennefer nepatřila k nejbezpečnějším záležitostem.

"Už ses umyl?"

"Ano."

"Tak vylez z toho škopku."

Yennefer ani nevstala, jen nedbale mávla rukou a vyslovila zaklínadlo. Voda ze škopku, z podlahy i ta, co stékala z Geralta, utvořila průsvitnou kouli a se zasyčením vyletěla z okna. Uslyšel hlasité žblunknutí.

"Ať vás hrom trefí, zkurvysyni!" ozval se z ulice rozzlobený výkřik. "Nemáte kam chcanky vylívat? Ať vás zaživa vši sežerou, aby vás pokřivilo, zdechněte!"

Čarodějka zavřela okno.

"Do psí mateří, Yen," zachechtal se zaklínač. "Mohla jsi tu vodu hodit kousek dál."

"Mohla," zabručela, "jenže se mi nechťelo."

Vzala se stolu lampičku a přistoupila k němu. Bílá noční košile, lepící se v pohybu na její tělo, ji činila nadpozemsky krásnou. Víc než kdyby byla nahá, napadlo jej.

"Chci se na tebe podívat," řekla. "Zeugl tě mohl škrábnout."

"Neškrábl mě. Cítil bych to."

"Po těch tvých elixírech? Nesnaž se mě rozesmát. Po těch bys necítil ani otevřenou zlomeninu, dokud bys trčící kosti nezačal drhnout o plot. A na tom zeuglovi mohlo být leccos, i tetanus nebo mrtvolný jed. Kdyby něco, dá se ještě něco dělat. Otoč se."

Cítil na kůži něžné světlo lampičky a občasné pohlazení jejích vlasů.

"Zdá se, že je všechno v pořádku," konstatovala. "Lehni si, než tě složí ty elixíry. Ty směsi jsou ďábelsky nebezpečné. Pomalu ale jistě se jimi ničíš."

"Před bojem si je vzít musím."

Yennefer neodpověděla. Opět se posadila před zrcadlo a pomalu si rozčesávala černé, zvlněné, lesklé vlasy. Vždy se česala než šla do postele. Geralt to považoval za podivínství, ale přímo zbožňoval sledovat ji při tom. Měl podezření, že to Yennefer až moc dobře věděla.

Najednou mu začala být zima, elixíry s ním dokonale zamávaly, ztuhl mu krk a dole v břiše zavířily mdloby. Tiše zanačoval a svalil se na postel, aniž by přitom spustil z Yennefer oči.

Jeho pozornost ale připoutal nějaký pohyb v rohu světnice. Podíval se tam. Na pavučinou omotaném jelením paroží, nakřivo přibitém ke zdi, seděl jako smola černý ptáček. Otočil hlavu a pohlédl na zaklínače nehybným žlutým okem.

"Co je to, Yen? Kde se to tu vzalo?"

"Copak?" otočila Yennefer hlavu. "Á, tohle. To je poštolka."

"Poštolka? Poštolky jsou rudohnědé, tahle je černá."

"To je čarodějská poštolka. Udělala jsem si ji."

"A proč?"

"Protože ji potřebuji," odsekla. Geralt už neměl ani otázku. Věděl, že by mu stejně neodpověděla.

"Jdeš zítra za Istreddem?"

Čarodějka odsunula flakónky na okraj stolu, strčila hřeben do krabičky a zavřela trojdílné zrcadlo.

"Jdu. Hned ráno. Proč?"

"Nic."

Položila se vedle něj, lampičku nezhasla. Nikdy nezhasínala, nerada usínala potmě. Ať už to byla lampička, lucernička nebo svíčka, musela dohořet až do konce. Vždy. Další podivínství. Yennefer měla neuvěřitelně mnoho podivných zvyků.

"Yen?"

"Copak?"

"Kdy odtud odjedeme?"

"Nezlob." Prudce popotáhla peřinu. "Jsme tu sotva tři dny a ty se na to ptáš už nejmíň potřicáté. Říkala jsem ti, že si tu musím něco zařídit."

"S Istreddem?"

"S Istreddem."

Povzdechl si a objal ji. Ani neskrýval své záměry. "Hej," zašeptala. "Bral jsi elixíry."

"No a co?"

"Nic," zasmála se jako nějaký žabec, přitulila se k němu a prohýbala se a zvedala, aby mu usnadnila svléknout jí košili. Úžas z její nahoty mu jako vždy proběhl mrazivě po zádech, zamravenčil v prstech, dotýkajících se její pokožky. Dotkl se rty jejích prsou, která byla tak okrouhlá a něžná a měla tak světlé bradavky, že se od zbytku ňader lišily

jen tvarem. Vnikl prsty do jejích vlasů, vonících šerákem a angréstem. Poddávala se jeho laskání, předla jako kočka a ohnutými koleny třela jeho boky.

Rychle se projevilo, že - jako obvykle - přecenil svou odolnost vůči zaklínačským elixírům, zapomněl na jejich nepříznivý vliv na organismus. A třeba to ani není elixýr, třeba i je to jen únava z boje, rizika, nebezpečí a smrti? Únava, již už si ani nevšímám? Jenže můj organismus, i když uměle upravený, se rutině nepoddává. Reaguje přirozeně. Jenže vždy, když to nejméně potřebuju. U pekel.

Ale Yennefer se, jako obvykle, takovou maličností nenechala vyvést z míry. Ucítil, jak se ho dotýká, uslyšel, jak hned u jeho ucha brouká zaklínadlo. Jako obvykle se mimoděk pozastavil nad tím, jak nekonečný počet byl příležitostí, kdy se musela uchýlit k onomu velice praktickému kouzlu. A pak už uvažovat přestal.

Jako obyčejně to bylo neobyčejné.

Díval se na její ústa, na jejich koutky, chvějící se v mimovolném úsměvu. Ten úsměv dobře znal, vždy mu připadal spíše jako výraz triumfu a ne štěstí. Nikdy se jí na to neptal, věděl, že neodpoví.

Černá poštolka, sedící na paroží, zatřepala křídly a klapla zakřiveným zobákem. Yennefer otočila hlavu a povzdechla si. Příliš smutně.

"Yen?"

"Hm?"

"Odjed'me odtud. Necítím se tu dobře. To město na mě působí strašně špatně."

Obrátila se na bok a pohladila ho po tváři, přejela mu po vlasech, pak zabloudila svými prsty níž a dotkla se tvrdých žizev, jimiž byl hustě poznamenan jeho krk.

"Víš, co znamená název tohoto města? Aedd Gynvael?"

"Ne. Není to elfsky?"

"Je. Znamená to střípek ledu."

"To je divné. K té díře se to ani trochu nehodí."

"Elfové si vyprávějí," zašeptala čarodějka zamyšleně, "legendu o Zimní královně, která se za vánic projíždí krajem na saních, do nichž jsou zapřaženi bílí koně. Královna za jízdy kolem sebe rozhazuje tvrdé, malé, ostré střípky ledu a běda tomu, koho takový střípek zasáhne do oka nebo do srdce. Takový člověk je ztracen. Nikdy mu už nic neudělá radost, všechno, co není sněhobílé, mu bude připadat škaredé, odporné, hnusné. Nebude mít klid, všeho nechá a vydá se za Královnou, za svou touhou a láskou. Samozřejmě ji nikdy nenajde a zemře touhou. Prý se tady, v tomto městě, kdysi v pradávných dobách něco takového stalo. Hezká pověst, že?"

"Elfové umí všechno zahalit do hezkých slovíček," zabručel ospale, bloudě rty po její paži. "To není vůbec žádná legenda, Yen. Je to jen hezký popis odporného jevu, jemuž se říká Divoký hon, prokletí některých krajů. Nevysvětlitelné, masové šílenství, nutící lidi přidat se k přízračnému průvodu, uhánějícímu po obloze. Viděl jsem to. Skutečně, obvykle se to stává v zimě. Byly mi nabízeny velké peníze, abych tu hrůzu nějak zničil, ale já se do toho nepustil. S Divokým honem se nedá nic dělat..."

"Zaklínač," zašeptala a políbila ho na tvář. "Nemáš v sobě ani za mák romantiky. Ale já... já mám elfské pověsti ráda. Jsou tak krásné. Škoda, že lidé takové legendy nemají. Jednou je, možná, mít budou. Vytvoří si je? O čem ale lidské legendy můžou být? Všude kolem, kam jen se podíváš, jen šedá nicota. I to, co začíná hezky, rychle končí nudou a obyčejností. Tím únavným rytmem, jemuž se říká život. Ach, Geralte, není lehké být čarodějkou. Ale když to srovnám s obyčejnou lidskou existencí... Geralte?"

Položila hlavu na jeho hrud', zvedající se pomalým dechem.

"Spi," zašeptala, "jen spi, zaklínači."

III.

To město mu nedělalo dobře.

Od rána. Hned od rána mu všechno kazilo náladu, přivádělo ho do smutku a ke vzteku. Všechno. Zlobilo ho, že zaspal, čímž se z rána stalo poledne. Vztekalo ho, že Yennefer zmizela dřív než se probudil.

Musela asi hodně spěchat, protože její malovátka, která měla obvykle pečlivě uložena, ležela nepořádně rozházená po stole, jako věštecké kostky. Štětečky s jemnými chloupky - ty velké, jimiž si pudrovala tvář, ty menší, na rtěnku, i ty úplně nejmenší, na henu, již si barvila řasy. Barvičky na řasy a obočí, umělé řasy. Pinzety a stříbrné lžičky. Krabičky a flakónky z porcelánu a mléčného skla, obsahující, jak dobře věděl, elixíry a mastičky z tak obyčejných složek, jako byly saze, husí sádlo a mrkvová šťáva, i tak hrozně tajuplných, jako mandragora, antimon, belladonna, cannabis, dračí krev a koncentrovaný jed obrovských štírů. A nad tím vším, všude kolem - vůně šeráku a angreštu, voňavky, kterou používala vždy.

Byla v těch věcech. Byla v té vůni. Ale ona sama tady nebyla.

Sešel dolů stále neklidnější a navztekanější. Na všechno. Zlobila jej studená a ztuhlá smaženice, kterou mu ke snídani podal hospodský, na chvíli se odtrhuje od holky, kterou ohmatával v kuchyni. Zlobilo ho, že holka měla nanejvýš dvanáct let. A slzy v očích.

Teplé jarní počasí ani veselý ruch v životem kypící ulici Geraltovi náladu nespravil. Pořád se mu v Aedd Gynael nelíbilo. V městečku, které, jak si říkal, bylo směšnou parodií na všechna městečka, jež dosud poznal. Byla to jen karikatura - hlučnější, dusnější, špinavější a rozčilující.

Pořád ještě cítil zbytky zápachu smetiště ve vlasech i oděvu. Rozhodl se zajít do lázně.

V lázních jej rozčiloval výraz lazebníka, zírajícího na jeho zaklínačský medailon a na meč, položený na okraji kádě. Rozčilovalo ho, že mu nenabídl děvku. Neměl na ni chuť, ale v lázních je nabízeli každému, takže jej zlobilo, že u něj udělali výjimku.

Když vyšel, byl ostře cítit mýdlem, ale jeho nálada se ani trochu nezlepšila. A Aedd Gynael ani trochu nezkrásnělo. Pořád tu nebylo nic, co by se mu mohlo líbit. Nelíbily se mu hromady kravského hnoje, jimž byly uličky zavaleny. Nelíbili se mu žebráci, dřepící u zdi svatyně. Nelíbil se mu kostrbatý nápis na zdi, hlásající ELFOVÉ DO REZERVACE.

Do radnice ho nepustili, poslali ho za starostou na kupeckou gildu. Rozčílilo ho to. A také ho rozčílilo, že mu starší cech, elf, přikázal hledat starostu na náměstí, dívaje se na něj s pohrdáním a povýšeně, což bylo velice zvláštní u někoho, koho mají co nevidět zahnat do rezervace.

Na náměstí bylo plno lidí, stánků, vozů, koní, volů a much. Na stupínku byl umístěn pranýř s provinilcem, po němž havěť házela bláto a lejna. Odsouzenec s podivuhodným sebeovládáním sprostě nadával svým trýznitelům a ani přitom nijak zvlášť nezvedal hlas.

Geraltovi, který měl dost zkušeností, bylo naprosto jasné, proč starosta přebývá v tomto rumraji. Kupci z karavan měli úplatky už zakalkulovány do ceny zboží a museli je někomu předat. Starosta, který tyto zvyky ctil také, přišel, aby se kupci nemuseli trmácet až na radnici.

Místo, kde úřadoval, označoval špinavě modrý baldachýn, natáhnutý na tyčích. Stál tam stůl obležený rozhádanými zájemci. Za stolem seděl starosta Herbolth, projevující všem pohrdání a znechucení, jež se mu zračilo na bledé tváři.

"Hej! A ty, kampak?"

Geralt pomalu otočil hlavu. A hned v sobě ztlumil vztek, ovládl rozčilení, zchladl až byl jako tvrdý, studený střípek i ledu. Nemohl si tu dovolit žádné emoce.

Muž, který mu zastoupil cestu, měl vlasy žluté jako peří žluny a stejné obočí nad světlýma, prázdnýma očima. Úzké dlaně s dlouhými prsty měl opřené o pás z masivních mosazných destiček, na němž visel meč, palcát a dvě dýky.

"Ach ano," řekl muž. "Poznávám tě. Zaklínač, že ano? Za Herbolthem?"

Geralt přikývl, nespustil ale oči z mužových rukou. Věděl, že přestat je sledovat by mohlo být nebezpečné. "Slyšel jsem o tobě, zabíječi nestvůr," řekl žlutovlasý, sleduje při tom pozorně Geraltovy ruce. "Ačkoli jsme se nejspíš nikdy nesetkali, určitě jsi o mně už slyšel. Jmenuji se Ivo Mirce, ale všeobecně se mi říká Cikáda."

Zaklínač přikývl, že slyšel. Znal také odměnu, jaká byla na Cikádovu hlavu vypsána ve Wyzimě, Caelfu a Vattweiru. Kdyby do toho mohl mluvit, řekl by, že je ta odměna příliš malá. Jenže do toho mluvit nemohl.

"Dobrá," řekl Cikáda. "Starosta už na tebe čeká. Můžeš jít. Ale meč tu, příteli, necháš. Mě tady platí, jak vidíš, za to, že dohlížím na pořádek. K Herbolthovi se zbraní nikdo nesmí, rozumíš?"

Geralt lhostejně pokrčil rameny, odepnul pás, ovinul jím pochvu a podal ho Cikádovi. Ten se jen pousmál.

"No vida," přikývl. "Jak hezky, ani slůvko protestu. Věděl jsem, že řeči o tobě jsou přehnané. Rád bych, abys mě jednou o meč požádal ty. Viděl bys, co bych ti odpověděl."

"Hej, Cikádo," zvolal najednou starosta. "Pusť ho! Pojd'te sem, honem, pane Geralte. Vítejte, vítejte. Nechejte nás na chvíličku o samotě, páni kupci. Vaše zájmy teď musí ustoupit záležitostem, které jsou pro město mnohem důležitější. Petice předejte mému tajemníkovi."

Hraná upřímnost uvítání Geralta nezmátla. Věděl, že to je jen taktický manévr, který měl pomoci při smlouvání. A kupci dostali čas na rozmyšlenou, zda jsou úplatky dost vysoké.

"Vsadil bych se, že se tě Cikáda snažil vyprovokovat." Herbolth lehkým pozvednutím ruky odpověděl na stejně letmou Geraltovu úklonu. "Nevšímej si toho. Cikáda sbírá zbraně jen na rozkaz. Pravda, moc mu to nejde pod vousy, dokud ho ale platím já, musí poslouchat, jinak alou a zpátky na dvůr. Nevšímej si ho."

"Nač, k čertu, potřebujete někoho takového, jako je Cikáda? To je tu tak nebezpečno?"

"Je tu klid, protože platím Cikádu," zasmál se Herbolth. "Jeho sláva sahá daleko a to se mi hodí. Viš, Aedd Gynvael i další města v údolí Toiny, podléhají regentům z Rakverelinu. A regenti se v poslední době mění každou sezónu. Kdyby se aspoň vědělo, proč se vůbec mění, protože stejně každý druhý z nich je půlelf nebo čtvrtelf, prokletá krev a rasa. Za všechno špatné stejně můžou elfové."

Geralt nedodal, že také vozkové, protože ten vtip, i když byl dost známý, každého nerozesmál.

"Každý nový regent," pokračoval nasrděný Herbolth, "začíná odstraňováním místodržících a starostů starého režimu, aby měl nějaké ty židle pro svoje příbuzné a známé. Ale po tom, co Cikáda udělal kdysi vyslancům jistého regenta, se mě už nikdo nepokouší dostat z místa, takže jsem nejstarším starostou nejstaršího režimu; už si ani nevzpomínám kterého. No, ale my si tu povídáme a skutek utek, jak říkávala nebožka moje první žena. Přejděme k věci. Copak to bylo za plaza na našem smetišti?"

"Zeugl."

"V životě jsem o ničem takovém neslyšel. Mám dojem, že už je po něm, nemám pravdu?"

"Je po něm."

"A kolikpak to bude stát městskou pokladnu? Sedmdesát?"

"Sto."

"No tak, pane zaklínači! Nenapil jste se přes míru? Sto marek za zabití nějakého brouka, usídleného v hromadě hnoje?"

"Brouk nebrouk, starosto, sežral osm lidí, jak jste mi sám říkal."

"Lidí? To je k smíchu! Potvora, jak mi bylo řečeno, sežrala starého Zakorka, který se proslavil tím, že ho nikdo nikdy neviděl střízlivého, jednu starou babku z podhradí a pár děcek převozníka Sulirada, což se zjistilo dost pozdě, protože Sulirad sám ani neví kolik těch děcek má. Dělá je totiž příliš rychle na to, aby je vůbec dokázal spočítat. To jsou mi ale lidé! Osmdesát."

"Kdybych toho zeugla nezabil, sežral by co nevidět někoho významnějšího. Dejme tomu lékárníka. A kde byste pak vzali mast na čankr? Sto."

"Sto marek je hromada peněz. Nevím, jestli bych tolik dal třeba i za devítihlavou hydu. Osmdesát pět."

"Sto, pane Herbolthe. Uvažte, že i když to nebyla zrovna devítihlavá hydra, nikdo tady, včetně slavného Cikády, si s tím zeuglem nedokázal poradit."

"Protože se nikomu nechtělo hrabat se v hovnech a odpadcích.. Poslední slovo - devadesát."

"Sto."

"Devadesát pět, u všech démonů a čertů!"

"Platí."

"No," Herbolth se široce usmál. "Vyřízeno. Vždycky tak pěkně smlouváš, zaklínači?"

"Kdepak," teď se zase usmál Geralt. "Spíš jen málokdy. Chtěl jsem vám, starosto, udělat radost."

"A udělals, ať tě mor schvátí," zařehotal se Herbolth. "Hej, Přihříbku! Padej sem! Podej knihu a váček a bleskově mi tu napočítej devadesát marek."

"Domluvili jsme se na pětadevadesáti."

"A co daň?"

Zaklínač tiše zanačoval. Starosta podepsal potvrzení rozmáchlou značkou a pak se podloubal v uchu čistějším koncem pera.

Takže teď už na tom smetišti bude klid, he, zaklínači?"

"Měl by být. Byl tam jen jeden zeugl. Mohl se, pravda, rozmnožit. Zeugli jsou, jako třeba slimáci, oboupohlavní."

"Co mi to tu vykládáš za pohádky?" pohlédl na něj Herbolth úkosem. "K rozmnožování jsou vždycky třeba dva, samec a samice. Copak se zeugli líhnou jako myši nebo vši ze shnilé slámy ve slamníku? Každý blbec přece ví, že nejsou žádní myšáci ani myšky, že myši jsou všechny stejné a líhnou se samy ze sebe a ze shnilé slámy."

"A slimáci se líhnou z mokrého listí," poznamenal tajemník Přihříbek, stále ještě zaměstnaný ukládáním mincí do sloupků.

"To přece každý ví," souhlasil Geralt s klidným úsměvem na rtech. "Nejsou žádní slimáci a slimačky, jen listí. A kdo si myslí něco jiného, je hlupák."

"Dost," přerušil jej starosta, hledě na něj poněkud podezřívavě. "Dost už o té havěti. Ptal jsem se tě, jestli se na smetišti může ještě něco objevit a tak mi laskavě odpověz. Krátce a jasně."

"Za nějaký ten měsíc by bylo dobré smetiště zkontrolovat, nejraději se psy. Malí zeugli nejsou nebezpeční."

"A ty bys to, zaklínači, udělat nemohl? O penězích bychom se domluvili."

"Kdepak," zabručel Geralt a převzal peníze z Přihřibkových rukou. "Nemám v úmyslu zdržet se ve vašem kouzelném městečku ani týden, natož pak měsíc."

"Říkáš tu zajímavé věci," pousmál se Herbolth výsměšně, hledě mu přímo do očí.

"Velmi zajímavé. Protože já si myslím, že tu pobudeš déle."

"To jste na omylu, starosto."

"Že by? Přijel's s tou s černou vědmou, jak se to, zapomněl jsem... Guinever, nebo tak nějak. Bydlíš s ní U Jesetera, říká se, že v jedné světnici."

"A co má být?"

"Jen to, že když ta holka zavítá do Aedd Gynvaelu, nikdy tak brzy neodjíždí. A to u nás už byla mockrát."

Přihřibek se široce usmál svým vykotlaným a významným úsměvem. Herbolth nepřestával hledět Geraltovi přímo do očí, jenže bez úsměvu. Geralt se pousmál, nejhůř jak uměl.

"Já tedy, samozřejmě, nic nevím," odvrátil Herbolth zrak a začal vrtat podpatkem do země. "A zajímá mě to jako psí hovno. Ale čaroděj Istredd, pamatuj si, to je u nás velice významná osobnost. V tomto městě nenahraditelná, řekl bych dokonce přímo k nezaplacení. Těší se u zdejších obyvatel i u přespolečných velké vážnosti. My do jeho čarodějnictví ani do jiných věcí nosy nestrkáme."

"Nejspíš správně," souhlasil zaklínač. "A kdepak bydlíš, jestli se můžu zeptat?"

"Ty to nevíš? Přece tady, vidíš ten dům? Ten bílý, vysoký, zasazený mezi sklad a šenk, abych tak řekl, jako svíčka do prdele. Ted' ho tam ale nezastihneš. Istredd nedávno u jižního valu vykopal něco ze země a teď tam kolem ryje jako krtek. A nahnal do těch výkopů i spoustu lidí. Přijdu tam, ptám se slušně: 'Copak to, mistře, kopete tu důlky jako dítě?' A lidi se začnou smát. 'Co tam v té zemi máte?' A on na mě koukne jako na nějakého pitomce a říká: 'Historii.' 'Jakoupak historii?' ptám se. A on na to: 'Historii lidstva. Odpovědi na otázky. Na to, co bylo a na to, co bude.' 'Hovno tu bylo,' já na to. 'Úhor, křoví a vlkodlaci, dokud nebylo postaveno město. A co bude, záleží na tom, koho zase v Rakverelinu udělají regentem, jakého zase prašivého půlelfa. A v zemi ani žádná historie není, nic tam není, jen žížaly, jestli je někdo potřebuje na ryby.' A myslíš, že mě poslouchal? Kope si klidně dál. Jestli se s ním češ vidět, běž k jižnímu valu."

"Eee, pane starosto," poznamenal Přihřibek. "Ted' bude nejspíš doma. Co by dělal při výkopech, teď, když..." Herbolth na něj hrozivě pohlédl. Přihřibek se přikrčil a odkašlal si, přešlapuje. Zaklínač, pořád ještě s hrozivým úsměvem na rtech, zkrřížil paže na prsou. "Ano, hm, hm," odkašlal si starosta. "Kdo ví, třeba je Istredd opravdu doma. Co mně je, konečně, po tom..." "Buďte zdrav, starosto," řekl Geralt, nenamáhaje se ani s parodií úklony. "Přeji dobrý den."

Přistoupil k Cikádovi, řinčícímu zbraněmi, který mu vykročil v ústřety. Beze slova natáhl ruku po svém meči, ležícím v ohybu Cikádova lokte. Cikáda ustoupil.

"Spěcháš, zaklínači?"

"Spěchám."

"Prohlídl jsem si tvůj meč."

Geralt jej přelétl pohledem, jež se při nejlepší vůli nedál označit jako vřelý.

"Máš se čím chlubit," přikývl. "Jen málokdo si ho mohl prohlédnout. A ještě méně lidí o tom pak mohlo i mluvit."

"Ho, ho!" zablýskal Cikáda zuby. "To znělo tak hrozivě, až mi přešel mráz po zádech. Vždycky mě, zaklínači, zajímalo, proč se vás lidi tak bojí. A mám dojem, že už to vím."

"Mám naspěch, Cikádo. Dej mi můj meč, buď tak laskav."

"Jen kouř v očích, zaklínači, nic víc, jen kouř v očích. Strašíte lidi jako včelař včely kouřem a smradem, těmi vašimi kamennými obličejí, těmi svými kecy, řečičkami, které o sobě nejspíš sami rozšiřujete. A včely před kouřem utíkají, jsou hloupé, místo aby vrazily svoje žihadlo do zaklínačské prdele, která zpuchne jako každá jiná. Říká se o vás, že necítíte jako lidé. Je to lež. Kdyby se do někoho z vás pořádně píchlo, cítil by to."

"Už jsi skončil?"

"Jo," odpověděl Cikáda a odevzdal mu meč. "Víš, co by mě zajímalo, zaklínači?"

"Vím. Včely."

"Ne. Jen tak uvažuju, že kdybys tak vešel do uličky s mečem v ruce z jedné strany ty a z druhé zase já, kdo z nás by došel na konec té uličky. Myslím, že by nebylo špatné vsadit se."

"Proč ses na mě přilepil, Cikádo? Hledáš záminku? O co ti jde?"

"O nic. Jen mě moc zajímá, co je pravdy na tom, co se říká mezi lidmi. Že jste tak dobří válečníci, vy, zaklínači, protože nemáte ani srdce, ani duši, ani milosrdenství, ani svědomí. A to má stačit? Protože o mně se, například, říká totéž. A ne bezdůvodně. Strašně by mě tedy zajímalo, kdo z nás dvou by došel na konec té uličky. Copak? Neměli bychom se vsadit? Co myslíš?"

"Říkám, že mám naspěch. Nebudu ztrácet čas přemýšlením o pitomostech. A nejsem zvyklý sázet se. Kdyby tě ale, Cikádo, někdy napadlo překážet mi projít nějakou uličkou, pak ti říkám, dobře si to rozmysli."

"Kouř," usmál se Cikáda. "Jen kouř v očích, zaklínači. Nic víc. Na shledanou, kdo ví, třeba v nějaké uličce?"

"Kdo ví."

IV.

"Tady si budeme moci nerušeně promluvit. Posad se, Geralte."

To, co bylo v pracovně nejnápadnější, byl obrovský počet knih - zabíraly v tomto nevelkém pokoji nejvíc místa. Břichaté svazky zaplňovaly police na zdech, prohýbaly se pod nimi regály, vršily se na skříních a komodách. Musely, jak si zaklínač pomyslel, stát majlant. Nechyběly tu, samozřejmě, ani ostatní typické části výbavy - vycpaný krokodýl, vysušená ryba ježovka visící ze stropu, zaprášená kostra a veliká sbírka nádob s lihem, v němž bylo naloženo kdejaké svinstvo - skolopendři, pavouci, hadi, ropuchy a také nesčetné kusy lidí i jiných tvorů, hlavně vnitřnosti. Byl tam dokonce homunkulus nebo něco, co jako homunkulus vypadalo; mohlo to být ovšem i uzené novorozeně.

Na GERALTA ta sbírka příliš nezapůsobila - bydlel víc než půl roku u Yennefer ve Vengerbergu a čarodějnice měla sbírku ještě mnohem zajímavější. Byl tam dokonce i neuvěřitelně veliký falus, nejspíš horského trolla. Měla také velice zdařile vycpaného jednorožce, na jehož hřbetu se ráda milovala. Geralt měl dojem, že pokud ještě existovalo méně vhodné místo k milování, pak to mohl být už jen hřbet živého jednorožce. Na rozdíl od něj, kdo považoval postel za luxus a dokázal ocenit všechna možná použití tohoto kusu nábytku, dokázala být Yennefer až bláznivě výstřední. Geralt si připomněl milé chvíle, strávené s čarodějkou na šikmé střeše, v zaprášené díře, na balkóně - a to na cizím - na balustrádě mostu, na dřevěné loďce, plující po rozbourané řece, i při levitaci na třicet sáhů nad zemí. Jednorožec byl ale rozhodně ze všeho nejhorší. Jednoho šťastného dne se ale pod nimi vycpanina rozpadla, čímž jim poskytla mnoho příčin ke smíchu.

"Co tě tak pobavilo, zaklínači?" otázal se Istredd, když usedal k dlouhému stolu, na němž leželo množství zaslých střepů, kostí a zrezivělého železa.

"Pokaždé, když vidím tyhle věci," řekl zaklínač, posadil se proti němu a ukázal na nádoby a nádobky, "uvažuju, zda se magie skutečně nedá dělat bez všech těch hnusáren, z nichž se zvedá žaludek."

"Otázka vkusu," odpověděl čaroděj. "A taky zvyku. Co se jednomu hnusí, nemusí s druhým ani hnout. A tobě se, Geralte, hnusí co? Zajímalo by mě, co se může hnusit někomu, kdo je pro peníze ochoten vlézt až po krk do hnoje a špíny. Nepovažuj, prosím, tuto otázku za urážku ani provokaci. Opravdu by mě zajímalo, co může u zaklínače vyvolat pocit hnusu."

"Nemáš, Istrede, v téhle nádobce náhodou menstruační krev nedotčené panny? Tak abys věděl, hnusí se mi, když si tě představím, tebe, váženého čaroděje, s lahvičkou v ruce, jak se snaží v kleče, abych tak řekl přímo u zdroje, získat tu převážnou tekutinu."

"Přesně," usmál se Istredd. "Hovořím, samozřejmě, o tvém vynikajícím vtipu, protože co se týče obsahu nádobky, jsi úplně vedle."

"Občas ale takovou krev používáš, nemám pravdu? Některá kouzla se, jak jsem slyšel, ani bez panenské krve uskutečnit nedají. A nejlepší je, když je ta panna usmrcena bleskem z čistého nebe za měsíčního úplňku. Proč, a to by mě opravdu zajímalo, je taková krev lepší než krev staré žebračky, která spadla ožralá z palisády?"

"Není lepší," souhlasil čaroděj s milým úsměvem na rtech. "Jenže kdyby se prozradilo, že takovou roli může stejně dobře splnit i prasečí krev, která se dá, samozřejmě, získat i mnohem snadněji, začala by s čáry experimentovat kdejaká holota. Ale když ta holota musí získat tu tak fascinující panenskou krev, dračí slzy, jed bílých tarantulí, vývar z usekaných ruček nemluvnat nebo z o půlnoci vykopané mrtvoly, tak si to nejeden rozmyslí."

Zmlkli. Istredd, působící hluboce zamyšleným dojmem, klepal prsty na popraskanou zhnědlou lebku bez spodní čelisti, ležící před ním a ukazovákem přejížděl po zubaté díře, zející v jejím spánku. Geralt jej klidně sledoval. Uvažoval, kolik může být čaroději let. Věděl, že ti nejschopnější čarodějové dokázali zastavit proces stárnutí a to v libovolném věku. Muži kvůli reputaci a prestiži dávali přednost věku zralému, vypadali tak zkušeně a vzdělaně. Ženy - jako Yennefer - dbaly méně o prestiž a více o přitažlivost. Istredd nevypadal na víc než čtyřicet. Měl lehce prošedivělé, rovné vlasy po ramena a mnoho vážnosti dodávajících vrásek na čele, u úst a v koutcích očí. Geralt nevěděl, zda byla hloubka a moudrost šedých, mírných očí přirozená nebo způsobená kouzly. Po krátkém zamyšlení dospěl k názoru, že to je stejně jedno.

"Istredde," přerušil zbrkle mlčení. "Přišel jsem sem, protože jsem se chtěl vidět s Yennefer. Přesto, že jsem ji nezastihl, pozval's mě dál. Pohovořit si. O čem? O holotě, pokoušející se narušit váš monopol na magii? Dobře vím, že mezi tu holotu počítáš i mě. To pro mě není nic nového. Na okamžik jsem měl dojem, že můžeš být jiný než tvoji bratři, kteří se mnou často navazují vážné rozhovory jen proto, aby mi nakonec oznámili, jak moc mě nesnášejí."

"Nemám v úmyslu omlouvat se ti za, jak jsi je nazval, moje bratry," odpověděl čaroděj klidně. "Chápu je, protože stejně jako oni jsem se, abych získal takové znalosti v tomhle řemesle, musel hodně a hodně napracovat. Jako naprostý mlíčňák, když moji vrstevníci běhali po polích s luky, chytali ryby nebo hráli vadí nevadí, jsem musel dřepět nad manuskripty. Z kamenné podlahy ve věži mě bolelo v kostech a lámalo v kloubech, samozřejmě v létě, protože v zimě praskala sklovina na zubech. Z prachu na starých knihách jsem kašlal, až mi lezly oči z dulků a můj mistr, starý Roeskilde, nikdy nevynechal příležitost, kdy mě mohl švihnout nahajkou po zádech, zřejmě v přesvědčení, že se bez toho nedá dosáhnout žádoucího pokroku v učení. Ve svých

nejlepších letech, kdy ty zábavy chutnají nejvíc, jsem si neužil ani vojny, ani děvčat, ani piva."

"Jsi chudinka," ušklíbl se zaklínač. "Až mi vyhrkly slzy."

"Proč ta ironie? Pokouším se ti vysvětlit, proč čarodějové nemají rádi vesnické zaříkávače, zaklínače, léčitele, kouzelnice a vědmy. Říkej si tomu jak chceš, třeba závist, ale právě tady je ta příčina antipatií. Zlobí nás, když magii, umění, které jsme si zvykli považovat za elitní, privilegium nejlepších a svaté mystérium, vidíme v rukou amatérů a samouků. I kdyby to byla jen ta věstecká, ubohá a směšná magie. Proto tě moji bratři nemají rádi. A abych řekl pravdu, já tě taky zrovna nemiluju."

Geralt už měl dost diskusí, dost hádek, dost nepříjemného pocitu nejistoty, klouzajícím mu po krku a zádech. Pohlédl Istreddovi přímo do očí a sevřel prsty na okraji stolu.

"Jde o Yennefer, že?"

Čaroděj zvedl hlavu. Pořád si ještě klepal prsty o lebku. "Gratuluji ti k pronikavému úsudku," řekl. Zaklínačův pohled vydržel. "Mé uznání. Ano, jde o Yennefer."

Geralt mlčel. Kdysi, před mnoha lety, před mnoha a mnoha lety, ještě jako mladý zaklínač, čekal na mantikoru. A cítil, že se mantikora blíží. Neviděl ji, ani neslyšel. Jen cítil. Nikdy na ten pocit nezapomněl. A teď měl pocit naprosto stejný.

"Tvoje chápavost," pokračoval čaroděj, "nám ušetří hodně času, který bychom ztratili dalšími okolky. A tak je mezi námi jasno."

Geralt to nijak nekomentoval.

"Má důvěrná známost s Yennefer," hovořil Istredd dále, "začala už dost dávno, zaklínači. Dlouhou dobu to byla známost nezávazná, byly to jen delší nebo kratší chvílky, kdy jsme byli spolu. Takové nezávazné partnerství je mezi lidmi naší profese docela běžné. Jenže mně to najednou přestalo vyhovovat. Rozhodl jsem se navrhnout jí, aby se mnou zůstala nastálo."

"A co ti odpověděla?"

"Že si to rozmyslí. Dal jsem jí čas na uvážení. Víím, že to pro ni není snadné rozhodnutí."

"Proč mi to říkáš, Istredde? Proč to děláš, proč jsi tak chvályhodně až překvapivě upřímný, což je u lidí tvého druhu vzácnost? Proč ta upřímnost?"

"To je jednoduché," povzdechl si čaroděj. "Protože ty, jak vidím, Yennefer v tom rozhodnutí bráníš. Prosím tě pro, to, abys zmizel z jejího života. Aby ses ztratil a přestal překážet. Zkrátka - abys šel k čertu. Nejlépe potichu a bez rozloučení, což je, jak se mi svěřila, ostatně tvým zvykem."

"Jistě," usmál se Geralt nuceně. "Tvoje upřímnost mě stále víc udivuje. Mohl jsem čekat cokoli, jen ne takovou prosbu. Nemyslíš, že by bylo lepší neprosit mě a radši mě ze zároží trefit kulovým bleskem? Nic by tomu nedokázalo zabránit, zbyla by jen troška sazí, kterou by bylo třeba seškrábat ze zdi. Protože, jak jistě víš, prosbu odmítnout lze, kulový blesk nikoli."

"O tom, že bys mě odmítl, vůbec neuvažuji."

"Proč? Byla snad ta prosba jen varování, předcházející kulový blesk nebo nějaké jiné veselé kouzlíčko? Anebo je ta prosba podepřena cinkavými argumenty? Sumou, která dokáže zaslepit chamtivého zaklínače? Kolik mi chceš zaplatit, abych se ztratil z cesty ke tvému štěstí?"

Čaroděj přestal ťukat na lebku, položil na ni dlaň a sevřel prsty. Geralt si všiml, že mu zbělely klouby.

"Neměl jsem v úmyslu urážet tě takovou nabídkou," řekl. "K tomu jsem měl daleko. Ale... pokud... Geralte, jsem čaroděj - a to ne nejhorší. Nemohu se tu vychloubat

všemohoucností, ale mnohá z tvých přání, pokud bys je vyslovil, bych splnit mohl, samozřejmě v rozumných mezích. Některá i takhle lehce."

Mávl rukou, nedbale, jakoby odháněl komára, a ve vzduchu nad stolem se zarojilo mnoho báječně barevných motýlků.

"Já bych si, Istredde, přál," vycedil zaklínač skrz zuby, "aby ses přestal strkat mezi mne a Yennefer. Tvoje návrhy mě zajímají asi jako loňský sníh. Mohl ses jí vyznávat, když byla s tebou. Dřív. Protože dřív bylo dřív a teď je teď. Nejenže ti nepomohu, já ti dokonce budu překážet, jak jen budu moci. Jak vidíš, nejsem o nic méně upřímný než ty."

"Ty mi nemáš právo odmítovat, ty ne!"

"Za koho mě máš, Istredde?"

Čaroděj mu pohlédl přímo do očí, nakláníje se při tom přes stůl.

"Za její přechodnou známost. Za chvilkové poblouznění, za rozmar, za dobrodružství, jakých Yenna měla stovky, protože si ráda pohrává s city a emocemi, je impulzivní a přímo nevypočitatelně rozmarná. Za tohle tě považuji, protože když jsem si s tebou vyměnil těch pár slov, odmítl jsem možnost, že by tě používala jen čistě instrumentálně. A můžeš mi věřit, že tohle se jí stává dost často."

"Ty jsi tu otázku nepochopil."

"Mýlíš se. Pochopil jsem ji dobře. Úmyslně ale hovořím jen o Yenniných emocích. Protože ty jsi zaklínač a žádné emoce ani mít nemůžeš. Nechceš mi vyhovět, protože se ti zdá, že ti na ní záleží, myslíš si, že... Geralte, jsi s ní jen proto, že to chce ona a budeš s ní tak dlouho, dokud ona bude chtít. A to, co cítíš, je jen projekce jejích emocí, zájmu, který o tebe projevuje. Při všech démonech Podsvětí, Geralte, nejsi přece dítě, víš, co jsi. Jsi mutant. Nevysvětluj si to špatně, neříkám to proto, abych tě urazil nebo že bych tebou pohrdal. Říkám jen, jak to opravdu je. Jsi mutant a jednou ze základních vlastností tvé mutace je naprostá neschopnost cítit. Tak jsi byl stvořen, abys mohl vykonávat svou práci. Rozumíš? Ty nemůžeš nic cítit. To, co považuješ za city, je jen buněčná paměť, somatická, pokud víš, co to slovo znamená."

"Představ si, že vím."

"Tím líp. Tak mě tedy poslouvej. Žádám tě o něco, o čem mohu žádat zaklínače. Člověka bych o to žádat nemohl. K zaklínači jsem upřímný, k člověku bych nemohl. Geralte, chci dát Yenně pochopení a stálost, cit a štěstí. Můžeš, ruku na srdce, říci totéž? Ne, nemůžeš. Pro tebe jsou to jen pouhá slova. Táhneš se za Yennou, raduješ se jako dítě z její chvilkové přízně. Spokojeně předeš jako zdivočelý kocour, do něhož se kdekdo trefuje kamením, protože se našel někdo, kdo se tě nebojí pohladit. Rozumíš, co tím myslím? Ach ano, vím, že to chápeš, hlupák nejsi, to ne. Sám tedy vidíš, že mě nemůžeš odmítnout, když tě slušně požádám."

"Mám stejné právo odmítnout, jako ty prosit," procedil Geralt přes zuby. "V tom jsou naše práva stejná. Vraťme se k výchozímu bodu a co uvidíme? Yen, kterou vůbec nezajímá moje mutace ani její následky, je teď se mnou. Vyznal ses jí, na to máš právo. Máš dojem, že jí překážím v rozhodnutí? Že je nerozhodná? A že příčinou její nerozhodnosti jsem já? Tak to je zase moje právo. A pokud se nedokáže rozhodnout, má k tomu určitě svoje důvody. Nejspíš jí něco dávám, ačkoli pro to možná v zaklínačském slovníku chybí správné slovo."

"Poslyš..."

"Ne. Ted poslouvej ty mě. Kdysi byla s tebou, říkáš? Kdo ví, třeba to nejsem já, ale ty, kdo je pro ni jen přechodná známost, rozmar, nezvládnutelná emoce, což je pro ni tak typická? Já, Istredde, nemůžu ani vyloučit, že tě používala čistě instrumentálně. To se,

pane čaroději, jen na základě krátkého rozhovoru vyloučit nedá. V tomto případě, jak se zdá, je nástroj důležitější než výřečnost."

Istredd se ani nezachvěl, ani nestiskl zuby. Geralt jeho sebeovládání musel obdivovat. Přesto ale dlouhé odmlčení naznačovalo, že rána zasáhla cíl.

"Hraješ si se slovíčky," řekl čaroděj konečně. "Opájíš se jimi. Slovy chceš nahradit normální lidské city, které neznáš. Tvoje slova nevyjadřují žádné city, jsou to jen zvuky, stejné, jaké vydává tahle lebka, když na ni poklepu. Protože ty jsi stejně prázdný jako tahle lebka. Nemáš právo..."

"Přestaň," přerušil jej Geralt ostře. Možná až příliš ostře. "Přestaň už s tím, že nemám právo. Mám toho už až po krk, rozumíš? Řekl jsem ti, že naše práva jsou stejná. Ne, u všech čertů, já mám větší."

"Opravdu?" Čaroděj pobledl, čímž Geraltovi způsobil nevyslovitelné potěšení. "A to proč?"

Zaklínač se chvilku rozhodoval a pak se rozhodl dobít ho. "A to proto," vypálil, "že se včera v noci milovala se mnou a ne s tebou."

Istredd si přitáhl lebku blíž a pohládl ji. Ruka se mu, ke Geraltově zklamání, ani nezachvěla.

"A to podle tebe znamená, že máš nějaká práva?"

"Jen jedno. Právo k vyvozování důsledků."

"Aha," řekl čaroděj pomalu. "Dobrá. Jak chceš. Se mnou se milovala dnes dopoledne. Vyvod' si z toho důsledky, máš na to právo. Já jsem si je už vyvodil."

Mlčení bylo dlouhé. Geralt rozpačitě hledal slova. Nenašel. Žádná. "Škoda řečí," řekl nakonec a vstal. Zlobil se na sebe, protože to zaznělo bezohledně a hloupě. "Jdu."

"Běž k čertu," odpověděl Istredd stejně bezohledně a ani na něj nepohlédl.

V.

Když vešla, ležel oblečený na posteli, s rukama založenýma za hlavou. Tvářil se, že hledí do stropu. Díval se ale na ni.

Yennefer za sebou pomalu zavřela dveře. Byla krásná.

Jak je krásná, pomyslel si. Všechno na ní je krásné. A strašné. Ty její barvy, ten kontrast černé a bílé. Krása a hrůza. Její přirozeně havraní vlasy. Výrazné lícní kosti s rýhou, kterou úsměv - uzná-li za vhodné usmát se - vytvoří u úst, tak úžasně tenkých a světlých pod rtěnkou. Její obočí, tak krásně nepravidelné, když si smyje barvu, již si je ve dne zdůrazňuje. Její nos, tak božsky dlouhý. Její drobné ruce, tak krásně nervózní, neklidné a obratné. Postava, útlá a štíhlá, podtržená těsně utáhnutým páskem. Štíhlé nohy, tvořící při chůzi na sukni tak nádherně oblé tvary. Krása.

Beze slova usedla ke stolu a podepřela si rukama bradu. "Tak dobře, začneme," řekla. "To dlouhé, dramatické mlčení je na mě příliš banální. Vyříd'me to. Vstávej z té postele a nekoukej uraženě do stropu. Je to všechno dost pitomé a nemá cenu to ještě víc zhoršovat. Říkám ti, vstávej!"

Poslušně vstal, neprodlužoval to, posadil se na obrácenou židli proti ní. Nevyhýbala se jeho zraku. Mohl to čekat.

"Jak jsem už říkala, musíme to vyřídit. A to co nejrychleji. Abys nebyl na rozpacích, odpovím ti na všechny otázky, nemusíš je ani vyslovit. Ano, je pravda, že když jsem s tebou jela do Aedd Gynvaelu, jela jsem za Istreddem a věděla jsem, že když s ním budu, tak s ním půjdu i do postele. Nemyslela jsem si, že se to prozradí, že se budete jeden před druhým kasat. Dobře vím, jak se teď cítíš a moc mě to mrzí. Necítím se ale nijak provinile."

Mlčel. Yennefer potřásla hlavou a černé vlasy jí padly na ramena jako vodopád.

"Řekni něco, Geralte!" "

"On..." odkašlal si. "On ti říká Yenna."

"Ano." Nespustila z něj oči. "A já mu říkám Val. To je jeho jméno. Istredd je příjmení. Znáám ho už léta, Geralte. Je mi velice blízký. Nedívej se na mě tak. Ty jsi mi taky blízký, v tom je celá ta potíže."

"Uvažuješ o tom, že bys přijala jeho návrh?"

"Abys věděl, tak ano. Říkala jsem ti, že se známe léta. Už... mnoho let. Máme společné zájmy, cíle, ambice. Rozumíme si beze slov. Může mi být oporou - a kdo ví, třeba přijde den, kdy oporu potřebovat budu. A navíc... On... On mě miluje. Věřím mu."

"Nebudu ti překážet, Yen."

Zvedla hlavu a její fialové oči se ohnivě zaleskly. "Překážet? Copak nic nechápeš, pitomče? Kdybys mi překážel, kdybys mi stál v cestě, zbavila bych se tě dřív než bys stačil mrknout. Teleportovala bych tě na konec mysu Bremervoord nebo bych tě vzdušným vírem odeslala do země Hann. Při troše námahy bych tě zaklela do kusu křemene a postavila si tě na zahrádku k pivoňkám. Mohla bych ti taky tak vyprat mozek, že bys dokonale zapomněl kdo jsem a jak se jmenuji. A to všechno pod podmínkou, že by se mi chtělo. Protože bych taky mohla jen jednoduše říct: 'Bylo to hezké, sbohem.' Mohla bych taky potichu zmizet, jak jsi to udělal kdysi ty, když ses ztratil z mého domu ve Vengerbergu."

"Nekřič, Yennefer, nebuď agresivní. A nevytahuj už tu vengerberskou historku, řekli jsme si, že o tom už nikdy nebudeme mluvit. Nezlobím se na tebe, Yen, nic ti přece nevyčítám. Víím, že na tebe nejde brát obyčejný metr. A to, že mi to je líto... To, že mě zabíjí vědomí, že tě ztrácím... To je jen buněčná paměť. Atavistické zbytky citů emocí pozbaveného mutanta..."

"Tyhle řeči nesnáším!" vybuchla. "Nesnáším to slovo! Víckrát už je přede mnou nesmíš vyslovit! Nikdy!"

"Copak to může něco změnit? Jsem přece mutant."

"Není žádné něco. Prostě přede mnou to slovo už nikdy neříkej."

Černá poštolka, sedící na paroží, mávla křídly a zaskřípala drápy. Geralt pohlédl na ptáka, na jeho žluté, nehybné oko. Yennefer si opět podepřela bradu.

"Yen?"

"Copak, Geralte?"

"Slíbila's mi odpovědět na moje otázky. Na otázky, které ani nemusím vyslovit. Zbyla jedna, nejdůležitější. Ta, kterou jsem ti nikdy nepoložil. Kterou jsem se bál vyslovit. Odpověz mi na ni."

"To nedokážu, Geralte," odpověděla neoblomně.

"Nevěřím ti, Yen. Na to tě znám až příliš dobře."

"Nemůžeš mě znát, jsem čarodějka."

"Odpověz na mou otázku, Yen."

"Odpověď zní - nevím. Jenže, to není žádná odpověď, že?"

Zmlkli. Hluk na ulici utichl, bylo ticho. Zapadající slunce svými paprsky proťalo oblohu šikmými pruhy světla a zapálilo ohnivou září ve škvírách okenic.

"Aedd Gynvail," zabručel zaklínač. "Střípek ledu... Cítil jsem to. Věděl jsem, že to město je mi nepřátelské... Je zlé."

"Aedd Gynvail," zopakovala pomalu. "Sáně elfské královny. Proč? Proč, Geralte?"

"Jedu za tebou, Yen, protože jsem své sáně připoutal ke tvým. A kolem mě zuří sněhová bouře. Je mráz. Zima."

"Teplo by v tobě rozpustilo střípek ledu, kterým jsem tě zasáhla," zašeptala. "A pak by kouzlo puklo a ty bys mě uviděl takovou, jaká opravdu jsem."

"Popožen tedy svoje bílé koně, Yen, ať uhánějí k severu, tam, kam nikdy nepříjde jaro. Kéž by nikdy nepřišlo. Chtěl bych se co nejrychleji ocitnout ve tvém ledovém paláci."

"Ten palác, Geralte, neexistuje." Její ústa se zkrivila v úsměšku. "Je to jen symbol. A naše jízda na saních je jen honička za nedosažitelnou touhou. Protože já, královna elfů, toužím po teple. To je moje tajemství. Proto mě také rok co rok moje saně vezou sněžnou bouří nějakým městečkem a rok co rok někdo, očarovaný mým kouzlem, přivazuje svoje saně za moje. Rok co rok. Každý rok někdo jiný. Nikdy to nekončí. Protože teplo, po němž toužím, ničí kouzlo, ničí čáry i krásu. Můj vyvolený, zasažený ledovým střípkem, se najednou stane obyčejným smrtelníkem. A v jeho tajících očích už nejsem lepší než ostatní... smrtelnice..."

"A z neporušené běli se klube jaro," řekl. "Vynořuje se Aedd Gynael, nehezské městečko s krásným názvem. Aedd Gynael se svým smetištěm, obrovskou hromadou smetí, do níž musím vstoupit, protože mě za to zaplatí, protože jsem k tomu stvořen. Musím lézt do toho svinstva, které se ostatním hnusí, které je jim odporné. Byl jsem zbaven citu, abych nebyl schopen poznat, jak odporné je to svinstvo, abych neustoupil, abych před ním neutekl s hrůzou v očích. Ano, byl jsem zbaven citu, jenže ne dokonale. Ten, kdo to dělal, svou práci zpackal, Yen."

Zmlkli. Černá poštolka si protáhla křídla, až jimi zašelestila.

"Geralte..."

"Ano, Yen"

"A teď ty odpověz na mou otázku. Na tu otázku, kterou, jsem ti nikdy nepoložila. Tu, které jsem se vždycky bála... Teď ji také nevyslovím, ale ty mi odpověz. Protože... protože strašně moc toužím slyšet tvou odpověď. To jedno, jediné slůvko, které jsi nikdy nevyslovil. Řekni je, Geralte. Prosím."

"Nedokážu to, Yen."

"Proč?"

"Nevíš?" pousmál se smutně. "Moje odpověď by byla jen slova. Slova, která nevyjadřují žádný cit, žádné emoce, protože jsem jich byl zbaven. Slova, která by byla jen prázdným zvukem, jaký vydá při úderu prázdná lebka."

Tiše na něj hleděla. Její široce rozevřené oči hluboce, hořce zřítověly.

"Ne, Geralte," řekla. "To není pravda. Nebo možná i ano, ale ne úplná. Nejsi bezcitný. Teď to vidím. Teď už vím, že..." Ztichla.

"Domluv to, Yen. Už ses rozhodla. Nelži. Znáš tě. Vidím ti to na očích."

Nesklopila zrak. Věděl to.

"Yen," zašeptal.

"Podej mi ruku," řekla.

Uchopila jeho ruku mezi své dlaně. Okamžitě ucítil mravenčení a bušení krve v tepnách lokte. Yennefer šeptala svá zaklínadla klidným, pravidelným hlasem. Dobře ale viděl kapičky potu, jimiž námaha orosila její pobledlé čelo, viděl bolesti rozšířené panenky.

Pustila jeho ruku, natáhla paže, pohnula jimi, laskajíc nějaký neviditelný tvar, pomalu, odshora dolů. Vzduch mezi jejími prsty začal houstnout a tmavnout, zvedat se a kouřit.

Sledoval ji fascinovaně. Tvůrčí magie, považovaná za nejvyšší dosažitelný cíl čarodějů, jej vždy fascinovala. Mnohem víc než iluze nebo transformační magie. Ano, Istredd měl pravdu, pomyslel si, v porovnání s takovou magií jsou má Znamení prostě směšná.

Mezi námahou se chvějícími Yenneferinými dlaněmi se pomalu zhmotňoval pták, černý jako uhel. Čarodějčiny prsty něžně hladily rozčepýřená pírka, plochou hlavičku, zakřivený zobák. Další pohyb, hypnoticky plynulý a laskavý a černá poštolka zakroutila hlavičkou a hlasitě zakřičela. Její dvojče, pořád ještě sedící na paroží, odpovědělo zaskřehotáním.

"Dvě poštolky," promluvil Geralt tiše. "Dvě černé poštolky, vytvořené kouzlem. Jak se domnívám, obě potřebuješ."

"Domníváš se správně," odpověděla s námahou. "Potřebuji obě. Mýlila jsem se, když jsem si myslela, že bude stačit jedna. Jak moc jsem se spletla, Geralte... Do takového omylu mě dostala pýcha Zimní královny, přesvědčené o své všemohoucnosti. A jsou věci... kterých nejde dosáhnout ani magií. A jsou dary, které nelze přijmout, není-li obdarovaný schopen oplatit je... něčím stejně cenným. V opačném případě dar proklouzne mezi prsty, roztaje jako střípek ledu v sevřené ruce. Zůstane jen žal, pocit ztráty a křivdy..."

"Yen..."

"Jsem čarodějka, Geralte. Moc nad hmotou, kterou mám, je dar. Oplacený dar. Zaplatila jsem za něj... vším, co jsem měla. Nezbylo nic."

Mlčel. Čarodějnice si rozechvělou rukou otřela čelo.

"Mýlila jsem se," opakovala. "Svou chybu ale napravím. Emoce a city..."

Dotkla se hlavičky černé poštolky. Pták se načepýřil a němě otevřel svůj zakřivený zobák.

"Emoce, rozmary a lži, fascinace a hra. City a jejich nedostatek... Dary, které není možno přijmout... Lež a pravda. Co je pravda? Opak lži? Anebo potvrzení skutečnosti? Ale je-li skutečnost Iží, čím je pak pravda? Kdo je plný citu, jenž jím lomcuje a kdo je jen studená lebka? Kdo? Co je to pravda, Geralte? Co je to pravda?"

"Nevím, Yen. Pověz mi to."

"Ne," řekla a sklopila zrak. Poprvé. Nikdy dřív neviděl, že by to udělala. Nikdy.

"Ne," zopakovala. "Nemohu, Geralte. Nemohu to říci. Pová ti to ten pták, zrozený z doteku tvé ruky. Ptáku, co je to pravda?"

"Pravda," řekla poštolka, "je jen střípek ledu."

VI.

I když měl pocit, že bloudí uličkami bez přesného cíle, ocitl se najednou u jižní hradby, u výkopů, v síti roků, protínající ruiny u kamenné zdi, probíhající mezi odkrytými čtverci starobylých základů.

Istredd tam byl. V košili s vyhrnutými rukávy a ve vysokých botách. Pokřikoval na pacholky, rozkopávající motykami pruhovanou stěnu výkopu, plnou různobarevných vrstev půdy, jílů a dřevěného uhlí. Vedle ležely na prknech zčernalé kosti, střepy hrnců a všelijaké jiné, nerozeznatelné předměty, obalené rzí.

Čaroděj si ho okamžitě všiml. Vydal kopáčům několik hlasitých příkazů, vyskočil z výkopu a přišel k němu, otíraje si ruce o kalhoty.

"Poslouchám. Co chceš?" otázal se bez okolků. Zaklínač stál před ním a ani se nepohnul. Neodpověděl. Pacholci, předstírající práci, je pozorně sledovali a něco si šeptali.

"Nenávist z tebe až stříká," ušklíbl se Istredd. "Co chceš, ptám se. Rozhodl ses? Kde je Yenna? Doufám, že..."

"Moc nedoufej, Istredde."

"Ohó," zvolal čaroděj. "Co to slyším ve tvém hlase? Slyším tě dobře?"

"Co slyšíš?"

Istredd se opřel pěsti o boky a vyzývavě na zaklínače upřel zrak.

Nic si nenalhávejme, Geralte," prohlásil. "Nenávidíš mě a já tebe taky. Urazil's mě, když jsi o Yennefer říkal... však víš, co. Já jsem ti odpověděl stejnou urážkou. Stojíš mi v cestě a já zase stojím v cestě tobě. Vyříd'me to jako muži. Nevidím jiné řešení. Proto jsi sem také přišel, že?"

"Ano," odpověděl Geralt a otřel si čelo. "Máš pravdu, Istredde. Proto jsem tady. Nepochybně."

"Správně. Takhle to nemůže jít dál. Teprve dnes jsem se dověděl, že Yenna mezi námi poletuje jako hadrový míček. Jednou je se mnou, jindy zase s tebou. Utíká ode mě, aby našla tebe a naopak. Ostatní, s nimiž je mezi tím, se nepočítají. Počítáme se jen my dva. Takhle to nemůže jít dál. Jsme dva, zůstat může jen jeden."

"Ano," opakoval Geralt, neodtrhuje ruku od čela. "Jistě... Máš pravdu."

"V naší namyšlenosti," pokračoval čaroděj, "jsme si byli jisti, že si Yenna bez váhání zvolí lepšího. O tom, kdo je lepší, neměl ani jeden z nás žádné pochybnosti. Až došlo k tomu, že jsme se její přízní začali trumfovat jako nějáci holobrádci a jako holobrádci jsme také poznali, co ta její přízeň znamená. Domnívám se, že jsi o tom, podobně jako já, dlouho uvažoval a že víš, jak jsme se oba mýlili. Yenna, Geralte, nemá vůbec v úmyslu volit mezi náma dvěma, i když oba věříme, že by zvolit uměla. Nu což, budeme to muset vyřešit za ni. Já se totiž o Yennu nechci dělit s nikým a to, že jsi přišel, svědčí o tom, že uvažuješ stejně. Známe ji, Geralte, až příliš dobře. Dokud jsme dva, nemůže si jí být ani jeden z nás jist. Musí zůstat jen jeden. Pochopil's to, pravda?"

"Pravda," řekl zaklínač, jen z námahou pohybující ztuhými rty. "Pravda je jen střípek ledu..."

"Cože?"

"Nic."

"Co se s tebou děje? Jsi nemocný nebo ožralý? Anebo nabitý zaklínačskými bylinami?"

"Nic mi není. Něco... něco mi spadlo, do oka. Istredde, musí zůstat jen jeden. Ano, proto jsem tady. Nepochybně."

"Věděl jsem to," odpověděl čaroděj. "Věděl jsem, že přijdeš. Konečně, budu k tobě upřímný, předběhl's mě v úmyslech."

"Kulový blesk?" pousmál se zaklínač nevyrazně. Istredd se zachmuřil.

"Možná," řekl. "Možná i kulový blesk. Ale určitě ne ze zároží. Čestně, tváří v tvář. Jsi zaklínač, to vyrovnává šance. Tak se rozhodni kdy a kde."

Geralt se zamyslel a rozhodl.

"To náměstíčko..." ukázal rukou. "Procházel jsem tudy..."

"Vím. Je tam studna. Jmenuje se Zelený klíč."

"Takže u studně. Ano. U studně... Zítra, dvě hodiny po východu slunce."

"Dobrá. Budu tam včas."

Stáli tak chvíli proti sobě, nevěnovali si ale jediný pohled. Nakonec si čaroděj zabručel něco pod nos, kopl do hroudy hlíny až ji rozbil podpadkem.

"Geralte?"

"Co je?"

"Necítíš se hloupě?"

"Cítím se jako největší pitomec," přiznal zaklínač neochotně.

"To se mi ulevilo," zabručel Istredd. "Protože já se cítím naprosto stejně. Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že se někdy budu kvůli ženské bít s nějakým zaklínačem na život a na smrt."

"Moc dobře vím, jak ti je, Istredde."

"No..." pousmál se čaroděj nuceně. "To, že k tomu došlo, že jsem se rozhodl pro něco tak protikladného s mým charakterem, svědčí o tom, že... Že je to nutné."

"Já vím, Istredde."

"Samozřejmě taky víš, že ten z nás, kdo přežije, bude muset co nejrychleji prchnout a schovat se před Yennou někde třeba až na konci světa?"

"Vím."

"A samozřejmě počítáš i s tím, že až poněkud zchladne a přestane zuřit, bude možné vrátit se k ní?" "Samozřejmě..."

"No, tak to bychom měli." Čaroděj se pohnul, jakoby se chtěl otočit, ale po kratším zaváhání podal zaklínači ruku. "Takže zítra, Geralte."

"Zítra." Zaklínač přijal nabízenou ruku. "Zítra, Istredde."

VII.

"Hej, zaklínači!"

Geralt zvedl hlavu nad stůl, na jehož desce rozmazával rozlité pivo do fantastických ornamentů.

"Nebylo lehké najít tě." Starosta Herbolth si přisedl a odsunul džbánky a poháry. "V hospodě mi řekli, že jsi odešel do stáje, ve stáji jsem ale našel jen koně a vaky. A ty jsi tady... Tohle je nejpodřadnější knajpa v celém městě. Chodí sem ta nejhorší spodina. Co tady děláš ty?"

"Piju."

"To vidím. Chtěl jsem si s tebou jen promluvit. Jsi střízlivý?"

"Jako dítě."

"To jsem rád."

"Co po mně chcete, Herbolthe? Jak vidíte, nemám čas." Geralt se usmál na holku, stavějící na stůl další džbánek.

"Objevily se nějaké řeči," zamračil se starosta, "že jste se vy dva, ty a náš čaroděj, rozhodli pozabíjet."

"To je naše věc. Jeho a moje. Nepleťte se do toho."

"Kdepak, to vůbec není jenom vaše věc," nesouhlasil Herbolth. "Istredda potřebujeme. Na druhého čaroděje nemáme."

"Tak běžte do svatyně a pomodlete se za jeho vítězství."

"Přestaň, no tak," zavrčel starosta. "A nebuď moc chytrý. vandráku. U všech bohů, kdybych nevěděl, že mi to čaroděj neodpustí, strčil bych tě do lochu až na samotné dno, vyvlékl koňmi za hradby nebo přikázal Cikádovi, aby tě zapíchl jako prase. Jenže, bohužel, Istredd má příliš vyvinutý smysl pro čest a tohle by mi nikdy neodpustil. Dobře vím, že by mi to neprošlo."

"To je výborné." Zaklínač dopil další džbánek a vyplivl pod stůl stéblo slámy, které mu spadlo do piva. "To nám to pěkně pokračuje, že? Už jste domluvil?"

"Ne," řekl Herbolth, vytahuje zpod pláště naditý váček. "Tady máš sto marek, zaklínači, ber je a vypadni z Aedd Gynvael - a to, pokud možno, hned, nejpozději do východu slunce. Řekl jsem, že si druhého čaroděje dovolit nemůžeme. Nedovolím, aby ten náš riskoval život v souboji s někým, jako jsi ty. A to pro takovou pitomost, kvůli nějaké..." Odmlčel se, nedomluvil, ačkoli se zaklínač ani neotřepal.

"Zvedni od toho stolu svoji odpornou tlamu, Herbolthe," řekl Geralt pomalu. "A těch svých sto marek si strč do prdele. Běž pryč, protože se mi z tebe dělá špatně. Ještě chvíli a poblížu tě od čepice k botám."

Starosta schoval váček a položil ruce na stůl.

"Když ne, tak ne," řekl. "Chtěl jsem po dobrotě, ale když ne, tak ne. Bijte se, posekejte, spalte, potrhajte se na kusy kvůli té děvce, která roztáhne nohy každému, kdo si řekne. Věřím, že si s tebou, ty nájemný vrahu, Istredd poradí tak, že z tebe zůstanou jen boty. Ale jestli ne, tak tě dostanu já. A to dřív než jeho mrtvola stačí vychladnout. Polámu ti na mučidlech všechny hnáty. Nezůstane na tobě jediné místočko celé, ty..."

Ani nestačil stáhnout ruce ze stolu, zaklínačův pohyb byl příliš rychlý. Paže, která se mihla zpod stolu, se ve starostových očích změnila v čmouhu a mezi jeho prsty se s lupnutím zabodla dýka.

"Možná," zašeptal zaklínač, prsty sevřené na jílci dýky, hledící do Herbolthovy tváře, z níž se úplně ztratila krev. "Možná, že mě Istredd zabije. Ale jestli ne... Pak odtud odejdu a ty, hnusný odpade, se mě nepokoušej zastavit, nechceš-li, aby se uličky vašeho špinavého města vykoupaly v krvi. Vypadni odtud!"

"Co se tu děje, pane starosto? Hej, ty..."

"Jen klid, Cikádo," řekl Herbolth. Pomalu stahoval ruku, pomalu, pomaličku klouzala po stole, jen dál od čepele dýky. "Nic se nestalo. Nic."

"Cikáda opět zastrčil meč do pochvy. Geralt na něj ani nepohlédl. Nedíval se na starosta, odcházejícího z krčmy, jehož chránil Cikáda před potácejícími se opilci a vozky. Hleděl na človíčka s krysí tváří a s černýma, pronikavýma očima, sedícího o několik stolů dál.

Rozčílil jsem se, podivil se. Třesou se mi ruce. Opravdu, třesou se mi ruce. To je až neskutečné, co se se mnou děje. Copak to znamená, že...

Ano, řekl si, hledě na človíčka s krysí tváří. Nejspíš ano. Musí to být, říkal si.

Je mi taková zima... Vstal.

Pohlédl na človíčka. Usmál se. Pak sáhl pod kazajku, vytáhl z naditého váčku dvě zlaté mince a hodil je na stůl. Mince zazvonily, jedna se roztočila a cinkla o čepel dýky, stále ještě zabodnuté do hlazeného dřeva.

VIII.

Rána byla nečekaná. Kyj tiše zasvištěl tmou tak rychle, že nechybělo moc a zaklínač by se ani nestačil kryt instinktivně zvednutou paží, že by nestačil zmírnit ránu plavným pohybem těla. Odskočil, padl na koleno, udělal kotrmelec, postavil se, vycítil pohyb vzduchu před novým mávnutím kyje, piruetou se vyhnul ráně, zavířil mezi dvěma postavami, které jej ve tmě obklopile a sáhl nad pravé rameno. Pro meč. Ale meč nikde. Nic mě těch instinktů nezbaví, pomyslel si a měkce odskočil. Rutina? Buněčná paměť? Jsem mutant, reaguju jako mutant, pomyslel si, když opět padl na koleno, vyhnul se ráně a sáhl do boty pro dýku. Neměl ji.

Ušklíbl se a dostal kyjem po hlavě. Zablesklo se mu v očích, bolest projela až do konečků prstů. Upadl, uvolnil se, úšklebek z jeho rtů ale nezmizel.

Někdo se na něj svalil a přitiskl ho k zemi. Někdo jiný mu od opasku utřhl váček. Koutkem oka zahlédl záblesk nože. Muž, který na něm klečel, mu roztrhl kazajku pod krkem, uchopil řetízek a vytáhl medailon. A okamžitě ho upustil.

"U Baal-Zebutha," zaslechl zasípání. "Je to zaklínač..."

Ten druhý udýchaně zaklel:

"Neměl meč... U všech bohů... Tfuj, tfuj, na uřknutí, na zlo... Padejme odtud, Radgaste! Nedotýkej se ho, tfuj, tfuj!"

Měsíc na okamžik prosvítl řidším mrakem. Geralt nad sebou spatřil vyhublou krysí tvář, malá, černá, lesklá očička. Slyšel dusot nohou toho druhého, prchajícího, mizejícího v zákoutí, kde to smrdělo kočkami a připáleným tukem.

Človíček s krysí tváří pomalu sundal koleno z jeho prsou.

"Příště..." zaslechl Geralt zřetelně jeho šeptání. "Příště, až budeš chtít spáchat sebevraždu, zaklínači, tak do toho nezatahuj jiné. Prostě se pověs ve stáji na opratích."

IX.

V noci muselo pršet.

Geralt vyšel před stáj, protíral si oči a vyčesával slámu z vlasů. Vycházející slunce se lesklo na mokrých střechách a zlatě zářilo v kalužích. Zaklínač si odplivl. V ústech ještě cítil pachut' a boule na hlavě se ozývala tupou bolestí.

Na plůtku před stájí seděl vyhublý černý kocourek, soustředěně si lízající tlapku.

"Čičí, čičí, kocourku," řekl zaklínač.

Kocour ztuhl, nepřátelsky na něj pohlédl, složil uši a zasyčel, obnažuje zoubky.

"Já vím," přikývl Geralt. "Já tě taky nemám rád. Jen jsem žertoval."

Pomalými pohyby silně stáhl spony kazajky, narovnal na oděvu všechny faldy a přesvědčil se, zda mu nikde neprekáží v pohybu: Hodil si meč na záda a upravil ji meč nad pravým ramenem. Opásal čelo koženou čelenkou a vlasy odhrnul dozadu, za uši. Natáhl si dlouhé bojové rukavice, naježené hroty stříbrných cvočků.

Znovu pohlédl na slunce, stahuje zřetelnice do svislých čárek. Krásný den, řekl si. Krásný den k boji.

Povzdechl a odplivl si, pak pomalu vykročil dolů uličkou, podél zdí, vonících ostrým pachem mokré omítky a vápenné malty.

"Hej, podivíne!"

Ohlédl se. Ve společnosti tří podezřele vyhlížejících individuí seděl na hromadě klád u hradby Cikáda. Vstal, protáhl se, vyšel doprostřed uličky, pečlivě se přitom vyhýbaje kalužím.

"Kampak?" otázal se, opíraje úzké ruce o zbraní zatížený pás.

"Po tom ti nic není."

"Aby ti to bylo jasné, houby mě zajímá starosta, čaroděj i celé to zasrané město," promluvil Cikáda pomalu a důrazně. "Jde mi o tebe, zaklínači. Nedojdeš na konec téhle uličky, rozumíš? Chci se přesvědčit, jak umíš bojovat. Nedá mi to spát. Stůj, říkám."

"Zmiz mi z cesty!"

"Stůj!" zařval Cikáda s rukou na meči. "Nechápeš, co po tobě chci? Budeme se bít! Já tě vyzývám! Hned se ukáže, kdo je lepší."

Geralt pokrčil rameny, ale ani nezpomalil.

"Vyzývám tě k souboji! Slyšíš, mutante?" vykřikl Cikáda a opět se mu postavil do cesty.

"Na co čekáš? Vytahuj to železo! Copak, máš strach? Anebo se dokážeš postavit jen těm, kdo, jako Istredd, šoustají tu tvoji čarodějnici?"

Geralt šel dá, nutil tak Cikádu, aby neobratně ustupoval dozadu. Cikádovi společníci vstali z hromady klád a vydali se za nimi. Drželi se ale vzadu. Geralt jen slyšel, jak pod jejich nohama čvachtá bláto.

"Vyzývám tě!" opakoval střídavě rudnoucí a blednoucí Cikáda. "Slyšíš, ty zaklínačský more? Co ještě chceš? Mám ti naplivat do ksichtu?"

"Plivni si."

Cikáda se zastavil a opravdu se nadechl a sevřel rty k plivnutí. Sledoval zaklínačovy oči a ne ruce. A to byla chyba. Geralt ani nezpomalil, jen ho bleskově udeřil, bez náprahu, jen ze zhoupnutí v kolenou, pěstí v okované rukavici. Udeřil jej přímo do úst, přímo do ušklíbajících se rtů, které praskly jako přezrálé višně. Zaklínač se přikrčil a udeřil ještě jednou, přímo do stejného místa a cítil, jak se silným úderem ustupuje jeho vztek. Cikáda s jednou nohou v blátě a druhou ve vzduchu, krvavě zazvracel a plácl sebou naznak do kaluže. Zaklínač za sebou zaslechl zvuk dýky, tasené z pochvy, zastavil tedy a obrátil se s rukou na jílci meče.

"No," pronesl vztekem roztřeseným hlasem. "Tak prosím."

Muž s dýkou mu pohlédl do očí. Na okamžik. Pak odvrátil zrak. Poslední se dal na ústup. Pomalu, pak rychleji. Když to muž s dýkou slyšel, začal také ustupovat,

bezhlasně přitom hýbaje rty. Ten vzdálenější se otočil a dal do běhu, až kolem něj stříkalo bláto. Ostatní dva ztuhli na místě, neopovážovali se ale přistoupit blíž. Cikáda se obrátil v blátě, zvedl se na loktech, něco zablábolil, odkašlal si a vyplivl něco bílého a něco červeného. Geralt kolem něj prošel a skoro nechtěně jej kopl do tváře, čímž mu rozdrtil lícní kost a srazil jej zpátky do kaluže. Šel dál a ani se neohlédl.

Istredd už byl u studně, opřený o dřevěný, mechem porostlý kryt rumpálu. U pasu měl meč. Krásný, lehký terganský meč s polouzavřenou zábranou, opírající se okovaným koncem pochvy o lesklou jezdeckou botu. Na rameni mu seděl načepýřený černý pták. Poštolka.

"Přisel's, zaklínači." Istredd poštolce nastavil rukavici a opatrně a něžně ji posadil na stříšku nad studní.

"Přišel jsem, Istredde."

"Nevěřil jsem, že přijdeš. Myslel jsem si, že odjedeš."

"Neodjel jsem."

Čaroděj se hlasitě a uvolněně rozesmál, až mu hlava padala dozadu.

"Chtěla nás... chtěla nás zachránit," řekl. "Oba. Jenže z toho nic nebude, Geralte. Zkřížíme čepele. Musí zůstat jen jeden."

"Chceš se bít mečem?"

"Divíš se tomu? Proč? Mečem přece chceš bojovat i ty. Tak jedem. Do střehu!"

"Proč, Istredde? Proč mečem a ne magií?"

Čaroděj zbledl a ústa se mu zachvěla vzrušením.

"Do střehu, říkám!" vykřikl. "Teď není čas na otázky, ten už je pryč! Teď nastal čas činů!"

"Chci to vědět," prohlásil Geralt pomalu. "Chci vědět, proč meč. Chci vědět kdy a proč se u tebe ocitla ta černá poštolka. Mám právo vědět to. Mám nárok znát pravdu!"

"Opravdu?" odvětil čaroděj hořce. "Jistě, možná i máš. Ano, určitě máš. Máme stejná práva. Poštolka? Přiletěla za úsvitu, celá zmoklá. Přinesla dopis. Kratičké psaní, znám je nazpaměť. 'Sbohem, Vale. Jsou dary, které nelze přijmout a já nemám nic, čím bych ti mohla oplatit. A to je pravda, Vale. Pravda je střípek ledu.' Tak, Geralte, jsi spokojen? Využil's své právo?"

Zaklínač pomalu přikývl.

"Dobrá," řekl Istredd. "A teď zase já využiju svoje. Protože já ten dopis odmítl vzít na vědomí. Já bez ní nemohu... To raději... Tak do střehu, k čertu!"

Přikrčil se a rychle, zručně tasil. Byl zkušený. Poštolka zakřičela.

Zaklínač stál nehnutě, s rukama stále ještě spuštěnými podél těla.

"Na co čekáš?" vyštěkl čaroděj.

Geralt pomalu zvedl hlavu, na okamžik na něm spočinul pohledem a pak se otočil na patě.

"Ne, Istredde," pronesl tiše. "Sbohem."

"U všech čertů, co to má znamenat?"

Zaklínač se zastavil.

"Poslyš, Istredde," prohodil přes rameno, "nezatahuj do toho druhé... Jestliže opravdu musíš, pověš se ve stáji na opratích."

"Geralte!" vykřikl čaroděj, až se mu hlas zlomil a udeřil do ucha falešnou, zlou notou.

"Já se jí nevzdám! Neuteče mi! Pojedu za ní do Vengerbergu, pojedu za ní na konec světa, najdu ji! Nikdy se jí nevzdám! Pamatuj si to!"

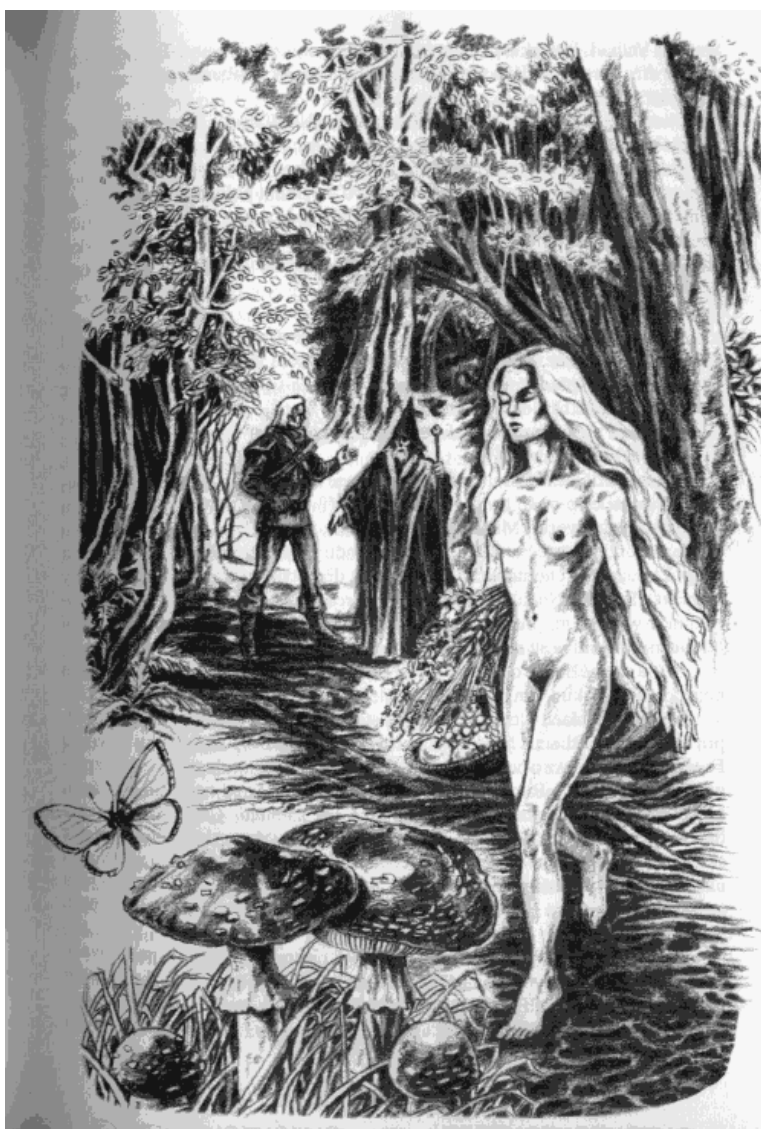
"Sbohem, Istredde."

Odešel pryč, ani jednou se už neotočil. Šel, nevšímal si lidí, kteří mu rychle vyklízeli cestu, nevšímal si bleskově zabouchávaných dveří a okenic. Nevšímal si nikoho a ničeho.

Přemýšlel o dopise, který jej čeká v hostinci. Přidal do kroku. Věděl, že na pelesti postele na něho čeká zmoklá poštolka, držící v zakřiveném zobáku dopis. Chtěl si to psaní přečíst co nejrychleji.

Ačkoli dobře věděl, co je tam napsáno.

Trošku se obětovat

I.

Mořská víla se vynořila do půli těla z moře a prudce, ze všech sil plácla rukama do vody. Geralt zjistil, že má krásná, přímo dokonalá ňadra. Dojem kazila jen barva - bradavky byly tmavě zelené a dvorce kolem nich je o málo světlejší. Obratně se přizpůsobujíc dorážející vlně, se mořská víla půvabně prohnula, potřásla mokkými, světle zelenými vlasy a melodicky zazpívala.

"Copak?" kníže se naklonil přes brlení bárky. "Co říká?"

"Odmítá," odpověděl Geralt. "Říká, že nechce."

"Přeložils jí, že jí miluji? Že si bez ní nedokážu představit svůj život? Že se s ní chci oženit? Že chci jen ji a žádnou jinou?"

"Přeložil."

"A co ona?"

"Nic."

"Tak jí to zopakuj."

Zaklínač si dotkl prsty rtů a vydal ze sebe rozechvělý trylek. S obtížemi vybíraje slova a melodie, začal překládat knížecí vyznání.

Mořská víla, kladoucí se naznak na vodu, jej přerušila.

"Nepřekládej, nenamáhej se," zazpívala. "Všechno chápu. Vždycky, když říká, že mě miluje, tak se tváří tak přihlouple. Řekl něco důležitého?"

"Nic moc."

"Škoda," mořská víla zavířila vodou a ponořila se, ohýbala přitom silně ocas a pěníla mořskou vodu rozeklanou ploutví, připomínající ploutev kladivouna.

"Cože? Co říkala?" otázal se kníže.

"Prý je to škoda."

"Čeho je škoda? Co to má znamenat, jaká škoda?"

"Mám dojem, že to bylo odmítnutí."

"Mně se neodmítá!" zaječel kníže, popíraje tak očividnou skutečnost.

"Pane," zamumlal kapitán bárky, přicházející k nim. "Sítě jsou připraveny, stačí je jen vrhnout a bude vaše ..."

"To bych nedoporučoval," řekl Geralt tiše. "Není sama. Pod vodou je jich víc a v hloubce pod námi by mohl být kraken."

Kapitán se roztrásl, zbledl a oběma rukama se nepotřebně chytil za zadek.

"Kra... kraken?"

"Kraken," ujistil ho zaklínač. "Nedoporučuji pokoušet se o nějaké žerty se sítěmi. Stačí když víla vykřikne a z tohoto vraku zůstanou jen prkna na vodě a my se utopíme jako kořata. A potom, Aglovale, rozhodni se, chceš se s ní oženit anebo ji chytit do sítě a pak ji držet v nějakém sudu?"

"Já ji miluji," řekl Agloval tvrdě. "Chci ji za ženu. Jenomže k tomu ona musí mít dvě nohy a ne šupinatý ocas. A to se udělat dá, protože jsem za dvě libry krásných perel koupil kouzelný elixír, a to s plnou zárukou. Jen bude trošku trpět, tři dny, víc ne. Zavolej ji, zaklínači, a ještě jednou jí to zopakuj."

"Říkal jsem jí to už dvakrát. Odpověděla, že rozhodně ne, že nesouhlasí. Dodala ale, že zná mořskou čarodějnici, nymfu, která je ti ochotná kouzlem změnit nohy v elegantní ocas. A to bezbolestně."

"Ona se nejspíš zbláznila! Já mám mít rybí ocas? Nikdy v životě! Zavolej ji, Geralte!"

Zaklínač se hluboce naklonil přes brlení. Voda ve stínu lodi byla zelená a zdála se být hustá jako želatina. Nemusel volat. Mořská víla najednou vyskočila v záplavě vody nad

hladinu. Na okamžik přímo zůstala stát na ocase, pak sklouzla po vlně, obrátila se naznak a v celé kráse předvedla to, co na ní bylo nejpůsobivější. Geralt jen polkl.

"Hej, vy!" zazpívala. "Bude to trvat ještě dlouho? Kůže mi už sluncem prská! Bělovlasý, zeptej se ho, jestli souhlasí."

"Nesouhlasí," odzpíval zaklínač. "Sh'eenaz, pochop to, on přece nemůže mít rybí ocas, nemůže žít pod vodou. Ty můžeš dýchat vzduch, ale on rozhodně pod vodou žít nemůže."

"Já to věděla!" vykřikla tence víla. "Já to věděla! Výmluvy, hloupé, dětinské výmluvy, ani špetka obětavosti! Kdo miluje, ten se dokáže obětovat! Já se pro něj obětovala, den co den jsem kvůli němu lezla na skály, až jsem si na zadku vydřela šupiny, ploutve jsem si potrhala, nachladila se kvůli němu! A on pro mě nechce obětovat ani ty dva odporné pahýly! Láska, to není jen brát, je třeba se také něčeho vzdát, obětovat se! Přelož mu to!"

"Sh'eenaz," zvolal Geralt, "ty to nechápeš? On přece ve vodě žít nemůže!"

"Hloupé výmluvy mě nezajímají! Já ho taky ... Já ho taky miluju a chci s ním mít potěr, jenže jak, když on se nechce stát mlíčňákem? Kam mu mám naklást jikry, co? Do čepice?"

"Co to říká?" vykřikl kníže. "Gerate! Nepřivezl jsem tě sem, aby sis s ní povídal, ale..."

"Trvá na svém. Zlobí se."

"Sem se sítěmi!" zařval Agloval. "Když ji podržím měsíc v kádi, tak..."

"Takovýho!" křikl nesouhlasně kapitán a předvedl na lokti "jakého". "Pod námi může být kraken! Viděl jsi, pane, někdy krakena? Jestli chceš, skoč si do vody, chytej si ji do rukou! Já se do toho míchat nebudu. Já z té bárky žiju!"

"Žiješ jen díky mé milosti, lumpe! Sem se sítěmi, nebo tě nechám pověsit!"

"Můžeš políbit psa na řiť! Na téhle bárce má moje slovo větší váhu než tvoje!"

"Buďte zticha! Oba!" křikl Geralt nazlobeně. "Něco říká. Je to těžké nářečí, musím se soustředit!"

"Už toho mám dost," zahalekala melodicky Sh'eenaz. "Mám hlad! No, Bělovlasý, ať se rozhodne - a to okamžitě. Jedno mu ale řekni: nenechám si už ze sebe dělat legraci, nebudu se s ním zahazovat, bude-li vypadat jako čtyřcípá hvězdice. Řekni mu, že na hrátky, jaké mi on navrhuje na skalách, mám kamarádky, které to dělají mnohem lépe! Já to ale považuji za dětinskou zábavu, dobrou tak pro děti před výměnou šupin. Já jsem normální, zdravá mořská víla..."

"Sh'eenaz..."

"Nepřerušuj mě! Ještě jsem nedomluvila! Jsem zdravá, normální a zralá ke tření, ale on, pokud po mně opravdu tak touží, musí mít ocas, ploutev, a všechno jako každý tritón. Jinak ho nechci znát!"

Geralt překládal co nejrychleji, jen se při tom snažil být co nejméně vulgární. Moc se mu to nedařilo. Kníže zrudl a nepěkně zanačoval.

"Děvka beze studu," zařval. "Studená makrela! Ať si najde sledě!"

"Co to řekl?" zajímalo Sh'eenaz. Připlula blíž.

"Že nechce mít ocas!"

"Tak mu řekni... Řekni mu, aby vyschl!"

"Co říká?"

"Říká," tlumočil zaklínač, "že se máš jít utopit."

II.

"Ach, to je mi líto," řekl Marigold, "že jsem nemohl plout s vámi. Co se dá ale dělat, na moři bliju, až škoda mluvit. Vidíš, v životě jsem nemluvil s mořskou vílou. Škoda, do psí mateři."

"Jak tě znám," odpověděl Geralt, přivazující sedlové vaky, "baladu stejně napíšeš i tak."

"Jistě. Už mám i několik prvních slok. V mé baladě se víla pro knížete obětuje, vymění rybí ocas za hezké nožky, jenže to zaplatí ztrátou hlasu. Kníže ji ale podvede, odvrhne a ona pak zemře žalem, změní se v mořskou pěnu a až první sluneční paprsky..."

"Kdo takovým pitomostem uvěří?"

"To není důležité," prskl Marigold. "Balady se nepíší proto, aby se jim věřilo. Píší se, aby dojímaly. Co ti to ale budu vykládat, stejně tomu houby rozumíš. Radši mi řekni, kolik ti Agloval zaplatil."

"Ani floka. Prohlásil, že jsem svou práci zpackal. Že čekal něco jiného, on že platí za výsledky a ne za snahu."

Marigold pokýval hlavou, sejmul klobouček a žalostně na zaklínače pohlédl.

"Znamená to snad, že pořád nemáme ani halíř?"

"Vypadá to tak."

Marigold se zatvářil ještě žalostněji.

"Je to všechno moje vina," zavzlykal. "Všechno je to kvůli mně. Zlobíš se na mě, Geralte?"

Ne, zaklínač se na Marigolda nezlobil. Ani trochu.

To, co je potkalo, se stalo Marigoldovou vinou, o tom nebylo pochyb. Byl to Marigold, kdo naléhal, aby se vydali na slavnost Čtyř Klanů. Pořádání slavností, argumentoval básník, uspokojovalo hluboké a přirozené lidské potřeby. Čas od času, tvrdil bard, se člověk musí setkat s jinými lidmi tam, kde je možno zasmát se a zazpívat, do sytosti si nacpat břicho šašílkem a pirohy, poslechnout si muziku a pomuchlat v tanci zpocené dívčí oblíny. Kdyby chtěl každý z lidí tyto potřeby uspokojit samostatně, nastal by nepopsatelný zmatek. Proto byly vynalezeny svátky a slavnosti. A když už ty svátky a slavnosti jsou, je třeba zúčastňovat se jich.

Geralt se nehádal, ačkoli na jeho soukromém seznamu hlubokých a přirozených potřeb měla účast na slavnostech velice vzdálenou pozici. Rozhodl se ale, že Marigolda doprovodí, neboť počítal s tím, že na takovém shromáždění lidí získá informace o možné práci nebo úkolu - už dávno si ho nikdo nenajal a jeho hotovost se nebezpečně tenčila.

Zaklínač se na Marigolda nijak nezlobil za to, že se navezl do Lesníků. Sám také nebyl bez viny - mohl zasáhnout a barda zastavit. Neudělal to ale, sám totiž proslavené Strážce Pralesa, nazývané Lesníci, což byl dobrovolný sbor, zabývající se ničením nelidí, nesnášel. Otrásal se odporem, když slyšel jejich vychvalování o šípy prošpikovaných, zaříznutých nebo pověšených elfech, lesních mužích nebo divoženkách. A Marigold, který za svého putování se zaklínačem došel k přesvědčení, že je nepostižitelný, překonával sám sebe. Strážci si zpočátku jeho výsměšných poznámek, popichování a sprostot, vzbuzujících hromový smích přihlížejících vesničanů, nevšíмали. Když pak ale zazpíval horkou jehlou šitý sprostý a urážlivý kuplet, končící slovy "Chceš-li paroháčem se státi, musíš se k Lesníkům dáti," došlo k všeobecné prudké rvačce. Kůlna, sloužící jako tanečnírna, šla k čertu. Musela zasáhnout družina komtura Budiboga, zvaného Lysek, na jehož panství Čtyři Klany ležely. Lesníci, Marigold i Geralt byli uznáni vinnými za všechny škody a provinění, počítaje v to i zprzněný jistě zrzavý a němý mladistvý dívek, jež byla po rvačce nalezena v křoviscích za humny. Ležela tam zrudlá a s přihloupkým úsměvem na rtech, košili vyhrnutou až někam pod krk. Ještě štěstí, že komtur Lysek Marigolda znal, takže to všechno skončilo jen zaplacením pokuty, která ovšem pohltila

všechny peníze, které jim ještě zbývaly. Navíc se museli dát na útěk ze Čtyř Klanů tak rychle, jak jen koně stačili, protože ze vsi vyhnaní Lesníci jim hrozili pomstou a v okolních lesích jich byl právě celý oddíl, víc než čtyřicet chlapů, na lovu rusalek. Geralt neměl nejmenší chuť schytat lesnický šíp, protože jejich šípy měly hroty zubaté jako harpuny a dokázaly hrozně zmrzačit.

Takže museli změnit původní plány na to, že objednou vesnice kolem pralesa, kde měl zaklínač přece jen jistou naději získat nějakou práci. Místo toho se rozjeli k moři, do Bremervoordu. Bohužel, kromě celkem beznadějněho milostného dobrodružství knížete Aglovala s vílou Sh'eenaz, nenalezl zaklínač žádnou jinou zakázku. Projedli už Geraltův zlatý pečetní prsten i brož s alexandritem, již trubadúr kdysi dostal od jedné ze svých nesčetných milenek. Trpěli nouzí. No, ale zaklínač se na Marigolda nezlobil.

"Kdepak, Marigolde," řekl, "já se na tebe nezlobím."

Marigold nevěřil, což vyplývalo z toho, že nic neříkal. A Marigold mlčel jen zřídka. Poplácat koně po šíji a čert ví po kolikáté se začal hrabat v sedlových vacích. Geralt dobře věděl, že tam nenajde nic, co by se dalo zpeněžit. Vůně jídla, přinášena brízou z nedaleké hospody, začínala být nesnesitelná.

"Mistře!" zvolal kdosi. "Hej, mistře!"

"Prosím?" otočil se Geralt. Z dvojkolky, v níž byli zapřaženi dva mezci, se vymotal břichatý, sporý chlapík ve filcových botách a kožichu z vlčích kůží.

"Eee... tedy..." zrozpačitěl břicháč, přistupuje k nim. "Ne o tebe, pane, mi šlo... To mistr Marigold.."

"To jsem já," vzpřímil se básník hrdě, poopravuje si klobouček s volavčím pérem. "Čím mohu sloužit, dobrý muži?"

"S veškerou úctou," pronesl tloušťík. "Jsem Teleri Drouhard, kupec s kořením, starší zdejší kupecké Gildy. Můj syn, Gaspard, se právě zasnoubil s Dalií, dcerou Mestvinovou, jenž je kapitánem bárky."

"Ha," řekl Marigold, zachováváje vznešenou vážnost. "Blahopřeji a přeji mladému páru mnoho štěstí. Čím ti ale mohu býti nápomocen? Jde snad o právo první noci? To nikdy neodmítám..."

"He? Ne... toto... Abych řekl pravdu, dnes večer bude svatební hostina a oslava. Má žena, jak jen se rozeslo, že ji, mistře, do Bremervoordu zavítal, se do mě pustila... Nu, ženská. Poslyš, říká, Teleri, ukážeme všem, že nejsme taková holota, jako oni, že na kulturu i umění dáme. Že je-li u nás hostina, tak duchovní, nejen se ožrat a pak blít. Já jí, ženské hloupé, pravím, vždyť už jsme najali jednoho barda, cožpak to nestačí? A ona na to, jeden že je málo, že, hohó, mistr Marigold, to je někdo, slavný je tak, že se sousedi z toho podělají. Mistře? Pocti nás... Dvacet pět tolarů na ruku, jako symbol, pochopitelně... Jen abychom umění pomohli..."

"Šálí mě snad sluch?" otázal se Marigold protáhle. "Já mám být druhým bardem? Přídavek k jinému muzikantovi? Já? Tak hluboko, abych někoho jen doprovázel, jsem ještě, vašnosti, neklesl."

Drouhard zrudl.

"Odpusť, mistře," vykoktal. "Tak jsem to nemyslel... Jen manželka... Odpusť...Pocti nás.."

"Marigolde," sykl Geralt tiše. "Nezvedej nos. Potřebujeme ty prachy."

"Nepoučuj mě!" rozčilil mě básník. "Já že zvedám nos? Já? Pohleďte na něj! A co bych pak měl říct o tobě, když každý druhý den odmítáš zajímavé nabídky? Hirikku nezabiješ, protože je na vyhynutí, vojsilka ne, protože je neškodný, nočníci ne, protože je miloučká, draka taky ne, protože to zakazuje kodex. A já, představ si, mám také svou hrdost! Také mám svůj kodex!"

"Marigolde, prosím tě, udělej to pro mě. Trošku se obětuj, chlape, nic víc. Slibuji ti, že se nebudu vykrucovat, až se příště naskytne nějaká práce. No tak, Marigolde..."

Trubadúr hleděl do země, škrábaje se na bradě, pokryté plavým, měkkým vousem. Drouhard roztáhl budu a přistoupil blíž.

"Mistře... Pocti nás. Žena mi to nedaruje, jestli vás nepřesvědčím. No tak.... Dám třicet."

"Třicet pět," prohlásil Marigold tvrdě. Geralt se pousmál, s nadějí natáhl nosem vůni jídla, nesoucí se od hospody.

"Dobře, mistře, souhlasím," řekl rychle Teleri Drouhard, tak rychle, že bylo jasné, že by dal i čtyřicet, kdyby bylo třeba. "A nyní... Můj dům, chceš-li se umýt a odpočinout si, je tvým domem. I ty, pane... Jaké je tvé ctěné jméno?"

"Geralt z Rivie."

"I ty jsi, samozřejmě, zván. Něco pojíst, popít..."

"Jistě, s radostí," odpověděl Marigold. "Ved' nás, milý pane Drouharde. A jen tak, mezi námi, ten druhý bard... kdo je to?"

"Šlechetná slečna Essi Daven."

III.

Geralt si znovu rukávem přeštil stříbrné cvoky na kazajce i sponu opasku, pročesal si prsty čistou čelenkou sepjaté vlasy a očistil si boty, otíraje jednu o druhou.

"Marigolde?"

"Hm?" bard narovnal volavčí péro na klobouku, upravil se a pevněji stáhl kazajku. Oba strávili půl dne čištěním oděvu, aby ho dovedli do jakž takž přijatelného stavu. "Copak, Geralte?"

"Snaž se chovat tak, aby nás vyhodili až po večeři a ne před ní."

"Nedělej si legraci," urazil se básník. "Sám si dej pozor na to, jak se chováš. Jdeme?"

"Jdeme. Slyšíš? Někdo zpívá. Ženská."

"To ji slyšíš teprve teď? Je to Essi Daven, zvaná Očko. Nikdy jsi neviděl žádnou trubadúra? Jistě, zapomněl jsem, že se vyhýbáš místům, kde kvete umění. Očko je velice schopná básnířka a zpěvačka, jenže trpí chybami, z nichž drzost, jak právě slyším, není z nejmenších. To, co právě zpívá, je moje vlastní balada. Co nevidět kvůli tomu uslyší pár slov, po nichž se její očko rozslzí."

"Smiluj se, Marigolde. Vždyť nás vyhodí."

"Neplet' se do toho. Tohle je profesionální záležitost. Jdeme."

"Marigolde?"

"Co je?"

"Proč zrovna Očko?"

"Uvidíš."

Hostina se odbývala ve velkém skladišti, z něhož byly vyvezeny sudy s makrelami a sledi. Zápach - ale zdaleka ne všechen - byl odstraněn tím, že na všech možných místech rozvěsili svazky jmelí a vřesu, svázané barevnými stužkami. Sem tam visely i, jak kázal obyčej, věnce česneku, jež měly zahánět upíry. Ke stěnám přisunuté stoly a lavice pokryli bílým plátnem, v rohu bylo postaveno provizorní ohniště s rožněm. Lidí tam bylo hodně, ale vládl klid. Více než půl sta lidí nejrůznějšího stavu a povolání i s uhrovitým snoubencem a do něj zahleděnou namyšlenou snoubenkou soustředěně a tiše poslouchalo zvučnou a melodickou baladu, již zpívala dívka v prostých modrých šatech, sedící na pódiu s loutnou opřenu o koleno. Dívce nebylo víc než osmnáct let a byla nápadně štíhlounká. Její vlasy, dlouhé a nadýchané, měly tmavě zlatou barvu. V okamžiku, kdy vešli dovnitř, dívka dozpívala, poděkovala za nadšený potlesk kývnutím hlavy, a potřásajíc přitom svou hřívou.

"Bud' vítán, mistře, bud' vítán," přiskočil k nim nadšeně svátečně oděný Drouhard a odtáhl je do středu skladiště. "I to bud' vítán, pane Geralte.. Jsem poctěn.. Jistě... Dovolte.. Vzácní pánové, ctěné dámy! Toto je náš čestný host, jež nás poctil a je to pro nás velká čest.. Mistr Marigold, slavný zpěvák a veršote... básník, tedy, poctil nás velice... Jsme tedy velice poctěni...!"

Ozvalo se volání a potlesk, a to právě včas, protože se zdálo, že se Drouhard upoctí a ukoktá k smrti. Hrdostí zrudlý Marigold se zatvářil vznešeně a učinil nedbalou poklonu, pak zamával dívkám, sedícím na dlouhé lavici pod dohledem starších matrn jako slepice na hřadě. Děvčata seděla nepohnutě, vypadala, jako by byla k lavici přilepená klíhem nebo jiným, účinnějším lepidlem. Všechna bez výjimky držela ruce na křečovitě sevřených kolenou a měla pootevřená ústa.

"A nyní se," zvolal Drouhard, "kmotři, dáme do piva a do jídla! Prosím, prosím! Jako doma..."

Dívka v modrých šatech se prodrala davem, který se jako příboj vrhl na jídlem se prohýbající stoly.

"Bud' zdrav, Marigolde," řekla.

Výraz "oči jako hvězdy" považoval Geralt za banální a ohraný, zvláště pak od té doby, co začal putovat s Marigoldem, neboť trubadúr měl ve zvyku rozdávat tento kompliment nalevo, napravo, obyčejně ale nezaslouženě. Jenže v případě Essi Daven musel i člověk tak málo poetický, jakým byl zaklínač, uznat případnost jejího přízviska. V milém a sympatickém, ale ničím zvláštním se nevyznačujícím obličej, totiž planulo obrovské, krásné, zářící, tmavě modré oko, od něhož nešlo odtrhnout zrak. Druhé oko bylo většinou skryto pod zlatavou loknou, padající na tvář. Essi loknu čas od času odhazovala pohozením hlavy nebo odfouknutím, pak bylo vidět, že její druhé oko za prvním v ničem nezaostává.

"Vítej, Očko," zašklebil se Marigold. "Hezkou baladu jsi to před chvílí zpívala. Velice sis vylepšila repertoár. Vždycky jsem říkal. Že když někdo neumí psát verše, musí si půjčit cizí. Vypůjčila sis jich hodně?"

"Několik," odrazila jeho útok Essi Daven okamžitě a usmála se, předvádějíc bílé zoubky. "Dvě nebo tři balady. Chtěla jsem víc, ale nešlo to. Příšerné bláboly a melodie, ačkoli milé a ve své prostotě, ne-li primitivně, bezprostřední, nebyly takové, jaké očekávají moji posluchači. Nenapsals něco nového, Marigolde? Nějak jsem nic neslyšela."

"Není divu," povzdechl si bard. "Já své balady zpívám na místech, kam jsou zváni jen ti nejlepší a nejslavnější. A tam ty přece nechodíš."

Essi maličko zrudla a odfoukla loknu z oka.

"To je pravda," odpověděl. "Do bordelů nechodím, jejich atmosféra na mě působí dost tísnivě. Cítím s tebou, že musíš zpívat na takových místech. Co se s tím ale dá dělat. Když někomu chybí talent, nemůže si diváky moc vybírat."

Ted' se zase zrudl Marigold. Očko se ale vesele rozesmála, hodila mu ruce kolem krku a hlasitě jej políbila na tvář. Zaklínače to udivilo, ne však moc. Marigoldova kolegyně se od něj, co se týče nevypočitatelnosti, nemohla nějak zvlášť lišit.

"Marigolde, ty stará páko," prohlásila Essi, pořád jej ještě objímajíc kolem krku. "Jsem tak ráda, že tě zase vidím při zdraví a v plné duševní síle."

"Ach, Pacinko," Marigold chytil dívku kolem pasu a roztočil ji, až jí šaty zavířily. "Byla jsi nádherná, u všech bohů, dávno jsem už neslyšel tak krásnou zlomyslnost. Hádáš se ještě líp než zpíváš! A vypadáš prostě nádherně!"

"Tolikrát jsem tě prosila, Marigolde," Essi opět odfoukla loknu a hodila očkem po Geraltovi, "abys mi neříkal Pacinko. A pak, myslím, že je nejvyšší čas, abys mi představil svého kamaráda. Jak vidím, nepatří do našeho bratrstva."

"Před tím ať nás chrání všichni bozi," zasmál se trubadúr. "Tenhle, Pacinko, nemá hlas ani sluch a zřymovat dokáže jen řiti a pít. Je to zástupce cechu zaklínačů, Geralt z Rivie. Pojď sem, Geralte, polib Očku ručku."

Zaklínač přistoupil, poněkud v rozpacích, co si počít. Ruku, přesněji prsten, bylo zvykem líbat výlučně dámám od komtesy výše a slušelo se při tom pokleknout. Vůči níže postaveným dívkám bylo zde, na Jihu, toto gesto považováno za eroticky jednoznačné a jako takové bylo vyzraženo spíše jen velice blízkým dvojicím.

Očko ale jeho pochyby rychle rozvlála, čile mu vysoko nastavujíc ruku s prsty namířenými dolů. Nešikovně ji uchopil a naznačil polibek. Essi, pořád ještě se svým nádherným očkem upřeným na něj, zrudla.

"Geralt z Rivie," řekla. "Nemáš zrovna nejhorší společnost, Marigolde."

"Je to pro mě čest," zamumlal zaklínač dobře si uvědomuje, že se výřečností rovná Drouhardovi. "Paní...!"

"K čertu," vyprskl Marigold. "Neuváděj Očko do rozpaků tím koktáním a titulováním. Ona se jmenuje Essi, on Geralt. Konec představování. Přejdeme k věci, Pacinko."

"Jestli mi ještě jednou řekneš Pacinko, dostaneš pohlavek. Co je to za věc, k níž máme přejít?"

"Musíme se dohodnout, jak budeme zpívat. Já navrhuju střídat se, každý několik balad. Aby to bylo efektní. Každý bude, samozřejmě, zpívat svoje balady."

"To by šlo."

"Kolik ti Drouhard platí?"

"Po tom ti nic není. Kdo začíná?"

"Ty."

"Souhlasím. Ech, podívejte se, kdo k nám zavítal. Jeho výsost kníže Agloval. Právě přichází, podívejte se."

"He, he," zasmál se Marigold. "Publikum získává na kvalitě. I když, z druhé strany, s ničím moc nepočítej. Je to lakomec. Geralt ti to může potvrdit. Zdejší kníže hrozně nerad platí. Najímat lidi, to ano. S placením je to ale horší."

"Něco jsem zaslechla," odpověděla Essi a s pohledem upřeným na Geralta odhodila loknu z tváře. "Mluví se o tom v celém přístavu. Slavná Sh'eenaz, nemám pravdu?"

Agloval odpověděl na hluboké úklony špalíru u dveří úsečným přikývnutím, skoro hned přistoupil k Drouhardovi a odtáhl ho do kouta, dáváje najevo, že nechce žádné projevy úcty na veřejnosti. Geralt je sledoval koutkem oka. Rozhovor byl tichý, bylo ale zřejmé, že jsou oba vzrušení. Drouhard si každou chvíli utíral rukávem čelo, kroutil hlavou a škrábal se na krku. Pokládal otázky, na něž zamračený kníže odpovídal jen pokrčením ramen.

"Kníže," zašeptala Essi, přistupujíc k Geraltovi, "vypadá vzrušeně. Nejsou v tom zase nějaké srdeční záležitosti? Dnes ráno započaté nedorozumění s malou mořskou vílou? Copak, zaklínači?"

"To je možné," Geralt pohlédl na básnířku úkosem, zaskočený otázkou, která jej nějak zvláště rozzlobila. "Nu což, každý má nějaké ty svoje osobní problémy. Ne každý je ovšem nadšen tím, že se o nich zpívá na jarmarcích."

Očko maličko pobledla, odfoukla loknu a vyzývavě na něj pohlédla.

"Tím jsi mě chtěl urazit nebo naštvat?"

"Ani jedno, ani druhé. Chtěl jsem si jen ušetřit další otázky, týkající se Aglovalových problémů s jeho vílou. Otázky, na něž se necítím být oprávněn odpovídat."

"Chápu," krásné očko Essi Daven s trošku přivřelo. "Nebudu tě už vystavovat takovým rozpakům. Nepoložím ti už žádnou z otázek, které jsem položit chtěla a jež jsem, mám-li být upřímná, považovala jen za záminku k zahájení příjemného rozhovoru. Nu což, tak ta rozmluva nebude a ty se nemusíš bát, že by její obsah mohl být vyzpíván na nějakém jarmarku. Bylo mi potěšením."

Rychle se otočila s odešla ke stolům, kde byla okamžitě uctivě uvítána. Marigold přešlápl a významně si odkašlal.

"Nedá se říct, Geralte, že bys k ní byl nějak vybraně milý."

"Nedopadlo to nejlíp," souhlasil zaklínač. "Opravdu jsem ji urazil, a to naprosto bezdůvodně. Neměl bych za ní zajít a omluvit se jí?"

"Dej pokoj," odpověděl bard a dodal: "Nikdy nemáš druhou příležitost udělat první dojem. Pojd', radši si dáme pivo."

Dát si pivo ale nestačili. Rozpovídanou skupinou měšťanů se protáhl Drouhard.

"Pane Geralte," řekl. "Dovolíš? Jeho Výsost by s tebou chtěla hovořit."

"Už jdu."

"Geralte," uchopil jej Marigold za rukáv. "Nezapomeň."

"Nač?"

"Slíbil jsem přijmout jakoukoli práci, bez vytáček. Beru tě za slovo. Jak jsi to říkal? Trochu se obětovat?"

"Dobře, Marigolde. Jak ale můžeš vědět, že Agloval..."

"Cítím to. Pamatuj, Geralte."

"Dobrá, Marigolde."

Odešel s Drouhardem do rohu sálu, dál od hostů. Agloval seděl u nízkého stolku. Spolu s ním tam seděl i barevně oděný, opálený muž s krátkými, černými vousy, jehož si Geralt předtím nevšiml.

"Takže se zase vidíme, zaklínači," promluvil kníže. "I když jsem se ještě dneska ráno zaklínal, že tě už víckrát nechci spatřit. Jiného zaklínače ale po ruce nemám, takže se musím spokojit s tebou. Seznam se, tohle je Zelest, můj tajemník. Má na starosti lov perel. Mluv. Zeleste."

"Dnes ráno," řekl opálený muž tiše, "jsem se rozhodl rozšířit lov mimo obvyklou oblast. Jedna z lodí odplula dál k západu, za mys, směrem k Dračím Zubům."

"Dračí Zuby," přerušil jej Agloval, "jsou dva velké vulkanické útesy na okraji mysu. Můžeš je vidět z našeho pobřeží."

"Ano," potvrdil Zelest. "Obvykle se tam nepluje, protože jsou tam víry, skály, potápění je nebezpečné. Jenže na pobřeží je čím dál míň perel. Takže tam odplula jedna loď. Sedm duší posádky, dva plavci a pět lovců, mezi nimi jedna dívka. Když se do večera nevrátili, začali jsme mít strach, i když moře bylo klidné jako by je polil olejem. Vyslali jsem několik rychlých člunů a okamžitě jsme našli loď, driftující do moře. V lodi ale nebyl nikdo, ani živá duše. Ztratili se jako kámen ve vodě. Nikdo neví, co se mohlo stát. Musela tam být ale rvačka, úplná řež. Zůstaly tam stopy..."

"Jaké?" zaklínač přimhouřil oči.

"Tedy, celá paluba byla potřísněna krví."

Drouhard sykl a neklidně se ohlédl. Zelest ztišil hlas.

"Bylo to tak, jak říkám," zdůraznil a stiskl zuby. "Loď byla zakrvácena po celé délce i šířce. Nemohlo být jinak, na palubě došlo k úplným jatcům. Něco ty lidi pozabíjelo. Říká se, že to byla mořská nestvůra. Bezpochyby mořská nestvůra."

"A ne piráti?" otázal se Geralt tiše. "Ne konkurence lovců perel? Vylučujete možnost obyčejného střetnutí na nože?"

"Vylučujeme," řekl kníže. "Tady nejsou žádní piráti ani konkurence. A střetnutí na nože nekončí zmizením všech účastníků. Kdepak, Geralte. Zelest má pravdu. Je to mořská nestvůra, nic jiného. Poslyš, nikdo se teď neodvažuje vyplout na moře, dokonce ani na blízka a dobře známá loviště. Na lidi padl strach a přístav je nečinný. Z kotviště nevyplovávají ani bárky a galéry. Chápeš to, zaklínači?"

"Chápu," přikývl Geralt. "A kdo mi to místo ukáže?"

"Ha!" Agloval položil ruku na stůl a zabubnoval prsty. "Tak to se mi líbí. Takhle je to správně po zaklínačsku. Hned k věci, bez zbytečných řečí. Tak to mám rád. Vidiš, Drouharde, co jsem ti říkal? Dobrý zaklínač je hladový zaklínač. Že, Geralte? Vždyť přece kdyby nebylo tvého muzikálního přítele, šel bys dnes spát bez večeře. Nemám nejhorší informace, že ne?"

Drouhard sklopil hlavu, Zelest tupě zíral před sebe.

"Kdo mi to místo ukáže?" zopakoval Geralt, s chladným pohledem, upřeným na Aglovala.

"Zelest," oznámil kníže a přestal se usmívat. "Zelest ti ukáže Dračí Zuby i cestu k nim. Kdy se chceš pustit do práce?"

"Hned ráno. Buď v přístavišti, pane Zeleste."

"Dobrá, pane zaklínači."

"Výtečně," kníže si zamnul ruce opět se výsměšně pousmál. "Geralte, počítám s tím, že ti to s nestvůrou půjde líp než s Sh'eenaz. Opravdu s tím počítám. Aha, a ještě něco - zakazuji o té věci vykládat, nepřejí si větší paniku než už mám na krku. Rozumíš, Drouharde? Jestli jen špitneš, nechám ti vyrvat jazyk z huby."

"Rozumím, kníže."

"Výtečně," Agloval vstal. "Tak já tedy půjdu, nebudu překážet v zábavě, nebudu provokovat nějaké drby. Měj se, Drouharde, přej snoubencům mým jménem hodně štěstí."

"Děkuji, kníže."

Essi Daven seděla na křesílku, obležena hustým věncem posluchačů a zpívala melodickou a tesknou baladu o žalostném osudu zhrzené milenky. Marigold, opřený o sloup, si něco bručel pod vousy a počítal na prstech takty a slabiky.

"Tak co?" otázel se. "Máš nějakou práci, Geralte?"

"Mám." Zaklínač se vyhnul jakýmkoli podrobnostem, po nichž bardovi stejně nic nebylo.

"Říkal jsem ti, že cítím peníze. Dobře, moc dobře. Já něco vydělám, ty něco vyděláš, bude zač se pobavit. Pojedeme do Cidaru, stihneme slavnost vinobraní. Ale teď se musím na okamžik omluvit. Tam, na lavici, jsem viděl něco moc zajímavého."

Geralt následoval básníkův pohled, ale kromě několika děvčat s pootevřenými ústy nic zajímavého neviděl. Marigold si upravil kazajku, klobouček posunul na pravé ucho a roztančil se k lavici. Obratným postranním manévrem se vyhnul hlídajícím matrákům a začal svůj obvyklý rituál cenění zubů.

Essi Daven dozpívala baladu, byla odměněna potleskem, malým váčkem a velkou kyticí krásných, ač poněkud povadlých chrysantém.

Geralt kroužil mezi hosty, vyhlížeje příležitost konečně zaujmout místo u jídelm zavaleného stolu. Teskně hleděl na rychle mizející marinované sledě, holoubátka, vařené makreli hlavy a skopové kotlety, na jednotlivé nožky trhané větve párků, kapouny, noži sekané uzené lososy a vepřové šunky. Potíž byla v tom, že na lavicích u stolu nebylo volné ani jedno místo.

Poněkud vzrušené dívky a matróny oblehly Marigolda a ječivě se domáhaly vystoupení. Marigold se pokrytecky usmíval a vymlouval, nešikovně hraje skromnost. Geralt překonal rozpaky a skoro silou se dorval ke stolu.

Postarší vašnost, ostře páchnoucí octem, se odsunul až nečekaně přejícně a ochotně, až při tom shodil s lavice několik sousedů. Geralt se bez meškání pustil do jídla a v mžiku vyprázdnil jedinou misku, na niž dosáhl. Octem páchnoucí vašnost mu podal další. Zaklínač z vděčnosti pozorně vyslechl dlouhou tirádu onoho pantáty, týkající se dnešních časů a dnešní mládeže. Měšťan tvrdohlavě označoval svobodu chování jako "uvolnění mravů" takže Geralt měl jisté potíže zachovat vážnost.

Essi stála u zdi pod jmelím, byla sama. Ladila loutnu. Zaklínač sledoval, jak se k ní blíží mladík ve vystřiženém brokátovém kaftanu, jak básnířce něco říká a přitom se usmívá. Essi na mladíka pohlédla, maličko se zašklebila krásnými rty a rychle pronesla několik slov. Mladík se jakoby zmenšil a ve spěchu odešel, jen jeho uši, rudé jako rubíny, plály ještě dlouho v šeru.

"...hnus, hanebnosti a nestydatost," pokračoval octem páchnoucí vašnost. "Jedno velké uvolnění mravů, milý pane."

"Máš pravdu," přitakal Geralt nejistě, vytíraje chlebem talíř.

"Prosím o ticho, ctěné dámy a vážení pánové," zvolal Drouhard, který se objevil uprostřed sálu. "Slavný mistr Marigold, ač poněkud chorý na těle a unaven, nám teď zazpívá slavnou baladu o královně Marienn a Černém krkavci! Učiní tak na horoucí prosbu slečny mlynářky Veviurky, jíž, jak prohlásil, nemůže odmítnout."

Slečna Veviurka, jedna z méně půvabných dívek na lavici, okamžitě zkrásněla. Vybuchla vřava a potlesk, přehlušující další uvolnění mravů octem páchnoucího vašnosti. Marigold počkal na naprosté ticho, zahrál na loutně efektní nástup a pak se dal do zpěvu, nespouštěje oči ze slečny Veviurky, která sloku od sloky krásněla. Pravda, pomyslel si Geralt, ten děvkař je účinnější než čarodějné olejíčky a krémy, které prodává Yennefer ve svém krámku ve Vengerbergu.

Spatřil, jak Essi prchá ze zády v půlkruhu směstnaných Marigoldových posluchačů, jak opatrně mizí ve dveřích na terasu. Hnán podivným impulsem se obratně dostal od stolu a šel za ní.

Stála nakloněna, opřena lokty o zábradlí terasy, hlavu vtaženou mezi drobná, svěšená ramena. Hleděla na zvlňné moře, lesknoucí se měsíčním světlem a přístavními ohni. Pod Geraltovými nohama zavržalo prkno. Essi se narovnala.

"Omlouvám se, nechtěl jsem překážet," řekl prkenně, hledaje na jejích rtech onen nečekaný úsměšek, jenž před chvilkou uštědřila brokátovému mladíkovi.

"Nepřekážíš mi," odpověděla a pousmála se, odhazujíc loknu. "Nehledám samotu, jen čerstvý vzduch. Tobě ten kouř a dusno také vadí?"

"Trochu. Víc mi ale vadí pocit, že jsem tě urazil. Přišel jsem se ti omluvit, Essi, získat opět naději na příjemný rozhovor."

"To já se musím omluvit," odpověděla, opírajíc se rukama o zábradlí. "Reagovala jsem příliš prudce. Vždycky reaguji příliš prudce, nedokážu se ovládnout. Odpusť a dej mi druhou příležitost. K rozhovoru."

Přistoupil blíž a opřel se o zábradlí vedle ní. Cítil její teplo a slabou vůni levandule. Měl vůni levandule rád, i když vůně levandule nebyla vůni šeríku a angreštu.

"Co ti připomíná moře, Geralte?" otázala se najednou.

"Neklid," odpověděl skoro bez přemýšlení.

"Zajímavé. A zdáš se být tak klidný a vyrovnaný."

"Neřekl jsem, že cítím neklid. Ptala ses na dojem."

"Dojmy jsou obrazem duše. Něco o tom vím, jsem básnířka."

"A tobě, Essi, co tobě připomíná moře?" otázal se rychle, aby ukončil dohady o neklidu, který pociťoval.

"Věčný pohyb," odpověděla po chvíli. "Změnu. A hádanku, tajemství, něco, co nechápu, co bych mohla popsat tisíci způsoby, v tisících veršů, a přesto bych se nedobrala kořene, skutečné podoby věci. Ano, nejsíš toto."

"Takže," řekl s pocitem, že na něj levandule působí stále silněji, "to co cítíš, je také neklid. A zdáš se být tak klidná a vyrovnaná."

Otočila se na něj, odhodila zlatou loknu a upřela na něj své krásné oči.

"Já, Geralte, nejsem ani klidná, ani vyrovnaná."

Stalo se to najednou, naprosto nečekaně. Pohyb, který udělal, který měl být jen dotekem, lehkým dotekem její paže, se přerodil v silný stisk obou rukou na jejím štíhlém pase, v rychlé, i když ne prudké přiblížení, až po náhlý, krev bouřící dotek těl. Essi najednou ztuhla, napjala se, ohnula se co nejdál dozadu, opřela se rukama o jeho ruce, tak silně, jako by je chtěla ze svého pasu strhnout, ale namísto toho je silně uchopila, naklonila hlavu kupředu, rozevřela ústa a ztuhla.

"Proč... Proč tohle?" zašeptala. Oko měla široce rozevřené, do tváře jí padla zlatá lokna. Klidně a s rozmyslem se naklonil, přiblížil tvář k její a pak najednou spojili svá ústa v polibku. Essi ale ani teď nepustila jeho ruce objímající ji v pase a i teď co nejvíc ohýbala záda, aby se vyhnula doteku těl. Zůstali tak dlouho, pomalu se otáčeli jako v tanci. Líbala jej s chutí, zkušeně. A dlouho.

Pak se obratně a bez námahy vysvobodila z jeho rukou, otočila se, znovu se opřela o zábradlí a vtáhla hlavu mezi ramena. Geralt měl najednou nepříjemný, velice hloupý pocit. Ten pocit mu nedovolil přiblížit se k ní a obejmout její přihrbená záda.

"Proč?" otázala se chladně, ani se neotočila. "Proč jsi to udělal?"

Pohlédla na něj úkosem a zaklínač najednou pochopil, že se spletl. Náhle věděl, že jej faleš, lži, přetvářka a bravura dovedou přímo do bažin, na nichž mezi ním a pekelnými propastmi bude už jen pružná, do tenkého škraloupu slisovaná tráva a mech, připravené kdykoli povolit, prasknout, roztrhnout se.

"Proč?" zopakovala.

Neodpověděl.

"Hledáš ženu na tuto noc?"

Neodpověděl. Essi se pomalu otočila a dotkla se jeho paže.

"Vraťme se do sálu," řekla uvolněně, ale to uvolnění jej neklamalo, cítil, jak moc je napjatá. "Netvař se tak. Vždyť se nic nestalo. A za to, že já muže na tuto noc nehledám, přece nemůžeš. Nemám pravdu?"

"Essi..."

"Vraťme se, Geralte. Marigold už třikrát přidával. Teď je řada na mně. Pojd', budu zpívat..."

Vrhla na něj zvláštní pohled a odfoukla si loknu z oka.

"Budu zpívat pro tebe."

IV.

"No ne," zatvářil se zaklínač udiveně. "Tak jsi přece jen přišel? Myslel jsem, že se na noc nevrátíš."

Marigold zavřel dveře na závoru, pověsil na skobu loutnu a klobouček s volavčím pérem, svlékl si kazajku, otřepal ji a položil na vaky v koutě pokojíku. Kromě těch vaků, džberu a obrovského, hrachovinou vycpaného slamníku v podkrovním pokojíku nebylo vůbec nic, žádný nábytek - dokonce i svíčka stála jen ve ztuhlé kaluži vosku na

podlaze. Drouhard Marigolda sice obdivoval, ne ale natolik, aby mu poskytl komoru nebo komnatu.

"Pročpak?" otázal se Marigold, zouvaje si boty. "Proč sis myslel, že se na noc nevrátím?"

"Myslel jsem si," zaklínač se zvedl na lokti až hrachovina zachřestila, "že půjdeš zpívat serenády pod okénku slečny Veviurky, k níž jsi celý večer vysílal signály jako sysel, když spatří syslici."

"Ha, ha," zasmál se bard. "Ty jsi ale nedovtipný hlupák. Nic jsi nepochopil. Veviurka? Ta mě vůbec nezajímá. Chtěl jsem jen bodnout ostnem žárlivosti slečnu Akerettu, na niž udeřím zítra. Můžeš mi uvolnit kousek místa?"

Marigold se svalil na slamník a stáhl z Geralta přikrývku. Čert ví proč navztekany Geralt otočil hlavu k maličkému okénku, kterým by, nebýt pracovitých pavouků, bylo vidět hvězdnatou oblohu.

"Co jsi tak nasrděný?" otázal se básník. "Vadí ti, že svádím holky? Od kdy? Nestal ses náhodou druidem a neslíbil čistotu? Nebo...?"

"Přestaň se těmi kecy. Jsem unavený. Nevšiml sis, že poprvé po dvou týdnech máme slamník a střechu nad hlavou? Nejsi rád, že nám ráno nenapadá rosa na ksicht?"

"Pro mě," roztoužil se Marigold, "slamník bez holky není žádný slamník. Je to neúplné štěstí - a k čemu vůbec je takové neúplné štěstí?"

Geralt zasténal jako vždy, když Marigolda popadla noční upovídánost.

"Neúplné štěstí," pokračoval bard, zaposlouchaný do vlastního hlasu, "je jako... přerušovaný polibek... Můžeš mi říct, proč skřípeš zuby?"

"Jsi strašně otravný, Marigolde. Nic než slamníky, holky, zadky, kozy, neúplné štěstí a polibky přerušené psy, které na tebe poštvávají rodiče snoubenek. No, nejspíš nemůžeš jinak. Je vidět, že jen uvolněná frivolnost, abych tomu neřekl nevybíravě kurvení, vám umožňuje skládat balady, psát verše a zpívat. Je vidět, a to si zapiš za uši, že tohle je temná strana talentu."

Řekl toho příliš mnoho, ale ne příliš chladně. A Marigold ho snadno a přesně odhalil.

"Aha," prohlásil klidně. "Essi Daven, zvaná Očko. Krásné očko Očka se upřelo na zaklínače a pěkně toho zaklínače přivedlo do zmatku. Zaklínač se k Očku zachoval jako žáček ke královně. A namísto, aby hledal chybu v sobě, obviňuje ji a hledá v ní jakési temné strany."

"Nežvaň, Marigolde."

"Kdepak, můj milý. Essi na tebe zapůsobila, to neukryješ. Konečně, nevidím na tom nic špatného. Dej si ale pozor, nesmíš udělat chybu. Není taková, za jakou ji považuješ. Má-li její talent nějaké temné strany, pak určitě ne takové, jaké si představuješ."

"Domnívám se," řekl zaklínač, snaže se ovládnout hlas, "že ji znáš opravdu dobře."

"Dost dobře. Ale ne tak, jak to myslíš. Tak ne."

"To je zvláštní. Alespoň na tebe, to musíš přiznat."

"Jsi pitomec." Bard se protáhl a založil obě ruce za hlavou.

"Pacinku znám ještě skoro jako dítě. Je to pro mě.. no.. něco jako mladší sestra. Znovu ti říkám, neudělej u ní žádnou hloupou chybu. Moc bys ji tím ublížil, protože jsi na ni i ty udělal dojem. Přiznej se, že na ni máš chuť?"

"I kdyby, ta na rozdíl od tebe o tom nejsem zvyklý mluvit," odpověděl Geralt ostře. "Ani o tom skládat písničky. Děkuju ti za to, co jsi mi o ni řekl, protože jsi mě nejspíš opravdu zachránil před hloupou chybou. Ale teď už konec. Toto téma už považuju za uzavřené."

Marigold ležel dlouho bez pohybu a beze slova. Geralt ho ale znal příliš dobře.

"Už vím," řekl pak básník. "Už všechno vím."

"Víš hovno, Marigolde."

"Víš v čem je tvůj problém, Geralte? Tobě se zdá, že jsi jiný. Ty se chlubíš svou odlišností, tím, co považuješ za nenormální. Ty se s tou svou nenormálností doslova vnucuješ a přitom nechápeš, že pro většinu střízlivě uvažujících lidí jsi tím nejnormálnějším člověkem pod sluncem - a kéž by byl každý tak normální. Co na tom, že máš rychlejší reakce a svislé zřítelnice v oku? Že ve tmě vidíš jako kočka? Že znáš nějaké čáry? To je mi ale věc. Já jsem, můj milý, znal kdysi hostinského, který dokázal deset minut v kuse vypouštět pšouky a to tak, že takhle zahrál melodii žalmu "Vítej nám, vítej, jitřní hvězdo". Nehledě na jeho jistě nevšední nadání, byl to ten nejnormálnější člověk ze všech normálních lidí. Měl ženu, děti a babičku, co byla trop na nohy..."

"Co to má společného s Essi Daven? Mohl bys mi to vysvětlit?"

"Samozřejmě. Určitě máš dojem, Geralte, že se o tebe Očko začala zajímat jen díky chorobné, přímo perverzní zvědavosti, že se na tebe dívá jako na něco zvláštního, dvouhlavé tele nebo salamandra ve zvěřinci. A okamžitě ses nafoukl, při první příležitosti jsi ji uštědřil sprostou, nezaslouženou facku, vrátils jí ránu, kterou ti nedala. Nečerti se, vždyť jsem u toho sám byl. U dalších událostí jsem už ale nebyl, viděl jsem ale váš útěk ze sálu a její zrůžovělé tváře, když jste se vrátili. Ano, Geralte. Já tě varuju před chybou a ty jsi ji už udělal. Chtěls ji vytrestat za, podle tebe chorobnou, zvědavost. Rozhodl ses tu zvědavost využít."

"Znovu ti říkám, nežvaň!"

"Pokusil ses," pokračoval bard nevzrušeně, "zjistit, zda se s ní dá jít na seno, zda nebude zvědavá jaké je to, milovat se s podivínem, s mutantem, se zaklínačem. Naštěstí se Essi projevila jako chytřejší z vás dvou a velkomyslně se smílovala nad tvou hloupostí, protože pochopila její příčinu. To si myslím proto, že ses z terasy nevrátil se zpuchlou hubou."

"Už jsi domluvil?"

"Domluvil."

"Tak dobrou noc."

"Vím, proč se vztekáš a skřípeš zuby."

"Jistě, ty víš přece všechno."

"Vím, kdo tě tak zpracoval, že už nedokážeš pochopit normální ženskou. Pěkně se na tobě podepsala ta tvoje Yennefer. Ať mě hrom bací, jestli chápu, co na ní vidíš."

"Nech toho, Marigolde!"

"Opravdu raději nechceš normální děvče, jako je třeba Essi? Má snad ta čarodějka něco, co by Essi neměla? Věk? Očko možná není nejmladší, ale má tolik, na kolik vypadá. A víš ty, k čemu se mi kdysi po pár pohárech Yennefer přiznala? Ha, ha... Řekla mi, že to poprvé dělala s chlapem přesně rok po tom, kdy bylo vynalezeno ruchadlo."

"Lžeš. Yennefer tě má ráda jako morovou ránu a nikdy by se ti nesvěřila."

"No dobře. Zalhal jsem, přiznávám."

"Nemusíš se omlouvat. Znáš tě."

"To se ti jen zdá, že mě znáš. Nezapomínej, že jsem dost složitý charakter."

"Marigolde," povzdechl Geralt, kterému se už opravdu chtělo spát. "Ty jsi cynik, prasák, kurevník a lhář. A na tom, to mi můžeš věřit, není nic složitého. Dobrou noc."

"Dobrou, Geralte."

V.

"Brzy vstáváš, Essi."

Básnířka se pousmála, přidržujíc si větrem cuchané vlasy. Opatrně vešla na molo, vyhýbajíc se děrám a prohnílým prknům.

"Nemohla jsem si nechat ujít možnost vidět zaklínače při práci. Zase mě budeš považovat za příliš zvědavou, Geralte? No, co, nezapírám, jsem opravdu zvědavá. Jak to jde?"

"Jak jde co?"

"Ach, Geralte," řekla. "Nedoceňuješ mou zvědavost, mé nadání k vyhledávání a vykládání informací. Víím už všechno o tom, co se stalo lovcům perel, znám podrobnosti tvé dohody s Aglovaem. Víím, že hledáš námořníka, ochotného plout tam, ke Dračím Zubům. Našels ho?"

Chvilí si ji zkoumavě prohlížel a pak se najednou rozhodl.

"Ne," odpověděl. "Nenašel. Ani jednoho."

"Bojí se?"

"Bojí."

"Jak si to tam chceš prohlédnout, aniž bys vyplul na moře? Jak se chceš dostat netvorovi, který pozabíjel lovce, na kobylku, když nemůžeš vyplout?"

Uchopil ji za ruku a odvedl k můstku. Šli pomalu po mořském břehu, po kamenité pláži, kolem člunů vytažených na břeh, kolem sítí, natažených na kůlech, mezi větrem kolébanými sušícími se rybami. Geralt nečekaně zjistil, že mu společnost básnířky vůbec nevadí, že ani nepřekáží, ani není vlezlá. A pak, doufal, že klidný a věcný rozhovor odstraní následky onoho hloupého polibku na terase. To, že za ním Essi přišla na molo, vzbuzovalo naději, že se na něj nehněvá. Byl tomu rád.

"Dostat se netvorovi na kobylku," zabručel, opakuje její slova. "Kdybych tak věděl, jak. Tak málo toho víím o mořských strašidlech."

"To je zajímavé. Podle toho, co víím, je v moři daleko víc potvor než na souši - jak v množství jedinců, tak i v množství druhů. Zdálo by se tedy, že by moře mohlo být docela dobrým polem k tomu, aby se zaklínač mohl ukázat."

"Není."

"Proč?"

"Pronikání lidí na moře," odkašlal si, odvraceje tvář, "netrvá tak dlouho. Zaklínači byli potřební dříve na souši, v první etapě osídlování. Nehodíme se k boji se stvůrami, obývajícími moře, i když je v něm skutečně hromada všelijakého svinstva. Ale naše zaklínačské schopnosti jsou proti mořským nestvůrám nedostatečné. Tyhle příšery jsou pro nás buď příliš velké, nebo příliš opancéřované, nebo ve svém živlu příliš sebejisté. Nebo všechno naráz."

"A ta nestvůra, co zabila lovce? Nemáš zdání, co by to mohlo být?"

"Možná kraken?"

"Kdepak. Kraken by rozbil loď, tahle ale zůstala celá. A, jak se říká, plná krve." Očko polkla a zřetelně zbledla. "Nemysli si, že dělám chytrou. Vyrosla jsem u moře a leccos jsem viděla."

"Co by to v tom případě mohlo být? Velký kalmar? Mohl postahovat lidi z paluby..."

"To by tam nebyla žádná krev. Nebyl to kalmar, Geralte, ani kosatka, ani drakoželva, protože to něco neobrátilo loď. To něco vystoupilo na palubu a způsobilo tam masakr. Co když tím, že to hledáš v moři, děláš chybu?"

Zaklínač se zamyslel.

"Začínám tě obdivovat, Essi," řekl pak. Básnířka se začervenala. "Máš pravdu. To něco mohlo zaútočit ze vzduchu. Mohl to být ornitodragon, gryf, wyvern, poletucha nebo vidlohon. Anebo i rok..."

"Promiň," přerušila jej Essi. "Koukni, kdo sem jde."

Po břehu přicházel Agloval, byl sám, oděv měl silně promočený. Na první pohled zuřil a když je uviděl, až zrudl vztekem.

Essi se lehce uklonila, Geralt se uklonil hlouběji a položil si pěst na srdce. Agloval si odplivl

"Seděl jsem na skaliscích tři hodiny, skoro od úsvitu," zavrčel. "Ani se neukázala. Tři hodiny, jako hlupák, na skaliscích zalévaných mořem."

"To je mi líto..." zamumlal zaklínač.

"Je ti to líto?" vybuchl kníže. "Líto? Je to tvoje vina. Všechno jsi pokazil. Zpackals to."

"Co jsem zpackal? Já jsem tam byl jen jako tlumočník..."

"K čertu s takovou prací," přerušil jej Agloval nahněvaně, odvraceje se stranou. Profil měl rozhodně královský, hodný ražby na mincích. "Jistě, bylo by lepší, kdybych tě nenajímal. Je to paradox, ale dokud jsme neměli tlumočníka, rozuměli jsme si daleko líp - já i Sh'eenaz, jestli chápeš, co tím myslím. Ale teď... Víš ty vůbec, co se říká v městečku? Šeptají si po koutech, že lovci zahynuli, protože jsem rozzuřil mořskou vílu. Že je to její pomsta."

"Pitomost," ohodnotil to zaklínač chladně.

"Jak můžu vědět, že je to opravdu pitomost?" zavrčel kníže. "Vím já, co jsi jí tenkrát nakecal? Vím já, čeho je schopná? S jakými nestvůrami se tam dole, v hlubinách, kamarádí? Moc tě prosím, dokaž mi, že je to pitomost. Přines mi hlavu té nestvůry, která zabila lovce. Dej se do práce a neflirtuj tu na pláži..."

"Do práce?" rozčílil se Geralt. "Jak? Mám na moře vyplout na sudu? Tvůj Zelest námořníkům hrozil mučidly i šibenicí, přesto nikdo nechce vyplout. A sám Zelest taky nijak nespěchá. Je to jako..."

"Co mě má zajímat, jak?" přerušil ho Agloval vřísknutím. "To je tvoje věc! K čemu jsou zaklínači, když ne proto, aby si slušní lidé nemuseli lámat hlavu tím, jak se zbavit příšer? Najal jsem si tě na tu práci a požaduji, abys ji vykonal. A jestli ne, tak se odtud pakuj, jinak tě pošenu důtkami až na hranice mého panství!"

"Uklidni se, milosti," řekla Očko tiše. Bledá tvář a rozechvělé ruce prozrazovaly její vzrušení. "A nehroz, prosím, Geraltovi. Já a Marigold totiž máme pár přátel. Král Ethain z Cidaru, abych se zmínila jen o jednom, má hrozně rád nás i naše balady. Král Ethain je osvícený panovník a vždycky říkává, že naše balady nejsou jen skočná hudba a rýmy, ale že to je také jistý druh předávání informací, že je to kronika lidstva. Toužíš se, milosti, zapsat do kroniky lidstva? Mohu ti to zařídit."

Agloval na ní na chvílku upřel mrazivý, výsměšný pohled.

"Lovci, kteří zahynuli, měli ženy a děti," řekl pak o hodně klidněji a tišeji. "Ostatní, až jim do hrců nakoukne hlad, vyplují rychle znovu. Lovci perel, hub, ústřic a langust, rybáři, všichni. Teď se bojí, ale hlad ten strach rychle zažene. Vyplují. Jenže - vrátí se? Co ty ne to, Geralte? Slečno Daven? Jsem zvědav na tvou baladu, která o tom bude vyprávět. Na baladu o zaklínači, stojícím nečinně na břehu a hledícím na krví zbrcené paluby lodí, na uplakané děti."

Essi pobledla ještě víc, pak ale hrdě hodila hlavou, odfoukla loknu a už už se chystala odpovědět, Geralt ji ale rychle chytil za ruku a stiskl, aby jí zabránil mluvit.

"Stačí," řekl. "V celé té záplavě slov je důležité jen jedno. Najal sis mě, Aglovale. Přijal jsem ten úkol a jestli je uskutečnitelný, tak jej splním."

"S tím taky počítám," odvětil kníže krátce. "Takže zatím na shledanou. Má poklona, slečno Daven."

Essi se neuklonila, jen lehce přikývla. Agloval si povytáhl mokré kalhoty a vykročil k přístavu, klopýtaje na mokřím kamení. Geralt si teprve teď uvědomil, že pořád ještě

drží básničku za ruku a že se básnička vůbec nepokouší dostat ze sevření. Pustil ji, Essi, pomalu se vracějící ke své obvyklé barvě, se obrátila tváří k němu.

"Je to tak snadné, přinutit tě abys ses pustil do takového rizika," řekla. "Stačí jen pár slov o ženách a dětech. A tolik se toho navykládá o tom, jak prý jste vy, zaklínači, bezcitní. Geralte, Agloval kašle na ženy, děti i starce. On jen chce, aby se zase začaly lovit perly, protože ztrácí každým dnem, kdy se neloví. On tě krmí hladovými dětmi a ty jsi okamžitě ochoten riskovat život..."

"Essi," přerušil ji. "Jsem zaklínač. Je to moje práce, riskovat život. Děti s tím nemají nic společného."

"Mě nepřesvědčíš."

"Proč si myslíš, že chci?"

"Protože kdybys byl tak chladný profesionál, jak se tváříš, pokusil by ses zvednout cenu. A ty ses ani slovem nezmínil o penězích. No dobrá, nechme už toho. Vracíme se?"

"Neprojdeme se ještě trochu?"

"Ráda. Geralte?"

"Prosím?"

"Říkala jsem ti, že jsem vyrostla u moře. Umím ovládat loď a ..."

"To pusť z hlavy."

"Proč?"

"Pusť to z hlavy," zopakoval zostra.

"Mohl bys to," řekla, "říct slušněji?"

"Mohl bych. Jenže ty bys to pak brala... čert ví, jak. A já jsem jen bezcitný zaklínač a chladný profesionál. Riskuju vlastní život. Cizí nikdy."

Essi zmlkla. Viděl, jak sevřela ústa, jak pohodila hlavou. Poryv větru jí opět rozcuchal vlasy, na okamžik skryl její obličej za změtí zlatavých pramenů.

"Chtěla jsem ti jen pomoci," řekla.

"Já vím. A děkuji ti."

"Geralte?"

"Prosím?"

"Co když je v těch řečech, o nichž tu hovořil Agloval, něco pravdy? Víš přece, že víly nejsou vždycky a všude přátelské. Byly už takové případy..."

"Tomu nevěřím."

"Nymfy," pokračovala Očko zamyšleně, "nereidy, tritóni, mořské víly. Kdo ví, čeho jsou schopni. A Sh'eenaz ... Měla důvod..."

"Nevěřím," přerušil ji.

"Nevěříš nebo nechceš věřit?"

Neodpověděl.

"A ty chceš, abych tě považovala za chladného profesionála?" otázala se se zvláštním úsměvem. "Za někoho, kdo uvažuje čepelí meče? Jestli chceš, tak ti povím, jaký jsi doopravdy."

"Vím, jaký jsem doopravdy."

"Jsi citlivý," řekla tiše. "V hloubi duše plné nepokoje. Tvoje kamenná tvář a klidný hlas mě nesplete. Jsi citlivý a tvoje citlivost ti teď káže bát se, že to, čemu by ses měl postavit s mečem v ruce, může mít svou pravdu, může nad tebou mít morální převahu..."

"Ne, Essi," odpověděl zvolna. "Nehledej ve mně námět k cituplné baladě, baladě o vnitřně rozervaném zaklínači. Možná bych i chtěl, aby to tak bylo, ale není to tak. Mé vnitřní pochyby za mě řeší kodex a výchova. Výcvik."

"Nemluv tak," vybuchla. "Nechápu, proč se snažíš..."

"Essi," přerušil ji opět. "Nechtěl bych, aby sis o mně vytvořila falešnou představu. Nejsem potulný rytíř."

"Nejsi chladný a nemyslíci vrah."

"Nejsem," souhlasil klidně. "Nejsem, i když jsou lidé, kteří si to myslí. Není to ale moje cituplnost a charakterové přednosti, které mě stavějí výše, ale hrdá a arogantní pýcha profesionála, přesvědčeného o své ceně. Profesionála, jenž je přesvědčen, že kodex jeho profese a chladná rutina je lepší než emoce, že se vyvaruje chyby, již by mohl udělat, kdyby se zamotal v uvažování o Dobru a Zlu, Řádu a Chaosu. Kdepak, Essi. Nejsem to já, kdo je citlivý, ale ty. Tvé povolání to ovšem vyžaduje, že? To tebe vzrušila myšlenka na to, že na pohled velice sympatická mořská víla byla uražena a tak zaútočila na lovce perel, aby se pomstila. Okamžitě pro ni hledáš omluvy, polehčující okolnosti, třeseš se při myšlence, že by knížetem placený zaklínač mohl zabít krásnou vílu jen proto, že si dovolila podlehnout emocím. Jenže zaklínač, Essi, takové pochyby nemá. Ani emoce. Kdyby se i ukázalo, že to byla víla, zaklínač ji nezabije, protože mu to kodex zakazuje. Kodex pochyby řeší za zaklínače."

Očko prudce zvedla hlavu a pohlédla na něj.

"Všechny pochyby?" otázala se rychle.

Ví o Yennefer, pomyslel si. Ví o ní. Ech, Marigolde, ty jsi ale drbna. Dívali se na sebe. Co se skrývá v tvých modrých očích, Essi? Zvědavost? Fascinace odlišností? Jaké temné strany tvého nadání, Očko?

"Odpusť," řekla. "Ta otázka byla hloupá. A naivní. Naznačující, že jsem uvěřila tomu, co jsi říkal. Vraťme se. Ten vítr proniká až do morku kosti. Podívej se, jaké jsou na moři vlny."

"Vidím. Víš, Essi, je to zajímavé..."

"Co je zajímavé?"

"Dal bych hlavu za to, že ten balvan, na němž se Agloval setkává s vílou, byl blíž u břehu a že byl větší. A teď ho už ani není vidět."

"Příliv," řekla Essi krátce. "Zanedlouho voda stoupne až tam, k tomu útesu."

"Až tam?"

"Ano. Voda se tu zvedá i klesá dost silně. Dobře nad deset loktů, protože tady, v úžině a v ústí řeky dochází k takzvané přílivové ozvěně, nebo jak tomu říkají námořníci."

Geralt hleděl k mysu, na Dračí Zuby, zakousnuté do hučícího, zpěněného příboje.

"Essi," otázal se, "a kdy začne odliv?"

"Odliv?"

"Jak daleko ustoupí moře?"

"Cože..? Aha, už tě chápu. Ano, máš pravdu. Ustoupí až po čáru šelfu."

"Čáru čeho?"

"No, jakoby police, kterou tvoří útesy, padající strmě z okraje do hlubiny."

"Dračí Zuby? ..."

"Jsou přesně na okraji."

"Budou dosažitelné suchou nohou? Kolik bych měl času?"

"To nevím," zamračila se Očko. "Bylo by třeba zeptat se domorodců. Nezdá se mi ale, že by to byl nejlepší nápad, Geralte. Koukni, mezi pevninou a Zuby jsou skaliska, celé pobřeží je rozsekáno zátokami a fjordy. Až začne odliv, vytvoří se tam úžiny, tůňe, vyplněné vodou. Nevím, jestli..."

Od moře, od takřka neviditelných skal k nim dolehlo šplouchnutí. A hlasitý, melodický výkřik.

"Bělovlasý!" zvolala víla, půvabně přeskakující hřbet vlny, bijící do vody krátkými, elegantními údery ocasem.

"Sh'eenaz!" vykřikl na odpověď a zamával.

Malá mořská víla připlavala ke skalám, vztyčila se ve zpěněné, zelené vodě, oběma rukama si hodila vlasy dozadu, předvádějíc přitom hrud' se všemi jejími půvaby. Geralt mrkl na Essi. Dívka maličko zrudla a smutně a stydlivě na okamžik pohlédla na své vlastní vnady, nesměle se rýsující pod oděvem.

"Kde je ten můj?" zazpívala Sh'eenaz, když připlavala blíž. "Vždyť tu přece měl být."

"Byl tu. Čekal tři hodiny a šel pryč."

"Odešel?" podivila se víla vysokým trylkem. "Nepočkal? Nevydržel mizerné tři hodiny? To jsem si mohla myslet. Ani trochu se nedokáže obětovat! Ani trochu! Je hnusný, hnusný, hnusný! A co tady děláš ty, Bělovlasý? Vyšel ses na procházku se svou milou? Jste moc hezký párek, jen ty nohy vás hyzdí."

"Není to moje milá. Sotva se známe."

"Opravdu?" podivila se Sh'eenaz. "Škoda. Hodíte se k sobě, sluší vám to spolu. Kdo je to?"

"Jsem Essi Daven, básnířka," zazpívala Očko s přízvukem a melodií, při nichž zaklínačův hlas zněl jako vraní krákání. "Jsem ráda, že tě poznávám, Sh'eenaz."

Víla plácla rukama do vody a zvučně se zasmála.

"To je hezké!" vykřikla. "Ty znáš náš jazyk! Čestné slovo, překvapujete mě, vy lidé. Opravdu, nejsou mezi námi tak velké rozdíly, jak se obvykle tvrdí."

Zaklínač byl stejně zaskočený jako víla, ačkoli mohl předpokládat, že vzdělaná a sečtělá Essi zná lépe než on Starý jazyk, řeč elfů, jejíž zpěvnou verzi užívaly mořské víly, nymfy a nereidy. Mohlo mu také být jasné, že zpěvnost a složitá melodičnost vílí řeči, jež pro něj byly ztížením, znamenaly pro Očko ulehčení.

"Sh'eenaz!" zvolal. "Něco nás přece jen odděluje - a někdy to může být i prolitá krev! Kdo... Kdo zabil lovce perel, tam, při těch skalách? Pověz mi to!"

Víla se ponořila tak rychle, až rozbouřila vodu. Za chvíli opět vyplula na hladinu, krásnou tvářičku ale měla staženou ve škaredé grimase.

"Neopovažujte se!" vykřikla pronikavě. "Neopovažujte se přiblížit ke Schodům! Tam nesmíte! Nevšímejte si jich! To není nic pro vás!"

"Copak? Copak není pro nás?"

"Není to pro vás," vykřikla Sh'eenaz a vrhla se naznak do vln.

Vodní tříšť vystříkla vysoko k obloze. Ještě na okamžik viděli její ocas, rozeklanou, vidlicovitou ploutev, třepetající se ve vlnách. Pak zmizela v hlubinách.

Očko si upravila vlasy, rozčuchané větrem. Zůstala stát bez pohybu, jen nachýlila hlavu.

"To jsem netušil, Essi," odkašlal si Geralt, "že tak dobře znáš Starý jazyk."

"Taky jsi to ani vědět nemohl," odvětila se zřetelnou hořkostí v hlase. "Vždyť my.... My se přece sotva známe."

VI.

"Geralte," řekl Marigold, rozhlízející se a čenichající jako lovecký pes. "Hrozně to tu smrdí, nemyslíš?"

"Co já vím?" potáhl zaklínač nosem. "Byl jsem už na místech, kde to smrdělo daleko víc. Tohle je jen pach moře."

Bard otočil hlavu a plivl mezi kameny. Voda bublala ve skalních rozsedlinách, pěníla, šuměla, odkrývala vlnami vymyté šterkovité úžlabiny. "Koukni, jak to krásně vyschlo, Geralte. Kam se poděla ta voda? Jak to, k čertu, s těmi přílivy a odlivy vlastně je? Kde se berou? Nikdy ses nad tím nezamyslel?"

"Ne. Měl jsem jiné starosti."

"Já si myslím," zachvěl se Marigold, "že tam, v hlubinách, na samotném dně toho mizerného oceánu, sedí obrovská nestvůra, tlustá, šupinatá příšera, ropucha s rohy na obludném čele. A někdy natahuje vodu do panděra - a s tou vodou všechno, co tam žije a dá se jíst - ryby, tuleně, želvy, všechno. A pak, až kořist stráví, zase vodu vyvrhne a máme tady příliv. Co myslíš, Geralte?"

"Myslím, že jsi dítě. Yennefer mi kdysi říkala, že příliv a odliv způsobuje Měsíc."

Marigold se rozřehotal.

"To je mi ale blbost! Co má Měsíc společného s mořem? Na Měsíc vyjí jenom psi. Dostala tě, ta tvoje lhářka, udělala si z tebe srandu. A podle toho, co vím, tak ne poprvé."

Zaklínač to přešel mlčením. Hleděl na vlhkem se lesknoucí kameny v úžlabinách, odkrytých odlivem. Pořád v nich ještě bouřila a pěnila voda, zdálo se ale, že už co nevidět zmizí.

"No, tak do práce," řekl, vstal a upravil si meč na zádech. "Dál už čekat nemůžeme, protože bychom to do přílivu nestihli. Pořád ještě trváš na tom, že tam chceš jít se mnou?"

"Jistě. Náměty na balady nejsou šišky, nenajdeš je pro stromkem. A pak, Pacinka má zítra narozeniny."

"Nevidím v tom žádnou souvislost."

"To je škoda. Mezi námi, normálními lidmi, je takový obyčej dávat si k narozeninám dárky. Na to, aby jí něco koupil, nemám. Najdu pro ni něco na mořském dně."

"Sledě? Ježka?"

"Jsi hlupák. Najdu jantar, mořského koníka nebo nějakou krásnou lasturu. Jde o symbol, o projev toho, že na ni myslím, důkaz sympatií. Mám Očko rád a chci jí udělat radost. Nerozumíš? To jsem si mohl myslet. Jdeme. Ty první, protože tam může být nějaká potvora."

"Dobrá."

Zaklínač sklouzl z útesu na slizké kameny, pokryté chaluhami. "Já jdu napřed, abych tě, kdyby něco, kryl. Protože na tebe myslím, na důkaz sympatií. Jen měj na paměti, že když vykřiknu, musíš vzít nohy na ramena a nemotat se mi před mečem. Nejdeme sbírat mořské koníky. Jdeme vyřídit nestvůru, která vraždí lidi."

Vykročil dolů, do úvozů odkrytého dna, místy se brodili ve vodě, pořád ještě bouřící ve skalních komínech. Šlapali v prohlubních, vystlaných pískem a kamením. A jako by toho nebylo dost, začalo pršet, zakrátko tedy byli mokří od hlavy k patám. Marigold se každou chvíli zastavoval a hrabal klacíkem ve šterku a hromadách chaluh.

"Koukej, Geralte, rybička. Malá a červená, ať mě vezme čert! A tady, malý úhoř. A tohle? Co je to? Vypadá to jako velká, průzračná blecha. A tohle... Ó, matko! Geraaaltéééé!!"

Zaklínač se prudce otočil s mečem v ruce.

Byla to lidská lebka, bílá, hladká jako kámen, zaklíněná do skalní rozslediny, vybílená pískem. A nejen to. Když Marigold viděl v očním důlku se plazící mnohonožku, otrásl se a ječivě vykřikl. Zaklínač pokrčil rameny a šlapal dál k mořem odkryté kamenité plošině, ke dvěma ostrým útesům, zvaným Dračí Zuby, které teď vypadaly jako hory. Postupoval opatrně. V kalužích a tůních se vlnily velké medúzy a hadi. Malí krabi, pestří jako kolibříci, před nimi prchali - utíkali stranou a komicky přitom kmitali nožičkami.

Geralt už zdaleka viděl mrtvolu, uvízlou mezi kameny. Utopenec hýbal zpod chaluh prosvítajícím hrudníkem, ač už neměl nárok hýbat čímkoli. Hemžil se kraby z vnějšku i zevnitř. Nemohl být ve vodě déle než den, ale krabi ho stačili obrát tak, že nějaká

prohlídka už neměla žádný smysl. Zaklínač beze slova změnil směr chůze a obešel mrtvolu velkým obloukem. Marigold si ničeho ani nevšiml.

"Hrozně to tu smrdí shnilotinou," zanađával, doháněje Geralta, odplivl si a otřepal vodu z klobouku. "A lije. A ještě k tomu je tu zima. Nachladnu a přijdu o hlas, u všech čertů...!"

"Nebrblej. Jestli se chceš vrátit, cestu znáš."

Hned za úpatím Dračích Zubů se nacházela rovná skalní police, dál už pak byla hlubina, poklidně se vlnící moře. Hranice odlivu.

"Ha, Geralte," rozhlížel se Marigold. "Zdá se, že ta tvoje nestvůra měla dost rozumu, aby se ztratila v moři zároveň s ustupující vodou. A ty sis určitě myslel, že tady někde s břichem nahoru bude čekat, až ji podřízne...!"

"Bud' zticha!"

Zaklínač se přiblížil k okraji polici, klekl si a opatrně se rukama opřel o ostré mušle obrůstající skálu. Nic neviděl. Voda byla tmavá a hladina zakalen, zmatnělá deštěm.

Marigold zkoumal všechny kouty útesů, kopanci zaháněje drzejší kraby, prohlížel si a ohmatával mokrá skaliska, vousatá visícími řasami, skvrnitá hrbolatými koloniemi mušlí a korýšů.

"Hej, Geralte!"

"Co je?"

"Koukni na ty mušle. To jsou perlorodky, nebo ne?"

"Ne."

"Ty tomu rozumíš?"

"Nerozumím."

"Tak se zdrž komentářů dokud tomu rozumět nezačneš. Jsou to perlorodky, tím jsem si naprosto jist. Hned nasbírám nějaké perly, z té výpravy bude přece jen nějaké profit, nejen rýma. Mám je nasbírat, Geralte?"

"Sbírej. Netvor zabíjí lovce. Sběrači do té kategorie spadají taky."

"To mám být vábnička?"

"Jenom sbírej, sbírej. A ber ty největší mušle. Když v nich nebudou perly, tak si aspoň uvaříme polívku."

"To tak. Budu brát jenom perly a skořápky může poskakat pes. K čertu... jak se to... do psího lejna... otvírá? Nemáš nůž, Geralte?"

"Tak ty sis nevzal ani nůž?"

"Jsem básník a ne nějaký lupič. Ale, šlak to tref, nasbírám to do torby, perly vyloupnu později. Ech ty, lez ven!"

Odkopnutý krab přeletěl nad Galtovou hlavou a plácl sebou do vln. Zaklínač pomalu obcházel okraj police, zahleděn do temné, neproniknutelné vody. Slyšel jen rytmické klepání kamene, jímž Marigold odrážel mlže od skály.

"Marigolde! Pojd' sem, koukni!"

Popraskaná, rozbitá police najednou končila rovnou, ostrou hranou padající kolmo dolů. Pod hladinou moře bylo zřetelně vidět obrovské, pravidelné mramorové kvádry, obrostlé sasankami, korály a všelijakými vodními rostlinami, vlnícími se ve vodě jako květiny ve větru.

"Co je to? Vypadá to... jako schodiště."

"Protože to taky schodiště je," zašeptal Marigold užasle. "Ano, je to schodiště, vedoucí do podmořského města. Do legendárního města Ys pohlceného mořem. Slyšels legendu o městě v hlubinách, o Ys Pod Vodami? Ach, napíšu o tom baladu, takovou, že konkurence zbledne závistí. Musím si to prohlídnout zblízka... Koukni, je tam nějaká mozaika, něco je tam vyryto nebo vytesáno... Někaké nápisy? Běž stranou, Geralte!"

"Marigolde! Je tam hluboko! Spadneš..."

"No a, stejně už jsem dost mokrý. Podívej se, tady je mělko, voda dosahuje sotva po pás, na tom prvním schodu. A široké je to jako taneční sál. Ó, k čertu..."

Geralt bleskově skočil do vody a podržel barda, ponořeného až po krk.

"Zakopl jsem o tohle hovno!" Po vzduchu lapající Marigold se otřepal a v obou rukou zvedl velkou, plochou mušli kobaltové barvy, porostlou štětinkami sasanek. "Je jich na těch schodech plno. Nemyslíš, že má docela pěknou barvu? Pojd' sem strčím ji do tvé torby, moje už je plná."

"Polez sem!" zavrčel rozezlený zaklínač. "Okamžitě lez na polici, Marigolde. Tohle není žádná sranda."

"Tiše! Slyšels? Co to bylo?"

Geralt slyšel. Zvuk zazněl zespodu, z vody. Hluchý a hluboký, ale zároveň slabý, tichý, krátký a nedokončený. Zvuk zvonu.

"Zvon, aby to kat spral," zašeptal Marigold, vytahuje se na polici. "Měl jsem pravdu, Geralte. Je to zvon potopeného Ys, zvon města přízraků, utlumený tíhou hlubiny. To nám prokletí vyprávějí..."

"Zavřeš už konečně tu hubu?"

Zvuk se ozval znovu, podstatně blíž.

"... vyprávějí nám," pokračoval bard, vykrucuje si šosy kabátce, "o svém strašném osudu. Ten zvon je varování..."

Zaklínač si přestal všimát Marigoldových řečí a zapojil jiné smysly. Cítil. Něco cítil.

"Je to varování!" Marigold povyplázl jazyk, což bylo jeho zvykem, když se soustředil.

"Varování, protože ... hmm... abychom nezapomněli...hmm... hmmm... Už to mám!"

Zní hluše srdce zvon hlas,

o smrti píseň zpívá,

o smrti, jež má tolik krás,

víc, nežli svět nám skrývá.

Voda vedle zaklínače vybuchla. Marigold vykřikl. Nestvůra s vypoulenýma očima, vynořivši se z pěny, zaútočila na zaklínače širokou, zubatou, kose podobnou čepelí. Geralt držel meč v ruce hned, jen co voda začala stoupat, takže teď se jen obratně prohnul v bocích a sekl netvora po šupinatém krku. Okamžitě se otočil na druhou stranu, kde rozbouřil vodu další, v podivné přílbici, v něčem, co vypadalo jako brnění ze zašlé mědi. Zaklínač se široce rozmáchl a odrazil krátké kopí, jímž se jej příšera snažila zasáhnout. S razancí, již dosáhl po odražení útoku, sekl po rybohadi, zubaté tlamě. Pak odskočil k hraně police, rozstříkuje přitom vodu.

"Zdrhej, Marigolde!"

"Podej mi ruku!"

"Zdrhej, k čertu!"

Třetí nestvůra se vynořila se zakřivenou šavlí v zelené, kostlivecké ruce. Zaklínač se odrazil zády od mušlemi naježené skály, zaujal postavení, ale rybooká stvůra se nepřibližovala. Vyrůstem se Geraltovi vyrovnala, voda jí dosahovala rovněž až k pasu, ale impozantně naježený hřeben na hlavě a rozevřené skřele způsobovaly, že se zdála být vyšší. Grimasa, v níž se zkřivila široká, zuby vyzbrojená tlama, až neuvěřitelně připomínala krutý úsměv.

Nestvůra, aniž vy si vůbec všimla dvou ve smrtelné křeči se svíjejících těl ve zrudlé vodě, zvedla svou šavli, již držela obouruč za dlouhou rukojeť bez záštity. Naježila hřeben ještě víc, ještě víc rozevřela skřele a zručně zatočila čepelí ve vzduchu. Geralt slyšel, jak lehké ostří syčí a sviští.

Netvor udělal krok kupředu a vyslal k zaklínači vlnu. Geralt zatočil mečem a zasvištěl jím v odpovědi. A také vykročil, přijímaje vyzvání.

Rybooký zručně přeložil prsty na rukojeti a pomalu složil bronzem a mědí opancéřované paže, ponořil je až po lokty, skrýváje zbraň pod vodou. Zaklínač uchopil meč obouruč - pravou rukou těsně pod záštitou, levou za hlavicí - zvedl zbraň trochu stranou, nad pravé rameno. Díval se do netvorových očí, jenže to byly opalizující oči rybí, oči s panenkami jako tečky, lesknoucí se studeně a kovově. Oči, jež nic nevyjadřovaly a nic neprozrazovaly. Nic, co by mohlo varovat před útokem.

Z hloubky, zezdola ze schodiště, mizejícího v černé vodě, zaznívaly zvuky zvonu. Stále bližší, stále zřetelnější.

Rybooký vytrhl šavli z vody a vrhl se kupředu, zaútočil jako myšlenka rychlým postranním sekutím zespodu. Geraltovi pomohlo jen štěstí, předpokládal, že rána půjde zprava. Odrazil čepelí namířenou dolů, silně se vytočil, okamžitě meč obrátil a svázal jej naplocho s netvorovou šavlí. Teď vše záviselo na tom, kdo první přeloží prsty na rukojeti, kdo první přejde z plochého, statického postavení čepelí do úderu, úderu, jehož sílu už připravovali oba, přenášejí váhu na správnou nohu. Geralt už věděl, že jsou oba stejně rychlí.

Jenže Rybooký měl delší prsty.

Zaklínač jej sekl do boku, nad kyčlí, učinil půlobrat, zranil ho, přitlačil na meč a pak bez námahy uhnul před širokým a bezvládným, zmateným a nehezkým úderem. Stvůra, nehlasně otevírající tlamu, zmizela pod vodou, v níž tepala temně rudá oblaka.

"Podej mi ruku! Rychle!" zaječel Marigold. "Plavou sem, je jich moc! Vidím je!"

Zaklínač se chytil bardovy pravice a vyskočil z vody na kamennou polici. Za ním pleskla vlna.

Začínal příliv.

Hbitě prchali, pronásledování zvedající se vodou. Geralt se otočil a spatřil, jak z moře vyskakují nespočetně mnoho dalších rybích nestvůr, jak se za nimi ženou, jak skákají na svalnatých nohách. Beze slova přidal do běhu.

Marigold namáhavě dýchal, běžel těžce, rozstříkoval kolem sebe vodu, dosahující málem až ke kolenům. Najednou zakopl, upadl, plácl sebou do kamení a opřel se o rozechvělé ruce. Geralt jej uchopil za pas a vytrhl ho z kolem se vařící pěny.

"Zdrhej!" křikl. "Zdržím je!"

"Geralte..."

"Utíkej, Marigolde!" Voda ten úvoz co nevidět zaleje a pak už se odtud nedostaneme! Uháněj jak jen můžeš!"

Marigold vyjekl a rozběhl se. Zaklínač prchal za ním, počítal s tím, že se netvoří při pronásledování roztáhnou. Bylo mu jasné, že v boji s celou skupinou nemá ani nejmenší šanci.

Dohnali ho až u průrvy, protože voda už byla natolik hluboká, že mohli plavat, zatímco on se musel namáhavě škrábat v pění přes slizké balvany. V průrvě ale bylo příliš těsně, takže jej nemohli obklíčit ze všech stran. Zastavil se v tůňce, kde Marigold předtím našel lebku.

Zastavil a otočil se. A hned se i uklidnil.

Prvního zasáhl špičkou meče v místech, kde by měla být skráně. Druhého ozbrojeného něčím, co se podobalo krátkému tesáku, rozsekl břicho. Třetí uprchl.

Zaklínač se vrhl nahoru po svahu, jenže v téže chvíli stoupající se voda zahučela, vzpěnila se, zavířila v úžlabině, strhla jej ze skály a odvěkla dolů, do zvířeného proudu. Srazil se s jednou z nestvůr, odkopl ji. Někdo jej ale chytil za nohy a potáhl dolů, ke dnu. Uhodil se zády o skálu, otevřel oči - v pravý čas, aby zahlédl tmavé postavy

neprátele, dva rychlé záblesky. První záblesk odrazil mečem, před druhým se instinktivně kryl levou rukou. Ucítil ránu, bolest a hned nato ostré zaštípaní soli. Odrazil se nohama ode dna, vyjel nahoru, ke hladině, složil prsty a vystřelil Znamení. Výbuch byl tlumený, zasáhl uši krátkým zábleskem bolesti. Jestli se z toho dostanu, říkal si když mlátil do vody rukama nohama, jestli se z toho dostanu, pojedu za Yen do Vengerbergu, zkusím to ještě jednou... Jestli se z toho dostanu.

Zdálo se mu, že slyší bučení trubky. Nebo rohu.

Vlna, která znovu vyrazila strží, jej zvedla nahoru a vyhodila břichem na velký balvan. Ted' už dokonale slyšel bučení rohu i Marigoldův řev, který se zdál přicházet ze všech stran najednou. Vyfoukl slanou vodu z nosu, rozhlédl se, když předtím odhodil mokré vlasy z očí.

Byl na břehu skoro tam, odkud vyrazili. Ležel břichem na kamení, příboj kolem se vařil v bílé pěně.

Za ním, v úžlabině, z níž ted' byl úzký záliv, tančil na vlnách velký, šedý delfín. Na jeho hřbetu, pohazujíc mokřými, světle zelenými vlasy, seděla malá mořská víla. Měla opravdu moc krásná řadra.

"Bělovlasý!" zazpívala, mávajíc rukou, v níž držela velikou, ostnatou, spirálovou lasturu. "Jsi naživu?"

"Jsem," podivil ze zaklínač. Pěna kolem něj zružověla. Levá paže mu tuhla a štípala solí. Rukáv kabátce byl rozseknutý, z díry se valila krev. Dostal jsem se z toho, řekl si, zase se to podařilo. Ale ne, nikam nepojedu.

Spatřil Marigolda. Běžel k němu, klouzaje na mokřích oblázcích.

"Zdržím je!" zazpívala víla a opět zadula na lasturu. "Ale ne nadlouho! Utíkej a už se sem nevracej, Bělovlasý! Moře... To není pro vás!"

"Já vím!" zakřičel na odpověď. "Já vím! Děkuji ti, Sh'eenaz!"

VII.

"Marigolde," ozvala se Očko, když trhala zuby konce obvazu a dělala uzel na Geraltově zápěstí, "vysvětlí mi, kde se pod schodištěm vzala ta hromada mušlí? Drouhadrova žena je právě uklízí a nijak při tom neskrývá, co si o vás dvou myslí."

"Mušle?!" podivil se Marigold. "Jaké mušle? Nemám ponětí. Třeba je tam upustily přelétající kačeny?"

Geralt otočil obličej do stínu a usmál se. Usmál se, když si vzpomněl na Marigoldovo nadávání, když strávil celé odpoledne otevíráním mušlí a prohrabováním rosolovitého masa, poranil si prsty, ušpinil košili a nenašel přitom ani perličku. A nebylo divu, protože to zřejmě nebyly žádné perlorodky, jen obyčejné slávky nebo něco podobného. Nápad, že by si z mušlí mohli udělat polévku, odvrhli hned, když Marigold otevřel první - měkkýš nevypadal zrovna nejchutněji a smrděl tak, až jim tekly slzy z očí.

Očko dokončila obvaz a posadila se na obrácený džber. Zaklínač poděkoval, prohlížeje si zručně obvázanou ruku. Rána byla hluboká a dlouhá, zasáhla i loket, který se při každém pohybu bolestně ozýval. Ošetřili ji provizorně ještě u moře, ale než stačili dojít domů, začala opět krváčet. Před příchodem dívky si Geralt nalil na rozseknutou paži elixír srážející krev, znecitlivěl si ránu uklidňujícím elixírem a Essi jej našla, když se právě s Marigoldem pokoušel zašít ránu nití, navlečenou do rybářského háčku. Hrozně jim vynadala a sama se pustila do ošetřování, během něhož ji Marigold poctil barvitým vyprávěním o boji, přičemž si několikrát vyhradil veškerá práva na baladu o této příhodě. Essi Geralta, samozřejmě, zasypala lavinou otázek, na něž neuměl odpovědět. Přijala to špatně, nejspíš měla pocit, že před ním něco tají. Nasupila se a přestala se vyptávat.

"Agloval už to ví," oznámila jim. "Byli jste viděni při návratu a Drouhardová, když viděla na schodech krev, okamžitě letěla na drby. Lidi se rozeběhli ke skaliskům v naději, že vlny něco vyhodí - motají se tam ještě teď - ale, pokud vím, nenašli vůbec nic."

"A ani nenajdou," odpověděl zaklínač. "K Aglovalovi zajdu zítra, ale můžeš-li, upozorni ho, aby lidem zabránil motat se kolem Dračích Zubů. Jenom ani slovo, prosím, o tom schodišti a o Marigoldových fantaziích o městě Ys. Okamžitě by se našli nějakí hledači pokladů a senzací - a měli bychom tu další mrtvé..."

"Nejsem žádná drbna," urazila se Essi a prudce si odhodila loknu z čela. "Když se tě na něco ptám, tak ne proto, abych s tím okamžitě běžela ke studni a vykládala to pradlenám."

"Promiň."

"Musím odejít," oznámil Marigold. "Mám schůzku s Akerettou. Geralte, půjčím si tvoji kazajku, protože moje je nelidsky zaprasená a pořád ještě mokrá."

"Všechno je tu mokré," řekla Očko znechuceně a zhnuseně odkopla špičkou střevíčku rozházené části oděvu. "Copak to takhle jde? Musí se to pověsit, pořádně vysušit... vy jste ale hrozní chlapi."

"Samo to neuschne." Marigold si natáhl Geraltovu vlhkou kazajku a potěšeně si prohlížel stříbrné cvoky na rukávech.

"Nevykládej. A to je co? No ne, ta torba je pořád ještě plná svinstva a řas! A tohle... co je to? Fuj!"

Geralt i Marigold mlčky hleděli na kobaltově modrou mušli, již Essi držela mezi dvěma prsty. Zapomněli. Mlž byl pootevřený a velice páchl.

"To je dárek," prohlásil trubadúr, couvaje ke dveřím. "Zítra máš narozeniny, že, Pacinko? No, tak to je dárek pro tebe."

"Tohle?"

"Hezká, že?" Marigold natáhl vzduch a rychle dodal: "To je od Geralta. Vybral to pro tebe. Ach, už je pozdě. Mějte se..."

Po jeho odchodu byla Očko chvíli zticha. Zaklínač hleděl na smrdícího mlže a styděl se. Za Marigolda i za sebe.

"Ty sis vzpomněl, že mám narozeniny?" zeptala se Essi pomalu, držíc mušli daleko od těla. "Opravdu?"

"Dej to sem!" řekl ostře. Vstal ze slavníku, chráně si přitom poraněnou ruku. "Omlouvám se ti za toho idiota..."

"Ne," protestovala a vytáhla z pochvy u pasu malý nožík. "Je to opravdu moc krásná mušlička, nechám si ji na památku. Jen ji trošku omyju a zbavím se... obsahu. Vyhodím to z okna, ať se kočky pomějou."

Něco kleplo o podlahu a odkutálelo se. Geralt napjal zrak a spatřil to něco dřív než Essi. Byla to perla. Krásně opalizující a lesklá perla světle modré barvy, velká jako nabobtnalé zrnko hrachu.

"Bohové!" Očko to uviděla rovněž. "Geralte... Perla!"

"Perla," zasmál se. "Takže jsi přece jen dostala dárek, Essi. To jsem rád."

"Geralte, to přece nemůžu přijmout. Ta perla má cenu..."

"Je tvoje," přerušil ji. "I když si Marigold hraje na hlupáka, tak skutečně na tvoje narozeniny myslel. Skutečně ti chtěl udělat radost. Mluvil o tom, a mluvil o tom hlasitě. No a osud jej vyslyšel a udělal, co bylo třeba."

"A ty, Geralte?"

"Já?"

"Chtěls mi... Taký jsi mi chtěl udělat radost? Ta perla je tak krásná... Musí mít cenu přímo obrovskou.. Není ti líto, že..."

"Mám radost, že se ti líbí. A jestli lituju, tak jen toho, že byla jen jedna. A toho, že..."

"Prosím?"

"Že tě neznám tak dlouho, jako Marigold, tak dlouho, abych mohl vědět a pamatovat si, kdy máš narozeniny. Abych ti mohl dávat dárky a dělat radost. Abych ti mohl... říkat Pacinko."

Přistoupila k němu a najednou jej objala kolem krku. Obratně a rychle ji předběhl, unikl před jejími ústy a chladně ji políbil na tvář, objímaje ji zdravou rukou, neobratně, rezervovaně a něžně. Cítil, jak dívka tuhne a pomalu ustupuje - ale jen na délku paží, pořád ještě spočívajícího na jeho ramenou. Věděl nač čeká, ale neudělal to. Nepřitáhl ji k sobě.

Essi jej pustila a otočila se k pootevřenému, špinavému okénku.

"Jistě," řekla najednou. "Vždyť ty mě sotva znáš. Zapomněla jsem, že mě sotva znáš..."

"Essi," řekl po krátkém odmlčení. "Já..."

"Já tě taky sotva znám," vybuchla, přerušujíc jej. "A co z toho? Miluju tě. A nic s tím nedokážu udělat. Nic."

"Essi!"

"Ano. Miluju tě, Geralte. A je mi úplně jedno, co si o tom myslíš. Miluju tě od okamžiku, kdy jsem tě poprvé spatřila, tam, na svatební hostině..."

Ztichla a svěsila hlavu.

Stála před ním a Geralt litoval, že je to ona a ne rybooký se šavlí ukrytou pod vodou. Proti rybookému měl šanci. Proti ní ne.

"Nic neříkáš," prohlásila. "Nic, ani slůvko."

Jsem utahaný, říkal se, a příšerně slabý. Musím se posadit, tmí se mi v očích, ztratil jsem něco krve a nic jsem nejedl... Musím se posadit. Prokletá komůrka, pomyslel si. Kdyby tak chtěla shořet při nejbližší bouřce, aby ji blesk trefil. Chybí tu nábytek, pitomé dvě židle a stůl, který rozděluje, ale přes který se tak snadno a bezpečně hovoří, lidi se můžou držet i za ruce. Jenže já se musím posadit na slamník, musím ji požádat, aby se posadila vedle mě. A hrachovinou nacpaný slamník je nebezpečný, odtamtud se někdy není možno dostat, uprchnout..."

"Posad' se ke mně, Essi."

Posadila se. Váhavě. Taktně. Daleko. Příliš blízko.

"Když jsem se dozvěděla," zašeptala, přerušujíc dlouhé odmlčení, "když jsem slyšela, že tě Marigold přivlekl zkrvaveného, vyběhla jsem z domu jako šílená, uháněla jsem, nevnímala jsem nic kolem sebe. A tehdy... Víš, co mě napadlo? Že jsou to čáry, že jsi mě uhranul, tajně, zrádně jsi mě očaroval, uhranul Znamením, tvým vlčím medailonem, zlým okem. To jsem si myslela, ale nezastavila jsem se, utíkala jsem dál, protože jsem pochopila, že toužím... že se toužím ocitnout ve tvé moci. Ale skutečnost je daleko strašnější. Ty jsi mě neuhranul, nepoužils žádná kouzla. Proč, Geralte? Proč jsi mě neuhranul?"

Mlčel.

"Kdyby to byla kouzla," pokračovala, "bylo by to všechno tak snadné a prosté. Podlehla bych tvé moci a byla bych šťastná. Ale takhle... Musím... Nevím, co se to se mnou děje..."

K čertu, říkal si, jestli se Yennefer, když jsme spolu, cítí tak, jako já teď, tak ji lituju. A nikdy se jí už nebudu divit. Nikdy už ji nebudu nenávidět... Nikdy.

Protože Yennefer možná cítí to, co já teď. Cítím vtíravou nutnost splnit to, co se splnit nedá, co je ještě nesplnitelnější než svazek Aglovala se Sh'eenaz. Jistota, že by se tady

nestačilo trochu obětovat, že by bylo třeba obětovat se úplně a přitom není zcela jisté, že by to stačilo. Ne, nebudu už Yennefer nenávidět za to, že mi nemůže a nechce dát víc, než že se jen trochu obětuje. Teď už vím, že jen trochu se obětovat znamená strašně moc.

"Geralte!" zavzlykala Očko, vtahující hlavu mezi ramena, "já se tak stydím. Stydím se za to, co cítím, za to, co je jako nějaká prokletá nemoc, jako zimnice, jako nedostatek vzduchu..."

Mlčel.

"Vždycky jsem si myslela, že je to krásný, povznášející duševní stav, i kdyby člověka dělal nešťastným. Vždyť jsem o něčem takovém složila tolik balad. Jenže to je jen záležitost orgánů, Geralte, je to strašné a dojmavé. Takhle se může cítit někdo hodně nemocný, někdo, kdo vypil jed. Protože stejně jako ten, kdo vypil jed, jsem ochotna dát za protijed cokoli. Cokoli. Dokonce se i ponížit."

"Essi, prosím tě..."

"Ano. Cítím se být ponížená, ponížená tím, že jsem ti všechno řekla, zapomněla na hrdost, která přikazuje trpět mlčky. Tím, že jsem tě svým vyznáním přivedla do rozpaků. Jenže já jsem nemohla jinak. Nic proti tomu nezmůžu. Jsem ti dána na milost i nemilost, jako někdo zasažený chorobou. Vždycky jsem se bála nemoci, okamžiku, kdy budu slabá, neschopná, bezradná a opuštěná. Vždycky jsem se bála nemoci, vždycky jsem věřila, že nemoc je to nejhorší, co by mě mohlo potkat..."

Mlčel.

"Já vím," zavzlykala opět. "Já vím, že bych ti měla být vděčná, že... že toho, co se stalo nezneužíváš. Jenže já ti vděčná nejsem. A za to se stydím taky. Protože já to tvoje mlčení nenávidím, nenávidím ty tvoje užaslé oči. Nenávidím tě. Za to, že mlčíš. Za to, že nelžeš, že ne... A ji nenávidím taky, tu tvoji čarodějnici, nejradši bych ji bodla nožem za to, že... Nenávidím ji. Vyžeň mě, Geralte. Přikaz mi, abych odtud odešla pryč. Protože sama, z vlastní vůle, nemohu a nechci odejít. Nechci jít do města, do hospody... Chci se ti pomstít za svůj stud, za ponížení, chci si najít prvního lepšího..."

Do psí mateří, pomyslel si, když slyšel, jak její hlas klesá dolů jako hadrový míček, padající po schodišti. Rozpláče se, pomyslel si, o tom není pochyb, rozpláče se. Co mám dělat, k čertu, co mám dělat?

Essina skrčená ramena se silně roztrásla. Dívka otočila hlavu a dala se do tichého, hrozivě klidného, ale nezadržitelného pláče.

Nic necítím, zjistil s hrůzou, nic, ani nejmenší záchvěv vzrušení. To, že ji teď obejmou kolem ramen, bude uvážené, rozmyslné, chladné gesto. Ojemmu ji, protože cítím, že je to nutné, ne proto, že bych chtěl. Nic necítím.

Když ji objal, přestala okamžitě plakat, utřela si slzy, potřásla hlavou a otočila se tak, aby jí neviděl do obličeje. A pak se k němu silně přivinula, přitiskla mu hlavu na prsa.

Trošku se obětovat, pomyslel si, jen trošku se obětovat. To ji přece uklidní, objetí, polibek, něžné pohlazení... Jenže ona chce víc. A i kdyby chtěla, tak co? Trochu se obětovat, jen trošku, vždyť je přece hezká a ... Kdyby chtěla víc... To ji uklidní. Tichý, klidný, něžný akt lásky. A já? Mně je přece všechno jedno, protože Essi voní levandulí a ne šerikem a angreštem, nemá studenou, elektrizující pleť, její vlasy nejsou černé tornádo zářivých proudů, oči má krásné, měkké, teplé a modré, neplanou studeným, nevzrušeným, hluboce fialovým světlem. Essi pak usne, odvrátí hlavu, pootevře ústa, Essi se triumfálně neusměje. Protože Essi...

Essi není Yennefer.

A proto nemůžu. Nedokážu se trochu obětovat.

"Prosím tě, Essi, neplač."

"Nebudu," odtáhla se od něj co nejpomaleji. "Nebudu. Já vím. Jinak to asi nejde."

MLčeli, seděli vedle sebe na hrachovinou vycpaném slamníku. Blížil se večer.

"Geralte," promluvila najednou a hlas se jí chvěl. "A co kdyby.. jako s tou muší, s tím podivným dárkem? Co kdybychom jednou našli perlu? Později? Za nějakou dobu?"

"Vidím tu perlu," řekl s námahou. "Zasazenou do stříbra, do stříbrného kvítku s mistrně tepanými plátky. Vidím ji na tvém krku, na stříbrném řetízku, jak ji nosíš tak, jako já nosím svůj medailón. To bude tvůj talisman, Essi. Talisman, který tě ochrání před každým zlem."

"Můj talisman," zopakovala a svěřila hlavu. "Moje perla, kterou si nechám zasadit do stříbra a s níž se nikdy nerozloučím. Můj šperk, který jsem dostala jako náhradu. Může takový talisman přinést štěstí?"

"Ano, Essi. Tím si buď jistá."

"Můžu tu ještě posedět? S tebou?"

"Můžeš."

Blížil se večer, smrákalo se a oni seděli na hrachovinou vycpaném slamníku v podkrovní komůrce, kde nebyl žádný nábytek, kde byl jen džber a nezapálená svíčka v kaluži ztuhlého vosku na podlaze.

Seděli v naprostém tichu, mlčky, velice dlouho. A pak přišel Marigold. Slyšeli jak přichází, drnká si na loutnu a prozpěvuje. Marigold vešel dovnitř, uviděl je a neřekl nic, ani slovo. Essi mlčky vstala a odešla, ani se neohlédla.

Marigold neřekl ani slovo. Ale zaklínač v jeho očích viděl všechna slova, která nepadla.

VIII.

"Rozumná rasa," opakoval Agloval zamyšleně, opíraje se loktem o opěradlo křesla, bradu na pěsti. "Jiná civilizace. Rybolidé, žijící na mořském dně. Schodiště do hlubin. Geralte, ty mě máš za přílišně důvěřivého knížete!"

Očko, stojící vedle Marigolda, nahněvaně odfrkla. Marigold nevěřící zakroutil hlavou. Jen Geralt se nijak nevzrušoval.

"Je mi úplně jedno," řekl tiše, "jestli mi uvěříš nebo ne. Mou povinností je varovat tě. Lod', která se přiblíží k Dračím Zubům, i lidé, kteří se tam objeví za odlivu, se dostanou do smrtelného ohrožení. Smrtelného! Chceš-li se přesvědčit, zda je to pravda, chceš-li riskovat, je to tvoje věc. Já tě jen varuji."

"Ha," ozval se najednou pan Zelest, sedící za Aglovaletm v okenním výklenku. "Jsou-li to nestvůry takové, jako elfové nebo jiní goblini, tak to zase není až tak strašné. Báli jsme se, že je to něco horšího a, střežte nás bohové, začarovaného. Z toho, co říká zaklínač, soudím, že jsou to nějakí mořští vodníci. A s vodníky si umíme poradit. Zaslechl jsem někde, že si jeden čaroděj v okamžiku poradil s vodníky v jezeře Mokva. Vlil do vody soudek kouzelného elixíru a bylo po zasraných vodnících. Nezůstala po nich ani stopa."

"Pravda," ozval se dosud mlčící Drouhard. "Nezůstal po nich ani mastný flek. Ani po línech, štikách, racích a karasích. Vyhnulo dokonce i bahno na dně a uschly olše na březích."

"To je kapitální," řekl Agloval výsměšně. "Dík za výtečný návrh, Zeleste. Nemáš jich náhodou víc?"

"No, je to pravda," začervenal se Zelest. "Kouzelník trochu víc mávl hůlkou, trochu víc se rozmáchl. Ale vy si, kníže, dokážeme poradit i bez kouzelníků. Zaklínač říká, že se s těmi potvarami dá bojovat a že je lze zabít. Takže válka, pane. Jako kdysi. To pro nás není nic nového, že? Žili kdysi v horách bobolaci, kde jsou teď? Po lesích se ještě

potulují divocí elfové a divoženky, ale i s těmi bude co nevidět konec. Vybojujeme to, co je naše. Jako naši dědové..."

"A perly uvidí teprve moji vnuci, že?" zamračil se kníže. "To by bylo příliš dlouhé čekání, Zeleste."

"No, tak zlé to snad nebude. Mám dojem... Řeknu to tak, s každou lodí lovců dvě lodi lučištníků. A hned ty potvory naučíme. Naučíme je strachu. Nemám pravdu, pane zaklínači?"

Geralt jej sjel mrazivým pohledem, ale neřekl ani slovo.

Agloval odvrátil hlavu, předváděje tak svůj ušlechtilý profil, a skousl rty. Pak pohlédl na zaklínače, přimhouřil oči a opět se zachmuřil.

"Nesplnils úkol, Geralte," řekl. "Zase jsi to zpackal. Souhlasím, projevil jsi snahu. Jenže za snahu já neplatím. Platím za výsledky. Za efekt. A efekt, promiň mi ten výraz, stojí za hovno. Takže jsi taky hovno vydělal."

"Hezky, milosti," ušklíbl se Marigold. "Je škoda, že jsi tam, u Dračích Zubů, nebyl s námi. Možná bychom vám se zaklínačem dali příležitost utkat se s jedním z tamtěch, z moře, s mečem s ruce. Pak byste snad pochopil, o co tu jde a přestal se hádat o zaplacení..."

"Jako handlíř," poznamenala Očko.

"Nemám ve zvyku dohadovat se nebo smlouvat," odpověděl Agloval klidně. "Už jsem řekl, že ti, Geralte, nezaplatím ani halíř. Smlouva zněla: odstranit nebezpečí, odstranit ohrožení, umožnit opět lov perel bez rizika pro lidi. A ty? Přijdeš sem a vykládáš mi tu o rozumné rase z mořského dna. Radíš mi, abych se vyhýbal místu, které mi přináší zisky. Co jsi udělal? Zabils prý... Kolik?"

"Kolik, to je úplně jedno," Geralt pobledl. "Alespoň tobě."

"Právě. Tím spíš, že ti chybí důkazy. Kdybys přinesl třeba jen pravé ruce těch rybožab, kdo ví, třeba bych se rozhodl vyplatit ti nějakou odměnu, stejnou, jakou bere můj hajný za pár vlčích uší."

"Nu což," řekl zaklínač chladně. "Nezbývá nic jiného než se rozloučit."

"Mýlíš se," odvětil kníže. "Zbývá ti ještě jedno. Stálé zaměstnání za celkem slušné peníze a požitky. Postavení a patent kapitána mé gardy, která od nynějška bude doprovázet lovce. Nemusí to být navždy, stačí do doby, až ona prý rozumná rasa nabere dost rozumu, aby se držela zdaleka od mých lodí, aby se vyhýbala jejich střelám. Co ty na to?"

"Děkuji, to není nic pro mě," ušklíbl se zaklínač. "Taková práce pro mě není. Vést války s jinými rasami považuju za pitomost. Možná, že to může být výborná zábava pro znučená knížata. Pro mě ale ne."

"Ach, jak hrdé," pousmál se Agloval. "Jak vznešené. Jistě, odmítáš můj návrh tak, že by se za to nemusel stydět nejeden král. Kašleš na peníze s výrazem boháče po vydatném obědě. Hele, Geralte? Obědvals dneska? Ne? A zítra? A pozítří? Máš jen malou naději, zaklínači, velice malou. I normálně je nouze o výdělek, ale teď, s rukou na šátku..."

"Co si to dovoluješ?" vykřikla Očko tence. "Jak si můžeš dovolit říct mu něco takového, Aglovale! Ta ruka, kterou nosí na šátku, byla zraněna, když vykonával tvůj příkaz! Jak můžeš být tak podlý..."

"Přestaň," přerušil ji Geralt. "Přestaň, Essi. Nemá to smysl."

"To není pravda," odsekla vztekla. "Má to smysl. Někdo mu musí konečně říct pravdu do očí, tomu bastardovi, který se sám jmenoval knížetem, protože se s ním nikdo nechtěl hádat o ten kousek kamenitého pobřeží a který si teď myslí, že může klidně urážet druhé."

Agloval zrudl a stiskl rty. Neřekl ale ani slovo, ani se nepohnul.

"Ano, Aglovale," pokračovala Essi, svírajíc roztřesené ruce v pěst. "Baví tě a těší to, že můžeš urážet druhé, máš potěšení z pohrdání, které můžeš projevit zaklínači, připravenému nastavit krk za tvé peníze. Jenže věz, že se zaklínač tvému pohrdání a tvým urážkám směje, že na něj nedělají nejmenší dojem, že si jich dokonce ani nevšímá. Ne, zaklínač necítí ani to, co tvoji sluhové a poddaní, Zelest a Drouhard, a oni cítí stud, hluboký, žhoubný stud. Zaklínač necítí ani to, co cítíme my, Marigold a já - a my cítíme hnus. A víš ty, Aglovale, proč to tak je? Řeknu ti to. Zaklínač ví, že je lepší. Že má větší cenu než ty. A to mu dává tu sílu, kterou má."

Essi zmlkla a sklopila hlavu, jenže ne tak rychle, aby Geralt nestačil nezahlednout slzu, která se zaleskla v koutku krásného oka. Dívka se dotkla rukou na krku zavěšeného kvítečku se stříbrnými plátky, kvítečku, v jehož středu se skvěla velká modravá perla. Kvíteček měl mistrovsky tepané plátky. Byla to dokonalá práce. Drouhard, řekl si zaklínač, se vytáhl. Řemeslník, kterého doporučil, vykonal dobrou práci. A nevzal od nich ani pětník. Drouhard to všechno zaplatil sám.

"A proto se, milosti," pokračovala Očko, zvedajíc hlavu, "nezesměšňuj a nenabízej zaklínači místo žoldnéře v armádě, kterou chceš postavit proti oceánu. Nezesměšňuj se, protože tvůj návrh je prostě směšný. Ještě jsi to nepochopil? Zaklínače můžeš zaplatit za vykonání práce, můžeš ho najmout, aby chránil lidi před zlem, aby zabránil nebezpečí, jež jim hrozí. Ale zaklínače si nemůžeš koupit, nemůžeš jej použít pro vlastní cíle. Protože zaklínač, třeba i raněný a hladový, je lepší než ty. Cennější. A proto se vysmívá tvé mizerné nabídce. Pochopils?"

"Ne, slečno Daven," odvětil Agloval mrazivě. "Nepochopil jsem. Právě naopak, chápu čím dál méně. To hlavní, co jsem ještě nepochopil, je to, že jsem ještě nepřikázal pověsit celou vaši povedenou trojici. A předtím vás nepočastoval důtkami a žhavým železem. Ty, slečno Daven, se snažíš vypadat, jako bys znala všechno. Tak mi tedy řekni, proč to neudělám."

"Prosím," vypálila básnířka okamžitě. "Neděláš to, Aglovale, protože tam, hluboko, v nitru, v tobě ještě doutná jiskřička slušnosti, zbytek cti, ještě nevyhaslá ješitnost zbohatlíka a kupčíka. V nitru, Aglovale. Hluboko v srdci. V srdci, které je schopno milovat malou mořskou vílu."

Agloval zbledl jako plátno a stiskl prsty na opěradle židle. Bravo. Essi, pomyslel si zaklínač, bravo, výborně. Byl na ni hrdý. Ale zároveň cítil žal, hrozný žal.

"Odejďte," řekl Agloval tiše. "Běžte si kam chcete. Nechte mě na pokoji."

"Sbohem, kníže," řekla Essi. "A na rozloučenou přijmi radu. Radu, kterou by ti měl dát zaklínač, ale já nechci, aby ti ji dával on. Aby se snížil k udělování rad. Udělám to za něj."

"Prosím."

"Oceán je velký, Aglovale. Nikdo ještě nezjistil, co je tam, za obzorem, jestli tam vůbec něco je. Oceán je větší než kterýkoli prales, do nichž jste zahnali elfy. Je obtížněji dostupný než kterékoli hory a údolí, v nichž jste masakrovali bobolaky. A tam, na dně oceánu, žije rasa užívající zbraně, rasa, která zná tajemství opracování kovu. Střez se, Aglovale. Jestliže s lovci začnou vyplouvat lukostřelci, zahájíš válku s něčím, co neznáš. To, do čeho chceš zavrtat, se může projevit jako hnízdo sršňů. Radím vám, nechte jim moře, protože moře není pro vás. Nevíte a nikdy se ani nedovíte, kam vede Schodiště, jímž se jde dolů od Dračích Zubů."

"Jsi na omylu, slečno Essi," odpověděl Agloval klidně. "Dovíme se, kam ty schody vedou. Ba víc, my po tom Schodišti sestoupíme. Zjistíme, co se nachází na druhé straně oceánu, je-li tam vůbec něco. A vytáhneme z toho oceánu všechno, co se vytáhnout dá. A jestliže ne my, pak naši vnuci nebo vnuci našich vnuků. Je to jen otázka času. Ano,

uděláme to, i kdyby ten oceán měl zrudnout krví. A ty to dobře víš, Essi, moudrá Essi, která svými baladami píšeš kroniku lidstva. Život není balada, malá, chudá, krásnooká básnířko, ztracená ve svých krásných slůvkách. Život je boj. A bojovat nás naučili právě oni zaklínači, cennější než my. To oni nám ukázali cestu, vyměřili nám ji, to oni ji vystlali mrtvolami těch, kdo nám, lidem, stáli v cestě a překáželi, mrtvolami těch, kdo před námi bránili tento svět. My, Essi, v tomto boji jen pokračujeme. To my, ne tvoje balady, píšeme kroniku lidstva. A nepotřebujeme k tomu zaklínače, stejně nás už nic nezadrží."

Essi zbledla, odfoukla loknu a pohodila hlavou.

"Nic, Aglovale?"

"Nic, Essi."

Básnířka se pousmála.

Z předpokojů najednou zaslechli hluk, výkřiky a dupot. Do sálu vpadla pážata s gardisty, všichni hned u dveří poklekli nebo se ohnuli v úklonách a utvořili špalír.

Ve dveřích se objevila Sh'eenaz.

Své světle zelené vlasy měla nádherně učešány, sepjaty diadémem z korálů a perel. Na sobě měla šaty barvy mořské vody, s krajkami bílými jako mořská pěna. Šaty měly hluboký výstřih, takže její vnady, ač částečně skryté a okrášlené náhrdelníkem z nefritu a lazuritu, byly stále hodny výrazu nejvyššího uznání.

"Sh'eenaz," zasténal Agloval a padl na kolena. "Moje.. Sh'eenaz..."

Mořská víla zvolna vykročila a její krok byl měkký a půvabný, lehký jako připlouvající vlna.

Zastavila se před knížetem, zasmála v úsměvu drobnými, bílými zoubky, pak uchopila lem šatů do svých malých ruček a zvedla je tak vysoko, aby každý mohl ocenit práci mořské čarodějnice, nymfy. Geralt polkl. Nebylo pochyb - nymfa dobře věděla, jak vypadají krásné nohy a jak je udělat.

"Ha!" vykřikl Marigold. "Moje balada.. Je to úplně jako v mé baladě... Získala kvůli němu nohy, ale ztratila hlas!"

"Nic jsem neztratila," prohlásila Sh'eenaz melodicky nejčistším obecným jazykem.

"Zatím. Po té operaci jsem úplně jako nově zrozená."

"Ty mluvíš naším jazykem?"

"Copak, to se snad nesmí? Jak se máš, Bělovlasý? Ó, je tady i tvoje milá, Essi Daven, jestli se dobře pamatuju. Už ji znáš líp nebo pořád jen sotva?"

"Sh'eenaz..." zasténal Agloval vzrušeně, přibližuje se k ní po kolenou. "Má lásko! Má milovaná... jediná... Takže přece, konečně. Tak přece. Sh'eenaz!"

Víla mu půvabným gestem podala ruku k políbení.

"Ale tak. Protože já tě miluju, hlupáčku. A co by to bylo za lásku, kdyby se milující nedokázal trochu obětovat."

IX.

Vyjeli z Bremervoordu časně, chladným ránem, mlhou, tlumící záři rudé koule Slunce, vycházejícího na obzoru. Odjeli ve trojici. Tak, jak se dohodli. Nemluvili o tom, nedělala si žádné plány - chtěli prostě být spolu. Nějaký čas.

Opustili skalnatý mys, rozloučili se se strmými, rozbitými útesy na pláži, podivnými tvary vodou a větry zformovaných vápencových skalisk. A i když sjeli do rozkvetlého a zeleného údolí Dol Adalatte, měli pořád ještě v nozdrách vůni moře a v uších hukot příboje a pronikavé, divoké výkřiky racků.

Marigold neustále mluvil, bez přestávky, skákal z tématu na téma a prakticky nic nedomluvil. Vyprávěl o zemi Barsa, kde hloupý zvyk dívkám prikazuje střežit panenství až

do svatby, o železných ptácích z ostrova Inis Porhoet, o živé a mrtvé vodě, o chuti a prapodivných vlastnostech safírového vína, zvaného cill, o královských čtyřčatech z Ebbingu, hrozných a rozmazlených spratcích zvaných Putzi, Gritzi, Mítzi a Juan Pablo Vassermiller. Vyprávěl o konkurenci prosazovaných nových směrech v hudbě a poezii, jež jsou, podle jeho názoru, jen přízraky, simulující životaschopnost.

Geralt mlčel. Essi mlčela také, nanejvýš jen odpovídala na půl úst. Zaklínač na sobě cítil její pohled, pohled, jemuž se snažil vyhýbat.

Přes řeku Adalatte se přeplavili přívozem, přičemž museli sami táhnout za lana, protože se převozník nacházel ve stavu pateticky zpité, mrtvolně bledé, ztuhle rozechvělé, do hloubek zahleděné bledosti, nedokázal se pustit sloupu u verandy a na všechny otázky odpovídal jediným slovem, znějícím nějak jako "wurg".

Krajina na druhém břehu Adalatte se zaklínači zalíbila - vesnice podél řeky byly většinou obehnané palisádami, což slibovalo jisté možnosti k nalezení práce.

Když brzy odpoledne napájeli koně, využila Očko toho, že se Marigold vzdálil a přistoupila ke Geraltovi. Nestačil se ztratit. Zaskočila ho.

"Geralt," promluvila tichounce. "Já to... nemůžu to snést. Je to nad moje síly."

Snažil se uniknout nutnosti pohlédnout jí do očí. Nedovolila mu to. Stála před ním, hrála se s modravou perlou, zasazenou do stříbrného kvítku, visícího na krku. Stála tam a on opět litovat, že není rybooký se šavlí ukrytou pod vodou.

"Geralt... měli bychom s tím něco udělat, že?"

Čekala na jeho odpověď. Na slova. Na to, že se dokáže trochu obětovat. Ale zaklínač neměl nic, co by jí mohl obětovat, věděl to. Nechtěl lhát. A opravdu nemohl, protože se nedokázal zmoci na to, aby jí udělal bolest.

Všechno to zachránil Marigold, neomylný Marigold, který se najednou objevil. Marigold se svým neselhávajícím taktem.

"Jistěže ano!" vykřikl a hodil do vody klacek, jímž rozhrnoval blatouchy a obrovské říční kopřivy. "Jistěže byste s tím měli něco udělat, už je nejvyšší čas! Nemám už chuť koukat dál na to, co se mezi vámi děje! Co od něho očekáváš, Pacinko? Něco nemožného? A ty, Geralt, s čím počítáš? S tím, že si Očko přečte tvoje myšlenky jako... Jako tamta? A že se s tím spokojí a ty si budeš pohodlně mlčet, nebudeš muset nic vysvětlovat, nic přiznávat, nic odmítat? Že se nebudeš muset projevit? Kolik času, kolik slov vy dva potřebujete, abyste se pochopili? A kdy se vůbec chcete pochopit, za pár let, ve vzpomínkách? Vždyť se přece zítra máme rozejít, u všech čertů! Och, už vás mám dost, u bohů, obou vás mám až potud, sem, koukněte! Dobře, tak tedy poslouchejte: já si teďka ulomím nějaký klacek a půjdu na ryby a vy budete mít chvíli jen pro sebe, budete si moci všechno vyříkat. Řekněte si všechno, snažte se jeden druhého pochopit. Není to tak těžké, jak se vám zdá. A pak, u všech bohů, to udělejte. Udělejte to s ním, Pacinko. Udělejte to s ním, Geralt - a buď na ni hodný. A pak, u přímatky, vás to buď přejde, nebo..."

Marigold se prudce otočil a odešel, lámaje rákosí s hlasitými nadávkami na rtech. Udělal si udici z lískového prutu a koňské žíně a lovil až do tmy.

Když odešel, stáli oba, Essi i Geralt, dlouho opření o křivou vrbu, sklánějící se nad řekou. Stáli a drželi se za ruce. Pak zaklínač mluvil, hovořil dlouho a tiše, a očka Očka bylo plné slz.

A pak to, u všech bohů, udělali - ona a on.

A všechno bylo v pořádku.

X.

Druhý den večer si uspořádali něco jako slavnostní večeři. V jedné ze vsí koupili vykuchané jehně. Zatím, co smlouvali, Marigold potichu vytáhl česnek, cibuli a mrkev ze zahrady na chalupou. Když odjížděli, otočil ještě kotlík z plotu za kovárnou. Kotlík byl trochu děravý, ale zaklínač jej zaletoval Znamením Igni.

Večeřeli na palouku hluboko v lese. Oheň vesele praskal, v kotlíku to bublalo. Geralt v něm pečlivě míchal měchačkou vyrobenou ze špičky smrčku. Marigold čistil cibuli a mrkev. Očko, která neměla ani ponětí o vaření, jim zpříjemňovala práci - hrála na loutnu a zpívala neslušné kuplety.

Byla to velice slavnostní večeře. Ráno se totiž měli rozdělit a každý z nich se měl vydat svou cestou, hledat něco, co už přece měli. Jenže nevěděli, že to mají a dokonce to ani netušili. Netušili, kam je zavedou cesty, jimiž se měli ráno vydat. Každý sám.

Když pojedli, popili pivo, darované Drouhardem, když si povykládali a zasmáli se, Marigold a Essi uspořádali pěvecké klání. Geralt ležel s rukama za hlavou na lůžku ze smrkového chvoji a myslel na to, že ještě nikdy neslyšel tak krásné hlasy a stejně tak krásné balady. Myslel na Yennefer. Myslel i na Essi. Měl předtuchu, že...

Na zakončení zazpívala Očko spolu s Marigoldem slavný duet Cynthie a Vertverna, nádhernou milostnou píseň, začínající slovy: "Slzu nejednu jsem již prolila..." a Geralt měl dojem, že se i stromy naklonily, aby ty dva lépe slyšely.

Pak se Očko, vonící levandulí, položila vedle něj, přitulila se pod jeho paži, zavrtala mu hlavu do prsou, dvakrát třikrát zavzdychala a usnula. Zaklínač usnul mnohem, mnohem později.

Marigold s očima upřenýma do ohně seděl ještě dlouho, sám, tiše si drnkaje na loutnu.

Začal několika takty, z nichž vyplynula krásná, klidná melodie. Verše k této melodii vznikaly společně s ní, slova se nořila do hudby, utopila se v ní jako hmyz ve zlatě průzračných jantarových hrudkách.

Balada vyprávěla o jistém zaklínači a jisté trubadúře. O tom, jak se za křiku racků setkali na mořském pobřeží, jak se do sebe na první pohled zamilovali. O tom, jak krásná a silná byla jejich láska. O tom, že nic, ani smrt, nebylo schopno zničit tu lásku a odloučit je od sebe.

Marigold věděl, že tomuto příběhu uvěří jen málokdo, ale vůbec mu to nevadilo. Věděl, že balada se nepíše proto, aby se jim věřilo, ale aby dojímal.

Za několik let by Marigold mohl baladu změnit, napsat, jak to bylo doopravdy. Ale neudělal to. Skutečný příběh by přece nikoho nedojal. Kdo by chtěl poslouchat o tom, že se zaklínač a Očko rozloučili a už nikdy, ani jednou, se neviděli? O tom, že čtyři roky nato Očko zemřela na neštovice za epidemie, zuřící ve Wyzimě? O tom, jak ji on, Marigold, vynesl na rukou z hranice, kde se spalovaly hromady mrtvol a pochoval ji daleko od města, v lese, samotnou a klidnou, a s ní i, jak prosila, dvě věci - její loutnu a její modravou perlu. Perlu, již nikdy neodkládala.

Ne, Marigold zůstal u první verze balady. Ale ani tak ji nikdy nezazpíval. Nikdy. Nikomu.

K ránu, ještě za tmy, se k tábořišti přikradl hladový a zuřivý vlkodlak; viděl ale, že je to Marigold, tak chvíli poslouchal a pak šel svou cestou.

Zaklínač

Potom se říkalo, že ten člověk přišel ze severu, od Provaznické brány. Šel pěšky, naloženého koně vedl za uzdu. Bylo pozdě odpoledne, krámky provazníků i klempířů už byly zavřené a ulička zela prázdnotou. Bylo teplo, ale ten člověk měl přes ramena přehozený černý plášť. Byl nápadný.

Zastavil se před hospodou Starý Narakort, chvilku čekal a naslouchal hučení hlasů. Hospoda byla, jako ostatně v tom čase vždy, plná. Do Starého Narakortu ale nevešel. Vedl koně dál, do dolní části uličky. Stála tam druhá, menší krčma, jíž se říkalo U lišky. Tam bylo prázdno. Krčma neslula právě nejlepší pověstí.

Krčmář zvedl hlavu od bečky kvašených okurek a změřil si hosta. Cizinec, stále ještě v plášti, stál před šenkýřem bez pohybu a mlčel.

"Přejete si?"

"Pivo," odpověděl neznámý. Neměl zrovna nejpříjemnější hlas.

Krčmář otřel ruce o zástěru a naplnil otřískaný hliněný korbel.

Neznámý nebyl starý, vlasy už měl ale notně prokvetlé. Pod pláštěm měl obyčejnou odřenou koženou kazajku, sešněrovanou pod krkem a na pažích. Když plášť odložil, všichni viděli, že mu na řemeni na zádech visí meč. Na tom by nebylo nic zvláštního, ve Wyzimě v oněch časech nosil zbraň každý, nikdo jej ale neměl pověšený na zádech jako luk či toulec.

Neznámý se neposadil mezi nepočetné hosty u stolu, zůstal stát u šenku a upíral na krčmáře své pronikavé oči. Lokl si.

"Hledám nocleh."

"Nemám," zabručel krčmář, pohled upřený na hostovy zaprášené a špinavé boty.

"Zeptejte se ve Starém Narakortu."

"Radši bych zůstal tady."

"Nemám," krčmář konečně rozpoznal jeho přízvuk. Byl to Riv.

"Zaplatím," pronesl cizinec tiše a jakoby nejistě.

A tím právě začal ten hrozný příběh. Poďobaný dlouhán, který z cizince od jeho příchodu ani na okamžik nespustil oči, vstal a přistoupil k šenku. Jeho dva přátelé se postavili na více než dva kroky za ním.

"Není tu místo, blboune. Rivskej vandráku," zachraptěl poďobanec. "Takový, jako seš ty, ve Wyzimě nepotřebujem. Todle je slušný město."

Neznámý uchopil svůj korbel a ustoupil. Pohlédl na krčmáře, ale ten se jeho pohledu vyhnul. Bránit Riva, to jej ani nenapadlo. Kdo, konečně, měl vůbec Rivy rád?

"Každej Riv je zloděj," pokračoval poďobanec, páchnoucí pivem, česnekem a vztekem.

"Slyšíš, kriváku?"

"Neslyší. Asi má nasráno v uších," řekl jeden z těch vzadu a druhý se zachechtal.

"Zaplat' a vypadni!" zařval poďobanec.

Teprve teď se na něj neznámý podíval.

"Nejprv si dopiju pivo."

"My ti pomůžem," zasyčel dlouhán. Vyrázil Rivovi korbel z ruky, zároveň jej chytil za ruku a za řemen, opásaný kolem hrudi. Jeden z dlouhánových přátel zvedl pěst. Cizinec se zatočil a poďobanec se zapotácel. Zasvištěl tasený meč, čepel se zaleskla ve světle kahanců. Zmatek a křik. Někdo ze zbývajících hostů se vrhl ke dveřím. Zarachotily židle, hliněné nádoby hluše narazilo na podlahu. Krčmář s rozechvělými rty hleděl na hrozně rozbitou poďobancovu tvář. Dlouhán s prsty zaklesnutými o šenk padal a mizel z očí, jakoby tonul. Ti dva zbývající leželi na podlaze. Jeden bez pohybu, druhý se třásl v rychle se zvětšující tmavé louži. Vzduchem vibroval mučivý, vysoký ženský vrískot. Krčmář se otřásl, nadechl a začal zvracet.

Neznámý ustoupil ke zdi. Stál tam přikrčený, napjatý a ostražitý.

V obou rukou třímал meč, jehož čepel kroužila vzduchem. Nikdo se ani nepohnul. Na tvářích hostů se usadila hrůza, znehybnila jejich paže a ucpala hrdla jako studené bláto. Do krčmy vpadli hlučně s řinčícími zbraněmi tři biřici. Museli být někde blízko. V rukou měli kůží opletené hole, ale když spatřili mrtvoly, okamžitě vytáhli meče. Riv se přilepil ke zdi a levou rukou vytáhl z holínky dýku.

"Odhod' to!" zařval jeden z biřiců nejistě. "Odhod' to, lumpe! Půjdeš s námi!"

Druhý biřic odkopl stůl, který mu zabraňoval dostat se k Rivovi ze strany.

"Utíkej pro lidi, Tresko!" vykřikl na třetího, stojícího u dveří.

"Není třeba," prohlásil neznámý a nechal meč klesnout. "Půjdu sám."

"Půjdeš, pse, ale na provaze!" odpověděl mu ten nejistý. "Odhod' ten meč, nebo ti rozseknou kebuli!"

Riv se narovnal. Rychle vsunul čepel pod levou paži a pravou rukou pozvednutou k biřicům, ve vzduchu bleskově načrtl nějaké znamení. Někteří z hostů se zvedli, ostatní se vrhli ke dveřím. Žena se opět divoce rozvřískala.

"Půjdu sám," zopakoval neznámý kovově znějícím hlasem. "Vy tři půjdete se mnou. Zavedete mě k místodržiteli. Neznám cestu."

"Ano, pane," vykřikl biřic a uklonil se. Nejistě se ohlížeje vykročil ke dveřím. Zbývající dva jej rychle následovali. Neznámý vsunul meč do pochvy, dýku do holínky a vykročil za nimi. Když procházel kolem stolů, zakrývali si hosté tváře šosy svých chalátů.

*

Wyzimský místodržící Velerad se poškrábal pod bradou. Zamyslel se. Nebyl pověřčivý, přesto se mu ale zrovna nezamlouvalo zůstat s Bělohlavým o samotě. Rak se ale rozhodl.

"Odejďte," přikázal biřicům. "A ty se posad'. Ne, sem ne. Tam dál, jestli můžeš."

Neznámý usedl. Neměl už ani meč, ani černý plášť.

"Poslouchám," řekl Velerad, pohrávaje si s těžkým palcátem, ležícím na stole. "Jsem Velerad, místodržící wyzimský. Co mi chceš, zbojníku? Půjdeš do lochu. Tři mrtví, pokus o uhranutí - to není špatné. To vůbec není špatné. Za takové věci se u nás, ve Wyzimě, naráží na kůl. Já jsem ale spravedlnost sama, a tak tě nejdřív vyslechnu. Mluv."

Riv rozepnul kazajku a vytáhl ze západří svitek bílé kozí kůže.

"Přibíjíte to na rozcestích, na krčmách," promluvil tiše. "Je to, co tu je napsáno pravda?"

"Aha," zabručel Velerad, hledě na runy, vyleptané v kůži. "To máš těžké. Škoda, že mě to hned nenapadlo. Jistě, je to ta nejpravdivější pravda. Podepsán je Foltest, král a vládce Temerie, Pontaru a Mahakamu. A tak je to pravda. Jenže - vyhláška je vyhláška a zákon je zákon. Já tady, ve Wyzimě, zastupuji právo a pořádek! Nedovolím žádné vraždění! Jasně?"

Riv přikývl na souhlas. Velerad rozhněvaně zasípal:

"Zaklínačské znamení máš?"

Neznámý opět sáhl do západří a vytáhl kulatý medailon na stříbrném řetízku, na němž byla vyobrazena vlčí hlava s vyceněnými tesáky.

"Jak se jmenuješ? Klidně si můžeš třeba něco vymyslet, neptám se ze zvědavosti, jen bych rád věděl, jak ti říkat."

"Říkají mi Geralt."

"Dobrá, tedy Geralt. Podle přízvuku pocházíš z Rivie."

"Z Rivie."

"No dobrá. Víš co, Geralte? S tímhle," poklepal na vyhlášku, "s tímhle mi dej svátek. Je to vážná věc. Mnoho se jich pokoušelo. Tohle, brachu, není jako nasekat pár lotrům."

"Já vím. Je to, pane místodržící, moje práce. A je tu psáno, že odměna činí tři tisíce orenů."

"Tři tisíce," našpulil Velerad rty. "A jak se říká mezi lidem, princezna za ženu. I když tohle tam Foltest nenapsal."

"Princezna mě nezajímá," prohlásil Geralt klidně. Seděl, ani se nehnul, ruce složené na kolenou. "Je psáno tři tisíce."

"Co jsou to za časy!" povzdechl si místodržící. "Jak prašivá doba! Koho by ještě před dvaceti lety napadlo, i kdyby byl třeba ožralý, že budeme mít takové profese? Zaklínači! Potulní lovci bazilišků! Podomní zabíječi draků a vodníků! Hele, Geralte, můžete ve vašem cechu pít pivo?"

"Jistě."

Velerad zatleskal.

"Pivo!" zvolal. "A tak si, Geralte, přisedni. Mně už je všechno jedno."

Pivo bylo studené a pěnilo.

"Máme hrozné časy," pokračoval Velerad v monologu a nahýbal si ze sklenice. "Rozlezo se nám tu pěkné svinstvo. V Mahakamu i v horách se to jen hemží všelijakými strašidly. V lesích dřív vyli jen vlci a teď - přízraky, všelijací hejkalové, všude kam se koukneš nějaký lesní muž nebo něco takového. Víly a polednice kradou po vsích děti, už je toho příliš. Nemoci, o jakých dřív nikdo ani neslyšel. Vlasy se z toho ježí. A teď ještě tohle," strčil do svitku na stole. "Vůbec se nedivím, Geralte, že je po vašich službách taková poptávka."

"To je královská vyhláška, pane místodržící," zvedl Geralt hlavu. "Znáte podrobnosti?"

Velerad se zhoupl na židli, ruce sepjaté na břicho.

"Podrobnosti, říkáš? Jistěže znám. Ne zrovna z první ruky, ale přesto z hodnověrných pramenů."

"O to mi právě jde."

"Ty jsi ale mezek. Jak chceš. Tak poslouchej." Velerad si lokl piva a ztlumil hlas. "Náš milovaný Foltest nám ještě za vlády starého Medella, svého otce, předváděl, co umí - a že toho bylo požehnaně. Počítali jsme, že jej to věkem přejde, ale on zatím hned po své korunovaci, po smrti otce, starého krále, překonal sám sebe. Ani jsme nestačili zírat. Zkrátka - udělal dítě své vlastní sestře, Addě. Adda byla mladší než on, vždýcky drželi spolu, ale nikoho nenapadlo, no snad jen královnu..."

Prostě, koukáme, Adda najednou s takovýmhle břichem a Foltest začíná mluvit o svatbě. Se sestrou! Sleduješ mě, Geralte? Vznikla hrozně napjatá situace, protože si Vizimir z Novigradu akorát usmyslel za Foltesta provdat svou dceru Dalhu, vyslal poselstvo a my jsme krále museli držet za ruce i nohy, protože chtěl utéct a poslům se vysmát. Chválabohu se to podařilo, jinak by nás Vizimir asi vykuchal. Potom se nám, ne bez Addiny pomoci, měla na bratříčka velký vliv, chlapečkovi podařilo vymluvit rychlou svatbu. No, a Adda pak v předepsané době porodila, jak jinak. A teď dobře poslouchej, začíná to být zajímavé. To, co se narodilo, moc lidí nevidělo, ale jedna z porodních bab vyskočila z okna věže a zabila se, druhá se zbláznila a dodnes se nevzpamatovala. Mám tedy takový dojem, že ten parchant nebyl zrovna nejkrásnější. Byla to holka. Zemřela hned po porodu. Nikdo, jak se zdá, s podvázáním pupeční šňůry nespíchal. A Adda, na své štěstí, porod nepřežila taky. A pak ze sebe, brachu, Foltest zase udělal hlupáka. Tu potvoru měl spálit nebo, co já vím, zakopat někde v pustině a ne uložit ji do sarkofágu v palácovém podzemí."

"Ted' už je marné to rozebírat," zvedl Geralt hlavu. "V každém případě měli pozvat někoho z Vědoucích."

"Myslíš ty zloděje s hvězdičkami na kloboucích? Ale ano, slétlo se jich tu snad deset, jenže až potom, co se ukázalo, co v tom sarkofágu vlastně leží. A co z něj po nocích vylézá. Tedy, nezačalo to vylézat hned, to zas ne. Po pohřbu byl sedm let klid. Až tu, jedné noci, zrovna byl úplněk, se v paláci ozval křik a začaly zmatky. Co ti budu vykládat, sám o tom něco víš, vyhlášku jsi četl. Nemluvně v rakvi vyrostlo - a ne zrovna málo - zuby mu narostly jak se patří. Jedním slovem striga. Škoda, že jsi neviděl mrtvolu. Tak jako já. Určitě by ses Wyzimě zdaleka vyhnul."

Geralt mlčel.

"Tehdy," pokračoval Velerad, "jak už jsem říkal, k nám Foltest povolal celou hromadu čarodějů. Překřikovali se, moc nechybělo a pobili by se těmi svými holemi, které nosí nejspíš aby jimi odháněli psy, když je na ně někdo poštvě. A podle mě je na ně poštvávají správně. Odpusť, Geralte, máš-li na čaroděje jiný názor, při tvém povolání je to pravděpodobné, ale pro mě to jsou darmožrouti a hlupáci. Vám, zaklínačům, lidi věří víc. Jste přinejmenším, jak to říct, konkrétnější?"

Geralt se usmál, ale neřekl ani slovo.

"No, přejdeme k věci." Místodržící nahlédl do džbánu a dolil pivo sobě i Rivovi. "Rady některých těch čarodějů zase až tak hloupé nebyly. Jeden navrhoval strigu spálit i se sarkofágem a palácem, jiný zase radil useknout jí hlavu prknem, ostatní navrhovali vrážet do různých částí jejího těla dřevěné kolíky, samozřejmě ve dne, kdy ta čertice spala v truhle znavená nočními radovánkami. Jenže se, bohužel, našel jeden cvok se špičatou čepicí na plešaté kebuli, hrbatý poustevník, který si usmyslel, že to jsou čáry a že se to dá odčarovat, takže ze strigy bude zase Foltestova dceruška, krásná jako obrázek. Jenom se k kryptě musí prosedět celá noc a bude po kraválu. A pak - představ si, Geralte, toho pitomce - odešel na noc do krypty. Není těžké uhádnout, že toho z něj moc nezbylo, neuspíš jen čepice a hůl. Jenže Foltest se toho nápadu chytil jako klíšť. Zakázal všechny pokusy o její zabití a ze všech koutů země stáhl všelijaké šarlatány, aby strigu přečarovali zpátky na princeznu. To ti byla ale banda! Jakési pokřivené ženštiny, všelijací kulhavci, špinaví a zavšivení, brachu, až to jednomu přišlo líto. No a hrrr do čarování, hlavně ovšem u misky a džbánu. Jistě, některé z nich Foltest nebo rada rychle odhalili, pár jich nechali dokonce pověsit na hradbách. Jenže jen málo, počertech málo. Já bych je pověsil všechny. To, že ta striga každou chvilku někoho zakousla a těch podvodníků si ani nevšimla, snad ani říkat nemusím. Ani to, že Foltest tam už nebydlel. Vůbec nikdo tam nebydlel." Velerad se odmlčel, potřeboval se napít. Zaklínač mlčel.

"A tak už to, Geralte, pokračuje šest let, protože se to narodilo před nějakými čtrnácti lety. Měli jsme v té době jiné starosti, porvali jsem se totiž s Vizimirem z Novigradu a to z dobrých a pochopitelných důvodů, šlo nám o přesunutí hraničních kamenů a ne o nějaké dcerky či veselky. Abych to doplnil, Foltest už začíná mluvit o svatbě a prohlíží si nabídky z okolních dvorů; dřív je házel do záchoda. Občas má ale záchvaty té své mánie a posílá jezdce hledat nové čaroděje. Jo, i odměnu slíbil, celé tři tisíce, takže se seběhlo pár pitomců, potulných rytířů a dokonce i jeden pasáček, známý to kretén, budiž mu země lehká. A striga se má dobře. Akorát občas někoho zakousne. Na to se dá zvyknout. A z těch hrdinů, co se ji pokoušejí odčarovat, je aspoň ten užitek, že se ta bestie nažere na místě a neleze z paláce ven. A Foltest má nový, docela hezký zámek."

"Za šest roků," zvedl Geralt hlavu, "za šest roků to nedokázal nikdo vyřešit?"

"Nedokázal." Velerad si zaklínače změřil pronikavým pohledem. "Ono s tím nejspíš nic dělat ani nejde, musíme se s tím smířit. Mluví o Foltestovi, našem nejmilostivějším a milovaném vládci, který na rozcestích ještě pořád vyvěšuje ty vyhlášky. Jenže v

poslední době je těch dobrovolníků nějak málo. Abych řekl pravdu, nedávno tu jeden byl, jenže ty tři tisíce chtěl předem a tak jsme jej strčili do pytle a hodili do jezera."

"Podvodníci se najdou vždycky."

"To máš pravdu. A není jich málo," přitakal místodržící, nespouštěje ze zaklínače oči.

"A proto, půjdeš-li do paláce, nechtěj zlato předem. Půjdeš-li tam vůbec."

"Půjdu."

"Jak chceš, je to tvoje věc. Pamatuj ale na mou radu. Jo, když už jsme u odměny, v poslední době se začalo mluvit i o její druhé části - už jsem to říkal. Princeznu za ženu. Nevím, kdo na to přišel, jestli ale ta striga vypadá tak, jak se říká, je to moc smutný vtip. Přesto ale se našlo dost hlupáků, kteří se hnali do paláce hned, jak se to rozkřiklo. Šance dostat se do královské rodiny. Konkrétně dva ševcovští tovaryši. Proč jsou, Geralte, ševci tak pitomí?"

"Co já vím? A zaklínači to, pane místodržící, zkoušeli také?"

"Jistě. Pár jich tam bylo. Jenže vždy, když slyšeli, že je strigu nutno odčarovat a ne zabít, pokrčili rameny a odjeli. Tím také, Geralte, v mých očích velice stoupli. No, ale pak přijel jeden, mladší než ty, na jméno si už nevzpomenu, jestli je vůbec řekl. Ten se o to pokusil."

"No a?"

"Jeho střeva zubatá princezna roztahala pěkně daleko. Na půl dostřelu z luku."

Geraldt přikývl.

"Víc jich nebylo?"

"Přišel ještě jeden."

Velerad se na okamžik odmlčel, zaklínač jej ale nepoháněl.

"Jo," řekl místodržící, "našel se ještě jeden. Zpočátku, když mu Foltest pohrozil šibenicí, jestli tu strigu zabije nebo zmrzačí, se jenom rozesmál a začal balit. No ale pak..."

Velerad opět ztišil hlas, až skoro šeptal a nakláněl se přes stůl.

"Pak to tedy vzal. Víš, Geralte, tady, ve Wyzimě, najdeš pár rozumných lidí, některé z nich i ve vysokém postavení, jimž se to všechno už pěkně zhnusilo. Říká se, že ti lidé zaklínače potichoučku přesvědčili, aby se vykašlal na okolky a kouzla a strigu prostě zlikvidoval. Králi aby pak řekl, že došlo k pracovnímu úrazu. Král se rozzlobí, to je jisté, ale všechno skončí tím, že mu z odměny nevyplatí ani oren. Ten fikaný zaklínač na to ale, že zadarmo si na strigy můžeme chodit sami. No, co se dalo dělat, složili jsme se, posmlouvali. Jenže z toho nakonec nic nebylo."

Geraldt zvedl obočí.

"Jak říkám - nic," řekl Velerad. "Zaklínač tam nechtěl jít hned první noc. Potuloval se, čmuchar, ohlížel situaci. Až nakonec, alespoň se to říká, uviděl strigu, a to určitě v akci, protože ta bestie z krypty neleze jen proto, aby si protáhla nohy. Viděl ji a okamžitě zmizel. Neřekl ani sbohem."

Geraldt zkrivil rty v jakési napodobenině úsměvu.

"Rozumní lidé," promluvil, "ty peníze ještě určitě mají, že? Zaklínači neberou předem."

"Samozřejmě," odpověděl Velerad. "Mají je."

"A nemluví se náhodou, kolik toho je?"

Velerad vycenil zuby.

"Někdo říká - osm set."

Geraldt zakroutil hlavou.

"Další pak," zabručel místodržící, "vykládají o tisíci."

"To není tak moc, zvláště když jsi uvědomíme, že lidé často přehánějí. Konec konců, král dává tři tisíce."

"A nezapomeň na snoubenku navrch," vysmíval se mu Velerad. "O čem tu vlastně mluvíme? Stejně je jasné, že ty tři tisíce nedostaneš."

"Proč ne?"

Velerad udeřil pěstí do stolu.

"Geralte, nenič mou představu o zaklínačích! Už se to vleče víc než šest let! Striga rok co rok pozabíjí půl sta lidí, teď tedy méně, protože se každý od zámku drží v uctivé vzdálenosti. Kdepak, brachu, já na kouzla věřím, viděl jsem toho dost a taky věřím - do jisté míry, samozřejmě, - ve schopnosti mágů a zaklínačů. Ale to odčarování je pitomost, vymyšlená hrbatým a usopleným dědkem, zblblým z poustevnického žrádla, pitomost, které kromě Foltesta nevěří vůbec nikdo. Kdepak, Geralte. Adda porodila strigu, protože se vyspala s vlastním bratrem - taková je pravda a nic s tím neuděláš. Striga, jako všechny strigy, žere lidi a je třeba ji zabít - prostě a jednoduše. Poslyš, před dvěma lety se vesničani z nějaké zapadlé díry u Mahakamu, jímž požíral ovce drak, dali dohromady, draka umlátili klanicemi a ani nepovažovali za nutné nějak zvlášť se tím chlubit. A my tady, ve Wyzimě, čekáme naázrak, za každého úplňku zamykáme dveře nebo ke kůlu před zámkem přivazujeme zločince v naději, že se ta potvora nažere a vrátí zpátky do rakve."

"To není nejhorší řešení," usmál se zaklínač. "Zločinnost klesla?"

"Ani trochu."

"Do zámku - toho nového - se jde kudy?"

"Zavedu tě tam sám. Co bude s tím návrhem rozumných lidí?"

"Proč spěcháš, místodržící?" řekl Geralt. "Při práci se může klidně stát nějaké neštěstí, ať už chtějí budu nebo ne. A pak, ti rozumní lidé by se měli zamyslet nad tím, jak mě ochrání před královým hněvem a nachystat těch patnáct set orenů, o nichž se mluví."

"Říká se tisíc."

"Kdepak, pane Velerade," prohlásil zaklínač neústupně. "Ten, komu dávali tisíc, utekl, sotva strigu zahlédl. Dokonce ani nesmlouval. To znamená, že riziko stojí za víc než tisícovku. Jestli nestojí za víc než patnáct set, to se teprve uvidí. Já se ale, samozřejmě, rozloučím."

Velerad se poškrábal na hlavě.

"Geralte? Dvanáct set?"

"Ne, pane místodržící. Není to lehká práce. Král nabízí tři tisícovky a musím vám říct, že odčarování je někdy snazší než zabití. Nakonec, kdyby to bylo tak prosté, už by ji někdo z mých předchůdců zabil. Nebo si myslíte, že se dali zakousnout jen ze strachu před králem?"

"Dobře, dobře, brachu," přikývl Velerad smutně. "Tak platí. Před králem ale o nějakém neštěstí při práci ani nešpitni. Radím ti dobře."

*

Foltest byl štíhlý, měl hezkou (až moc hezkou) tvář. Podle zaklínačova odhadu mu nebylo ještě ani čtyřicet. Seděl na židli vyřezané z černého dřeva, nohy natažené ke krbu, u něhož se vyhřívali dva psi. Vedle, na truhlici, seděl starší, urostlý muž s plnovousem. Za králem stál další, bohatě oděný, s hrdým výrazem ve tváři. Velmož.

"Zaklínač z Rivska," pronesl král po chvíli mlčení, nastalém po Veleradově představování.

"Ano, pane," uklonil se Geralt.

"Z čeho ti tak zešedivěla hlava? Z kouzel? Vidím, že ještě nejsi tak starý. Dobře, dobře, nemusíš nic říkat. Byl to jen žert. Zkušenosti, doufám, jistě nějaké máš?"

"Jistě, pane."

"Rád bych o nich věděl něco bližšího."

Geralt se uklonil ještě hlouběji.

"Jistě je vám známo, pane, že náš zákon zakazuje mluvit o naší práci."

"To je výhodný zákon, pane zaklínači, velice výhodný. Ale jen tak, bez podrobností, mělš už co dělat s lesními muži?"

"Měl."

"S upíry? S těmi hroznějšími?"

"Také."

Foltest se zarazil.

"A se strigami?"

Geralt zvedl hlavu a pohlédl králi přímo do očí.

"Ano!"

Foltest odvrátil zrak.

"Velerade!"

"Ano, milosti."

"Seznámils jej s podrobnostmi?"

"Ano, milosti. Tvrdí, že princeznu lze odčarovat."

"To vím už dávno. Jenže jak, vážený zaklínači? Ach ano, zapomněl jsem, zákon. Dobře, ještě maličkost. Zaklínačů jsem tu už pár měl. Řekls mu to, Velerade? Dobře. A tak vím, že raději zabíjíte, než snímáte zakletí. S tím ale vůbec nepočítej. Spadne-li mé dcerce z hlavy jen vlasek, položíš svou na špalek. To je všechno. Ostrite, i vy, pane Segeline, zůstaňte tu a dejte mu všechny informace, jaké jen bude chtít. Ti zaklínači mají vždycky moc otázek. Nakrmte jej a ubytujte na zámku. Ať se netoulá po hospodách."

Král se zvedl, hvízdal na psy a vykročil ke dveřím, rozhazuje slámu, pokrývající podlahu u komnatě. U dveří se ještě otočil.

"Když uspěješ, je odměna tvá. A když se osvědčíš, třeba ještě něco přidám. Na těch řečech lůzy o svatbě s princeznou není, samozřejmě, ani zrnko pravdy. Doufám, že tě ani nenapadlo, že bych svou dceru provdal za nějakého přivandrovalce."

"Ne, pane, to si nemyslím."

"Dobře, to mi dokazuje, že to máš v hlavě v pořádku."

Foltest odešel a zavřel za sebou. Velerad i oba velmoži se okamžitě posadili ke stolu. Místodržící dopil králův z poloviny plný pohár, nahlédl do džbánu a zaklel. Ostrit, sedící na Foltestově místě, hladil dlaní vyřezávaný lenoch židle a zaklínače si úkosem prohlížel. Vousáč Segelin na Geralta kývl.

"Posaďte se, vážený zaklínači, posaďte se. Večeře tu bude co nevidět. Co byste chtěl vědět? Místodržící Velerad vám už určitě všechno řekl. Znáám ho. Určitě toho napovídal spíš víc než mň."

"Jen pár otázek."

"Prosím."

"Místodržící mluvil o tom, že král ihned po tom, co se striga narodila, povolal mnoho Vědoucích."

"To je pravda. Jen neříkejte striga, ale princezna. Spíš se tak vyhnete přereknutí před králem - a s tím souvisejících nepříjemností."

"Byl mezi Vědoucími někdo známý? Slavný?"

"Byli tu takoví, tehdy i později. Na jména si vzpomenout nedokážu. A vy, pane Ostrite?"

"Nevzpomínám si," odvětil velmož. "Vím ale, že mnozí z nich se těšili slávě a uznání. Moc se o tom mluvilo."

"V tom, že zakletí je možno sejmout, byli zajedno?"

"To zdaleka ne," usmál se Segelin. "V žádném případě. Ale takové tvrzení padlo také. Mělo to být jednoduché, protože, vzpomínám-li si dobře, stačilo strávit noc od západu do kuropění v podzemí, u sarkofágu."

"Opravdu, jak prosté!" vyprskl Velerad.

"Zajímalo by mě, jak... princezna vypadá."

Velerad se zvedl ze židle.

"Princezna vypadá jako striga!" vykřikl. "Jako ta nejstrigovatější striga, o jaké jsem kdy slyšel. Její jasnost, královská dcerka, superparchant, je čtyři lokty vysoká, vypadá jako pивní soudek, tlamu má od ucha k uchu, plnou zubů jako dýky, rudé oči a zrzavou palici. Pazoury a drápy jako divoká kočka a visí jí až k zemi. Jen se divím, že jsme ještě nezačali po sprátelených dvorech rozesílat její podobizny. Princezna - ať ji mor schvátí - má už čtrnáct let, je tedy na čase uvažovat o vdavkách s nějakým princem."

"Zadrž, místodržící," zamračil se Ostrit, pokukuje po dveřích. Segelin se pousmál.

"Popis, ač tak obrazný, byl poměrně přesný a o to panu zaklínači přece šlo, že? Velerad ještě zapomněl na to, že se princezna pohybuje neuvěřitelně rychle a že má mnohem větší sílu, než by se bylo možno domýšlet z její výšky a stavby těla. A že má čtrnáct let, je pravda. Je-li to důležité."

"Je to důležité," potvrdil zaklínač. "K útokům na lidi dochází výhradně jen za úplňku?"

"Ano," odvětil Segelin, "pokud vychází ze Starého zámku. V zámku lidé hynuli nezávisle na měsíční fázi. Venku ale útočí pouze za úplňku. A to ještě ne vždy."

"Došlo k útoku někdy i ve dne?"

"Ne, ve dne nikdy."

"Oběti požívá vždy?"

Velerad si šťavnatě odplivnul do slámy.

"Aby tě... Geralte, co nevidět tu bude večere. Fuj! Požívá, nakusuje, nechává, různě - nejspíš podle nálady. Jednomu ukousla jen hlavu, pár jich vykuchala, několik zase obrala na kost, dalo by se říct. Aby d'as spral její matku!"

"Dej si pozor, Velerade!" sykl Ostrit. "O strize si mluv, co chceš, ale Addu přede mnou neurážej. Před králem tu odvahy nemáš."

"Existuje někdo, na koho zaútočila a on to přežil?" otázal se zaklínač, na oko si nevšímaje velmožova výbuchu.

Segelin a Ostrit se po sobě podívali.

"Ano," odpověděl vousáč. "Hned zpočátku, před šesti lety, se vrhla na dva vojáky, stojící u krypty na stráži. Jednomu se podařilo uniknout."

"A pak," vmísil se do řeči Velerad, "mlynář. Napadla ho u města, vzpomínáš si?"

*

Druhého dne večer mlynáře přivedli do místnosti nad strážnicí, v níž byl zaklínač ubytován. Přivedl jej voják v plášti s kapucí.

Rozhovor nepřinesl dohromady nic podstatného. Mlynář byl vylekaný, blekotal a zakoktával se. Víc zaklínači řekly jeho jizvy - striga měla impozantní rozevření čelistí a ostré zuby, zvláště pak dlouhé horní řezáky - byly čtyři, dva z každé strany. Drápy určitě ostřejší než divoká kočka, ale na tak zakřivené. Jen díky tomu se mlynáři podařilo uniknout.

Geralt dokončil prohlídku a pohybem ruky se rozloučil s mlynářem i vojákem. Voják vesničana vystrčil za dveře a sňal kapuci. Byl to sám Foltest.

"Jen sed', nevstávej," řekl král. "Není to oficiální návštěva. Dal ti ten rozhovor něco? Slyšel jsem, žeš byl dopoledne v zámku?"

"Ano, pane."

"Kdy se dáš do práce?"

"Do úplňku scházejí čtyři dny. Po úplňku."

"Chceš si ji předtím prohlédnout?"

"To není nutné. Ale najezená... princezna... nebude tak pohyblivá."

"Striga, mistře, striga. Nehrajme si na diplomaty. Princezna z ní teprve bude. Konečně, právě o tom jsem si s tebou přišel promluvit. Odpovídej přímo, krátce a jasně - bude nebo nebude? Jen se neschovávej za nějaký zákon."

Geralt si otřel čelo.

"Králi, prohlašuji, že kletbu je možno zrušit. A nemýlím-li se, tak opravdu strávením noci v zámku. Zastihne-li strigu třetí kuropění mimo sarkofág, kletba se zlomí. Tak se se strigami obvykle jedná."

"To je to tak prosté?"

"Nic jednoduchého to není. Za prvé se ta noc musí přežít. Také může dojít k odchylkám, mohou to být třeba tři noci a ne jedna. A jsou také případy... no... beznadějně."

"Ano," povzdechl si Foltest. "Pořád mi něco říká. Zabít tu bestii, protože je nevyléčitelná. Jsem si, mistře, jist, že s tebou už také mluvili. Že ano? Lidožroutku zabít bez okolků hled zpočátku a králi pak nakukat, že to jinak nešlo. Král nezaplatí, zaplatíme my. Velice chytré, protože král nechá zaklínače stít nebo pověsit a zlato zůstane v kapse."

"Král zaklínače nechá opravdu stít bezpodmínečně?" zarazil se Geralt.

Foltest se na dlouho zadíval do Rivových očí.

"Král neví," řekl pak. "Ale zaklínač by s tím měl raději počítat."

Ted' se zase odmlčel Geralt.

"Udělám, co budu moci," řekl pak. "Ale kdyby se to vyvíjelo špatně, budu se bránit. Vy, pane, musíte s touto eventualitou počítat také."

Foltest vstal.

"Nechápeš mě. Je mi jasné, že jí zabiješ, kdyby začalo být horko - ať už se mi to líbí nebo ne. Jinak zabije ona tebe. Jistě a neodvolatelně. Neroztrubuju to, ale nikoho, kdo by ji zabil v sebeobraně, bych nepotrestal. Nedopustím ale, aby byla zabita bez pokusu o záchranu. Už tu byly tři pokusy o zapálení Starého zámku, stříleli po ní z luků, kopali jámy, líčili pasti a osidla - dokud jsem jich pár nepověsil. Ale tady jde o něco jiného. Poslyš mistře!"

"Prosím."

"Po třetím kuropění, chápu-li tě správně, už tu nebude striga. CO ale bude?"

"Půjde-li všechno dobře, pak čtrnáctiletá dívka."

"Rudooká? S krokodýlími zuby?"

"Normální dívka. Jen..."

"No?"

"Fyzicky."

"A bác ho. A psychicky? Každý den k snídani vědro krve? Dívčí stehýnko?"

"Ne. Psychicky... to se nedá jen tak říct. Myslím, že na úrovni, co já vím, tak tří, čtyřletého dítěte. Delší dobu bude vyžadovat zvláštní péči."

"To je samozřejmé. Mistře?"

"A může se to vrátit? Někdy později?"

Zaklínač mlčel.

"Aha," dovtípil se král. "Může. A co pak?"

"Kdyby po dlouhých, několikadenních mdlobách zemřela, musíte její tělo spálit. A to co nejrychleji."

Foltest se zasmušil.

"Já si ale nemyslím," dodal Geralt, "že k tomu musí dojít. Pro jistotu vám, pane, dám několik rad, jak nebezpečí zmenšit."

"Už teď? Není to brzo, mistře? Co když..."

"Už teď," přerušil jej Riv. "Může se stát cokoli, králi. Může se stát, že ráno v kryptě najdete odčarovanou princeznu a mou mrtvolu."

"To snad ne. I přes mé svolení k sebeobraně? A to ti na něm, jak se zdá, ani moc nezáleželo."

"Je to vážná věc, králi. Riziko je veliké. Proto poslyšte - princezna musí mít na krku neustále safír, nejlépe inkludovaný, a to na stříbrném řetízku. Ve dne v noci."

"Co je to inkludovaný?"

"Se vzduchovou bublinou uvnitř. Kromě toho v její ložnici občas palte jalovcové, jeřabinové a lískové větvičky."

Foltest se zamyslel.

"Děkuji ti za rady, mistře. Uposlechnu tě, pokud... A teď zase pro změnu poslouchej ty. Zjistíš-li, že je to beznadějně, zabij ji. Odčaruješ-li ji a děvče nebude... normální... budeš-li mít jen stín pochybností, že se to podařilo, zabij ji také. Neboj se, neublížím ti. Před lidmi po tobě budu rvát, vyženu tě z paláce i z města. Nic víc. Odměnu ti, samozřejmě, nevyplatím. Snad něco usmlouváš - však víš od koho."

Na chvíli zavládlo ticho.

"Geralte," Foltest zaklínače poprvé oslovil jménem.

"Prosím?"

"Co je pravdy na těch řečech, že to dítě je takové, protože Adda byla mou sestrou?"

"Jen málo. Žádná kletba nepůsobí sama od sebe, někdo ji musí vyslovit. Jsem ale toho názoru, že váš svazek se sestrou je prvotní příčinou té kletby a tedy i onoho následku."

"To jsem si myslel. Někteří z Vědoucích, i když ne všichni, to říkali také. Geralte, kde se to všechno, ty čáry a kouzla, vzaly?"

"To nevím, pane. Zkoumáním těchto jevů se zabývají Vědoucí. Nám, zaklínačům, stačí vědět, že tyto jevy vyvolává soustředěná vůle. A také vědět, jak s tím bojovat."

"Zabíjet?"

"Nejčastěji. Za to nám, konečně, také většinou platí. Málokdo chce zakletí zrušit, králi. Lidé se obvykle chtějí chránit před nebezpečím. A má-li nestvůra na svědomí nějaké lidské životy, musíte ještě počítat se mstou."

Král vstal, udělal pár kroků komnatou a zastavil se před zaklínačovým mečem, visícím na zdi.

"Tím?" otázal se, ale na Geralta ani nepohlédl.

"Ne, ten je na lidi."

"Slyšel jsem. Víš co, Geralte? Půjdu do krypty s tebou."

"To je vyloučeno."

Foltest se otočil. Oči se mu leskly.

"Víš ty, čaroději, že jsem ji nikdy ani nezahlédl? Ani po narození, ani potom. Měl jsem strach. A už ji ani nikdy spatřit nemusím, že? Snad mám aspoň právo vidět, jak ji budeš vraždit."

"Opakuji, že je to vyloučeno. Byla by to jistá smrt. I pro mne. Povolím pozornost, vůli... Ne, králi."

Foltest se otočil a přistoupil ke dveřím. Geraltovi se na okamžik zazdalo, že odejde beze slova, bez rozloučení, ale král se zastavil a pohlédl na něj."

"Docela ti věřím," pravil. "I když je jasné, jaké jsi kvítko. Slyšel jsem, co se stalo v hospodě. Jsem si jistý, že jsi ty chlapy pozabíjel jen proto, abys oťrásl lidmi i mnou. Je mi jasné, že jsi je mohl porazit i bez zabíjení. Mám strach, že se nikdy nedovím, zda jsi mou dceru šel zachránit nebo zabít. Já s tím ale souhlasím. Musím s tím souhlasit. A víš proč?"

Geralt neodpověděl.

"Protože si myslím," řekl král, "že to děvče trpí. Nemám pravdu?"

Zaklínač do krále zabodl své oči. Nepřítakal, nepřikývl, neučinil ani nejmenší gesto, ale Foltest věděl, znal odpověď.

*

Geralt naposledy vyhlédl zámeckým oknem. Soumrak padal rychle. Za jezerem se mihotala nezřetelná světélka Wyzimy. Kolem zámku byla pustina - pruh země nikoho, jímž se město za posledních šest let ohradilo od nebezpečného místa; nezůstalo tam nic, jen pár trosek, shnilých nosníků a zbytky zubaté kolové ohrady, jež se zřejmě nevyplatilo rozebrat a přestěhovat. Nejdál - až na protilehlou stranu města - přenesl svou rezidenci sám král; břichatá masa jeho nového paláce se nezřetelně rýsovala na tmavě modré obloze.

Zaklínač se vrátil k zaprášenému stolu v jedné z prázdných a poničených komnat, u nějž se pomalu, klidně a pečlivě připravoval. Času, jak věděl, měl dost. Striga kryptu před půlnocí neopustí.

Na stole ležela nevelká okovaná truhlička. Otevřel ji. Uvnitř byly v přihrádkách, vyložených senem, namačkány flakónky z tmavého skla. Zaklínač tři z nich vytáhl.

Z podlahy zvedl veliký balík, zavnutý do tlusté vrstvy ovčích kůží a převázaný řemenem. Rozbalil jej a vytáhl meč se zdobenou rukojetí, skrytý v lesklé černé pochvě, pokryté řadami runových znaků a symbolů. Obnažil ostří, které zasvítilo čistým zrcadlovým leskem. Čepel byla z ryzího stříbra.

Pak zašeptal zaříkadlo, postupně vypil dva flakónky, po každém hltu položil levou ruku na hlavici meče. Pak, těsně zahalený do svého černého pláště, usedl na podlahu. V komnatě, jako ostatně v celém zámku, nebyla žádná židle.

Seděl bez hnutí, se zavřenýma očima. Jeho dech, zpočátku pravidelný, najednou zrychlil, zdrsnel a zneklidněl. A pak se úplně ztratil. Směs, s jejíž pomocí zaklínač ovládl funkce všech orgánů těla, se skládala hlavně z čemeřice, blínu, hlohu a durmanu. Ostatní složky neměly název v žádném lidském jazyce. Pro každého, kdo by na to nebyl, jako Geralt, zvyklý od dětství, by to byl smrtelný jed.

Zaklínač prudce otočil hlavu. Jeho sluch, teď neuvěřitelně zosťřený, z tich lehce vylovil šelest kroků na kopřivami zarostlém nádvoří. Striga to být nemohla. Bylo ještě příliš jasno. Hodil si meč na záda, trubičku ukryl do ohniště rozbitých kamen a tiše, jako netopýr, se pustil se schodů.

Na nádvoří bylo ještě natolik jasno, že přicházející člověk mohl rozeznat zaklínačovu tvář. Člověk - byl to Ostrit - prudce ustoupil, ústa se mu zkřivila v mimovolné grimase strachu a odporu. Zaklínač se zlomyslně usmál - dobře věděl, jak vypadá. Po vypití směsi rulíku, oměje a světlušek tvář dostane křídovou barvu a panenky se roztáhnou přes celou duhovku. Zato ale tento přípravek dovoluje vidění i v nejčernější tmě. A to Geraltovi šlo.

Ostrit se rychle ovládl.

"Už teď vypadáš jako mrtvola, čaroději," řekl. "Určitě ze strachu. Neboj se. Přináším ti milost."

Zaklínač neodpověděl.

"Neslyšels, rívký mastičkáři, co jsem řekl? Jsi zachráněný a bohatý."

Ostrit potěžkal objemný měšec a pak jej hodil Geraltovi pod nohy. "Tisíc orenů. Ber to, sedej na koně a padej odtud."

Riv ani teď nic neříkal.

"Nevyvaluj na mě oči!" zvedl Ostrit hlas. "A neokrádej mě o čas. Nebudu tu stát do půlnoci. Nechápeš? Nepřeji si, abys snímal nějaká zakletí. Ne, nemysli si, žeš to uhádl. Nedržím s Veleradem a Segelinem. Nechci, abys ji zabil. Prostě vypadni. Ať to zůstane tak, jak to je."

Zaklínač se ani nepohnul. Nechtěl, aby velmož viděl, jak rychlé jsou teď jeho pohyby a reakce. Rychle se stmívalo, což bylo dobře, přílišné světlo jej oslepovalo.

"A proč by to, pane, mělo zůstat tak, jak to je?" otázal se. Snažil se vyslovovat co nejpomaleji.

"To tě," Ostrit zvedl hrdě hlavu, "nemusí vůbec zajímat."

"A co když to vím?"

"To by mě zajímalo."

"Bude-li striga lidem škodit ještě víc, bude snazší odstranit Foltesta z trůnu, že? Tohle královské bláznění se velmožům i lidu zhnusí, není to tak? Jel jsem k vám přes Redanii a Novigrad. Moc se tam mluví o tom, že mnozí Wyzimští se zhlédli v králi Vizimirovi, vidí v něm spasitele a skutečného vládce. Jenže mě, pane Ostrite, nezajímá politika, zájmy trůnů ani palácové převraty. Mám tady práci. Nikdy jste neslyšel o plnění slibů a obyčejné slušnosti?"

"Dej si pozor, s kým mluvíš, vandraku!" vykřikl Ostrit vztekle a sáhl po meči. "Už toho mám dost. Nejsem zvyklý diskutovat s nějakými pobudy! Hleďme - etika, zákony, morálka! A kdo to říká! Lotr, který sotva co přišel, vraždil lidi. Který se před Foltestem ohýbal v úklonách a za jeho zády smlouval s Veleradem jako nájemný vrah. Tak ty se, pacholku, opovažuješ učit slušnosti? Hrát si na Vědoucího? Mága? Čaroděje? Ty prašivý zaklínači! Zmiz odtud, než ti napráskám mečem!"

Zaklínač stál klidně, ani se nepohnul.

"Běžte odtud raději vy, pane Ostrite," řekl. "Už se stmívá."

Ostrit o krok ustoupil a bleskurychle tasil.

"Sám si o to řekl, čaroději. Zabiju tě. Nepomůžou ti ani ty tvoje kousky. Mám u sebe želví kámen."

Geralt se usmál. Pověra o moci želvího kamene byla stejně rozšířená, jako nepravdivá. Zaklínače ale ani nenapadlo ztrácet čas zaklínadly a tím spíš ohrožovat stříbrnou čepel dotekem Ostritova meče. Zmizel pod roztočeným ostřím a udeřil velmože stříbrnými cvoky, nabitými do manžety, do spánku.

*

Ostrit se rychle vzpamatoval a bloudil očima v naprosté tmě. Zjistil, že je svázaný. Geralta, stojícího vedle sebe, neviděl. Zorientoval se ale, kde je a hrozně zavyl.

"Mlč," upozornil jej zaklínač, "ať ji nepřivoláš předčasně."

"Ty prokletý vrahu! Kde jsi? Okamžitě mě rozvaž, lumpe! Za tohle budeš, ty zkurvysyne, viset!"

!Mlč!"

Ostrit se s námahou nadechl.

"Chceš mě tu nechat, aby mě sežrala! Svázaného?" otázal se, teď už ale mnohem tišeji. Nadávku přidal skoro šeptem.

"Ne," odpověděl zaklínač. "Pustím tě. Ale ne hned."

"Ty lotře!" zasyčel Ostrit. "Abych strigu odlákal, co?"

"Přesně tak."

Ostrit ztichl, přestal sebou házet a zůstal klidně ležet.

"Zaklínači?"

"Copak?"

"To, že jsem chtěl svrhnout Foltesta, je čistá pravda. Nejsem sám. Ale jen já toužil po jeho smrti, chtěl jsem, aby zemřel v mukách, aby zešílel, aby zaživa shnil. A víš proč?"

Geralt mlčel.

"Miloval jsem Addu. Královu sestru. Královu milenkou. Královu děvku. Miloval jsem ji... Zaklínači, jsi tady?"

"Jsem."

"Vím, co si myslíš. Jenže to není pravda. Věř mi, nepoužil jsem žádné čáry. Ani žádná kouzla neznám. Jen jednou jsem ve vzteku řekl... Jen jednou. Zaklínači, slyšíš?"

"Slyším."

"Byla to jeho matka, stará královna. Určitě to byla ona. Nemohla se dívat na to, jak on a Adda... Já ne. Víš jen jednou jsem se pokusil přemluvit ji a Adda... Zaklínači? Neovládl jsem se a řekl... Zaklínači? Byl jsem to já? Já?"

"Teď už je to jedno."

"Zaklínači, už se blíží půlnoc?"

"Blíží."

"Pusť mě dřív. Dopřej mi víc času."

"Ne."

Ostrit skřípění odsouvané náhrobní desky neslyšel, ale zaklínač ano. Sklonil se a dýkou rozsekl velmožova pouta. Ostrit na nic nečekal, zvedl se a neohrabaně pokulháváje se celý ztuhlý rozběhl. Jeho oči se tmě už dokázaly přizpůsobit, takže cestu z hlavního sálu k východu rozeznával dobře.

Z podlahy s rachotem vyrazila deska, uzavírající vstup do krypty. Geralt, předvídavě ukrytý za schodiště, zahlédl strizinu obludnou postavu, hbitě a rychle uhánějící za vzdalujícím se klapotem Ostritových bot. Nevydala ani nejslabší zvuk.

Noc rozčísł hrůzný, rozechvělý a šílený výkřik, otrásl starými zdmi, chvělivě se nesa do výšky. Zaklínač nedokázal vzdálenost odhadnout přesně - jeho zostřený sluch jej pletl - věděl ale, že striga Ostrita dopadla velice rychle. Příliš rychle.

Vyšel doprostřed sálu, postavil se u vchodu do krypty a odhodil plášť. Pohnul rameny, to aby si upravil meč, a natáhl si rukavice. Měl ještě chvilku čas. Věděl, že i když se za posledního úplňku striga dobře nažrala, Ostritovu mrtvolu hned tak neopustí. Srdce a játra pro ni byla příliš cenná, látky v nich obsažené jí umožňovaly dlouhý pobyt v letargii.

Zaklínač čekal. K východu jitřenky, jak počítal, zbývaly ještě tři hodiny. Kohoutí zakokrhání by jej mohlo splést. V okolí ale žádní kohouti ani nebyli.

Pak ji uslyšel. Šla pomalu, nohama šoupajíc po podlaze. A pak ji i uviděl.

Popis byl přesný. Nesouměrně velká hlava, sedící na krátkém krku, byla zahalená rozčuchanou svatozáří rusých vlasů. Oči svítily ve tmě jako dva karbunkly. Striga se zastavila a upřela zrak na Geralta. Pak otevřela tlamu, jako kdyby se chtěla pochlubit řadami bílých a špičatých zubů, načež čelisti zaklapla se zvukem, připomínajícím zavření železné bedny. A pak najednou bez rozběhu skočila a začala se na zaklínače sápat zkrvavenými drápy.

Geralt uskočil, zavířil v rychlé piruetě, striga se o něj otřela, také se roztočila, ale její drápy rozčísly jen vzduch. Nezapotácela se, ale opět zaútočila - okamžitě, z otáčky, zuby klaply těsně u Geraltovy hrudi. Riv odskočil na druhou stranu, třikrát změnil směr otáčení ve vířivé piruetě, čímž strigu zmátl. Při odskoku ji silně, i když bez rozmachu, udeřil stříbrnými trny, vsazenými do svrchní strany rukavice, do spánku.

Striga hrůzně zakřičela, její řev naplnil dvorec dunivou ozvěnou, pak upadla, ztuhla a začala výt - hluše, zlověstně, zuřivě.

Zaklínač se zlostně usmál. První pokud - s tím ostatně také počítal - dopadl skvěle. Stříbro bylo pro strigy, jako ostatně pro všechny nestvůry, přivolané k životu kouzly, vražedné. Byla zde tady šance, že tahle bestie je stejná jako ostatní, což by mu mohlo dopomoci k úspěchu. Stříbrný meč mu pak - v nejhorším případě - mohl zaručit život.

Striga s dalším útokem příliš nespáchala. Teď se blížila pomalu, cenila zuby, odporně přitom slintajíc. Geralt ustoupil obloukem, opatrně našlapoval, zpomalováním a zrychlováním pohybu strigu mátl, neumožňoval jí skočit. Přitom rozvíjel dlouhý, tenký a pevný řetěz se závažím na konci. Řetěz byl také stříbrný.

V okamžiku, kdy se striga odrazila a skočila, zasvištěl řetěz vzduchem a jako had bleskově omotal paže, krk i hlavu nestvůry. Striga se svalila s pronikavým pískáním. Válela se po podlaze, hrozně přitom řvala - nebylo poznat, zda vztekem či ze žhavé bolesti, již ji spaloval nenáviděný kov. Geralt byl spokojen - kdyby chtěl strigu zabít, měl teď tu nejlepší příležitost. Nic v dosavadním chování strigy ale nenasvědčovalo tomu, že by to měl být nevyléčitelný případ. Stáhl se do bezpečné vzdálenosti a nespouštěje oči z balíku svíjejícího se na podlaze, zhluboka dýchal a soustředil se.

Řetěz praskl, stříbrné články se zvonivě rozsypaly na všechny strany. Vztekem zaslepená striga se s vytím vrhla do útoku. Geralt klidně čekal, jen zvednutou pravou rukou před sebou ve vzduchu kreslil Znamení Aard.

Striga odletěla několik kroků zpět, jako po ráně kladivem, udržela se ale na nohou. Ukázala drápy a odhalila tesáky. Vlasy se jí zvedly a rozevlály, jako kdyby stála v prudkém větru. S námahou, chroptíc, krok za krokem šla dál. Přese vše šla.

Geralt zneklidněl. Nečekal sice, že by tak prosté Znamení dokázalo strigu úplně znehybnět, jenže také nečekal, že bestie odpor překoná tak snadno. Nedokázal Znamení držet příliš dlouho, bylo to příliš vyčerpávající a striga před sebou měla ne více než deset kroků. Prudce Znamení sejmul a uskočil. Přesně jak čekal, přeběhla zaskočená striga dopředu, ztratila rovnováhu, upadla, sklouzla po podlaze a spadla po schodišti do zejícího otvoru krypty. Zezdola se ozvalo její zuřivé zavytí.

Aby získal čas, skočil Geralt na ochoz schodiště. Neurazil ještě ani polovinu dráhy, když striga vyrazila z krypty, uhánějíc jako velký černý pavouk. Zaklínač počkal, až za ním vyběhne na schody, vyšvihl se na zábradlí a skočil dolů. Striga na schodišti se otočila, odrazila se a rozletěla se za ním neuvěřitelným, více než desetimetrovým skokem. Teď už se jeho piruetami nedala tak snadno oklamat - dvakrát svými drápy poznamenala Rivovu kazajku. Odmrští ji ale novým, silným úderem stříbrnými trny. Striga zaváhala. Víc a víc rozzuřený Geralt se zapotácel a mohutným kopancem do boku srazil bestii k zemi.

Zařvala silněji než kdy předtím. Až ze stropu začala padat omítka.

Potom se zvedla. Třásla se v neovladatelném vzteku a touze po krvi. Geralt čekal. Tasil meč, opisoval jím ve vzduchu kruhy, postupoval, kroužil kolem ní, jen dával pozor, aby mečem nehýbal v rytmu a tempu svých kroků. Neskočila. Přibližovala se pomalu a pozorně sledovala zářivý stín čepele. Geralt se najedno zastavil a ztuhl. Znejistělá striga se zastavila také. Zaklínač ostřím opsal půlkruh a udělal krok směrem k ní. Pak další. A pak, s roztočeným mečem nad hlavou, skočil.

Striga se schoulená snažila dostat z jeho dosahu. Ale Geralt byl blízko a v ruce se mu leskla zbraň. Oči mu zlověstně plály, ze semknutých rtů vyrazil chraptivý výkřik. Striga musela opět ustoupit, tlačena silou soustředěné nenávisti, zuřivosti a násilí vyzařující z útočícího člověka. Tlak na ni dorážel ve vlnách, vnikal jí do mozku a vnitřností. Až k bolesti zasažena dosud neznámým pocitem roztřeseně a tence vyjekla, otočila se na místě a dala se na bláznivý útěk do temného bludiště zámeckých chodeb.

Roztřesený Geralt zůstal stát uprostřed sálu. Byl sám. Trvalo to dlouho, říkal si, než ten tanec na okraji propasti, ten bláznivý, příšerný válečný tanec přinesl očekávaný výsledek, než dosáhl psychické jednoty s nepřítelem a dostal se k základům soustředěné vůle, přepĺňující nitro strigy. Zlé, chorobné vůle, z jejíž pomoci se striga zrodila. Zachvěl se, když si připomněl okamžik, v němž zachytil náboj zla, aby jej pak jako zrcadlo odrazil na nestvůru. Ještě nikdy se nesetkal s takovou koncentrací nenávisti a vražedné zuřivosti - ani u bazilišků, kteří se v tomto ohledu těšili té nejhorší pověsti.

Tím líp, napadlo jej, když šel ke vchodu do krypty, černajícimu se v podlaze jako obrovská kaluž. Tím líp, tím silnější ránu striga dostala. Bude mít víc času na další věci. Než se striga oťrese z šoku. Zaklínač pochyboval, že by něco takového dokázal znovu. Účinek elixírů slábl a úsvit byl ještě daleko. Striga se do krypty nesmí dostat před jitřenkou, jinak by celá jeho dosavadní námaha byla zbytečná.

Sestoupil dolů. Krypta nebyla velká, byly v ní jen tři mohutné sarkofágy. Hned první u vchodu měl odsunuté víko. Geralt vytáhl třetí flákónek, rychle jej vypil a ponořil se do rakve, která byla, jak ostatně čekal, dvojí - pro matku a dceru.

Víko zasunul teprve tehdy, když seshora zaslechl řev. Lehl si naznak vedle mumifikovaných ostatků Addy, na desku zevnitř nakreslil znamení Yrden. Na prsa si položil meč a malé přesýpací hodiny, naplněné fosforeskujícím pískem. Pak zkrřížil ruce. Teď už výkřiky strigy neslyšel. Přestal slyšet cokoli, protože vraní oko a vlašovičník začaly účinkovat.

*

Když otevřel oči, byl písek v hodinách už úplně přesypaný, což znamenalo, že letargie byla delší než bylo třeba. Nastražil uši - neslyšel nic. Jeho smysly už pracovaly normálně. Uchopil meč do ruky, dlaní přešel po víku sarkofágu, zabručel zařikadlo a pak desku lehce odsunul na několik palců. Ticho.

Odsunul víko ještě víc, posadil se - zbraň držel pohotově - a vystrčil ven hlavu. V kryptě byla tma, ale zaklínač věděl, že venku už svítá. Vykřesal oheň, zapálil malou lampičku a zvedl ji. Na zdech se objevily podivné stíny. Nikde nic.

Vyhrabal se ze sarkofágu. Byl celý obolavělý, ztuhlý a prochladlý. Pak ji spatřil. Ležela naznak u sarkofágu, nahá a v bezvědomí.

Byla spíš škaredá. Štíhlounká, s malými hrotitými prsy, špinavá. Světlé rusé vlasy měla skoro až do pasu. Postavil lampičku na desku, přilehl k ní a sklonil se. Ústa měla bledá, na lícní kosti velikou modřinu, památku na jeho úder. Svlékl si rukavice, odložil meč a bez okolků jí zvedl ret. Zuby měla normální. Sáhl po její ruce, zakryté rozcuchanými vlasy. Než nahnatal dlaň, spatřil otevřené oči. Pozdě.

Sekla jej drápy do krku. Začala hluboko, jeho krev jí zbrotila tvář. Zavyla a druhou rukou mu sekla po očích. Svalil se na ni, chytil ji za obě zápěstí a přitiskl dívku k podlaze. Cvakla, teď už krátkými zuby, před jeho tvář. Udeřil ji čelem do obličeje a stiskl co nejvíc mohl. Neměla už dřívější sílu, jen se pod ním svíjela, vyla a vyplivovala krev - jeho krev - která jí zalévala tvář. Silně krvácel. Neměl čas. Zaklel a citelně ji kousl do krku pod uchem, zakousl se a držel tak dlouho, dokud se nelidské vytí

nezměnilo v tichý nemohoucí křik a pak v přidušené vzlykání - pláč čtrnáctileté dívky, jíž někdo ubližuje.

Když se přestala hýbat, pustil ji, zvedl se na kolena, vytrhl z kapsy na rukávu kus látky a přiložil ji ke krku. Nahmatal meč, přiložil jej omdlelé dívce na hrdlo a sklonil se nad její dlaní. Nehty měla špinavé, polámané, zkrvavené, ale... normální. Naprosto normální.

Těžce se zvedl. Vchodem do krypty se vlévalo lepkavě mokré šero úsvitu. Vykročil ke schodům, ale zachvěl se a těžce usedl na podlahu. Krev prosakující zkrvaveným plátnem mu po ruce stékala do rukávu. Rozepnul kazajku, roztrhl košili, páral a trhal cáry a vázal si je kolem krku. Bylo mu jasné, že nemá moc času, že co nevidět omdlí...

Stihl to. A omdlel.

Ve Wyzimě, za jezerem, potřetí zakokrhál kohout s načepýřeným peřím.

*

Uviděl bílé zdi a hrázděný strop komnaty nad strážnicí. Pohnul hlavou, ale bolestí se stáhl a zasténal. Krk měl silně, dobře a odborně ovázaný.

"Lež, čaroději," řekl Velerad. "Lež a nehýbej se."

"Můj... meč..."

Velerad zakroutil hlavou.

"No jo, no jo. Ten tvůj stříbrný zaklínačský meč je samozřejmě to nejdůležitější. Je tady, neboj. Meč i kufřík. A tři tisíce orenů. Jo, jo. Nic nemluv. To já jsem starý hlupák a ty moudrý zaklínač. Foltest to opakuje celé dva dny."

"Dva..."

"Jasně. Dva dny. Pěkně ti ten krk zřídila. Bylo vidět všechno, co tam uvnitř máš. Ztratil jsi moc krve. Ještě štěstí, že jsme do krypty běželi hned po třetím zakokrhání. Ve Wyzimě tu noc stejně nikdo nespál. Nešlo to. Dělalí jste tam strašný kravál. Neunavuju tě?"

"Prin... cezna?"

"Princezna, co, jako princezna. Hubená. A nějak přihlouplá. Pořád brečí. A čůrá do postele. Ale Foltest říká, že se to spraví. Doufám, že ne k horšímu, co, Geralte?"

Zaklínač zavřel oči.

"No dobře, vždyť já už jdu." Velerad vstal. "Jen odpočívej. Geralte? Než půjdu, řekni mi - proč jsi ji chtěl zakousnout? He - Geralte?"

Zaklínač spal.

Něco víc

I.

Když na trámovém mostu náhle zaduněla kopyta koní, Yurga dokonce ani nezvedl hlavu. Pouze tiše zavyl, pustil obruč kola, s níž se potýkal a vlezl pod vůz tak rychle, jak jen to šlo. Roztažený jako žába otíral se hřbetem o zabláčený spodek vozu, přerušovaně vzdychal a celý se trásl strachy.

Kůň se pomalu přiblížil k vozu. Yurga viděl, jak opatrně našlapuje po nahnilých trámech mostu.

„Vylez,“ řekl neviditelný jezdec. Yurga zajektl zuby a vtáhl hlavu mezi ramena. Kůň zafrkal a udeřil kopytem o trámový mostu.

„Jen klid, Klepno,“ řekl jezdec. Yurga uslyšel, jak poplácává koně po šíji. „Vylez, člověče. Neublížím ti.“

Kupec tomu, co neznámý řekl, vůbec nevěřil. Avšak v jeho hlase bylo něco, co uklidňovalo a zároveň i vzrušovalo, i když to v žádném případě nebyl hlas, který by mohl být pokládán za příjemný. Yurga, mumlaje si v duchu modlitby přinejmenším ke dvanácti božstvům najednou, vystrčil opatrně hlavu zpod vozu.

Jezdec měl vlasy bílé jako mléko, stáhnuté na čele koženou čelenkou a černý, vlněný plášť spadající na hřbet jeho kaštanově hnědé kobyly. Na Yurgu ani nepohlédl. Nachýlený kupředu, drže se hrušky sedla, díval se na kolo vozu, které bylo do poloviny zapadlé mezi ztrouchnivělými trámy mostu. Náhle zvedl hlavu, přejel po kupci svým pohledem a s nehybnou tváří si začal prohlížet křoviska rostoucí nad břehy úvozu.

Yurga se vydrápal zpod vozu, zamrkal a otřel si rukou nos, rozmazáváje si přitom po celé tváři kapku kolomazi. Jezdec na něm spočinul svými tmavými, přivřenými, pronikavými, jak trny ostrými očima. Yurga mlčel.

„Sami dva ho nevytáhneme,“ řekl konečně neznámý a ukázal přitom na kolo uvázně mezi trámy. „Jel jsi sám?“

„Se svými sluhy, pane,“ vyjekl Yurga. „Ale utekli, psi...“

„Vůbec se jim nedivím,“ řekl jezdec, dívaje se pod most na dno hlubokého úvozu. „Domnívám se, že bys měl udělat totéž, co oni. Je na to nejvyšší čas.“

Yurga nechtěl následovat pohyb cizincových očí. Nechtěl se znovu dívat na hromadu lebek, žeber a jiných kostí rozházených mezi kamením a sem tam vyčnívajících zpod listů lopuchů a kopřiv rostoucích na dně vyschlé říčky. Báł se, že stačí ještě jeden jeho pohled do prázdných očních lebek, na vyceněné zuby a popraskané hnáty, aby v něm všechno prasklo, aby poslední zbytky jeho rozpačité odvahy z něj unikly jako vzduch z proděravělého rybího měchýře, aby se tryskem nerozběhl zpátky nahoru, zalykaje se přitom strachem, stejně jako to učinili jeho vozka a pacholek zhruba před hodinou.

„Na co čekáš?“ zeptal se tiše jezdec a pomalu obrátil koně. „Na soumrak? Pak už bude pozdě. Oni si pro tebe přijdou sotva se setmí. Možná, že ještě dříve. Dělej, vyskoč za mě na koně. Padáme odtud, a to co možná nejrychleji!“

„A můj vůz, pane?“ zavyl silným hlasem Yurga, nevěda, zda strachy nebo vztekem. „A co moje zboží? Raději chcípnu! Nenechám to všechno tady! Nenecháám!“

„Zdá se mi, příteli, že stále ještě nevíš, kam ses to vlastně dostal,“ řekl klidně neznámý a natáhl ruku směrem k příšernému pohřebišti pod mostem. „Říkáš, že tady nechceš nechat svůj vůz? A já ti zase říkám, že až se setmí, nezachrání tě ani poklad krále Desmoda, natož tvůj prašivý vůz! K čertu, co tě to napadlo, aby sis zkrátil cestu právě přes toto začarované místo? Nevíš, co se tady po válce usídlilo?“

Yurga zakroutil hlavou na znamení, že neví.

„Nevíš,“ pokýval neznámý několikrát hlavou. „Ale to, co leží dole, jsi viděl, ne? To jsou všichni ti, kteří si tudy zkracovali cestu. A ty říkáš, že tady nenecháš svůj vůz! Máš v něm snad něco zajímavého?“

Yurga neodpovídal. Díval se mlčky na jezdce a přemýšlel, zda má říci „veteš“ anebo se rozhodnout pro označení „jakési haraburdí“.

Jezdec však ani v nejmenším nebudil zdání, že by ho příliš zajímala jeho odpověď na otázku. Uklidňoval svou kaštanově hnědou kobylu hryzající neklidně udidlo a potřásající živě hlavou.

„Pane,“ vysoukal ze sebe kupec nakonec, „pomozte mi. Zachraňte mě. Do konce svého života vám za to budu vděčný... Nenechávejte mě tady samotného! Dám vám všechno, oč si řeknete ... Zachraňte mě, pane!“

Neznámý se k němu rychle otočil, přidržuje se přitom oběma rukama hrušky svého sedla.

„Cos to řekl?“

Yurga se široce otevřenými ústy vytřeštěně díval na cizince.

„Dáš mi opravdu to, oč tě požádám? Zopakuj to ještě jednou!“ Yurga mlaskl, zavřel ústa a zalitoval toho, že nemá vousy, aby si do nich mohl naplivat. V hlavě mu vířily nejfantastičtější představy o odměně, jakou po něm bude cizinec požadovat za to, že ho zachrání, včetně toho, že ho požádá o jeho vlastní mladou ženu, která mu bude muset být každý týden zcela k dispozici. V porovnání se ztrátou vozu však ani tato představa nevypadala tak strašně a už vůbec ne tak úděsně, jako možnost spočinutí vlastních ostatků na dně úvozu v podobě další vybělené kostry. Jeho obchodnický duch ho přinutil k bleskové kalkulaci. Jezdec, i když v žádném případě nevypadal na otrhance, pobudu, ulejšáka či prázdného žvanila, jichž byly po válce na cestách celé spousty, zcela rozhodně nebyl velmož, ani jeden z těch hrdých rytířů, kteří si sami sebe vysoce považovali a jediné své potěšení nalézali v olupování svých bližních. Yurga ho odhadoval na ne více než na dvacet hřiven zlata. Jeho obchodnická povaha mu však zabránila, aby vyslovil jakoukoliv cenu. Omezil se pouze na blekotání o „doživotní vděčnosti“.

„Ptal jsem se tě,“ připomněl mu neznámý opět klidně svou otázku, „zda mi dáš to, oč tě požádám?“

Z této situace neexistovalo východisko. Yurga polkl slinu, sklonil hlavu a několikrát přikývl na znamení souhlasu. Neznámý se navzdory jeho očekávání potutelně nezasmál. Právě naopak. Vůbec nevypadal na to, že by byl potěšen triumfem, jehož se mu podařilo v tomto jednání dosáhnout.

Nachýlil se v sedle plivl dolů do hlubokého úvozu.

„Co to vlastně dělám?“ pronesl temným, zastřeným hlasem. „Co to jen, u bohů, dělám... Nu což, dobrá. Pokusím se tě z toho dostat, i když vlastně nevím, zda to pro nás oba neskončí osudně. Jestliže se nám to však podaří, pak ty za odměnu...“

Yurga se s plácem na krajíčku celý schoulil do sebe.

„Dáš mi to,“ zarecitoval náhle rychle jezdec v černém plášti, „co nalezneš ve svém domě po svém návratu a co vůbec neočekáváš, že bys tam mohl nalézt. Slibuješ, že mi to dáš?“

Yurga zaječel a rychle přikývl.

„Dobrá,“ řekl neznámý. „A teď ustup stranou. Nejlepší by bylo, kdyby sis znovu vlezl pod vůz. Slunce za chvíli zapadne.“

Jezdec seskočil z koně a stáhl si z ramenou plášť. Yurga spatřil, že neznámý nosí meč na zádech, na řemeni, našikmo obepínajícím hrud'. Měl nejasný pocit, že již někdy slyšel o lidech nosících zbraň podobným způsobem. Černá, kožená kazajka, sahající do pasu, s dlouhými, stříbrnými cvoky pobitými manžetami, by mohla svědčit o tom, že neznámý pochází z Novigradu nebo z jeho okolí. Na druhé straně však mohl pocházet

odkudkoliv, protože tato móda se v poslední době velice rozšířila, zvláště mezi mladými. Jezdec však v žádném případě nebyl mladík.

Jezdec se, shodiv na zem cestovní vaky ze hřbetu svého oře, otočil k Yurgovi. Na prsou se mu na stříbrném řetízku kolébal kulatý medailón. Pod paží držel nevelký, okovaný kufřík a podlouhlý balíček, omotaný kůží a několika řemínky.

„Ještě nejsi pod vozem?“ zeptal se neznámý a přistoupil, blíže k Yurgovi. Yurga spatřil, že na medailónu je zobrazena vlčí lebka s otevřenou, hroznými tesáky vyzbrojenou tlamou. Náhle si vzpomněl, o koho jde.

„Oni jsou ... oni jsou zaklínač, pane?“

Neznámý pokrčil rameny.

„Uhodls. Zaklínač. A teď už běž. Na druhou stranu úvozu. Nevycházej odtud a buď zticha. Musím být na chvíli sám.“ Yurga ho poslechl. Sedl si ke kolu vozu a přikryl se pokrývkou. Nechtěl se dívat na to, co dělá neznámý na druhé straně vozu, a už vůbec ne na kosti ležící na dně úvozu. Díval se tedy na své boty a na zelené, sametové misky mechu rostoucí na shnilých trámech mostu.

Zaklínač.

Slunce pomalu zapadalo. Nastával soumrak.

Yurga uslyšel kroky.

Neznámý vyšel velice pomalým krokem zpoza vozu a postavil se doprostřed mostu. Byl k němu obrácen zády. Yurga uviděl, že meč na jeho zádech není týž meč, který viděl předtím. Nyní to byla nádherná zbraň - její hlavice, jílec a kovová pochva se třpytily jako hvězdy. Dokonce i v panujícím přitnutí odrážely světlo, i když to již nebylo světlo jako takové. Zmizela i zlatooranžová záře, která ještě před chvílí svítila nad lesem.

„Pane...“

Neznámý k němu otočil hlavu. Yurga jen s největším úsilím zadržel výkřik deroucí se mu z úst.

Zaklínačova tvář byla křídově bílá. Bílá a děravá - byla pórovitá, jako sýr prolisovaný přes plátno. A jeho oči... Bohové! zavylo něco v Yurgově vědomí. Jeho oči...

„Běž za vůz. Rychle!“ vychroptěl ze sebe cizinec. Nebyl to hlas, který Yurga slyšel ještě před chvílí. Kupec náhle ucítil, že má plný měchýř a že se potřebuje vymočit. Neznámý se otočil a odešel dále na most.

Zaklínač.

Kůň přivázaný k žebrovní vozu zafrkal a několikrát hrábl kopytem o trámový mostu.

Nad Yurgovým uchem zabzučel komár. Kupec se neodvážil pohnout byt' jen prstem, aby ho odehnal. Vzápětí mu zabzučel u ucha druhý komár. V křovinách na druhé straně úvozu bzučela komárů celá hejna.

Bzučela.

A vyla.

Yurga, až k bolesti zatínající zuby, pochopil, že to nejsou komáři.

Za stále více houstnoucího soumraku se na zarostlém úbočí úvozu vynořily malé, ne víc než čtyři lokty vysoké, úděsně vyzáblé, zkroucené postavy. Vypadaly jako kostlivci. Vešly na most podivnou čapí chůzí, zvedajíce přitom vysoko do vzduchu svá souchotinářská kolena. Oči, umístěné těsně pod sraštělými čely, jim žlutě svítily: V široce rozevřených žabích tlamách výhrůžně svítily ostré špičky. Pomalu se blížily, tiše přitom syčíce.

Neznámý, stojící jako socha uprostřed mostu, náhle zvedl pravou ruku s podivně zkroucenými prsty. Příšerní skřeti se zastavili, ustoupili o několik kroků zpátky, hlasitěji zasyčeli, ale hned vzápětí vykročili znovu směrem k zaklínači. Pohybovali se mnohem rychleji, zvedajíce přitom vysoko nad hlavu své dlouhé, vyzáblými pařáty zakončené

tlapy.

Na trámech mostu se z,novu ozval charakteristický skřípot drápů. Najednou zpod mostu vyskočila další nestvůra, zatímco ty, co již byly na mostě, se vrhly dopředu neskutečně podivnými poskoky. Neznámý se podivně zkroutil na místě, vzduchem zasvištěl meč vytažený neznámo jak a neznámo kdy. Hlava bytosti, škrábající se na most, vyletěla vysoko do vzduchu, táhnouc za sebou dlouhý ohon krve. Bělovlasý se skokem vrhl doprostřed skupiny jí podobných příšer, mávaje přitom mečem na všechny strany. Příšery divoce mávaly svými pařáty a hlasitě vyly. Vrhly se na něho ze všech stran, vůbec se neohlížeje na lesknoucí se a jako břitva ostrý meč. Yurga se celý vyděšený přitiskl k vozu.

Něco spadlo přímo pod jeho nohy, obhazujíc ho jakousi lepkavou tekutinou. Byla to dlouhá, kostnatá tlapa, zakončená čtyřmi drápy.

Kupec vykřikl hrůzou.

Ucítil, jak se kolem něho něco plíží. Přikrčil se, chtěje se skrýt pod vůz, ale právě v tomto okamžiku mu přistálo něco podobně odporného na krku, zatímco ohyzdný pařát ho uchopil za skráně a tvář. Zavřel rychle oči a rozeřval se na celé kolo. Třásl přitom prudce hlavou. Rychle se postavil na nohy a vrávoravým krokem se dopotácel doprostřed mostu, zakopávaje o mrtvolý příšer ležící na něm. Na mostě zuřila bitva. Yurga téměř nic neviděl. Slyšel pouze hluk urputného boje, zběsilý sykot a občas zahlédl tmavé obrysy zmítajícího se klubka příšer, z něhož jen občas blýsklo ostří zaklínačova meče.

„Pomóóoc!“ zavyl Yurga, cítící,jak mu ostré tesáky pronikají kapucí a zatínají se do šíje.

„Skloň hlavu!“

Yurga zabořil bradu do hrudi, snaže se přitom zrakem zachytit záblesk ostří zaklínačova meče. Zaklínačova čepel vzápětí zasvištěla vzduchem a letmo pohladila kupcovu kapuci. Yurga uslyšel odporné, vlhké křupnutí, po kterém mu na záda dopadla hustá, lepkavá tekutina, jako kdyby na něj někdo vylil celé vědro vody. Yurga upadl na kolena, stahován k zemi již bezvládným tělem visícím na jeho rameni.

Přímo před jeho očima vyskočily zpod mostu další tři příšery, směšně poskakující na svých vyzábělých končetinách jako nějaké luční kobylky, přiskočily k neznámému a zakously se mu do nohou. Jedna z nich, zasažená krátkým seknutím zaklínačova meče do tlamy, se prudce zapotácela a svalila na trámový mostu. Druhá, zasažená koncem meče, spadla na zem, kde se začala svíjet v prudkých křečích. Zbylé příšery obstoupily bělovlasého zaklínače jako mravenci svoji kořist a zatlačily ho k okraji mostu. Další nestvůra vyletěla vysokým obloukem z klubka zápasících, prohnutá dozadu,stříkající na všechny strany krví a vyjící jal:o celá smečka vlků. V témže okamžiku se celé klubko zápasících těl překulilo přes okraj mostu a spadlo do hlubokého úvozu. Yurga se svalil na trámový mostu a zakryl si rukama tvář.

Zpod mostu se ozval triumfální pískot a syčení příšer, které se však rychle změnily v bolestné výkřiky, vrčení a v překvapené, krev v žilách mrazící skřeky, přerušované svistem zaklínačova meče.

A pak už bylo jen ticho, rušené pouze křikem vyplašeného ptáka někde v hloubi lesa. Potom utichli i ptáci.

Yurga polkl, zvedl hlavu a jen s velkými obtížemi vstal. Stále bylo hluboké ticho. Ani listí stromů nešumělo jako obvykle. Celý les jakoby oněměl hrůzou. Velká, roztrhaná mračna zakryla celou oblohu.

„Hej!“

Yurga se otočil a instinktivně si zakryl rukama tvář. Zaklínač stál před ním, nehybný,

celý černý, s lesknoucím se mečem, který držel ve své volně dolů visící ruce. Yurga však upozoroval, že stojí nějak nakřivo, jako kdyby se nakláněl na bok.

„Pane, co je jim?“

Zaklínač mu neodpověděl. Velice těžce a nešikovně udělal pár kroků, nakláněje se na levou stranu. Natáhl opatrně ruku a opřel se o vůz. Yurga uviděl černou, hustou krev, pomalu stékající po pilířích a trámův mostu.

„Jsou zraněni, pane!“

Ani tentokrát mu zaklínač neodpověděl. Náhle se zapotácel, hledě přímo do kupcových očí, křečovitě se zachytil pažení vozu a pomalu klesl na most.

II.

„Opatrně, pomalu... Pod hlavu... Podržte mu někdo hlavu!“

„Tady, tady na vůz!“

„Bože, vždyť on vykřívá! Pane Yurgo, krev mu teče i skrz obvaz!“

„Nekecejte zbytečně! Rychle, dělejte! Trochu pohybu do toho umírání! Přikryj ho kožešinou! Velle, copak nevidíš, jak se třese zimou?“

„Možná, že by pomohlo, kdybychom mu do úst nalili trochu kořalky.“

„Když je v bezvědomí? Určitě ses pomátl, Velle. Ale podej mi kořalku. Musím se napít. Vy prašiví psi, vy podlí tchoři! Tak zrádně zdrhnout a nechat mě tady samotného!“

„Pane Yurgo! On něco říká!“ Cože? Co říká?“

„Éééé, něco nesrozumitelného... jakoby nějaké jméno.“ „Jaké?“

„Yennefer...“

III.

„Kde... to jsem?“

„Klidně ležejí, pane, nehýbají se, protože jim to znovu všechno popraská a popuká. Až na kost jich pokousaly ty bestie, vyteklo z nich hodně krve... Nepoznávají mě? Jsem Yurga! To mne zachránili na mostě, cožpak si už nevzpomínají?“

„Aha ..“

„Nemají žízeň? Nechtějí se napít?“

„Jak tisíc čertů ..“

„Jen pijí, pane, jen ať klidně pijí. Stravuje jich horečka.“

„Yurgo... kde to jsme?“

„Jedeme vozem. Nemluvějí, pane a nehýbají se. Musíme se dostat z lesa k lidským příbytkům. Musíme najít někoho, kdo se vyzná v léčení. To, že jsem jim ovázal nohu, nemusí stačit aby se uzdravili. Stále krvácejí...“

„Yurgo ...“ „Ano, pane?“

„V mém kufříku... Flakón... Se zelenou pečeti. Strhni pečeť a dej mi z něho napít. V nějakém poháru... Pohár pak dobře vymyj, nedovol, aby se flakónů někdo dotýkal, je-li vám život milý... Rychle, Yurgo. K sakru, jak ten vůz kodrcá... Flakón, Yurgo...“

„Ano, už ... Pijou...“

„Díky ... A teď dávej pozor. Za chvíli usnu. Budu sebou přitom házet a mluvit nesmysly. Pak budu ležet, jako bych byl po smrti. Ale to nic není... neboj se.“

„Klidně ležejí, pane, nebo se rána znovu otevře a zase jim začne téct krev.“

Zaklínač se položil na kůže a několikrát prudce zahýbal hlavou. Cítil, jak ho kupec přikrývá silnou kožešinou a přikrývkou páchnoucí koňským potem. Vůz silně kodrcal po cestě, každý ořes vyvolával prudkou bolest v ráně na noze a na boku. Geralt stiskl bolestí zuby. Viděl nad sebou miliardy hvězd. Byly tak blízko, až se zdálo, že na ně může dosáhnout rukou. Hned nad jeho hlavou, těsně nad vrcholky stromů.

Cestu, po které šel, si starostlivě vybíral tak, aby se vyhýbal záři ohnišť, světlu a místům plným tajuplných stínů. Nebylo to vůbec jednoduché - všude kolem plály hranice z jedlového dřeva, vystřelující k obloze tmavě rudou záři protkanou snopy jisker. Poznamenávaly temnotu a kolem nich tančící postavy světlejšími oblaky dýmu a praskaly a vybuchovaly v zářivých gejzírech jasu.

Geralt se na chvíli zastavil, aby udělal místo rozjásanému, divoce křičícímu zástupu tanečníků, stojícímu mu v cestě. Někdo ho chytil za rameno a pokoušel se mu vtlačit do roky dřevěný, pěnou pocákaný pohár. Lehce, ale rozhodně ho odmítl a prudce od sebe odstrčil muže cákajícího kolem sebe pivem z malého soudku, který držel pod paží. Nechtěl pít.

Ne tuto noc.

Na nedalekém lešení, postaveném z březových polen, majestátně se tyčícím nad ohromným ohništěm, líbal světlovlasý Májový král s věnečkem na hlavě rusovlasou Májovou královnou, zatímco jí rukama hnětl přes tenkou, propocenou tuniku těžká prsa. Monarcha byl opilý, celý se třásl a jen tak tak udržoval rovnováhu tím, že objímal Královnou kolem krku rukou, v níž držel korbel piva. Královna, stejně opilá jako on, s věnečkem, padajícím do očí, objímala Krále kolem krku rukama, zatímco nohama mu objímala boky. Vlnící se dav lidí pod lešením zpíval, křičel a mával žerděmi ozdobenými girlandami květů a zeleně.

„Belleteyn!“ vykřikla přímo do Geraltova ucha mladá, nepříliš vysoká dívka. Tahajíc ho silně za rukáv, přinutila ho, aby se několikrát otočil na místě uprostřed jásajícího průvodu. Několikrát zatleskala a rozjařeně potřásla svou sukní, pohazujíc přitom rozverně svými hustými vlasy plnými květů. Dovolil jí, aby s ním několikrát zavířila v kole, opatrně se přitom vyhýbaje dalším tančícím párům.

„Belleteyn! Májová Noc!“

Kolem nich tlačence, pískot, jekot, nervózní smích další dívky, kterou navzdory jejímu odporu unášel jakýsi chlapec pryč z pruhu světla někam do tmy.

Zástup lidí, zpívající jakousi píseň, se jako had proplétal mezi hořícími hranicemi. Někdo v zástupu najednou upadl na zem, přerušujíc tím řetěz rukou a rozdělujíc zástup na několik částí.

Dívka, sledující Geralta zpod listí zdobící její čelo, se k němu nečekaně rychle přitiskla, prudce přitom oddechujíc. Chytil ji poněkud silněji než původně zamýšlel. V dlaních, přitisknutých na její záda, cítil horoucí vlhkost těla, jež k němu pronikala přes tenký len její tuniky. Dívka zvedla hlavu. Měla zavřené oči, zuby se jí vyzývavě leskly zpod zvednutého horního rtu. Voněla potem, dýmem, trávou a touhou.

Proč ne, pomyslel si Geralt, hladil přitom rukou její tuniku a záda a vychutnával na svých prstech její mokré teplo. Dívka nebyla jeho typ - byla příliš malá a poněkud při těle. Pod prsty nahmatl místa, kde se příliš těsná tunika zařezávala do jejího těla a rozdělovala tak její záda na dvě hmatem zcela zřetelné oblíny v místech, kde by rozhodně neměly být. Proč ne, pomyslel si, během takové noci...

Belleteyn ... Plameny ohňů dosahovaly až k horizontu. Belleteyn, Májová Noc.

Nejbližší hranice s praskotem požířela přihozené suché klestí a explodovala vzápětí zlatou září zalévající celé okolí. Dívka otevřela oči, dívala se nahoru, přímo do Geraltovy tváře. Uslyšel, jak prudce dýchá, cítil, jak se protahuje, jak mu vzrušeně pokládá ruce na hrud'. Geralt ji okamžitě pustil. Na okamžik zaváhala. Odtáhla se od něho na vzdálenost lehce pokrčených rukou, aniž by se ho však přestala dotýkat klínem. Sklonila hlavu, pak pomalu sundala ruce z jeho prsou, udělala krok dozadu a dívala se přitom stranou.

Oba dva chvíli nerozhodně stáli, dokud je vracející se chorovod znovu nepohltil. Dívka

se rychle otočila a utekla, pokoušejíc se přitom neobratně přidat k tanečníkům. Ohlédla se. Jenom jednou...

Belleteyn...

Co já tady vlastně dělám ?

Ve tmě zasvítila hvězda, zajiskřila a vzápětí zase zhasla. Medailón na Geraltově šíji se zachvěl. Zaklínač podvědomě rozšířil zornice. Bez velkých problémů pronikl svým zrakem tmou.

Ta žena nebyla vesničanka. Vesnické ženy nenosí černé, aksamitové pláště. Vesničanky, odnášené nebo zatahované muži do houštin, křičely, chichotaly se, kopaly nohama a zmítaly se jako pstruzi vytahovaní z vody. Žádná z nich nedávala tak znatelně najevo, že to právě ona vede do tmy vysokého, světlovlasého mládence v rozepnuté košili.

Vesničanky nikdy nenosily kolem krku náhrdelníky s obsidiánovými hvězdami posázenými diamanty.

„Yennefer.“

Náhle rozšířené, fialkové oči v hořící, bledé, trojúhelníkové tváři.

„Geralt ...“

Žena pustila ruku světlovlasého cherubína s hrudí lesknoucí se potem jako kus měděného plechu. Chlapec se zapotácel a upadl na kolena. Udiveně se kolem sebe rozhlížel a nevěřicně přitom mžoural očima. Pak pomalu vstal, zmateně na ně pohlédl, načež klopýtavě odešel k ohništím. Čarodějka se za ním dokonce ani nepodívala. Pozorně si prohlížela zaklínače, zatímco rukou se křečovitě držela okraje svého pláště.

„Jsem ráda, že tě znovu vidím,“ řekla uvolněně. Geralt okamžitě vycítil, jak klesá napětí, jež mezi nimi viselo ještě před okamžikem.

„Ovšem,“ usmála se vzápětí. Zdálo se mu, že v tom úsměvu bylo něco nuceného, nebyl si tím ale zcela jist. „Celkem příjemné překvapení, nepopírám. Co tady děláš, Geralte? Ach... Prosím, promiň mi mou neomalenost. Samozřejmě, děláš tady totéž, co já. Vždyť je Belleteyn. Až na to, že jsi mě nachytl takříkajíc přímo při činu.“

„Vyrušil jsem tě.“

„Přežiji to, neměj obavy,“ zasmála se Yennefer. „Noc však pokračuje. Když budu chtít, svedu někoho jiného.“

„Škoda, že já to nedokážu,“ řekl Geralt a jen s velkými obtížemi předstíral lhostejnost.

„Právě před chvílí mi jedna laň pohlédla do očí a utekla.“

„K ránu,“ řekla Yennefer, usmívaje se přitom stále strojeněji, „když se pořádně rozdivočí, na to už nebudou brát ohled. Ještě si nějakou najdeš, uvidíš...“

„Yen...“ Další slova mu uvízla v hrdle. Dlouze se na sebe dívali, velice dlouho. Po tvářích jim tančily rudé jazyky. Yennefer najednou vzdychla a skryla oči za závojem dlouhých řas.

„Ne, Geralte. Opravdu ne. Nezačínejme...“

„Jenže je Belleteyn,“ přerušil ji. „Zapomněla jsi na to?“

Yennefer k němu pomalu přistoupila, položila mu ruce na ramena a něžně se k němu přitulila, spočívajíc přitom opatrně svým čelem na jeho prsou. Geralt hladil její havraní vlasy, rozprostřené v dlouhých, hadovitých loknách na jejích ramenou.

„Věř mi,“ zašeptala a zvedla k němu svou hlavu. „Neváhala bych ani okamžik, kdyby šlo pouze o... Jenže to nemá smysl. Všechno začne znovu a skončí tak, jako předtím.“

Nemá to smysl, abychom...“

„Copak všechno musí mít nějaký smysl? Dnes je přece Belleteyn!“

„Belleteyn,“ řekla Yennefer a odvrátila od něho hlavu. „A co má být? Něco nás přitáhlo k těm ohništím, k těm rozjásaným lidem. Chtěli jsme tančit, jásat, bláznit, prostě využít příležitost zúčastnit se každoročních oslav svátku volnosti, spojených se svátkem

pravidelně se opakujícího přírodního cyklu. A co se nestane, narazíme na sebe po... Kdy to vlastně bylo, co... jsme se viděli naposled? Před rokem?“

„Před rokem, dvěma měsíci a osmnácti dny.“

„Vzrušuješ a dojíš mě. Děláš to záměrně?“

„Jistě.“

„Yen...“

„Geralte,“ přerušila jej Yennefer, prudce ho od sebe odstrčila a vzdorovitě pohodila hlavou. „Řekněme si to otevřeně. Já nechci.“

Geralte kývl hlavou na znamení, že je mu to zcela jasné. Yennefer si přehodila plášť přes rameno. Měla pod ním tenkou, lněnou košilku a černou sukni, stáhnutou páskem ze stříbrných knoflíčků.

„Nechci,“ zopakovala znovu své rozhodnutí, „znovu začínat. Když si jen pomyslím, že bych s tebou dělala to, co jsem chtěla dělat s tím blondáčkem... Podle týchž zásad... Ta představa, Geralte, mi připadá poněkud nechutná, ponižuje jak mě, tak i tebe. Chápeš mě?“

Geralte znovu kývl hlavou. Podívala se na něho zpod svých přivřených řas.

„Neodejdeš?“

„Ne.“

Yennefer chvíli mlčela a pak neklidně pohodila rameny.

„Zlobíš se?“

„Ne.“

„Tak pojď, posadíme se někde dál od té vřavy a chvíli si spolu popovídáme. Budeš se asi divit, ale jsem moc ráda, že jsme se zase setkali. Opravdu. Posadme se spolu na chvíli. Jsi pro?“

„Dobře, Yen.“

Odešli spolu do tmy, kousek dále na vřesoviště, na okraj černé lesní stěny, opatrně se vyhýbali na zemi ležícím párům. Aby si našli klidné místo, kde by byli zcela sami, museli urazit pěkný kus cesty. Suchý pahorek s jalovcovým keřem připomínajícím cypřiš se stal místem jejich schůzky.

Čarodějka si rozepjala brož na svém plášti, několikrát s ním zatřepala a rozložila ho na zemi. Geralte se posadil těsně vedle ní. Toužil ji obejmout, ale nakonec to s lítostí přece jen neudělal. Yennefer si upravila svou košilku s hlubokým výstřihem, pronikavě se na něho podívala, vzdechla a objala ho. Mohl to očekávat. Kdyby chtěla uhodnout jeho myšlenky, musela by se namáhat. Instinkty a přání cítila podvědomě.

Mlčeli.

„Ech, k čertu,“ řekla náhle Yennefer a odtáhla se od Geralta. Zvedla ruku a vykřikla zaklínadlo. Nad jejich hlavami se objevily červené a zelené koule vybuchující vysoko na obloze, vytvářející různobarevné, ochmýřené květy. Od ohnišť k nim doletěl smích a radostné výkřiky.

„Belleteyn,“ řekla hořce. „Májová Noc... Cyklus se opakuje. Ať se baví... jestliže mohou.“

Někde poblíž byli ještě jiní čarodějové. O něco dále vystřelily k obloze tři pomerančově oranžové blesky. Na druhé straně, přímo u černé hradby lesa, explodoval gejzír duhových, prudce vířících meteoritů. Lidé při ohništích hlasitě vykřikli údivem. Geralte zkroušeně hladil Yenneferiny lokny a vdechoval vůni šeríku a angreštu, jimiž voněly. Jestliže bude po ní tak silně toužit, pomyslel si Geralte v duchu, vycítí to a urazí se. Zbystří svou pozornost, naježí se a odstrčí mě od sebe. Zeptám se jí klidně, co je nového.

„Nic není nového,“ řekla Yen a v jejím hlase se něco zachvělo. „Nic, co by stálo za řeč.“

„Nedělej mi to, Yen. Nečti ve mně. Musím se pak stydět.“

„Promiň. Je to instinkt. A co je nového u tebe, Geralte?“

„Nic. Nic, co by stálo za řeč.“

Pak zase oba mlčeli.

„Belleteyn!“ zavrčela náhle Yen. Ucítíl, jak její rámě, které bylo přitisknuto k jeho hrudi, tuhne a narovnává se. „Baví se. Oslavují odvěký cyklus obnovující se přírody. A my? Co my tady děláme? My, relikty, odsouzené vymření, ke zkáze a k zapomenutí? Příroda se obnovuje, cyklus se opakuje. Ale my ne, Geralte. My se nemůžeme opakovat. Byli jsme zbaveni této možnosti. Bylo nám pouze umožněno provádět ve shodě s přírodou neobvyklé věci a některé dokonce odporují jejím zákonům. Zároveň nám však bylo vzato to, co je v přírodě nejprostší a nejpřirozenější. Co máme z toho, že žijeme déle než oni? Po naší zimě již nenastane jaro. Neobnovíme se. To, co končí, skončí spolu s námi. Ale jak tebe tak i mne něco přitahuje k těm ohništím, a to i navzdory tomu, že naše přítomnost zde je vlastně zlomyslným a kacířským výsměchem tohoto světa.“

Geralt mlčel. Nelíbilo se mu, když Yen upadala do takové nálady. Velice dobře věděl, co bylo toho příčinou. Zase, pomyslel si, zase ji to začíná trápit. Byly doby, kdy se zdálo, že na to již zapomněla, že se s tím, stejně jako ostatní, smířila. Objal ji kolem ramen, přitulil se k ní a začal s ní jemně kolébat, jako s malým dítětem. Dovolila mu to. Nedivil se tomu. Věděl, že to potřebuje.

„Víš, Geralte,“ řekla náhle již zcela klidná, „nejvíce mi scházelo tvoje mlčení.“

Geralt se jemně dotkl jejích vlasů a jejího ucha. Chci tě, Yen, pomyslel si v duchu, vždyť to víš. Vždyť to přece víš, Yen.

„Vím,“ zašeptala.

„Yen...“

Znovu vzdychla.

„Jen dnes,“ řekla a dívala se na něho široce rozevřenýma očima. „Pouze tuto noc, která brzy skončí. Nechť to bude náš Belleteyn. Ráno se rozloučíme. Prosím, abys s ničím víc nepočítal. Nemohu, nemohla bych... Promiň. Jestli jsem tě urazila, polib mě a odejdi.“

„Jestli tě políbím, neodejdu. „Počítala jsem s tím.“

„Naklonila se k němu. Geralt se svými ústy dotkl jejích pootevřených rtů. Opatrně. Nejdříve horního a pak dolního. Omotal si její lokny kolem prstů, dotkl se jejího ucha, brilantové náušnice, její šíje... Yennefer opakovala jeho polibek. Vzápětí se k němu přitiskla a její zkušené prsty si jistě a rychle poradily se sponami jeho haleny.

Položila se naznak na plášť rozložený na měkkém mechu. Svými rty něžně uchopil její ňadro. Ucítíl, jak bradavka pomalu tvrdne a stává se viditelnou pod tenkou tkaninou její košilky. Yen přerývané dýchala.

„Yen...“

„Nic neříkej...Prosím...“

Dotyk její nahé, hladké a chladné kůže doslova elektrizoval Geraltovy prsty. Od ohnišť k nim doléhal křik, zpěv, hvízdota a gejzíry jisker na pozadí purpurového dýmu. Něžné dotyky. Její. Jeho. Třesavka. A netrpělivost. Pozvolné dotyky jejích štíhlých končetin objímajících jeho boky pomalu spoutávaly a svíraly jako tesařská svěrka.

Belleteyn.

Dech roztrhaný na cáry vzdechů. Záblesky pod víčky, vůně šeríku a angreštu. Májová královna a Májový král? Kacířský výsměch? Zapomenutí?

Belleteyn! Májová Noc!

Sténání. Její? Jeho? Černé lokny na očích, na ústech. Navzájem propletené prsty roztresených dlaní. Křik. Její? Černé řasy. Vlhké. Steny. Jeho?

Ticho. Celá věčnost ticha.

Belleteyn...Ohně až k samému horizontu...

„Yen?“

„Ach, Geralte!“

„Yen, ty pláčeš?“

„Ne!“

„Yen... Přisahal jsem...Přisahal...“

„Nic neříkej. Není to zapotřebí. Není ti zima?“

„Ano.“

„A teď?“

„Je mi tepleji.“

Odstrašujícím tempem začalo svítat. Černá hradba lesa zaostřila své obrysy. Z beztvareho mraku se stala výrazná, zubatá linie vrcholků stromů. Zpoza ní se plížící příslib svítání se rozlil podél horizontu, zhášeje lampy hvězd. Udělalo se mnohem chladněji. Geralt k sobě Yen silněji přitiskl. Vzápětí ji celou zahalil pláštěm.

„Geralte?“

„Mhm?“

„Za chvíli bude svítat“

„Vím.“

„Ublížila jsem ti.“

„Trochu.“

„Začne to všechno zase znova od začátku?“

„Nikdy to přece neskončilo.“

„Prosím tě...Je to kvůli tobě, že se cítím...“

„Nic neříkej, všechno je v pořádku.“

Vůně dýmu plížícího se vřesovištěm. Vůně šeríku a angreštu.

„Geralte?“

„Ano?“

„Pamatuješ se na naše setkání v Poštolčích Horách? A na toho zlatého draka... Jakže se to jen jmenoval?“

„Tři Kavky. Pamatuji si na to.“

„Řekl nám...“

„Vzpomínám si na to, Yen.“

Políbila ho v místě, kde krk přecházel v trup. Pak si na ně položila svou hlavu, lechtajíc ho přitom svými vlasy.

„Byli jsme stvořeni jeden pro druhého“ zašeptala tiše. „Nebo jsme snad byli sobe předurčení? Jenže nic z toho se přece neuskuteční. Škoda, ale když nastane úsvit, my dva se rozejdeme. Nemůže to být jinak. Musíme se rozejít, abychom si navzájem neublížili. My, kdož jsme si určeni. My, kteří jsme byli stvořeni jeden pro druhého. Škoda. Ten nebo ti, kdo nás stvořili pro sebe, by se měli také postarat ještě o něco navíc. Samotný osud nestačí, je to pň7iš málo. Je třeba ještě něco víc.Odpust' mi to. Musela jsem ti to říct.“

„Vím.“

„Věděla jsem, že nemá žádný smysl, abychom se milovali.“

„Mýlila ses. Mělo. Navzdory všemu.“

„Jed' do Cintry, Geralte. Jed' tam, tentokrát neváhej. Neudělej to, cos udělal tehdy... Když jsi tam byl...“

„Odkud to víš?“

„Vím o tobě úplně všechno. Cožpak jsi zapomněl? Jed'co možná nejrychleji do Cintry. Přicházejí zlé časy, Geralte. Moc zlé. Musíš stihnout...“

„Yen...“

„Nic neříkej, prosím.“

Chladněji, stále chladněji. A stále více světla.

„Neodcházej ještě, prosím. Počkejme do úsvitu...“

„Dobrá, počkejme...“

IV.

„Nehýbají se, pane. Musím jim udělat převaz, protože rána jim mokvá a noha hrozně puchne. Bohové, vypadá to příšerně... Bylo by zapotřebí najít nějakého ranhojiče...“

„Jdi k čertu s ranhojičem,“ zasténal zaklínač. „Podej mi můj kufřík, Yurgo. Podívej se, tady ten flakónek. Neboj se, vylij jeho obsah přímo do rány. Ááá, k sakru!!! Ne, nic mi není, naley ještě... Ooooh! Dobrá. Pořádně mě zabal a přikryj...“

„Celou nohu mají hrozně opuchlou, pane. A stravuje jich horečka...“

„Čert vem horečku. Yurgo?“

„Ano, pane?“

„Zapomněl jsem ti poděkovat...“

„Ne oni pane, ale já jim musím poděkovat. To oni mě zachránili a při mé obraně k újmě přišli. Že člověka raněného v mdlobách jsem ošetřil, na vůz položil a vydechnout naposled nenechal? To je úplně samozřejmé, pane zaklínači.“

„Ne, to vůbec není normální, pane Yurgo. Byl jsem již mnohokrát ponechán... v podobných situacích... jako pes...“

Kupec svěsil hlavu a mlčel.

„Ano. Inu, hanebný svět nás obklopuje, je všude kolem nás,“ zamručel konečně. „Ale to přece není důvod, abychom byli ještě hanebnější. Dobro nám chybí, to potřebujeme. To mi říkal můj otec a k tomu já nyní vedu své syny.“

Zaklínač mlčel, pozoroval větve stromů sklánějící se nad cestou a pohybující se podle toho, jak vůz pokračoval v cestě. Jeho noha pulzovala. Necítil bolest.

„Kde to jsme?“

„Přebrodili jsme řeku Trávu, nyní jsme v Mechových Lesích. To už není Temerie, ale Sodden. Prospali hranici, když celníci řádili na voze. Musím jim říct, že se nesmírně podivovali, když jich viděli. Jejich velitel jich však znal a okamžitě jim poručil, aby jich propustili.“

„Znal mě?“

„Nepochybně ano. Geraltem jich nazval. Tak to řekl Geralt z Rivie. To je jejich jméno?“

„Ano ..“

„Ten celník mi slíbil, že se pokusí sehnat nějakého medikuse. Dal jsem mu něco do ruky, aby na to nezapomněl.“

„Děkuji ti, Yurgo.“

„Ne, pane zaklínači. Jak jsem jim již řekl, to já jim děkuji. Dohodli jsme se... Co je jim pane? Je jim mdlo?“

„Yurgo... Flakón se zelenou pečetí...“

„Pane... Znovu budou... Tak hrozně tehdy křičeli ze sna...“

„Musím, Yurgo...“

„Jak si přejí. Počkají, naleju jim to do poháru. Pane bože, ranhojiče je zapotřebí, čím dříve, tím lépe, jinak...“

Zaklínač odvrátil hlavu na druhou stranu. Slyšel křik dětí, hrajících si ve vyschlé fontáně uprostřed hradních zahrad. Malí fakani dělali nebetyčný rámus, překřikovali se navzájem tenkými, vzrušenými hlasy, které se často lámaly a přecházely do falsetu. Běhali po dně fontány tam a zpátky jako hejno malých, rychlých rybek, měnících bleskově a naprosto neočekávaně směr svého běhu, neustále se však drželi pohromadě. Jako obvykle, za skupinou rozjařených, jako strašáky na vrabce vyzábělých starších chlapců, běžel zadýchaný hošík, který jim v žádném případě nestačil.

„Je jich hodně,“ konstatoval zaklínač.

Myšilov se kysele pousmál, poškrábal se na bradě a pokrčil rameny.

„Ano, hodně.“

„A který z nich... Který z těchto hochů je to slavné Překvapení?“

Druid se podíval na Geralta.

„Nemohu, Geralte.“

„Calanthé?“

„Samozřejmě. Snad sis nemyslel, že ti chlapce vydá jen tak? Poznal jsi ji přece. Ta žena je ze železa. Řeknu ti něco, co bych ti neměl říkat. Doufám, že to pochopíš a že jí to neřekneš.“

„Mluv.“

„Když se před šesti léty to dítě narodilo, pozvala mě Calanthé k sobě a přikázala mi, abych tě vyhledal a zabil.“

„Samozřejmě, žes to odmítl.“

„Calanthé se přece nedá odmítnout,“ řekl vážně Myšilov, dívaje se mu přitom přímo do očí. „Byl jsem již připraven na cestu, když mě podruhé pozvala k sobě a bez jakéhokoli vysvětlení odvolala svůj dřívější rozkaz. Bud' opatrný, když s ní budeš hovořit“

„Budu, Myšilove. Pověz mi, jak se to stalo s Dunnym a Pavettou?“

„Pluli ze Skellige do Cintry. Překvapila je bouře. Z jejich lodě nebyla nalezena ani tříska. Geralte... To, že dítě tehdy s nimi nebylo na palubě, je setsakramentsky divná věc. Měli je vzít s sebou na loď, ale v poslední chvíli rozhodnutí změnili. Nikdo neví, proč. Pavetta nikdy neopouštěla své...“

„Jak to Calanthé snášela?“

„Co si myslíš?“

„Asi vím jak.“

Hulákající jako tlupa goblínů, se chlapci vyškrábali nahoru a proběhli kolem nich. Geralt postřehl, že na čele rozskotačeného stádečka utíká dívka, stejně hubená a hlučná jako chlapci. Na rozdíl od nich však za ní vlál dlouhý, blondatý cop. S divokým řevem se hromádka křiklounů znovu skutálela po příkrém okraji fontány na její dno. Polovina z nich, včetně dívky, sjela na dno fontány po zadku. Nejmenší chlapec, stále jako poslední, se na dně bazénu několikrát převrátil, zavzlykal a vzápětí se hlasitě rozplakal, drže se přitom za rozbité koleno. Jiní chlapci ho obstoupili a začali se mu posmívat. Za chvíli se zase rozběhli pryč. Dívka poklekla k malému chlapci, objala ho, utírala mu slzy, rozmazávající mu po celé tváři špínu.

„Pojď, Geralte. Královna tě již očekává.“

„Pojďme, Myšilove.“

Calanthé seděla na velké lavičce s opěradlem, zavěšené na řetězech na silné větvi obrovské lípy. Zdálo se, že dřímá, ale krátké pohyby její pravé nohy, ale od času uvádějící houpačku do pohybu, svědčily o opaku. Byly s ní tři mladé ženy. Jedna seděla na trávě vedle houpačky. Její na zeleném trávníku rozprostřená sukně zářila jako hromádka sněhu. Dvě zbývající ženy opodál vesele štěbetaly a opatrně rozhrnovaly větve na malinových keřích.

„Paní,“ řekl Myšilov a hluboce se uklonil.

Královna zvedla hlavu Geralt poklekl na pravé koleno.

„Zaklínač,“ řekla Calanthé suše.

Stejně jako dříve, královna se zdobila smaragdy, které se hodily k její zelené sukni...a k jejím zeleným očím. Jako dříve nosila v popelavě šedých vlasech úzkou, zlatou čelenku. Ale její ruce, které si tak dobře pamatoval, bílé a krásně štíhlé, byly již mnohem méně štíhlé, než tehdy před léty. Calanthé ztloustla.

„Bud' pozdravena Calanthé z Cintry.“

„Vítej, Geralte z Rivie. Vstaň. Čekala jsem na tebe. Myšilove, příteli, doprovod dámy do hradu.“

„Jak si přeješ, královno.“

Zůstali sami.

„Šest let,“ ozvala se Calanthé, aniž se usmála. „Jsi mrazivě přesný, zaklínači.“

Geralt její slova nijak nekomentoval.

„Bývaly chvíle, co říkám, bývaly roky, kdy jsem se bláhově domnívala, že zapomeneš, že budeš mít tolik práce, že nebudeš moci přijet. Ne, nepřála jsem si, aby se ti něco stalo, ale musela jsem vzít v potaz tvé nebezpečné povolání. Ř'kají, že smrt ti kráčí v patách, Geralte z Rivie, ale ty se nikdy neotáčíš. A pak, později... Když Pavetta... Víš to už?“

„Vím,“ sklonil Geralt svou hlavu. „Hluboce s tebou cítím...“

„Ne,“ přerušila ho Calanthé. „To bylo již tak dávno. Jak vidíš, už nedržím smutek. Držela jsem ho dostatečně dlouhou dobu. Pavetta a Dunny. Byli si souzeni. Až do konce. Jak může člověk nevěřit v sílu osudu?“

Oba dva mlčeli. Calanthé pohnula nohou a znovu rozhoupala svou houpačku.

„A tak tedy po šesti předem dohodnutých letech se zaklínač opět vrátil,“ řekla Calanthé a na jejích rtech se objevil podivný úsměv. „Vrátil se a požádal o splnění slibu. Co si myslíš, Geralte, budou právě tak nějak po několika stech letech o tomto našem setkání vyprávět pohádkáři? Já se domnívám, že právě tak. Až na to, že ho patřičným způsobem podbarví. Zahrají na city a emoce posluchačů. Ano, oni to dokonale dovedou. Dovedu si to živě představit. Poslouchej mě, prosím. A krutý zaklínač řekl: „Splň svůj slib, královno, neboť jinak na tebe dopadne kletba.“ A královna, zalykající se slzami, klesla před zaklínačem na kolena a vykřikla: „Milost! Neber mi mé dítě! Zůstalo mi již jen ono!“

„Calanthé...“

„Nepřerušuj mě,“ řekla Calanthé ostrým hlasem. „Vyprávím pohádku, cožpak jsi to nepoznal? Poslouchej dál. Zlý, ukrutný zaklínač zadupal zlostně nohama, zamával rukama a vykřikl: „Měj se na pozoru, věrolomnice, před pomstou osudu. Jestliže nedodržíš svůj slib, trest tě nemine. A královna odpověděla: „Dobrá tedy, zaklínači. Necht' se stane, co se má stát. Hle, podívej se, tam si hraje deset dětí. Jestliže poznáš, které z nich je ti souzeno, vezmeš si je a zanecháš mě zde s puklým srdcem.“

Zaklínač mlčel.

„V pohádce,“ úsměv Calanthé byl stále více zlověstnější, „by královna, podle mého názoru, dovolila zaklínači, aby třikrát hádal. Ale my nejsme v pohádce, Geralte. Jsme tady, ve skutečnosti, ty a já a náš problém. A náš osud. To není pohádka, to je život. Prokletý, zlý, těžký, omyly, křivdami, žalem, rozčarováními a neštěstími nešetřící život, nevyhýbající se nikomu, ani zaklínačům, ani královnám. A proto, Geralte z Rivie, bude hádat jenom jednou.“

Zaklínač stále nic neříkal.

„Pouze jednou, jedinkrát,“ zopakovala Calanthé. „Ale, jak jsem řekla, to není pohádka, ale život, který si my sami musíme zaplňovat štěstím, protože nelze spoléhat na to, že to za nás udělá sám osud. Proto, nehleď na výsledek tvé volby, neodejdeš odtud s prázdnou. Odvezeš si s sebou jedno dítě. To, které si vybereš. Dítě, ze kterého pak uděláš zaklínače, pokud, samozřejmě, vydrží Zkoušku jedů.“

Geralt prudce zvedl hlavu. Královna se usmála. Znal ten zlý, krutý, pohrdavý, i když ne strojený úsměv krásné panovnice z Cintry.

„Udivilo tě to, vid“? konstatovala Calanthé. „Inu, trochu jsem studovala. Protože Pavettino dítě by se mohlo stát zaklínačem, dala jsem si s tím práci. Mé zdroje, Geralte, však nic nehovoří o tom, kolik dětí z deseti Zkoušku jedů vydrží. Nebyl bys tak laskav a neukojil v tomto ohledu mou zvědavost?“

„Královno,“ odkašlal si Geralt, „zajisté jsi vynaložila dostatek úsilí na to, aby ses dozvěděla, že kodex a přísaha mi brání být jen vyslovit název této zkoušky, natož pak o ní diskutovat.“

Calanthé prudce zastavila houpáčku tím, že zabořila nohu do země. „Tři, nejvíce však čtyři z deseti,“ řekla vzápětí pokyvujíc hlavou v předstíraném zamyšlení. „Tvrdá selekce, řekla bych, že velice tvrdá, a to v každé její fázi. Nejdříve Výběr, pak Zkoušky. A pak Změny. Kolik výrostků nakonec získá medailóny a stříbrné meče? Jeden z deseti? Jeden z dvaceti?“

Zaklínač mlčel.

„Hodně dlouho jsem o tom přemýšlela,“ pokračovala dále Calanthé již bez úsměvu, „a došla jsem k závěru, že výběr kandidátů ve fázi Výběru má jen nepatrný význam. Není důležité, Geralte, zda nějaké dítě zemře nebo se zblázní z předávkování narkotiky? Není důležité, zda se něčí mozek roztrhne na dvě části neustálým blouzněním, zda něčí oči prasknou a vytečou místo toho, aby se z nich staly kočičí oči? Není vůbec důležité, že mnoho dětí zemře ve vlastní krvi a ve vlastních zvracích bez ohledu na to, zdaje opravdu vybráno osudem nebo jen naprostou náhodou? Odpověz mi, Geralte.“

Zaklínač si položil ruce na prsa, aby nebylo vidět, jak se mu třesou.

„Proč bych ti měl odpovědět? Opravdu si myslíš, že ti odpovím?“

„Nemyslím si to,“ řekla královna a znovu se usmála. „Jako obvykle, se ve svých závěrech nemýlíš. Kdo ví, možná, že aniž bych čekala, že mi odpovíš, chtěla bych místo toho laskavě věnovat trochu pozornosti tvým, mnou nevynuceným, upřímným slovům. Slovům, která, kdož ví, bys ze sebe chtěl dostat a spolu s nimi to, co tíží tvé svědomí? Ne-li, tedy ne. Dejme se tedy do díla. Musíme přece poskytnout pohádkářům a vyprávěčům vhodný materiál. Pojď si vybrat dítě, zaklínači.“

„Calanthé,“ řekl Geralt, dívaje se jí přímo do očí. „Je zbytečné mít obavy z toho, že vyprávěči nebudou mít dostatek materiálu pro svá vyprávění. Budou-li mít k dispozici autentický materiál, sami si ho vyšperkují a zatraktivní. Jak jsi sama správně postřehla, není to pohádka, ale sám život. Prokletý, zlý život. Ale, k čertu, pokusme se ho normálně a dobře prožít. Snížíme tím počet jiným lidem činěných křivd na nezbytné minimum. V pohádce musí, samozřejmě, královna prosit zaklínače, ten zase chce do sáhnout svého a bude přitom dupat nohama. V normálním životě může královna prostě říci: - Neber mi, prosím tě, mé dítě. A zaříkavač jí odpoví: - Když mě tak pěkně prosíš, nevezmu si je. A odjede k zapadajícímu slunci. Přímo ze života. Ale za takové zakončení svého vyprávění by vyprávěč nedostal od svých posluchačů ani vindru, nejvýše tak kopanec do zadku. Protože by bylo příliš fádní a nudné.“

Calanthé se přestala usmívat. V jejích očích se zablesklo něco, co již kdysi viděl.

„Jaké že by to bylo zakončení?“ zasyčela královna.

„Nehoňme se stále dokola kolem keře, Calanthé. Stejně víš, co mám na mysli. Odjedu stejně jako jsem přijel. Mám si vybrat dítě? A k čemu by mi bylo? Myslíš si, že mi na něm až tak záleží? Že jsem jel tady do Cintry, hnán představou, že ti vezmu vnuka? Ne, Calanthé. Možná, že jsem se chtěl jen podívat na to dítě, podívat se osudu přímo do očí... Protože sám nevím... Nemusíš se ale bát. Nevezmu si ho, postačí mi, když mě poprosíš...“

Calanthé prudce seskočila z koupačky na zem. V jejích očích se rozhořel zelený oheň.

„Poprosit tě?“ zasyčela vztekla. „Tebe? Bát se? Já bych se měla tebe bát, ty prokletý čaroději? Odvažuješ se házet mi do tváře svou pohrdavou lítostí? Utěšovat mě svým soucitem? Vytýkat mi zbabělost a pochybovat o mé vůli? Díky mé vlídnosti ses stal nesmírně drzý a opovážlivý! Měj se přede mnou na pozoru!“

Zaklínač se rozhodl, že nepokrčí rameny. Usoudil, že bude lepší, když poklekne a skloní hlavu. Nemýlil se.

„Ano,“ zasyčela Calanthé, stojící přímo nad ním. Ruce měla volně spuštěné podél těla, prsty plné prstenů měla zatáté v pěst. „No konečně! To je ta správná pozice. Z pokleku se odpovídá královně, když ti královna položí otázku. A jestliže to nebude otázka, ale rozkaz, tak ještě níž skloníš hlavu a okamžitě ho půjdeš vykonat. Rozuměls?“

„Ano, královno.“

„Výborně. Vstaň.“

Zaklínač vstal. Calanthé se na něho podívala a kousla se do spodního rtu.

„Hodně tě urazil můj výbuch? Hovořím o jeho formě, nikoliv o obsahu.“

„Ne.“

„Dobrá. Budu se snažit, aby se to neopakovalo. Jak jsem již tedy říkala, tam ve fontáně si hraje deset dětí. Jedno z nich si vybereš, to, které ti bude připadat nejvhodnější a nejprůměrnější pro tvé záměry. Odvedeš si je a uděláš z něj zaklínače, protože to chce sám osud. A jestli to nechce osud, tak věz, že to chci já.“

Zaklínač se jí podíval do očí a hluboce se uklonil.

„Královno,“ řekl, před šesti léty jsem ti dokázal, že některé věci jsou mnohem silnější než královská vůle. U všemohoucích bohů, jestli takoví opravdu existují, ještě jednou ti to dokážu. Nenut' mě, abych se rozhodl k něčemu, co v žádném případě nechci udělat. Omlouvám se za formu, ne za obsah toho, co jsem ti právě řekl.“

„Ve sklepeních mého hradu jsou velké a temné cely. Varuji tě, ještě jedno slovo a shniješ v nich.“

„Žádné z dětí, hrajících si ve fontáně se nehodí k tomu, aby se z něho stal zaklínač,“ řekl pomalu. „A není mezi nimi Pavettin syn.“

Calanthé zavřela oči. Zaklínač se ani nepohnul.

„Pojď,“ řekla konečně královna, obracejíc se na patě. Zaklínač se vydal za ní. Šli mezi dlouhou řadou květy obsypaných keřů a živých plotů. Královna vešla do růžového altánku. Byla v něm čtyři velká, z vrbového proutí upletená křesla, postavená kolem malachitového stolu. Na žilkované stolní desce, podpírané čtyřmi gryfy, stál džbán a dva stříbrné poháry.

„Posaď se a nalej.“

Řekla mu to přímo, ostře, jako muž muži. Zaklínač jí odpověděl stejným způsobem, aniž by se však posadil. „Posaď se,“ zopakovala královna.

„Chci si s tebou promluvit“

„Poslouchám.“

„Jak to, že jsi věděl, že mezi dětmi není Pavettin syn není?“

„Nevěděl jsem to,“ rozhodl se Geralt pro upřímnost. „Prostě jsem to jen tak plácl.“

„Aha. Mohla jsem si to domyslet. A to, že žádné z nich se nehodí na zaklínače? To je pravda? Jak to můžeš tvrdit? Jak jsi to zjistil? Pomocí magie?“

„Calanthé,“ řekl tiše zaklínač, „nemusel jsem to ani zjišťovat ani potvrzovat. V tom, cos řekla před chvílí, byla pravda. Každé dítě se hodí na zaklínače. O všem rozhodne až selekce. Později.“

„U bohů moře! jak říká můj věčně nepřítomný muž,“ zasmála se královna. „Tak tedy to všechno není pravda? Celý ten Zákon překvapení? Ty legendy o dětech, o nichž nikdo nevěděl i o těch, jež první vítaly toho, kdo se vracel domů? Myslela jsem si to! Je to všechno jen hra! Hra s náhodou, zábava s osudem! Ale to je ďábelsky nebezpečná hra, Geralte.“

„Vím to, královno.“

„Hra s něčí křivdou. Řekni mi, Geralte, proč jsou rodiče nebo opatrovníci nuceni k tak obtížným a těžkým slibům? Proč se jim odebírají děti? Vždyť přece existuje spousta dětí, které se nikomu nemusejí odebírat. Po cestách se potulují celé houfy sirot a dětí bez střechy nad hlavou. V každé vsi je možné levně koupit jakékoliv dítě, každý rolník nebo vesničan rád prodá své dítě, protože pro něj není žádný problém ihned si udělat další. Proč tedy to všechno? Proč jsi vynutil na Dunnym přísahu, stejně jako na Pavettě a na mně? Proč se znovu objevuješ přesně po šesti letech od narození dítěte? A proč ho, k čertu, nechceš? Proč jsi říkal, že už tě nezajímá?“

Zaklínač mlčel. Calanthé několikrát kývla hlavou.

„Nic neříkáš,“ konstatovala a opřela se o proutěné opěradlo klesla. „Zamysleme se, proč mlčíš a nic neříkáš. Logika je matkou všeliké vědy. Co nám tedy na to říká? Oč tedy jde? Koho to tady máme? Zaklínače, hledajícího osud, který je ukrytý ve velice podivném a bezesporu pochybném Zákonu náhody. Zaklínač nachází onen osud. Ale náhle ho přestává zajímat. Nechce, jak sám říká, Dítě překvapení. Má kamennou tvář, v jeho hlase zvučí kov a je z něj cítit chlad... Domnívá se, že královna - ať tak či onak žena - se dá oklamat, podlehne jeho tvrdé, mužné síle. Ne, Geralte, nebudu tě šetřit. Vím, proč ses vzdal volby dítěte, proč sis nechtěl vybrat žádné dítě. Rezignoval jsi proto, že nevěříš na osud. Protože si tím nejsi zcela jistý. A když si nejsi zcela jist.... tak se začínáš bát. Ty se bojíš, Geralte.“

Zaklínač pomalu postavil na stůl svůj pohár. Pomalu, aby cinknutí stříbra o malachitovou desku stolu neprozradilo, jak se mu třese ruka.

„Nepopíráš to?“

„Ne.“

„Naklonila se k němu a uchopila ho za ruku. Pevně. „Stoupl jsi v mých očích,“ řekla královna a usmála se. Byl to velice hezký úsměv. Proti tvé vůli, určitě proti tvé vůli, odpověděl jí úsměvem.“

„Jak sis to domyslela, Calanthé?“

„Nic jsem si nedomyslela,“ stále nepouštěla jeho ruku. „Prostě jsem to jen tak plácla.“

Oba dva najednou se zasmáli. Pak mlčky seděli uprostřed zeleně a vůně řechy, uprostřed tepla a bzukotu včel.

„Geralte?“

„Ano, Calanthé?“

„Nevěříš na osud?“

„Nevím, zda vůbec něčemu věřím. A pokud se týká toho osudu... Obávám se, že jen on sám nestačí, že je zapotřebí něco víc.“

„Musím se tě na něco zeptat. Co je s tebou? Vždyť i ty sám jsi přece byl Překvapením. Myšlív tvrdí...“

„Ne, Calanthé. Myšilov tím myslel něco docela jiného. Myšilov... On to pravděpodobně ví. Ale používá jen to, co se mu hodí. Není pravda to, že jsem tím, koho je možné zastat v domě, aniž by byl můj příchod očekáván.

Také není pravda to, jako kdybych se měl právě kvůli tomu stát zaklínačem. Jsem docela obyčejný sirotek, Calanthé. Nechtěný bastard jisté ženy, na niž si již nepamatuji. Víím ale, kdo to je.“

Královna na něj pronikavě pohlédla. Zaklínač však už dál nepokračoval.

„Cožpak všechny příběhy o Zákonu překvapení jsou pouze legendy?“

„Ano, všechny. Náhodu lze jen velice obtížně pokládat za osud.“

„Ale vy, zaklínači, ho nepřestáváte hledat?“

„Ne, nepřestáváme. Ale nemá to žádný smysl. Nic nemá smysl.“

„Věříte, že Dítě osudu projde zkouškami bez jakéhokoliv rizika?“

„Věříme, že takové dítě žádné zkoušky absolvovat nebude muset“

„Ještě jednu otázku, Geralte. Hodně osobní. Mohu?“ Zaklínač pomalu přikývl na znamení souhlasu.

„Jak je všeobecně známo, nejideálnějším způsobem přenosu dědičných vloh je způsob přirozený. Ty jsi absolvoval zkoušky a přežil jsi. Jestliže ti tedy záleží na dítěti, které má speciální vloh y a je odolné... proč si tedy nenajdeš ženu, která... Jsem netaktní, vid?“ Ale zdá se, že jsem trefila hřebík na hlavičku, že ano?“

„Jako vždy,“ usmál se zaklínač smutně, jsi bezohledná ve svých závěrech, Calanthé. Samozřejmě, že máš pravdu. To, o čem ses zmínila, je pro mě nedosažitelné.“

„Promiň,“ řekla Calanthé a úsměv zmizel z její tváře. „Inu, je to lidské.“

„To není lidské.“

„Ach, tedy žádný zaklínač...“

„Žádný. Zkouška Jedů, Calanthé, je strašná. A to, co se s chlapci děje během doby Proměn, je ještě mnohem horší. A nezvratné.“

„Jen se tady moc nevzrušuj,“ mrkla na něho královna.

„To jsi celý ty. Není důležité, co s tebou bylo. provedeno. Vidím pouze výsledek. Jak na můj vkus, celkem obstojný výsledek. Kdybych si mohla být opravdu jista tím, že Pavettino dítě by se jednou stalo tím, čím jsi ty, ani na chvíli bych neváhala.“

„Riziko je příliš vysoké,“ řekl rychle zaklínač. „Ano, jak jsi řekla, přežijí pouze čtyři z deseti.“

„K čertu, cožpak je nebezpečná jen Zkouška jedů? Cožpak riskují jen budoucí zaklínači? Sám život je plný rizika, v životě je také plno tvrdé selekce, Geralte. O všem rozhoduje zlá náhoda, nemoc, válka. Postavit se osudu je stejně nebezpečné, jako oddávání se do jeho rukou. Geralte... Dala bych ti své dítě, ale i já se bojím.“

„Nevzal bych si tvé dítě. Nemohl bych na sebe vzít takovou zodpovědnost. Nechtěl bych, aby tížila i tebe. Nechtěl bych, aby to dítě na tebe někdy vzpomínalo jako na... jako na...“

„Nenávidíš tu ženu, Geralte?“

„Mou matku? Ne, Calanthé. Domnívám se, že stála před volbou... Anebo že by neměla možnost volby? Ne, měla, víš přece, že by stačila patřičná kletba nebo elixír... Volba. Volba, kterou je třeba chránit, protože to je svaté a neoddiskutovatelné právo každé ženy. Emoce zde nehrají vůbec žádnou roli. Měla nezadatelné práva rozhodnout. Rozhodla se. Ale domnívám se, že kdybych se s ní setkal... výraz její tváře, který by měla... Bylo by to pro mě něco ve smyslu perverzní radosti, jestli víš, co tím myslím.“

„Vím přesně, co tím myslíš,“ pousmála se Calanthé. „Máš ale jen minimální šanci na splnění této radosti. Nedovedu odhadnout, kolik je ti let, zaklínači, ale domnívám se, že

jsi mnohem starší, než na první pohled vypadáš. S ohledem na tuto skutečnost musí být ta žena...”

„Ta žena,“ přerušil ji chladně zaklínač, „určitě vypadá, že je mnohem mladší, než já.“

„Je to čarodějka?“

„Ano.“

„Zajímavé. Myslel jsem si, že čarodějky nemohou...”

„Ona si to určitě také myslela.“

„Určitě. Nediskutujme však o právu ženy na vlastní rozhodnutí, protože to je věc, překračující rámec této diskuse. Vraťme se k našemu problému. Nevezmeš si tedy s sebou to dítě? Neodvolatelně?“

„Neodvolatelně, královno.“

„A jestliže... jestliže osud není jen pouhý mýtus? Co když opravdu existuje? Nebojíš se, že se ti může pomstít?“

„Jestliže bude chtít se mstít, tak jedině na mně,“ řekl zaklínač klidně. „To já proti němu otevřeně vystupuji. Ty jsi přece splnila vše, co jsi slíbila. Jestliže by totiž osud nebyl jen legenda, musel bych si vybrat mezi tebou nabídnutými dětmi to pravé. Pavettino dítě je mezi těmi dětmi, že ano?“

„Ano, je., Calanthé pomalu sklonila hlavu. „Chceš je vidět? Chceš se podívat do očí osudu?“

„Ne, nechci. Rád se vzdám tohoto potěšení. Zříkám se toho děcka, nechci se dívat do očí osudu, protože v něj nevěřím. Protože vím, že když se mají sejít dva lidé a pak spojit své životy, sám osud k tomu nestačí. Je k tomu třeba něco víc, než jen předurčení. Kašlu na takový osud, nepůjdu za ním poslušně jako nějaký naivní slepec, vedený za ruku, který ničemu nerozumí. Je to mé neodvolatelné rozhodnutí, Calanthé z Cintry.“

Královna vstala. Usmála se. Zaklínač nedokázal uhodnout, co se za tím skrývá.

„Budiž, Geralte z Rivie. Možná, že tvým osudem bylo přijít sem a vzdát se toho, co ti náleželo, kdož ví? Domnívám se, že tomu tak opravdu bylo. Věz, že kdyby sis vybral, kdyby sis správně vybral, zjistil bys, že osud, kterému se vysmíváš, by si s tebou krutě zahrál.“

Zaklínač se podíval do jejích jedovatě zelených očí. Calanthé se usmála.

Za žádnou cenu ten úsměv nedokázal rozluštit. Vedle altánku rostl růžový keř. Zaklínač ulomil jednu růži, poklekl na jedno koleno a se skloněnou hlavou ji obouruč podal Calanthé.

„Škoda, že jsem tě nepoznala dříve, bělovlasý zaklínači,“ zavrňela tiše, berouc z jeho rukou růži. „Vstaň. Zaklínač vstal.“

„Jestliže změníš svůj názor,“ řekla Calanthé, přibližujíc růži ke své tváři, „jestliže se rozhodneš... vrať se do Cintry. Budu na tebe čekat. A tvůj osud zde bude na tebe čekat také. Ne nekonečně dlouho, ale nějakou dobu zcela určitě.“

„Bud’ sbohem, Calanthé.“

„Sbohem, zaklínači. Dávej na sebe pozor... Mám... Měla jsem před chvílí předtuchu... Podivnou předtuchu... že tě dnes vidím naposled.“

„Sbohem, královno.“

V.

Probudil se a s údivem zjistil, že bolest stravující jeho nohu pominula. Zdálo se mu také, že se již přestal ozývat pulzující otok, napínající málem až k prasknutí kůži na jeho poraněné noze. Chtěl si na ni sáhnout rukou, přesvědčit se, že se nemýlí, ale nemohl se ani hnout. Než zjistil, že je to kvůli ohromné tíži kůží a příkrývek, které měl na sobě, vklouzl mu do žaludku ohavný pocit strachu a zaťal své krahující spáry do jeho střev.

Zatíнал a zase povoloval své prsty a v duchu si neustále říkal: Ne, ne, nejsem ochrnutý.“
 „Probudil ses.“
 Konstatování, ne otázka. Tichý, ale výrazný, měkký hlas. Žena. Zcela určitě mladá žena. Otočil hlavu, vyjekl bolestí, pokoušeje se zvednout.
 „Nehýbej se. Alespoň ne tak prudce. Bolí tě to?“ Nne...“ nálet na jeho rtech se konečně uvolnil. „Nne. Rána mě už nebolí... Záda...“
 „Proleženiny.“ Strohé, chladné konstatování, vůbec se nehodící k tomu měkkému altu.
 „Poradím si s tím. Tady máš, napij se. Pomalu, malými doušky.“
 V tekutině převládala jalovcová chuť a vůně. Stará známá věc. Jalovec nebo máta, oba bez účinku, jen kvůli tomu, aby zamaskovaly skutečné složení. Kromě toho rozpoznal plicm1c a šalvěj. Ano, zcela určitě plicník. Plicníkem se neutralizují toxiny a čistí krev při gangrénách nebo otravách krve.
 „Pij. Vypij to všechno až do dna. Ale pomaleji, nebo se udusíš.“
 Medailón na jeho krku se začal lehce chvět. Takže v nápoji byly i čáry. S velkým úsilím pořádně otevřel oči. Nyní, když zvedla hlavu, mohl se na ni pozorně podívat. Měla velice drobnou postavu. Nosila mužský oděv. Její malá, bledá tvář doslova zářila ve tmě.
 „Kde to jsme?“
 „Na mýtině smolařů.“
 Ano, ve vzduchu byla cítit výrazná vůně pryskyřice. Slyšel hlasy, zalétající sem od ohniště. Někdo na ně právě hodil suché chrastí. Plamen hned vzápětí prudce vyrazil vzhůru. Světlo z ohniště mu dovolilo prohlédnout si ji lépe. Vlasy měla sepnuté čelenkou z hadí kůže. Její vlasy...
 Dusivá bolest v krku a v hrtanu. Ruce křečovitě sevřené v pěst. Měla rusé, jasem ohně podbarvené, krvavě rudé vlasy. Bolí tě něco?“ ucítila jeho pohyb, ale nezřetelně.“
 „Hned... Okamžik...“ Náhle ucítil prudký náraz tepla plynoucí z jejích rukou, pomalu se rozlévající po zádech a stékající dolů až k hýždím.
 „Obrátím tě,“ řekla. „Nezkoušej to sám. Jsi příliš zesláblý. Hej, mohli byste mi pomoci?“
 Kroky od ohniště, stíny, siluety. Někdo se k němu naklonil. Yurga.
 „Jak se cítíš, pane? Je už jim lépe?“
 Pomozte mi ho obrátit na břicho,“ řekla žena. „Opatrně, pomalu. Ano, tak je to dobře. Děkuji vám.“
 Nemusel se už na ni dívat. Ležel na břiše a nemusel se už bát toho, že se bude muset dívat do jejích očí. Uklidnil se natolik, že se mu již netřásl ruce. Mohla to cítit. Slyšel, jak vrzají popruhy její torny, jak cinkají flakóny a porcelánové nádoby. Slyšel její dech, cítil teplo sálající z jejích končetin. Klečela přímo u něho.
 „Moje rána,“ ozval se, protože nemohl snést ticho, „vypadala moc ošklivě?“
 „Ano, trochu.“ Chlad v jejím hlase. „Jako každá jiná rána po zubech. Nejohrovnější a nekomplikovanější druh ran. Ale to pro tebe, zaklínači, jistě není žádná novinka.“
 Ví to, prohrabuje se v mé paměti. Čte v ní. Asi ne. A já vím proč. Má strach.
 „Ano, asi to není pro tebe žádná novinka,“ zopakovala znovu, chrustíc přitom skleněnými nádobkami. „Viděla jsem, že máš několik jizev... Zvládla jsem to. Jak vidíš, jsem čarodějka a zároveň i léčitelka. To je můj obor.“
 Souhlasí, pomyslel si v duchu. Neřekl na to ani slovo. „Abych se vrátila k ráně,“ pokračovala klidně dál, „tvůj tep, který je čtyřnásobně nižší než tep normálního člověka, ti zachránil život. Jinak bys nepřežil. Mohu to zcela zodpovědně potvrdit. Viděla jsem to, čím jsi měl ovázanou ránu. Mělo to napodobit ošetření, bohužel zcela bezúspěšně.“
 Mlčel.

„Později,“ pokračovala, vyhrnujíc mu košili ke krku, „se k tomu přidala otrava, jak je to zcela běžné při takovém kousnutí. Samozřejmě, tvůj zaklínačský elixír. Velice ti pomohl. Nechápu však, proč jsi současně bral i halucinogeny? Naposlouchala jsem se vrchovatě tvého blouznění, Geralte z Rivie.“

Čte, pomyslel si zaklínač, přece jen čte. Anebo že by jí Yurga řekl, jak se jmenuji? Nebo jsem se sám prozradil, když jsem byl pod vlivem „černého racka“? K čertu, ví... Ale k čemu jí bude to, že ví, jak se jmenuji? K ničemu. Neví, kdo vlastně jsem. Nemá ani zdání, s kým má co do činění.

Ucítil, jak mu jemně vtírá do zad studenou, hojivou mast s ostrým zápachem kafru. Měla velice malé a měkké ruce. „Promiň mi to, že to dělám takhle, klasicky,“ řekla žena omluvně. „Mohla bych ti odstranit proleženiny pomocí magie, ale trochu jsem se vyčerpala, když jsem ti ošetřovala tu ránu na noze. Necítím se zrovna nejlépe... Ránu jsem důkladně vyčistila a zavázala. Už ti nic nehrozí. Během nejbližších dvou dnů však rozhodně nevstávej. I magicky sešité cévy rády praskají. Měl bys s tím hrozné problémy. Samozřejmě, že ti na noze zůstane jizva. Další do tvé sbírky.“

„Děkuji ti,“ řekl zaklínač a přitiskl tvář do kůží, aby změnil svůj hlas, aby zamaskoval jeho nepřirozenou barvu. „Mohl bych se dozvědět, komu vděčím za...?“

Neřekne to, pomyslel si. Anebo bude lhát.

„Jmenuji se Visenna.“

Já vím, pomyslel si.

„Těší mě,“ řekl pomalu, stále s kůží na tváři. „Jsem rád, že naše cesty se opět setkaly, Visenno.“

„Inu, náhoda,“ řekla chladně, položila mu košili na záda a přikryla ho kožešinami. „Zprávu o tom, že mě je zapotřebí, jsem dostala od celníků na hranici. Když někdo potřebuje mou pomoc, vždy nasednu na koně a jedu. Takový už mám divný zvyk. Poslouchej, tu mast nechám kupci, popros ho, aby tě s ní každý den ráno a večer natíral. Tvrdí, že jsi mu zachránil život, má tedy možnost se ti odvděčit.“

„Děkuji ti, Visenno, za tvou pomoc i za radu. Děkuji to... za všechno...“

Vyhrabal své ruce zpod kožešin a nahmatal její kolena. Zachvěla se, načež mu vložila do dlaně svou ruku a lehce ji stiskla. Opatrně povolil stisk a přešel svými prsty po její ruce až k rameni.

Samozřejmě. Hladká pokožka mladé dívky. Ještě silněji se zachvěla, ale neodtáhla ruku pryč. Pomalu se vrátil k její dlaně a znovu ji jemně stiskl.

Medailón na jeho hrudi se zachvěl a nepatrně se pohnul.

„Děkuji ti, Visenno,“ zopakoval, těžce přitom ovládaje pohnutí. „Jsem rád, že se naše cesty opět zkrížily.“

„Náhoda,“ řekla dívka tiše.

Tentokrát však v jejím hlase nebyl chlad. „Anebo osud?“ zeptal se zaklínač, divě se přitom, protože vzrušení a nervozita náhle beze stopy zmizely jako mávnutím kouzelného proutku. „Věříš v osud, Visenno?“

„Ano,“ odpověděla po delší době. „Věřím.“

„Věříš tomu,“ pokračoval zaklínač, „že lidé, kteří jsou si určeni osudem, se vždy sejdou?“

„Ano, také tomu věřím... Co to děláš? Neotáčej se... Chci se ti podívat do tváře... Visenno. Chci se ti podívat do očí. A ty, ty se musíš podívat do mých očí...“

Udělala pohyb, jako kdyby chtěla vstát. Ale neudělala to. Zůstala u něj. Pomalu se k ní otočil, tiskna k sobě rty bolestí. Bylo zase mnohem více světla, někdo znovu hodil chrastí do ohně. Nepohnula se. Obrátila pouze hlavu na stranu, aby lépe viděl, jak se chvějí její rty. Silně mu stlačila ruku, velice silně. Díval se na ni. Byla jiná. Měla zcela

jiný profil. Malý nos. Malou bradu. Mlčela. Pak se náhle sklonila a podívala se mu přímo do očí. Zblízka. Beze slova.

„Jak se ti líbí,“ zeptal se zaklínač klidně, „moje vyspravené oči? Takové... neobvyklé. Zdalipak víš, co se dělá s očima zaklínačů, aby se vyspravily? Víš, že se to vždy nemusí povést?“

„Přestaň,“ řekla měkce. „Přestaň, Geralte.“

„Gerald...“ Náhle ucítil, jak se v něm cosi trhá na kusy. „To jméno mi dal Vesemír. Gerald z Rivie! Naučil jsem se dokonce i rivijskému přízvuku! Asi kvůli vnitřnímu pocitu vlastnictví domova. I když vymyšleného. Vesemír... mi dal to jméno. Vesemír mi také prozradil tvé jméno. Dost neochotně.“

„Tiše, Geralte, tiše.“

„Řekla jsi, že věříš v osud. A tehdy... tehdy jsi v něj také věřila? Ale jistě, muselas věřit. Muselas věřit, že osud nám přikazuje, abychom se setkali. Jen jemu vděčíš za to, že jsme se zase potkali. Sama jsi po tomto setkání příliš netoužila.“ Visenna mlčela.

„Vždy jsem si přál... Přemýšlel jsem o tom, co ti řeknu, až se zase konečně sejdem. Přemýšlel jsem o otázce, kterou ti položím. Domníval jsem se, že mi to přinese zvrácený pocit radosti...“

To, co se zatřpytilo na její tváři, byla veliká slza. Zcela určitě. Ucítil, jak se mu prudce stahuje hrdlo až téměř k bolesti. Cítil, že je velmi unaven. Ospalý. Slabý.

„Na denním světle...“ vyjekl, „zítra se ti v záři slunečních paprsků podívám do očí, Visenno... A položím ti svou otázku.“

Anebo ti ji nepoložím, protože už je pozdě. Osud? Ó ano, Yen měla pravdu. Nestačí jen předurčení. Je třeba ještě něco víc... Zítra se ti podívám do očí... V záři slunečních paprsků...

„Ne,“ řekla něžně, tiše, sametově se chvějícím hlasem, který nekompromisně trásl s poklady paměti, paměti, která již neexistovala, která nikdy neexistovala, ale přece jen byla.

„Ano!“ zaprotestoval. „Ano. Chci...!“

„Ne. Teď musíš spát. A až se probudíš, tak to už nebudeš chtít. Proč se máme na sebe dívat v záři slunečních paprsků? Co to změní? Nemůžeme už nic vrátit zpátky, nemůžeme nic změnit. Jaký smysl má, Geralte, kladení otázek? Opravdu ti skutečnost, že ti na ně nebudu umět odpovědět, způsobí perverzní radost? Co nám oběma dá, když si budeme navzájem způsobovat bolest? Ne, nebudeme se na sebe dívat na denním světle. Spi, Geralte. A jen tak mezi námi, nebyl to Vesemír, kdo ti dal jméno. I když to nic nezmění a také nic nevrátí zpátky, chci, abys to věděl. Buď zdrav a dávej na sebe pozor. A nesnaž se mě hledat...“

„Visenno...“

„Ne, Geralte. Teď ne. Já... jsem byla tvůj sen. Buď zdrav.“

„Ne! Visenno!“

„Spi.“ V jejím sametovém hlase bylo možné vycítit tichý příkaz lámající jeho vůli, trhající ji na cáry. Náhlé teplo sálající z její dlaně.

„Spi.“

Usnul.

VI.

„Jsme už na Záříčí.“

„Yurgo?“

„Už od včerejška, pane Geralte. Zakrátko narazíme na řeku Jarugu. Za ní už bude mé rodiště. Podívají se, i koně rázněji jdou a vesele pohazují hlavami. Cítí, že jsou blízko“

domova.“

„Domov... Bydlíš v tvrzi?“ , Ne. Mám svůj dům.“

„Zajímavé,“ řekl zaklínač a rozhlédl se kolem sebe. „Téměř nikde nejsou vidět stopy po válce. Slyšel jsem, že tato země byla hrozně zničena.“

„Ano,“ řekl Yurga. „Nevím, co tím myslíš, ale ruiny nám zde rozhodně nechyběly. Podívají se trochu pozorněji na každou malou chalupu. V téměř každé zahradě je možné najít stopy po čerstvém vápně. A za řekou, jak uvidíš, to bylo ještě horší. Všechno tam bylo spáleno do základů... Ale což, válka je válka, je třeba žít dál. Přežili jsme velkou smršť, když Černí zpustošili naši zemi. Je pravda, že to tady vypadalo na to, že se všechno promění v jednu velkou pouštinu. Většina z těch, kteří tehdy utekli, se už nevrátili. Ale do jejich chalup se nastěhovali noví majitelé. Musí se žít dál.“

„Máš pravdu,“ zabručel Geralt. „Je třeba žít. Není důležité co bylo. Je třeba žít...“

„Správně jste to řekli. No, tady to mají! Obléknou si to. Sešil jsem jim a zalátal kalhoty. Budou jako nové. Je to s nimi jako s touto zemí, pane Geralte. Válka ji zle potrhala, rozpárala a zkravavila. Byla přeorána jako pole železnými bránami. Dokonce i ti, co v ní shnili, jí přinesou užitek tím, že ji zúrodní. Velice těžce se teď orá, protože všude na polích je velké množství kostí a železa, ale země si i s železem poradí...“

„Nebojíte se, že se Nilfgaardané... že se Černí vrátí Už jednou našli cestu...“

„Ano, mám z toho strach. Ale co z toho? Máme si sednout a plakat, třást se jako osiky? Je třeba žít. A co se má stát, to se stane. Před tím, co se má stát, přece nelze utéct.“

„Věříš v osud?“

„Jak bych mohl nevěřit? Po tom, co jsme se potkali na mostě a kdy mi pak zachránili život? Ach, pane zaklínači, uvidíš, moje Zlatonožka jim padne k nohám...“

„Dej už s tím pokoj. Abych ti pravdu řekl, já jsem ti mnohem více vděčen. Tam na mostě... Vždyť to je moje práce, Yurgo, moje zaměstnání. Já přece chráním lidi za peníze. Ne proto, že mám dobré srdce. Přiznej se, Yurgo, určitě jsi slyšel, co všechno si lidé vykládají o zaklínačích. Že se vlastně neví, zda sami nejsou horší než ti, které zabíjejí...“

„To není pravda, pane. Nevím, proč to říkají. Cožpak nemám oči? Jsou přece slepeni z téže hlíny jako já nebo ta léčitelka...“

„Visenna... „

„Nevyzpovídala se nám, jak se jmenuje. Ale ihned se u nás objevila, protože věděla, že ji někdo potřebuje. Věnovala se jim hned, jak seskočila ze sedla. Ó pane, co se jen natrápila s tou jejich nohou! Samou magií až praštělo ovzduší. My všichni jsme ze strachu utekli do lesa. A jí se potom z nosu spustila krev. Ó, s jakou láskou a péčí je pak ošetřovala. Určitě jako...“

„Jako moje matka?“ Geralt stiskl zuby. „Ano. Správně to řekli. A když jste usnuli...“

„Ano, Yurgo?“

„Sotva se držela na nohou. Byla bledá jako plátno. Ale přišla k nám a zeptala se nás, zda někdo z nás něco nepotřebuje. Vyléčila smolařovy ruce, které mu zle pošramotil velký kmen. Nevzala si za to ani groš, místo toho nám tady nechala spoustu léků. Ne, pane Geralte, vím, že se o zaklínačích a čarodějích vede spousta řečí. Ale ne u nás. My z Horního Soddenu a lidé ze Záříčí víme své. Za mnohé vděčíme čarodějům, proč bychom tedy nevěděli, jací jsou? Vzpomínky na ně nekolují u nás v pomluvách, ale jsou vytesány do kamene. Sami to uvidíš, jen co vyjedeme z tohoto háječku. Konec konců, sami to vědí nejlépe. Tak o té válce věděl téměř celý svět? Teprve rok uplynul od jejího skončení. Museli jste o ní slyšet „

„Nebyl jsem tady,“ zamručel zaklínač. „Téměř celý rok. Byl jsem na severu. Ale slyšel jsem o ní... Druhá bitva o Sodden...“

„Všechno uvidějí, pahorek i skály. Kdysi dávno jsme tomu místu říkali Kání Hora, ale teď jí všichni říkají Hora čarodějů nebo Hora Čtrnácti. Protože dvacet a ještě dva jich bylo na tomto pahorku, dvacet a dva se tam zúčastnilo bitvy. Čtrnáct jich přitom padlo. Byla to strašná bitva, pane Geralte. Země duněla, oheň padal z nebe jako déšť, hromy bily... Lilo tak, že člověk byl okamžitě celý promočený až na kůži. Ale nakonec přemohli čarodějové Černé, zlomili Moc, která je vedla. Čtrnáct jich celkem padlo v té bitvě. Čtrnáct jich položilo své životy...“

„Co je jim, pane?“

„Nic, pokračuj dál, Yurgo.“

„Strašná to byla bitva. Oj, kdyby nebylo těch čarodějů z hor, kdo ví, možná, že bychom teď tady spolu nehovořili na cestě do domu, který by možná také nestál, nebyl bych tady já a možná, že ani oni... Ano, za všechno vdčíme čarodějům. Čtrnáct jich zahynulo, když bránili lidi ze Soddenu a Zářící. Ha, samozřejmě, že i jiní se tam bili, vojáci a šlechtici. Také rolníci. Kdo mohl, ten vzal vidle a kosu, nebo třeba jen silný kyj. Všichni odvážně bojovali. Mnoho jich bylo zabito. Ale čarodějové... Pro vojáka není žádné umění padnout v boji, protože to je přece jeho povolání. Kromě toho život je i tak krátký. Ale čarodějové mohou přece žít jak dlouho chtějí. Ani na okamžik neváhali.“

„Neváhali,“ opakoval zaklínač a přetřel si rukou čelo. „Neváhali. A já jsem byl zatím na severu... „

„Je jim něco, pane?“

„Ne, nic mi není.“

„Ano... Proto my všichni z širokého okolí tam přinášíme vždy v máji květy, na ten pahorek, právě nyní, v tento májový čas, během Belleteynu. Pokaždé tam hoří velké ohně. A budou plát až na věky. Věčně bude žít těch čtrnáct čarodějů v paměti lidí. A takový život v paměti lidí, to je přece...To je něco víc! Víc, pane Geralte!“ „Máš pravdu, Yurgo.“

„Každé naše dítě zná jména těch čtrnácti čarodějů, vytesaných do kamene, který bude stát navěky na vrcholu toho pahorku. Nevěří mi? Tak poslouchají: Axel zvaný Raby, Triss Ranuncul, Atlan Kerk, Vanielle z Brogge, Dagobert z Vole...“

„Přestaň, Yurgo.“

„Co je jim, pane? Na smrt jste zbledli!“

„To nic není.“

VII.

Zvolna šel nahoru, ostražitě, soustředěný na práci svých stehů a svalů v místě zázračně vyléčené rány. I když rána vypadala, že je úplně zahojená, stále si poraněnou nohu šetřil. V žádném případě na ni nenašlapoval celou svou vahou. Bylo mu horko. Vůně trav mu stoupala do hlavy. Byl celý jako omámený. Bylo to však velice příjemné omámení.

Obelisk nestál přesně uprostřed plochého vrcholu pahorku, byl postavený poněkud vzadu, za kruhem ostrých kamenů. Kdyby sem přišel těsně před západem slunce, ukazoval by stín menhiru, dopadající na kamenný kruh, směr, kterým se dívali čarodějové během bitvy. Geralt se podíval tím směrem, k neúpravným, hornatým polím. Jestliže ještě nyní na nich spočívaly kosti zabitých, a zcela určitě na nich ještě ležely, nebyly vidět, protože je zakrývala vysoká tráva. Nad poli kroužil jestřáb, zatáčející široké kruhy na svých dlouhých, široce rozevřených křídlech. Jediný pohyblivý bod uprostřed horkem se zalykající krajiny.

Obelisk byl velice široký. Pět lidí by mělo co dělat, aby ho pomocí rozpažených rukou objalo. Na první pohled bylo zřejmé, že bez pomoci magie by nikdy nebyl vytažen až na

samotný vrchol. Plochá strana menhiru, obrácená ke kamennému kruhu, byla hladce otesána. Byly na ní vidět vytesané runy.

Jména těch čtrnácti, kteří zahynuli.

Zaklínač se k němu pomalu blížil. Yurga měl pravdu. Pod obeliskem leželo velké množství květů - obyčejného, polního kvítí - máky, pomněnky, kopretiny, chrpy.

Jména těch čtrnácti.

Pomalu je četl odshora dolů. Před očima se mu objevovaly tváře těch, které znal.

Tmavovlasá Triss Ranuncul, veselá, smející se prakticky čemukoliv, vypadající jako nějaké pachole. Měl ji rád. A ona jeho taky.

Lawdor z Murivelu, se kterým se kdysi málem popral ve Wyzimě, kde ho načapal, jak pomocí telekineze švindluje při kostkách.

Lytta Neyd, nazývaná Korál. Její přezdívka pocházela od barvy rtěnky, již používala.

Lytta ho kdysi pomluvila u krále Belohunema a to tak, že šel na týden do vězení. Když ho pustili, přišel k ní, aby se jí zeptal, co ji k tomu vedlo. Ani nevěděl jak a kdy, skončil v její posteli, kde strávil další týden.

Starý Gorazd, který mu chtěl zaplatit sto marek za umožnění prohlídky jeho očí a tisíc marek za možnost vykonání pitvy, „nemusí to být zrovna dnes,“ jak se tehdy vyjádřil.

Zbyla tři jména.

Uslyšel za sebou tichý šelest. Rychle se otočil.

Byla bosá, v prosté, lněné tunice. Ve svých dlouhých, světlých vlasech, jež jí volně splývaly na ramena a záda, měla položený věneček ze sedmikrásek.

„Vítej,“ řekl.

Pozvedla k němu své studené, modré oči. Neodpověděla mu. Zjistil, že není opálená. Bylo to divné, nyní, na konci léta, kdy vesnická děvčata byla obvykle do bronzova opálená. Její tvář a ramena měly pouze jemně nazlátlou barvu.

„Přinesla jsi květy?“

Usmála se a sklopila řasy. Ucítíl chlad. Beze slova ho minula, poklekla před menhirem, dotýkajíc se přitom dlaní chladného kamene.

„Já nepřináším květy,“ řekla a vzápětí zvedla hlavu. „Ty, které tady leží, jsou určeny pro mne.“

Díval se na ni. Klečela před menhirem tak, že zakrývala poslední jméno, jež do něj bylo vyryto. Byla bílá, nepřirozeně bílá na tmném pozadí kamene.

„Kdo jsi?“ zeptal se zvolna.

Usmála se. Znovu ucítíl závan chladu. „Ty to nevíš?“

Vím, pomyslel si, dívaje se do studeného blankytu jejích očí. Ano, zdá se, že vím kdo jsi. Byl klidný. Nemohl být jiný. Už ne.

„Vždy jsem byl zvědavý jak vypadáš, paní.“

„Nemusíš mě tak titulovat,“ odpověděla tiše, „tak dlouho se již přece známe.“

„Známe,“ potvrdil její konstatování. „Říkají, že mi kráčíš v patách.“

„Ano, kráčím. Ale ty se nikdy neotáčíš. Alespoň dodnes ne. Dneska ses za sebe ohlédl poprvé.“

Mlčel. Neměl co říct. Byl unavený.

„Jak... Jak k tomu dojde?“ zeptal se konečně, chladně a bez jakéhokoliv vzrušení.

„Vezmu tě za ruku,“ řekla, dívajíc se mu přímo do očí, „vezmu tě za ruku a povedu tě přes louku mokrou, studenou mlhou.“

„A co bude dál? Co je za tou mlhou?“

„Nic,“ usmála se. „Dál pak není nic.“

„Stále jsi mě všude doprovázela, jeden jediný krok za mnou,“ řekl. „Dopadla jsi pokaždé jen ty, které jsem já cestou míjel. Proč? Šlo ti o to, abych zůstal sám, vid’?“

Abych se konečně začal bát? Řeknu ti pravdu. Vždy jsem se tě bál, vždy. Neotáčel jsem se dozadu za sebe, protože jsem měl strach. Z obavy, že tě uvidím, kráčejíci těsně za mnou. Vždycky jsem se bál. Celý můj život uplynul ve strachu. Bál jsem se... až do dnešního dne.“

„Do dnešního dne?“

„Ano, do dnešního dne. Stojíme tváří v tvář proti sobě a já necítím žádný strach. Všechno jsi mi vzala. I ten strach jsi mi vzala.“

„Proč jsou tedy, Geralte z Rivie, tvé oči plné strachu? Třesou se ti roce, jsi celý bledý, proč? To se tak bojíš toho posledního jména, vyrytého do obelisku? Jestli chceš, řeknu ti, jak zní to jméno.“

„Nemusíš. Víím, jaké jméno to je. Kruh se uzavírá, had zatíná zuby do vlastního ocasu. Musí to tak být. Ty a to jméno. A květy. Pro ně a pro tebe. Čtrnácté jméno vyryté v kameni, které jsem vyslovoval uprostřed noci i v záři slunečních paprsků, za mrazu, za horka i v dešti. Ne, nebojím se ho nyní vyslovit“

„Tak je vyslov.“

„Yennefer... Yennefer z Vengerbergu.“

„A květiny jsou pro mě.“

„Přestaňme s tím,“ řekl namáhavě. „Vezmi... Vezmi mě za ruku“

Vstala, přistoupila k němu. Ucítil prudký chlad bijící do jeho těla. Ostrý, pronikavý chlad.

„Ne dnes,“ řekla, „někdy příště. Ale ne dnes.“

„Všechno jsi mi vzala...“

„Ne,“ přerušila ho. „Já si nic neberu. Já pouze беру za ruku. A to jen proto, aby ani pak nikdo nebyl sám. Sám v mlze... Na shledanou, Geralte z Rivie. Někdy příště.“

Neodpověděl jí. Otočila se a pomalu odešla. Zmizela v mlze, která náhle klesla na celý vrcholek pahorku, v mlze, v níž všechno zmizelo, v bílé, mokré mlze, v níž se rozpustil obelisk, u jeho úpatí ležící květy a všech čtrnáct na něm vyrytých jmen.

Nic nebylo, byla jen mlha a mokré, díky drobným kapičkám vody se třpytící stébla trav pod nohama. Trávy pronikavě voněly, těžce, sladce, omamně, až do morku kostí, až do zapomnění, k únavě...

„Pane Geralte! Co je jim? Usnuli jste? Říkal jsem jim, že jsou ještě zesláblí. Proč jste lezli na ten pahorek?“

„Usnul jsem,“ přetřel si zaklínač rukou obličej a několikrát prudce zamrkal očima.

„Usnul jsem, k čertu... To nic, Yurgo, to to horko...“

„Ano, mají zase horečku. Musíme jet, pane. Pojd'te, pomohu jim sejít z té sutě.“

„Nic mi není.“

„Nic jim není! Zajímalo by mě, proč v tom případě mají pěnu u úst? Co je to napadlo, lézt na ten pahorek po otravě krve v takovém horku? Mohl jsem jim všechno říct. Co je jim?“

„Nic mi není, Yurgo. Opravdu si pamatuješ všechna jména?“

„Určitě.“

„Přesvědčím se, jak to vypadá s tvou pamětí... Poslední čtrnácté jméno. Jaké jméno to je?“

„Ale jsou pořádny nedůvěřivec, pane Geralte. Ničemu nevěří. Chtějí se přesvědčit, zda mám pravdu? Říkal jsem jim přece, že ta jména u nás zná každé malé dítě. Poslední, říkají? Ano, poslední jméno je Yoel Grethen z Carreras. Neznali ho?“

Geralt si přetřel hřbetem ruky víčko. A podíval se na menhir. Na všechna jména.

„Ne,“ řekl. „Neznal jsem ho.“

VIII.

„Pane Geralte?“

„Ano, Yurgo.“

Kupec sklonil hlavu, nějakou dobu mlčel, omotáváje si kolem prstu zbytek tenkého řemínku, kterým spravoval zaklínačovo sedlo. Konečně se zvedl a lehce poklepal pacholkovi jedoucímu s vozem na rameno.

„Běž dozadu, Pokwite. Teď pojedu já. Posaděj se na kozlík, pane Geralte. A co ty se tady pořád pleteš pod nohama, Pokwite? Vyskoč z vozu. Chceme si spolu promluvit a tvoje uši k tomu vůbec nepotřebujeme.“

Klepna, kráčející za vozem, zaržála a zašklubala postraňky, závidějíc Pokwitově kobylce její pravidelný krok.

Yurga pohodil opratěmi a popohnal koně lehce bičem.

„Ano,“ řekl Yurga, „věci se mají tak, pane. Slíbil jsem jim tehdy... tam na mostě... složil jsem jim přísahu... „Není třeba,“ přerušil ho rychle zaklínač. „Není třeba, Yurgo.“

„Je to třeba,“ řekl ostře kupec. „Mé slovo není dým. To, co nečekám, že doma naleznu, bude jejich.“

„Dej pokoj. Nic od tebe nechci. Jsme vyrovnáni.“

„Ne, pane. Jestliže něco takového doma naleznu, pak to je vůle osudu. A jestliže bych se měl vysmívat osudu nebo mu lhát, pak mě tvrdě potrestá.“

Vím, pomyslel si zaklínač. Vím to.

„Ale, pane Geralte...“

„Copak, Yurgo?“

„Ve svém domě nenaleznu nic, co nečekám. Opravdu nic a zcela určitě ne to, na co jste se spoléhali. Pane zaklínači, Zlatonožka, moje žena, už nikdy nemůže mít děti. Proto ať se stane, co se stane, dítě v domě nebude. Špatně jste se, jak vidím, strefili.“

Geralt neodpověděl.

Yurga rovněž mlčel. Klepna znovu zaržála a pohodila hlavou.

„Ale mám dva syny,“ řekl náhle rychle Yurga, dívaje se před sebe. „Dva zdravé, silné a chytré pořízky. Musím je přece někde dát do služby. Jeden z nich... Myslel jsem, myslel jsem, že se bude se mnou učit kupectví. A druhý ...“

Geralt mlčel.

„Co tomu říkájí?“ Yurga se obrátil k zaklínači a podíval se na něho. „Požádali jste mě na mostě o slib. Chtěli jste děcko do jejich zaklínačské školy. Proč by to mělo být neočekávané dítě? A očekávané ne? Mám dva, jeden z nich ať se učí. Řemeslo jako řemeslo. Ani lepší, ani horší.“

„Jsi si zcela jistý,“ ozval se Geralt, „že není horší, než jiné?“

Yurga přimhouřil oči.

„Chránit lidi, zachraňovat jim životy, jaká to je podle jejich názoru věc? Dobrá nebo špatná? Těch čtrnáct na pahorku, oni na tom mostě. Co jste činili, pane? Dobro nebo zlo?“

„Nevím,“ řekl zaklínač pomalu, „opravdu nevím, Yurgo. Občas se mi zdá, že to vím. A někdy mám zase pochybnosti. Opravdu bys chtěl, aby také tvůj syn měl tytéž pochybnosti?“

„Jen ať je klidně má,“ řekl vážně kupec. „Je to dobrá věc, sloužící lidem.“

„Co?“

„Pochybnosti. Pouze zlo, pane Geralte, nikdy o ničem nepochybuje. A svému osudu nikdo neunikne.“

Zaklínač na to neřekl nic.

Cesta se prudce stáčela pod vysoký břeh, na kterém rostly břízy, které se bůhví jakým zázrakem držely na strmém úbočí. Břízy měly žluté listí. Podzim, pomyslel si Geralt, zase podzim. Dole se leskla řeka. Bílá střecha strážní věžičky. Střechy chalup, otesané trámy přístavu. Někde skřípal kolovrat. Prám přirážel ke břehu, rozrážeje vodu svým tupým nosem, rozhrnujícím na hladině slámu a listí uvězněné v hustém kožichu špíny. Skřípěla lana, vytahovaná převozníky. Na břehu shromážděný dav lidí hlasitě hlučel. V tom ruchu bylo možné slyšet vše: ženský křik, kletby mužů, dětský pláč, ryk dobytka, ržání koní, bečení ovcí. Jednolitá, basová hudba strachu.

„Ustupte z cesty! K čertu, ustupte!“ řval jezdec s hlavou ovázanou zakrváceným kusem jakéhosi hadru. Až po břicho ve vodě ponořený kůň se prudce vzpínal na zadních nohou, vysoko zvedaje přední nohy v gejzírech vody do vzduchu.

V přístavišti velký křik, strážci se štíty v rukou nemilosrdně rozhánějící dav, tlukoucí bezlítostně kolem sebe násadami svých oštěpů.

„Pryč od prámu!“ křičel podkoní, mávaje nad sebou mečem. „Pouze vojáci! Odstupte nebo vám rozsekám kebule!“

Geralt přitáhl uzdu a zastavil kobylu tančící na samém kraji úvozu. Úvozem, v řinčení výstroje a zbraní, cválali v mračnech prachu těžkooděnci. Kopyty koní zvířený prach téměř zahaloval za koňmi běžící štítonoše.

„Geraltééé!“

Zaklínač se podíval dolů. Na opuštěném, dolů z cesty shozeném, dřevěnými klecemi naloženém voze poskakoval a prudce mával rukama štíhlý muž v červeném kabátci a v malém klobouku s volavčím perem. V klecích třepetaly křídly, kdákaly a syčely husy a slepice.

„Geraltééé, to jsem já!“ „Marigolde! Pojd' sem!“

„Odstupte! Odstupte od prámu!“ řval v přístavišti jezdec s ovázanou hlavou. „Prám je určen pouze pro vojáky! Chcete na druhý břeh, vy psi? Tak se chopte seker a hajdy do lesa pro stromy na prám! Prám je pouze pro vojáky!“

„Proboha, Geralte,“ sípal básník, škrábající se po strmém břehu úvozu, „vidíš, co se to tady děje? Ti ze Soddeny nepochybně prohráli bitvu.“

Začal ústup. Co to říkám? Jaký ústup? To je prachsprostý útěk! I my bychom měli odtud co možná nejrychleji zmizet, Geralte. Na druhý břeh Jarugy...

„Co tady děláš, Marigolde? Kde ses tady vzal?“

„Co tady dělám?“ vykřikl bard. „Utíkám stejně jako ostatní. Celý den se kodrcám na tom prokletém voze! Nějaký zkurvysyn mi v noci ukradl koně. Geralte, prosím tě, vytáhni mě z toho pekla! Říkám ti, každou chvíli tady mohou být Nilfgaard'ané! Kdo se nedostane na druhou stranu Jarugy, bude na kousky rozsekán! Rozsekán, chápeš?“

„Marigolde, nedělej zbytečnou paniku.“

Dole v přístavišti ržání koní, tahaných násilím na prám, splašeně dupoucích po trámech. Křik. Tlačence. Gejíry vody, když jeden vůz spadl do vody. Ryk volů držících své tlamy těsně nad hladinou řeky. Geralt uviděl, jak bedny a skříně z vozu se pod vodou obrátily, udeřily do prámu a pomalu začaly plout po proudu. Křik, kletby a nadávky. V úvozu oblaka prachu a dusot koní.

„Pěkně popořádku!“ vykřikoval ovázaný jezdec, najížděje svým koněm do davu lidí, deroucích se na prám. „Nedělejte paniku! Pěkně popořádku!“

„Geralte,“ vyjekl Marigold a uchopil rukou otěže jeho koně. „Vidíš, co se to tam dole děje? Ani ve snu se nám nepodaří dostat se na ten prám. Vleze na něho tolik vojáků, kolik jich unese a na druhé straně řeky ho spálí, aby nemohl posloužit Nilfgaard'anům. Tak se to obvykle dělá, no ne?“

„Máš pravdu,“ kývl hlavou zaklínač. „Tak se to obvykle dělá. Nechápu však, odkud se bere ta panika? Cožpak jde o první válku? Jako kdyby předtím žádná jiná válka nebyla. Jako obvykle všechno skončí tak, že obě

královské družiny se navzájem pokočkují, pak se oba králové dohodnou, podepíší smlouvu a oba se nakonec spolu opijí. Pro ty, kdož si ještě v této chvíli navzájem lámou žebra v přístavišti, se v zásadě nic nezmění. Proč tedy celý ten zmatek?“

Marigold se na něho pozorně podíval, nepouštěje z rukou otěže.

„Asi máš velice špatné informace, Geralte,“ řekl. „Anebo nechápeš jejich obsah. Toto není obyčejná válka o trůn nebo zájmy země. Toto není potyčka dvou feudálů, kterou jejich poddaní pozorují, aniž by přerušili senoseč.“

„Co to tedy je? Vysvětli mi to, protože asi opravdu nevím, o čem tady běží. Jen tak mimochodem, mezi námi, příliš mě to nezajímá, byl bych ale rád, kdybys mi to přece jen objasnil.“

„Ještě nikdy nedošlo k takové válce,“ řekl vážně bard. „Nilfgaardská armáda nechává za sebou spálenou zemi a celé hromady mrtvol. Celá pole posetá mrtvolami. To je totální vyhlazovací válka. Nilfgaard proti všem. Ukrutnosti...“

„Žádná válka se neobejde bez ukrutností,“ přerušil ho zaklínač. „Přeháníš, Marigolde. Je to jako s tím prámem: tak se to obvykle dělá. Je to taková, jak bych to řekl, vojenská tradice. Co svět světem stojí, zemí táhnoucí vojska zabíjejí, drancují, vypalují a znásilňují, jen s tím rozdílem, že ne vždy v tomto pořadí. Tak se to obvykle dělá. Co svět světem stojí, vesničané spolu se svými ženami, dětmi a dobyt看em se schovávají po lesích a když všechno skončí, vracejí se zpátky...“

„Ale ne v této válce, Geralte. Až tato válka skončí, nebude nikdo, kdo by se mohl vrátit a také nebude kam se vrátit. Nilfgaard za sebou zanechává spáleniště, jeho vojsko postupuje jako láva, která nemilosrdně ničí vše, co se jí postaví do cesty. Šibenice a kůly se táhnou podél cest na míle daleko, dým se valí k obloze a zakrývá celý obzor. Řekl jsi, co svět světem stojí, nebo něco podobného. Vypadá to na to, že Nilfgaardané sestoupili z hor, aby náš svět zničili!“

„To je nesmysl. Komu by záleželo na ničení světa? Války se nevedou kvůli ničení. Války se vedou ze dvou důvodů: Jedním z nich je touha po moci, druhým důvodem jsou peníze.“

„Nefilosofuj, Geralte! To, co se děje, nezměníš filosofickými úvahami! Copak to nevidíš? Proč mi nevěříš? Uvěř mi, Jaruga Nilfgaardany nezadrží. V zimě, až zamrzne, půjdou dál. Říkám ti, musíme utíkat na Sever. Tam snad nedojdou. Ale kdyby i tam nakonec došli, náš svět už nikdy nebude takový, jaký býval. Geralte, nenechávej mě tady! Sám si neporadím! Nenechávej mě tady!“

„Tobě asi přeskočilo, Marigolde,“ řekl zaklínač a předklonil se v sedle. „Pravděpodobně jsi strachy zešlehl, když si myslíš, že bych tě tady mohl nechat. Podej mi ruku a vyskoč si za mě do sedla. Tady nemáš co pohledávat, na prám by ses tak jako tak stejně nedostal. Odvezu tě proti proudu řeky, kde se pokusíme najít nějakou loď nebo prám.“

„Padneme do rukou Nilfgaardanů. Jsou už velice blízko. Viděl jsi ty jezdce? Jdou přímo z bitvy. Jeďme po proudu řeky, k ústí Iny.“

„Přestaň krákat. Proklouzneme, neboj se. Po proudu řeky jsou davy lidí, při každém prámu se bude dít totéž, co tady. Všechny lodě jsou už dávno pryč. Vydáme se proti proudu. Neboj se, dostanu tě na druhou stranu řeky, i kdyby třeba na holé kládě.“

„Ale vždyť druhý břeh řeky je odtud sotva vidět!“

„Nežvaň. Řekl jsem, že tě přepravím.“

„A ty?“

„Vyskoč si za mě na koně. Promluvíme si cestou. Hej, k čertu, ale ne s tím vakem! Chceš, aby Klepně praskl hřbet?“

„To je Klepna? Klepna byla hnědá a tohle je ryzka.“

„Každý můj kůň se jmenuje Klepna, dobře to víš. A nezdržuj. Řekl jsem, bez vaku. Co to v něm, k sakru, máš? Zlato?“

„Rukopisy! Verše! A trochu jídla...“

„Hod to všechno do řeky. Napíšeš nové verše. A o jídlo se s tebou rozdělím.“

Marigold udělal kyselý obličej, dlouho se ale nerozmýšlel. Velikým obloukem hodil vak do vody. Vyskočil na koně, trochu se zavrtěl a chytil se zaklínačova opasku.

„Jedeme, jedeme,“ pobízel netrpělivě. „Neztrácejme zbytečně čas, Geralte. Zapadněme do lesa, dřív než...“

„Přestaň, Marigolde, protože tvůj strach začíná pomalu přecházet také na Klepnu.“

„Nedělej si ze mne legraci, k sakru. Kdybys viděl to, co já...“

„K čertu, zamkni tu svou klapačku! Jedeme, ještě před večerem bych chtěl mít tvou přepravu z krku.“

„Mou? A co ty?“

„Já mám ještě na tomto břehu řeky nějakou práci.“

„Ty jsi snad zešílel, Geralte. Není ti život milý? Jakou práci?“

„To tě nemusí zajímat. Jedu do Cintry.“

„Do Cintry? Už není žádná Cintra.“

„Co to říkáš?“

„Už není žádná Cintra. Zbylo z ní spaleniště a hromada sutin. Nilfgaard'ané...“

„Sesedej, Marigolde.“

„Cože?“

„Sesedej!“ zaklínač se rychle obrátil v sedle. Trubadúr se podíval na jeho tvář a sletěl z koně dolů, jako kdyby spatřil samotnou smrt. Ustoupil o krok dozadu, zakopl a málem spadl na zem.

Geralt pomalu sesedl. Přehodil otěže kobylce přes hlavu, chvíli nerozhodně stál na místě, pak si přejel rukou s nataženou rukavicí po tváři. Posadil se na kraji vývratě, pod rozložitý keř hlohu s tmavě červenými plody.

„Pojď tady ke mně, Marigolde,“ řekl. „Posad'se. A řekni mi všechno, co víš o Cintře. Všechno.“

Básník si k němu přisedl.

„Nilfgaard'ané se tam dostali průsmykem,“ začal po chvíli odmlčení. „Byly jich tisíce. Obklíčili cintryjská vojska v Marnadalském údolí. Bitva trvala celý den, od úsvitu až do půlnoci. Cintráné statečně bojovali, ale skoro všichni byli nakonec pobiti. Jejich král také padl, zatímco jejich královna... Calanthé.“

„Ano. Nedovolila, aby se Cintráné rozutekli. Sebrala kolem sebe a své korouhve všechny, kdo přežili, probili se přes obklíčení a stáhli se za řeku, směrem k městu. Všichni, kdo toho byli schopni.“

„A Calanthé?“

„S hrstkou rytířů hrdinně bránila převoz a celý ústup. Říká se, že se bila jako muž, vrhala se jako šílená do největší vřavy. Nakonec byla probodena několika oštěpy, když zaútočila na nilfgaardskou pěchotu. Těžce raněnou ji odvezli do města. Co máš v té lahvi, Geralte?“

„Kořalku. Chceš?“

„Asi ano.“

„Mluv, mluv dál, Marigolde. Řekni mi všechno, co víš!“

„Město se prakticky vůbec nebránilo. Nešlo o klasické obležení. Nebylo totiž nikoho, kdo by se postavil na hradby. Rytíři, kteří přežili, spolu se svými rodinami, velmoži a královnou... se zabarikádovali v hradu. Nilfgaardané dobyli hrad za pochodu. Jejich čarodějové rozdrtili na prach bránu a část hradeb. Bránila se pouze bašta, zřejmě zabezpečená kouzly a čáry, protože dlouho hrdinně odolávala nilfgaardské magii. Navzdory tomu vtrhli Nilfgaardané po čtyřech dnech do hradu. Nikoho tam nenašli živého. Nikoho. Ženy zabily děti, muži ženy a ti, kdo přežili, se vrhli na meče útočníků nebo... co je ti, Geralte?“

„Pokračuj dále, Marigolde.“

„Nebo... jako Calanthé... hlavou dolů... ze samého vrcholu hradní věže... Říká se, že poprosila, aby ji... Ale nikdo nechtěl. Doplazila se tedy na vrchol hradní věže a... hlavou dolů. Hrozná věc pak byly prováděny s jejím tělem... Co je ti, Geralte?“

„Nic... Marigolde... nic mi není. V Cintře byla... Dívka... Vnučka Calanthé. Měla kolem deseti, jedenácti let. Jmenovala se Ciri. Neslyšel jsi něco o ní?“

„Ne. Ale v hradu a jeho okolí došlo ke strašlivé řeži. Téměř nikdo se nezachránil. Z těch, co bránili věž, se také nikdo nezachránil. Ale to už jsem ti říkal. Většina žen a dětí z vážených rodů byla právě tam.“

Zaklínač mlčel.

„Ta Calanthé,“ zeptal se Marigold. „Znal jsi ji?“

„Ano, znal.“

„A tu dívku, na kterou ses ptal? Ciri?“

„Ano, i tu jsem znal.“

Od řeky zafoukal vítr. Zvrásnil vodu a začloulal větvemi stromů, ze kterých začalo padat listí jako zimou se chvějící déšť. Podzim, pomyslel si zaklínač, opět podzim.

Vstal.

„Věříš v osud, Marigolde?“

Trubadúr zvedl hlavu a podíval se na něho široce otevřenýma očima.

„Proč se ptáš?“

„Odpověz mi.“

„No... věřím.“

„A zdaleka víš, že jen samotný osud je příliš málo? Že je zapotřebí ještě něco víc?“

„Nerozumím ti, Geralte.“

„Nejenom ty. Ale opravdu to tak je. Je zapotřebí něco víc. Problém je v tom, že já... že já

se již nikdy nedovím, co.“

„Co je ti, Geralte?“

„Nic mi není, Marigolde. Pojď, vyskoč do sedla. Jedeme. Bylo by škoda, kdybychom ztratili celý den. Kdo ví, jak dlouho nám zabere hledání lodi. A budeme potřebovat velkou loď. Nenechám tady přece Klepnu.“

„Přepравíme se spolu?“ zaradoval se básník.

„Ano. Na této straně řeky už nemám co pohledávat.“

IX.

„Yurgo!“

„Zlatonožko!“

Běžela k němu od brány, křičela a klopýtala vzrušením. Její dlouhé, zpod šátku vyčnívající vlasy za ní dlouze vlály. Yurga hodil opratě vozkovi, seskočil z vozu na zem a vyběhl jí v ústrety. Chytil ji pevně v pase, zvedl ze země a několikrát se s ní zatočil na

místě.

„Jsem zase tady, Zlatonožko! Vrátil jsem se!“

„Yurgo!“

„Vrátil jsem se. Ej, rychle otevřete vrata! Hospodář se vrátil! Ech, Zlatonožko!“

Byla celá mokrá, voněla mydlinami. Právě prala. Postavil ji na zem, ale ani pak ho nepustila, celá vzrušená, roztřesená, horoucí.

„Zaved' mě do domu, Zlatonožko.“

„Bohové, ty ses vrátil! Celé noci jsem probděla. Yurgo... kolik nocí jsem ani nezamhouřila oka...“

„Vrátil jsem se. Ech, vrátil jsem se! Vrátil jsem se bohatý! Zlatonožko, vidíš ten vůz? Hej! Vjed' s tím vozem dovnitř! Vidiš ten vůz? Zlatonožko, hodně toho přivážím, aby...“

„Yurgo, nezajímá mě cos přivezl... Vrátil ses... Živ a zdrav.“

„Říkám ti, že jsem se vrátil bohatý. Až uvidíš...“

„Yurgo? A kdo je to? Ten černě oděný muž? A, bohové, s mečem?“

Kupec se otočil. Zaklínač sesedl z koně, odvrácený na druhou stranu, předstírající, že upravuje postroj a otěže svého koně. Nedíval se na ně.

„Řeknu ti to později. Ach, Zlatonožko, kdyby ne on... A kde jsou děti? Jsou zdravé?“

„Zdravé, Yurgo, zdravé. Šly na pole odhánět vrány, ale sousedi jim určitě řeknou, že jsi doma. Všechny přiletí jako vítr, všechny tři...“

„Tři? Slyšel jsem dobře, Zlatonožko? Můžeš...“

„Ne, ale musím ti něco říci... Nebudeš se zlobit?“

„Já? Na tebe?“

„Přijala jsem děvčátko, Yurgo. Vzala jsem si je od druidů, víš, od těch, co po válce děti zachraňovali... Sbírali je v lesích, ty sirotky a ty, které se ztratily... Sotva živé... Yurgo? Ty se zlobíš?“

Yurga si položil ruku na čelo. Ohlédl se. Zaklínač šel pomalu za vozem. Za uzdu vedl svého koně. Nedíval se na ně, stále nenápadně odvracel hlavu.

„Yurgo?“

„Ó bohové,“ vyjekl kupec. „Ó bohové! Zlatonožko... Něco co nečekáš, že nalezneš! Ve svém domě!“

„Nehněvej se, Yurgo... Uvidíš, že ji budeš mít rád. Je to hrozně milá, chytrá a pracovitá dívka, i když trochu podivná. Nechce mluvit o tom, odkud je, hned se potom rozpláče. Tak se jí na to neptám. Yurgo, vždyť víš, jak jsem vždy chtěla mít dcerušku... Co je ti?“

„Nic,“ řekl tiše. „Nic. Osud. Celou cestu mluvil ze spánku, v horečce neblábolil o ničem jiném, než o osudu. Osud, osud, osud... Proboha... To není nic pro nás, Zlatonožko, na to náš rozum nestačí. Nemůžeme chápat to, o čem přemýšlejí takoví, jako on. O čem sní. Na to náš rozum nestačí...“

„Táta! ! !“

„Nadbore! Suliku! Vy jste ale vyrostli, jste silní jako býčci! Tak pojďte ke mně, děti moje...“

Najednou se zarazil. Uviděl malou, štíhlou bytůstku s popelavě plavými vlasy, pomalu krácející za chlapci. Dívka se na něho podívala. Uviděl velké oči, zelené jako jarní tráva a třpytící se jako dvě malé hvězdičky.

Děvčátko se však najednou rozběhlo. Yurga viděl, jak dívka rychle běží, jak... Uslyšel, jak tenkým, pronikavým hláskem křičí:

„Geralte!“

Zaklínač se bleskově odvrátil od svého koně. A rozběhl se vstříc malé holčičce. Nikdy by nevěřil, že člověk může utíkat tak rychle.

Setkali se uprostřed dvorku. Dívka s popelavě plavými vlasy v šedé sukénce a bělovlasý zaklínač s mečem na zádech, celý v černé, kožené haleně, lesknoucí se stříbrem. Zaklínač měkkými skoky, dívka drobnými krůčky. Zaklínač na kolenou, dívčiny ruce kolem krku, popelavě plavé, myší vlasy na rameni. Zlatonožka hluše vykřikla. Yurga ji objal a beze slova ji k sobě přitiskl. Druhou rukou objal oba chlapce a přitulil je k sobě.

„Geralte!“ opakovala stále dokola dívka, tulící se k zaklínači. „Našel jsi mě! Věděla jsem to! Vždycky jsem to věděla! Věděla jsem, že mě najdeš!“

„Ciri,“ řekl zaklínač.

Yurga neviděl jeho tvář, ukrytou v popelavých vlasech. Viděl pouze ruce v černých rukavicích, objímající záda a ramena malého děvčátka.

„Našel jsi mě! Ach, Geralte! Pořád jsem na tebe čekala! Tak hrozně dlouho! Teď už budeme spolu, že ano? Budeme už jen a jen spolu? Ano? Odpověz mi, Geralte! Řekni, že ano! Navždy spolu!“

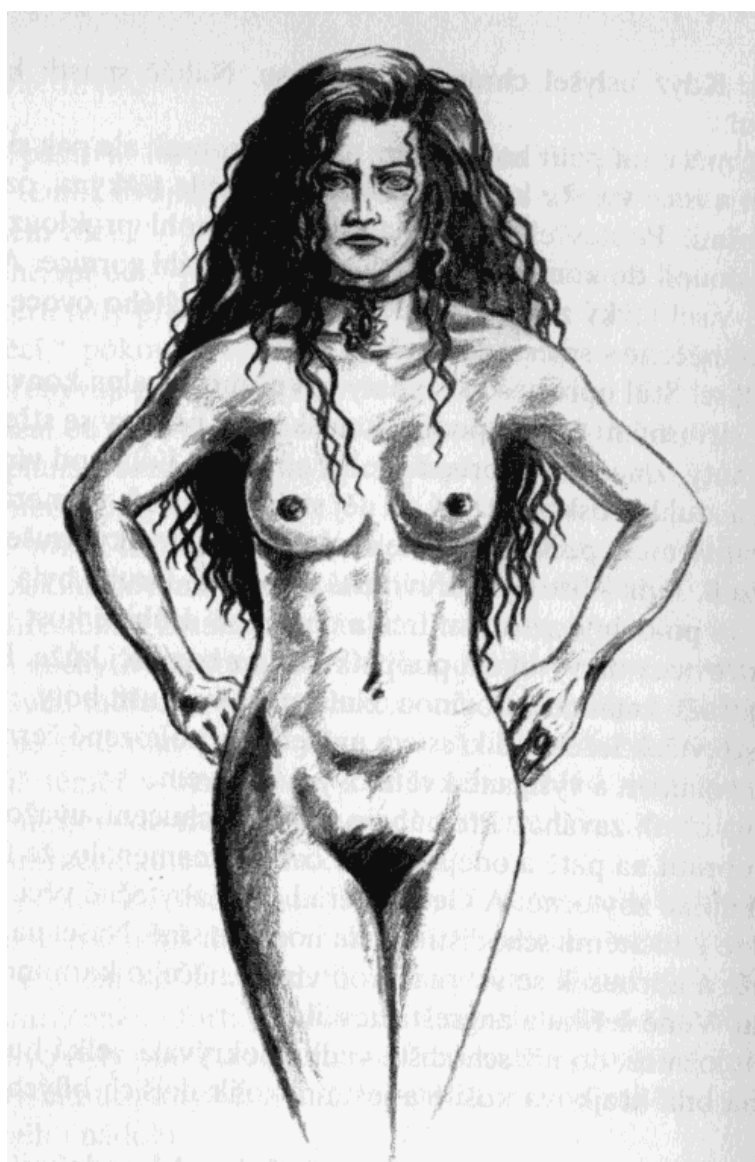
„Navždy, Ciri.“

„Tak, jak to říkali, Geralte. Tak jak to říkali... Jsem tvůj osud? Řekni! Jsem tvůj osud?“ Yurga uviděl zaklínačovy oči. A velice se podivil. Slyšel tichý Zlatonožčin pláč, cítil, že se jí třesou ramena. Díval se na zaklínače, celý napjatý a zvědavý na jeho odpověď. Věděl, že ji nepochopí, ale přesto na ni čekal. A dočkal se.

„Jsi něco víc, Ciri. Něco víc.“

Zrno pravdy

I.

Černé body pohybující se na jasné obloze upoutaly zaklínačovu pozornost. Bylo jich mnoho. Ptáci kroužili v širokých kruzích, znenadání prudce klesali a hned zase nabírali výšku. Zaklínač je dost dlouho pozoroval, odhadoval vzdálenost a čas, potřebný k jejímu překonání – přihlédneme-li k hornatosti terénu, hustotě lesa i průběhu a hloubce rokliny, kterou tušil právě tím směrem. Nakonec shodil s ramen plášť a o dvě dírky přitáhl řemen vedoucí křížem přes prsa. Rukojeť meče, visícího mu na zádech, nyní vyčnívala nad pravým ramenem.

„Uděláme si malou zajížd'ku, Klepno,“ řekl. „Odbočíme z cesty. Ti mrchožrouti, jak se zdá, tam nekrouží jen tak pro nic za nic.“

Klisna, toť se ví, neřekla nic, avšak poslušna známého hlasu vykročila.

„Třeba je to jen padlý los,“ uvažoval Geralt nahlas.

„Možná ale něco úplně jiného, kdo ví?“

Na rokli narazil přibližně v místech, kde ji čekal – shora uviděl koruny stromů, hustě rostoucích na dně. Úbočí rokle však nebylo nijak strmé a dole v úžlabině bylo sucho, nemusel jet ani houštím, ani přes ztrouchnivělé padlé stromy. Nebyla to těžká překážka. Na druhé straně pak projel březovým hájem, rozlehlou mýtinou a vřesovištěm k větrolamu. Stromy zvedaly k nebi spleť pokroucených haluzí.

Vrány, vyplašené objevivším se jezdcem, se s podrážděným, ostrým, chraplavým krákaním vznesly do výše.

První mrtvolu spatřil Geralt okamžitě – běl beráncího kožíšku a sytá modř suknice – výrazné barvy na pozadí zažloutlých drnů ostřice.

Druhou mrtvolu dosud neviděl, avšak poznal, kde leží: to místo prozrazovala pozice tří vlků, klidně sedících a beze strachu sledujících vetřelce. Zaklínačova klisna zafrkala. Jako na rozkaz se vlci zvedli a neslyšně, beze spěchu zamířili k lesu. Jen jedinkrát obrátili k muži úzké trojúhelníkovité hlavy. Geralt seskočil s koně.

Žena v kožíšku a modré sukni neměla obličej, hrdlo a levé stehno. Zaklínač jí obešel, aniž by se k ní sklonil.

Muž ležel tváří k zemi. Geralt tělo neobracel, i tak viděl, že ani zde dravci nezaháleli. Důkladné prohlídky mrtvého nebylo zapotřebí: jeho vlněný kabátec byl na ramenou a zádech pokryt zčernalou krustou zaschlé krve. Nebylo pochyb, že příčinou mužovy smrti byla rána na šíji, vlci zmasakrovali tělo až potom.

Na širokém opasku, vedle krátkého mečíku v dřevěné pochvě, nosil muž koženou brašnu. Zaklínač ji odepnul a vysypal z ní do trávy křesadlo, úlomek křídly, pečetní vosk, několik stříbrných mincí, zavírací nožík na holení v kostěné krabičce, králičí ucho, kroužek se třemi klíči, amulet s falickým symbolem. Dva na plátně psané dopisy zvlhly deštěm a rosou, runy se rozpily, rozmazaly. Třetí dopis, na pergamenu, byl rovněž poničen vlhkem, avšak čitelný. Nebyl to vlastně dopis, nýbrž úvěr, vystavený gnómskou bankou v Murivel kupci jménem Rulle Asper či Aspen. Uvedená suma nebyla příliš vysoká.

Geralt se sehnul azvedl pravou ruku mrtvého. Měděný prsten, zařezávající se do opuchlého prstu, nesl znak cechu platnéřů – stylizovanou přilbici s hledím, dva zkřížené meče a pod nimi vyrytou runu „A“.

Zaklínač se vrátil k zavražděné ženě. Když obracel její tělo, něco ho píchlo do prstu. Byla to k pasu připnutá růže. Květina zvadla, leč neztratila svoji neobvyklou barvu, její plátky zůstaly utramarínově modré. Geralt viděl takovou růži poprvé v životě.

Otočil tělo na záda a strnul. Na odhaleném, zdeformovaném hrdle byly zřetelné stopy tesáků – ale ne vlčích.

Zaklínač couvl zpět ke svému koni. Nespouštěje pohled z okraje lesa, vyšvihl se do sedla. Objel dvakrát mýtinu a hluboko předkloněn, pozorně pátral na zemi.

„Mhm, Klepno,“ promluvil tiše a zastavil koně. „Je to jasné, i když ne úplně. Přijeli koňmo odtamtud z lesa. Bezpochyby byli na cestě z Murivel domů, nikdo přece s sebou dlouho nenosí nevybrané kredity. Jenom nechápu, z jakého důvodu jeli tudy a ne cestou. Ještě přes vřesoviště jeli vedle sebe. Potom z nějakého důvodu sesedli nebo spadli z koní. Platněř zahynul okamžitě, žena utíkala, pak upadla a už nestačila vstát. To cosi, co nezanechává stopy, jí zuby svíralo hrdlo a vleкло ji po zemi. Stalo se to přede dvěma, třemi dny. Koně utekli, hledat je by bylo zbytečné.“

Kobylka, toť se ví, neodpověděla, jenom nespokojeně zařehkala.

„To cosi, které je oba zabilo,“ pokračoval Geralt s pohledem upřeným na okraj lesa, „nebyl vlkodlak ani goblin. Ani jeden by toho mrchožroutům tolik nenechal. Kdyby byly v okolí bažiny, hádal bych, že to udělala kikimora nebo wiper, ale tady je sucho.“

Zaklínač se nahnul v sedle a zvedl čabraku, kryjící koňský bok. Pod ní se objevil dlouhý meč s lesklou, cizelovanou hlavicí a rýhovaným, černým jílcem, připevněný k sedlovým brašnám.

„Cestování se nám trochu protáhne, Klepno. Podíváme se, proč ti dva jeli lesem a ne cestou. Kdybychom se o takovéhle záležitosti přestali starat, brzy bychom si nevydělali ani na trochu ovsu pro tebe, co ty na to Klepno?“

Kobylka, toť se ví ani teď neměla připomínek, poslušně však vykročila mezi staré stromy větrolamu, opatrně překračujíc vývraty.

„Vlkodlak to sice nebyl, ale nebudeme nic riskovat,“ poznamenal zaklínač. Z jedné sedlové brašny vytáhl svazeček oměje a pověsil jej k sedlu. Klisna zafrkala. Geralt si povolil šněrovadlo pod krkem a zpod blůzy vytáhl medailon s vyceněnou vlčí tlamou. Na stříbrném řetízku visící amulet se pohupoval v rytmu koňských kroků a blýskal se jako rtuť.

II.

Červené tašky na střeše věže uviděl poprvé z návrší, na něž ho přivedl zákrut málo výrazné stezky. Lískovým křovím zarostlá stráž, plná uschlých větví a vystlaná tlustou vrstvou žlutého listí, nezaručovala bezpečný sjezd. Zaklínač se vrátil na stezku. Jel zvolna, chvílemi zastavoval svého koně a zavěšen ve třmeni se snažil nalézt stopy. Klisna náhle pohodila hlavou, hlasitě zaržála, zadupala a zatančila na stezce, rozhazujíc kopyty suché listí. Jezdec objal levou paží její šíji a dlaní pravice, jejíž prsty složil do Znamení Axie, přejížděl nad koňskou hlavou, mumlaje uklidňující zaříkání.

„To je to tak špatné?“ zašeptal. Nerušil Znamení a ostražitě se rozhlížel. „Tak moc? Tiše, Klepno, tiše.“

Kouzlo zapůsobilo rychle, avšak patou popohnaná kobylka šla dál pomalu a nejistě, jakoby ztratila přirozený rytmus chůze. Zaklínač raději seskočil na zem, vzal ji za uzdu a pokračoval dál pěšky. V cestě mu stála zeď.

Mezi zdí a lesem nebyl odstup, žádná znatelná mezera. Mladé stromky a jalovcové keře se větvemi dotýkali břechťanu a psího vína, obrůstajícího kamennou stěnu. Geralt zaklonil hlavu. V tom okamžiku ucítil, jakoby mu vzadu na krku nadzvedávalo vlasy, plížilo se k zátylku a tam se přisálo neviditelné měkké stvoření. Věděl, co to znamená. Něčí pohled.

Otočil se. Zvolna, plynule. Klisna opět frkla, svaly na její šíji se zachvěly, pohnuly se pod kůží.

Na svahu návrší, z něhož právě sestoupil, nehybně stála dívka. Její bílý, splývavý šat

ostře kontrastoval s lesklou černí rozpuštěných, dlouhých vlasů. Geraltovi připadalo, že se dívka usmívá, nebyl si však jist – stála dosti daleko.

„Vítej,“ zavolal a zvedl dlaň k pozdravu. Udělal krok jejím směrem. Lehce pohnula hlavou, sledujíc jeho pohyb. Obličej měla bledý, oči černé, obrovské. Úsměv – pokud to byl úsměv – zmizel z její tváře jako odvanut větrem. Muž udělal ještě jeden krok. Zašustilo křoví. Dívka seběhla se stráně jako srna, proklouzla lískovým křovím a když mizela v lese, byla už jen bílou šmouhou. Dlouhé šaty, zdálo se, nedokázaly nijak omezit volnost jejích pohybů.

Klisna ržála a pohazovala hlavou. Geralt jí podvědomě utišil Znamením a dál zůstal zahleděn k lesu. Po chvíli vykročil dále, po pás v listech lopuchů vedl neklidného koně podél stěny.

Solidní, železem okovaná brána visela na rezavých pantech. Po chvílce váhání zvedl Geralt ruku a dotkl se velikého, mosazného kruhu. Rychle uskočil, poněvadž brána, odhrnujíc stranou stébla trávy, větvičky a kamínky, se se skřípěním otevřela. Nikdo za ní nestál – muž spatřil pouze zanedbaný, kopřivami zarostlý prázdný dvůr.

Vešel, koně táhl na uzdě za sebou. Znamením omámené zvíře se již nevzpouzelo, jen nohy stavělo ztuhle a nejistě. Dvůr obklopovala ze tří stran zeď se zbytky dřevěných ochozů, čtvrtou stranu tvořilo průčelí budovy. Její fasádu poznačily velké plochy opadané omítky, mapy vlhkých skvrn a porost lišejníku. Oprýskané okenice byly zavřené, dveře rovněž.

Geralt uvázal Klepnu ke sloupku u brány a pomalu šel k budově. Štěrková cesta vedla kolem okraje nevelké kašny plné listů a různého smetí. V jejím středu se zvedal do výšky otlučený ocas delfína vytesaného z bílého kamene. Vedle kašny, na něčem, co kdysi bývalo květinovým záhonem, rostl růžový keř. Ničím se nelišil od jiných keřů růží, které kdy Geralt viděl. Ničím – kromě barvy květů. Barvy indiga s purpurovým odstínem na okrajích některých plátků. Zaklínač se jedné růže dotkl, sklonil obličej, přičichl. Květy měly typickou vůni růží, jen intenzivnější.

Dveře domu – a současně i všechny okenice – se s třeskem rozletěly. Geralt zvedl hlavu. Přímo na něho se hnal netvor.

Zaklínačova ruka bleskově hmátla nad pravé rameno, ve stejném okamžiku levačka silně trhla řemenem na prsou. Jílec meče mu sám skočil do dlaně. Čepel se zasyčením opustila pochvu, opsala krátký, jiskřivý půlkruh a zůstala stát, namířena proti útočící bestii.. Obluda uviděla meč a zastavila se. Štěrk se rozlétl na všechny strany. Zaklínač se ani nepohnul.

Netvor měl lidskou postavu, oblečenou do oděvu sice potrhaného, ale napohled z dobré látky, dokonce s elegantními a samozřejmě naprosto nefunkčními ozdobami. Lidská podoba však nesahala výše, než po špinavý límec kabátce. Z něho čněla ohromná hlava, chlupatá jako medvěd, s velkýma ušima, dvojicí svěřepých očí a strašlivou tlamou se zahnutými kly, z níž jako plamen kmital dlouhý rudý jazyk.

„Zmiz smrtelníku!“ zaryčelo to stvoření a zahrozilo tlapami, blíže se však neodvážilo.

„Jinak tě rozsápu! Roztrhám tě na cucky!“

Zaklínač se nepohnul, nesklonil zbraň.

„Jsi hluchý!? Táhni pryč!“ zařval netvor a vydal zvuk, který zněl jako něco mezi kvičením vepře a troubením jelena v říji. Okenice na domě hlasitě práskly, sříms spadlo smetí a opadaná omítka. Zaklínač zůstal stát.

„Uteč, dokud jsi celý!“ houkla obluda, ale jakoby už méně sebevědomě. „Jestli ne, tak...“

„Tak?“ přerušil ji Geralt.

Netvor rozzlobeně zafuněl azakroutil ohavnou hlavou.

„Našel se hrdina,“ řekl už klidněji. Cenil tesáky a měřil si muže krví podlitýma očima. „Schovej laskavě to železo. Myslím, že ti uniklo, že stojíš na mém dvoře. Copak tam, odkud jsi přišel bývá zvykem hrozit hospodáři mečem před jeho vlastním prahem?“

„Hospodáři, který hosta vítá buvolím ryčením a vyhrožuje, že ho roztrhá na cucky?“

„Aby ho mor...“ zavrčel netvor. „Ještě mě bude urážet, přivandrovalec. Pěkný host: vlez na dvůr, ničí cizí kytky, velkopansky se tam roztahuje a ještě si myslí, že ho uvítají chlebem a solí. Tfu!“ Netvor si odplivl, zafuněl a zavřel tlamu. Vyčnívaly mu z ní dolní tesáky, takže poněkud připomínal divočáka.

„Tak co!“ zeptal se zaklínač a sklonil meč. „Budeme tu jen tak stát?“

„A co bys chtěl? Jít si lehnout?“ odsekl netvor. „Povídám schovej konečně to železo.“ Zaklínač nacvičeným pohybem zasunul meč do pochvy, ale ruku dolů nespustil. Pohladil hlavici zbraně, trčící nad ramenem.

„Byl bych rád, kdyby ses vyvaroval prudkých pohybů. Ten meč může kdykoliv ven, a to rychleji než si možná myslíš.“

„Viděl jsem,“ přisvědčil netvor. „Jinak bys už byl dávno za branou s otiskem moje boty na zadku. Co chceš? Odkud ses tady vzal?“

„Zabloudil jsem,“ zalhal zaklínač.

„Zabloudils“ zopakovala obluda a zkřivila tlamu do odpudivé grimasy. „Snadná pomoc. Vrať se za bránu, otoč se levým uchem ke slunci a jeď rovnou za nosem dokud nenarazíš na zemskou stezku. No, na co čekáš?“

„Je tu voda?“ otázal se Geralt. „Můj kůň má žízeň. I já bych se rád napil, pokud nemáš nic proti tomu.“

Netvor rozpačitě přešlapoval a drbal se za uchem.

„Poslyš, ty,“ řekl. „Vážně se mě nebojíš?“

„A měl bych?“

Netvor zabručel a popotáhl si široké kalhoty.

„Mor aby to ... Host do domu... Takový, co při pohledu na mne neutíká ani neomdlívá se tu neobjevuje moc často. Nuže dobrá. Jestli jsi unavený, ale slušný pocestný, jsi vítán. Ale jestli jsi zloděj a darebák, varuji tě – ten dům plní moje rozkazy. V těch zdech poručím já.“

Zvedl chlupatou tlapu. Všechny okenice zaklepaly o stěnu a z chrliče kameného delfína se ozvalo tlumené zabublání.

„Zvu tě,“ dokončil svou řeč.

Geralt zůstal stát na místě a pozorně si ho prohlížel.

„Bydlíš sám?“

„Co je ti po tom, s kým bydlím,“ zaškaredil se netvor. Pak se ale hromově zachechtal. „Chá, rozumím! Jde ti o to, jestli náhodou nemám čtyřicet pacholků, stejných krasavců jako jsem já, že jo? Nemám. Přijímáš tedy srdečné pozvání? Když ne, bránu máš támhle, rovnou za zadkem.“

Geralt se odměřeně uklonil.

„Pozvání přijímám,“ řekl formálně. „Zákon pohostinství ctím.“

„Můj dům je i tvým domem,“ řekl netvor stejně formálně, jen nedbaleji. „Tudy, hoste. Koně zaveď tamhle ke studni.“

Rovněž zevnitř by dům potřeboval důkladnou opravu, ale bylo v něm překvapivě čisto. Nábytek a vybavení bezesporu vyrobili výborní řemeslníci, i když to bylo už dávno. Jenom ve vzduchu byl cítit prach a byla zde tma.

„Světlo!“ poručil netvor a louč v železném držadle se vzápětí zažehla.

„Dobré,“ pochválil zaklínač. Netvor se zasmál.

„Jenom? Vidím, že není jednoduché něčím tě udivit. Jak jsem řekl, tento dům poslouchá moje rozkazy. Tudy. Dávej pozor, schody jsou strmé. Světlo!“

Uprostřed schodiště se obluda otočila.

„Co se ti to houpá na krku, hoste? Copak to je?“

„Podívej se sám.“

Netvor natáhl tlapu. Když zvedl medailón k očím, mírně napnul řetízek na Geraltově šíji.

„To zvíře se netváří moc přívětivě. Co je to?“

„Cechovní erb.“

„Aha, to jsi určitě výrobce náhubků, ne? Tudy. Světlo!“

Ve středu prostorné komnaty bez oken stál masivní dubový stůl – prázdný, až na veliký svícen, zelený měděnkou a olepený škráloupem ztuhlého vosku. Na netvorův rozkaz se svíce rozžaly. Nejprve jen zablikaly a poté alespoň trochu osvětlily vnitřek sálu. Na jedné z jeho stěn visely zbraně – kompozice z okrouhlých štítů, zkřížených oštěpů, sudlic a partyzán, těžkých mečů i bojových seker. Polovinu další stěny zabíral ohromný krb, nad nímž visela řada oprýskaných obrazů. Stěna naproti vchodu byla pokryta loveckými trofejemi – ve stínu rozsochatých paroží jelenů alopát losů cenily tesáky lebky divokých kanců, hlavy medvědů a rysů, vypelichaná křídla zde rozpínali vycpaní orli ajestřábi. Na čestném místě uprostřed visela zčernalá, potrhaná hlava skalního draka, ze které lezla koudel. Geralt přistoupil blíž.

„Toho složil můj dědek,“ pochlubil se netvor a přiložil do krbu silné poleno. „Byl to poslední ulovený drak v tomhle kraji. Posad' se, hoste. Řekl bych, že máš už pořádný hlad.“

„To nezapírám, hospodáři.“

Netvor se posadil za stůl, sklonil hlavu, tlapy složil na břicho, chvíli cosi mručel a tlustými palci přitom točil mlýnek. Pak vykřikl a uhodil pěstí do stolu. Misky a talíře zazvonily cínově a stříbrně, poháry skleněně. Zvoněla pečeně, česnek, majoránka a muškát. Geralt neprojevil žádný mimořádný údiv.

„Tak,“ zamnul si netvor tlapy. „Tohle je lepší než služebnictvo, co? Posluž si. Tady je kapoun, tuhle šunka z divočáka a paštika z... Ani nevím z čeho. A jeřábci... Ne, hrome, to jsou koroptve. Spletl jsem zaklínadlo. Ale jez, jez. Tohle je pořádné, opravdové jídlo, nic se neboj.“

„Nebojím se.“ Geralt roztrhl kapouna vejpuřl.

„Zapomněl jsem,“ zasmál se netvor, „že nepatříš mezi bojácné. Aha, mohl bych znát tvoje jméno?“

„Jmenuji se Geralt. A ty, hospodáři?“

„Nivellen. Ale tady v okolí mi říkají Zrůda nebo Klekták. A straší mnou děcka.“ Netvor si nalil do chřtánu celý obsah korbele a pak zabořil drápy do paštiky. Vyrval ji z pekáče naráz dobrou polovinu.

„Straší s tebou děcka,“ zopakoval Geralt s plnými ústy. „Jistě bezdůvodně.“

„To víš. Na zdraví, Geralte.“

„Na tvoje Nivellene.“

„Co říkáš na to víno? Všiml sis, že je z pravé révy, žádný jablečňák. Ale jestli není podle tvého gusta, vyčaruji jiné.“

„Děkuji, tohle je výborné. Tyhle magické schopnosti máš vrozené?“

„Kdepak. Mám je od té doby, co mi narostlo tohle – tahleta morda. Sám nevím, jak se to děje, ale dům plní všechna moje přání. Nic moc velkého, vyčaruji si žvanec, pití, oblečení, čistou postel, horkou vodu mýdlo. To přece umí každá bába i bez kouzel. Jo, otevírám a zavírám okna a dveře. Zapaluji oheň. Nic velkého.“

„Aspoň něco. Tu... jak říkáš – mordu – máš dlouho?“

„Dvanáct roků.“

„Jak se ti to stalo?“

„Co je ti po tom! Radši si ještě nalej.“

„Milerád. Vážně mi po tom nic není, ptám se jen ze zvědavosti.“

„To je přijatelný důvod,“ zasmál se netvor burácivě, „ale ne pro mne. Není to tvoje věc. Ale abych aspoň trochu tu tvoji zvědavost uspokojil, ukážu ti, jak jsem vypadal předtím. Podívej se na ty obrazy. Na tom prvním vedle krbu je podobizna mého otce. Na tom druhém... Hrom ví, kdo z naší rodiny to vlastně je. Ale ten třetí, to jsem já. Vidíš“

Zpod prachu a pavučin shlížel s obrazu vodnatýma očima chlápek s odulou, trudovitou, melancholickou tváří. Geralt, který věděl, že se portrétisté většinou ještě snaží svým modelům a klientům zalichotit, jen pokýval hlavou.

„Tedy vidíš?“ zopakoval Nivellen otázku a vycenil zuby.

„Vidím.“

„Kdo jsi?!“

„Nerozumím.“

„Ty nerozumíš?“ zvedla obluda hlavu a oči jí zasvítily jako kočce. „Světlo svíček, milý hoste, nedosáhne až k mému portrétu. Já ho v té tmě vidím, ale já nejsem člověk. V této chvíli jistě ne. Normální člověk, který by si chtěl ten obraz prohlédnout, by vstal a šel k němu – a určitě by si vzal i svícen. Tys to neudělal. A já se tě ptám rovnou: jsi člověk?“ Geralt nesklopil zrak.

„Když to bereš takhle,“ odvětil po chvilce mlčení, „tedy ne tak docela.“

„Ach tak, doufám, že nebudu moc netaktní, když budu chtít vědět, co jsi zač?“

„Zaklínač.“

„Hmm,“ zareagoval Nivellen po chvíli. „Pokud se dobře pamatuji, zaklínači se živí dosti svérázným způsobem: zabíjejí, pochopitelně za odměnu, nejružnější příšery.“

„Máš dobrou paměť.“

Nastalo ticho. Svíce sytily chvějící se plamínky ohně, světlo zářilo v křišťálu číší, lesklo se na kaskádách vosku tuhoucích na svícnu. Nivellen seděl bez hnutí, jen špičaté slechy se mu sotva znatelně chvěly.

„Řekněme,“ ozval se konečně, „že stihneš vytáhnout meč, než na tebe skočím. Řekněme, že mě stačíš i seknout. Při mojí váze mě to určitě nezastaví – srazím tě samotnou setrvačností. A na zemi rozhodnou zuby. Kdo z nás, zaklínači, má větší šanci, jestliže bude muset prokousnout soupeři hrdlo, co?“

Geralt nadzvedl palcem cínovou pokličku karafy, nalil si vína, upil a pohodlně se opřel v křesle. S úsměvem si měřil netvora – a byl to úsměv obzvláště nepříjemný.

„Taaak,“ protáhl Nivellen dloubaje se pazourem v zubaté tlamě. „Musím uznat, že umíš odpovědět výstižně a neplýtvat při tom slovy. Uvidíme, jak si poradíš s následující otázkou : Kdo ti za mne zaplatil?“

„Nikdo. Jsem tady náhodou.“

„A nelžeš trochu – náhodou?“

„Nemám ve zvyku lhát.“

„A co máš tedy ve zvyku? Slyšel jsem toho o zaklínačích dost. Unášejí malé děti a potom je krmí čarodějnými bylinami. Ty, které to přežijí, se samy stávají zaklínači – mágy s nelidskými schopnostmi. Cvičí se v zabíjení, ztrácejí všechny lidské city a zvyky. Stávají se monstry zabíjejícími jiná monstra. Někteří se domnívají, že je nejvyšší čas, aby někdo začal lovit zaklínače, poněvadž netvorů je stále méně a zaklínačů víc. Sněž tu koroptev, než úplně vystydne.“

Nivellen sebral z mísy pečenou koroptev, celou ji strčil do tlamy a rozkousal jako suchar. Praštěly kůstky drcené silnými zuby.

„Proč nic neříkáš?“ zeptal se, když polkl. „Co z toho, co se o vás vypráví, je pravda?“

„Skoro nic.“

„A lež?“

„To, že netvorů je stále méně.“

„Vážně je jich dost,“ zazubil se Nivellen. „Jeden sedí zrovna před tebou a uvažuje, jestli udělal dobře, když tě pozval. Ten tvůj cechovní erb se mi hnedka nelíbil, hoste.“

„Ty nejsi netvor, Nivellene,“ řekl suše zaklínač.

„Ale mor... To je mi novina! A co tedy podle tebe jsem, ha? Vypadám jako hejno divokých husí, které smutného listopadového rána odlétá na jih nebo snad jako věneček, o který přišla u studánky mlynářovic kozatá dcera? Pověz mi, Geralte, co jsem. Vidiš, že se neudržím zvědavostí.“

„Rozhodně nejsi žádný netvor. Jinak by ses nikdy nemohl dotknout toho stříbrného podnosu. A v žádném případě bys nemohl vzít do ruky můj amulet.“

„Hahá!“ zařval Nivellen až se plamínky svíce na okamžik sklonily do horizontální polohy. „Dneska je, jak se zdá, den odhalování hlubokých a strašlivých tajemství! Teď se dovím, že mi ty ušiska narostly proto, že jsem jako malý usmrkanec nechtěl jíst ovesnou kaši!“

„Ne Nivellene,“ řekl Geralt klidně. „Je to důsledek uhranutí. A jsem si jist, že dobře víš, kdo tě uhranul.“

„A když ano?“

„Uhranutí lze zažehnat. V mnoha případech.“

„A ty, zaklínači, umíš uhranutí zažehnávat? V mnoha případech?“

„Umím. Chceš, abych to zkusil?“

„Ne, nechci!“

Netvor otevřel papulu a vyplázl jazyk – byl dlouhý na dvě pídě.

„Vyrázil jsem ti dech, co?“

„To teda vyrázil,“ přiznal Geralt.

Netvor se zařehnal a rozvalil se v křesle.

„Věděl jsem to,“ řekl spokojeně. „Nalej si ještě a udělej si pohodlí. Řeknu ti celou historii. Zaklínač, nezaklínač, máš dobré oči a já mám chuť vyprávět. Pij.“

„Už není co.“

„Mor aby to!“ Netvor zachrčel a třískl tlapou do stolu. Mezi prázdnými poháry se objevil hliněný demižón, opletený vrbovým proutím. Nivellen strhl zuby ze zátky voskovou pečetí.

„Jak sis bezpochyby všiml,“ začal nalévaje víno, „zdejší kraj je osídlen velice řídce. Do nejbližšího města je to pořádný kus cesty. A tak si tu můj tatík a před ním i můj dědek hospodařili po svém. Kupec nebo i obyčejný pocestný, pokud ho tatík zmerčil z věže jet okolo, přišel v nejlepším případě jenom o majetek. A několik osad poblíž shořelo, poněvadž došel k názoru, že se jim nějak nechce platit daně. Málokdo měl důvod mít mého otce rád. Kromě mne, pochopitelně. Co jsem se nabrečel, když na žebříňáku přivezli to, co z něho zbylo po ráně obouručákem. Dědek už byl v té době na odpočinku – totiž od toho dne, kdy dostal přes palici železným řemdihem, jen blekotat, slintat a málokdy stihl dojít včas na dvorek, když to na něj přišlo. Takže jako dědic jsem měl povinnost vést naši rotu.“

„Byl jsem ještě kluk,“ pokračoval Nivellen, když se napil. „Úplný mlíčňák. Brzy si mě chlapi z tlupy omotali kolem prstu. Velel jsem jim, abys rozuměl, asi jako krmný pašík vlci smečce. A tak jsme časem začali provádět věci, které by otec, kdyby zůstal naživu,

nikdy nepřipustil – ušetřím tě podrobností. Jednoho dne jsem udělali výpad až do Gelibolu, pod Mirt – tam jsem vydrancovali kapli. Ke vši smůle v ní byla mladá kněžka.“

„Čí to byla kaple, Nivellene?“

„Mor ví, Geralte. Ale nebyla to svatyně ničeho dobrého. Pamatuji si, že se na oltáři válely lidské lebky a hnáty. Hořel tam takový zelený oheň, co smrděl jako všechna neštěstí. Ale k věci. Chlapi chytili tu kněžku, strhali z ní šaty a oznámili mi, že se musím stát mužem. Bodejť bych nechtěl, pitomý sráč. A při tom mužnění mně ta ženská naplila do ksichtu a cosi ječela.“

„Co to bylo?“

„Že jsem netvor v lidské podobě, ať jsem v nelidské, něco o lásce a krvi, už si nevzpomínám. Měla nůž, takový malý, ukrytý ve vlasech. Sama se zabila a potom... Hnali jsme se z toho místa, řeknu ti, Geralte, div jsme koně neuštvali. Nebyla to dobrá svatyně.“

„Pokračuj.“

„Stalo se to, co křičela ta kněžka. Za pár dní ráno, vzbudím se, služebnictvo ječí a utíká. Kouknu se do zrcadla... Víš, Geralte, zpanikařil jsem, chytilo mě nějaké šílenství či co, pamatuji si to jako v mlze. Zkrátka, byli i mrtví. Několik. Bil jsem vším, co se mi dostalo do rukou, dostal jsem strašnou sílu. A dům, představ si, mi pomáhal – dveře práskaly, nábytek létal vzduchem, šlehaly plameny. Kdo to stihl, utekl: teta, sestřenice, zbytek chlapů z tlupy a dokonce i psi – s vytím a staženými ocasy. Taky moje kočka. A tetčina papouška z toho trefil šlak. Nakonec jsem tady zůstal sám – řvoucí, vyjící a rozbíjející všechno okolo, hlavně zrcadla.“

Nivellen zmlkl, vzdychl a popotáhl nosem.

„Když záchvat pominul,“ navázal po chvíli, „bylo už pozdě něco napravovat. Byl jsem sám. Nikomu jsem nemohl vysvětlit, že se změnila pouze a výhradně moje podoba, a že ta příšera je jenom hloupý výrostek, nařikající v pustém domě nad mrtvými těly sloužících. Pak jsem dostal děsný strach. Vrátil se a ubíjí mne, nenechají si nic vysvětlit. Ale nikdo se už nevrátil.“

Netvor si utřel čenich do rukávu.

„O těch prvních měsících ti ani nebudu vyprávět, Geralte, ještě dnes se celý roztřesu, když si na ně vzpomenu. Prostě jsem tu dlouho, nekonečně dlouho seděl tiše jako myška a bál se vystrčit nos za dveře. Když se někdo objevil – stávalo se to zřídka – ani jsem se neukázal, jen jsem poručil domu prásknout párkrát okenicemi nebo jsem zařval do okapového chrliče – to úplně stačilo, aby odsud takový odvážlivec utíkal, až se za ním prášilo. To trvalo až do dne, kdy se za svítání mrknu z okna a co nevidím? Nějaký tlust'och trhá růže z tetinčina keře. Abys věděl, to nejsou obyčejné kytky, ale modré růže z Nazairu, sazenice si dal přivést ještě děda. Popadl mě vztek a vyletěl jsem na dvůr. Tlust'och, sotva se mu vrátil leknutím ztracený hlas, začal kvičet, že chtěl jenom pár květin pro dcerušku, abych prý ho ušetřil, živého a zdravého propustil atakdále. Už jsem se ho chystal vykopnout za vrata, když tu mne něco osvítilo: vzpomněl jsem si na pohádky, které mně kdysi vyprávěla moje chůva Lenka, ta stará ježibaba. Aby to mor, napadlo mě, krásné panny mohou změnit polibkem žábu v prince – nebo snad naopak. A co kdyby... Možná je v těch povídkách zrnko pravdy, nějaká šance. Vyskočil jsem dva sáhy vysoko a zařval, až se psí víno utrhlo ze zdi: - Dceru nebo život! -, nic chytřejšího mě v tu chvíli nenapadlo. Kupec – říkal jsem, že to byl kupec? – se rozbrečel, že prý dcerunce je osm roků. Je ti to k smíchu, co?“

„Ani ne.“

„Já jsem, člověče, nevěděl, jestli se mám smát nebo plakat nad tím svým posraným osudem. Slitoval jsem se nad kupčikem, nemohl jsem se dívat, jak se tetelí strachy, pozval jsem ho dovnitř, pohostil a na rozloučenou ještě do váčku zlata nasypal. Víš, ve sklepě zůstal slušný poklad, táta toho dost nahospodařil, a já nevěděl, co s tím, a tak jsem si mohl dovolit být štědrý. Tos měl vidět, jak se kupec hnedka vzpamatoval, děkoval, až mě celého poprsal. A se svým dobrodružstvím se později neopomněl někde pochlubit, jelikož neuběhly ani dva měsíce a objevil se další kupec. Přivezl si pěkný pytel. A dceru. Taky pěknou.“

Nivellen narovnal nohy pod stolem a protáhl se, až křeslo zapraštělo.

„Plácli jsme si okamžitě,“ pokračoval. „Domluvili jsme se, že mi ji tu rok nechá. Ten pytel jsem mu nakonec ještě musel pomoci naložit na mezka, sám by s ním ani nehnul.“

„A to děvče?“

„Nějakou dobu dostávala hysterické záchvaty, sotva se na mne podívala. Byla přesvědčena, že ji sežeru. Ale už za měsíc jsme jídávali u jednoho stolu, klábosili a chodívali společně na procházky. Ale i když byla velice milá a přívětivá, začal jsem koktat, kdykoliv jsem na ni promluvil. Víš, Geralte, byl jsem odjakživa nesmělý, holky se mi posmívaly, i ty děvečky z čeledníku s hnojem na lýtkách, ty, co je chlapi z roty pokládali naznak, jak jen na to dostali chuť.“

Všechny si ze mne tropily šašky. A co teprve s takovou mordou, myslel jsem si. Prostě jsem si ani netroufl prozradit jí důvod, proč jsem tak draze zaplatil za rok jejího života. A ten rok se táhl jako smrad za selským potahem. Konečně se tatíček vrátil a odvezl si ji. Já jsem rezignoval, zamknul jsem dům a dobrých pár měsíců jsem si nevšímal žádných příchozích ani jejich dcer. Jenomže po roce stráveném v něčí společnosti jsem si teprve uvědomil, jak je mně těžko, když nemám ani na koho hubu otevřít.“

Obluda vyloudila zvuk, jež měl být pravděpodobně vzdechem, i když to připomnělo spíš opilé škytnutí.

„Další,“ navázal po chvíli, „se jmenovala Fenne. Drobná, bystrá, upovídaná – malá veverka. Vůbec se mě nebála. A jednoho večera – bylo to akorát výročí mých postřížin – jsme se opili medovinou, že... Haha. Hned potom jsem vyskočil z postele a vytáhl zrcadlo. Přiznám se ti: byl jsem zklamaný a úplně zničený. Držka zůstala na chlup stejná, jen ještě s hloupějším výrazem. A to se povídá, že v pohádkách nalezneš všechnu lidovou moudrost. Hovno! Ale zato Fenne se rychle postarala, abych zapomněl na svoje zklamání. Byla to náramně rozverná holka, co ti mám povídat. Víš, co vymyslela? Strašili jsme spolu nevítané návštěvníky. Představ si – vcházíš na dvůr, rozhlížíš se a zčistajasna se k tobě s vytím ženu po čtyřech já, a Fenne, úplně nahatá, mi sedí na hřbetě a troubí na dědkův lovecký roh.“

Nivellen se smál, až se mu ostré špičáky blýskaly.

„Fenne,“ pokračoval, „u mne byla taky rok, pak se vrátila k rodině. S bohatým věnem. Prý si vzala nějakého šenkýře, vdovce.“

„Vyprávěj dál, Nivellene. Je to ohromně zajímavé.“

„Vážně?“ zeptal se netvor a hlasitě se škrábal za ušima. „No dobrá, ta další, Primula, byla dcerkou zchudlého rytíře. Ten když sem přijel, měl akorát vyzáblou herku, rezavý kyrys a neuvěřitelné dluhy. Šeredný ti byl, Geralte, jako hromada hnoje a nesla se od něho taky podobná vůně. Primula, na to bych dal ruku do ohně, musela být počata, když on byl někde ve válce, protože byla skutečně krásná. Neměla ze mne žádný strach, nebylo divu, vedle jejího rodiče jsem zase tak hrozně nevypadal. Jak se ukázalo, ani temperament jí nechběl, a i já jsem už nabyl sebedůvěry a neztrácel jsem čas. Zkrátka a dobře, uplynuly sotva dva týdny a už jsme se s Primulou velice sblížili. Vzrušovalo ji, když mne při tom tahala za uši a vykřikovala: - Kousej mě, zvíře! – Roztrhej mě, bestie!

– a podobné pitomosti. O přestávkách jsem sice ještě běhal k zrcadlu, ale to bys nevěřil, Geralte, díval jsem se do něj s čím dál větším neklidem. Já jsem si totiž začal přát, aby se mi ta moje bývalá, mnohem míň zdatná tělesná schránka vůbec nevrátila. Totiž, předtím jsem byl změkčilý tloušťák, teď se ze mne stal chlapák jaksepatří; předtím jsem v jednom kuse marodil, kašlal jsem, teklo mi z nosu a teď se mne nijaká nemoc nechytala. A zuby? Nevěřil bys, jaké jsem měl zkažené zuby. A teď? Překousnu nohu od židle jako nic. Chceš, abych překousl nohu od židle?“

„Ne, radši ne.“

„To je dobře,“ otevřel netvor tlamu. „Děvčatům se líbilo, když jsem se před nimi předváděl, takže v domě nezůstalo moc použitelných židlí.“

Nivellen zívnu, až se mu dlouhý jazyk sroloval.

„Unavilo mě to vyprávění, Geralte. Prostě, byly ještě dvě další – Ilka a Venimíra. Všechno se odehrávalo až k unudění stejně: nejdřív směsice strachu a odstupu, a časem se objevila jiskřička sympatie, podporovaná drobnými, leč nákladnými dárčky, potom – Zakousni mě, Rozsápej mě celou – a nakonec oteckův návrat, tklivé rozloučení a stále více znatelný úbytek z pokladnice. Rozhodl jsem se trávit další období bez dámské společnosti. Pochopitelně jsem už dávno přestal věřit, že dívčí políbení změní moji podobu. Smířil jsem se s tím. A co víc, došel jsem k názoru, že tahle situace je docela v pořádku a nemám celkem zapotřebí žádné změny.“

„Žádné, Nivellene?“

„Ne, abys věděl. Jak jsem řekl, koňské zdraví tohohle těla – to je za první. Za druhé – moje, abych tak řekl, odlišnost působí na ženy jako afrodisiakum. Nesměj se. Jsem přesvědčen, že jako člověk bych se musel pořádně snažit, abych získal přízeň například takové Venimíry, která, abys věděl, byla mimořádně půvabná žena. Na takového, jaký je na tom portrétu, by se nejspíš ani nepodívala. A za třetí – bezpečnost. Tatík měl dost nepřátel – a pár jich ještě žije. Taky ti, které poslala do hrobu cháska pod mým pochybným velením, měli příbuzenstvo. Ve sklepení je zlato. Nebýt strachu, který vzbuzuji, dozajista by někdo přišel. Třebas i vesničani s vidlemi.“

„Zdá se, že si jsi naprosto jist.“ poznamenal Geralt, pohrávaje si s prázdným pohárem, „žes v tomhle vtělení nikomu neublížil. Žádnému otci, žádné dceři, žádnému příbuznému či snoubenci některé z těch dívek. Co ty na to, Nivellene?“

„Ale dej pokoj,“ nahněval se netvor. „O čem to mluvíš?? Otcové skákali samou radostí, vždyť jsem byl tak štědrý, jak se žádnému z nich ani ve snu nezdálo. A dcerušky? Měls je vidět, jak sem přicházely; v obnošených šatech, s tlapkami vylouhovanými praním prádla, shrbené od nošení věder s vodou. Primula ještě po čtrnácti dnech strávených u mne, když jsem ji uviděl bez šatů, měla na zádech a na stehnech stopy po řemeni, kterým ji častoval její rytířský tatíček. A tady u mě žily všechny jako princezny, do rukou braly leda tak vějíř a nevěděly ani, kde je tu kuchyně. Nastrojil jsem je a ozdobil kdejakou blýskavou cetkou z dědictví po tatínkovi, na přání jsem vyčaroval horkou vodu do vany. Představ si, mám plechovou vanu, tatík ji kdysi uloupil v Assengerdu, ještě pro maminku. Málokterý baron – co říkám, málokterý hrabě má plechovou vanu. Tohleto, to byl pro ně zámek z pohádky, Geralte. A co se týká postele... Pah, ctnost je v nynějších časech vzácnější než skalní drak. Nenutil jsem ani jednu.“

„Měl jsi však podezření, že si mne na tebe někdo najal. Koho jsi měl na mysli?“

„Nějakého lumpa, který si může brousit zuby na to, co ještě zůstalo v pokladnici, ale nemá žádnou dceru,“ řekl přesvědčeně Nivellen. „Lidská chamtivost nezná mezí.“

„Nikoho jiného?“

„Nikoho jiného!“

Oba nyní mlčeli, zahleděni do nervózně se chvějících plamínek svíci.

„Nivellene,“ přerušil ticho Geralt. „Ted’ žiješ sám?“

„Zaklínači,“ opáčil netvor po krátkém zaváhání. „Mám takový dojem, že bych ti měl říct několik velice neslušných výrazů, potom tě chytit za límec a shodit ze schodů. Víš za co? Považuješ mě za úplného tupce. Vidím přece od začátku, jak špicuješ uši, jak šilháš směrem ke dveřím. Moc dobře víš, že nebydlím sám. Mám pravdu?“

„Máš. Omlouvám se.“

„Mor na tvoje omluvy! Viděls ji?“

„Ano. V lese před branou. To je ten důvod, kvůli kterému už nějaký čas odsud kupci a jejich dcery odjíždějí s nepořízenou?“

„Tedy i o tom víš. Ano, ona je ten důvod.“

„Dovol, abych zeptal...“

„Ne! Nedovolím!“

Znovu zmlkli.

„Nu, máš na to právo,“ ozval se konečně Geralt a vstal.. „Díky za tvé pohostinství, hospodáři. Je čas jít.“

„Správně,“ Nivellen se také postavil. „Z jistých důvodů ti nemohu nabídnout nocleh a přespávat ve zdejších lesích ti rozhodně nedoporučuji. Od té doby, co se okolí vylidnilo, ději se v nich po nocích nedobré věci. Snaž se dostat na silnici před setměním.“

„Budu si to pamatovat, Nivellene. Jsi přesvědčen, že nepotřebuješ mou pomoc?“

Netvor se na něho křivě podíval.

„A ty jsi přesvědčen, že bys mi uměl pomoci? Dokázal bys to ze mě sejmout?“

„Nejenom takovou pomoc jsem měl na mysli.“

„Neodpověděl jsi mi. Ačkoliv... Byla to odpověď. Nedokázal bys to.“

Geralt se mu podíval zpříma do očí.

„Měli jste tenkrát vážně zatracenou smůlu,“ řekl. „Ze všech chrámů a svatyní, které v Gellibolu a v Dolině Nimnar stojí, jste si vybrali zrovna chrám Coram Agh Tera – Pavouka Se Lví Hlavou. K sejmutí prokletí kněžky Coram Agh Tera je zapotřebí vědění a schopností, kterých se mi nedostává.“

„A komu se jich dostává?“

„Přece jen tě to zajímá? Říkal jsi, že je to v pořádku – tenhle stav věcí.“

„Je – tenhle stav je. Ale ne takový, jaký by teprve mohl být. Bojím se...“

„Ty se bojíš?“

Netvor se zarazil ve dveřích do komnaty a otočil se.

„Už mám dost otázek, které stále kladeš, místo abys odpovídal na moje, zaklínači. Asi bude nutné, zeptat se tě rovnou. Poslouchej – od jisté doby mám ošklivé sny. Možná by bylo na místě slovo – příšerné. Myslíš, že jsou moje obavy opodstatněné? Krátce, prosím.“

„Po takovém snu, po probuzení, neměls nikdy zablácené nohy? Jehličí v lůžku?“

„Ne.“

„A neměls...“

„Ne! Krátce prosím!“

„Asi se obáváš právem.“

„Je možno tomu zabránit? Krátce, prosím.“

„Ne.“

„Tak je to tedy. Pojd’, doprovodím tě.“

Na dvoře, zatímco Geralt upravoval sedlové brašny, Nivellen hladil klisnu po nozdrách, poplácával po šíji. Klepna, potěšena laskáním, sklonila hlavu.

„Zvířata mě mají ráda,“ pochválil se netvor. „A já je taky. Vždyť i moje kočka, ta co na počátku utekla z domu, se ke mně později vrátila. Dlouhou dobu to bylo jediné živé stvoření, které se mnou sdílelo můj osud. Vereena taky...“

Zarazil se a zkrivil tlamu. Geralt se usmál.

„Taky má ráda kočky?“

„Ptáky,“ vycenil zuby Nivellen. „Prozradil jsem se, mor aby tě... No a co. To není další kupecká dcerka, Geralte, ani další pokus o hledání zrnka pravdy ve starých báčorkách. Je to něco vážnějšího. Milujeme se. Jestli se teď zasměješ, tak ti jednu vrazím!“

Geralt se nezasmál.

„Ta tvoje Vereena,“ řekl, „je pravděpodobně rusalka. Víš o tom?“

„Tušil jsem to. Štíhlá. Černovlasá. Mluví málo, jazykem, jaký jsem nikdy neslyšel. Nejí lidské jídlo. Na celé dny mizí v lesích, potom se vrací. Je to obvyklé?“

„Víceméně.“ Geralt utáhl podpětku. „A ty si myslíš, že by se k tobě už nevrátila, kdyby ses stal člověkem.“

„Jsem si tím jist. Víš, jak se rusalky bojí lidí. Málokdo viděl rusalku zblízka. A já a Vereena... Ach, mor! Buď zdrav, Geralte.“

„I ty, Nivellene.“

Zaklínač popohnal kobytku patou směrem k bráně. Netvor jim kráčel po boku.

„Geralte?“

„Poslouchám.“

„Nejsem tak hloupý, jak si možná myslíš. Přijel si po stopě některého z kupců, kteří tu v poslední době byli. Někomu z nich se něco stalo?“

„Ano.“

„Poslední tu byl před třemi dny. S dcerou, ani ne moc hezkou. Poručil jsem domu zavřít všechny okenice a dveře, jako bych tady vůbec nebyl. Chvíli se zdrželi na dvoře a pak odjeli. Ta holka si ještě utrhla růži, tam u toho záhonu, a připnula si ji na šaty. Hledej je jinde. Ale dej pozor, tohle je špatný kraj. Varoval jsem tě, že je v noci v lese nebezpečno. Často slyším a vidím nepěkné věci.“

„Díky Nivellene. Budu na tebe pamatovat. Kdo ví, možná časem potkám někoho, kdo...“

„Možná. A možná ne. Je to můj úděl, Geralte, můj život a můj trest. Naučil jsem se jej nést, zvykl jsem si. Když se to zhorší, zase si zvyknu. A jestli se to zhorší příliš, nehledej už nikoho, přijed' sám a skoncuji to. Tak, jak to dělají zaklínači. Šťastnou cestu, Geralte.“

Nivellen se obrátil a kvapně odcházel do domu. Ani jedenkrát se neohlédl.

III.

Kraj byl liduprázdný, divoký, zlověstně nepřátelský. Geralt, který si chtěl zkrátit cestu a zkusil jet rovnou přes bor, se nakonec nestihl vrátit na zemskou stezku před západem slunce. Noc strávil na holém temeni pahorku s obnaženým mečem na kolenou, při malém ohýnku, do něhož pravidelně házel svazečky suchého oměje. Uprostřed noci uviděl v dolině záři ohně, zdálky zaslechl pomatené zpěvy a vytí – a mezi tím něco, co mohlo být pouze křikem mučené ženy. Vyrazil k tomu místu sotva se rozednilo, leč našel jen opuštěnou mýtinu s ušlapanou trávou a v ještě teplém popelu zuhelnatělé kosti. Così sedělo v koruně rozložitého dubu – vrískalo to a syčelo. Mohl to být goblin, ale stejně tak to mohla být obyčejná divoká kočka. Zaklínač se nezdržoval, aby se o tom přesvědčil.

IV.

Okolo poledne, když napájel Klepnu z lesní studánky, kobylka znenadání pronikavě zaržála, ucouvla a hryzajíc udidlo, vycenila žluté zuby. Geralt ji okamžitě upokojil Znamením a potom si všiml pravidelného kruhu, ohraničeného z mechu vyrůstajícími červenými klobouky muchomůrek.

„Začínáš se nějak plašit, Klepno,“ oslovil klisnu. „Tohle je přece prachobyčejné raráši kolo. K čemu ty scény?“

Klisna zařehkala a otočila k němu hlavu. Zaklínač svažtil čelo, potřel si je dlaní a zamyslel se. Náhle se jedním skokem ocitl v sedle, obrátil koně a hnál jej tryskem zpět po vlastních stopách.

„Zvířata ho mají ráda,“ pravil polohlasně. „Promiň, koníku. Zdá se, že máš víc rozumu než já.“

V.

Klisna stříhala ušima, řehkala a dusala podkovami zemi – odmítala jít dál. Geralt ji už ani neuklidňoval Znamením, seskočil ze sedla a otěže přehodil koni přes hlavu. Na zádech už neměl svůj starý meč v pochvě z ještěří kůže – nahradila jej skvělá zbraň – dokonale vyvážená čepel s křížovým jílcem zakončeným kulatou hlavicí z bílého kovu. Tentokrát se před ním brána neotevřela: už byla dokořán, přesně tak, jak ji nechal při odjezdu.

Uslyšel zpěv. Slovům nerozuměl, nedokázal ani rozpoznat, z jakého jazyka pocházejí. Nebylo to zapotřebí – zaklínač znal, cítil a chápal samu podstatu, základ toho zpěvu – tichého i pronikavého, vzdouvajícího v žilách vlnu mdlobné, ochromující hrůzy.

Píseň náhle utichla a v té chvíli ji spatřil.

Přilnula ke hřbetu delfína ve vyschlé kašně, objímajíc omšelý kámen malýma rukama, tak bílýma, že se zdály průsvitné. Pod hřívou rozcuchaných černých vlasů blýskaly na něho upřené, ohromné, široce otevřené oči barvy antracitu.

Geralt se blížil zvolna, měkkým pružným krokem. Šel obloukem ode zdi okolo keře modrých růží. Stvoření na hřbetě delfína za ním obracelo drobnou tvářičku s výrazem nepopsatelného stesku, plnou kouzla, jenž způsobilo, že stále ještě slyšel píseň, přestože malé, bledé rty teď byly stisknuty a nemohl přes ně uniknout jediný, ani ten nejslabší zvuk.

Zaklínač se zastavil přibližně ve vzdálenosti deseti kroků. Meč, pomalu vytahovaný z černé emailované pochvy, odrazil světlo a zablýskl se nad jeho hlavou.

„To je stříbro,“ řekl. „Ta čepel je stříbrná.“

Bledý obličejík se nezachvěl, výraz antracitových očí se nezměnil.

„Jsi tolik podobný rusalce,“ pokračoval zaklínač, „že jsi mohla oklamat kohokoliv. Tím spíš, že jsi moc vzácný ptáček, černovlásko. Jenže koně se nemýlí: takové, jako jsi ty, rozeznají instinktivně, ale neklamně. Co jsi zač? Řekl bych, že mola nebo alp. Obyčejný upír by nevyšel na slunce.“

Koutky bledých úst sebou škubly a lehounce se zvedly.

„Přilákal tě Nivellen ve své podobě, co? Sny, o nichž hovořil, jsi vyvolávala ty. Dokážu si představit, co to bylo za sny, a je mi ho líto.“

Bytost neučinila žádný pohyb.

„Máš ráda ptáky,“ hovořil zaklínač dále, „ale to ti nijak nebrání prokusovat hrdla lidí jakéhokoli pohlaví, že? Jistě – ty a Nivellen. To by byl skvělý pár: monstrum a upírka – vládci lesního hradu. Zanedlouho byste opanovali celé okolí. Ty, věčně lačná čerstvé krve, a on, tvůj obránce, zabiják na zavolání, slepě poslušný nástroj. Avšak prvně se musel stát skutečným netvorem, ne pouze člověkem pod nestvůrnou maskou.“

Velké černé oči se zúžily.

„Co se s ním stalo, černovlásko? Zpívalas, tedy jsi pila krev. Použila jsi poslední prostředek, to znamená, že se ti nepodařilo ovládnout jeho mysl. Nemýlím se?“

Hlavička lehounce kývla, sotva postřehnutelně, a koutky úst se zvedly trochu výše. Působné rysy se zkrivily do odpudivé grimasy.

„Teď se určitě považuješ za paní tohoto domu?“

Přítakání, tentokrát ztuhlější.

„Jsi mola?“

Pomalý, zamítavý pohyb hlavy. Sykot, který se vzápětí ozval, mohl vycházet pouze z těch sinalých, děsivě se usmívajících úst, jakkoli zaklínač nepostřehl, že by se seabeměně otevřela.

„Alp?“

Nesouhlas.

Zaklínač ucouvl a křečovitě stiskl rukojeť meče.

„To znamená, že jsi...“

Koutky úst se začaly zvedat ještě výše, stále výše, rty se rozchlípily...

„Bruxa!“ zvolal muž a vrhl se ke kašně.

Za bezkrevnými rty zasvítily bělostné, špičaté tesáky. Upírka se vztyčila, prohnula hřbet jako panter a zakřičela.

Zvuková vlna zasáhla zaklínače jako taran – vzala mu dech, drtila hrudník, trhala uši a mozek trny bolesti. Letěl dozadu, sotva ještě stačil zkřížit zápěstí obou rukou do Znamení Heliotropu. Kouzlo do značné míry oslabilo náraz, když udeřil zády do zdi, nicméně se mu však zatmělo před očima a zbytek vzduchu mu byl vyražen z plic zároveň se zasténáním.

Na soše delfína, uprostřed kamenného kruhu vyschlé nádrže, na místě, kde ještě před okamžikem seděla filigránská dívka v bílých šatech, protahoval svoje lesknoucí se tělo obrovský černý netopýr. Dlouhá, úzká tlama plná bílých jehlovitých zubů se otevřela, rozepjala se blanitá křídla a bestie letěla na muže jako střela z kuše. Geralt ucítil v ústech železitou pachutí krve, vyslovil magickou formuli a současně před sebe natáhl ruku s prsty složenými do Znamení Quenu. Vampýr zasyčel, bleskově změnil směr, se zachechtáním vzletl nahoru a okamžitě se zas vrhl střemhlav dolů – zaklínači za krk. Geralt uskočil a sekl. Minul. Vampýr pokrčil jedno křídlo, rychle, plynule a graciálně se obloukem vrátil. Oblétl jej a s otevřenou, zubatou tlamou znovu zaútočil. Geralt čekal s napřaženým, obouruč třímaným mečem. V poslední chvíli skočil – ne však stranou, nýbrž dopředu – a ťal, až čepel zasvištěla vzduchem. Minul!. Bylo to pro něj tak nečekané, že vypadl z rytmu; o zlomek vteřiny se zpozdil s únikem. Ucítil, jak mu spáry bestie drásají tvář, po šíji ho pohladilo vlhké aksamitové křídlo. Bleskovým obratem se otočil na místě, přenesl váhu těla na pravou nohu, sekl ostrým švihem dozadu – a opět chybil neuvěřitelně hbité monstrum.

Netopýr zamával křídly, nabral výšku a přeletěl na kašnu. Ve chvíli, kdy zakřivené drápy zaskřípaly na kamenném roubení, ztrácela již odporná, zpěněná morda svůj tvar, metamorfovala a mizela, nicméně bledá ústa, jež se objevila a jejím místě, nadále cenila vražedné tesáky.

Bruxa pronikavě zavyla, modulujíc při tom hlas do makabrozního popěvku, vytřeštila na zaklínače nenávislné oči a zakřičela.

Úder zvuku byl tentokrát tak mocný, že prolomil Znamení. Geraltovi se před očima roztočila rudá a černá kola, drtivý tlak stiskl jeho spánky a temeno. Přes bolest, trhající ušní bubínky, zaslechl hlasy, volání i sténání, zvuky flétny a hoboje, burácení vichru. Pokožka na obličeji mu zmrtvěla a zchladla. Padl na jedno koleno a trásl hlavou.

Černý vampýr se na něj tiše snášel, už v letu rozevíral zubaté čelisti. Geralt, ač

ochromen zvukovou vlnou, instinktivně zareagoval. Vymrštil se ze země a obratně zkoordinoval rychlost svých pohybů s rychlostí letu monstra. Tři kroky vpřed, únik; půlobrat, a jako myšlenka rychlé švihnutí obouruč. Ostří meče nenarazilo na žádný odpor. Téměř nenarazilo. Uslyšel zavytí, leč tentokrát to bylo vytí bolesti, vyvolané dotykem stříbra.

Ječící Bruxa metamorfovala na hřbetě delfína. Na bílých šatech, kousek nad levým prsem se objevila rudá skvrna okolo ranky ne delší než malíček. Zaklínač zatnul zuby – sek, jenž měl rozetnout bestii vejpůl, se ukázal být pouhým škrábnutím.

„Křič, upírko,“ zasípal, stíraje si krev z líce. „Vykřič se. Ztrat' sílu. A potom ti useknu tu tvoji hezkou hlavičku!“

„Ty. Dřív. Slabý. Čaroděj. Zabiju.“

Bruxina ústa se nepohnula, nicméně zaklínač slyšel zřetelně slova: zvučela v jeho mozku, duněla a hluše zvonila zvukem, jakoby z vodní hloubi.

„Uvidíme,“ ucedil a nahrben vykročil ke kašně.

„Zabiju! Zabiju! ZABIJU!“

„Uvidíme.“

„Vereeno!“

Nivellen se svěřenou hlavou, oběma rukama tápaje po zárubních, vyvrávorál ze dveří domu. Nejistě mávaje tlapami, zamířil vratkým krokem ke kašně. Jeho kabátec byl na hrudi prosáknut krví.

„Vereeno!“ zařval znovu.

Bruxa škrábnutím obrátila hlavu jeho směrem. Geralt k ní skočil s mečem napřaženým k ráně, avšak reakce upírky byly přece jen rychlejší. Ostrý výkřik a další vlna srazila zaklínače na zem. Padl naznak a drhnul zády po šterku na chodníku. Bruxa se prohnula, vypjala se ke skoku, zuby v jejích ústech se zaleskly jako pirátské dýky. Nivellen, s tlapami rozpřaženými jako medvěd, se ji pokoušel chytit, zakřičela mu však z bezprostřední blízkosti rovnou do tlamy, až jej odhodila několik sáhů zpátky na dřevěné lešení u zdi. Pod jeho vahou se konstrukce s praskotem zhroutila a pohřbila jej pod hromadou dřeva.

Geralt už zase stál na nohou, běžel půlkruhem okolo dvora a snažil se odvést Bruxinu pozornost od nebohého Nivellena. Bílé šaty zavlály, upírka se hnala na něj – lehce jako motýl, sotva se nohama dotýkajíc země. Už nekřičela, nevysilovala se proměnou. Zaklínač věděl, že je unavená. Než, věděl i to, že jakkoliv unavená, nepřestala být nadále smrtelně nebezpečná. Za jeho zády se pod deskami a trámy zmítal Nivellen a řval.

Geralt odskočil doleva a kryl se krátkým, dezorientujícím zavířením meče. Bruxa se blížila – bílá a černá, rozevlátá, strašná. Podcenil ji: vykřikla v běhu. Nestačil vznést Znamení, odletěl dozadu, narazil zády do zdi a bolest z kříže pronikla až do konečků prstů, ochromila paže, podlomila nohy. Klesl na kolena. Bruxa křičící svou píseň se vrhla k němu.

„Vereeno!!!“ zaburácel Nivellen.

Otočila se a ... V té chvíli jí Nivellen vrazil mezi prsy ulomený, ostrý konec asi třísáhové žerdi. Nevykřikla. Jen vzdychla. Zaklínač zaslechl ten vzdech a zachvěl se..

Stáli – Nivellen široce rozkročen třímal žerd' oběma rukama, její konec zaklesnutý v podpaždí; Bruxa, přišpendlený bílý motýl, visela na opačném konci improvizovaného dřevce, rovněž je svírajíc oběma dlaněmi.

Upírka trhaně vydechla a náhle vši silou nalehla na žerd'. Geralt sledoval, jak na jejích zádech, rozkvétá na bílé látce rudý květ, a z něho v gejzíru krve vychází – ošklivě a vulgárně – ulomený hrot. Nivellen zaječel, udělal krok zpět, potom druhý a začal

zmateně ustupovat. Nedokázal ale pustit kůl, takže naskrz probodnutou Bruxu vlekl za sebou. Ještě jeden krok a dotkl se zády stěny domu. Konec kůlu, který tiskl pod paží, zaskřípal o zdivo.

Bruxa zvolna, jakoby ji hladila, posunula drobné dlaně po žerdi, zachytila se na celou délku paží a opět se napřela. Již více než sáh zkrvaveného dřeva jí trčel ze zad. Oči měla široce otevřené, hlavu zakloněnou. Její vzdechy se staly rychlejšími, rytmickými, přecházející v sípání.

Geralt se postavil, avšak ohromen tou scénou, nedokázal udělat nic víc. Uslyšel slova, jež se uvnitř lebky rozléhala hluše jako pod klenbou studené a vlhké kobky.

„Můj. Anebo nič. Miluji. MILUJI!“

Další strašlivý, trhaný, krví se zalykající vzdech. Bruxa sebou trhla, posunula se ještě dále na kůlu, vztáhla paže. Nivellen zoufale vykřikl, snažil se upírku odstrčit co nejdál od sebe – ale kůl z rukou nepustil. Zbytečně. Posunula se ještě více dopředu a uchopila ho za hlavu. Pronikavě se rozječel a škubal střapatou lebku. Bruxa se přitáhla ještě blíž a sklonila tvář k jeho hrdlu. Bělostné tesáky se oslnivě zablýskly.

Geralt skočil. Vymrštil se bezmyšlenkovitě jako uvolněná pružina. Každý krok, každý pohyb, jež bylo nyní nutno vykonat, byl jeho přirozeností, byl nacvičený, nevyhnutelný, automatický a smrtelně jistý. Tři rychlé kroky. Třetí, jako stovky stejných kroků před ním, skončil na levém chodidle, pevném, rozhodným došlápnutím. Obrat trupu, prudký, rozmáchlý náprah. Uviděl její oči. Nic se už nedalo změnit. Uslyšel hlas. Nic. Vykřikl, aby přehlušil slovo, jež opakovala. Nic už nepomohlo... Ťal.

Udeřil neomylně, stejně jako tolikrát předtím, středem délky ostří, a okamžitě, nevypadávaže z rytmu svých pohybů, udělal čtvrtý krok a následný půlobrat. Čepel, při dokončení obrátky již volná, jej následovala, strhávajíc za sebou spršku červených krupějí. Havraní vlasy se vzduly, rozletěly a zavlály v povětří – vlály, vlály, vlály...

Hlava padla do štěrku.

Je netvorů stále méně?

A já? Co jsem já?

Kdo to tak křičí?

Ptáci?

Žena v kožíšku a modré sukni?

Růže z Nazairu?

Jaké ticho!

Jak pusto. Jaká prázdnota ...

...ve mně.

Nivellen, zachvácený třesavkou a křečemi, válel se v kopřivách při domovní zdi a pažemi si chránil hlavu.

„Vstaň,“ řekl zaklínač.

Mladý, urostlý a pohledný muž s bledou pletí, ležící pod stěnou, zvedl hlavu a rozhlédl se. Měl nepřítomný pohled. Protřel si oči klouby prstů. Prohlédl si svoje dlaně. Ohmatal si tvář. Tiše zakvílel, strčil si prst do úst a dlouho jím jezdil po dásních. Znovu se dotkl svého obličej a znovu zasténal, když jeho prsty našly na líci čtyři naběhlé, krvavé šrámy. Vzlykl, a potom se rozesmál.

„Gerate! Jak to? Jak se to... Gerate!“

Zaklínač mu pomohl vstát. Snažil se při tom vyhnout pohledu na malé, tak bílé, až průsvitné ruce s prsty zaťatými na kůlu, vraženém mezi drobnými řadry, na něž přilnula mokrá, červená tkanina. Nivellen opět zasténal.

„Vereeno...“

„Nedívej se. Pojďme.“

Přešli přes dvůr, kolem keře modrých růží, podpírajíce jeden druhého. Nivellen si volnou rukou neustále ohmatával obličej.

„Nemůžu tomu uvěřit, Geralte. Po tolika letech. Jak je to možné?“

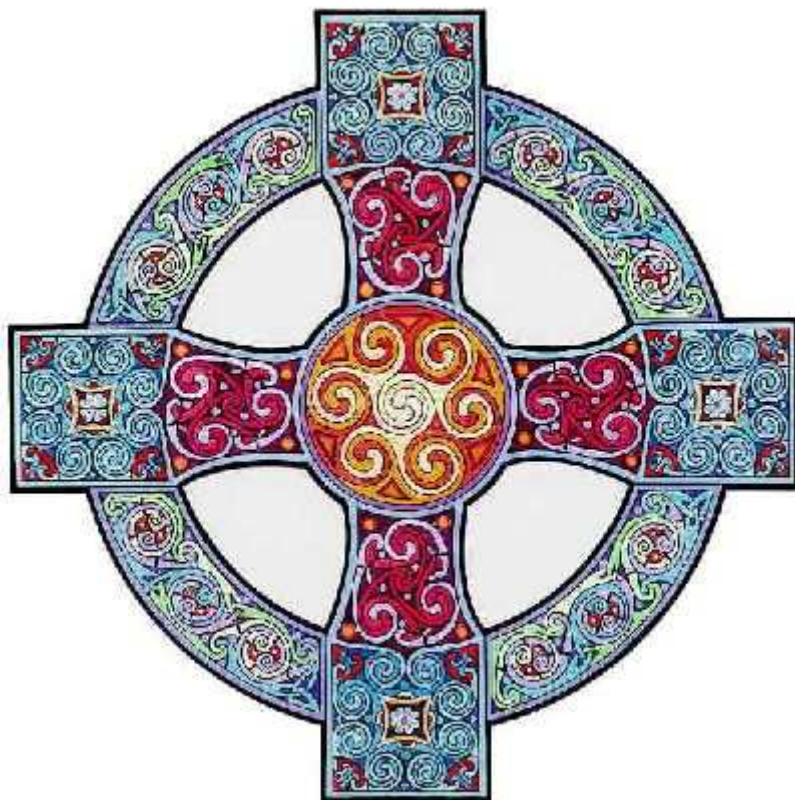
„V každé pohádce se skrývá zrno pravdy,“ řekl tiše zaklínač. „Láska a krev – obě mají velikou moc. Mágové i učenci si nad ní lámou hlavy dlouhá léta, ale neobjevili zhora nic, kromě toho, že...“

„Kromě čeho, Geralte?“

„Ta láska musí být opravdová.“

Zlaté odpoledne

*All in the golden afternoon
Full leisurely we glide
- Lewis Carroll*

To odpoledne začínalo opravdu slibně, jako jedno z těch nádherných odpolední, která slouží výlučně k tomu, aby byla trávena v dlouhém, spokojeném *far niente*, až do sladké únavy z lenošení. Samozřejmě, že takové blaženosti nedosáhnete jen tak, bez přípravy a bez planu, když se svalíte do horizontální polohy, kdekoli vás napadne. Ba ne, vážení, vyžaduje to nezanedbatelou předchozí aktivitu jak intelektuální, tak i fyzickou. Nicnedělání, abych tak řekl, je nutno si tvrdě odmakat.

Abych tedy neztrácel ani jednu z vzácných chvil, z nichž se tato odpoledne skládají, pustil jsem se do práce. Vydal jsem se do lesa, aniž bych si dělal starosti s výstražnou tabulkou BEWARE THE JABBERWOCK stojící na jeho okraji. Bez v takových chvílích absolutně nepřipustného spěchu jsem vyhledal strom vyhovující všem kánonům umění odpočinku a vyšplhal jsem na něj. Následně jsem provedl výběr náležité větve, při němž jsem vzal v úvahu teorii *o revolutionibus orbium coelestium*... Příliš učeně? Řeknu to prostě: zvolil jsem si větev, na které mi mohly sluneční paprsky po celé odpoledne vyhřívat kožíšek.

Sluníčko hrálo, kůra voněla živíci, hmyz bzučel a ptáci zpívali své odvěké písně. Uložil jsem se na větvi, malebně svěsil ocas dolů a opřel si čenich o přední tlapy. Zrovna jsem měl v úmyslu upadnout do blahodárné letargie a dát najevo svou bezbřehou lhostejnost vůči celému světu, když jsem si všiml tmavého bodu daleko na obzoru.

Bod se rychle přibližoval. Zvedl jsem hlavu. V normálních podmínkách bych se nikdy nesnížil k tomu, abych svou pozornost věnoval něčemu takovému, neboť v normálních podmínkách bývají letící tmavé body v drtivé většině případů pouze obyčejní ptáci. Ovšem v Kraji, jenž jsem toho času obýval, nepanovaly normální podmínky. Zde mohl být po nebi letící tmavý bod při bližším pohledu třeba klavír.

Nicméně statistika se i tentokrát ukázala jako královna věd. Blížící se bod sice, po pravdě řečeno, nebyl pták v pravém slova smyslu, nicméně ke klavíru měl ještě dál. Povzdechl jsem si, protože klavír by mně byl v tomto případě vítanější. Piáno totiž, pokud neletí oblohou zároveň se stoličkou a na ní sedícím Mozartem, je úkazem rychle pomíjejícím a nedráždícím sluch. Naopak Radecký - neboť to byl právě on, kdo ke mně přilétal - byl hlučný, dotěrný a protivný. Neříkám to z nějaké zaujatosti, ale v zásadě to bylo všechno, co Radecký dokázal.

"Rády kočky netopýry?" zavřískl a zakroužil nad mou hlavou a mou větví. "Rády kočky netopýry?" "Odprejskni, Radecký."

"Ty jsi ale vulgární, Chestere. Ha - hááá! *Do cats eat bats?* Rády kočky netopýry? Anebo občas rádi kočky netopýři?"

"Hádám, že mi chceš něco říct. Udělej to a urychleně se vzdal."

Radecký zatnul drápky do tenké větvičky, zavěsil se hlavou dolů a složil blanitá křídla. Přijal tak v mých očích poněkud sympatičtější podobu myši od protinožců.

"Já něco vím!" zapištěl pronikavě.

"Konečně. Matka Příroda dokáže být nekonečně laskavá."

"Návštěvník!" vypískl netopýr a zhoupl se jako akrobat. "Do Kraje zavítal návštěvník! Veselý nám nastal den! Máme hosta, Chestere, skutečného hosta!"

"Viděls ho na vlastní oči?"

"Nee...", přiznal neochotně, zastříhal velkýma ušima a legračně zahýbal černým knoflíkem nosu. "Neviděl. Ale řekl mi o něm Johny Houseňák."

V první chvíli jsem měl chuť Radeckému nevybíravými výrazy vynadat za rušení mé siesty nepotvrzenými klevetami, ale zarazil jsem se. Za prvé: Houseňák Johnny "Blue" Caterpillar měl spoustu nectností, avšak sklon k vymýšlení a fantazírování mezi nimi nefiguroval. Za druhé: návštěva v Kraji byla událostí relativně vzácnou a obvykle rozčilující, leč víceméně pravidelnou. Věřte nevěřte, jednou se tady dokonce objevil opravdový Inka úplně oblbnutý kokou anebo nějakým jiným předkolumbovským ksindlem. S tím jsme si fakt užili! Motal se po okolí, všechny otravoval, ve svém nesrozumitelném nářečí nejdřív něco blábolil, potom křičel, prskal a plival šťávu z kokového listí a rozháněl se obsidiánovým nožem. Ale zakrátko nás opustil, odešel navždy jako všichni ostatní. Jeho odchod ze scény proběhl efektně - krutě a krvavě. Postarala se o něj královna Mab. A její suita, která se honosně tituluje "Vládcové Srdcí". Já jim říkám prostě *Les C'urs* - Hercky.

"Musím letět," přerušil Radecký moje zamyšlení. "Musím to oznámit ostatním. O návštěvníkovi, víš? Měj se, Chestere."

Natáhl jsem se na své větvi a neobtěžoval se s odpovědí. Nezasluhoval si takovou poctu. Jsem přece kocour, a on jenom létající myš, marně se snažící vypadat jako miniaturní hrabě Dracula.

*

Co může být horší než hlupák v lese?

Kdo z vás ukvapeně vykřikl, že nic, neměl pravdu. Je něco horšího než hlupák v lese.

Je to hlupačka v lese.

Hlupačku v lese, dávejte pozor, můžete rozpoznat podle následujících indicií: slyšíte ji na půl míle, nahlas si prozpěvuje, mluví sama se sebou, každé tři čtyři kroky nešikovně poskočí a snaží se nakopnout všechny na pěšině ležící šišky, ovšem ani jednu netrefí.

A když vás zahlédne ležet na větvi, řekne "Jú" a zůstane na vás nezdvořile okounět.

"Jú," řekla hlupačka, zvedla hlavu a zůstala na mě nezdvořile okounět. "Číčo."

Zašklebil jsem se. Hlupačka, už tak nezdravě bledá, zbledla ještě více a založila ruce za záda. Určitě proto, aby nebylo vidět, jak se jí třesou.

"Dobrý den, paní Kočko," vyhrkla a předvedla neohrabané pukrle.

"*Bonjour, ma fille,*" odvětil jsem, nepřestává se šklebit. Franština, jak se správně domýšlíte, měla hlupačku zmást. Ještě jsem se nerozhodl, co s ní provedu, ale nedokázal jsem si odepřít trochu zábavy. A zmatená hlupačka je neobyčejně zábavná.

"*Ou est ma chatte?*" vypískla hlupačka překvapivě.

Jistě se opět domýšlíte, že to nebyla žádná konverzace. Byla to první věta z její francouzské učebnice. Nicméně tahleta reakce mne zaujala.

Změnil jsem svou polohu. Pomalu, abych hlupačku nepolekal. Jak jsem se už zmínil, zatím jsem se nerozhodl. Nebál jsem se znepřátelit si *Les Coeurs*, kteří si činili výsadní právo na likvidaci návštěvníků a dokázali se tvrdě mstít opovážlivci, jenž by si dovolil jejich nárok zpochybnit. Jsem kocour, na jejich zákon jsem přirozeně kašlal. Jsem kocour, kašlu na všechny zákony. Z toho důvodu jsem míval nezdědky konflikty s *Les Coeiirs* a jejich královnou, rudovlasou Mab. Nebál jsem se jich, naopak, provokoval jsem je, kdykoliv se mi zachtělo. Ted' se mi sice nijak zvlášť nechtělo, avšak svou polohu jsem změnil. Kdybych se nakonec rozhodl, chtěl jsem záležitost ukončit jediným skokem, a ne se honit za hlupačkou po celém lese.

"Nikdy v životě," řekla dívka mírně rozechvělým hlasem, "jsem neviděla kočku, která by se takhle šklebila. Takovým způsobem."

Zahýbal jsem uchem na znamení, že mě to nepřekvapuje.

"Já mám taky kočku," pokračovala. "Jmenuje se Micka. Jak se jmenuješ ty? Šklíba?"

"Ty jsi tady host, slečinko. Měla by ses představit jako první."

"Promiň," trhla sebou a sklonila zrak. Škoda, oči měla černé a na člověka velmi hezké.

"Máš pravdu, bylo to neslušné, měla jsem se představit sama. Jmenuji se Alenka. Alenka Liddellová. Jsem tady, poněvadž jsem spadla do králičí díry. Běžela jsem za Králíkem s červenýma očima. Měl na sobě vestu a v kapse u vesty hodinky."

Inka, pomyslel jsem si. Mluví srozumitelně, neprská a neplive, nemá obsidiánový nůž. Ale je to Inka.

"Kouřilas trávu, holka?" otázal jsem se žoviálně. "Polykalas barbituráty? Nebo to byl amfetamin? *Ma foi*, dneska s tím děti začínají zatraceně brzy."

"Nerozumím ti, kočko," zavrtěla hlavou. "Nepochopila jsem ani slovo. Ani slovíčko. Ani slovíčko." Mluvila divně. Oblečená byla také divně, teprve teď jsem si toho všiml. Sukénka s volány, krátké, nabírané rukávy, zástěrka, kulatý límeček, punčochy... Na mou duši, punčochy a střevíčky na přezku. *Fin de siècle*, aby mě šlak trefil. Drogy a alkohol tedy nepřípadaly v úvahu. Pokud to, co měla na sobě, nebyl kostým. Mohla se do Kraje přenést rovnou z vystoupení školního divadla, kde hrála malou Miss Muffet. Anebo z následného feťáckého mejdanu, na němž nezletilý ansámbl oslavoval úspěch představení. To mohlo být docela pravděpodobné.

"Co sis to tedy šlehla?" vyptával jsem se dál. "Jakápak substance ti umožnila dosáhnout změněného stavu vědomí a přenést se do říše snů? Nebo to byl jenom zteplalý *gin and tonic* a tys prostě přebrala?"

"Já?" zrudla jako pivoňka. "Nic jsem nepila... I když... Ale to byl jenom jeden malý, malinký hlt... No, možná dva... Nebo tři... Ale ta lahvička měla přece na hrdle cedulku s nápisem krásně vytištěným velkými písmeny: VYPIJ MĚ. To mi přece v žádném případě nemohlo uškodit."

"Jako bych slyšel Janis Joplin." "Prosím?"

"To nic."

"Měla bys mi povědět, jak se jmenuješ?" "Předně nejsem kočka, nýbrž kocour. Mé jméno je Chester. K službám."

"Chester leží v hrabství Cheshire," oznámila důležitě. "Nedávno jsme se o tom učili ve škole. Nejsi tedy kočka Šklíba, ale kocour z Cheshiru. Jenže k jakým službám? Můžeš pro mě udělat něco milého?"

"Neudělám ti nic nemilého," ušklíbl jsem se a vycenil zuby. Definitivně jsem se rozhodl ponechat ji k dispozici Mab a *Les Coeurs*. "Ber to jako službu. Ale nepočítej s ničím dalším. Na shledanou."

"Hmmm...", zarazila se. "Dobrá, půjdu... Ale nejdřív... Prozrad' mi, co děláš na tom stromě?" "Ležím v hrabství Cheshire. Na shledanou." "Ale já... Nevím, jak se odtud dostanu pryč." "Šlo mi jen o to, abys už šla," vysvětlil jsem. "Protože pokoušet se odtud dostat je zbytečná námaha, Alenko Liddellová. Odtud se dostat pryč nedá." "Cože?"

"Odtud neunikneš, ty hloupá. Měla ses podívat na rubovou stranu cedulky na lahvičce."

"To není pravda."

Mávl jsem ocasem, což u nás, koček, znamená totéž, jako u lidí pokrčení rameny.

"To není pravda," opakovala paličatě. "Projdu se a pak se vrátím domů. Musím. Chodím do školy, nemohu zameškat vyučování. Taky mamince by se po mně stýskalo. A Micce. Micka je moje kočka, neříkala jsem ti to? Na shledanou, kocoure z Cheshiru. Byl bys ještě tak laskav a řekl mi, kam vede tahle stezka? Kam po ní dojdu? Kdo tam bydlí?"

"Tím směrem," nezmatelně jsem pohnul hlavou, "bydlí Archibald Haigha, pro přátele Archie. Je ztřeštěný jako březnový zajíc, proto mu říkáme Zajíc Březňák. Tamhle zas

bydlí Bertrand Russell Hatta, který je bláznivý jako švec, a proto mu říkáme Švec. Jdi si ke kterému chceš, oba jsou potrhlí." "Ale já nechci mezi potrhlíky."
"Málo platné," řekl jsem, "tady jsme všichni potrhlí. Já jsem potrhlý, ty jsi taky potrhlá."
"Jak to víš, že jsem potrhlá?"
"To je jisté," vysvětloval jsem už trochu znuděně. "Jinak bys sem nechodila."
"Mluvíš v hádankách," začala, ale najednou vykulila oči. "Jejda... Co se s tebou děje? Kocoure z Cheshiru! Neztrácej se! Neztrácej se, prosím!"
"Milé dítě," pravil jsem procítěně. "To se neztrácím já, to jen tvůj mozek přestává pracovat, už není schopen ani blouznit. Jeho činnost ustává. Jinými slovy..."
Nedokončil jsem větu. Nějak jsem se nedokázal přinutit dokončit větu. Vysvětlit jí, že umírá. "Zase tě vidím!" zvolala triumfálně. "Znovu jsi."
Nemusel by ses tak najednou objevovat a zase mizet. Je to hrozné, točí se mi z toho hlava."
"Já vím." . "Musím už jít. Nashledanou, kocoure z Cheshiru." "Sbohem, Alenko Liddellová."

*

Předběhnu události. Toho dne jsem si víc neزالenošil. Zburcován ze spánku, vytržen ze sladké letargie, nedokázal jsem se již dostat do předešlého rozpoložení. Tenhle svět se obrací vepsí. Nikdo nemá žádné ohledy k odpočívajícím a spícím kočkám. Kde jsou ty časy, kdy prorok Mohamed jednoho dne, právě když se chystal jít do mešity, zjistil, že v rukávě jeho šatu usnula kočka. Aby ji neprobudil, uřízl rukáv nožem. Vsadím se, oč chcete, že žádný z vás by se nezmohl na tak šlechetný čin. A proto, abyste věděli, se nikdo z vás nestane prorokem, třeba by běhal z Mekky do Medíny, jak je rok dlouhý.

Inu, jak Mohamed kočce, tak kočka Mohamedovi. Nerozmýšlel jsem se ani hodinu. Potom - upřímně udiven svým jednáním - jsem slezl ze stromu a bez přehnaného spěchu jsem se vydal úzkou lesní pěšinou k bydlišti Archibalda Haighy, řečeného Zajíc Březňák. Kdybych chtěl, mohl bych se pochopitelně k Zajícovi přenést v jediném okamžiku, avšak uznal jsem to za laciný počin, jenž by mohl vyvolat dohady, že mi na něčem záleží. Snad mně i trochu záleželo, ale nehodlal jsem to dávat najevo.

Červené prejzy na střeše Zajícova domku pěkně ladily se žlutým a okrovým listím, kterým se na podzim přioděly koruny okolních stromů. A moje uši zaslechly příjemnou hudbu. Někdo tiše hrál a zpíval "Zelené rukávy", melodii tak báječně se hodící do tohoto času a na toto místo:

Alas, my love, you do me wrong To cast me out discourteously And I have loved you so long Delighting in your company...

Na dvorku před domem stál čistým ubrusem prostřený stůl: Na stole stály šálky a podšálky, veliká konvice na čaj a láhev whisky Chivas Regal. Za stolem seděl hospodář, Zajíc Březňák, a jeho hosté: Švec, který tady přebýval takřka trvale, a Pierre Dormouse, který jak zde, tak kdekoli jinde, býval zřídka. Nu a v čele stolu trůnila černooká Alenka Liddellová, s dětskou nenuceností usazená v proutěném křesle a držící oběma rukama šálek. Nezdála se být vyvedena z míry skutečností, že při dnešní *five o'clock whisky and tea* má tak neobvyklou společnost: zajíce s naježenými vousy, skřítku se směšným cylindrem, tuhým límečkem a puntíkováným motýlkem a tlustého plcha dřímajícího s hlavou na stolní desce. Archie, Zajíc Březňák, si mne všiml první.

"Vizte, kdo k nám přichází," zvolal a ténbr jeho hlasu jasně odhalil, že na tomto dýchánku pila čaj pouze Alenka. "Kdo se to blíží? Nešálí mne zrak? Zdaliž to není,

abych citoval proroka Jeremiáše, nejpřednější ze všech zvířat, jež má ušlechtilý krok a vznešenou chůzi?"

"Snad nebyla zlomena sedmá pečeť?" připojil se Švec a lokl si z porcelánového šálku, v němž evidentně nebyl čaj. "Pohleděl jsem, a aj, kocour plavý - a peklo šlo za ním."

"Slyšte, pravím vám," řekl jsem bez patosu, "že duníte jako prázdné nádoby."

"Posad' se, Chestere," vybídl mne Zajíc Březňák. "Nalij si. Jak vidíš, máme hosta. Tato dívenka nás právě baví vyprávěním příhod, které ji potkaly od příchodu do našeho Kraje. Dovol, abych ti představil..."

"Už jsme se seznámili."

"Samozejmě," přisvědčila Alenka s roztomilým úsměvem. "My se známe. To on mi ukázal cestu do vaší pohostinné chaloupky. Je to kocour z Cheshire."

"Cos tomu dítěti namluvil, Chestere?" zahýbal Archie vousy. "Znovu ses vytahoval, abys dokázal svoji intelektuální převahu nad ostatními tvory? Co, kocoure?"

"Já mám doma kočičku," oznámila z ničeho nic Alenka. "Jmenuje se Micka."

"Tos už říkala."

"Jenže tenhle kocour," ukázala na mě nevychovaně prstem, "občas mizí. Tak, že zůstává jenom jeho škleb, ten ještě chvíli trvá. Kocoura bez šklebu, to už jsem viděla kolikrát, ale škleb bez kocoura! Něco tak zvláštního jsem jakživa neviděla. Brrr!"

"Neříkal jsem to?" zvedl Archie hlavu a zastříhal ušima, na kterých ještě stále visela stébka trávy. "Jako obvykle se vytahoval."

"Nesud'te," ozval se Pierre Dormouse celkem bděle, i když měl hlavu stále položenou na ubrusu, "abyste nebyli souzeni."

"Mlč, Plchu," zamával prackou Zajíc Březňák. "Spi a neplet' se nám do řeči."

"A ty pokračuj, pokračuj, dítě," pobídl Alenku Švec. "Chceme si poslechnout o tvých dalších dobrodružstvích a čas kvapí."

"A jak kvapí," podotkl jsem a podíval se mu zpříma do očí. Archie to uviděl, ale bezstarostně odfrkl. "Dneska je středa," řekl. "Královna *a Les Coeurs*

hrají ten svůj pitomý kroket. Vsadím se, že o naší návštěvníci ještě nic nevědí."

"Podceňuješ Radeckého."

"Já tvrdím, že máme dost času. Využijme jej. Taková zábava se nenaskytne každý den."

"Co v tom, smím-li se zeptat, shledáváte zábavného?"

"To poznáš. A ty, drahá Alenko, povídej. Jsme jedno velké ucho."

Alenka Liddellová na něj vykulila černé oči, jako by čekala, že se skutečně promění v nějaké ucho. "U čeho jsem přestala?" zavzpomínala, když se nedočkala žádné metamorfózy. "Aha, už vím. U koláčku ve skleněné krabičce. Byl na něm krásný nápis z hrozin: SNĚŽ MĚ. Ach, ten byl dobrý, panečku, měl kouzelnou chuť! Asi proto, že to byl opravdu kouzelný koláček. Když jsem ho snědla, začala jsem růst, až jsem měřila přes devět stop... Taková to byla kouzla. Rozumíte?"

"Rozumíme," přisvědčil Švec a zamnul si ruce. "Tak, Archie, je řada na tobě. Posloucháme." "Záležitost je jasná," oznámil sebevědomě Zajíc

Březňák. "Jedná se o halucinace se zřetelně erotickým podtextem. Jezení koláčku je výrazem typicky dětských orálních projevů dosud zárodečného stádia sexuality. Bezmyšlenkovitě sát a lízat je příznačné pro prepubertální období, třebaže je nutno připomenout, že leckterí jedinci z toho nevyrostou ani v pokročilém věku. Stran překotného růstu, údajně způsobeného snědením koláčku, nebudu, domnívám se, daleko od pravdy, připomenou-li mýtus o Prokrustovi a jeho loži. Jde o podvědomou tužbu zúčastnit se mystéria zasvěcení a vstoupit tak do světa dospělých. Rovněž zde nacházím sexuální pozadí. Děvčátko touží..."

"Tohle je tedy vaše povyražení," konstatoval jsem. "Hrajete si na psychoanalýzu, pomocí které byste zdůvodnili, jakým zázrakem se tady objevila. Háček je v tom, že ty, Archie, nacházíš sexuální posadí úplně za vším. To je celkem typické u zajíců, králíků, lasic, nutrií a jiných hlodavců, kteří myslí jenom na to jedno. Nicméně opakují svou otázku: Co v tom nacházíte zábavného?"

"Při každé zábavě," odvětil Švec, "je nejzábavnější zabíjení nudy."

"A skutečnost, že někoho to nebaví, v žádném případě nedokazuje, že ten dotyčný je vyšší či nadřazenou bytostí," zavrčel Archie. "Neušklíbej se, Chestere, svým šklebem tady nikomu nezaimponuješ. Kdy konečně vezmeš na vědomí, že ať se budeš naparovat sebevíc, nikdo ze zde přítomných ti nehodlá vzdávat božské pocty? Nejsme ve staroegyptském Bubastis, nýbrž v Kraji..."

"Kraji kouzel?" skočila mu do řeči Alenka, prohlížeje si nás jednoho po druhém.

"Divů," opravil ji Švec. "Krajina kouzel je *Faérie*. Toto je *Wonderland* - Kraj divů."

"Sémantika," zahuhlal do ubrusu Plch. Nikdo si ho nevšímal.

"Pokračuj, Alenko," pobídl ji Švec. "Co bylo dál, po koláčcích?"

"Hrozně jsem chtěla najít toho Bílého Králíka, co nosí kozinkové rukavice a vestu a v kapse u vesty hodinky. Myslela jsem si, že jestli ho najdu, určitě trefím i k té jámě, co jsem do ní spadla. Že se budu moci králičí dírou vrátit zpátky... Domů."

Všichni jsme mlčeli. Tahle část vyprávění žádná dodatečná vysvětlení nevyžadovala. Každému z nás bylo jasné, co je a co představuje černá díra, hluboká jáma a pád, dlouhý, nekonečný pád. Všichni jsme věděli, že v celém Kraji se nevyskytuje nikdo, kdo by se třeba vzdáleně mohl podobat Bílému Králíkovi nosícímu rukavice, vestu a hodinky.

"Chtěla jsem otevřít dvířka, za kterými jsem předtím viděla divukrásnou zahradu s kvetoucími záhonky a chladivými vodotrysky," pokračovala tiše Alenka Liddellová, "ale uklouzla jsem a žbluňk! Byla jsem až po krk ve slané vodě. Nejprve mě napadlo, že jsem snad spadla do moře, ale brzy jsem přišla na to, že jsem v kaluži slz, které jsem naplakala, když jsem měřila devět stop. Hodně jsem plakala, poněvadž jsem se nemohla dostat ven. Bála jsem se a myslela jsem si, že už nikdy nenajdu Králíka a králičí díru. Z té kaluže mě vytáhla jedna Myš, která do ní taky náhodou spadla. Vytáhly jsme se navzájem, trochu pomohla Myš mně a trochu jsem já pomohla Myši. Chudinka byla úplně promočená a měla dlouhý ocásek..."

Archie na mne povýšeně pohlédl.

"Bez ohledu na to, co si o tom myslí kočky," prohlásil a vycenil svoje žluté řezáky, "je myši ocásek jednoznačným falickým symbolem. Mimo jiné to vysvětluje panický strach, jenž pociťují některé ženy při pohledu na myš."

"Vážně jste potrhli," řekla přesvědčeně Alenka. Nikdo na to nereagoval.

"A slané moře," posmíval jsem se, "symbolizuje slzy prolité kvůli mužské sexuální dominanci? Co, Archie?"

"Samozřejmě! Píše o tom Freud i Bettelheim. Zejména Bettelheim by nám mohl pomoci, jelikož právě on se zabýval dětskou psychikou."

"V žádném případě," zamračil se Švec. "Nechej oba pány *requiescat in pace*. Ta flaška stačí akorát pro nás čtyři, *comme il faut*, nikoho dalšího tady nepotřebujeme. Pokračuj, Alenko."

"Potom..., " zavzpomínala Alenka Liddellová. "Potom jsem potkala lokaje. Jenže když jsem se podívala lépe, zjistila jsem, že to není lokaj, ale veliká žába oblečená v livreji."

"Nahá!" zajásal Zajíc Březňák. "Žába! Vlhký tvor, jenž se při podráždění nadýmá, zvětšuje své rozměry! Čeho by to mohl být symbol, co myslíte? Přece penisu!"

"Pochopitelně;" přikývl jsem. "Čeho jiného. Tobě všechno připomíná penis anebo vagínu, Archie." "Nejste jenom potrhlí," uvážila Alenka, "ale i neslušní."

"To je pravda, každý to ví," přisvědčil Plch, zvedl hlavu a ospale se rozhlédl. "Och, ona je ještě tady? Ještě pro ni nepřišli?"

Švec se znepokojeně zahleděl k lesu, odkud doléhal nějaký praskot a skřípot. Protože jsem kocour, slyšel jsem ty zvuky dávno předtím, než se přiblížily. Nebyli to *Les Coeurs*, byly to selvy, které slídily v huňastém podrostu po něčem k žrádlu.

"Tak, tak, Archibalde," ani mne nenapadlo uklidňovat Zajíce, který polekaně zastříhal ušima.

"Měl by sis pospíšit se svou psychoanalýzou, jinak ji Mab dokončí za tebe."

"Tak mně pomoz," zježil vousy Zajíc. "Jakožto nadřazená bytost musíš přece dopodrobna znát veškeré mechanismy psychických pochodů. Bezpochyby nám můžeš vysvětlit, proč umírající dcera děkana Christ Church neodejde v pokoji, ale aniž by se probírala z agónie, potlouká se po Kraji."

"Christ Church," potlačil jsem údiv. "Tedy Oxford. Který rok?"

"Tisíc osm set šedesát dva," řekl Archie. "Noc ze sedmého na osmého července. Záleží na tom?" "Nijak zvlášť. Seznam nás se závěry své analýzy."

Určitě jsi už k nějakým výsledkům dospěl." "To se rozumí."

"Hořím zvědavostí."

Švec nalil, Archie se napil, pohledem mi dal najevo svou intelektuální převahu, odkašlal si a poté začal slavnostně a důležitě přednášet:

"Máme co do činění s klasickým případem konfliktu, jehož se účastní id, ego i superego. Jak je váženým kolegům jistě známo, v lidské psychice představuje id všechno to, co je nebezpečné, impulzivní a nesrozumitelné. Toto neovladatelné podléhání tendenci bezmyšlenkovitě uspokojovat bezprostřední tužby se daná osoba, jak jsme se před chvílí mohli přesvědčit, snaží omlouvat imaginárními instrukcemi typu ‚vypij mne‘ anebo ‚sněz mne‘, což má licoměrně předstírat, že se id nachází pod kontrolou racionálního ega. Ego dané osoby totiž formovaly viktoriánské zásady konkrétnosti; reálnosti, nutnosti podrobit se dobovým příkazům a zákazům. Přísná domácí výchova, barvitá, leč tvrdá realita ‚Young Misses Magazine‘, jediné četby toho dítěte..."

"To není pravda!" ohradila se rázně Alenka Liddellová. "Četla jsem také ‚Robinsona Crusoea‘! A sira Waltera Scotta!"

"A to vše," nevšímal si Zajíc jejích protestů, "se bezvýsledně snaží ovládnout nerozvinuté superego dotyčné a - *sit licentia verbo* - zde přítomné osoby. Ovšem superego, byť nedostatečné, rozhoduje také o schopnostech fantazie. Proto se snaží převádět probíhající procesy na obrazy a vize. *Vivere cesse, imaginace necesse est*, pokud mi vážení kolegové dovolí parafrázi..."

"Vážení kolegové," řekl jsem, "si radši dovolí připomínku, že tvoje hypotéza, byť teoreticky správná, nic nedokazuje a nevysvětluje, stanoví tedy klasický příklad akademického blábolu."

"Neurážej se, Archie," podpořil mě nečekaně Švec, "ale Chester má pravdu. Stále nevíme, jak se sem Alenka dostala."

"Protože jste hlupáci," zamával tlapami Zajíc. "Vždyť jsem to říkal jasně. Přinesla ji sem erotismem nasycená fantazie. Její podvědomí. Její tajná přání vyvolaná drogou..."

Zarazil se a zahleděl se na něco za mémi zády. Teď jsem i já uslyšel zašumění křídel. Zaslechl bych je už dříve, nebýt toho hlasitého proslovu.

Na stole, přesně mezi lahví a konvicí, přistál Edgar. Edgar je havran. Edgar hodně létá a málo mluví, proto jej v Kraji zaměstnávají coby kurýra. Bylo tomu tak i tentokrát, neboť

Edgar držel v zobáku velkou obálku ozdobenou korunkou a iniciálami MR.
 "Prokletá banda," zašeptal Švec. "Všivá teatrální banda."
 "To je pro mě?" podivila se Alenka. Edgar pokýval hlavou, zobákem i dopisem.
 Po obálce však beze všech cirátů chňapl Archie, zlomil pečeť a začal číst:
 "Její Královská Výsost Mab etc. etc. zve tímto adresátku na partii kroketu, která se bude konat..." Podíval se na nás.
 "Dneska," naježil vousy. "Tak se to dověděli. Ten zatracený netopýr to vyžvanil."
 "To je krása!" zatleskala nadšeně Alenka Liddellová. "Partie kroketu! S královnou! Mohu už jít? Nebylo by zdvořilé opozdit se."
 Švec si hlasitě odkašlal. Archie obrátil dopis v prstech. Plch zachrápal. Edgar mlčel a čechral si černé peří.
 "Zadržte ji tady, jak dlouho to půjde," rozhodl jsem se a vstal. "Vrátím se co nejdřív."
 "Neblázni, Chestere," řekl Archie. "Nic s tím nenadělaš, i kdyby ses tam dostal - a o tom pochybuji. Je už pozdě: Mab o ní ví, nedovolí jí odejít. Nezachráníš ji, není to možné."
 "Vsadíme se?"

*

Vítr času a prostoru mi ještě stále svištěl v uších a ježil srst a země pod mýma nohama se za nic na světě nechtěla přestat houpat. Avšak neúprosná realita záhy a důsledně zahnila *horror vacui*, který mne doprovázel v několika posledních chvílích. Mrákoty neochotně ustupovaly, oči se pozvolna přizpůsobovaly euklidovské geometrii. Rozhlédl jsem se.

Zahrada, v níž jsem přistál, byla typicky anglická - to znamená zarostlá křovím a všemožným plevellem jako džungle. Zleva jsem cítil pach bahna a dolehlo ke mně i zakejhání, takže zde nechyběl ani rybník. A nedaleko před sebou jsem viděl osvětlená okna patrového domu porostlého brečťanem.

V podstatě jsem neměl žádné pochyby, že jsem se dostal na správné místo a do správného času, avšak chtěl jsem se ujistit.

"Je tu někdo, u všech d'asů?" zeptal jsem se netrpělivě.

Nečekal jsem dlouho. Z šera se vynořil žíhaný zrzavý tulák. Nevypadal jako majitel zahrady, tře

baže se tak usilovně vypadat snažil. Hloupý ale rozhodně nebyl a zjevně byl jako kotě poučen o *savoir vivre*, protože když mě spatřil, zdvořile pozdravil, posadil se a způsobně si ovinul tlapky ocasem. Ha, chtěl bych vidět někoho z vás, lidí, reagujícího stejně klidně na zjevení některé z bytostí vaší mytologie. Přesněji démonologie.

"S kým mám tu čest?" zeptal jsem se formálně. "Russet Fitz-Rourke Třetí, Your Grace."

"Tohle," ukázal jsem pohybem ucha, co mám na mysli, "je zajisté Anglie."

"Zajisté." "Oxford." "Velmi správně."

Takže jsem nezabloudil. Kachna, kterou jsem prve slyšel, tedy neplavala po rybníku, nýbrž po Temži anebo Cherwellu. A věž, kterou jsem zahlédl při přistání, musela být Carfax Tower. Problém byl však v tom, že Carfax Tower vypadala naprosto stejně i během mé poslední návštěvy Oxfordu - a to bylo roku 1645, nedlouho před bitvou u Naseby. Radil jsem tehdy králi Karlovi, aby se na všechno vykašlal a utekl do Francie.

"Kdo v tomto čase vládne Británii?"

"V Anglii Merlin z Glastonbury, ve Skotsku..." "Neptám se na kočky, tupče!"

"Omlouvám se, Vaše Milosti. Královna Viktorie." Naše dobrotivá stará paní. Na druhou stranu bába panovala čtyřiašedesát let: 1837 až 1901. Stále existovala možnost, že jsem drobátko minul, přestřelil anebo nedostřelil. Mohl jsem se zrzka zeptat rovnou na

datum, ale jak sami chápete, nedělalo by to dobrý dojem. Mohlo by ho dokonce napadnout, že nejsem vševědoucí. Prestiž, jak se říká, *liber alles*.

"Komu patří ten dům?"

"Veneře Whiteblack...," začal, ale okamžitě se opravil. "Tedy lidským majitelem je děkan Henry George Liddell."

"Má nějaké děti? Nemyslím Venera Whiteblack, ale děkan Liddell."

"Tři dcerky."

"Jmenuje se některá z nich Alenka?" "Prostřední."

Pokradmu jsem si oddychl. Zrzek rovněž. Byl přesvědčen, že ho nezpovídám, ale zkouším. "Jsem ti zavázán, sire Russete. Dobrý lov." "Děkuji, Your Grace."

Neopětoval přání dobrého lovu. Znal legendy, věděl, jaký druh lovu může znamenat můj příchod do jeho světa.

Procházel jsem zdí, stěnami polepenými křiklavou květovanou tapetou, nábytkem. Procházel jsem pachem prachu, léků, jablek, sherry, tabáku a levandule. Procházel jsem hlasy, šepoty, vzdechy i vzlyky. Nepozorován jsem prošel přes osvětlený *living room*, ve kterém manželé Liddelovi rozmlouvali se štíhlým, lehce se hrbícím brunetem s bujnými vlasy. Vystoupil jsem po schodech. Minul jsem dvě dětské ložnice dýchající mladým, zdravým spánkem. U dveří třetí ložnice jsem narazil na Stráž.

"Přicházím v pokoji," řekl jsem chvatně, couvaje před varovným syčením, zuby, drápy a vztekem. "V pokoji."

Na prahu ležící Venera Whiteblack sklopila uši a počastovala mě další vlnou nenávisti. Pak zaujala bojový postoj.

"Ovládni se, kočko!"

"Apage!" zasyčela, aniž by změnila pozici. "Pryč! Žádný démon nepřestoupí práh, na němž ležím já!" "Ani takový," ztratil jsem trpělivost, "který té nazve Micka?"

Zachvěla se.

"Ustup mi z cesty," požádal jsem. "Ustup, Micko, kočko Alenky Liddelové."

"Vaše Milost?" zírала na mne nevěřícně. "Tady?" "Chci vstoupit dovnitř. Pusť mne. Ne, ne, neodcházej. Pojď tam semnou."

Podle dobové módy byl pokoj přímo zavalen nábytkem. I tady pokrývala stěny tapeta s ohavným květinovým motivem. Nad komodou visela nepřilíhající grafika mající představovat, pokud bylo možno věřit popisku, nějakou Mrs. Westovou v roli Desdemony. A v posteli ležela Alenka Liddelová - v bezvědomí, zpocená a bledá jako duch. Blouznila tak silně, že jsem v povětrí nad ní málem viděl červenou prejzovou střechu domku Zajíce Březňáka a slyšel "Greensleeves".

"Pluli loďkou po Temži, ona, její sestry a pan Charles Lutwidge Dodgson," předběhla Venera Whiteblack mou otázku. "Alenka spadla do vody, nachladila se a dostala horečku. Přišel doktor, předepsal jí léky, dávali jí také něco z domácí Lékárničky. Nešťastnou náhodou se mezi medikamenty připletla lahvička, ve které bylo laudanum. Ona ji vypila a od té doby je v takovém stavu."

Zamyslel jsem se.

"Ten nezodpovědný Charles je ten chlapík s účesem pianisty, který dole hovoří s děkanem Liddellem? Když jsem procházel salómem, cítil jsem jeho myšlenky. Emanoval z něho pocit viny."

"Ano, to je on. Rodinný přítel. Matikář, ale snesitelný člověk. A nevytýkala bych mu nezodpovědnost, na loďce to nebyla jeho vina. Mohlo se to přihodit každému."

"Bývá často v Alenčině blízkosti?"

"Často. Ona ho má ráda a on má rád ji. Když se na ni dívá, přede. Vymýšlí a vypráví jí roztodivné neuvěřitelné historky. Ona to zbožňuje."

"Aha," zastříhal jsem ušima. "Neuvěřitelné historky. Fantazie. A laudanum. Tak jsme doma, *pun non intendet*. Ale teď se postarejme o to dítě. Je mým přáním, aby se uzdravilo. Urychleně."

Kočka přimhouřila zlaté oči a naježila vousy, což u nás, koček, znamená bezbřehý údiv. Nicméně se vzápětí ovládla. Neřekla nic. Věděla, že ptát se na moje motivy by bylo ukrutně netaktní. Věděla, že bych na takovou otázku vůbec neodpovídal. Děláme vždycky to, co chceme, a nemusíme nikomu skládat účty.

"Je mým přáním," zopakoval jsem důrazně, "aby nemoc opustila slečnu Alenku Liddellovou." Venera se posadila, zamručela a zahýbala ušima.

"Je to privilegium Vaší Milosti," řekla pokorně. "Já... Já mohu leda poděkovat... Je to pocta. Miluji to dítě."

"To neměla být pocta. Tak neděkuj a dej se do práce."

"Já?" div nevyskočila úžasem. "Já ji mám vyléčit? Obyčejným kočkám je to přece zakázáno! Myslela jsem, že se Vaše Milost sama uráčí.. Vždyť bych ani neuměla..."

"Za prvé, nejsou obyčejné kočky. Za druhé, já mohu zrušit jakýkoliv zákaz. Tímto ho ruším. Pusť se do toho."

"Ale...", upřela na mne Venera oči, ve kterých se náhle objevil strach. "Přece... Jestli z ní vypředu nemoc, tak já sama..."

"Ano," přisvědčil jsem lhostejně. "Zemřeš namísto ní."

Prý to dítě miluješ, pomyslel jsem si. Dokaž to. Domnívala ses, že stačí ležet na klíně, nechat se hladit a spokojeně příst? Podporovat názor, že kočky jsou falešné, že nepřilnou ke člověku, nýbrž výlučně k místu, kde je jim dobře?

Pochopitelně, že říkat Veneře Whiteblack takové banality bylo pod mou úroveň. A navíc by to bylo veskrze zbytečné. Byl jsem zosobněním autority, jediné autority, kterou je kočka ochotna akceptovat.

Venera zamňoukala, vyskočila na Alenčina prsa a tlapkami silně stiskla pokrývku. Slyšel jsem tiché škrábání drápků zachytávajících se damašku. Jakmile kočka vycítila správné místo, uložila se a začala nahlas příst. Navzdory evidentnímu nedostatku zkušeností to dělala bezchybně. Takřka jsem cítil, jak každým zamručením vytahuje z nemocné to, co bylo nutno vytáhnout.

To se rozumí, že jsem ji nevyrušoval. Hlídal jsem jenom, aby ji nerušil ani nikdo jiný. Ukázalo se, že má opatrnost byla na místě.

Dveře se nehlučně otevřely a do pokojíku vstoupil ten bledý brunet, Charles Ludwig anebo Ludwig Charles, nevzpomínal jsem si přesně. Vešel se sklopenou hlavou, zkroušený a plný žalu a pocitu viny.

Ihned spatřil Veneru Whiteblack na Alenčině hrudi a ihned ho napadlo, že má na koho vinu svalit.

"Huš, kko... kočko," vykotal. "Kšá! Ať už jsi PPP... pryč!"

Udělal dva kroky, podíval se na křeslo, na němž jsem ležel. A uviděl mne - anebo možná ne zrovna mne, ale můj úsměv visící v povětří. Nemám potuchy, jak to dokázal, ale uviděl. Zesinal. Potřásl hlavou. Protřel si oči. Olízl si rty. A potom ke mně vztáhl ruku.

"Dotkni se mě," prohlásil jsem medovým hlasem. "Jen se mě opovaž dotknout, chrapoune, a nadosmrti si budeš utírat nos protézou."

"Kdo jji. .," zajíkl se, "jji. . jsi?"

"Mých jmen je nespočet," utrousil jsem ledabyly. "Pro přátele jsem Malignus, *princeps potestatis aeris*. Jsem jedním z těch, kdož putují a rozhlížejí se, *quaerens quem devoret*. Máte štěstí, že ze všeho, co můžeme lovit a žrát, dáváme nejraději přednost myším. Ale na tvém místě bych na to přehnaně nespolehal."

"To nnn...", zajíkl se tentokrát tak prudce, že mu oči div nevylezly z důlků. "To nnnnee..."

"Možné, možné," ujistil jsem ho, stále s bělostným, břítkým úsměvem. "Stůj tam, kde stojíš. Omez svou aktivitu na minimum a vyvázneš se zdravou kůží: *Parole d'honneur*. Pochopil jsi, co jsem ti řekl, dvounožče? Můžeš hýbat pouze očima a víčky. No, jsou přípustné rovněž opatrné nádechy a výdechy."

Ale... "Žvanit jsem ti nedovolil. Mlč a nehýbej se, jako kdyby na tom závisel tvůj život. Protože závisí, abych pravdu řekl."

Pochopil. Stál, mlčel a potil se, civěl na mne a intenzivně přemýšlel. Měl velice, velice zmatené myšlenky. U matematika bych takové namouduši nečekal. Mezitím Venera Whiteblack plnila svůj úkol, až vzduch vibroval magií jejího předení. Alenka se pohnula a vzdychla. Kočka ji upokojila pohlazením tlapkou po tváři. Charles Lutwidge Dodgson - rozpomenul jsem se na jeho jméno - se při tom pohledu zachvěl.

"Klid," řekl jsem neobyčejně mírně. "Tady se léčí. To je terapie. Buďtrpělivý."

Chvilí si mne prohlížel.

"Jsi mmm... moje halucinace," vysoukal ze sebe nakonec. "Nemá smysl, abych s ttt... tebou hovořil." "Sám bych to nevyjádřil lépe."

"To," ukázal lehkým pohybem hlavy k lůžku, "to má být ttt... terapie? Kočičí terapie?"

"Správně." "*Though this be madness,* " pro~aesi kupodivu bez zakotání, *'yet there is method in't.*"

"Ani to bych nedokázal vyjádřit lépe."

Čekali jsme. Konečně přestala Venera Whiteblack příst, položila se na bok, zívla a přihladila si kožíšek růžovým jazykem.

"Asi jsem už vypředla všechno," oznámila nejistě. "Jed, chorobu i horečku. Měla ještě něco

v kostní dřeni, nevím, co to bylo, ale pro jistotu jsem to taky odstranila."

"Bravo, My Lady." "Your Grace?" "Poslouchám." "Jsem pořád naživu."

"Snad jsi nečekala," usmál jsem se sebevědomě, "že tě nechám zemřít?"

Kočka přimhouřila oči v němém poděkování. Charles Lutwidge Dodgson, který již drahnou chvíli sledoval neklidným pohledem naše počínání, si nahlas odkašlal. Pohlédl jsem na něj.

"Mluv," dovolil jsem mu velkomyslně. "Jen se snaž nekotkat, smím-li prosit."

"Nemám tušení, jaký rituál se to tady odehrává," začal tiše, "ale jsou věci mezi nebem a zemí..."

. "Přejdi rovnou k těm věcem." "Alenka je stále v bezvědomí."

Ha. Měl pravdu. Zdálo by se, že se operace nezdařila, leč zdálo by se to výlučně lékařům. *Medice, tura te ipsum*, pomyslel jsem si. Dával jsem si na čas s odpovědí, třebaže jsem na sobě cítil tázavý pohled kočky a neklidný pohled učitele matematiky. Rozvažoval jsem různé možnosti. Jednou z nich bylo pokrčit rameny a odejít pryč. Avšak už jsem se přespříliš angažoval v té historii, nemohl jsem jen tak vycouvat. Láhev, o kterou jsem se vsadil s Břežňákem, to je jedna věc, ovšem prestiž...

Intenzivně jsem přemýšlel. Byl jsem však vyrušen. Charles Lutwidge najednou vyskočil a Venera Whiteblack prudce zvedla hlavu. Na květinových ornamentech viktoriánské tapety zatančil pohyblivý, rychlý stín.

"Ha - hááá!" zapištět ten stín a zakroužil okolo lustru. "Rády kočky netopýry?"

Venera sklopila uši, zasyčela, prohnula hřbet a zlostně zaprskala. Radecký se prozíravě zavěsil na stínidlo lampy.

"Chestere!" zavolal shora a roztáhl jedno křídlo. "Archie mě poslal vyřídít, abys sebou hodil! Je zle! *Les Coeurs* sebrali to děvče! Pospěš si, Chestere!"

Zaklel jsem nadmíru ohavně, avšak staroegyptsky, takže mi nikdo nerozuměl. Mrkl jsem na Alenku. Dýchala klidněji a na jejích lících jsem rozeznal dokonce nádech ruměnce. Jenže, kat aby to spral, pořád se neprobírala.

"Ona stále sní," objevil Charles Lutwidge Ameriku. "Obávám se však nejhoršího: že to vůbec není jen její sen."

"Také já se toho obávám," pohlédl jsem mu do očí. "Teď ale není čas na teoretizování. Musíme ji probrat z komatu, dokud nedojde k něčemu, co by již nešlo změnit. Radecký! Kde je děvče nyní?"

"Na Wonderland Meadows!" vypísl netopýr. "Na kroketovém hřišti! S Mab a *Les Coeurs*!" "Leťme."

"Leťte," vysunula dráčky Venera Whiteblack. "Já tady budu hlídat."

"Okamžik," zamnul si čelo Charles Lutwidge. "Nerozumím všemu... Nevím, kam a proč chcete letět, ale... Neobejdete se beze mne... To já musím vymyslet konec toho příběhu. Abych to mohl učinit... *By Jove!* Musím jít s vámi."

"Ty šprýmaři," vyprskl jsem pohrdavě. "Nevíš, o čem mluvíš."

"Vím. Toto je má vlastní fantazie." "Už ne."

Na zpáteční cestě byl *horror vacui* ještě horší. Poněvadž jsem spěchal. Stává se, že při podobných cestách je spěch zhoubný. Drobná chybila ve výpočtu a je možno zabloudit do F'lorencie roku 1348 během epidemie černé smrti. Anebo do Paříže, do té vražedné noci ze dvacátého třetího na dvacátého čtvrtého srpna 1572.

Buď ak buď jsem měl štěstí. Dostal jsem se tam, kam jsem potřeboval.

*

Švec se nemýlil, když tu chamrad' nazval všivou, teatrální bandou. Oni opravdu všechno dělali s efektem a pro efekt. Za všech okolností. Teď také.

Trávník mezi akáty měl napodobovat hřiště na krocket, pro efekt na něm byly rozestaveny dokonce obloukovité branky zvané v hráčském žargonu arches. *Les Coeurs*, bylo jich asi deset, třímali v rukou rekvizity - palice čili *mallets*. Kolem nich se válely předměty, které měly vůčihledně imitovat míčky, ovšem daleko více připomínaly do klubíčka svinuté ježky. V čele bandy samozřejmě stála rudavlasá Mab vystrojená v karmínovém atlasu a ověšená křiklavými šmuky. Zvýšeným hlasem a panovačnými gesty přidělovala svým poskokům místa, která měli zaujmout. Jednu ruku však neustále držela na rameni Alenky Liddelové. Dívenka přihlížela přípravám s živým zaujetím a planoucími tvářemi. Očividně jí ani nepřišlo na mysl, že se zde nechystá zábava, nýbrž sadistická, teatrální exekuce.

Moje nečekané zjevení vyvolalo jako obvykle rozruch a zmatek mezi *Les Coeurs*, který však Mab obratem uklidnila.

"Lituji, Chestere," oslovila mne chladně, muchlajíc Alenčin rukáv prsty ozbrojenými zlatými prsteny. "Je mi nesmírně líto, ale máme již kompletní družstvo hráčů: Mezi jinými též z toho důvodu jsi neobdržel pozvání."

"Nevadí," zívá jsem, abych jim demonstroval řezáky, tesáky, trháky, premoláry, amoláry, zkrátka celou působivou sestavu své zuboviny a skloviny.

"Nevadí, Vaše Výsosti, i tak by mi nezbylo než odmítnout. Nejsem fanoušek krocketu, dávám přednost jiným hrám a kratochvím. A co se týče vašeho družstva, tuším, že máte i záložníky."

"Odkdy tě zajímá," přimhouřila oči Mab, "co máme a co ne?"

"Jsem totiž nucen vzít odtud tuto Miss. Navzdory tomu, že vám překazím zábavu."

"Aha," oplatila mi Mab demonstraci chrupu, nepřesvědčivě imitujíc úsměv. "Rozumím."

Vysvětlí mi však, proč se naše odvěké spory o hegemonii mají projevovat vzájemným kradením hraček? To se musíme vážně chovat jako děti? Nemůžeme si stanovit čas a místo, abychom v klidu vyřídili to, co máme vyřídít? Čekám na tvé vysvětlení, Chestere."

"Mab," odtušil jsem. "Chceš-li diskutovat, urči čas i místo. Ale v náležitém předstihu, protože dnes opravdu nemám náladu na dispute. Kromě toho tví hráči čekají. Beru si tedy slečnu Liddellovou a mizím. Nehodlám vám nadále překážet."

"Na kýho šlaka," upadla Mab do hrubiánského argotu - *jako vždy*, když se rozčílila. "Na kýho čerta potřebuješ toho fracka, prašivej kocoure? Proč ti na něm tolik záleží? Možná ti vůbec nejde o tu usmrkanou holku, co? Odpověz!"

"Řekl jsem, že nemám náladu na dispute. Týká se to rovněž odpovídání na vlezlé otázky, Pojd' sem, Alenko."

"Ani se nehni, smrade!" Mab zaťala prsty do Alenčina ramena, až se dívčina tvář zkrivila a zbledla bolestí. Z výrazu jejích černých očí jsem usoudil, že se konečně začala domýšlet, jaká hra se zde měla hrát.

"Vaše Výsost," rozhlédl jsem se a zpozoroval, že mě *Les Coeurs* začali pozvolna obkličovat, "ráčí laskavě sejmut svou půvabnou ručku z ramene toho dítěte. Okamžitě. Rovněž se Vaše Výsost uráčí instruovat své lokaje, aby vycouvali na protokolem předepsanou vzdálenost."

"Skutečně?" ukázala Mab opět zuby. "A smím vědět, co se stane, pokud se neuráčím?"

"Samozřejmě že smíš, šelmo ryšavá. Já se taky zachovám neprotokolárně a s tou tvoují mizernou sebrankou škaředě zatočím."

A tak skončil náš rozhovor. *Les Coeurs* se na mě vrhli, aniž by čekali, až dozní královnin křik a její oprstenovaná ruka dokončí vladařské gesto. Sesypali se na mne všichni, co jich tam bylo. Hromadně.

Byl jsem však připraven. Z jejich plástíků zdobených karetními symboly rázem létaly cáry. Létaly cáry z nich samotných. Ze mne sice také, ovšem nesrovnatelně méně. Převalil jsem se na hřbet. Poněkud to omezilo mou pohyblivost, ale mohl jsem z nich dělat fašírku rovněž drápy zadních tlap. Mé úsilí se začalo vyplácet: někteří *Les Coeurs*, řádně pocuchaní mými zuby a drápy, vzali nohy na ramena, neohlížeje se na vrískot své velitelky, která jim nevybíravými slovy poroučela, co a odkud mně mají vytrhnout.

"Kdo by se vás vlastně měl bát?" vykřikla zčistajasna Alenka a vnesla tak do všeobecného řevu nový tón. '~Tždyť jste jen karty! Nic víc než souprava karet!" .

"Vážně?" zaječela Mab a zacloumala s ní. "Na co ty nepříjdeš?"

Jeden z *Les Coeurs*, *kudrnatý* mladík, podle znaku na prsou křížový spodek, mne chytil oběma rukama za ocas. Nesnáším takové důvěrnosti, tak jsem mu utrl hlavu. Ale to už na mně seděli a leželi další a hlasitě funěli, jak mě zpracovávali pěstmi, podpatky a kroketovými palicemi. Byli tvrdí, jenže já také. Po chvíli jsem si vybojoval trochu místa, mohl jsem přejít od pozičního boje k manévrování. Země pod nohama už byla pekelně červená a pekelně kluzká.

Alenka koplá vší silou Mab do holeně. Její Královská Výsost ošklivé zaklela a s rozmachem uhodila děvče do obličeje. Alenka upadla rovnou na jednoho z mých protivníků, který se právě snažil vstát. Než ze sebe Alenku shodil, vyškrábl jsem mu jedno okó. Tomu, co se mi v tom snažil zabránit, jsem vyškrábal obě. Dva další se dali na útěk, a tak jsem se mohl postavit.

"Nu, milá Queen of Hearts? Nebylo toho pro dnešek už dost?" vydechl jsem a olízl si krev z nosu a vousů. "Nedokončíme to někdy příště, když předem stanovíme čas a místo?"

Mab mne počastovala předlouhým souvětím, v němž výraz "mourovatý čubčí syn" patřil

spíše k mírnějším, třebaže nejčastěji se opakujícím. Očividně neměla v úmyslu odkládat řešení našeho konfliktu na jiný termín. Několik *Les Coeurs* se vzpamatovalo z prvního šoku a chystalo se k dalšímu útoku. A já jsem byl už trochu unaven a mimo vši pochybnost jsem měl též zlomené žebro. Zakryl jsem svým tělem Alenku.

Mab triumfálně zaječela. Akátové mlází se rozestoupilo jako Rudé moře před Izraelity a z něj, povzbuzován halekáním *Les Coeurs*, vyběhl Pentlochňap. Přesněji: nechutně přerostlý exemplář Pentlochňapa. Vzteklitého Pentlochňapa.

"Nechám si z tebe ušít čapku, Chestere!" vriskla Mab, ukazujíc Pentlochňapovi, po kom má skočit. "Pokud z tebe zůstane dost kožešiny na jednu čepici!"

Jsem kocour, mám devět životů. Nevím, jestli jsem se někdy zmínil o tom, že osm jsem už spotřeboval.

"Utíkej, Alenko," sykl jsem. "Utíkej."

Jenže strachem ochromená dívka se ani nepohnula. Nijak zvlášť jsem se jí nedivil. Pentlochňap hrábl pazoury do země, jako by chtěl vykopat stanici metra anebo tunel pod Mont Blankem. Zježil černorudou srst, takže se dvojnásobně zvětšil, ačkoliv i tak už byl zatraceně velký. Svaly pod jeho kůží zahrály Devátou symfonií a v očích mu zaplála pekelný oheň. Otevřel tlamu do šíře, která by za jiných okolností jistě zalichotila mému velikášství. A vrhl se na mne.

Bránil jsem se urputně. Dal jsem ze sebe všechno. Ale on byl větší a setsakramentsky silný. Než se mi ho podařilo setrást a odrazit, pořádně mi pustil žilou.

Ledva jsem se držel na nohou. Krev mi zalévala *oči a* stydla na bocích, ostrý konec jednoho z několika zlomených žeber se usilovně snažil najít něco v mé pravé plíci. Alenka pištěla, až v uších zaléhalo. Pentlochňap si otřel varlata o trávu, vztyčil zbytky uší, pohlédl na mě zpod rozdrásaných víček a přes krvácející čenich. Znovu otevřel tlamu. A naprosto nečekaně ji zase zavřel. Místo aby skočil a na místě mě dorazil, zůstal stát v mém zachmurdění.

Instinktivně jsem se ohlédl a ztuhl jsem. Řeknu vám: něco podobného jsem viděl naposledy ve slavném Griffithově filmu "Zrození národa". Mezi stromy se ke mně blížila pomoc. Jenže to nebyla U. S. kavalérie ani Ku-Klux-Klan; byl to můj známý, jistý Charles Lutwidge Dodgson. Řeknu vám: vyhlížel jako svatý Jiří na Carpacciově obraze a ozbrojen byl mečem šaršounem planoucím oslnivými záblesky.

Věřte nevěřte, ale Pentlochňap se dal na útěk jako první. Za jeho staženým chvostem upalovali ti z *Les Coeurs*, kteří se ještě udrželi na nohou. Jako poslední opouštěla bitevní pole královna Mab, zápolíc s dlouhou atlasovou róbou. To jsem užasle viděl jako přes akvárium naplněné štávou z červené řepy. A o chvíli později...

Slibte mi, že se nebudete smát.

O chvíli později jsem spatřil Králíka s červenýma očima, an se dívá na ciferník hodinek, které si vytáhl z kapsičky u vesty. Pak jsem padal do černé, bezedné díry.

Pád trval dlouho.

Jsem kocour. Vždycky dopadnu na všechny čtyři. Dokonce i tehdy, když o tom nevím.

*

"Ach," promluvil Charles Lutwidge Dodgson, opíraje se loktem o proutěný košík s obloženými chleby. "Jestlipak znáš, drahý kocoure z Cheshire, ten omamný pocit rozespalosti, jenž setrvává po procitnutí za letního jitra, kdy vzduch rozeznívá cvrlikání ptáčat, osvěžující větřík vane otevřeným oknem a ty ležíš a přivřenýma očima jako v pokračujícím snu vidíš líně se pohupující zelené větvičky nad zlatými vlnkami čerenou hladinou vody? Ach, kocoure, to je nevýslovná slast hraničící zároveň s hlubokým

smutkem, rozkoš, jež vhání slzy do očí jako krásný obraz či verš..."

Věřte nevěřte, ale ani jednou se nezakoktal. Piknik se vydařil. Alenka a její sestry si hrály na břehu Temže, střídavě nastupující na připoutanou loďku a skákající z ní na břeh. Pokud při tom některá z děvčat šplouchla do mělké vody, pronikavě pištěla a vysoko zvedala sukénku. V těch okamžicích se můj společník Charles Lutwidge viditelně červenal.

"*And I have loved you so long,*" zanotoval jsem si pod vousy. Dospěl jsem k závěru, že na tom, co tvrdil ten potrhlý Zajíc Březňák, bylo přece jen něco pravdy.

"Prosím?" "Zelené rukávy". Nevšímej si toho. Víš co, drahý Charlesi? Napiš o tom všem. Pohádka nám vyrostla jako veliká budova a je plná neobyčejných postav. Je načase, abys ji přenesl na papír. Tím spíše, že ty jsi ji začal."

Mlčel. A nedokázal odtrhnout zrak od vesele výskající Alenky Liddellové, jež právě zvedala sukni tak vysoko, že bylo zřetelně vidět i kalhotky.

"Je mezi námi půlka života," řekl tiše. "A čas dál kvapně a bezcitně se žene. V letech rozpuku mládí si ona již na mne nevzpomene."

"Navrhoval bych radši prózu," nevydržel jsem. "Poezie nejde na odbyt."

Podíval se na mne a svažtil obočí.

"Mohl by ses více... hmmm... zmaterializovat?" zeptal se. "Znervózňuje mne vidět tvůj úsměv visící v prázdnotě."

"Dnes, drahý Charlesi, ti nemohu nic odepřít. Mám u tebe příliš velký dluh."

"Nemluv o tom," řekl v rozpacích a sklopil zrak. "Každý na mém místě... Nemohl jsem přece dovolit, aby ji... a tebe... zahubila moje vlastní fantazie."

"Díky, žeš nedovolil. A jenom tak mezi námi: odkudpak jsi, ty chloubou jízdy i přechoty, vzal meč šaršoun harcoslavný?"

"Odkud jsem vzal co?"

"*Forget it*, Charlesi, uhýbáme od tématu." "Knížka popisující to všechno?" zamyslel se znovu. "Opravdu nevím, zda bych dokázal..."

"Dokázal bys. Tvoje fantazie má sílu, která dokáže lámat žebra."

"Hm," udělal pohyb, jako kdyby mě chtěl pohladit, ale včas si to rozvážil. "Hm, kdo ví? Snad by se jí... zalíbila taková knížka? Krom toho by nebylo špatné vydělat si pár liber, moje příjmy jsou poněkud omezené... Pochopitelně bych ji musel vydat pod pseudonymem. Moje místo na univerzitě..."

"Nezbytně potřebuješ pořádné *nom de plume*, Charlesi," zívá jsem. "Nejen kvůli tvým představeným. Tvoje občanské jméno se v žádném případě nehodí na obálku knihy. Zní, jako by umírající s rozednou plic diktoval závět'."

"No dovol," předstíral pobouření. "Máš něco lepšího? Nějaké jméno, co zní lépe?"

"Jasně. William Blake." "Posmíváš se."

"Nebo Emily Bronteová."

Tentokrát se uraženě odmlčel a dlouho nic neřekl. Sestry Liddellové našly na břehu prázdnou škebli. Jejich štěbetání ani na chvíli neutichalo.

"Spíš, kocoure z Cheshiru?" "Pokouším se."

"Tedy spi, tygře planoucí v hloubi noci. Nebudu tě rušit."

"Ležím na rukávu tvého žaketu. Co se stane, až budeš chtít vstát."

Usmál se: "Rukáv uříznu."

Dlouho jsme mlčeli a bloudili očima po řece, na které plavaly kachny a potápky.

"Literatura," ozval se náhle Charles Lutwidge, jako kdyby se probudil ze spánku.

"Literatura je dnes již mrtvé umění. Přijde dvacáté století a to bude věkem obrazu."

"Máš na mysli tu zábavu, kterou vymyslel monsieur Louis Jacques Mandé Daguerre?"

"Ano," odvětil. "Myslím fotografii. Literatura je fantazie, a tedy klam. Spisovatel klame

čtenáře, předkládá mu jako realitu vlastní imaginaci. Slova bývají často dvojsmyslná anebo mnohosmyslná. Fotografie alespoň nelže..."

"Vážně?" pohnul jsem konečkem ocasu, což u nás, koček, někdy znamená posměch. "Fotografie že nemůže být dvojsmyslná? Ani taková, která ukazuje asi dvanáctiletou dívku v rozkošných

nedbalkách, která leží na pohovce v možná dvojsmyslné, leč dostatečně výmluvné póze?"

Polil ho ruměnec.

"Nemáš se zač stydět," pohnul jsem znovu špičkou ocasu. "Všichni máme rádi krásu. I mne, drahý Charlesi, fascinují mladičké kočičky. Kdybych se zabýval fotografováním jako ty, nehledal bych si jiné modelky. A na konvence se vykašli."

"Nikdy jsem nikomu nnn... neukázal ty fotografie," začal nečekaně opět zadržávat. "A nikdy je nikomu nnn... neukážu. I když se ti musím přiznat, že byla taková ddd... doba, kdy jsem měl s fotografováním jisté plány do bbb...budoucna. Finančního rázu."

Usmál jsem se. Nemohl tušit, co ten úsměv znamená. Nemohl tušit, nač jsem myslel. Věděl jsem totiž, že za sto třicet čtyři roky, v červenci 1996, čtyři jeho snímky zachycující děvčátka od jedenácti do třinácti let, všechna v romantickém a vzrušujícím viktoriánském prádelku, všechna ve dvojznačných, nicméně eroticky sugestivních pózách, budou draženy v Sotheby's a prodány za čtyřicet osm tisíc liber šterlinků. Za čtyři papírky opracované technikou koloidního procesu to je jistě slušná sumička. Ale nemělo smysl o tom mluvit.

Zaslechl jsem zašumění křídel. Na blízké vrbě usedl Edgar. Významně zakrákal. Nebylo to nutné, věděl jsem, že už je čas.

"Pro mne dnešní piknik končí," zvedl jsem se. "Bud' zdrav, Charlesi."

Neprojevilo údiv.

"Jsi schopen jít? Tvoje zranění..." "Jsem kocour."

"Málem bych zapomněl. Jsi kocour z Cheshire. Setkáme se ještě někdy? Co myslíš?"

Neodpověděl jsem.

"Setkáme se ještě někdy?" zopakoval. "*Nevermore*," řekl Edgar.

*

A to, mí drazí, by bylo v podstatě všechno. Závěr bude tedy stručný.

Když jsem se vrátil do Kraje, odpoledne ještě neskončilo, protože čas u nás ubíhá poněkud jinak než u vás. Nezamířil jsem však za Zajícem ani za Ševcem, abych si vyzvedl láhev vyhranou v sázce a pochválil se dalším - po tom tvrdohlavém Shakespearovi - úspěchem při napravování světové literatury. Nevyhledal jsem Mab, abych se pokusil urovnat náš konflikt nějakou banální, ale komplimenty prošípanou konverzací. Šel jsem do lesa, abych si poležel na větvi, olízl si rány a vyhrál si kožich na sluníčku.

Tabulku s nápisem BEWARE THE JABBERWOCK někdo ulomil a hodil do křoví. Pravděpodobně to byl sám

Tlachapoud osobně. K smrti rád děsí kolemjdoucí a výstražná tabulka mu kazí efekt překvapení.

Má větev byla tam, kde jsem ji zanechal. Vylezl jsem si na ni. Ocas jsem malebně svěřil dolů. Pohodlně jsem se uložil, když jsem se předtím přesvědčil, že se nikde nablízku nevyskytuje Radecký.

Sluníčko hrálo. Vetchaří hadroušci hlasitě klápali zobáky v korunách tumtůmů. Selvy syštěly. Lysperní jezelení něco dělali v mokřavě, ale neviděl jsem co, poněvadž to bylo dost daleko.

Bylo zlaté odpoledne. Blížil se svačvečer. Tesknoskuhravý, jak to už u nás bývá. Koneckonců, přečtěte si o tom sami. V originálu. Anebo v kterémkoliv z překladů. Je jich přece tolik.

poznámka

V povídce je použito citaci a názvosloví z Alenčiných dobrodružství podle české verze překladu manželů Skoumalových. Pro majitele či znalce staršího překladu Jaroslava Císaře (který ovšem nedávno opět vyšel) nebude snad velký problém poznat, že např. Jabberwocka čili Tlachapouda znají pod jménem Žvahlav.

Pro název a motto povídky použil Andrzej Sapkowski básně v úvodu Alenčiných dobrodružství. V žádném z českých vydání knihy se ale Carrollovy verše buhvíproč neobjevují.

Bojový duch

Nashville” sestoupil tak nízko nad komplex, až se úplně setmělo, protože gigantický trup křižníku totálně zastínil i ty zbytky slunce, které nebyly zatemněny kouřem z hořících zásobníků paliva. Skla z oken vyletěla už dříve – a teď, když „Nashville” odpálil torpéda, vyletěly rámy i s okenicemi. Bylo zřejmé, že „Nashville” nestřílel po nás, to by administrativní budova zcela určitě nevydržela. Torpéda udeřila do energetického komplexu, který stále bránily pozůstatky Novakovy útočné skupiny. I když se to zdálo nepravděpodobné, Novakova skupina stále odpovídala palbou – světélkující nitky těžkých laserů plamenně tančily po trupu vlajkového křižníku Společnosti Ifigenie-Thetis. Nicméně nevypadalo to, že by tungstenový pancíř křižníku utrpěl nějaké škody.

Yamashiro řekl vše, co k tomu mohl říci a v tom okamžiku se projevilo, že z celého důstojnického sboru naší skvělé žoldnéřské skupiny je Valerie van Houten ta nejimpulsivnější a s velmi malým sebeovládáním. Všichni jsme Valerii van Houten znali. Proto nás absolutně nepřekvapilo to, co udělala.

Valerie kopem převrhla křeslo, z kterého se sesypala celá hromada zásobníků Craftsman MkIII a potom hodila řádného meda na mihotající se obrazovku monitoru, protkanou řádky rušení.

-Ty zasraný zkurvysyne! – zařvala zcela nekulturně. – Ty

Vřískala asi tak ještě půl minuty a ani jednou se neopakovala. A my všichni jsme měli pocit, že se stěny budovy neotřásají od výbuchů střel, raket a fotonových torpéd, ale od jejího řevu.

Yamashiro se na obrazovce zavlnil, skoro jako by mohl vidět Valerii plivanec stékající po obrazovce.

- Jak povrchní – řekl. – Jak primitivní...

-A jak pravdivé – nevydržel jsem to. Jsi zasraný zkurvysyn, Yamashiro san a nejenom to. Tím, co jsi nám právě sdělil, jsi dokázal, čím jseš. A ty sám víš zcela přesně, jaký jsi zkurvysyn. Teď, když jsme ovládli celý komplex, když prakticky vládneme celému městu,. Tak ty místo toho, abys sem poslal hlídkové lodě Koncernu, nestydatě nám přikazuješ kapitulovat, protože se tvoje firma mezi tím dohodla s Ifigenií-Thetis a výsledkem je to, že celá tahle prokletá válka byla k ničemu ? A to nám říkáš teď, když nás „Nashville” masakruje torpédy ?

-Připomínám – řekl Yamashiro zpoza pásů rušení – že hovoříme o faktech. O faktech, která nikdo z nás nezmění. Ani vy, tím méně já. Já vás o těchto faktech pouze informuji, takže zahrnování mne urážkami se mi nejeví slušné, ani oprávněné. Situaci to také nezmění. To je moji pánové – a dámy – force majeure, vyšší moc. Předávám vám ultimatum od Ifigenie-Thetis. Jestliže se okamžitě nevzdáte, bude „Nashville” a „Electra” pokračovat v ostřelování komplexu. A potom vyloží výsadek. Ti, kteří se postaví na odpor, budou zastřeleni na místě.....

- Yamashiro – přerušil jsem ho, snažíte se zachovat klid. To ty jsi podepsal naši smlouvu jménem Koncernu. Tím stejným zlatým Parkerem, který ti kouká z kapsičky u vesty. A v té zasrané smlouvě je klauzule, zaručující nám bezpečnost a ochranu v případě neúspěchu akce. A ty víš, proč se ta klauzule ve smlouvě objevila. Ifigenie-Thetis neuznává platnost konvencionálních práv žoldákům. Když se vzdáme, tak nás zlikvidují. Dodrž smlouvu, Yamashiro !

- Je mi líto, plukovníku Lemoine, ale ta smlouva už neplatí. Podepsal jsem ji, když jsem měl zplnomocnění Nadzorčí rady Koncernu Schraeder & Haikatsu. A teď, na základě podobných zplnomocnění činím smlouvu neplatnou. Null and void. Samozřejmě na základě třetí klauzule dodatku smlouvy můžete žádat odškodnění soudní cestou....

Culture Vulture prudce trhl hlavou a zaryčel divokým oslím chechotem. Smích byl tak nakažlivý, že jsme se všichni začali postupně řehat a svíjet, až nám tekly slzy. Začal to Papa Cuxart. Potom Muireann Tully, tence a pištivě jako děvčátko. Potom Jaime Santacana, kroutící se, protože mu záchvaty smíchu vyvolávaly bolesti v laserem popáleném rameni. Pak jsem se připojil já a nakonec Valerie.

Yamashiru to nepobavilo. Ušklíbl se a otevřel ústa, aby něco řekl. Nestihl to. Muireann Tully vytáhla z pouzdra svůj staromódní Walther a Padli jsme na poslední chvíli. „Nashville” i „Electra”, která se k němu připojila, zasypaly komplex lavinou palby. Vyplivl jsem omítku a chuchvalce z plastového obložení podlahy a zapnul vysílačku.

- Novaku – zařval jsem, snažíte se překřičet hluk a lomoz. – Nahlaš svou situaci, over ! Vysílačka zarachotila. Novak mluvil rychle, nesrozumitelně a rovněž překřikoval hluk explozí a výstřelů. Rozuměl jsem každému třetímu slovu, ale chápal jsem smysl. Po eliminaci všech sprostých slov zůstalo z jeho hlášení to podstatné: Na Promenádě je to beznadějné, zrcadlovy útočí nepřetržitě, dochází munice, neudržím se, čubčí synové, over.

Culture Vulture se odvrátil u počítače, u kterého klečel.

- Mám je – řekl. Mám „Nashville”. Mám to spojit ? Budeš vyjednávat?

- Spoj to – rozhodl jsem. Budu vyjednávat. Bohužel, Koncern nás nechal na holičkách, takže jediné, co můžeme udělat, je zachránit lidi. Konec, chlapci. Nemáme proč bojovat, není smlouvy, není peněz. Ještě, že alespoň záloha je bezpečně v Credit Betelgeuse. Jaime, vydej rozkazy skupinám. Cease fire, složit zbraně, vyslat signál kapitulace na všech kanálech. Valerie zmlkni! Místo toho pyskování se pokus ulovit „Hermione” a potom najed’ na Private Mode Novaka, Cuypersa a Roikinnena. Vyšli jim....S.Y.A. Od této chvíle každý sám za sebe.

- A my ?

- My taky. Udělej, co jsem řekl.

- Centru velení Společnosti Ifigenie-Thetis – opakoval do mikrofону Culture Vulture. – Centru velení Společnosti Ifigenie-Thetis na palubě křižníku „Nashville....

Santacana náhle zařval do vysílačky sérii malebných španělských nadávek, založených hlavně na procesu znečišťování mateřského mléka různými kapalinami produkovány lidským organismem. Došlo mi, že některá bojovnější útočná skupina protestovala proti „Cease fire”. Samozřejmě kanonáda nepřestávala. Lasery a čtyřhlavňové Oerlikony nadále z Promenády objížděly po zjizvených trupech křižníků zavěšených nad komplexem.

- „Hermione” byla zasažena torpédem – Valerie si vytáhla sluchátko z ucha. – Slyšíš, Thierry ? „Electra” ostřelovala plošinu. Raikinnen odrazil útok zrcadlovek, ale „Hermione” není schopná startu !

- Vyslalas Einarovi S.Y.A. ?

- Právě to dělám. Raikinnene, slyšíš mě, over ? Máš S.Y.A. Od Lemoina ! S.Y.A., over ! Čemu nerozumíš ? Save your ass ! Zachraň svou prdel ! A jak mám vědět jak ? E.O.T., no confirmation ! A co teď, Thierry ?

- Zkontaktuj „Sterreta” !

- Centru vedení..... – opakoval Culture Vulture.

Rachot znějící od energetického komplexu najednou utichl. Střílely pouze „Nashville” a „Electra”, orajíce zemi a budovy paprsky laserů a explozemi fotonových torpéd. Pohlédl jsem na Santacanu. Santacana odpověděl pokynutím hlavy a začal na vysílači nastavovat kód další skupiny. Culture Vulture se stále snažil navázat spojení s „Nashville”. Muireann Tully a Papa Cuxart, kterým nikdy nebylo třeba nic říkat dvakrát, spěšně plnili zásobníky a energizery pro náš příruční arsenál – šest Craftsmanů, ruční laser SACO

Mini Silverlode , dva termitové granátomety Mitsuoki AGS a naše pýcha – supermoderní plamenomet „Stalwart” firmy „Interdynamic”.

- Uvažuješ nad tím, jak se probít ? Valerie pohlédla koutkem oka na arsenál. A kam ? „Sterret” neodpovídá, určitě ho rozdrtili, stejně jako „Hermione”. Nemáme se kam probít. Thierry má pravdu. To je konec, Siobhan.

- Valerie – Muireann Tully pozvedla hlavu a odhrnula z čela rudé, lehce vlnité lehce vlnité vlasy. „Siobhan” byla její přezdívka ještě z IRA. – Nevím jak ty, ale já se nemíním vzdát.

- Ani já – řekl Papa Cuxart, aniž zvedl hlavu. Dostal jsem dva rozsudky smrti, v „Marubeni Ito” a ve Federaci.. Takže i když mě nerozstřílejí zrcadlovky na místě, propadnu extradici.....

- „Nashville” na příjmu – přerušil nás Culture Vulture. Thierry neuhodneš kdo....

- Uhodnu – řekl jsem. Dej mě na audio a vypni obraz. Nechci toho zkurvysyna vidět, ani nechci aby on viděl mě.

- Můžeš mluvit.

- Plukovník Lemoine volá „Nashville” – odkašlal jsem si, nevalně spokojený s tónem svého hlasu.

– Plukovník Lemoine.....

- Netraťme čas zbytečnými tlachy – rozlehl se místností odporný, studený a skřehotavý hlas Žáby. Bezpodmínečná kapitulace, Lemoine. Surrender U.C. Žádné dohadování ani ústupky. Okamžité přerušení palby, blokáda spojení a řídicích počítačů, vypnutí naváděcích laserů, složení zbraní a zajištění materiálů. Confirm.

- Jediné, co v tomto okamžiku udržuje palbu jsou tvoje křížníky? Ruskine.

- Rád bych věřil tomu, že je to pravda. Takže dobře tedy, Lemoine. Vydám rozkaz k zastavení palby. Vykládám výsadek na terén komplexu. Avšak varuji vás, jakýkoliv pokus o odpor nebo ničení majetku Společnosti bude potrestán. Na místě a nemilosrdně. Předej mi svoje souřadnice, plukovníku. Vyšlu speciální oddíl pro tebe a pro

následující důstojníky: John Cuxart...

Papa se ironicky ušklíbl.

- Maynard Mannering.....

Culture Vulture si odplivl na podlahu, zasypanou troskami.

- Jaime Santacana – pokračoval studeně Žába. – Muireann „Siobhan” Tully, Leslie Novak, Einar Raikinen, Jan Willem Cuypers, Valerie van Houten.....

Muireann se sladce usmála na Valerii, načež jí podala Craftsman, brašnu se zásobníky a závěsník s granáty. Valerie to přijala.

- Confirm and re-confirm – požádal Ruskin, poté co skončil s vyštěkáváním jmen těch, na které byly vyneseny rozsudky. Admirál Ruskin. Dříve, když byl ještě žoldákem, tak jako my a nebyl ještě admirálem, byl znám jako Žába, podle svého specifického vzhledu.

Culture Vulture na mě mrkl a vytůkal na klávesnici souřadnice Rogersovy plošiny, od které nás dělilo šest kilometrů.

- Confirm, Ruskine – odsekl jsem a přebral od Muireann nabitý Craftsman. Surrender U.C. in force. Čekáme na tvůj oddíl na udaných souřadnicích. See you later, aligator. E.O.T., N.C.R. Odpojit ses Vulture ?

- Jasně že jo.

- No takže.... – potěžkal jsem kulomet v ruce. – Polib nám prdel, Žábo.<O:P</O:P

•••<O:P</O:P

Dostihli nás na Třetí Úrovní. Možná usoudili, že víme o doku, ve kterém stojí „Isogi Maru”. Možná nás Žába znal natolik dobře, aby odhadl náš postup. A možná měli prostě štěstí. Štěstí, které nám chybělo.

Přijeli ve čtyřech ATV vybavených čidly a lokátory Infra R, protože nás zahrnuli palbou v okamžiku, kdy jsme si mysleli, že nás ještě kryje tma a kouř. V okamžiku do nás nahustili vše co měli – rakety, plasmu, střely SLAP. Pravý overkill.

Dostali polovinu chlapců z obranné čety. Bohužel dostali taky Santacanu, který je vedl. Jaime zemřel na místě. Rychle. Měl štěstí, zmetek. Ti méně šťastní, popálení a ranění ječeli tak, že si někteří z nás strhli na chvíli helmy z hlavy, aby utekli před tím, co vycházelo ze sluchátek.

Ale sebrali jsme se rychle. A odpověděli jim ještě větším overkillem. Pustili jsme do nich všechno, co jsme měli.

Muireann Tully sejmula jeden ATV laserem SACO, Papa probil druhý termitovou střelou z Mitsuoki. Z obou transportérů se nezachránil nikdo. Ze zbylých, které ostatně taky hořely, se vyrojili rangeři z Ifigenie-Thetis Interplanetary Security Forces ve svých černých kevlarových kombinézách a helmách se zrcadlovými clonami, podle kterých dostali své slangové pojmenování.

A jelo se na ostro. Uprostřed kouře, uprostřed ohně a hluku, uprostřed křiku, uprostřed šumu a sykotu vody řinoucí se ze stříkaček. Zrcadlovky si evidentně myslely, že nás smetou samotnou převahou, že nás zatlačí do chodeb na Druhou Úroveň. Ale my jsme neměli jiné východisko, museli jsme jít vpřed, do doku, kde stála „Isogi Maru” – nákladní loď, naše jediná šance.

Mezitím než Valerie a Papa Cuxart postavili na trojnožku Stalwart, nás trochu zmáčkli – granáty a střely z Craftsmanů nebyly dostatečnou ochranou, měli ostatně své vlastní Craftsmany, měli i dvojhlavňové Daihatsu. A uměli je používat. Začalo nám téct do bot. Jim taky teklo do bot, ale jich bylo víc.

Ale za chvíli promluvil Stalwart. Odhodte všechny naděje, pravil, a Třetí Úroveň se změnila v dantovské peklo. Valerie klečící s tváří u krytu zaměřovače ječela jako šílená a plamenomet soptil a chrlil oheň, pod kterým se taval beton a ocelové výztuže. Muireann a Culture Vulture sázeli do plamenů granát za granátem a Papa to všechno stehoval tenkou červenou nitkou laseru SACO.

- Dost! – zařval jsem. Viděl jsem, že je toho opravdu už dost. – Dost, Valerie ! Přeruš palbu!

Zvedla hlavu od zaměřovače. Měla nepřičetné oči, na špinavé tváři ji slzy vykreslily hrůzostrašné vzory.

Zvedl jsem ze země Mitsuoki. Byl nabitý. Odpálil jsem ho i bez míření rovnou od pasu. Termit vypálil ve stěně haly díru, kterou by bez problémů projel ATV. Papa Cuxart jemně odsunul Valerii a zvedl Stalwart i s trojnožkou.

- Nech ho tady – zabručel jsem. Udělal svou práci. Nemůžeme s sebou vláčet takovou zátěž. Vezměte pouze kulometry a SACO. Siobhan, Vulture do průlomu, pročistěte průchod ! Jdeme do doku ! Za chvíli obklíčí komplex ! Valerie, co je s tebou ? Vstávej, kurva, vstávej !

Valerie vzlykla, rozkašlala se a rozhlédla se po tom, co leželo okolo nás. To, co kolem nás leželo, byly krvavé cáry, které zůstaly z obranné skupiny. Brutálně jsem s ní škusnul a zvedl z kolen. Pohlédla mi přímo do očí. Najednou jsem pocítil lítost. Litoval jsem, že mě s Valerií nic nespojovalo. Nic, i když byl okamžik, kdy nás mohlo něco spojit. A už tehdy jsem věděl, že se ten okamžik nikdy nevrátí.

Dali jsme se do běhu. V dáli, zpoza dýmu, ohně a vody, jsem už slyšel řev dalších transportérů, prodírajících se na balonových kolech troskami.

„Isogi Maru” !

Ocelové schody. Plošina s žebříky. Rachot a křik, černé postavy v zrcadlových helmách. Nahoře i dole. A my uprostřed. Železná konstrukce kolem nás jiskřila pod úderu kulek.

„Isogi Maru” !

Zázraky se stávají zřídka. Ne každodenně. Ne dnes. Když jsme vbíhali do spásné chodby, zasáhla Papa Cuxarta střela SLAP do krku. Jeho hlava prostě zmizela spolu s helmou a krabičkou Camelek, vetknutou za jejím páskem. Jedna ruka upadla na ocelové pláty. Druhá visela stále u těla, i když bylo těžko říci na čem. Přijali jsme to bez emocí – každý z nás měl vlastní problémy. Nikdo nevyvázl nezraněn. Krev z nás tekla proudem, klopýtali jsme, padali, vstávali.

„Isogi Maru” !

Na druhé podestě upadla Muireann a už nebyla schopna vstát. Valerie ze sebe strhla popruhy, zacvakla spony do pásů Irky a už ji vlekla po ocelových plátech. Já jsem klečíc vystřílel do zrcadlovek, které se za námi hnaly, všechny kumulativní rakety z Mitsuoki. Všechny tři. Ale tou poslední jsem zlikvidoval schodiště – termit změnil polovinu podesty v malebnou pavučinu, třpytící se jiskrami a slzami roztaveného kovu.

Z chodby zarachotily Craftsmany, ve sluchátkách zavibroval křik obou děvčat. Běžel jsem za nimi – běžel jsem podél širokého pásu lesknoucí se krve, kterou zanechávala Muireann vlečená po ocelových plátech.

Obklíčili nás poté, co si lasery propálili průchody ve stěnách komplexu. Ale podesta byla úzká, těsná a obrovská nádrž na vodu nám poskytla úkryt a ochranu. Leželi jsme, cítíce horko našich těl a dělali vše proto, abychom přežili. Zrcadlovky se dostaly tak blízko, že někteří dokonce vysunuli teleskopické bodáky na hlavních svých Daihatsu. Ale my jsme chtěli přežít za každou cenu. Posledního jsme zlikvidovali ze vzdálenosti několika metrů – já mým Glockem, Muireann svým staromódním Waltherem.

Když se stáhli a nechali nás oddychnout, když jsem si ověřil, že Culture Vulture nežije, když se Muireann chvěla zimnicí, ležící tváří na ocelovém plátu, když Valerie skončila obvazování svého stehna vlastním first aid packetem, jsem našel východisko. Ventilační šachtou, kterou obnažily SLAPy.

- Valerie ! Siobhan ! Rychle !

Muireann zvedla hlavu.

- Nemůžu vstát – řekla krátce a ledově. Nemůžu pohnout nohama. Páteř. Nechte mě tady.

Pravděpodobně mi neuvěříte, ale vůbec to neznělo pateticky. Naše profese má své zásady, svůj nepsaný kodex. Poklekl jsem a políbil ji na špinavou a zakrvavenou tvář. Potom jsem ji pomohl usednout a opřel ji zády o nádrž. Dal jsem jí Craftsman a poslední zásobník. Valerie vedle ní beze slova položila závěsník s granáty. Oběma. A potom jsme bez ohlédnutí vklouzli do šachty. Já a Valerie. Pro Muireann jsme už nic víc udělat nemohli. Opravdu

Neodplazili jsme se daleko, když jsme uslyšeli, jak to pere z Craftsmanu. A o chvíli později uslyšeli její křik. Ne, ne křik, zpěv. Muireann Siobhan Tully, rudá Muireann Siobhan Tully z Dublinu, z malebné Fenian Street zpívala, vyprazdňující poslední zásobník do zrcadlovek, které se k ní blížily po schodech s teleskopickými bajonety na hlavních Daihatsu

In Dublin's fair city

Where the girls are so pretty....

Craftsman škytl a zmlknul, načež v krátkém odstupu explodovaly oba granáty.

I first set my eyes on sweet Molly Malone....

Výstřely z jejího staromódního Walthera. Jeden, druhý, třetí... A zpěv, stále divočejší, stále zoufalejší.

As she wheeled her wheelbarrow

Thru' streets broad and narrow

Crying.....

Výstřel. A ticho.

Muireann Siobhan Tully z Fenian Street.

Nic jsme nemohli udělat. Nic.

Když jsem Valeriei van Houten vytáhl větrací šachtou ven na Plošinu, zemřela. Měla roztrženou stehenní tepnu. Vykrvácela i přes pečlivě založený obvaz. Před i během boje polykala Euphoral a Battle Dust a když umdlávala, píchla si stimulanty a analgeny. Necítila bolest a tak ani nepoznala, že umírá. Umřela právě v tom okamžiku, kdy nás našli hoši Jana Cuypse. Cuypers, jakmile uslyšel signál S.Y.A., si vzpomněl na dok, ve kterém stál zapomenutý nákladník „Isogi Maru”. A zachránil si prdel. Svou a rovněž chlapců a děvčat, které vedl a kterým se podařilo probít. A zachránil taky moji prdel. I když jsem ho vůbec nemusel zajímat. Protože když jsem vyslal S.Y.A., neřekl jsem mu o nákladníku, neřekl jsem to ani jemu, ani Novakovi, ani Raikinnenovi. Naše profese má svá pravidla a zásady. Cuypers, Novak a Raikinnen měli odvrátit pozornost a stáhnout zrcadlovky na sebe. A „Isogi Maru” měl z planety odvézt mě, Papa Cuxarta, Santacanu, Culture Vultura a Muireann Tully. A Valeriei.

Ale Valerie zemřela.

Představte si, že jsme odletěli bez problémů. Nezničila nás torpéda „Nashville” a „Electry”, neposlali za námi stíhače a torpédoborce. Zázraky se nestávají každodenně. Ale pro nás se stal toho dne.

Odletěli jsme.

A tehdy, na palubě „Isogi Maru”, který se po odhození nádrží stal celkem rychlou lodí, jsem složil velmi hloupou, opravdu šílenou přísahu. Omotaný obvazy a bandážemi, nadopovaný zástříky, jsem něco slíbil admirálu Ruskinovi, zvanému Žába, slíbil jsem něco mecenáši Yamashirovi ze Společnosti Schraeder & Haikatsu, stejně jako Kahlenbergovi, prezidentu téže společnosti. Samozřejmě jsem ve své přísaze nezapomněl na ozbrojenou paži Společnosti Ifigenie-Thetis, na zrcadlovky z Interplanetary Security Forces. Vzal jsem do úvahy všechny. A přidal jsem – do zálohy – všechny ty, kteří by se mi postavili do cesty, ty, kteří by chtěli překážet.

Složil jsem přísahu. A dodržím ji. Ať už to trvá roky, třeba desítky let, já nezapomenu, co jsem komu slíbil. Slyšíš Siobhan ? Slyšíš mě Jaime, Papa, Vulture ? Novaku, Einare ?

Slyšíš mě Valerie ?

Trpělivost. Já nezapomenu.

V kráteru po bombě

To bylo tak: jednoho dne časně z rána jsem z čista jasna zhučel do kráteru po bombě. Rozhlížím se kolem sebe, a co nevidím: Krocan. Sedí si...

Ne. Začneme od samotného začátku. Zasloužíte si úvod, začátek a několik slov na vysvětlenou; už jen z toho důvodu, abyste se nedomnívali, že padání do kráterů po bombách patří k mým normálním, běžným činnostem, které jsem si zvykl dělat každého dne ráno. Vězte tedy, že to byla úplná náhoda. Zhučel jsem do kráteru po bombě poprvé. A doufám, že naposled.

Tak tedy, měl bych začít od toho, že onen den – a byl to, moji draží, čtvrtek – hned od samého počátku vypadal na to, že bude smolný. Když jsem si myl oči studenou vodou, zavadil jsem hlavou o poličku s lustrem a shodil na podlahu všechno, co na ní stálo. Tubám, kartáčkům na zuby, hřebenům a kelímkům z PVC pád na podlahu samozřejmě vůbec neublížil. Bohužel, na poličce také stála sklenice s otcovým umělým chrupem. Sklenice se, jak to je u nich obvyklé, rozbila na tisíc drobných kousků, zatímco otcovy zuby neuvěřitelně rychle sklouzly pod vanu a zmizely v odtokovém kanále. Odtokový kanál však byl naštěstí plný kalu a vlasů. Zuby v tom sajraju uvízly jako v Sargasovém moři. Podařilo se mi je vylovit dříve, než navždy zmizely v tlamě městské kanalizace. Ach, to se mi ulevilo. Otec bez zubů, dovedete si to představit, co by to bylo? Otec nemá zuby. Vůbec žádné zuby. Černobyl, víte?

Opláchl jsem vodou otcův umělý chrup, dívaje se přitom směrem k ložnici. Všechno svědčilo o tom, že otec nic neslyšel. Bylo sedm hodin ráno. Otec touhle dobou obvykle sladce a tvrdě spí. Můj otec je ausgerechnet nezaměstnaný, protože byl propuštěn z Podniku Potravinových Koncentrátů Knížete Skořáčky, dříve Marcela Nowotky. Důvodem propuštění byl, jak mnozí říkají, jeho kolísavý vztah k víře a absence jakékoliv úcty k symbolům, které jsou pro všechny Poláky svaté. Ale kámoši ze školy se v rodinách dověděli, že opravdovým důvodem jeho propuštění bylo udání. Byla to, bohužel, pravda. Ještě za starého režimu šel můj otec jednou v prvomájovém průvodu a k tomu ještě nesl transparent. Můj otec, jak se správně domníváte, má někde celý podnik, jehož zaměstnanci neustále stávkují a který stojí na pokraji bankrotu. Navzdory tomu se nám nevede celkem špatně, protože moje matka pracuje u Němců, za řekou, v Ostpreußische Anilin und Soda Fabrik, v továrně, která je součástí koncernu Čtyř Sester, kde vydělává třikrát více než vydělával otec u Skořápkových koncentrátů.

Rychle jsem posbíral kousky rozbité sklenice a utřel vodu rozlitou po podlaze. Pak jsem ještě jednou přetřel na mokro podlahu, aby nám corega tabs neprožrala linoleum. Matka také nic nezaregistrovala, protože si právě dělala make up ve velkém pokoji, dívajíc se přitom na úryvky *Dynastie*, kterou jsem jí nahrál předešlého dne na videokazetu. V litevštině, protože jsem to nestihl v polské verzi. Moje matka nerozumí litevsky ani slovo, ale tvrdí, že v případě *Dynastie* to nehraje žádnou roli. Kromě toho litevská verze je přerušovaná reklamami pouze třikrát a každý díl trvá necelou hodinu a půl.

Rychle jsem se oblékl. Předtím jsem mávl stlačeným dálkovým ovládačem ke svému vlastnímu sony. MTV právě vysílalo *Awake On The Wild Side*. Zatímco jsem se dooblékal, pobrukoval jsem si *Tomorrow*, nový, velice agresivně propagovaný videoklip Yvonne Jacksonové z alba *Can't Stand the Rain*.

„Odcházím, mámo!“ vykřikl jsem, běže ke dveřím. „Odcházím, slyšíš?“

Máma, aniž by se na mě podívala, mí zamávala rukou s nehty nalakovanými sytě červeným lakem, zatímco Jamie Lee Vergerová hrající Ariel Carringtonovou, jednu z vnuček starého Blakea, řekla něco litevsky. Blake obrátil oči v sloup a řekl: „Alexis.“ Navzdory všem předpokladům to nebylo litevsky.

Vyběhl jsem na ulici do sychravého, říjnového rána. Do školy to je od nás pěkný kus cesty. Měl jsem dost času. Navzdory tomu jsem se rozhodl překonat celou vzdálenost lehkým během. Jogging, víte? Zdraví a kondice. O to víc, že městská doprava před půl rokem zbankrotovala.

Velice rychle jsem zjistil, že se něco děje. Bylo téměř nemožné to nezjistit. Ze severní části města, z Maniówki, se náhle rozezněla kanonáda a za chvíli cosi vybuchlo s takovou silou, až se zatřásl celý dům; s velkým rachotem vyletěla dvě okna v budově Mořské a Koloniální Ligy a na fasádě kina *Paladium* zavlály cáry výbuchem roztrhaného plakátu propagandistického filmu *Měj slitování, mámo*, promítaného právě teď časně ráno v téměř liduprázdném sále.

O několik minut později opět něco pořádně šlehlo a zpoza střech vyskočily v bojové formaci čtyři hnědozelenými skvrnami natřené MI-28 'Havoc' táhnoucí za sebou dým raket odpalovaných z jejich nosičů. Kolem vrtulníků se objevily obláčky dýmu z vybuchujících šrapnelů.

Zase, pomyslel jsem si. Zase to začíná.

Tehdy jsem ještě nevěděl, kdo komu dává na frak a proč. I když na druhé straně pro vysvětlení nebylo až tak mnoho možností. MI-28 určitě patřily Litevcům, divizi *Plechavicius*. Naše armáda v tomto prostoru neoperovala, protože byla soustředěna na ukrajinské hranici. Ze Lvova, Kijeva a Vinnice byli promptně vysídleni naši jezuité – emisáři a v Humanu, jak se říkalo, se také k něčemu schylovalo. Znamenalo to, že účinný odpor by mohla šaulisům¹ klást pouze Domobrana nebo Němci z Freikorpsu. Mohli to ale také být Američané ze 101. Airborne, která měla své základny v Gdaňsku a v Königsbergu, odkud létala polévat napalmem makové plantáže Trojúhelníku Biała – Podlaska – Pińsk – Kowel.

Mohlo to být také docela obyčejné přepadení naší místní Chemical Bank anebo mohlo jít o vyřizování účtů mezi raketýry². Nikdy jsem však neslyšel, že by raketýři z organizace *Naše Djelo* disponovali MI-28 'Havoc', ale nemohl jsem to vyloučit. Konec konců, vždyť kdosi si jen tak ukradl křižník *Aurora* a odplul s ním v prjedorassvetnyj tjuman. Proč by to nešlo s vrtulníky? Vrtulník lze přece ukrást mnohem snadněji než křižník, no ne?

Ach, k čertu se vším. Vsunul jsem si sluchátka do uší a zapnul walkmana, abych si poslechl *Julii*, skladbu skupiny Jesus and Maria Chain z jejich nového CD nazvaného *Cruising*. Nastavil jsem volume na full.

Julie, your smile so warm

Your cheek so soft

I feel a glow just thinking of you

The way you look tonight

Send shivers down my spine

Julie

You're so fine

So fine...³

V brance, kterou jsem zrovna míjel, stál Šváb, můj soused a kamarád. Za ruku držel svou mladší sestru Myšku. Zastavil jsem se a vyndal si sluchátka z uší.

„Čau, Švábe! Ahoj Myško!“

„Blierrppp“, řekla Myška a lehce si uplivla, protože se jí rozestoupil horní ret.

„Čau, Jarku“, řekl Šváb. „Jdeš do šuly?“

„Jdu. A ty?“

„Ne. Copak neslyšíš?“ Šváb ukázal rukou k seberu, k Maniówce. „Sakra, kdo ví, co z toho všeho může být. Válka, brácho, opravdová válka.“

„Máš pravdu,“ odpověděl jsem. „Říká se, že násilí plodí jen další násilí. Who's fighting whom?“

„Kaine Ahnung. Jaký je v tom rozdíl? Ale nenechám Myšku samotnou, ne?“

Ve druhém patře budovy, u které jsme stáli, se za balkónovými dveřmi ozýval křik, zvuky úderů a pisklavé nářky.

„Nowakowski,“ řekl Šváb, když viděl, kam se dívám. „Nadává své ženě, protože se zapsala ke Svědkům Jehovovým.“

„Nebudeš mít jiné bohy přede mnou,“ řekl jsem, pokývávaje přitom hlavou.

„Co?“

„Urrppl,“ řekla Myška, šklebila se a zavírala jedno oko, což u Myšky znamenalo, že se usmívá. Lehce jsem jí prohrábl řídké, světlé vlásy na hlavě.

Od Maniówky se ozvalo několik explozí a vzteklý štěkot kulometů.

„Já už půjdu,“ řekl Šváb. „Musím ještě zalepit okno v kuchyni lepící páskou nebo z něho zase vypadne sklo. Bye, Jarku.“

„Bye. Pa, Myško.“

„Biirppp,“ zapískla Myška a celá se zaslínila.

Myška není pěkná. Všichni ji však máme rádi. Já taky. Myška má šest let. Nikdy nebude mít šestnáct. Černobyl, jak se správně domníváte. Švábova a Myščina matka je právě v nemocnici. Všichni jsme zvědaví, co se jí narodí. Šíleně moc jsme na to zvědaví.

„Ty rašple,“ řval shora Nowakowski. „Ty židule jedna! Já ti to kacírství vytluču z té tvý palice, ty rudá krávo!“

Zapnul jsem walkmana a běžel dál.

Julie, Julie

There's nothing for me, but to love you

Hoping it's the kind of love that never die

I love the way you look tonight

Julie

You're so fine

You're all that really matters...

Na Novém náměstí nikdo nebyl. Majitelé obchodů zavírali dveře a stahovali rolety, železné žaluzie a mříže. Otevřen byl pouze McDonald's, protože McDonald's je exteritoriální a tudíž nedotknutelný. Jako obvykle v něm seděli a ožírali se korespondenti různých tiskových agentur a štáby několika televizních společností. Otevřené bylo také knihkupectví *Aténa* patřící mému známému Tomkovi Hodorkovi. Bývám u něho častým hostem, kupuji u něho různý kontraband, samizdaty a knihy zakázané Kurií. Kromě své knihkupecké činnosti se Tomek Hodorek také zabývá vydáváním oblíbeného měsíčníku *Hýřivec*, místní to mutace Playboye.

Tomek právě stál před knihkupectvím a umýval na výkladním skle napsaný nápis: BUDEŠ VISET, ŽIDE!

„Buď zdrav, Tomku.“

„Salve, Jarku. Come inside! Mám Mistra a Markétu ze Siewierova nakladatelství. A také Grassův Blechtrommel.“

„Obě knihy už mám, stará vydání. Můj otec je schoval, když všechno pálili. Nemáš náhodou Salmana Rushdieho?“

„Dostanu ho asi tak za dva týdny. Mám ti ho odložit?“

„Jistě. Ahoj! Pospíchám do školy.“

„Ausgerechnet dneska?“ Tomek ukázal rukou k Maniówce, odkud bylo slyšet stále urputnější výměnu ohně. „Vykašli se dnes na školu a vrať se domů, sonny boy. Inter arma silent Musae.“

„Audesces fortuna iuvat,“ řekl jsem nejistě.

„Your business.“ Tomek vytáhl z kapsy čistý kus papíru, plivl na něj a vyleštil jím tabuli výkladní skříně do zářivého lesku. „Bye.“

„Bye.“

Před sídlem zednářské lóže *Gladius*, vedle pomníku Marie Konopnické, stál policejní vůz s M-60 zamontovanou na věžičce. Na omítce podstavce sochy bylo červenou barvou napsáno: UNSERE MRCHA a o něco níže: TA MRCHA JE NAŠÍ VĚŠTKYNÍ A BÁSNÍŘKOU NEN Č. Vedle pomníku stála propagační cedule a na ní bylo pod sklem několik fotografií dokumentujících devastaci básnířčina hrobu na Lyczakowském hřbitově.

Julie

You're so fine

So fine...

Rozběhl jsem se ulicí Eligiusze Niewiadomského, dříve Narutowicze a přeběhl jsem podél zdi zavřené textilní továrny. Na zdi byl přilepen obrovský plakát, přinejmenším devět krát devět metrů, představující nebožku matku Terezu. Na plakát někdo velkými červenými písmeny nasprejoval: GENOWEFA PIGWA⁴. Zabočil jsem do uličky vedoucí k Černé Hance.

A narazil přímo na Bílé Křížáky.

Bylo ji nejméně dvacet, všichni s dohola vyholenými hlavami. V kožených bundách, v olivově zelených T-shirtech, vatovaných moro kalhotách nebo woodland camo a těžkých paratrooperských kamaších. Pět z nich, ozbrojených pašovanými uzi⁵ samopaly a policejními hecklerkochy, hlídalo motocykly. Jeden z nich právě maloval židovskou hvězdu na výkladní skříň obchodu Markéty Zamoyské. Jiný, stojící uprostřed ulice, držel na ramenou kombajn sharp a podupával si nohou v rytmu *Saviour*, hitu skupiny Megadeth z alba *Lost in the Vagina*. Skladba i album byly na indexu.

Zbytek Bílých Křížáků byl právě zaneprázdněn věšením individua v modré košili. Individuum v modré košili sebou zmítalo, křičelo a škubalo za zády svázanýma rukama. Bílí Křížáci ho kopali a tloukli, kam a kde se jen dalo, vlekouce ho ke kaštanu, na jehož větší už visela elegantní oprátka uvázaná z telefonního kabelu. Na chodníku ležel plastický pytel s modročervenými pruhy. Kolem pytle byly rozházeny barevné blůzy, legginy, svetříky, několik balení dámských punčocháčů, videokazety a videokamera Panasonic.

No more lies, no more crap

I'm fed up

I'm sick

With your words slimy and slick

No more!

Don't try to save my anymore

I'm not made in your likeness...

Bílý Křížák se sharpem na rameni udělal několik kroků ke mně, aby mi zastoupil cestu. K holeni měl připnutý těžký nůž Survival. Několik Bílých Křížáků se za mnou postavilo do řady a odřízlo mi cestu.

Sbohem Julie, pomyslel jsem si. Sbohem, walkmane. Buďte sbohem mé přední zuby.

„Hej!“ zařval náhle jeden z Bílých Křížáků. „Hej, ty hezouně! Jsi to ty?“

Navzdory šaškovskému oděvu jsem ho poznal. Byl to Mariusz Zdun, přezdívaný Lišáček. Syn gynekologa, jednoho z nejbohatších lidí ve městě. O starém Zdunovi se říkalo, že byl ve Správní Radě Art-B International AG a že má svůj podíl i ve Čtyřech Sestrách.

„Nech ho na pokoji, Mendo,“ řekl Lišáček tomu se sharpem. „Já ho znám, je to můj známý, dobrý Polák. Chodili jsme spolu do boudy.“

Byla to pravda. Lišáček chodil nějakou dobu do naší školy. Nechával jsem ho, aby ode mne opisoval. Nemělo to však žádný smysl, protože Lišáček téměř neuměl číst.

Individuum v modré košili, zvednuté Bílými Křížáky za nohy k z větve visící oprátce, divoce zařvalo, zaškubalo sebou, načež se vytrhlo svým strážcům z rukou a upadlo na chodník. Bílí Křížáci se na něj znovu vrhli, zkopali ho a znovu ho zvedli do výšky.

„Eee!“ vykřikl jeden z Bílých Křížáků s krucifixem houpajícím se na krku hned vedle uzi. „Lišáčku! Udělal bys líp, kdybys nám pomohl, a ne se vybavoval s tím šašourem!“

Toho jsem taky znal. Říkali mu Velký Gonzo⁶, protože měl nos připomínající sífón od umývadla.

„Bude lepší, když odtud vypadneš, Jarku,“ řekl Lišáček a poškrábal se na vyholené hlavě. „Padej.“

Yeah, prayers and hate

Nothing but prayers and hate

To late

Black hounds lurking every where

Salivating and drolling

No more!

Don't try to save me anymore...

V prvním patře se otevřelo okno.

„Bud'te zticha!“ zařval z okna vychýlivši dědouš s lesklou pleší. Nad ušima měl dva šedivé oblouky, které mu propůjčovaly výraz právě se probudivšího puštíka.

„Ticho! Tady spí lidé! Co to tady, k sakru, vyvádíte?“

„Odpal, dědku!“ vykřikl Lišáček. Vtáhl hlavu mezi ramena a vytáhl svůj uzi. „A dělej! Jinak dostaneš po čuni!“

„Bud' slušnější, Lišáčku,“ napomenul ho Velký Gonzo, který právě přehodil oprátku přes hlavu individua v modré košili a začal mu ji utahovat kolem krku. „A vy, rodáku, zavřete okno a běžte se dívat na televizi, jak se na dobrého občana sluší a patří! Protože když to neuděláte, půjdu tam k vám nahoru a netrhnu vám prdel!“

Puštík se ještě více vyklonil z okna.

„Co to vlastně děláte, chlapci?“ vykřikl. „Není to náhodou lynč? Jak můžete dělat něco takového? Jak můžete být tak krutí? Vždyť to je nelidské a nekřesťanské! Co vlastně udělal?“

„Vykrádal obchody!“ vykřikl Velký Gonzo. „Je to zloděj, robber, hajzl jeden!“

„Ale od toho je tady přece policie! Městská stráž nebo Grenzschutz! Spravedlnost...!“

„Pomogitjeeeeee!“ zavýlo individuum v modré košili. „Raaaadi Boga, pomogitjeeeee! Spasitje menja. Radi Boga, pomogitjeeeee, pane!“

„Aha,“ řekl puštík a pokýval několikrát smutně hlavou. „Aha, tak je to tedy.“

A zavřel okno.

„Běž už Jarku,“ zopakoval Lišáček, utíraje si přitom ruce do špinavých kalhot.

Rozběhl jsem se, aniž bych se ohlédl. V severní části města zesílila kanonáda. Slyšel jsem hluché výstřely protitankových střel.

„Njeeeeeet!“ doletělo ke mně zezadu.

„Polsko Polákům!“ vykřikl Velký Gonzo. „Vzhůru! Go, boys. Hang him high!“

Ještě jsem uslyšel, jak Bílí Křížáci zanotovali *We Shall Overcome*.

Julie, Julie
You're so fine...

Ulicí se přehnalo bévépéčko, zanechávajíc za sebou oblaka smradlavého dýmu. Na jeho pancíři jsem zahlédl bílou barvou napsaný nápis BŮH, ČÁST A VLAST. Znamenalo to, že Civilní Obrana bdí a že nám nikdo nic neudělá. Teoreticky.

Doběhl jsem na křižovatku ulic Uršulinek a Drzymały. Tady stálo druhé bévépéčko. Byla tam také elegantní barikáda z pytlů s pískem a španělský zátaras. Barikáda a zátaras vyznačovaly hranici. To znamená: kde jsme my, tam je zátaras, a kde je zátaras, tam je hranice. Barikádu a zátaras střežila četa dobrovolníků. Dobrovolníci, jako všichni dobrovolníci všude na světě, neustále kouřili a kleli. Byli to dobrovolníci z Rolnické Domobrany, protože na bévépéčku bylo napsáno: NEZTRÁCEJME NADĚJI!

„Kampak, smrade?“ vykřikl směrem ke mně jeden ze smradů střežících zátaras.

Neuznal jsem za vhodné odpovědět mu. Kdybych měl cestou do školy odpovídat všem kontrolám, barikádám, zátarasům a check-pointům v Suwałkách, tak bych určitě ochraptěl na ámen. Běžel jsem dále, zkracuje si cestu do školy po lávce přes Černou Hanku.

„Kampak?“ zakřičel na mě zpoza německé barikády příslušník Freikorpsu oděný do neprůstřelné vesty, ozbrojený m-16 s přimontovaným granátometem. Za páskem na přilbě měl zastrčený balíček Marlboro. „Stát. Stehenbleiben!“

Leck mich am Arch, pomyslel jsem si, běže dále k parku. K našemu pěknému, městskému parku.

Náš pěkný park se kdysi jmenoval, jak mi jednou vyprávěl můj nebožtík dědeček, podle maršálka Piłsudského. Později, za Světové války, byl jeho název změněn na Park Horsta Wessela. Po válce se stali patrony parku stalingradští hrdinové a byl jimi pěkně dlouho, do doby než byl maršálek Piłsudski opět vzat na milost a jeho poprsí do parku. Později, někdy kolem roku 1993, nastala Doba Velkých Změn. Maršálek Piłsudski se začal dávat do souvislosti s věcmi, které by mohly být špatně chápány a interpretovány – nosil vousy a dělal převraty, hlavně v květnu, a to nebyla doba, která by tolerovala poprsí jedinců s vousy, kteří si oblíbili zvedat ozbrojenou pěst na legální vládu, bez ohledu na konečný efekt a roční dobu. Park byl tedy přejmenován na Park Bílého Orla. Avšak ostatní národnosti, a těch bylo v Suwałkách rozhodně více než jen jedna, proti tomu začaly ostře protestovat. A aktivně. Park byl tedy nazván Zahradou Ducha Svatého, ale po třídní protestní stávce bank bylo rozhodnuto park opět přejmenovat. Bylo navrženo, aby se jmenoval Grunwaldský Park, ale proti tomu protestovali Němci. Bylo tedy navrženo, aby se jmenoval Park Adama Mickiewicze, ale s tím nesouhlasili Litevci s ohledem na inskripci *polský básník* uvedenou na plánech jeho pomníku. Byl tedy navržen název Park Přátelství, ale proti tomu protestovali všichni zainteresovaní. Nakonec byl part pokřtěn jménem Krále Jana III. Sobieského a tento název už zůstal beze změn, pravděpodobně proto, že ona hrstka Turků v Suwałkách je příliš malá a jejich lobby nemá žádnou šanci prorazit se svými názory.

Majitel restaurace *Istanbul Kebab*, Mustafa Yusuf Oglu, si klidně mohl stávkovat proti tomuto názvu i s celým jejím personálem třeba až do smrti smrt'oucí.

Suwałská mládež se tímto problémem vůbec neznepokojovala; vůbec ji to nezajímalo. Klidně dál parku říkala *naše parkoviště* nebo *naš parčík Kopulačník*. A těm, kdož nevěřicně kroutí hlavou nad těmito peripetiemi s názvem parku, si dovoluji připomenout, aby si vzpomněli, kolik bylo křiku, sporů a problémů, než byla Vesnická ulice ve Varšavě, konečně přejmenována na Sezamovou ulici.⁷

Ulice Drzymały končila tokem Černé Hanky (dále už to byla Bismarck-Straße). Já musím zabočit za již několik let zavřený Dům kultury, proběhnout parkovou alejí,

protnout Adenauer Platz a dostat se do školní budovy. To jsem se ale musel pěkně zamyslet! Tím, jak jsem běžel, jsem si vůbec neuvědomil, že Kulturní dům už přece vůbec nestojí!

Vběhl jsem se do jakéhosi mračna dýmu a kouře.

A zhučel jsem do kráteru po bombě. Vinou své vlastní nepozornosti.

Rozhlížím se kolem, a co nevidím – Krocan.

Sedí si celý schoulený na samém okraji kráteru a poslouchá, jak burácejí a hřmí dva bojové vrtulníky *Apache* kroužící nad stadiónem Ostmark Sportverein, dříve SK Gogota. Potichu jsem se k němu připlazil. Štěkot těžkých gatlingů přehlušoval skřípění škváry.

„Ahoj, Krocane!“ zařval jsem a plácl ho přátelsky do zad.

„Ježíši!“ zavyl Krocan a skutálel se na dno kráteru. Nic neříkal, jen na mě vytřeštěně zíral. Za nějakou dobu jsem dospěl k názoru, že jsem se zachoval více než hloupě, když jsem mu uštědřil herdu do zad a křičel přitom jako zjednaný. Víte, jak to v takových případech obvykle chodí, mohl se strachy klidně posrat od hlavy k patám.

Vystrčil jsem opatrně hlavu nad okraj kráteru a rozhlédl se kolem.

Nedaleko odtud bylo skrz křoviska vidět zídku záchodku, stojícího v parku, vyzdobenou grafitti a stopami po kulkách z kteréśi předcházející bitvy.

Nikoho jsem neviděl, ale oba *Apache* ostřelovaly východní okraj parku, odkud se stále hlasitěji ozývaly dávky ze samopalů a hluché výbuchy ručních granátů.

Krocan na mě přestal nevraživě zírat. Několikrát mi sprostě vynadal, přisuzuje mi aktivní Oidipův komplex a pasivní homosexualitu, načež se ke mně připlazil a také vystrčil hlavu z kráteru.

„Co tady děláš, Krocane?“ zeptal jsem se ho.

„Spadl jsem tady,“ odpověděl. „Brzy ráno.“

„Přijdeme pozdě do školy,“

„Určitě ano.“

„Tak abychom šli, ne?“

„Jdi první.“

„Ne, ty běž první.“

A pak to začalo.

Okraj parku rozkvetl gejzíry oslepujících pomerančových záblesků. Oba jsme se skutáleli na dno kráteru ve změti telefonních kabelů, které vyhřezly z rozmetaná ústředny jako střeva z rozpáraného břicha. Celý park se zachvěl obří detonací; jednou, druhou, třetí. A pak se rozštěkaly ruční zbraně, zavyly náboje a úlomky granátů. Uslyšeli jsme pokřik útočníků.

„Lietuváááááá!“

„To jsou vaši,“ zasténal jsem s hlavou zabořenou v prachu na dvě kráteru. „Divize *Plechavicius*. Tví krajané, Krocane, útočí na náš park. Myslíš, že to je v pořádku?“

Krocan sprostě zaklel a hodil po mě nevraživým pohledem.

Rozřehtal jsem se. Sakra, uplynul už celý rok a mi stále nepřestávala být ta zábavná historie k smíchu. Krocana zase přiváděla ke vzteku.

Věc se, vážení, měla takto: Takové dva roky tamu nazad přišly z ničeho nic do módy takzvané *kořeny*, jak se tomu všeobecně říkalo. Většina obyvatel Suwałk a jeho okolí, včetně Krocany rodiny, se znenadání začala pokládat za Litevce, protože minimálně jejich pradědové byli určitě Litevci. Takovými Litevci, kteří za zvuků švitořivé Švidrigely chodili do Ragnetu a Nového Kovna a společně s Kiestutem přelétávali Niemen a napadali Teutony. V písemných žádostech adresovaných Vlasteneckému Svazu Levobřežní Litvy a Žmudi se opakovaly dojemné žádosti o pochopení pro břehy

říčky Wilejky, pro pole rozkvetlá úrodou a šťavnatou jetelinou a pro Matku Božskou Ostrobramskou, stejně jako pro neméně dojemné a vzrušující otázky, jako například zda stojí za to, aby Velká Baubulis i nadále stál tam, kde stojí, protože celá jeho rodina podmiňuje své další štěstí tím, aby vůbec stál. Důvod tohoto vlasteneckého probuzení Litevců byl velice prozaický: Litevci měli ve smyslu znění ústavy o národnostních menšinách velké množství různých privilegií a úlev, včetně daňových, a nespadali pod Kurii.

Celá řada mých kamarádů ze školy se najednou stala Litevci. Samozřejmě, díky patřičným zdůvodněním a prohlášením svých rodičů. Téměř ze dne na den požádal Wochowicz, aby mu učitelé říkali Vochavicius, z Maklakowského se stal rodilý Maklakauskas a ze Zlotkowského stoprocentní Goldbergis. Došlo i k velice poetickým změnám. Matěj Brzezniak se například podle doslovného překladu stal Birulisem.

A tady se začala ona velká tragédie rodiny Krocanů. Sympatický a chutný pták, který dal rodině její jméno, se litevsky řekne Kalakutas.⁸ Hlava rodiny Krocanů, obvykle flegmatický a vážný Adam, dostal záchvat vzteku, když obdržel oznámení, že, samozřejmě, jeho žádost o litevské občanství bude pozitivně vyřízena, ale že se od tohoto okamžiku bude jmenovat Adam Kalakutas. Pan Adam se odvolal, ale Vlastenecký Svaz Levobřežní Litvy a Žmudi byl neoblomný a nesouhlasil se žádnými urážlivými polskými mutacemi, takovými, jako například Krocanskas nebo Krocankiskis. Koncepci, aby Adam byl nejdříve Američany naturalizován jako Turkey a teprve pak se vrátil do lůna své vlasti jako Terkulis, chápala rodina Krocanů jako zcela idiotickou a příliš finančně náročnou. Na námitku, že argumentace pana Adama zavánějí polským šovinismem, protože řečený *kutas* žádného rodilého Litevce ani neuráží a ani nezesměšňuje, pan Adam učeně a erudovaně poslal komisi do prdele, užívaje takové výrazy jako „polibte mi prdel“ a „papučovní zkurvysyni“. Do živého masa uražená komise poslala dokumenty ad acta a Krocana k čertu.

Tímto tedy se nikdo z rodiny Krocanů nestal Litevcem. Proto také můj kamarád Lešek Krocan chodil do téže školy i třídy jako já a nikoliv do polského gymnázia. Díky čemuž seděl právě nyní spolu se mnou v kráteru po bombě, místo toho, aby běhal po parku s AK-74 v uniformě barvy hovna, s Pogoní⁹ na čepici a medvědem divize *Plechavicius* na levém rameni.

„Jarku?“ ozval se Krocan, přitisknutý ke zbytkům telefonní ústředny.

„Hm?“

„Řekni mi, jak to se vším... Ty jsi přece takový super éro, clever a vůbec... Jak to se vším vlastně je?“

„Co, tak je?“

„Tady je Polsko, ne? Tak proč si taky Freikorps a Litevci klidně válčí? V samém centru města? Ať se, k sakru, řežou u sebe, v Königsbergu.. Tady je Polsko!“

Nebyl jsem přesvědčen o tom, že by Krocan měl pravdu.

Protože, víte, to bylo tak. Krátce po podpisu dohody s Bundesrepublikou o vytvoření nového landu s hlavním městem Allensteinem, bylo mezi obyvateli obcí Goldap, Dubenski, Wiżajna, Szypliszki, Giby, Puńsk a Sejny vypsáno referendum. Výsledky referenda, jak to v takových případech obvykle bývá, se ukázaly velice nečekané a prakticky k ničemu. Nejméně osmdesát procent oprávněných totiž vůbec nepřišlo k urnám, zcela správně se domnívajíce, že je lépe jít do hospody, než k urnám. Nebylo tedy zcela jasné, jaká část obyvatelstva se pokládá za Východní Prusy, Severní Poláky, Levobřežní Litevce, Žmudíny či jiné Ječmence. Tak či onak, necelý měsíc po referendu překročil hranici litevský armádní sbor skládající se ze dvou divizí: pravidelné *Gedyminas* a dobrovolnické *Plechavicius*. Armádnímu sboru velel generál Stasys

Zeligauskas. Litevci obsadili nerozhodné obce téměř bez jakéhokoliv odporu, protože větší část naší armády byla právě v Iráku, kde splácela polský dluh vůči Svobodnému Světu. Zbývající část naší armády byla také zcela zaneprázdněna, protože právě prováděla demonstraci síla na Těšínském Slezsku.

Zeligauskasův armádní sbor rychle obsadil Sejny. Suwałky se mu však obsadit nepodařilo, protože ho zadržely jednotky Grenztchutzu a 101. Airborne z Gdaňska. Ani Němci, ani Američani si nepřáli šaulisy příliš blízko Východního Pruska. Polská vláda na to reagovala sérií protestních nót a podala oficiální protest do OSN, na což litevská vláda zareagovala tím, že v oficiální odpovědi uvedla, že o ničem nic neví. Zeligauskas – sdělil litevský velvyslanec – postupuje bez rozkazů na vlastní pěst, protože celou jeho rodinu tvoří už od nepaměti samí horlivce a horké hlavy, naprosto nechápající pojem disciplína.

Němci spolu s Američany a narychlo zmobilizovanými jednotkami Domobrany po určité době šaulisy vytlačili za linii Černé Hanky, ale ozbrojená střetnutí neustávala. Generál Zeligauskas se za živého boha nehodlal stáhnout za Curzonovu linii a vyhrožoval, že vyžene Němce ze Suwałszczyzny, protože Poláky by snad i snesl a toleroval je; vždyť konec konců nejsou ničím jiným, než soudobými autochtony, ale Germány že přímo nesnáší. Samozřejmě, Zeligauskas nepoužil v Litvě nepoužívaného výrazu *Suwałszczyzna*. Litevsky se jí říkalo *Levobřežní Žmud'*. Šlo samozřejmě o levý břeh řeky Nemynas, dříve Niemen, a ještě dříve Niemen.

Polský sejm nepřijal ve věci suwałského konfliktu žádné konkrétní opatření. Diskutovalo se o tom, zda by se nemělo přikročit k některým opatřením z naší přebohaté historie, která se tak ráda neustále opakuje, ale nedosáhlo se souhlasu v tom, pro co vlastně by se mělo sahat. Někteří senátoři navrhovali, aby vznikla nová lubelská unie, jiní – jako obvykle – volali po novém kieleckém pogromu.

Střelba se poněkud vzdálila, útok šaulisů se přenesl na západ. Hnán zvědavostí, připlazil jsem se k okraji kráteru. Pohlédl jsem na centrum města, na v dýmu a kouři zcela mizející věž kostela Svatého Alexandra. Bohužel, nic nesvědčilo tomu, že by kněz Kociub hodlal splnit svou hrozbu. Kněz Kociub si před měsícem přivezl ze Švýcarska čtyřhlavňový flakvierling Oerlikon, umístil ho ve zvonici a oznámil, že jestliže jakákoliv armáda nebo paravojenská organizace ještě jednou vkročí na pozemek fary nebo na hřbitov, tak jim udělá svým flakvierlingem takové wash and go, že si to budou pamatovat až do dne Posledního Soudu.

Nu což, kněžourek jen vyhrožoval. Jako obvykle. Otec má pravdu, když tvrdí, že náboženství je opium pro masy.

Zelenohnědými skvrnami pomalovaný MI-28 'Havoc' obletěl park, ostřeluje jeho okolí těžkými kulomety, umístěnými v otevřených dveřích. Střelci se odvážně vykláněli ven; čekal jsem, že některý z nich každou chvíli vypadne a zůstane viset na topolech. Západní okraj parku byl pod minometnou palbou. Schoval jsem hlavu za okraj kráteru, protože všude kolem přímo vyly úlomky ručních a minometných granátů. Stačil jsem však ještě zahlédnout šaulisy utíkající v palbě k budovám v ulici Svátostí, dříve ulicí Svobody. MI-28 ještě jednou obletěl park a zmizel.

„Zdá se,“ řekl jsem, sjížděje o něco níže, „že war is over. Farewell to arms. Im Westen nichts neues. Freikorps tvým krajanům nařel prdel. Vy praigráli, uvažajemyj gospodin Kalakutas.“

„Byl bys tak laskav a přestal na chvíli blbě kecat?“ zasípal Krocan navztekaně. „A jen tak mimochodem, měl jsi mi něco vysvětlit. Víš co.“

Otevřel jsem hubu, abych řekl něco moudrého, něco, co by bylo adekvátní mé inteligenci, mému IQ, dosahujícímu v poryvech hodnoty až 180. Neříkal jsem vám o

svém IQ? Snad je to i lepší, že jsem nic neřekl. Moje matka se vzteká, když se chlubím svým IQ, protože říká, že když náš školní psycholog uviděl výsledky testů, použil výraz *černobyľští mutanti*. Ihned se to rozkřiklo; dozvěděl se to i náš katecheta. Ten však byl mnohem upřímnější – použil výraz *d'ábelský vrh*. Ihned jsme přestali být ve městě oblíbeni.

Nestačil jsem však říct něco moudrého. Náhle něco tak úděsně silně řachlo, ale tak úděsně silně, že se mi zdálo, že kovové dráty čouhající ze země, se zkroutily jako žížaly. Vzduch kolem nás se naplnil vůni moče, hoven a lyzolu a na naše hlavy dopadla sprška úlomků betonu, písku, škváry a ještě celé řady dalších krámů.

„Ježíši!“ zasténal Krocan, když ho jeden ze zmíněných úlomků udeřil do páteře. „Ježíši, Jarku, jen se podívej... Jen se podívej na..“

Podíval jsem se. A nervózně jsem se rozchechtal.

To, co spadlo na Krocana, bylo záchodové prkénko. Nejobyčejnější plastové záchodové prkénko na světě, zdobené velkými, vyškrábanými písmeny R. Z. a několika jizvami po cigaretových típancích. Ano, moji drazí, jsou věci mezi nebem a zemí, o kterých se filozofům ještě ani nesnilo.

„Jarku...“ Krocan mě najednou uhodil do boku. „Slyšíš? Někdo pláče.“

Našpicoval jsem uši. Ne, můj bystrouchý kamarád se nemýlil. Někdo plakal; ten pláč k nám pronikal navzdory výbuchům a kanonádě. Byl tichý, ale trochu jiný a více než markantně se lišil od hukotu a vřavy, která nás obklopovala.

Vystrčil jsem opět hlavu z kráteru a tentokrát jsem se po okolí rozhlédl mnohem důkladněji. Nikde jsem neviděl žádné vojáky. Všude kolem nás se těsně při zemi plazil hustý, smradlavý dým, který dosahoval až k Bismarck-Straße, aspoň tam, kam bylo možné skrz stromy dohlédnout. U jejího ústí stál jako bečka se smolou hořící a dýmající nákladňák.

Jak jsem zjistil, pláč k nám doléhal od záchodku v parku. Exploze, kterou jsme před chvílí slyšeli, byla vysvětlena; stejně tak i fenomén létajícího záchodového prkénka se nakonec ukázal, stejně jako většina jiných fenoménů, zcela banálním a přirozeným jevem. Prostě, někdo z ustupujících vojáků z divize *Plechavicius* pokládal v křoví ukrytý záchodek za opevněné palebné hnízdo a vypálil na něj kumulativní střelu z RPG-7. Silná střela narušila konstrukce záchodku a utrhla dveře ozdobené mezinárodním symbolem v pozoru stojící ženy v sukni. Výbuch vytrhl nebo vážně poškodil křoviska rostoucí vedle záchodku a obnažil nápisy a grafitti na zbytcích jeho stěn. A právě za těmi zbytky zdí někdo hlasitě a žalostně plakal.

„Co uděláme?“ zeptal jsem se.

Krocan se na chvíli zamyslel. Věděl jsem, o čem přemýšlí, protože já sám jsem myslel na totéž. Nad kráterem stále litaly kulky. AK-74, sturmgehwery, M-16 a galily, z nichž byly ony kulky vystřelovány, už byly hodně daleko, což prakticky znamenalo, že kulky a náboje už nejsou tak nebezpečné a nemají sílu na to, aby nám prorazily nohu, ruku, paži, pánev nebo břicho a vyrobily tam malou díрку. Věděli jsme, že letící kulka může udeřit do těla jako peřina plná měkké hlíny, že může udělat v místě, kam vnikla do těla, odpornou kaši z krve, masa, kostí a zbytků oděvu a zůstat v těle anebo – což je mnohem horší – vyletět na druhé straně, berouc si sebou velice hodně z toho, co má člověk v sobě.

Jak vidíte, bylo se nad čím zamýšlet.

Přemýšleje o tom, četl jsem si nápisy na zdivu záchodku. Říkám vám, že ve stresových situacích, jako byla ta naše, není nic lepšího, než četba. Books, jak říkají na MTV, feed your head.

Na výbuchem obnažené zdi záchodku se vzpínaly a plazily malůvky představující ztopořené penisy, kotvy, šibenice a trojzubce. Skvěl se na ní také černou barvou napsaný nápis: BAYERN PÁNI, FC KÖLN ŽEBRÁCI, ŁKS¹⁰ ŽIDI.

O něco níž někdo křídou napsal šikmým, velice hezkým, i když poněkud roztřeseným písmem bez velkých písmen: spalujeme židy připrav oheň ve jménu ježíše bohu ke zlosti ďábel omyl v modlitbě hřích siónský.

Dole to někdo okomentoval modrým aerosolem: MEŠUGENE CHUJ.

A ještě něco níže bylo cyrilicí napsáno: JEBU TVOJU MAMU JEVJRJEJ.

Hned vedle se skvělo vtipné čtyřverší:

At' je to v zimě

Nebo v létě

Kurvu vždy poznáš

Po beretě.

Hned vedle zase figurovalo asi ve spěchu kouskem cihly napsané vyznání: I REALLY WANNA FUCK YOU AL – zbytek názvu objektu divokých vážní polyglota utrhla střela z RPG-7. Nu, což, mohl to být Alice nebo Albín. Bylo mi to, samozřejmě, úplně jedno. Pro mě to klidně mohl být třeba Almanzorov s tlupou svých rytířů.

Pod anglosaským vyznáním jsem konečně zaregistroval autentický polský idiogram, schématicky znázorňující ženský pohlavní orgán. Umělec, jsa si zcela nepochybně vědom nízké grafické úrovně svého díla a zcela pochybující o patřičné inteligenci toho, komu byl jeho vzkaz určen, se zabezpečil před jeho mylnou interpretací tím, že pod ním uvedl název díla, aniž by se však obtěžoval svůj vzkaz opatřit překladem do některého světového jazyka.

„Co uděláme?“ zopakoval Krocan svou otázku. Kulky hvízдалy až běda, zatímco onen někdo za záchodkem plakal stále žalostněji.

„Můžeme něco slíznout,“ řekl jsem skrz sevřené zuby. „Můžeme, můžeme, můžeme.“

„Tak co budem dělat?“

Přemýšlel jsem. Ale jen chvíli.

„Pojďme. Rychle, Krocane, krátkými přískoky!“

Vyskočili jsme z kráteru, rozběhli se a hned sebou švihli o granáty rozrytou zem. Hned na to jsme opět vyskočili a rozběhli se k záchodku. Mohli jsme to schytat. Ale museli jsme to udělat. Vy byste klidně seděli v kráteru po bombě, kdybyste slyšeli, že někdo pláče? Neseděli byste. Tak proč se nám, kurva, dívíte?“

Dorazili jsme k záchodku a uviděli koňu broňu. Oj, vypadale příšerně. Oj, bylo vidět, že ta kočička ne vždy papala whiskas.

„Analíza!“ zasípal Krocan, popadaje dech. „Co ty tady...“

„Nestůj jako solný sloup!“ zařval jsem. „Popadni ji a zpátky do kráteru! Tryskem!“

Povedlo se nám to. Neschytali jsme to. Kulky hvízdající nad parkem měly viditelně na práci něco zcela jiného. Dorazili jsme do našeho kráteru a skutáleli se na jeho dno, přičemž jsem si rozbil o úlomek betonu loket a zůstal toho dne daleko za Rambo First Blood.

Krocan se zvedl na všechny čtyři, vyplivl písek a otřel si oko zápěstím.

„Analízo,“ vydechl, „co tady děláš? Úplný shit, děvče! Kde ses tu vzala?“

Analíza se posadila, vtáhla hlavu mezi poškrábaná kolena, sebrala vedle svého pozadí ležící zbytky své sukně a rozeřvala se na full volume. Krocan plivl na zem a posadil se na graficky vyzdobené záchodové prkénko. Já jsem si také uplivil, ale ne na zem, nýbrž na noviny ležící na dně kráteru. Na jedné jejich straně bylo napsáno: ÁLE ÚTOČÍ NA FA a na druhé: EJ S TROCHU LU. Dopřál jsem si tedy trochu luxusu a přilepil jsem si

poplivaný cár novinového papíru na krvácející loket. LU dospodu a FA nahoru. Analíza řvala klidně dál.

„No tak, Áňo,“ řekl jsem. „Přestaň bulit. Už je to dobré. Neboj se, nenecháme tě samotnou. Jen co skončí ta prdlačka, doprovodíme tě domů.“

Analíza začala řvát ještě hlasitěji. Pokýval jsem několikrát smutně hlavou.

Analíza byla stejně jako my všichni dítětem této doby. Její máma, kterou jsem neznal, pocházela z Plocka, odkud utekla přes zelenou hranici do Bundesrepubliky. Byla tehdy právě v nechtěném těhotenství, čekala Analízu. Za nic na světě by nedostala pas ani osvědčení Kurie. Skončila ve Schneidemühl, dříve Pile. Tady, horečnatě se shánějíc po lékaři – abtreiberovi, se seznámila s jistým německým inženýrem. Ruck – zuck se zamilovali, vzali se a rozhodli se, že budou mít dceru. Onen německý inženýr pak krátce nato dostal práci v Ostpreußen a téměř vzápětí se přestěhoval do Suwałk, kde byl zaměstnán v našem Holzkombinátu. Byl to podivín ten inženýr, miloval všechno, co bylo polské; dokonce si i podal žádost o přidělení polského státního občanství, které nakonec nedostal, protože byl evangelík. Pokládal Polsko za zemi vyvolených, za zemi a národ Velké Dějinné Mise a vůbec, noch ist Polen nicht verloren, hurááá! Byl touto myšlenkou úplně posedlý. Proto také hned po přestěhování do Suwałk poslal dceru do polské školy. Ausgerechnet do naší školy, do Gymnázia Ducha Svatého. Samozřejmě, jejich dcera se automaticky stala katoličkou. Stále se jmenovala Annelise Budischewská, ale všichni jí říkali Analíza. Její matka, kterou jsem neznal, zemřela v roce 1996 ze epidemie cholery, kterou k nám zavlekli Rumuni. Jistě si pamatujete, jak tehdy zemřelo něco kolem šedesáti tisíc lidí na ten typ cholery, kterému se říkalo *Ceausescu* nebo *Dracul*. Ti, kteří tehdy onemocněli a přežili, byli vtipně nazýváni bolidupa¹¹, což rumunsky znamená po nemoci. Od té doby se tento název stal velice populárním označením pro rekonvalescenta.

Těsně vedle našeho kráteru s rachotem vybuchl minometný granát. Analíza hlasitě zaječela a prudce se ke mně přitiskla, přičemž mě objala kolem krku, takže jsem vůbec nemohl setřást spoustu hlíny z vlasů, která na nás dopadla.

„No, Analízo, už je to dobré,“ řekl jsem, skřípaje pískem mezi zubama. Analíza tiše vzlykla.

Krocán si strčil do uší sluchátka mého walkmana a zmizel v hromadě různobarevných telefonních spaghetti kabelů z rozbité telefonní centrály. Vyplázl špičku jazyka a začal se v nich přehrabovat, tahat převody a šklubat zástrčky z kapsy vytaženým šroubovákem. Krocán se pokládá za elektronika, je to jeho hobby. Má k tomu neskutečně nepravděpodobně vrozený talent. Není nic, co by nedokázal rozmontovat a spravit. Má doma krátkovlnnou vysílačku a vlastnoručně postavené stereo. Mnohokrát zcela sám opravil a zdokonalil svého soňáka a mého kenwooda. Myslím, že Krocán by dokázal zamontovat žárovku do písku tak, aby svítila. Nevycházím mnohdy z údivu, sám jsem úplný technický antitalent, úplný lidoop na jakoukoliv techniku, nedokážu si ani opravit pojistky drátem. Proto také máme s Krocánem určitou dohodu – on mi napovídá v matice a fyzice a já zase v polštině a dějepise. Taková malá Rolnická Svěpomoc, Consulting Company Ltd.

Part se znovu celý otřásl mohutnou explozí. Freikorps vrhl na Litevce vše, co měl: minometnou palbu, bezzákluzová děla, rakety. Záchodek dostal pár zásahů a viditelně ho ubylo. Při zemi se plazící hustý dým, který se nevyhnul ani našemu kráteru, nás začal dusit a štípat do očí.

„Analízo?“

„Ano?“

„Byla jsi v parku, když to začalo?“

„Ne...“ Potáhla nosem. „Šla jsem do školy a ... chytili mě... Zatáhli mě do parku... mezi keře...“

„Dobře, Áno, dobře. Už je to dobré... Neplač. Tady jsi v bezpečí.“

Hovno pravda.

Ze západní strany parku zavaly kulometry a zaduněly granáty. Na obou stranách se rozlehl válečný pokřik.

„Vorwärts!!! Gott mit uns!!!“

„Lietuvááááá!!!“

To nám ještě scházelo. Obě dvě bojující strany napadlo totéž. Tím nápadem byl útok. Co huře, jakýsi samorostlý Guderian z Freikorpsu se rozhodl vést svůj blitzkrieg na náš kráter, aby pak mohl udeřit na šaulisy z úkrytu.

Vrostli jsme do země, snažíce se jako malí brouci dostat pod cihly a zkroucené dráty.

„Feuer frei!“ zařval kdosi těsně u okraje kráteru. „Verdammt doch mal, Feuer frei! Schieß doch, du Hurensohn!“

Další výkřiky přehlušila zuřivá série z M-60, která byla tak blízko nás, že jsem slyšel, jak se prázdné nábojnice sypají jako kroupy na beton. Kdosi strašlivě zařval. Jen jednou a pak ztichl. Na škváře zaskřípěly holínky. Z hloubi parku se ozývala kanonáda.

„Zurück!“ zařval kdosi seshora, z hloubi parku. „Beeilung! Beeilung! Zurück!“

„Lietuvááááá!“

NO, je to jasné, pomyslel jsem si. Zeligauskas podnikl protiútok. Také přímo na náš kráter, motherfucker jeden.

V těsné blízkosti kráteru zaštěkaly AK-74, jinak než M-60 Freikorpsu, mnohem tupěji a hlasitěji. K nim se okamžitě přidal rachot vybuchujících granátů a uši rvoucí výbuchy minometných granátů.

„Ježíííííši Kriste!“ zavyl kdosi zoufale při samém okraji kráteru.

Analíza, ležící schoulená vedle mě, se třásla jako osika; třásla se tak příšerně, že jsem ji musel tisknout k zemi, protože jinak by ji ten třes asi zvedl do vzduchu.

„Ježíííííši!“ opakoval někdo vedle nás, těžce dopadl na okraj kráteru a skutálel se přímo na nás. Analíza vykřikla. Já jsem nevykřikl, protože jsem strachem ztratil hlas.

Byl to šaulis; bez čepice, s jako sláma světlými vlasy, které měl spleené krví. Krví měl zalitý také levý oční důlek a celý krk. Vypadalo to, jako kdyby měl pod uniformou karmínově rudý T-shirt. Ležel stočený do klubíčka na dně kráteru a krátkými kopanci kopal kolem sebe. Pak se převrátil na záda, zavyl, zasténal a otevřel oko. Podíval se na mne..., zavyl a dával se přitom krví. Opět zavřel oko; tentokrát tak silně, až se mu celá tvář zatřásla.

Nevím, zda jsem vám o tom říkal. Nejsem žádný hezoun. Černobyl, víte? Genetické změny. Není na mě příjemný pohled. Nemohu s tím nic dělat. Nic.

Genetické změny.

Šaulis otevřel oko a podruhé se na mě podíval. Úplně klidně. Skrz slzy. Usmál jsem se na něho. Šaulis se také na mě usmál.

Chtěl jsem věřit, že to byl úsměv. Ale nedařilo se mi to.

„Chci ... pít.“ řekl zřetelně. Polsky.

Podíval jsem se rozpačitě na Krocana a on stejně rozpačitě kouknul na mě. Oby jsme se rozpačitě podívali na Analízu. Ta jen bezradně pokrčila svými úzkými rameny. Brada se jí přitom třásla jako huspenina na talíři.

V těsné blízkosti našeho kráteru vybuchl s velkým rachotem handgranát, zasypáváje nás škvárou. Uslyšeli jsme pronikavý výkřik a hned vzápětí ostrou sérii z ingramu. Ingramy jsou úžasné rychlopalné samopaly a tak to vypadalo, jako kdyby někdo prudce roztrhl

velké prostěradlo. Přímo nad námi cosi zavířilo a vykřiklo: „Scheisse!“ a spadlo na nás. Znovu jsme byli přitlačeni k zemi.

Tím něčím, co nás přitlačilo k zemi, byl dobrovolník z Freikorpsu oblečený do zašpiněných maskáčů, sice perfektních, ale zcela nevhodných pro boj ve městě. Celá přední část maskáčů, od na krku visícího walkie-talkie po zásobníky ozdobený pás, byla od krve. Dobrovolník se skutálel na dno kráteru, nějak divně se narovnal a prudce vydechl, přičemž velká část vydechnutého vzduchu se bublavě dostala ven přes díry, které měl v prsou.

„Pít,“ zopakoval svou prosbu šaulis. „Ježíši... Pít.. Voduuuu!“

„Waser,“ zachroptěl dobrovolník téměř neslyšitelně, protože měl ústa plná krve a škváry. „Waser.. Bitte.. Hil... fe, bitte... Hilfeeee!“

Analíza spatřila charakteristický tvar polní lahve nadouvající dobrovolníkův vak první. Sáhla tam tedy, rozškubla suché zipy, jimiž byl vak uzavřen a vytáhla láhev coca-coly. Krocan ji vzal do ruky a šikovně utrl uzávěr o kus drátu vyčuhující ze země.

„Co myslíš, Jarku? Můžeme jim dát napít?“

„Nemůžeme,“ řekl jsem. S mým hlasem se dělo něco velice podivného. „Ale, kurva, měli bychom.“ Nejdříve jsme dali napít šaulisovi; slušelo se dodržovat pořadí, spadl přece do našeho kráteru jako první. Pak jsme dali napít dobrovolníkovi z Freikorpsu, kterému jsme předtím kapesníkem vytřeli ústa.

A pak jsme kapesníkem utřeli hrdlo láhve s coca-colou a napili se my tři – Analíza, Krocan a já.

Kolem nás všechno na chvíli ztichlo; občas se ozývaly jen ojedinělé výstřely a lomoz V-60 někde u stadiónu. Dobrovolník z Freikorpsu se náhle křečovitě narovnal. Udělal to tak prudce a silně, že s praskotem povolily všechny jeho Velcro zipy na maskáčích.

„Ježíši...“ řekl šaulis neočekávaně a zemřel.

„You.. can't beat the feeling...“ zajektl dobrovolník, načež se jeho hrud' prudce zpěníla krví a coca-colou.

A také zemřel.

Analíza se posadila na dně kráteru, objala si rukama kolena a rozeřvala se. A udělala dobře. Někdo, k sakru, musel oba vojáky politovat. Zasloužili si to. Zasloužili si aspoň toto malé requiem: vzlykot malé Analízy doprovázený jako hrách velkými slzami, kutálejícími se po její špinavé tváři. Zasloužili si to.

A my s Krocanem jsme jim prohledali kapsy. To se také nejenom slušelo, ale bylo přímo nutné. Učí nás o tom přece v hodinách přežití.

Přesně v souladu s tím, co nám říkali v hodinách přežití, jsme se ani nedotkli zbraní; šaulis měl granáty a dobrovolník z Freikorpsu beretu a kampfmesser. Krocan si přivlastnil pouze jeho walkie-talkie a okamžitě ho začal vylad'ovat.

Podíval jsem se do kapes maskáčů dobrovolníka Freikorpsu a našel v nich několik tabulek čokolády. Bylo na nich napsáno 'Milka Poland, dříve E. Wedel'. Ulomil jsem jednu tabulku a podal ji Analíze. Vzala si ji, ale ani se nepohnula. Dál seděla na bobku, smrkala a němě zírala před sebe.

Prošacoval jsem i šaulisovy kapsy, protože jen ze samotného pomyšlení na tabulky čokolády se mi dělaly mžitky před očima a měl jsem divný pocit v žaludku. Abych pravdu řekl, nejraději bych všechno sežral sám. Ale to přece nejde, no ne? Jestliže je s vámi dívka, je třeba pamatovat nejdříve na ni a dát ji ve všem přednost, je třeba ji chránit a postarat se jí o jídlo. To je přece jasné jak facka. Vždyť je to přece takové... takové.. Lidské.

No ne?

Šaulis u sebe neměl žádnou čokoládu.

V kapse uniformy měl zato složený list papíru. A obálku. Bez známky, ale s napsanou adresou – do Polska, do Krakova. Někomu, kdo se jmenoval Maryla Wojnarowská. Podíval jsem se na chvíli do toho dopisu. Protože šaulis už byl po smrti a nestačil ho poslat.

„Zdalo se mi o tobě.“ Tak psal ten šaulis. „Byl to velice krátký sen. Sen, ve kterém stojím vedle Tebe a dotýkám se Tě. Dotýkám se Tvé ruky a Tvoje ruka je tak teplá, Marylo, taková měkká a teplá a právě tehdy jsem si v mém snu pomyslel, že Tě miluji, Marylo, protože já Tě opravdu miluji...“

Nečetl jsem ten dopis dál. Necítil jsem jaksi potřebu, abych poznal další text toho dopisu, který byl konec konců velice krátký. Měl jen jednu stranu. Končil podpisem: Vítek, ne Vitautas.

Vložil jsem dopis do obálky a schoval ho do kapsy. Pomyslel jsem si, že asi ten dopis pošlu, pošlu ho Maryle Wojnarowské do Krakova. Oželím jeden zlotý na známku a pošlu ten dopis. Kdo ví, možná že ho dostane Maryla Wojnarowská. Kdo ví, možná že opravdu dojde tam, kam má dojít, a to i navzdory tomu, že většina dopisů se ztrácí na hranici během častých kontrol poštovních vagónů.

Krocán, sedící mezi telefonními kabely jako kormorán v hníždě, se stále zabýval vyladováním walkie-talkie, ze kterého se ozývaly hvizdy, praskot a útržky rozhovorů.

„Nech toho,“ řekl jsem, dělá se přitom naoko zlý.

„Ticho,“ řekl Krocán a přiložil si sluchátka walkmana těsně k uším. „Neruš mě. Snažím se chytit tu správnou frekvenci.“

„K čemu, sakra, potřebuješ chytit tu zatracenou frekvenci?“ nevydržel jsem své rozčarování. „Pokud se už musíš něčeho chytnout, ty kreténe, tak se chyt' ze prdel. Pištiš si tady, k sakru, jako nějaký úchyl. Ještě nás někdo uslyší a hodí nám sem granát!“

Krocán mi neodpověděl; celý schoulený se stále přehraboval v telefonních kabelech z telefonní ústředny. Nad naším kráterem vesele hvízdaly kulky.

Analíza stále poplakávala. Posadil jsem se k ní a objal jsem ji. Udělal jsem to správně, no ne? Byla taková malá a bezbranná v tom zasraném Parku Krále Sobieského, kde kolem dokola zuřila posraná válka.

„Jarku?“ Analíza potáhla nosem.

„Ano?“

„Nemám kalhotky?“

„Cože?“

„Nemám kalhotky. Táta mě zabije, když se vrátím bez kalhotek.“

To nebylo vyloučeno. Inženýr Budischevský byl znám svou tvrdou rukou a ještě tvrdší morálkou. Byl tím doslova posedlý, ale zdá se mi, že už jsem vám o tom říkal. V duchu jsem viděl Analízu na křesle – aeroplánu v ordinaci doktora Zduna, který má vydat potvrzení o jejím pohlavním zneužití. Doktor Zdun, který už několik let nevydělává tolik, jako dříve, se přímo vyžíval v takových potvrzeních, protože bez takového potvrzení by byly velké problémy se sňatkem v kostele. Jestliže dívka nebyla plnoletá, klidně mohla skončit v polepšovně ve Waplewu. Jen samotné potvrzení, pokud se nepletu, stálo kolem šesti tisíc zlotých. Celý majetek.

„Anči?“

„Ano?“

„Udělal ti něco...? Vždyť víš, co. Promiň mi, že se tě na to ptám. Víím, že je mi po tom houbu, ale...“

„Ne.. nic mi neudělali. Stáhli mi kalhotky a... dotýkali se mě. Nic víc. Oni měli strach, Jarku... Dotýkali se mě a stále se rozhlíželi kolem sebe, ani neodložili ty své pušky...“

„Tiše, Anči, tiše.“

„...smrděli tím, no, strachem, potem, dýmem, smrděli tím, co smrdí tady dole, tím, co zůstává po výbuchu... A tím, čím smrdí uniformy, víš, něčím takovým, od čeho slzí oči. Nikdy na to nezapomenu... pořád se mi o tom bude zdát...“

„Tiše, Anči.“

„Ale nic mi neudělali,“ zašeptala. „Nic. Jeden chtěl... Celý se trásl.. Udeřil mě... Udeřil mě do tváře. Ale pak mě nechali a utekli.. Jarku... To už nejsou lidi... Už ne...“

„Jsou to lidi, Anči,“ řekl jsem přesvědčivě, dotýkaje se dopisu šustícího v mé kapse.

„Jarku?“

„Ano?“

„Mám to říct knězi? O tom, co mi udělali?“

To děvče zcela určitě nebylo dnešní. Evangelicko – neopolitický vliv inženýra Budischevského v ní docela zahlušil pud sebezáchovy. „Ne, Anči. Knězi o tom neříkej.“

„Ani při zpovědi ne?“

„Ani při zpovědi. Analízo. Copak jsi v hodinách náboženství spala? Máš se zpovídat z hříchů. Jestliže něco ukradneš nebo když budeš vyslovovat jméno Boží nadarmo. Jestliže nebudeš ctít otce svého. Ale nikde není psáno, že se musíš vyzpovídat z toho, když ti někdo násilím stáhne kalhotky.“

„Ee,“ řekla nejistě Analíza. „A co hřích neposkvrněnosti? Copak to nevíš? Kněz říká, že ty i tvůj otec jste hluší a slepí ateisté nebo tak nějak... Že ty jsi... Jak se to říká? Aha, že ty vůbec nechápeš nebo nechceš chápat podobenství. Ne, musím se vyzpovídat... Táta mě zabije...“

Analíza sklonila hlavu a zase začala vzlykat. Nu což, nebylo jiné východisko. Překonal jsem v sobě oprávněný hněv na kněze Kociuba. Chlap, který sedí spolu se ženou v kráteru po bombě, se musí o ni umět postarat. Uklidňovat ji. Dát jí pocit bezpečí, nemám pravdu? Mám pravdu nebo ne?

„Analízo,“ řekl jsem něžně. „Kněz Kociub se mýlí. Hned ti zdůvodním, že se opravdu vyznám v katechizmu a v Bibli. Je totiž psáno.. v dopise Ambrože k Efezanům...“

Analíza přestala plakat a podívala se na mě s otevřenými ústy. Neměl jsem na vybranou. Dále jsem tvrdil, že v Ambrožově dopise...

„... je psáno,“ kecal jsem, maje přitom velice vážný výraz ve tváři, „že přišli karaceni...“

„Snad saraceni, ne?“

„Nepřerušuj mě. Přišli, jak říkám, saraceni a ti ... no.. celníci k Ambrožovi a řekli: 'Opravdu se, svatý muži, dopustila hříchu Židovka, které římské legionáři násilím stáhli kalhotky?' A Ambrož nakreslil do písku kolečko a křížek.“

„Co?“

„Nepřerušuj mě. A řekl: 'Co vidíte?' 'Vidíme kolečko a křížek', řekli celníci. 'Pravím Vám tedy ', řekl Ambrož, 'že to je důkaz, že se nedopustila hříchu ona dívka a uděláte lépe, když odejdete do svých domovů, protože nejste bez viny a nemyslete si, že nebudete za to souzeni. Běžte tedy, protože vám říkám: hned vezmu kámen do ruky a hodím jím po vás'. A odešli celníci velice zahanbeni, protože zbloudili tím, že neprávem obvinili onu dívku. Pochopilas, Anko?“

Analíza přestala řvát a přitulila se ke mně. Díky ti, svatý Ambroži, pomyslel jsem si.

„A teď,“ vstal jsem, rozeplnul si kalhoty a vypochoďoval z nich, „sundej si tu roztrhanou sukni a natáhni si na sebe moje le. Tvůj otec ví hovno o tom, cos měla na sobě, když jsi odcházela z domu. Tak dělej!“

Otočil jsem se k ní zády.

„A tam na to,“ dodal jsem, „zapomeň. Vůbec nic se nestalo, rozumíš? To byl jen sen, Analízo. To všechno je jen sen, zlý sen. Ten park, ta válka, ten kráter, ten smrad a ten dým. A ty mrtvoly. Chápeš to, Analízo?“

Analíza na to nic neřekla. Jen se ke mně pevně přitulila. Krocan se na nás chvíli divně díval a pak se zase vrátil ke svým kabelům a spojům. Právě se mu podařilo vyladit walkie-talkie, takže bylo možné slyšet živý dialog občas přerušovaný praskotem 'over' znějícím tak, jakoby rozmlouvající končili každou svou otázku tím, že se přepínali na příjem, pouštějící při tom prdy.

Překonáváje v sobě odpor, opatrně jsem stáhl ze šaulise jeho relativně málo zakrvácené kalhoty a natáhl jsem si je na sebe. Byly mi však velké. Usedl jsem tedy na zem a začal jsem si přizpůsobovat kožený opasek. Krocan nechal na pokoji radiostanici a z propastně hlubokých kapes své bundy vytáhl malé rádio a velice podivně vypadající zařízení. Zapnul rádio. Ozvala se kostelní hudba, což svědčilo o tom, že jde o polskou stanici. Nic jsem proti tomu nenamítal. Hudba nehrála příliš hlasitě a ani z nejbližšího okolí kráteru se už delší dobu neozývala žádná střelba a výkřiky.

Analíza, stále sedící na bobku na dně kráteru, si kapesníkem utřela tvář a ruce. Krocan připevnil podivné zařízení k drátům a kabelům čouhajícím ze země a hned vedle něho položil walkie-talkie a sluchátka od mého walkmana. Opět začal kroutit s knoflíky na rádiu. Z rádia se ozýval praskot, hvízdot, úryvky hudby a static talking.

„Poslouchejte,“ řekl najednou. „Ausgerechnet jsem chytil Varšavu. Něco se tam děje. Jakési shromáždění nebo něco podobného.“

„Asi pálí synagogu.“ Vyplivl jsem z úst škváru, skřípající mi mezi zubama. „Normálka. Není proč se vzrušovat.“

„Anebo nějaký kostel,“ ozvala se Analíza. „Tak jako v Lodži. V Lodži vypálili chrám. Ti, no... říkali o tom v televizi. Jak si to jen říkají? Aha, Cyril Rosiak a Metoděj Pruchno Prašivý.“

„Máš pravdu. Vykašli se na Varšavu, Krocane, chytni nám Gdaňsk nebo Královec. Aspoň se dovíme, co je nového na frontě. Už se mi přejedlo to sezení v kráteru. A mám hlad, až bych brečel.“

„No,“ řekla Analíza, „já taky.“

„Ticho,“ řekl Krocan, sklánějící se nad rádiem. „To není to, co říkáte. To je něco úplně jiného. Někaká demonstrace.“

„Říkáme ti, že to je jenom obyčejný kostel.“

„A je vůbec ve Varšavě nějaký kostel?“

„Včera tam ještě byl. Protože přišlo.“

„Říkám vám, buďte zticha. Ve Varšavě je před International Harvester na sídlišti Ursus demonstrace. Je tam asi spousta lidí. Ó, právě promluví Martin Kenig.“

„Martin Kenig?“ Analíza si na sebe natáhla moje lee a upravila si jejich nohavice. „To už ho pustili z vězení?“

„Seš ty ale hloupá Analízo,“ řekl Krocan. „Ve vězení seděl ještě v době Unie. Ted' už je nejméně půl roku předsedou Unie. Capisco?“

„Sí,“ odpověděla Analíza. Věděl jsem však, že lže. Nemohla to capisco, protože to nikdo necapisco.

„Zesil to, Krocane,“ řekl jsem, protože jsem by, jak račte vidět, kapánek zvědavý, co má říct Martin Kenig. V poslední době se hodně mluví o Martinu Kenigovi.

„Zesílit?“ zeptal se Krocan. „Opravdu to chceš zesílit, Jarku?“

„Vždyť ti to ausgerechnet říkám! Ohluchl jsi snad?“

„Prosím, jak si tedy přejete.“

Právě v tom okamžiku zařval Martin Kenig na celý park. Ze všech stran. Na celý stadion a kdo ví, zda ne na celé město. Krocan se zařhtal, viditelně sám se sebou na výsost spokojený.

„Scheie!“ zařval jsem. „Co je to?“

„Megafony na stadionu,“ pochválil se Krocan. „Podařilo se mi k nim dostat prostřednictvím telefonní ústředny. Spojil jsem...“

„Vypni to, do prdele!“

„Chtěl jsi to zesílit,“ zařhtal se zase šikovný elektrotechnik, „tak jsem ti to zesílil. Ať si to všichni poslechnou. Neboj se, Jarku. Kdo se domyslí, že to je z našeho kráteru? Radši poslouvej, co ten maník říká.“

Poslouchal jsem.

„Měl jsem sen!“ vykřikl náhle Martin Kenig, zatímco dav shromážděný před International Harvester řval a křičel. „Měl jsem sen!“

Střelba tichla. Jen občas se ještě ozvalo několik ojedinělých výstřelů a hluchých výbuchů minometných granátů. Někde v dálce zněl tupý svist vrtulníkových rotorů. A pak vše utichlo. Celé město. Zůstal jen Martin Kenig a dav shromážděný před International Harvester.

„Měl jsem sen, ve kterém, nadešel den, den pravdy! Den, ve kterém se pravda měla stát zřejmá a všem srozumitelná. Došlo k tomu, že jsme se stali bratry, že jsme si rovni! Den, ve kterém jsme pochopili, že neexistují hranice, že hranice nejsou nic jiného, než pouhé čáry na kouscích nic neznamenačícího papíru! Právě takový den právě přichází, bratři!“¹²

Dav křičel, hučel a šuměl. Někdo začal zpívat *We Shall Overcome*. Někdo zase skandoval Jude raus. Někdo hvízdal.

„Měl jsem sen a v mém snu se tento svět stal konečně Božím královstvím na Zemi! Měl jsem opravdu sen a říkám vám, bratři, byl to prorocký sen! V mém snu si všichni lidé, bez rozdílu na své vyznání, názory, barvu pleti a národnost navzájem podali ruce! Stali se bratry!“

Nad parkem se sice ještě vznášel dým, ale zdálo se, že ho ubývá, jako kdyby ho rozháněl ozvěnou zesílený hlas Martina Keniga dunící z megafonů stadionu se zhola nic neříkajícím názvem, v parku se zhola nic neříkajícím názvem. Nad městem se zhola nic neříkajícím názvem náhle vysvitlo slunce. Aspoň se mi to zdálo. Ale docela klidně jsem se mohl mýlit.

„Měl jsem sen!“ vykřikl Martin Kenig.

„Měl jsem sen!“ odpověděl mu dav. Ne však celý. Někdo pronikavě zahvízdal.

„Von!“ vykřikl kdosi. „Von na Kubu!“

„Říkám vám,“ křičel Martin Kenig, „že právě nastala éra volnosti, všeobecného štěstí a blahobytu. Příkazují nám, abychom pracovali, jedli, spali a dělali potřebu, příkazují nám, abychom se klaněli zlatému teleti, které se skrývá pod zlatým přehozem hudby, již nám pouštějí do uší! Zapletli nás do sítě příkazů a zákazů majících v nás nahradit svědomí, vlastní úsudek, rozum a lásku! Touží po tom, abychom se stali dobyt看, který by byl zcela spokojen z ohrazenou pastvinou, dobyt看em spokojeným dokonce i s drátem pod proudem, který nás vězní! Kážou nám o lásce k bližnímu a vyzývají ke křížovým výpravám! Příkazují nám zabíjet a přitom tvrdí *Dieu le veult*. Obehnali nás hranicemi, které běží přes naše města, naše ulice a naše domy! Hranicemi, které běží i přes naše duše. Ale my máme toho všeho dost! My říkáme – ne! Protože jsem měl sen! Sen o tom, že éra nenávisti odchází v zapomnění, že přichází nová doba. Doba Splnění Přání!“

Dav křičel.

Náhle se Martin Kenig odmlčel. Z tlampačů vyrazil jeden jediný, překvapený výkřik davu; něco bouchlo, někdo při mikrofónu vykřikl „Ježíš Maria“, někdo jiný zase zařval „Léééékaře!“

V tlampačích zase něco bouchlo a zaprašťelo.

„Střílel odtamtud... ze střechy,“ volal někdo nesouvisle roztřeseným hlasem.

A pak nastalo ticho.

Bylo ticho v Krocanově rádiu i v Parku Krále Sobieského. Měl jsem důvodné podezření, že stejné ticho panovalo i na prostranství před fabrikou International Harvester na ursuském sídlišti ve Varšavě.

Po delší době naprostého ticha zase Krocanovo rádio začalo hrát. Hrál jakousi klavírní sonátu. Nějakou chvíli se toto klavírní nokturno rozléhalo z megafónů na stadionu Ostmark Sportverein, ale hned nato Krocan zrušil své dovedně provedené spojení. Klavírní sonátu už jen tiše hrálo jeho miniaturní rádio.

Analýza neplakala. Seděla naprosto tiše se svěšenou hlavou. Pak se podívala na mě. Dlouho se na mě dívala; věděl jsem, že se mě chce na něco zeptat. Krocan také mlčel a také se na mě díval. Pravděpodobně i on se mě chtěl na něco zeptat.

Nezeptal se.

„Shit,“ řekl konečně.

Nijak jsem to nekomentoval.

„No future,“ dodal hned vzápětí. Toto jsem rovněž nijak nekomentoval.

Ještě nějakou dobu jsme zůstali sedět v kráteru. Zcela utichly motory odlétajících litevských vrtulníků, vytí záchranek a policejních hlídek, které pročešávaly severní okraj parku. Z ničeho nic padl soumrak a byl večer.

Vylezli jsme z kráteru. Bylo ticho, vál vlahý, osvěžující večerní vánek, který do vás nebušil jako nějaký oil of olaz. Vykročili jsme, vyhýbajíce se mrtvým tělům, hořícím autům, dírák v asfaltu a hromadách rozbitého skla.

Přešli jsme přes lávku na Černé Hance. Zdálo se nám, že řeka dnes večer zapáchá mnohem víc, než kdykoliv jindy.

McDonald's byl otevřený.

Na ulicích nebyla ani noha, ale ze všech stran k nám doléhalo MTV, Jukebox a Rádio Moskva. Skupina *April, May, Decay* právě zpívala svůj poslední hit z alba *Mental Disease*.

Hail, we great you

Hail, children of the past

Those about to die

In your rags of light, translucent and pale

Hail!

Rozešli jsme se na Novém náměstí. Moc jsme toho nenamluvili. Stačilo nám obvyklé: 'Ahoj zítřa', 'Tschüss', 'A rivederci'.

Nic víc.

Naše ulice byla také liduprázdná. Nowakowski se už uklidnil; hrál na pianu Brahmsa. Nahlas, jako kdyby si umínil, že přehluší MTV znějící z bytů jeho sousedů.

Hail!

You've come at last

Hail, long awaited Age

Age of Hate!

Toho dne se už nic nepříhodilo.

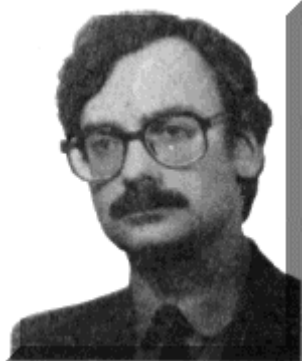
Až na to, že hned po setmění začalo pršet a že spolu s prvními kapkami deště spadly na zem tisíce malých, zelených žabiček.

Jinak nic.

Tleň, srpen 1992

1. Szaulis – hovorový výraz pro nacionalistického blázna, šílence. V tomto případě šaulis – 'litevský cvok'
2. Raketyři – příslušníci organizace, pocházející většinou z území býv. SSSR, vybírající výpalné
3. K vytvoření textu 'Julie' použil autor některých frází písně Jonathana Kinga *The Way You Look Tonight* z alba *A Rose In A Fisted Glove*.
4. Genowefa Pigwa – populární postava z humoristických televizních šotů polské televize, vypadající jako babka Tutovka. Hraje ji však mužský představitel.
5. Uzi – lehké izraelské zbraně typu škorpión.
6. Gonzo – populární postavička z televizního programu Muppet Show.
7. Sezamová ulice – populární americký dětský TV seriál.
8. Kutas – hovorový, hanlivý výraz pro penis.
9. Pogoň – litevský znak.
10. ŁKS – Łodzki Klub Sportowy – populární polský fotbalový klub.
11. Dupa – polsky prdel.
12. Projev Martina Keniga je parafrází známého projevu M. L. Kinga.

Andrzej Sapkowski

Narozen 21. 6. 1948 v Polském městě Lodz' ve znamení blíženců, vystudoval vysokou školu, mluví několika světovými jazyky, ženatý, pracoval v zahraničním obchodu. V roce 1986 publikoval svoji první povídku Zaklínač v polském časopise Fantastyka (Později vyšla česky v časopise IKARIE). V roce 1988 se stal nejoblíbenějším polským fantasy autorem časopisu Fantastyka. Patří k nejoblíbenějším autorům u nás, na Slovensku, v Rusku a vůbec v celé východní Evropě. V roce 1996 se jeho příběhy dočkaly vydání v němčině. Již podepsal smlouvu na filmové zpracování Zaklínače a na televizní seriál podle svých povídek. V posledních letech píše recenze a fejetony do časopisu Fantastyka a Magia i miecz. Rád by napsal román, odehrávající se v Čechách v období husitských válek

MAPA SEVERU

